

Thượng Tá Không Quân Xấu Xa

Contents

Thượng Tá Không Quân Xấu Xa	4
1. Chương 1: Kể Thử Ba Khiêu Khiếu	4
2. Chương 2: Ghê Tởm	6
3. Chương 3: Câu Tiểu Ngưu	11
4. Chương 4: Quá	13
5. Chương 5: Chạy Trối Hết	15
6. Chương 6: Sự Nghiệp Thành Công	18
7. Chương 7: Không Thử Trốn	20
8. Chương 8: Oan Gia Ngõ Hẹp	22
9. Chương 9: Ông Chủ Lớn Mặt Lạnh	24
10. Chương 10: Yên Lặng Trước Cơn Bão	26
11. Chương 11: Đặc Phái Viên Thần Bí	28
12. Chương 12: Làm Người Ta Ao Ước	30
13. Chương 13: Đường Như Rất Yên Tĩnh	33
14. Chương 14: Kỳ Nghỉ Ngơi Ngẩn Ngủ	35
15. Chương 15: Phong Thái Đặc Phái Viên Quốc Phòng	37
16. Chương 16: Bàn Chuyện Cuộc Sống, Nói Một Chút Chuyện Tính*	40
17. Chương 17: Đáng Ghét	42
18. Chương 18: Rõ Ràng Là Vu Oan	44
19. Chương 19: Khách Hàng Lớn	47
20. Chương 20: Dạy Dỗ Mặc Cỡ	49
21. Chương 21: Ra Oai	51
22. Chương 22: Xin Hưởng Thụ Tội	53
23. Chương 23: Lừa Gạt Hôn	55
24. Chương 24: Cạm Bẫy	58
25. Chương 25: Tức Giận	60
26. Chương 26: Không Giống Hẳn	62
27. Chương 27: Lấy Thân Báo Đáp	64
28. Chương 28: Sắc Mặt Ghê Tởm	66
29. Chương 29: Phong Thủy Đột Kích	69
30. Chương 30: Không Mặc Áo Ngực	71
31. Chương 31: Nghiêm Tử Tuấn Bị Cách Chức	74
32. Chương 32: Dạ Tiệc Sẽ Bắt Đầu	76
33. Chương 33: Scandal Tiểu Mạnh	78
34. Chương 34: Tranh Giành Với Tiểu Mạnh	80
35. Chương 35: Tranh Hôn	82
36. Chương 36: Hai Ông Chú Đáng Yêu	85
37. Chương 37: Không Có Nhân Tính	88
38. Chương 38: Bạn Gái Của Tôi	90
39. Chương 39: Nói Chuyện Bị Cắt Ngang	92
40. Chương 40: Tiểu Xử	94
41. Chương 41: Vị Đại Túc Này Rất Có Khẩu Vị	97

42. Chương 42: Tiểu Bạch Kiềm	99
43. Chương 43: Lại Bữa Tiệc Nữa	101
44. Chương 44: Cùng Cao Thủ So Chiêu	104
45. Chương 45: Người Đàn Ông Mùi Dấm Chua	106
46. Chương 46: Sắc Lang Tĩnh Lặng	108
47. Chương 47: Hàng Dính Lú Đến Nhau	111
48. Chương 48: Lại Xuất Hiện Đứa Trẻ Nữa	113
49. Chương 49: Lời Đối Chiến Ác Độc	116
50. Chương 50: Không Khỏi Xem Mắt	118
51. Chương 51: Sập Bẫy	120
52. Chương 52: Tâm Cơ	123
53. Chương 53: Chỉ Cần Tự Tôn	125
54. Chương 54: Trầm Tĩnh Đối Chiến	128
55. Chương 55: Bạn Trai Cũ Đến	130
56. Chương 56: Giúp Đỡ Bạn Trai Cũ (thượng)	132
57. Chương 57: Giúp Đỡ Bạn Trai Cũ (hạ)	134
58. Chương 58: Thượng Tá Đại Nhân	138
59. Chương 59: Cưng Chiều Em Kiều Ngạo	142
60. Chương 60: Phản Kích	145
61. Chương 61: Tình Hình Của Thượng Tá	148
62. Chương 62: Đột Nhiên Tổ Tình	150
63. Chương 63: Tiểu Tư Tư Không Thể Thiếu	153
64. Chương 64: Ép Gả	155
65. Chương 65: Đau Lòng	157
66. Chương 66: Quý Linh Linh Phản Kích (phần 1)	160
67. Chương 67: Chính Thức Phản Kích, Cái Tắt Thứ Nhất (phần Hai)	163
68. Chương 68: Kiều Ngạo	174
69. Chương 69: Không Nghe Lệnh Của Thượng Tá Địa Nhân	181
70. Chương 70: Thượng Tá Mộ Tức Giận	187
71. Chương 71: Bú Sữa Mẹ	197
72. Chương 72: Băng Vệ Sinh	206
73. Chương 73: Còn Thiếu Một Chút	209
74. Chương 74	212
75. Chương 75: Cường Hôn! Mạnh Hơn Đi ! (có Thịt, Thịt Heo Con Nguyên Chất)	218
76. Chương 76: Quý Linh Linh Về Đến Vi Thịt Nướng (1)	221
77. Chương 77: Chị Em Quý Linh Linh Đồng Lòng	223
78. Chương 78: Quý Linh Linh Phản Công Cường Đoạt Thượng Tá	227
79. Chương 79	232
80. Chương 80: Thượng Tá Đại Nhân	235
81. Chương 81: Chúng Ta Kết Hôn Đi	236
82. Chương 82: Nhìn Trộm Ngoài Ý Muốn	242
83. Chương 83: Lỗi Dạ Mê Tình	251
84. Chương 84	257
85. Chương 85: Thuốc Tránh Thai(1)	259
86. Chương 86: Cuộc Chiến Tranh Của Phụ Nữ	262
87. Chương 87: Cảnh Khốn Cùng	267
88. Chương 88: Bị Thương	272
89. Chương 89: Bảy Ngày Không Thấy	274
90. Chương 90: Cầm Tù	280
91. Chương 91	282
92. Chương 92	288
93. Chương 93: Nợ Nần, Càng Ngày Càng Nhiều	299
94. Chương 94: Thượng Tá Mộ Toàn Thắng.	310
95. Chương 95: Em Tốt Với Anh Một Tháng, Anh Đối Tốt Với Em Cả Đời	322

96. Chương 96: Vũ Diệu Lúng Túng	326
97. Chương 97: Em Là Người Phụ Nữ Của Anh	330
98. Chương 98	332
99. Chương 99: Khóa Kéo Mắc Kẹt!	338
100. Chương 100	344
101. Chương 101: Bà Chủ Nhà Không An Phận.	347
102. Chương 102: Kết Quả Của Việc Chọc Phải Hai Người Phụ Nữ	351
103. Chương 103: Hồ Ly Hồ Đồ Bị Lừa Cười.	356
104. Chương 104: Yêu Hay Chỉ Là Đùa Giỡn.	360
105. Chương 105: Hôn Nhau Trước Bữa Ăn	364
106. Chương 106	368
107. Chương 107: Chuyện Trên Xe	372
108. Chương 108: Chiếm Đoạt	374
109. Chương 109: Đền Bù	376
110. Chương 110: Tiểu Tiểu Tinh – Tiểu Tiểu Tinh	379
111. Chương 111: Mộ Ly Giảo Hoạt	383
112. Chương 112: Ba Mẹ, Hai Người Làm Gì Thế Ạ?	386
113. Chương 113: Tiểu Tiểu Tinh Và Tư Tư	389
114. Chương 114: Ba Mẹ Mộ Ly	393
115. Chương 115: Mộ Ly Cho Nghiêm Tử Tuần Cảnh Cáo	395
116. Chương 116: Vu Uyển Tinh Đột Nhiên Xuất Hiện	398
117. Chương 117: Hiếu Phi Trở Về, Bảo Bảo Vô Ngại	409
118. Chương 118	410
119. Chương 119	411
120. Chương 120	413
121. Chương 121	414
122. Chương 122: Mộ Ly Xuất Hiện, Kẻ Xấu Sau Lưng.	416
123. Chương 123	418
124. Chương 124: Chương 119/2	418
125. Chương 125: 120 Em Lựa Chọn Yêu Anh	421
126. Chương 126: Chương 120.3	422
127. Chương 127: Chương 120.4	423
128. Chương 128: Chương 120.5	425
129. Chương 129: Chương 120.6	426
130. Chương 130: Chương 120.7	427
131. Chương 131: Chương 121 Rào Cản(Hồi Một)	428
132. Chương 132: Chương 121.1	430
133. Chương 133: Chương 121.2	431
134. Chương 134: Chương 121.3	432
135. Chương 135: Chương 121.4	435
136. Chương 136: Chương 121.5	437
137. Chương 137: Chương 122	437
138. Chương 138: Chương 122.1	439
139. Chương 139: Chương 122.2	441
140. Chương 140: Chương 123: Không Thể Yêu Nữa	443
141. Chương 141: Chương 123: Không Thể Yêu Nữa 2	444
142. Chương 142: 124 Lão Nam Nhân	447
143. Chương 143: 124 Lão Nam Nhân 2	449
144. Chương 144: 125 Yêu, Phải Hồi Đáp	451
145. Chương 145: 125 Yêu, Phải Hồi Đáp 2	453
146. Chương 146: 126 Dứt Khoát	453
147. Chương 147: 126 Dứt Khoát 2	454
148. Chương 148: 126 Dứt Khoát 3	457
149. Chương 149: 127 Nghi Ngờ	459

Thượng Tá Không Quân Xấu Xa

Giới thiệu

Truyện xoay quanh chuyện tình yêu của một cô gái bé nhỏ với anh chàng thượng tướng không quân,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-ta-khong-quan-xau-xa>

1. Chương 1: Kẻ Thứ Ba Khiêu Khích

Mây đen che kín bầu trời, u ám chằng chịt, cảm giác bị đè nén khiến cho người ta không thở nổi.

Rốt cuộc, từ trong mây đen là những tia chớp kèm theo tiếng nổ vang, buồn bực như quả khí cầu bị cây kim đâm trúng. Trong nháy mắt như nổ tung, mưa bụi từ trên trời rơi xuống, mang đến cho thành phố đang thiếu dưỡng khí một tia mát mẻ. Như những sợi tơ nhỏ, rất nhanh rơi trên mặt đất.

Trên đường, đám người đang đi bộ trở nên khẩn trương, lợi dụng lúc mưa còn nhỏ hạt nhanh chóng tìm chỗ trú.

Giống như quả khí cầu bị đâm thủng, có một số việc cũng phải bị phơi bày. Từ đó thấy được chân tướng, cho dù chân tướng khiến lòng người máu chảy đầm đìa.

Lúc này, Quý Linh Linh nước mắt lưng tròng, tiếng khóc kìm nén cùng bất đắc dĩ. Đằng sau ánh mắt mở lớn, nhìn từng giọt chảy xuống tấm thủy tinh trong suốt như pha lê trên cửa sổ, đáy lòng buồn bã cười thành tiếng.

Một thân quần áo màu đen cứng nhắc, cùng đôi giày đế bằng không có gì nổi bật, khiến cô không có tinh thần, không còn sức sống.

Quán cà phê nhỏ Glan là nơi cô và nghiêm Tử tuần hẹn hò, bởi vì khoảng cách đến nhà trọ cô không xa. Hai người mỗi lần gặp nhau đều thích đến nơi này, gọi một ly Moka, sau đó ngọt ngào nói chuyện trên trời dưới đất.

Cô nhớ rõ, chỉ nửa tháng trước, hắn còn ngồi ở đây cùng chiều thổi chóp mũi, nói cô đáng yêu.

Ai có thể nghĩ tới, bốn năm tình cảm, hôm nay cô lại cùng kẻ thứ ba nói chuyện.

Đương Đương Đương.

Giày cao gót sang trọng gõ lên nền nhà những âm thanh chói tai trong không gian yên tĩnh của quán cà phê nhỏ, khiến ột vài khách hàng chú ý.

Quý Linh Linh giương mắt nhìn lên, tóc quăn màu nâu, áo khoác hàng hiệu, phối hợp với chiếc váy màu cà phê, đôi tất màu đen hòa lẫn đôi giày cao gót crystal màu cà phê của cô gái. Dương dương tự đắc quét mắt cả quán cà phê, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Quý Linh Linh.

Sự buồn bã trong mắt Quý Linh Linh lập tức trở nên lạnh lùng, không nhìn ra cô đang suy nghĩ gì.

Cô tuyệt đối không cho kẻ địch thấy được sự mềm yếu của mình, để cho kẻ địch càng thêm phần khởi mà tấn công.

“Chắc chắc chắc. Quán cà phê này đúng thật sơ sài quá.” Lục Vân Thiên đi tới bên cạnh Quý Linh Linh mở miệng xoi mói.

“Cô chính là Quý Linh Linh? A, so với trong ảnh không đẹp bằng.”

Lục Vân Thiên cao ngạo tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Quý Linh Linh, dáng vẻ kiêu căng, dường như ngồi xuống sẽ làm bắn quần của cô ta.

Nội tâm Quý Linh Linh trong nháy mắt bốc cháy, vẫn như cũ lạnh nhạt không nói gì.

Lục Vân Thiên là hòn ngọc quý trên tay Lục Chính Hạo, thị trưởng thành phố T. Từ nhỏ đã là cành vàng lá ngọc, lên giọng khoe khoang, không ai bì nổi.

Mà cô chỉ là một nhân viên nhỏ của công ty thiết kế IDE nổi tiếng ở thành phố T mà thôi.

Cô không nghĩ đến việc có thể cùng ngồi nói chuyện với giới thượng lưu. Chứ đừng nói gì đến tranh giành đàn ông với cô, còn là người đàn ông của cô.

Trong quán cà phê rất yên tĩnh, những ánh mắt quan khách đều nhìn một thân hàng hiệu trên người Lục Vân thiên.

Cô ta cao ngạo quan sát từ trên xuống dưới Quý Linh Linh một lần, nhếch khóe miệng cười giễu cợt: “Cô không phải chính là một nhà thiết kế nho nhỏ sao? Nhìn cô bộ dạng quê mùa, đúng là hàng ế. Nói đi, chia tay anh ấy, cô muốn bao nhiêu tiền?”

Quý Linh Linh nghe cô ta nói xong..., nâng khuôn mặt mỉm cười lạnh nhạt. Sau đó đứng lên, nhìn thẳng cô ta.

Cô khẽ mỉm cười: “Cám ơn cô nhắc nhở mà tôi đã dùng qua rồi, tặng cho cô, anh ta không đáng một đồng.”

Tiếng nói vừa dứt, nàng liền xoay người tiêu sái rời đi, theo một cánh cửa khác của quán cà phê mà rời đi.

Để Lục Vân Thiên ở lại một mình sắc mặt tái nhợt, dưới cái nhìn giạt mình của mọi người, cảm hận siết chặt tay.

Quý Linh Linh, cô nhớ kỹ cho tôi, khiến cho tôi xấu hổ trước mặt người khác, tôi nhất định sẽ cho cô thấy.

Cô ta nhìn chằm chằm bóng lưng quê mùa Quý Linh Linh, hoàn toàn quên mất mục đích sỉ nhục cô, trộm gà không được còn mất nắm gạo, bị tính tình cứng cỏi của Quý Linh Linh đoạt trước.

Quý Linh Linh cười giễu cợt, đẩy cửa sau quán cà phê ra, từng giọt nước trên má hiện rơi tí tách.

Mở chiếc ô màu tím của mình ra, rồi đi vào trong mưa.

Trên đường lớn bằng phẳng đã có mấy vũng nước đọng lại, mưa càng ngày càng dày đặc, rất nhanh đôi giày bằng ướt đầm.

Gió cũng bắt đầu thổi, mưa bụi vốn đã nghiêng ngả càng hỗn loạn hơn. Chiếc ô nhỏ giống như một chiếc thuyền giữa đại dương, ở trong sóng gió run rẩy chập chờn. Rất nhanh, áo khoác ướt hơn phân nửa. Cảm giác lạnh lẽo vây quanh cô.

Nhưng cô vẫn cười như cũ, không sợ gió rét, không giống mọi người buông ô trong tay tìm nơi trú mưa.

Cô, cô có kiên trì, cô có cao ngạo.

Tim so với chiếc áo khoác ướt đầm còn lạnh lẽo hơn.

Bốn năm, cứ như vậy bị chôn vùi.

Cô và Nghiêm Tử Tuấn quen nhau ở trường đại học Kiến trúc, nhưng cho đến khi cả hai chính thức có công việc mới xác định quan hệ. Bây giờ, hắn đã là trưởng ban cục kiến thiết, mà cô vẫn chỉ là một nhà thiết kế nhỏ công ty xây dựng.

Vốn tưởng rằng, với sự nghiệp phát triển không ngừng của Nghiêm Tử Tuấn, tình yêu Marathon của bọn họ sẽ đi đến kết hôn. Tuy nhiên, nó chưa xảy ra thì nhận được lời chia tay.

Trừ bỏ cười khổ, thì cô không biết mình nên làm cái gì.

Nếu kéo ư! cô biết, cho dù khóc lóc quỳ xuống năn nỉ cầu xin, cũng tuyệt đối không thay đổi được lòng người.

Cho nên, cô từ bỏ. Nếu đã từng yêu, vậy thì cầm được cũng buông được, có thể làm cho lòng của cô bớt chút đau khổ.

Reng reng.

Tiếng chuông êm tai vang lên giữa trời mưa rào rào, khiến cho tâm tư chết lặng của cô dần thanh tỉnh. Lấy điện thoại di động ra, không thèm nhìn màn hình liền nhận cuộc gọi.

“Linh Linh, em gặp Vân Thiên rồi, đúng không?” Giọng nói người đàn ông khàn khàn, là âm thanh cô quá quen thuộc.

“Đúng thế” cô lạnh nhạt, cũng không tắt điện thoại, nhưng tâm lại đau. Không ngờ, hắn lại gọi điện thoại vào lúc này, đến can đảm mặt đối mặt nói chia tay cũng không có.

Là giễu cợt? Giống như trong tiểu thuyết, cảm ơn cô?

“Linh Linh, hãy nghe anh nói, có thể em không tin, nhưng anh vẫn phải nói. Anh yêu em, chỉ một mình em thôi.” Giọng nói Nghiêm Tử Tuấn có chút khản trương, muốn giải thích cái gì, lại giấu đầu hở đuôi.

“Linh Linh, em cũng biết, mẹ con anh sống rất cực khổ, mẹ vẫn hy vọng anh trở thành người xuất sắc. Hiện tại, cơ hội đang ở trước mắt, cục trưởng của anh bị thuyên chuyển, nên đang tuyển cử vị trí này. Anh tuyệt đối không thể để mất cơ hội lần này, anh đã chờ sáu năm rồi, ở trong cục vẫn là vô danh tiểu tốt, anh không thể đợi thêm nữa.” Hắn cấp bách giải thích muốn Quý Linh Linh hiểu rõ.

“Linh Linh, em chờ anh, cho anh thời gian năm năm. Năm năm sau, anh nhất định sẽ ly hôn với Lục Vân Thiên. Lúc đó, chúng ta sẽ kết hôn, được không? Cả đời này, anh chỉ yêu mình em. Tuổi mất, anh cưới cô ấy, chẳng qua là tùy cơ ứng biến. Có được trợ giúp của cô ấy, cuộc đời chúng ta sẽ thay đổi một bước dài, em không phải cũng hy vọng như thế sao?”

Giọng nói Nghiêm Tử Tuấn càng thêm vội vàng, lòng Quý Linh Linh càng nghe càng lạnh lẽo.

Thật đáng thương, cô cứ cho rằng hắn vì yêu, thì ra là vì địa vị.

Nghĩ lại những lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển của Nghiêm Tử Tuấn đã nói. Sẽ không bao giờ buông tha cô vì bất cứ thứ gì, dù đó là tiền bạc hay địa vị..., khóe miệng nở nụ cười, càng thêm giễu cợt, lạnh đến thấu xương.

Cô cười lạnh, tiếng nói nhàn nhạt vang lên, “Nghiêm Tử Tuấn, đời người dài bao lâu?” Không đợi hắn trả lời, cô đã tắt điện thoại.

Năm năm, cô vì hắn bỏ qua bốn năm, còn phải thêm năm năm? Hơn nữa, đối với kẻ dễ dàng buông tha tình cảm bốn năm trời, cô không cần.

2. Chương 2: Ghê Tởm

Tắt điện thoại, mục tiêu của cô đã xuất hiện trong tầm mắt.

Cách đó không xa, chính là điểm dừng xe buýt vẫn thường ngồi đi làm, cô đem tất cả thống khổ ép xuống. Đi nhanh mấy bước vọt vào trạm xe buýt, thu hồi ô lại, chờ tuyến xe 212 đến.

Liếc mắt nhìn thời gian trên điện thoại di động, còn có 20 phút nữa. Vẫn kịp đến công ty đi làm, nhưng sáng sớm tâm tình tốt lại bị làm hỏng.

Linh linh linh.

Tiếng chuông vang lên lần nữa, cô không muốn nhận, nhưng theo bản năng nhìn màn hình điện thoại. Không phải Nghiêm Tử Tuấn, mà là Thẩm Hiểu Phi, cô mới bắt máy.

“Này?” Âm thanh nhàn nhạt, không một gợn sóng, tâm tình cực kỳ không tốt.

“Linh Linh hả! Hôm nay mình nghỉ phép, cô có thời gian không đi chơi cùng mình.” Giọng nói Thẩm Hiểu Phi cao vút truyền đến, khiến Quý Linh Linh muốn đưa điện thoại ra xa.

“Không có, mình còn đi làm.” Cô bắt đắc dĩ thở dài, dường như tất cả ngày nghỉ, nghỉ phép Thẩm Hiểu Phi đều gọi cô. Bởi vì, chỉ có cô là bạn thân.

“A, như vậy à” Tiếng nói Thẩm Hiểu Phi đột nhiên hạ xuống tám âm, trầm giọng buồn bã. “Đúng rồi, bản thiết kế của cậu sao rồi?”

Lúc này Quý Linh Linh mới nhớ, tuần trước cô giao cho công ty một bản thảo thiết kế dự thi kiến trúc kiểu Pháp. Cô đã quên mất, cũng bởi vì không ôm bất kỳ hy vọng nào.

Mặc dù cô thiết kế rất tỉ mỉ. Nhưng nghe nói có rất nhiều nhân vật quan trọng nước Pháp tham gia. Cô chỉ là nhân vật nhỏ, có thể tham dự đã là có phúc ba đời rồi.

“Tớ có thể tham dự đã rất vui mừng, không có hy vọng quá lớn.”

“Thật là, cậu sao có thể như vậy chứ, mình vì cậu mà còn nhớ rõ. Linh Linh, cậu như vậy là không được. Binh lính không muốn làm tướng quân, cũng không phải binh lính tốt, biết không?” Thẩm Hiểu Phi lần nữa cao vút, nhưng Quý Linh Linh mắt đã trợn trắng.

“Tốt lắm, Hiểu Phi, xe buýt tới rồi, không có việc gì mình tắt máy đây.” Quý Linh Linh nhìn thấy xe buýt 212 đến, định tắt điện thoại lên xe.

“À! Được. Đúng rồi, tối tới quán bar nói chuyện phiếm, quán bar hôm trước”

Xe dừng hẳn, đám người chen chúc lên xe, Quý Linh Linh cũng vội vàng chạy theo, hốt hoảng trả lời .

“Ừ, đã biết.” Cô trả lời qua loa, chen ngồi vào trong xe.

Đầu dây bên kia, Thẩm Hiểu Phi đang thất dây đồ ngủ, bị quý Linh Linh vội vã bỏ máy, khó chịu lắm lắm. “Lúc nào cũng gấp gáp, đừng có nghe nhầm địa điểm.”

Mỗi lần Quý Linh Linh nghe điện thoại của cô, đều hốt hoảng mất bình tĩnh, thường nghe lầm cô nói.

“Quên đi, đón chào ngày nghỉ tốt đẹp!”

Hưng phấn kêu lên, từ trên giường nhảy xuống vọt vào phòng tắm rửa mặt, bắt đầu một ngày mới. Mây đen che lấp mặt trời, cho nên ban đêm đặc biệt tối nhanh. Chưa đến bốn giờ, trời đã tối rồi.

Cả tầng làm việc, đèn được bật sáng, Quý Linh Linh dọn dẹp đồ dùng, đeo ba lô, rời khỏi công ty.

Ngồi trên xe về nhà, nỗi đau trong lòng cô dần tích tụ, từng chút từng chút trở lại.

Cô cũng là phụ nữ, cố ý hờ hững, không có nghĩa là không đau.

Cô rất đau, đau đến mức không biết làm thế nào. Cho nên, mới dùng cách thôi miên làm tê dại mình. Nhưng không có hiệu quả, ban ngày vì tâm tình không tốt mà công việc cũng không thuận lợi, khiến tâm trạng cô đi xuống cực điểm.

Nhìn ngoài cửa xe ráng chiều bao trùm phố xá, cô chợt nhớ hình như buổi sáng Thẩm Hiểu Phi rủ mình đi đâu uống rượu.

Quán bar “Dạ dụ” thì phải, Thẩm Hiểu Phi thường đi đến đó.

Cô thở dài, bị Thẩm Hiểu Phi lây nhiễm thói quen xấu.

Về đến nhà, nhìn trong gương là người phụ nữ lôi thôi lếch thếch, cô quyết định một bộ quần áo sạch sẽ.

Sau khi trang điểm đơn giản, cô thay bộ váy màu râm nắng bảo thủ.

Đây là một bộ váy duy nhất của cô, bị Thẩm Hiểu Phỉ cứng rắn bắt cô mua. Chỉ để cô mặc lúc đi quán bar. Nếu không, cô sẽ không bao giờ mặc váy.

So với khi chưa trang điểm, cô đeo kính mặc chiếc váy bảo thủ, chỉ là tốt hơn một chút, không có điểm nào là mê người.

Nhìn mình trong gương, Quý Linh Linh cười lạnh. Nếu như cô ăn mặc mê người hơn, nếu như cô có tài sản như Lục Vân Thiên. Có phải Nghiêm Tử Tuấn sẽ không tổn thương cô như vậy?

“Ha ha.” Quý Linh Linh bật ra hai tiếng cười lạnh, “Quý Linh Linh, mày đúng là xuân tâm không chết!”

“Lạch cạch.” Lúc này, cửa đột nhiên vang lên âm thanh mở khóa.

Quý Linh Linh rùng mình, nhà của cô, cái chìa khóa duy nhất chính là.

Cô bước vội đến cửa, đã không còn quan hệ, thấy thì thế nào. Nhưng khi tay của cô mới đến khung cửa, cả người Nghiêm Tử Tuấn mang theo mùi rượu bước đi xiêu vẹo tiến lại gần.

“Linh Linh.” Khi nhìn thấy người phụ nữ trong lòng thì Nghiêm Tử Tuấn nở nụ cười ngây ngốc.

Quý Linh Linh tự giác lui về phía sau một bước, tốt lắm Nghiêm Tử Tuấn, bộ dạng này của hắn thật cao tay. Rõ ràng là mình bị uất ức, mà mặt hắn đầy vẻ oán phụ (oán giận phụ nữ), uống say mềm.

“Linh Linh.” Nghiêm Tử Tuấn vừa mở miệng nói, thì cả người hắn liền nhào tới Quý Linh Linh, nhưng vì đã uống rượu, nên Quý Linh Linh lập tức tránh được hắn.

“Nghiêm Tử Tuấn, tôi không phải bạn gái anh?” Quý Linh Linh dùng bề ngoài kiên cường bảo vệ mình thật kỹ, có thể tổn thương cô, chỉ có chính cô mới được phép!

“Không. Không, không phải như vậy, Linh Linh.” Thân thể Nghiêm Tử Tuấn nghiêng ngả, nhìn hắn như thế này Quý Linh Linh không nỡ, nằng một phen đỡ lấy hắn, thân thể Nghiêm Tử Tuấn thoải mái tựa người của cô.

“Anh yêu em. đáng đáp Lục Vân thiên dù xinh đẹp cũng không sánh bằng một nửa em, tình cảm của chúng ta. Lại. Như thế nào để dàng vì cô ấy dao động?” Nghiêm Tử Tuấn bộc lộ tâm sự.

Quý Linh Linh than thở một tiếng, cô thật sự nhìn lầm hắn rồi. Dù hắn bỏ rơi mình, nếu nhưng hắn tự mình nói, anh yêu cô ấy, không yêu em! Cô có thể chấp nhận. Nhưng bây giờ thì sao, Nghiêm Tử Tuấn, anh là loại đàn ông nhu nhược!

“Linh Linh, anh rất nhớ em, rất nhớ em.” Nghiêm tử tuấn vừa nói xong, bàn tay to của hắn bắt đầu luồn vào váy vuốt ve eo mềm mại của cô.

Cảm giác tê tê đại đại, khiến cho trong đầu Quý Linh Linh đột ngột cảnh giác. Thân thể cô cứng đờ, cho dù lúc bọn họ còn yêu nhau, hắn chưa bao giờ làm gì quá quắt. Hiện tại, hắn tại sao có thể? “Anh buông tay ra.” Quý Linh Linh cắn môi, cất giọng nói.

“Linh Linh, em biết anh nhớ em nhiều lắm không? Mặc dù em rất kiên cường, nhưng thời điểm Lục Vân thiên tìm em, em nhất định hận chết anh có đúng hay không? Em biết anh sợ em đau lòng sao?” Nước mắt Nghiêm Tử Tuấn rơi xuống cánh tay.

Mu bàn tay của cô đọng nước mắt hắn, lòng cô lập tức hoảng loạn. Nghiêm tử tuấn thật sự kỳ lạ, hắn có gì phải khóc. Hiện tại, hắn ôm được mỹ nhân về, người bị bỏ lại là cô, hắn tại sao phải khóc?

Uất ức, trong lòng đau nhức vì nước mắt hắn, Quý Linh Linh cũng nhịn không được nữa, nước mắt vỡ òa, nước mắt hai người tập trung lại một chỗ.

Thực tế đau xót cỡ nào, chỉ vì lợi ích. Mặc dù bọn họ yêu nhau, cũng không còn ý nghĩa.

“Linh Linh, anh. Anh rất yêu em, rất nhớ em.” Nói xong, đôi tay nóng như lửa của hắn tùy tiện sờ mó eo cô.

“Linh Linh. Linh Linh.” Môi của hắn nuốt tất cả nước mắt của cô vào trong miệng.

Loại mập mờ đột nhiên này, khiến quý Linh Linh không kịp ứng phó, nhưng lúc này cô không muốn cự tuyệt hắn, dường như cô hiểu được nỗi khổ của Nghiêm Tử Tuấn.

Hôn, không hẹn mà gặp, vừa chua vừa chát, ngọt ngào tựa như đã thành mộng đẹp.

Đôi tay Nghiêm Tử Tuấn ôm thật chặt eo Quý Linh Linh, đỡ cô trên cách cửa, môi của hắn đặt bên miệng của cô, từ cái cổ trắng nõn hôn đến trước ngực, nước miếng của hắn sắp làm tan chảy cô.

“Ừm. Ừm.”

Tiếng thở dốc, lan tỏa trên cơ thể hai người.

“Linh Linh, anh muốn em...lần đầu tiên của em. Là của anh, anh muốn trở thành người đàn ông đầu tiên của em!” Giọng nói Nghiêm tử tuần mang theo mấy phần cấp bách, bàn tay to của hắn ở trên người cô ma sát, trong miệng thở ra khí nóng phả trên mặt Quý Linh Linh.

“Anh muốn em nhớ cảm giác của anh, chỉ yêu một người đàn ông là anh!” Nghiêm tử tuần kích động nói. Mạnh mẽ hôn cô, “Nói đi, nói đi, nói em cả đời là người phụ nữ của Nghiêm Tử Tuấn anh!”

“Ừ. Ừ.” Quý Linh Linh cả người mê man, chìm trong tình dục, có chút mơ hồ.

Đột nhiên, Nghiêm Tử Tuấn dừng tay, nhìn mị dạn Quý Linh Linh, “Ha ha, Quý Linh Linh hôm nay cô ngắt điện thoại của tôi, tôi nghĩ rằng cô quá tuyệt tình. Nhưng là bây giờ nhìn cô phát tình, tôi biết cô không thể rời bỏ tôi mà!” Giọng điệu của hắn, đột nhiên thay đổi, từ một người đàn ông dịu dàng, biến thành ma quỷ.

Quý Linh Linh ngẩn ra, cô chỉ có chút mê mang, chưa đến nỗi không có đầu óc.

Nghiêm tử tuần để tay ở trước ngực của cô, chuẩn bị quần áo xuống. Lại nghe thấy, “Ba!” Một tiếng vang lạnh lạnh, không có chút do dự.

Khuôn mặt người đàn ông bị đánh nghiêng sang một bên.

Quý Linh Linh đứng lên, cô tỉnh táo chỉnh lại chiếc váy, “Ha ha! Nghiêm Tử Tuấn, bây giờ cảm giác như một vị thần rồi, có thể nắm trong tay vận mệnh người khác?”

Cô châm chọc, khiến mặt Nghiêm Tử Tuấn tối sầm xuống.

“Quý Linh Linh.”

Hắn cắn răng nghiêng lợi, khiến Quý Linh Linh càng khinh thường hừ một tiếng.

“Không chiếm được thân thể của tôi, nên trở mặt? Nghiêm Tử Tuấn, một khắc cuối cùng, anh cũng nên để lại chút ấn tượng tốt với tôi chứ? Nhớ kỹ, lần đầu tiên của tôi, tuyệt đối không phải là anh. Tôi nghĩ lần đầu tiên của Lục Vân Thiên cũng không phải dành cho anh?” Chẳng biết từ lúc nào, miệng lưỡi Quý Linh Linh lại trở nên sắc sảo như thế .

“Cô nói cái gì?” Đột nhiên “Bịch” một tiếng, Nghiêm Tử Tuấn đâm vào ván cửa.

Vậy mà, dường như Quý Linh Linh không động tình nữa rồi, dù sao lần thứ nhất ngốc nghếch là đủ rồi.

“Anh trình diễn xong chưa? Tôi xem xong rồi, nếu như không có chuyện gì nữa thì về đi, thiên kim Lục Vân Thiên kia chắc là trần truồng, nằm trên giường giạng chân chờ anh đó?” Quý Linh Linh nỗ lực tỏ ra vô sỉ. Dù vô sỉ đến mức không tim không phổi (Vô tâm), thì cô cũng có thể bách độc bất xâm.

“Cô nói cái gì?” Nghiêm Tử Tuấn hoàn toàn tỉnh táo, hắn không vui khi Quý Linh Linh vũ nhục Lục Vân thiên.

“Ha ha. . . .” Quý Linh Linh khinh thường cười cười, cô không thể nói thêm gì nữa. Có thể nói thêm gì, oán phụ thật chính là cô rồi, “Không tiễn.” Dứt lời, Quý Linh Linh không thèm nhìn hấn liền đi thẳng vào phòng ngủ.

“Quý Linh Linh!” Đột nhiên Nghiêm Tử Tuấn kéo cô lại, “Cô thật sự. . . . Không đau lòng?”

Lòng của cô lộp bộp một chút, trên đời sao lại có người đàn ông như vậy. Nhất định phải làm người khác đau lòng để chứng minh ý nghĩa tồn tại của hấn sao? Nhưng Nghiêm Tử Tuấn hấn nghĩ lầm rồi. Nếu như Quý Linh Linh loại người dễ dàng đánh người, vậy hấn chính là người đàn ông đầu tiên.

Quý Linh Linh cúi đầu liếc nhìn bàn tay của hấn, tại sao trước kia cảm thấy đôi tay này nhỏ dài trắng nõn, bây giờ nhìn giống như cành củi khô?

“Làm việc gì cũng phải chừa ỳnh đường lui, để sau này còn gặp nhau. Nghiêm Tử Tuấn, anh không hy vọng chúng ta về sau không có cách nào gặp mặt chứ? Hay là anh không để ý việc tôi ném anh qua vai?” Quý Linh Linh hiểu rõ nặng nhẹ, đủ để hấn nghe được rõ ràng.

Ném qua vai? Nghiêm Tử Tuấn càng tức giận. Chết tiệt, ban đầu hai người bọn họ cùng đi học Taekwondo, nhưng hấn lại học nghệ không tinh! (Không hiểu đây là võ gì, search google mà không được).

Hấn lộ vẻ tức giận buông lỏng tay, “Quý Linh Linh, cô nhớ cho rõ, thân thể của cô chỉ có thể là của tôi!” Nói xong, hấn tức giận hết vấp ngã lại va chạm rồi khỏi nhà cô, xem ra còn nhiều hơn “Bộ dạng kinh hãi”!

Quý Linh Linh nghe tiếng cửa đóng lại nặng nề, rốt cuộc cô cũng sụp đổ, cô không kiên trì được nữa, một lần nữa nước mắt lại rơi xuống.

Cô cắn chặt môi, đúng là không có mắt. Người đàn ông quen biết bốn năm, thứ quan tâm sót lại là thân thể của cô. Cô cảm ơn những người phụ nữ đã quyến rũ hấn, cho cô cơ hội bắt đầu lại từ đầu!

Quý Linh Linh khẽ ngẩng đầu lên, nước mắt bị nàng cứng rắn ép trở vào.

Hừ, hấn nghĩ muốn lần đầu tiên của mình, cô muốn nhìn xem, quyền chủ động thuộc về ai? Rửa mặt, trang điểm, đeo vài món trang sức trang nhã, soi gương thấy đôi mắt có chút sưng đỏ. Quý Linh Linh xoay một vòng trước gương, cô là cô, ai cũng không thể khiến cô đau lòng! Nghĩ tới đây, cô hít thở sâu, rời khỏi nhà. Lúc này mưa đã tạnh, nghênh đón một bầu trời trong suốt.

Cô bắt một chiếc taxi, trực tiếp đi đến quán bar Dạ Dụ.

Đêm dụ, có thể nói là quán bar lớn nhất thành phố, có thể lực. Cho nên, bên trong cho dù có rất nhiều Ngưu Lang Chức Nữ, cũng không ảnh hưởng. Trời vừa tối, luôn có hàng loạt người xuất hiện, chẳng qua là phóng túng ham muốn dục vọng.

Đèn nê ông chiếu sáng chữ viết trên cánh cửa đầy hấp dẫn, khiến người ta cảm thấy mê hoặc.

Hai bảo vệ mặc đồng phục màu đen khề cúi chào Quý Linh Linh, hoan nghênh cô bước vào.

Quý Linh Linh không có phản ứng, liền đi vào quán bar.

Hành lang rộng rãi, kéo dài đến bên trong quầy rượu chính, âm thanh điếc tai nhức óc mơ hồ truyền đến, cô càng đến gần, càng thêm rõ ràng. Cho đến khi đi tới cánh cửa màu nâu sẫm trước mặt, cô đã nhìn thấy ánh đèn lờ lờ bên trong quầy rượu.

Tầm mắt mở rộng, cả quán bar Dạ Dụ, chính là một đám sói hộp đêm.

Trong sàn nhảy, nam nam nữ nữ đang hấp dẫn lẫn nhau, đúng cái tên của nó —— Dạ Dụ.

Mà trên sân khấu, DJ phối hợp những tiết tấu mãnh liệt mang cho ** âm thanh khoái cảm, khiến cho ý thức mọi người càng lúc càng mơ hồ.

Cô đi về một vị trí ở trong góc, không muốn làm người khác chú ý ngồi chờ Thẩm Hiểu Phi.

Tìm win—ter muốn một ly rượu, cô trở lại chỗ của mình, thủy mâu đằng sau mắt kính ngày ngò nhìn cảnh tượng điên cuồng trên dưới sân khấu.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã một tiếng trôi qua, nhưng Thẩm Hiểu Phi vẫn chưa đến. Cô trong lúc chán nản không biết uống bao nhiêu ly, nội tâm càng ngày càng khổ sở, uống đến say mềm.

“Ai ôi, chị gái này, có thể cho tôi vinh hạnh mời chị một ly.” Bên tai, chợt vang lên giọng nói dễ nghe của người đàn ông.

Theo bản năng Quý Linh Linh quay đầu lại, mơ màng nhìn chủ nhân giọng nói kia.

Đó là một gương mặt tuần tú, nhưng những chiếc hoa tai trên tai hắn nói cho cô biết hắn còn ít tuổi.

Loại phương thức đến gần người khác thế này đủ biết hắn là Ngưu Lang trong quán bar.

“Không cần.” Mặc dù cô uống say, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ.

Nếu như là bình thường, Ngưu Lang biết ý sẽ bỏ đi. Nhưng cô không biết, nhóc con đeo hoa tai đinh đang vội vàng tìm khách hàng kiếm tiền trả nợ. Tìm mỹ nữ thì bọn họ lại chế nhạo hắn, nói hắn không đủ tư cách. Người phụ nữ trước mặt này, thoát nhìn quê mùa, thế mà dám ghét bỏ hắn, thật không cho hắn mặt mũi.

“Chắc chắc chắc, chị gái này, không cần lạnh lùng như vậy, phụ nữ chẳng phải đều giống nhau sao. Huống chi diện mạo của cô so với những mỹ nhân khác càng cần đàn ông hơn.” Từ sau lưng tên hoa tai xuất hiện hai đồng bọn, nhìn chằm chằm Quý Linh Linh, trêu đùa nói.

“Các người tốt nhất không nên chọc tôi...bây giờ, tâm tình tôi không tốt.”

3. Chương 3: Câu Tiểu Ngưu

Nhìn thấy thái độ cà lơ phất phơ chế nhạo cô, ý thức rời rạc của cô được kích thích, không nhịn được nữa.

Ban ngày đề nén lửa giận, mấy tên nhóc con này lại khơi dậy khiến cô giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đồ ranh con, dám ở chỗ này tỏ vẻ với chúng tao? Mà có biết chúng tao lăn lộn ở quán bar Dạ Dụ này bao nhiêu năm không?”

Tên nhỏ tuổi nhất phách lối lớn tiếng, không đem Quý Linh Linh để vào trong mắt.

“Tôi nói lại lần cuối cùng, rút nhanh cho tôi!”

Con người đằng sau mắt kính, đã tràn đầy lửa giận, đốt cháy con người đồ bưng, khiến mấy Ngưu Lang không khỏi rung mình một cái.

Ba người đàn ông giương mắt nhìn nhau, ba người tức giận áp sát Quý Linh Linh.

“Con đàn bà chết tiệt này. Cho mày mặt mũi lại không biết xấu hổ!”

Tên nhóc mang hoa tai trong cơn giận dữ, nâng bàn tay lên định đánh Quý Linh Linh.

Con người Quý Linh Linh rết lên, nâng chân đá chiếc ghế đổ về phía hắn, cô nhanh chóng xoay người bẻ tay tên nhóc mang hoa tai ra đằng sau.

“A! Đáng chết!” Tên mang hoa tai hét to, một cánh tay khác lần nữa đánh về phía Quý Linh Linh.

Sắc mặt Quý Linh Linh âm hàn, không đợi bàn tay hắn rơi xuống, bắt cổ tay hắn, đảo chân một cái, đẩy hắn ngã về phía trước đi. Bàn tay chụp hụt, tên nhóc mang hoa tai hoảng hốt ngã chổng vó.

Nực cười, dù gì cô cũng đã luyện Taekwondo hai năm, làm sao để mấy tên côn đồ chiếm được tiện nghi.

“Còn chiêu gì nữa!” Một tên đồng bọn Tóc vàng, ánh mắt tối sầm lại, đột nhiên nâng lên một cước, đá vào bụng Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh tránh né linh hoạt, sau đó nhanh chóng tung một cước, xoạc chân tên Tóc vàng. Không đợi tên tóc vàng ngã nhào, một phen bắt lấy cánh tay của hắn phong độ cả người Tiểu Ngưu Lang ném qua vai.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết của tên nhóc mang hoa tai truyền đến, hóa ra Quý Linh Linh đem hai tên kia ném thẳng lên người hắn.

Nhìn mấy tên đàn ông ngã trên sàn nhà, khóe miệng Quý Linh Linh đang say nhếch lên. Cô nở nụ cười thật sự, tất cả lo lắng trong lòng giống như được trút hết. Khiến cô đang say buông lỏng võ tay một cái.

Bọn họ không biết trong lúc náo loạn, đã khiến cho rất nhiều người trong quán bar chú ý. Mặc dù Dạ Dụ không ít lần xảy ra đánh nhau, nhưng một người phụ nữ quật ngã ba người đàn ông có chút mới lạ.

Cách đó không xa, trên một bàn rượu độc lập, một người đàn ông đang lắc ly rượu cốc-tai trên tay, nhìn chuyện xảy ra một cách thích thú.

Bề ngoài bình thường của người phụ nữ, thật không ngờ lại dữ dằn như thế, nhưng khiến hắn nhìn không chớp mắt. Hôm nay đến Dạ Dụ giải sầu, đúng là không uống công.

“Người phụ nữ quê mùa này! Diện mạo xấu xí! Thế nhưng ra tay nặng như vậy!” Tên mang hoa tai đánh không lại liền độc mồm độc miệng mắng, giăng khỏi tay tên Tóc vàng.

Ba tên đàn ông khiếp sợ, đỡ nhau dậy, tên mang hoa tai chỉ mắng nhưng không dám ra tay.

Tên tóc vàng không cam tâm, cười nhạo nghênh hợp (lựa ý nói theo) “Đúng vậy a, tao chưa từng thấy qua người phụ nữ nào ăn mặc quê mùa như vậy tới Dạ Dụ. Mắt kính và kiểu tóc quê mùa, cô chính là không chịu nổi cô đơn nên đi tìm Ngưu Lang, cũng phải làm ỉn trông giống phụ nữ chứ.”

“Nhưng có Ngưu Lang nào coi trọng người phụ nữ cứng nhắc quê mùa.” Thằng nóc nhỏ con tiếp lời, đả kích Quý Linh Linh thương tích đầy mình.

Đủ rồi, cô chịu đủ rồi. Bạn trai bỏ rơi cô, Lục Vân Thiên châm chọc cô, cô đều nhịn, nhưng cô không thể bị mấy tên côn đồ Ngưu Lang chế nhạo.

Quê mùa thật sao? Kính mắt của cô quê mùa thật sao?

Nghĩ tới đó, Quý Linh Linh tháo kính xuống, một tay khác tháo xuống tóc đuôi ngựa đơn giản.

Trong lúc nhất thời, đôi mắt đẹp long lanh như nước, mái tóc thanh lệ như thác nước. Xuất hiện trước mặt ba tên kia, khiến bọn họ không lời nào để nói.

Cô so với những phụ nữ cố ý ăn mặc trong Dạ Dụ đẹp hơn ba phần, bọn họ đúng là có mắt không thấy thái sơn.

Như một bông hoa nở rộ, mái tóc như mây ngũ sắc hồng của cô phân tán dưới ánh đèn lập lòe, kích thích ánh mắt chăm chú của đàn ông.

Không ngờ, cô lại là một bông hoa Molly (Hoa nhài) bị che dấu, mùi thơm ngát tự nhiên. Thật giống như bữa tiệc mục nát ở Dạ Dụ lộ vẻ mát mẻ, để cho hai mắt hắn tỏa sáng.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú, Quý Linh Linh nhạy cảm men theo tầm mắt nhìn sang. Tầm mắt dù có điểm rời rạc, vẫn chưa hết lửa giận, không chịu thua nhìn chăm chăm vào mắt người đàn ông kia.

Gương mặt đang say, trong lúc nhất thời nóng ran, không biết là do rượu, hay là bởi vì lửa giận, cô chỉ cảm thấy phiền não trong lòng cần được giải tỏa.

Ngưu Lang không muốn nhìn cô sao? Cô tệ đến vậy sao?

Cô tức giận, bước về phía người đàn ông có diện mạo tuần tú, quân phục màu xanh dương. Cô muốn xem Ngưu Lang tuần tú kia có muốn cô không.

Ánh mắt mê ly mi hoặc, là Thất Thái Nghê Hồng sáng chói thế giới, Một Cách nhìn người phụ nữ như sương mai hoàn toàn xa lạ với chốn này đang đi về phía hắn.

Rất cuộc, người phụ nữ say mềm rồi cuộc đi đến trước bàn hắn.

Khuỷu tay của cô đung một tiếng nặng nề đâm trúng trước bàn hân.

Trước mặt hân, là hân mới vừa gọi win-ter đưa tới một cái khác ly rượu đuôi gà, ngọt ngào Cửu Trọng Thiên.

Dưới ánh đèn, loại rượu mang tên Cửu Trọng Thiên, ly rượu nhỏ lộ ra chín tầng màu sắc hết sức sắc sỡ, mê mẩn đi vào lòng người.

Trước mặt hân là mái tóc thẳng tắp như thác nước của người phụ nữ, nâng lên nụ cười quyến rũ nhất, không được sự cho phép liền cầm lên ly rượu giá hơn hai ngàn của hân.

Ngón tay cô trắng nõn gần như trong suốt, ưu nhã đưa lên ngang cổ, ly rượu khẽ dao động sáng ngời, Cửu Trọng Thiên lập tức thay đổi vẫn đục không rõ.

Nhưng hân chỉ cười, cũng không nói gì.

Lần đầu tiên, hân không ghét phụ nữ đến gần, bởi vì cô rất mới lạ.

Quý Linh Linh giơ ly rượu lên, nụ cười mê người tràn đầy quyến rũ mà ngọt ngào, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, mập mờ than nhẹ ra tiếng.

“Hắc, anh chàng đẹp trai, hiện tại đang thịnh hành đóng vai quân nhân sao?” Ánh mắt Quý Linh Linh vẫn đục, nhưng vẫn có khả năng phân biệt trang phục của hân là quân phục không quân màu xanh dương, không giống người thường, làm người khác chú ý.

“Trang phục này khá hay, bắt chước rất giống, chắc anh tốn không ít tiền.” Cô cười xinh đẹp, đầu càng hỗn loạn, càng ngày càng gần mặt hân.

“Nói đi, bao anh cả đêm bao nhiêu tiền?” Dứt lời, ngửa mặt đem Cửu Trọng Thiên ngọt ngào uống sạch một hơi, không chừa cho hân một giọt.

Hân đang tính uống ly rượu kia, lời cô nói..., giống như một chậu nước lạnh dội vào trái tim hân, nhưng gương mặt không có một chút biến hóa.

Cô cất bước đi tới, uống rượu của hân, vẫn coi hân là làm Ngưu Lang?

Không nhìn rõ ánh mắt người đàn ông, Từ trong túi cô móc ví tiền ra, lấy ra mười tờ tiền màu đỏ, tự đắc vỗ vào mặt của hân.

4. Chương 4: Quá

Trong nháy mắt nhìn thấy tiền, Mộ Cách khẽ hừ, mắt mở to, uống cạn ly rượu trong tay.

Đáng chết, đường đường là một Thượng tá không quân, cô lại nói hân là Ngưu Lang.

Lá gan của cô lớn thật.

Quý Linh Linh đem phản ứng của người đàn ông thu vào đáy mắt, cô nhất thời nhú mày, phản ánh này là ghét bỏ, không đủ tiền rồi hả ?

“Không đủ? Tất cả tiền cho anh.” Nói xong, cô lấy ví tiền lục lợi toàn bộ, tổng cộng tìm ra 1,234 tệ.

Toàn bộ lấy hết, từng tờ từng tờ đều đặt trước mặt hân.

Trong nháy mắt nét mặt của cô có một tia hối hận, nội tâm mê mang đang tự hỏi, mình đang làm cái gì.

Lòng tự ái không cho phép cô lùi bước. Cách đó không xa, ba tên Ngưu Lang kia vẫn còn nhìn, cho nên dù không có đồng nào, cô cũng không muốn xấu hổ bị người ta từ chối.

Tầm mắt của hân, nhạy bén nắm bắt tất cả tâm tình của cô. Thật đối lập với người phụ nữ dữ dằn lúc này, là một tia ưu thương, trong nháy mắt khiến hân thay đổi chủ ý.

Lập tức bàn tay cầm chỗ tiền của cô biến nó trở thành hư không, cất vào túi của hân. Ngay sau đó, vẫn bàn tay ấm áp đó liền nắm tay mềm của cô, không nói lời nào kéo cô ra khỏi Dạ Dụ.

Nơi xa ba ba tên bị thua thiệt không khỏi lắc đầu, chuyện tốt như vậy, lại để kẻ khác chiếm tiện nghi.

Quý Linh Linh bị kéo ra khỏi quán bar, bị nhét vào một chiếc xe màu bạc Bentley s600. Trong lúc nhất thời ý thức tỉnh táo không ít.

Nghe nói Ngưu Lang kiếm được không ít tiền, xem ra là thật. Xe này, người bình thường không thể mua nổi. Cô kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông đẹp trai ngồi ở ghế lái. Xem ra cô mua được mặt hàng cao cấp.

Chỉ là, cô tốn có hơn một ngàn tệ, có phải quá lời hay không?

Nhưng tại sao, luôn hối hận của cô đâu rồi. Nhìn phố xá ngựa xe như nước (Ý nói xe cộ đông nghịt), hai bên đèn đường lóe lên rồi biến mất, lòng của cô mờ mịt. Con đường này, là đi đến nơi nào.

Đang ngẩn người thật lâu, xe rốt cuộc dừng lại.

Đạp vào mắt là khách sạn lớn nhất của thành phố T – Bách Phi Á.

Màu vàng ở đại sảnh, khiến Quý Linh Linh có cảm giác đi tới hoàng kim La Mã thời cổ đại.

Đèn chân không màu trắng, xâu thành vô số chuỗi, bao trùm đại sảnh kéo đến tòa tháp cao nhất của khách sạn, thật giống như bị chòm ánh sáng huyền ảo của thiên sứ bao phủ đất nước.

Quảng trường của khách sạn Bách Phi Á có một đài phun nước tuyệt đẹp.

Đài phun nước hình thoi như mộng như ảo.

Đài phun nước hình thoi như ngọn đuốc đầy màu sắc được bài trí như thủy tinh trong suốt màu vàng ở đại sảnh. Khiến màu vàng vây quanh thật giống như một vòng vàng thứ thiệt, bao quanh vòi phun nước nhu hòa xinh đẹp.

Mộ Cách vừa dừng xe, vòi phun nước trung tâm phun ầm ầm ra một cột nước, dài ra như gậy như ý của Tôn Ngộ Không, phun lên ấy chục mét.

“Thật là cao.”

Thoáng chớp, Quý Linh Linh tỉnh rượu hơn phân nửa, ngẩng đầu nhìn cột nước cao nhất. Chỉ thấy cột nước bắt đầu thay đổi Ngũ Quang Thập Sắc (Màu sắc đa dạng), vốn là cột nước nhỏ mềm mại, trong lúc nhất thời bắt đầu cột nước khổng lồ xoay quanh, giống như vũ nương diêm dúa lờ lợt lác lư theo âm nhạc.

Mộ Cách cười cười, cũng không trả lời, sau khi xuống xe, bản thân đi vòng qua ghế phụ mở cửa xe, đỡ Quý Linh Linh bước chân không ổn định vào Bách Phi Á.

Quý Linh Linh vừa chuyển động càng choáng váng, không kịp nhìn cái khác, đã bị hấn đỡ vào thang máy, thẳng đến tầng hai mươi.

Quý Linh Linh càng kinh ngạc, không nghĩ tới bây giờ Ngưu Lang đều những nơi tiếp khách cao cấp như vậy. Không biết bọn họ kiếm được lợi nhuận gì, 1000 tệ mà có thể được đối xử tốt như vậy?

Nhưng cô không biết, 1000 tệ, căn bản số tiền đưa cho Mộ Cách không đủ trả một ly rượu, sao đủ để ở đây cả buổi chiều.

Đi tới cửa phòng, khi quẹt thẻ phòng thì âm thanh của cửa chống trộm được mở ra.

Bên trong phòng là ánh đèn màu vàng mờ ảo, nhất thời khiến Quý Linh Linh tỉnh rượu mấy phần.

Không chờ cô nói, Mộ Cách đã trực tiếp đỡ cô vào phòng ngủ, thả cô ngã xuống giường, cởi bỏ giày cao gót của cô.

Một đôi chân nhỏ rơi vào tròng mắt, khiến hấn không khỏi càng muốn hiểu thêm về bề ngoài bình thường, quần áo quê mùa của người phụ nữ này. Nhưng tư chất thì làm cho những người phụ nữ khác phải tức đỏ mặt.

Vừa nghĩ tới, cổ họng của hấn không khỏi khô nuốt xuống.

Người phụ nữ này cứ nhiên lại cho hắn là Ngưu Lang, vậy thì nên bị trừng phạt. Huống chi, cô còn uống rượu của hắn không trừ một giọt. Như vậy hắn phải cho cô cơ hội trả nợ thôi.

Hắn cười tà ác, cũng có ý định để cô tự mình bồi thường tội lỗi. Sau đó lặng lẽ cởi cúc áo, quần phục màu xanh dương bị hắn cởi xuống, ném sang một bên, tiếp tục cởi áo sơ mi bên trong quần phục.

Quý Linh Linh thoải mái nằm ở trên giường, nhìn tuần nam mặc quần phục trước mắt đang tháo cà vạt, lộ ra thân thể cực kỳ cường tráng. Cô nuốt nước miếng một cái, đột nhiên nghĩ tới muốn chạy.

Cô tại sao có thể như vậy, lần đầu tiên gặp mặt cô lại sắp hy sinh trinh tiết gìn giữ bốn năm qua.

Cô nghĩ tới, càng thêm rõ ràng, hối hận đã là không kịp. Thừa dịp hắn xoay người cởi thắt lưng, trong nháy mắt, liền muốn tông cửa chạy mất.

Nhưng chưa từng nghĩ, một giây kế tiếp, một bàn tay liền bóp chặt sau ót cô, dùng đôi tay thuần thục bắt chéo hai tay của cô ra sau lưng, ấn trên ván cửa.

Mộ Cách đã để ý tới cô, nhìn cô muốn chạy, xấu xa cười một tiếng “Tiền đã thu, hàng không thể trả lại.”

Rõ ràng là chính cô muốn mua hắn, kết quả nàng muốn chạy trước, hắn, có gì đáng sợ sao?

“A, cái đó.”

Rõ ràng luyện qua Taekwondo, nhưng sức lực của cô căn bản không thể chống lại, càng thêm cứng họng, không biết đưa ra lý do gì để đổi ý.

Cô thật hối hận, Ngưu Lang này còn là một người luyện võ, cô căn bản trốn không thoát, lẽ nào chạy trời không khỏi nắng (Tai vạ khó tránh) sao?

Lúc Quý Linh Linh từ trong mơ mơ màng màng tỉnh lại, cũng đã không còn kịp.

Không lâu sau, cô đã bị người đàn ông ôm lấy từ phía sau, đặt ở trên giường mềm mại.

Từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ dưới thân, con người Mộ Cách nồng đậm lửa dục.

Dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt cô hơi phỉm màu ửng hồng, mắt sáng chuyển động tựa như sương mù mỏng lung, thu hút hắn.

Mái tóc rối tung trên drap giường đơn thuần khiết, chiếc cổ dài trắng nõn, tản ra mê người, khiến cho hắn biến thành một Vampire (Ma cà rồng) khát máu, muốn hung hăng cắn một cái.

Quý Linh Linh, lần đầu tiên bị người đàn ông giữ chặt như vậy. Cô trong lúc nhất thời trợn tròn mắt, dưới ánh đèn dịu dàng, khuôn mặt đẹp trai, hấp dẫn xấu xa. Góc cạnh khuôn mặt bao phủ lên một tầng quang minh nhu hòa, như là để cho cô đi tới.

Một giây kế tiếp, hắn đột nhiên cúi đầu hôn lấy môi anh đào của cô.

5. Chương 5: Chạy Trời Hết

Đầu Quý Linh Linh thoáng chốc giống như ngập trong sóng lớn, giống như núi lửa phun trào, nóng bức bành trướng, không cách nào suy tư.

Khác với nụ hôn của Nghiêm Tử Tuấn, mãnh liệt hơn nhiều, làm cho cô không cách nào hô hấp, lại thật giống như một cây diêm được đốt bằng dầu mazut (Còn được gọi là dầu nhiên liệu hay dầu FO), khiến cơ thể cô cháy hừng hực.

Cảm giác lạ lẫm đánh tới, cô vô lực giãy giụa, chỉ có thể mặc cho người đàn ông bá đạo này dẫn dắt vào thủy triều dâng trào.

Quần áo cô chưa từng nhẹ như vậy, cô thậm chí có thể nhìn thấy quần áo bay lên giữa không trung. Thân thể không có cảm giác lạnh lẽo, chỉ có lửa nóng, càng lúc càng nóng hơn.

Theo bàn tay hắn, quần áo cô dễ dàng bị cởi ra.

Nụ hôn hạ xuống, khiến lý trí còn sót lại rơi xuống vực sâu. Dưới tác dụng của rượu, đầu Quý Linh Linh càng thêm mơ hồ, chưa bao giờ hưởng thụ khoái cảm tốt đẹp như vậy, để cho cô cơ hồ quên mất tất cả.

Cô, rất tốt đẹp, làm cho hắn khó có thể kiềm chế gấp gáp, muốn nhanh chóng thưởng thức vẻ đẹp của cô. Phản ứng của cô trức trặc, cho hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, mà lại có thể dễ dàng nắm giữ.

Dưới ánh đèn mờ mờ, người đàn ông và người phụ nữ cũng vận sức chờ phát động. Khi Mộ Cách không kịp bỏ đi vật cản cuối cùng trên người cô, ánh mắt lại đột nhiên sáng sủa.

Một tia màu đỏ rơi vào mắt hắn, hắn không nhìn lầm chứ. Chỗ đó, chính là nơi chứng tỏ phụ nữ lần đầu tiên lạc hồng.

Nhưng căn bản hắn chưa chạm vào cô!

Mộ Cách không thể tin nhìn vết máu trên drap giường, kinh ngạc có chút lắp bắp, khàn khàn giọng nói “Tôi còn chưa có, làm sao em.”

Xảy ra bất ngờ người đàn ông chất vấn, Quý Linh Linh từ trong say mê tỉnh táo, theo bản năng ngồi dậy, men theo tầm mắt của hắn nhìn thấy màu đỏ trên giường.

Sắc mặt đột nhiên cứng đờ, lúng túng không biết trả lời thế nào cho phải, sắc mặt trong nháy mắt biến thành trái cà chua chín đỏ.

Chỉ có thể cười khan một tiếng, “Xin lỗi, cái đó đột nhiên tới.”

Đánh chết cô cũng không ngờ, lần đầu tiên cùng đàn ông kích tình, lại phá hư phong cảnh.

Mộ Cách khắp người dậy sóng, nhất thời bị hắt một chậu nước lạnh.

Chiết tiết, hắn đã khó nhịn đói khát, cô còn cười được.

Nhìn ánh mắt người đàn ông nguy hiểm, Quý Linh Linh khé miệng cứng lại “Cùng lắm thì tôi không đòi lại tiền. Chỉ là, phí giặt drap giường phiền anh trả hộ.” Trong ví cô không còn một đồng.

Dứt lời, ý thức cô khôi phục, không nhịn được xấu hổ, vội vàng đứng dậy, thật nhanh nhặt đồng quần áo rải rác dưới đất cố gắng mặc vào.

“Đáng chết.”

Mộ Cách khê nguyên rửa, hắn lần đầu tiên gặp người phụ nữ như vậy, dụ dỗ hắn. Sau khi đem ** hắn khơi lên lại muốn chạy trốn, trực tiếp dội cho hắn một chậu nước lạnh. Mà bây giờ không hề lưu luyến muốn bỏ chạy.

Lúc đó, Quý Linh Linh đã hốt hoảng mặc quần áo, đi giày vào, đi ra ngoài cửa rồi.

Chợt, tay mềm truyền đến cảm giác nóng ran. Ngoái đầu nhìn lại, thế nhưng đối mặt hắn là con người âm u lửa giận, không khỏi dựng tóc gáy. Hắn ngồi ở mép giường, gắt gao giữ tay cô lại, không để cho cô bước đi.

Hắn định làm gì?

” Không phải lần này thì lần sau đi, tôi muốn số điện thoại và địa chỉ của cô cho tôi.”

Mộ Cách cười xấu xa, nực cười, vệt đã đến miệng thì tại sao có thể dễ dàng để cho nó bay.

Quý Linh Linh nhất thời đỏ mặt, cười khan nói “Không cần, anh đúng là chuyên nghiệp, chỉ hơn một ngàn tệ thôi mà, không sao đâu.”

Cho là hắn sợ phá hủy uy tín buôn bán Ngưu Lang, cô cười trấn an nói. Lại làm cho ánh mắt của người đàn ông càng thêm nham hiểm, càng dùng sức nắm bàn tay mềm của cô, khiến cô cảm thấy đau.

Đáng chết, người đàn ông này có vấn đề sao? Chẳng lẽ nhất định phải chuyên nghiệp vậy sao?

Nhưng cô không cần, hiện tại cô đã tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không cùng Ngưu Lang qua đêm.

“Được, cô không cho tôi, tôi tự lấy.” Hấn tà mị cười một tiếng, tay lắc lắc một vật thể màu đen, khiến Quý Linh Linh kinh ngạc.

Hấn lấy được điện thoại của cô lúc nào?

Trong lúc cô kinh ngạc, hấn đã mở khóa điện thoại di động của cô, bắt đầu ấn số điện thoại của mình, lấy được số của Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh trong nháy mắt khẩn trương lên, nếu dây dưa với Ngưu Lang này, thì sẽ thế nào.

Không lo được nhiều như vậy, nàng đột nhiên nhào tới, muốn cướp điện thoại di động của cô trở về.

Một Cách nhất thời kinh ngạc đến ngây người, người phụ nữ này không biết đến sống chết, lại dám giằng co với hấn?

Tròng mắt của hấn trong nháy mắt cực kỳ hung hãn, trừng mắt nhìn Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh vẫn như cũ không khuất phục, nắm chặt một nửa điện thoại di động không thả “Trả cho tôi!”

Một cách tức giận không dứt, càng dùng sức nắm chặt, dường như muốn làm cô nổi điên.

Tên đàn ông thối tha đáng chết, cạy mình có sức khỏe khi dễ phụ nữ, xem nhẹ cô, sẽ cho người chết!

Phanh!

Cô đột nhiên nâng cánh tay lên, một giây kế tiếp liền dùng sức đánh vào gáy của hấn .

Trước mắt hấn trước mắt mơ hồ, ngay sau đó kinh ngạc ngẩng đầu lên, đối diện mặt cô.

Lớn như vậy, lần đầu tiên, bị một người phụ nữ tập kích.

Hấn nghĩ muốn tóm lấy cô, nhưng đã không kịp, một giây kế tiếp liền ngất xỉu.

Con đàn bà ghê tởm này, cô nhớ kỹ cho tôi.

Hấn hận, nhưng đã chìm vào bóng tối.

Quý Linh Linh giật mình ngồi ở mép giường, đột nhiên người đàn ông giữa người về phía sau, mất đi ý thức ngã ở trên giường.

Cô mới phản ứng được, cô đánh người rồi.

“Đáng chết.” Cô khê nguyên rửa mình lỗ mãng, nhưng biết người không chết, chạy trốn mới là thượng sách.

Bất chấp tất cả, người phụ nữ nhỏ nhắn hốt hoảng rời khỏi Bách Phỉ Á, biến mất ở trong bóng đêm mịt mờ.

Trong người không có đồng nào, Quý Linh Linh muốn đón xe về nhà cũng không được, chỉ có thể đi dọc theo bờ sông. Ước chừng mất một giờ về đến phòng trọ, vì tình huống đặc biệt mà bước chân của cô thật nhanh, chỉ muốn nhanh chóng về đến nhà, đem quần lót bẩn cởi ra.

Ban ngày vừa mới mưa, bờ sông gió có chút lạnh, mặc váy cảm giác cả người mát mẻ. Tay chân Quý Linh Linh không khỏi co lại, nhưng không thấy ấm.

Linh linh linh.

Tiếng chuông điện thoại réo rất vang lên giữa không gian yên tĩnh bên bờ sông.

Quý Linh Linh nhìn màn hình, đã mười hai giờ, ai gọi điện thoại cho cô đây? Đoán chừng là cái tên lỗ hèn Thẩm Hiểu Phỉ.

Quý Linh Linh lấy điện thoại di động ra, cũng không thèm nhìn liền đưa lên tai nghe.

“Cậu còn có mặt mũi gọi điện thoại ỉn à.” Âm thanh trầm thấp, Quý Linh Linh có chút không thoải mái nói. Người này hại mình thiếu chút hồ đồ đánh mất mình, còn dám gọi tới.

“Tôi là cái gì mà không có tư cách gọi điện thoại cho cô?” Tiếng nói trầm thấp mà từ tính, mang theo một tia nghi ngờ cùng quỷ quái. Giọng nói xầu xa từ trong điện thoại truyền đến, khiến Quý Linh Linh trong nháy mắt sửng sốt.

“Anh? Anh là ai?” Ngữ điệu có chút kinh hoảng, vội vàng nhìn màn hình điện thoại. Không đúng, số này cô không biết a.

“Tôi là Lãnh Dạ Hy.” Âm thanh lạnh nhạt, không có gì gợn sóng.

Quý Linh Linh trong đầu khẽ quét qua tên của hắn.

6. Chương 6: Sự Nghiệp Thành Công

Lãnh Dạ Hy? Không phải là Tổng giám đốc công ty kiến trúc IDE cô sao?

“Chào anh.” Quý Linh Linh cố gắng giọng nói của mình bình thường nhất, nội tâm lại được cưng chiều mà lo sợ.

Ở IDE cô chỉ quan sát Tổng giám đốc Lãnh Dạ Hy từ đằng xa thôi, thế nhưng nửa đêm gọi điện thoại cho cô? Làm cho cô không ngờ.

“Cô là Quý Linh Linh phải không, tôi muốn nói cho cô biết một chuyện. Tuần trước công ty yêu cầu cô nộp bản thảo thiết kế dự thi kiến trúc kiểu Pháp, cô nhận được giải thưởng cho thiết kế tốt nhất, cô chuẩn bị sang Paris tham gia xây dựng tòa nhà mới.” Lãnh Dạ Hy âm thanh đều đều, nhưng khiến Quý Linh Linh vừa mới trở lại bình tĩnh cơ hồ nuốt nước bọt.

Đoạt giải? Bản thảo đó không có hy vọng thế nhưng đoạt giải? Cô không nghe lắm chứ.

“Khụ, Xin chào, xin hỏi anh có nhầm lẫn không.” Quý Linh Linh không thể nào tin nổi, chuyện này giống như năm trăm vạn chuyện tình, đang ở nửa đêm mà phần thưởng đến trên người của cô.

“Hả? Cô là Quý Linh Linh đúng không?” Lãnh Dạ Hy sửng sốt xác nhận tên Quý Linh Linh một lần nữa.

“Vâng, là tôi.”

“Tôi xác định là tôi không nhầm lẫn, nếu như có thể, tôi hy vọng đêm nay cô có thể đi ngay. Tôi đã gọi cho người của công ty đến đón cô.” Lãnh Dạ Hy không nói thêm lời nào, trực tiếp ra lệnh.

“Hả?” Quý Linh Linh vẫn có chút không tin được, bất quá đầu dây bên kia đã tắt điện thoại.

Ngẩng đầu, tầm mắt của cô rơi đèn đường mờ mờ bên bờ sông, một chuỗi dài kéo dài trên đường.

May mắn từ trên trời rơi xuống, bên cạnh cô không có một bóng người, để cho cô muốn cười cũng cười không nổi, như là đang nằm mơ.

Linh linh linh.

Điện thoại vang lên lần nữa.

Quý Linh Linh bắt máy, thật sự là thư ký công ty, hỏi vị trí Quý Linh Linh. Lái xe tới đón Quý Linh Linh về nhà thay quần áo, rồi sau đó trực tiếp lái đến sân bay.

Nhận vé máy bay thư ký Lãnh Dạ Hy chuẩn bị sẵn, giống như mộng du lên máy bay đi Pháp.

Có lúc, vận mệnh là một màn hài kịch, lúc mình bị lấy đi thứ gì đó sẽ ỉn một món đồ khác. Chỉ là, bản thân vĩnh viễn không thể lựa chọn sinh mệnh của mình.

Máy bay cất cánh trong bóng tối mờ mịt, người đẹp vừa đi không chút dấu vết.

Ánh sáng mặt trời phía chân trời hé mở, trong phòng tổng thống của khách sạn Bách Phi Á, người đàn ông khôi ngô tuấn tú đang xoa xoa cái cổ đau nhức.

Nhìn thấy màu đỏ như máu trên giường đơn, trí nhớ của hắn rất nhanh hồi phục. Hồi tưởng lại dáng vẻ xuống tay của người phụ nữ đó, trong lòng Mộ Cách đột nhiên dâng lên một tia lửa giận.

Đàn bà chết tiệt, cô lại dám đánh tôi?

Uống rượu của hần, lãng phí cả đêm cảnh xuân của hần, lại còn dám đánh hần.

Đây là lần đầu tiên có phụ nữ đánh hần bất tỉnh, hần sẽ khắc sâu trong trí nhớ. Cô, tôi nhất định sẽ tìm được cô.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một cái, đã qua một tháng.

Sân bay thành phố T, chuyển bay từ Paris hạ cánh.

Từ cửa sân bay là một người đàn ông tuyệt mỹ. Mang theo kính mắt màu đen, cũng không che dấu được vẻ đẹp trai. Môi mỏng mím chặt, nghiêm túc mang theo một túi hành lý màu đen.

Mà phía sau hần, một người phụ nữ cũng mang kính mắt màu đen giống hần.

Người phụ nữ mái tóc đen nhánh, mặc một thân hàng hiệu, đôi chân thon dài dưới chiếc quần đùi màu hồng, có vẻ hấp dẫn mê người.

Quý Linh Linh không có thói quen ăn mặc thế này, nhưng là trong tủ quần áo căn bản bị Lãnh Dạ Hy đổi thành hàng hiệu. Mắt kính của cô cũng bị đổi thành kính áp tròng cao cấp.

Lãnh Dạ Hy lấy do cô là kiến trúc thiết kế sư chính của IDE, tiền lương hàng năm hơn trăm vạn, nếu còn ăn mặc như cũ sẽ đuổi việc cô.

Quý Linh Linh đi theo Lãnh Dạ Hy ra ngoài sân bay lên chiếc xe màu đen Bentley đã đợi từ lâu, thư ký khởi động xe lái về phía IDE.

Dự án kiến trúc nước Pháp đã hoàn thành, suốt cả một tháng bọn họ mới trở về nước. Đối với Quý Linh Linh dường như đã qua mấy đời, nếu như không phải là vì bận rộn công việc, thì vẫn chìm trong đau khổ bi thương vì bị Nghiêm Tử Tuấn bỏ rơi, vẫn là vô danh tiểu tốt.

“Nghĩ gì thế? À, cho cô, đây là giám đốc mới công ty, ở bên Pháp về, thực lực không thua kém tôi. Từ hôm nay cô ấy sẽ là quản lý trực tiếp của cô, cô đi theo học tập thật tốt.” Lãnh Dạ Hy cắt đứt suy nghĩ Quý Linh Linh, đưa cho cô một phần tài liệu lật xem.

Quý Linh Linh nhận lấy hồ sơ tài liệu, một tấm ảnh xinh đẹp lộ ra, xuất hiện trước mắt cô.

Giang Tâm Dao, 22 tuổi, kiến trúc sư nước Pháp, vô địch cuộc thi thiết kế gồm mười sáu nước tham gia, có thể nói là một người phụ nữ tài năng.

“Thật là lợi hại.” Quý Linh Linh khen ngợi Giang Tâm Dao, cảm thấy không bằng.

“Cô cũng không kém, mặc dù cô không có trình độ học vấn cao, kinh nghiệm nhiều, nhưng là khả năng sáng tạo rất tốt, là một nhân tài.” Lãnh Dạ Hy khích lệ.

Hần không có ấn tượng với nhân viên nhỏ này, một tháng chung đụng, làm hần cảm thấy được năng lực và tài hoa của cô.

Vốn tưởng rằng, cô chỉ nhất thời may mắn thiết kế tốt. Nhưng không ngờ, cô đối với việc chỉ huy công nhân ở công trường thi công lâm nguy không loạn. Có thể truyền tải nguyên vẹn ý tưởng trên bản thiết kế, không phải chỉ biết lý luận suông. Thời điểm này, đối với kiến trúc sư mà nói thì cầu còn không được. Cho nên, Lãnh Dạ Hy trong lòng hạ quyết tâm, về sau sẽ trọng dụng cô thật tốt.

Trong khi mỗi người một suy nghĩ thì xe đã vào IDE.

IDE là công ty kiến trúc số một ở thành phố T, do một tay Lãnh Dạ Hy thiết kế, có thể nói là một kiệt tác.

Cả cao ốc bao trùm màu xanh lam, bên ngoài thoát nhìn như một khối rubik cứng nhắc, mỗi góc cạnh là một bộ phận. Mỗi bộ phận được nối liền tiếp với nhau bằng cầu vượt, cả IDE chừng 120 cầu vượt, là nơi xây dựng cầu vượt nhất thành phố T. Mà trên cùng khối rubik có gắn một con chim Điều được chạm rồng, móng nhọn chim Điều nắm một góc, thoát nhìn giống như con chim mang theo khối rubik bay trên không trung.

Ngụ ý IDE có sức mạnh Nhất Phi Trùng Thiên, dừng lại ở điểm cao nhất.

Lãnh Dạ Hy dẫn đầu xuống xe, Quý Linh Linh theo sát phía sau, hai người vừa bước vào tòa nhà IDE, là tâm điểm của mọi người.

“Nhìn thấy không? Đó chính là một đêm thành danh (Sau một đêm thành công) Quý Linh Linh.”

“Oa? Không phải chứ, cô ta thay đổi nhiều quá.”

“Ừ, người ta hiện tại là tài sản trăm vạn rồi.”

Bên cạnh thang máy mấy đồng nghiệp từng làm việc cùng Quý Linh Linh, không khỏi nhỏ giọng nhiều chuyện.

Quý Linh Linh giống như Lãnh Dạ Hy, làm như không nghe thấy, hai người đi vào thang máy màu vàng trực tiếp lên thẳng tầng ba mươi.

Lãnh Dạ Hy liếc Quý Linh Linh một cái, vẻ mặt cô lạnh nhạt, không có chút nào giống như người gặp được may mắn mà trở nên cao ngạo. Cảm giác bản chất cô đã là như thế.

7. Chương 7: Không Thể Trốn

Tầng ba mươi IDE chính là bụng chim Diều, toàn bộ tầng ba mươi là phòng làm việc của CEO.

Giày cao gót Quý Linh Linh trên hành lang dài phát ra tiếng vang chói tai, khiến cô không quen. Cô không thích loại cảm giác này, mỗi lần nghe âm thanh như vậy, sẽ làm cô nhớ tới Lục Vân Thiên.

Hai người một đường đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, Lãnh Dạ Hy đóng cửa lại, thành thực ngồi xuống, thông điện thoại nội bộ tới phòng thư ký.

“Mời Giang Tâm Dao lên gặp tôi.”

Điện thoại cắt đứt, Quý Linh Linh chỉ lẳng lặng đứng trước bàn làm việc bằng thủy tinh nhập từ Italy của Lãnh Dạ Hy, cả căn phòng chỉ có thể nghe tiếng lật mở tài liệu của Lãnh Dạ Hy.

Đương đương đương.

Không lâu lắm, liền vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Lãnh Dạ Hy thả tài liệu xuống, ngẩng đầu lên, nhìn cô gái đang đứng ở cửa.

Một bộ đồ công sở màu hồng, trang trọng lại không mất đi sự thanh lịch. Thật sự là một người phụ nữ xinh đẹp. Trông thấy hai người bên trong phòng, khóe miệng mỉm cười lịch sự.

“Lãnh tổng.” Giang Tâm Dao đi vào phòng làm việc, đứng bên Quý Linh Linh nhìn Lãnh Dạ Hy.

“Đây chính là người vô địch giải thiết kế mặt tiền theo phong cách kiến trúc Pháp lần này - Quý Linh Linh.” Lãnh Dạ Hy giới thiệu cho Giang Tâm Dao, tin tưởng cô rất muốn biết Quý Linh Linh vì Giang Tâm Dao cũng là tham gia cuộc thi lần này. Nhưng bị Quý Linh Linh giành mất, Giang Tâm Dao chỉ giành á quân. Tất nhiên, những điều này hẳn không nói cho Quý Linh Linh, Quý Linh Linh cũng không có hứng thú biết.

Giang Tâm Dao vừa nghe thấy tên Quý Linh Linh, cũng không ngạc nhiên, “Tôi đã biết.”

Cô biết, có thể vượt qua thiết kế của cô cũng không có nhiều người, toàn thể giới chỉ đếm được trên đầu ngón tay, sao cô có thể quên được tên cô ấy.

Chỉ là không ngờ, Quý Linh Linh lại xinh đẹp động lòng người như vậy. Cô cũng không phải chưa từng nghĩ một nhân vật bình thường có thể so tài với cô.

Chỉ là, một cô nhân tài xinh đẹp làm nhiều năm ở IDE như vậy, mới có thể leo lên, thật là đáng tiếc.

Giang Tâm Dao làm sao biết, tổ trưởng của Quý Linh Linh, là một người rất hay ghen tị. Quý Linh Linh có thiết kế tốt, cô ta đều giữ lại, nếu không phải lấy tên của mình báo lên, thì cũng không lưu tâm thiết kế của Quý Linh Linh, cho nên mới phải chôn vùi nhiều năm như vậy.

Quý Linh Linh có chút kinh ngạc nhìn Giang Tâm Dao, không ngờ một nhà thiết kế mình gặp thật dễ cho cô có chút kinh ngạc.

“Cô không phải kinh ngạc, ha ha, dù sao cô cũng vô địch cuộc thi kiến trúc Pháp, chỉ cần là cô tham gia dự thi thì sẽ biết.” Giang Tâm Dao cười nói, cũng không ghen tỵ khi nhìn thấy kinh địch, mà đưa tay ra với Quý Linh Linh.” Tôi rất vui khi gặp cô, hi vọng tương lai chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Quý Linh Linh lúc này mới đột nhiên hồi hồn, nở nụ cười tươi rói, đưa tay mềm ra, nắm tay ngọc của Quý Linh Linh.

Hai cái tay vừa mới giao nhau, Lãnh Dạ Hy cười ra tiếng, “Tốt lắm, hai người có thể nói là trợ thủ đắc lực của tôi, chắc hẳn khi có hai người IDE nhất định sẽ càng thêm xuất sắc. Từ hôm nay trở đi, Linh Linh hãy đi theo giám đốc Giang học hỏi kinh nghiệm, giám đốc Giang trực tiếp quản lý cô.”

“Vâng, tôi hiểu.” Quý Linh Linh thâm tình nghiêm túc, nhìn Giang Tâm Dao một cái, nghĩ tới về sau cùng làm việc với người xuất sắc thế này, không khỏi có chút hưng phấn.

“Được rồi, hai người ra ngoài đi, hai người trực tiếp về phòng làm việc của mình.” Lãnh Dạ Hy cuối cùng phân phó, rồi lại vui đùa vào công việc.

Giang Tâm Dao và Quý Linh Linh cười thầm, cùng nhau đi ra khỏi phòng làm việc.

Quý Linh Linh và Giang Tâm Dao cùng nhau đi tới phòng làm việc của hai người. Lãnh Dạ Hy cố ý sắp xếp phòng làm việc của các cô ở tầng ba mươi với hẳn, thuộc về cán bộ cao cấp.

Giang Tâm Dao giúp Quý Linh Linh đẩy cửa ra, quý Linh Linh nhất thời sáng tỏ thông suốt, khi thấy rõ cả căn phòng cảm thấy thoáng như mộng cảnh.

Cả phòng làm việc sáng lên nhờ cửa sổ sát đất, bên cạnh bờ tường toàn bộ đều là thủy tinh, có thể đứng ở nơi cao nhất nhìn cả thành phố T, cô chưa từng nghĩ tới. Một ngày có thể đứng ở nơi này, một tháng trước mình dường như đã có mấy đời.

“Bên kia là bàn làm việc của cô.” Giang Tâm Dao chỉ vào một cánh cửa màu trắng khác, thiết kế giống nhau như đúc.

Mặc dù nói là hai phòng làm việc, nhưng mỗi căn phòng đều có hai cánh cửa. Vốn là hai phòng làm việc độc lập, lần nữa giúp cô mở cửa.

“Vâng, cảm ơn.” Quý Linh Linh cười, chăm chú nhìn Giang Tâm Dao đi vào một căn phòng khác.

Nhìn thấy ghế đệm màu đỏ đúng tiêu chuẩn, cô cất bước đi qua, tự nhiên ngồi xuống, xoay ghế lại, ngó ra ngoài cửa sổ.

Ngưng mắt nhìn ngoài cửa sổ, lòng của cô tràn vào một tia vừa lòng.

Quá khứ, đã quá khứ, từ hôm nay trở đi, cô là một Quý Linh Linh hoàn toàn mới, nhà thiết kế hàng đầu ở IDE.

Mở ra một cuộc đời mới, nhưng cô cũng không biết điều gì đang chờ cô trước mắt.

Một tòa biệt thự xa hoa ở thành phố T, trước cửa sổ sát đất trong phòng sách là một bóng dáng to lớn, trong miệng ngậm một điếu xì gà, thản nhiên nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, có vẻ lười nhác, ánh mắt lại như cũ sắc bén.

Một tháng, hẳn một chút cũng không có được tin tức của người phụ nữ kia. Rốt cuộc mới vừa rồi, trợ thủ của hẳn đưa tới một phần tài liệu.

Thì ra, một tháng này cô đi trốn ở nước Pháp, không trách được, không tìm được bóng người của cô.

Mở ra tài liệu trong tay ra, ánh mắt người phụ nữ trong tấm ảnh đập vào mi mắt.

Khóe miệng của hẳn nâng lên nụ cười, nếu không phải đêm đó ở Dạ Dạ chính mắt thấy bộ dạng thật sự đằng sau mắt kính, hẳn cũng không thể tưởng tượng, tấm ảnh trước mắt là cùng một người.

Quý Linh Linh, 24 tuổi, mười chín tuổi tốt nghiệp đại học thành phố T, lúc ấy trong trường nổi tiếng là người phụ nữ tài ba. Sau đó được IDE tuyển dụng, nhưng sự nghiệp không có gì đáng kể, cách đây một tháng cô chỉ là một nhân viên không tên tuổi. Cũng trong khoảng thời gian đó, cô vô địch cuộc thi thiết kế mặt tiền theo phong cách kiến trúc kiểu Pháp. Trong lúc nhất thời nổi tiếng trong giới kiến trúc.

Bối cảnh gia đình rất đơn giản, mồ côi cha chỉ còn mẹ và một em trai.

Nhìn nguyên nhân cha cô bỏ mình, tròn mắt của hắn trong nháy mắt lại thoáng qua một tia khiếp sợ, tâm đột nhiên khóa chặt.

Cô, lại là người phụ nữ kia.

Thật là khéo, đây chính là vận mệnh. Ha ha.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, tròn mắt của hắn như cũ sắc bén, miệng nhả một hơi khói, rồi sau đó buông lỏng tay cầm tài liệu, mặt lạnh lùng nhìn trời mây.

Ánh nắng chiều buông xuống, gió cũng thay đổi mát mẻ. Mặt trời lặn, giống như một mụ phù thủy đồ đen bao phủ chân trời, lại không thể che giấu bí mật muốn lộ ra ngoài.

8. Chương 8: Oan Gia Ngõ Hẹp

Từng đám mây trắng trôi lơ lửng trên bầu trời, dường như ôm trọn cả bầu trời sáng sủa.

“Hôm nay thời tiết thật tốt.” Giang Tâm Dao nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi thở dài.

Bên cạnh, Quý Linh Linh cũng cầm cốc nước màu xanh lá cây hollekit—ty, không một tia tạp chất đạo bước tới cửa sổ sát đất, nhìn bầu trời, không khỏi nhếch nhếch miệng.

“Đúng vậy, ha ha.” Cô cười, đảo mắt mắt một cái đã trôi qua một tháng, công việc của cô vô cùng thuận lợi, lấy cho IDE hai đại đơn đặt hàng. Khó có được lúc thanh nhàn như hôm nay, hai người cũng hài lòng bội phần.

“Cùng đi ra ngoài uống ly trà không?” Giang Tâm Dao chủ động đứng dậy, đi tới bên người Quý Linh Linh.

Trải qua một tháng chung đụng, Giang Tâm Dao cảm thấy bội phục trí tưởng tượng và tài hoa của Quý Linh Linh, mà Quý Linh Linh thì hết sức kính nể Giang Tâm Dao. Cho nên quan hệ của hai người từ từ tốt lên. Không hề cảm thấy Giang Tâm Dao tỏ vẻ cấp trên, giống như hai người là bạn bè nhiều năm không gặp, hợp tác ăn ý.

“Ok, đi thôi.” Quý Linh Linh thả chiếc ly màu bạc ra, cùng nhau rời khỏi phòng làm việc.

Ba phút sau, hai người đi ra khỏi đại sảnh IDE, Quý Linh Linh ngồi lên chiếc xe thể thao Porsche màu xanh ngọc.

“Linh Linh, cô cũng nên mua một chiếc xe, ha ha.” Giang Tâm Dao cười nói.

Phải biết vô địch cuộc thi ở Pháp, tiền thưởng đã hơn trăm vạn, chứ đừng nói đến Quý Linh Linh còn được mời chỉ đạo công trường, tài sản Quý Linh Linh hiện tại ít cũng ngàn vạn, không có xe, thật sự bản khoản.

“Tôi còn chưa thích ứng cuộc sống như bây giờ, chứ đừng nói muốn thi bằng lái, sau này hãy nói đi, hiện tại quá bận rộn.” Quý Linh Linh cười nhạt một tiếng, cũng không thêm để ý.

Giang Tâm Dao cười lắc đầu, cô không nhìn ra Quý Linh Linh có chỗ nào không thích ứng, thái độ bình thản ung dung của không phải ai cũng làm được.

Trong khi nói chuyện hai người đã đi tới một quán trà chiều cách công ty hai con phố.

Đây là quán trà chiều đúng tiêu chuẩn, thiết kế theo phong cách cổ điển, lấy màu vàng làm màu chủ đạo, bậc thang nhỏ, ở giữa quán trà là một bồn hoa lớn, là loài hoa nổi tiếng của Pháp. Có thể thấy chủ quán là người Pháp, hơn nữa rất thích phong cách nước mình.

Hai người lên tầng hai, ngồi cạnh cửa sổ, Giang Tâm Dao gọi một ly Caramel Macchiato, mà quý Linh Linh theo thói quen gọi một ly Moka, thói quen này được duy trì nhiều năm khi yêu Nghiêm Tử Tuấn.

“Cô đúng là cô gái trẻ bụng đầy tâm sự.” Nhìn ly Caramel Macchiato của Giang Tâm Dao, Quý Linh Linh mỉm cười, một số phụ nữ cũng sẽ thích Caramel Macchiato.

“Vâng, thói quen mấy năm qua, bởi vì chưa từng yêu chứ sao. Ha ha.” Giang Tâm Dao nghịch ngợm le lưỡi, Quý Linh Linh thấy được chút ưu thương lóe lên trong mắt cô ấy nhưng không nói ra.

Hai người vừa nói chuyện phiếm, vừa nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, Quý Linh Linh nghe được một chuỗi âm thanh giày cao gót đập sàn nhà, theo bản năng có chút ghét.

Tự cười sự miễn cưỡng của bản thân, kể từ lần gặp Lục Vân Thiên, âm thanh đó như một lời nguyện rửa ma quỷ, không cách quên được.

“Tử Tuấn, anh không phải rất thích uống Moka sao? Moka ở đây uống rất ngon đấy.”

Giọng nói cực kỳ ồm ồm, không phù hợp với không gian yên tĩnh ở quán trà chiều, làm cho cơ thể Quý Linh Linh đột nhiên cứng đờ.

“Chúng ta đi thôi.” Giang Tâm Dao cũng không biết tâm sự Quý Linh Linh, cười đứng dậy, chuẩn bị cùng Quý Linh Linh rời đi. Quý Linh Linh bất đắc dĩ đi theo, cùng nhau đi tới cửa phía cầu thang.

Trong nháy mắt, bóng dáng xinh đẹp của cô bị Lục Vân Thiên nhìn thấy. Nghĩ tới mối thù lần trước, lên tiếng ngăn cản bước chân của Quý Linh Linh.

“Ôi trời, Tử Tuấn, anh nhìn xem là ai, đây không phải là cô bạn gái cũ quê mùa của anh sao?” Lục Vân Thiên vừa lên tiếng nhất thời hối hận. Bây giờ, Quý Linh Linh có chỗ nào là quê mùa nữa.

Bộ đồ công sở với chiếc quần đùi màu lam nhạt, phối hợp áo sơ mi màu trắng Lace (viền tơ), nhìn biết là xa xỉ, không giống bộ dạng quê mùa trước kia.

Đừng nói Lục Vân Thiên, Nghiêm Tử Tuấn căn bản cũng không nhận ra Quý Linh Linh. Trước mắt là dáng người uyển chuyển, đùi đẹp thon dài lại là Quý Linh Linh. Nhìn khuôn mặt thanh lệ mê người, gò má mềm mại, thật giống như trẻ sơ sinh. Đôi môi mềm mại sáng bóng, khiến hắn nhớ tới nụ hôn nóng bỏng, ngọt ngào của bọn họ.

Lục Vân Thiên vừa nói, khiến Giang Tâm Dao nhất thời sững sờ, nhìn diện mạo Lục Vân Thiên. Cô ta là con gái thị trường, từng gặp ở tiệc rượu, cho nên cũng coi như quen biết. Nhưng cô ta lại xem như không nhìn thấy mình, chỉ chăm chọc Quý Linh Linh.

Mặt Quý Linh Linh hờ hững, cũng không để ý tới, mở miệng nói với Giang Tâm Dao, “Tâm Dao, chúng ta đi thôi.”

Giang Tâm Dao ngẫm hiểu, nghiêng đầu định rời đi.

“Linh Linh.” Lúc này Nghiêm Tử Tuấn lại mở miệng, khiến Quý Linh Linh dừng bước.

Trong lòng Quý Linh Linh cười lạnh, nghiêm tử tuấn xem ra vẫn là không hiểu làm thiệp mặt trắng quỵ tất.

“Có việc gì thế?” Cô thản nhiên hỏi, vô tình lộ chút cao ngạo, làm cho người ta có chút thở dốc không thôi.

Bị hỏi ngược lại, Nghiêm Tử Tuấn nhất thời cứng họng, nói không lời.

Lục Vân Thiên liếc Nghiêm Tử Tuấn một cái, đồ vô dụng. Một giây kế tiếp cô ta ngoác mồm nói:

“Cuối tuần chúng tôi sẽ kết hôn, Tử Tuấn mấy hôm nay do dự không biết có nên mời cô tham dự hay không. Tôi nghĩ, cô sẽ không tức giận vì tôi giành mất người đàn ông của mình phải không. Dù sao trước đây bộ dạng cô quê mùa, cũng không thể trách Tử Tuấn di tình biệt luyến (Hình như là rời bỏ tình yêu). Cho nên, tôi tự mình mời cô tham gia hôn lễ của chúng tôi, cô sẽ đến chứ.” Lục Vân Thiên há mồm tràn đầy hài lòng cùng vênh váo tự đắc, mấy câu nói đó để cho tất cả mọi người tại chỗ đều hiểu lập trường Quý Linh Linh.

Giang Tâm Dao nghe xong trong lòng có chút tức giận, nhìn Quý Linh Linh, mặt cô vẫn lạnh lùng như cũ.

“Đương nhiên tôi sẽ đi, dù sao có người nhật hộ hàng tôi đã dùng, tôi nên ăn mừng mới phải, chúc phúc cho các người hai tay giữ thật chặt cuộc sống cho tốt.” Lời nói bén nhọn, Quý Linh Linh bình thần ung dung, mỉm cười phản công, đả kích Lục Vân Thiên thất bại thảm hại.

Giang Tâm Dao nghe Quý Linh Linh nói đến sững sờ, không ngờ Quý Linh Linh thật sự sắc sảo, trong nháy mắt giành được thế thắng. Con người Lục Vân thiên tràn đầy ngọn lửa.

“Linh Linh, em sao có thể nói như vậy?” Nghiêm Tử Tuấn dịu dàng, rốt cuộc không nhịn nổi. Ở một bên há mồm nói, dù sao đây cũng là nơi công cộng, tại sao Quý Linh Linh có thể làm mình mất thể diện như vậy.

9. Chương 9: Ông Chủ Lớn Mặt Lạnh

Nghiêm Tử Tuấn vừa mở miệng, Quý Linh Linh nhìn hắn, trong lòng không động lại một phần tình nghĩa, gặp phải tên đàn ông như vậy có phải muốn mình nhớ mãi không quên ?

Thì ra là, khi chia tay một người đã từng yêu thì lập trường cũng sẽ thay đổi. Cô quên mất, cô đã sớm không còn là cô gái nhỏ được hắn che chở trong ngực nữa. Bây giờ kẻ đã đi tất cả của cô là Lục Vân thiên.

“Ôi dào, Tử Tuấn, anh cũng đừng tính toán như cô ta. Anh cũng hiểu cô ta nhân phẩm thấp kém, nên mới chia tay cô ta sao? Chẳng qua em còn là hoan nghênh cô ta tới tham gia hôn lễ của chúng ta.” Lục Vân Thiên thừa thắng xông lên, hào nhai một ván, “Đi thôi, chúng ta đi uống cà phê, không để cho kẻ khác làm mất hứng.”

Lục Vân thiên dựa sát đẩy Nghiêm Tử Tuấn rời đi, không cho Quý Linh Linh cơ hội phản kích.

Sắc mặt Quý Linh Linh trong nháy trắng bệch, đáng chết, mình quá mềm lòng, không thể hạ thủ.

Hắn khiến cô trở thành kẻ buồn cười nhất.

“Linh Linh!” Ra khỏi quán trà, Giang Tâm Dao nhìn Quý Linh Linh lao ra đường, lớn tiếng kêu lên tên cô.

Quý Linh Linh đứng ở giữa đường cái, đột nhiên xoay người lại, nhìn về phía Giang Tâm Dao, thấy một chiếc màu đen xe hơi đang lao tới trước người mình.

“Linh Linh!” Tiếng kêu của Giang Tâm Dao bất lực, quý Linh Linh theo bản năng nhắm hai mắt lại, chờ đợi thời khắc chiếc xe đâm vào mình.

Kéttttttttttt ——!

Âm thanh chói tai dừng lại bên màng nhĩ cô, chân muốn động cũng không nhúc nhích được, cả người cũng cứng đờ tại chỗ, mắt gắt gao nhắm chặt. Rồi sau đó cảm thấy đầu gối va phải vật cứng.

Rất lâu sau đó, truyền đến âm thanh cửa xe mở ra, Quý Linh Linh mới mở mắt ra.

Chỉ thấy chiếc xe hơi màu đen dừng ngay trước chân, bảo hiểm xe kẻ sát đầu gối mình, bên cạnh cửa xe là một bóng dáng cao lớn, đôi mắt đỏ bừng, khiến cô cảm thấy quen mắt.

“Lãnh.” cô nhận ra người kia, cũng không chịu đựng được sợ hãi, đôi chân mềm nhũn, quỵ xuống. Một giây kế tiếp, rơi vào lồng ngực Lãnh Dạ Hy.

“Cô muốn chết sao? Đi qua đường cũng không thèm quan sát!” Âm thanh tức giận của Lãnh Dạ Hy từ trên đầu cô truyền đến, làm cô run rẩy, cô cắn chặt môi, không muốn bộc lộ ra điều gì nữa. Con em này, không nhìn thấy bộ dáng của chị đây sao, còn trưng ra tính tình thô bạo đó

~Lãnh Dạ Hy nóng nảy, trong nháy mắt cứng đờ, đôi mắt đỏ thắm trở nên giàn giụa khiến chân tay hắn luống cuống.

Trời mới biết, lúc hần thấy Quý Linh Linh không tránh khỏi xe hần, tim như ngừng đập, hung hăng đập phanh xe, khiến chân cũng phát đau. Rốt cuộc hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc dừng lại, hần làm sao không nổi giận, người phụ nữ này là đồ ngu sao, đột nhiên dừng ở giữa đường.

“Linh Linh! Cô không sao chứ! Đều tại tôi. Đều tại tôi đột nhiên bảo cô.” Giang Tâm Dao tự trách bản thân mà rơi nước mắt.

Lãnh Dạ Hy giờ mới hiểu được vì sao Quý Linh Linh chợt dừng bước, nhìn đầu gối Quý Linh Linh sưng đỏ, trong mắt của hần thoáng qua một tia lo lắng không thể nhận biết.

Một phen ôm ngang Quý Linh Linh lên, nói với Giang Tâm Dao, “Cô về đi làm trước đi, tôi đưa ấy đi bệnh viện kiểm tra vết thương ở chân.”

Giang Tâm Dao lau nước mắt, kiên định gạt đầu một cái, giúp Lãnh Dạ Hy mở cửa xe, đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Xe mở ra, Lãnh Dạ Hy trầm mặc làm cho không khí bên trong xe trở nên lạnh lẽo.

Quý Linh Linh cũng im lặng không tiếng động, phờ phạc rũ rượi ngồi ở ghế phụ, mắt mở to nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay, cô quá xui xẻo, bị kẻ khác gây gỗ còn chiếm thế thượng phong, lại bị ông chủ lớn của mình nhìn thấy trong bộ dạng như thế này.

Vừa rồi mình tại sao không đem đôi cuff nam nữ kia xử đẹp nhỉ? Lại cho bọn họ có cơ hội sỉ nhục mình, thiếu chút nữa còn vì bọn họ mà tâm tình không tốt suýt bị xe đụng. Quý Linh Linh, mày có phải là đồ ngu không? Dù là phụ nữ thì cũng không thể nhịn!

Không lâu lắm xe đã tới cửa bệnh viện, Lãnh Dạ Hy thật nhanh xuống xe, đi vòng qua tay lái phụ, chợt thấy bộ dạng Quý Linh Linh khê chu miệng, trong lòng dâng lên một tia kinh ngạc. Mở cửa xe, hần do dự một chút, rồi ôm lấy Quý Linh Linh.

“Lãnh tổng, không cần, tôi có thể đi, không đau đâu.” Quý Linh Linh có chút hốt hoảng, vừa rồi đã nợ một ân tình của hần rồi.

“Tốt nhất đừng nói chuyện, tôi hiện tại thật sự rất muốn bỏ cô lại không quan tâm.” Lãnh Dạ Hy mặt lạnh, ôm lấy cô không thể phản kháng đi vào bệnh viện.

Thầy thuốc đơn giản nhìn một cái, chẳng qua đụng bị thương mà thôi, hơn nữa da Quý Linh Linh quá non, cho nên mới xuất hiện tím bầm.

Biết Quý Linh Linh không có việc gì, Lãnh Dạ Hy không còn nóng nảy nữa, để Quý Linh Linh tự đi, mình đi theo phía sau.

Quý Linh Linh ổn định một chút suy nghĩ của mình, quay đầu lại đối mặt Lãnh Dạ Hy, lộ vẻ cảm kích, “Cảm ơn Lãnh tổng, hôm nay nếu như không phải là anh, nhất định bây giờ tôi đang nằm ở trong bệnh viện rồi.” Cô cười, cảm kích xuất phát từ tận đáy lòng, không biết có phải do mặt trời chiếu vào nụ cười có chút lóa mắt, mê hoặc lòng người.

“Biết là tốt rồi, về sau không cần không bằng một đứa trẻ, qua đường không nhìn đèn giao thông như vậy.” Giọng nói Lãnh Dạ Hy dịu dàng, khó khăn lắm mới không nhìn tới nụ cười của cô.

“Vâng, xin lỗi.” Quý Linh Linh nghịch ngợm lè lưỡi, Lãnh Dạ Hy lại mặt lạnh vượt qua cô, để lại cô phía sau không thêm quan tâm cô nữa.

Lãnh Dạ Hy không cách nào đối mặt với nụ cười quá mức chói mắt kia, giống như cạy ra khe hở nào đấy trong lòng hần.

Lãnh Dạ Hy lạnh lùng lên chiếc xe hơi của hần, Quý Linh Linh cười như cũ làm lạnh lên xe. Lãnh Dạ Hy liếc cô một cái, trong nháy mắt khởi động xe, biến mất trong luồng khói bụi.

Chân trời, một đám mây trôi tiêu tán biểu thị tà dương (Nắng chiều) đến, một ngày rất nhanh lại trôi qua, trong lòng cũng không để lại chút dấu tích.

Nửa tháng lại trôi qua, Quý Linh Linh không muốn đối mặt với ngày ấy, nhưng cũng không thể tránh khỏi.

“Tối nay, cô thật sự muốn đi sao?” Giang Tâm Dao nhìn Quý Linh Linh sửng sốt, thân thiết hỏi. Quý Linh Linh giơ mắt nhìn phía chân trời. Tối nay chính là bữa tiệc kết hôn của Nghiêm Tử Tuấn và Lục Vân Thiên, tất cả giới thượng lưu đều được mời tham gia, bao gồm Giang Tâm Dao và Lãnh Dạ Hy.

Giang Tâm Dao nửa tháng này nhìn Quý Linh Linh như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng rất lo lắng. Nếu là nàng, cô nhất định không đi.

“Dĩ nhiên đi rồi.” Tại sao không đi, đồng ý cũng không sợ, bị bỏ rơi cũng không sợ rồi, còn sợ bữa tiệc kết hôn, có làm hay không!

“Linh Linh, không cần thiết, cô cũng biết Lục Vân Thiên chỗ nào cũng làm khó dễ cho cô. Huống chi, tối hôm nay rất nhiều người tham dự, cô cũng coi như là nhười có tiếng tăm. Nếu như cô ta muốn làm khó cô, quả thật không tốt.” Giang Tâm Dao càng nghĩ càng khó giải quyết, Lục Vân Thiên vừa nhìn là biết kẻ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, ai biết cô ta mời Quý Linh Linh đi tham gia hôn lễ, trong hồ lô bán là thuốc gì.

“Tâm Dao, yên tâm đi, bên cạnh tôi còn cô không phải sao?” Quý Linh Linh cười cười, Lục Vân Thiên đã không muốn mặt mũi, cô sẽ không cho cô ta đường lui. Nếu như cô ta dám gây chuyện, vừa đúng hạn cũ thù mới, lần này giải quyết luôn một thể!

10. Chương 10: Yên Lặng Trước CƠ Bão

“Vậy cũng được.” Giang Tâm Dao bị cắt ngang không thể phản đối, chỉ có thể lắp bắp nói.

“Vậy thì tốt, không cần lo lắng cho tôi. Tôi dọn xong đồ rồi, chúng ta đi thay lễ phục trước. Sau đó tôi ngồi nhờ xe cô, không thành vấn đề chứ.” Quý Linh Linh cười dè dặt đi sự chú ý Giang Tâm Dao.

“Ừ, không thành vấn đề, vậy chúng ta đi.” Giang Tâm Dao đứng dậy cùng quý Linh Linh rời phòng làm việc.

Nửa giờ sau, hai người cùng nhau đến nơi đặt lễ phục dạ hội.

Quý Linh Linh thay một bộ lễ phục hở lưng màu sắc trang nhã, tà váy kiểu Lace (viền tơ) dừng lại ở đầu gối, khiến đùi đẹp Quý Linh Linh nhìn không sót cái gì, mà trên thân váy là hai cái dây Lace đi vòng qua phía sau cổ điểm một cái nơ hình con bướm. Phần đuôi con bướm lại chạy dọc cái lưng trần mịn màng của cô, ở dưới ánh đèn bóng loáng tỏa ra mê người. Phía trước lộ ra nửa bầu ngực, càng làm cho Quý Linh Linh chói mắt khiến người ta thêm ngưỡng mộ.

Mà Giang Tâm Dao lại mặc một bộ lễ phục trễ ngực sắc màu ấm áp, tôn lên thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp, có vẻ lung linh hấp dẫn. Váy dài màu hồng nhạt mang theo đường viền hoa màu trắng, làm cho người ta cảm thấy đúng là một người phụ nữ hoàn mỹ.

“Cô còn thiếu kiểu tóc.” Liếc mắt nhìn Quý Linh Linh gần như hoàn mỹ, Giang Tâm Dao cười duyên dáng, xinh đẹp động lòng người.

Quý Linh Linh cũng cười một tiếng, hai người cứ thế đi ra khỏi trung tâm lễ phục dạ hội.

Hai người đẩy cửa đi ra ngoài, lưng trần của Quý Linh Linh rơi vào trong mắt một người.

Con người hần như Diêu hâu nhìn chằm chằm Quý Linh Linh, vẫn đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn hai người lên chiếc Porsche màu xanh dương, hần mới thu hồi tầm mắt.

Quả nhiên hần không nhìn lầm, cô đúng là báu vật khiến nhiều phụ nữ ghen tỵ.

“Mộ tiên sinh, âu phục đã may xong, hiện tại muốn thử sao?” Cô gái bên cạnh lịch sự hỏi, cười đến ngọt ngào.

“Được, tốt lắm.” Mộ Ly Ly mở cửa đi vào phòng thay quần áo. Không lâu lắm, một người đàn ông tuấn tú âu phục màu bạc đi ra.

Nhìn người đàn ông âu phục màu bạc trong gương, Mộ thiếu tự tin cười một tiếng, theo quán tính chỉnh sửa ống tay áo một chút.

Âu phục màu bạc tính chất là Kim Sa (Chất như kim loại), cho nên ở dưới ánh đèn, âu phục sẽ cho người ta cảm giác như một loại vàng ánh sáng lộng lẫy. Cổ áo hình chữ V là nhà thiết kế nổi tiếng Italy đổi mới, đường viền là màu vàng kim. Phía ngực trái vốn là túi áo, nhưng bây giờ thay vào đó là kim cài áo màu vàng được khắc rỗng. Phải biết, riêng kim cài áo giá trị đã mấy triệu, chứ đừng nói cả bộ quần áo tốn bao nhiêu tiền.

“Thiết kế không tệ, trực tiếp lấy đi.” Mộ thiếu sắc mặt lạnh lùng, góc cạnh rõ ràng trên mặt nâng lên một nụ cười, xấu xa và mê hoặc lòng người, khiến cô gái có chút thần hồn điên đảo.

Không lâu lắm, Mộ thiếu tây trang thẳng thớm rời khỏi trung tâm lễ phục dạ hội, lái về nơi hắn muốn đến, đi tìm mèo hoang nhỏ của hắn.

Dạ yến.

Cả thành phố cũng tạm biệt ban ngày sầm uất, chào đón ban đêm yên tĩnh.

Khách sạn Đức Lan Sắt ở thành phố T, thối lên một quả khí cầu màu hồng rộng hơn mười thước trước hai bên cửa khách sạn. Từ trên khí cầu thông xuống hai cái cầu đối, chúc mừng cô dâu chú rể.

Mà toàn bộ bên trong Đức Lan Sắt, tạm thời bày biện hoa tươi kéo dài đến bên trong hành lang cho đến giáo đường cuối hội trường, bày đầy bàn rượu.

Trên cửa chính hội trường là cái khung được sơn màu hồng, xa xa nhìn lại, giống như một hình trái tim khổng lồ.

Quý Linh Linh thở dài, phong cách kiến trúc thật tốt liền bị màu hồng làm hỏng. Nghĩ cũng biết là ai làm, kiêu căng thích gì làm nấy. Dĩ nhiên là chủ nhân của bữa tiệc, Lục Vân thiên.

Hình trái tim khổng lồ màu hồng trên cửa chính khách sạn Đức Lan Sắt, giờ phút này tuần nam mỹ nữ cùng nhau tiến vào trong hội trường.

Quý Linh Linh và Giang Tâm Dao cùng nhau đi qua thảm màu đỏ thảm ở hành lang, trước mắt nhất thời rộng rãi.

Chỉ thấy trần nhà cao trăm mét treo nhiều loại đèn Lưu Ly lóng lánh đủ màu sắc. Chiều sáng cả hội trường như ban ngày, mà chính giữa hội trường là bàn tiệc đầy thức ăn ngon.

Thức ăn với hàng vạn hình thái, hương sắc mùi vị Tây - Trung đều đủ cả, vừa nhìn là biết kiệt tác của đầu bếp đẳng cấp, làm cho bữa tiệc thêm phần xa hoa.

Tiệc rượu xuất hiện một số quan chức cấp cao, ai cũng sang trọng, quyền uy. Trong đó cũng không thiếu những người trẻ tuổi tuần nam mỹ nữ, ai cũng khí chất phi phàm, giống như là các nghệ sĩ tham gia buổi lễ trao giải vậy.

“Thế nào? Kinh ngạc sao?” Giang tâm Dao cùng Quý Linh Linh đi tới một góc quan sát. Tuy chưa bắt đầu hội trường màu vàng kim đã đầy ắp người, một mảng phồn hoa, tráng lệ.

Quý Linh Linh không phải kinh ngạc mà là cô có nằm mơ cũng chẳng ngờ, có một ngày cô sẽ đến với tầng lớp thượng lưu. Hơn nữa còn ở trong hoàn cảnh hưởng trọng như vậy.

Đưa mắt, xuyên qua đám người là một đôi nam nữ, ăn mặc hình người dạng chó, “Hừ” đúng là cặp trời sinh! Giấu cợt, cô lần đầu tiên tham gia loại sự kiện như thế này, chính người mình yêu kết hôn với người phụ nữ khác, thật bất hạnh!

“Tôi gặp mấy người quen, đi chào hỏi một chút.” Giang Tâm Dao thấy được một nhân vật quan trọng, đơn giản đi qua chào hỏi.

“Vâng.” Quý Linh Linh hơi hột gật đầu, cô đến đây ăn không thể ăn, uống không thể uống, cứ đứng đần một chỗ, không có chút thú vị nào.

“Tại sao một mình ở đây, rất nhiều người vui mừng muốn biết Tân Tú.” Âm thanh từ tính ở bên tai vang lên, khiến Quý Linh Linh liếc mắt nhìn.

“Lãnh tổng?” Quý Linh Linh cũng mau quên, Lãnh Dạ Hy cũng là nhân vật lớn ở thành phố T, sao lại không đến đây?

“Kính ngạc cái gì?” Lãnh Dạ Hy có chút không thoải mái đến bộ dạng không để ý đến mình của cô, liếc cô một cái.

Lãnh Dạ Hy mặc âu phục màu đen tào nhã. Viên cổ áo là đường cong màu bạc, ngực cài một cái cài áo kim cương, đem khí thể lạnh lùng của hắn chiếu ra một tia ánh sáng. Ông quần màu đen cách thức tiêu chuẩn kiểu dáng Đồ Đẳng, giản lược nhưng không mất vẻ tào nhã, tinh xảo lại không phức tạp.

Quý Linh Linh thu lại vẻ mặt của mình, lần nữa nhìn về đám người.

“Tôi cảm giác giống như thế giới này không phải của tôi” Cô chưa có thói quen giao tiếp trong thế giới thượng lưu này.

“Có phải thế giới của cô hay không, không phải do cô lựa chọn, số mạng cô được ưu ái, phải vui mừng đón nhận. Hơn nữa, tôi tin tưởng vào năng lực của cô.” Cá tính Quý Linh Linh cứng cỏi lại có mắt nhìn, cái cô cần chỉ là thời gian.

Quý Linh Linh ngẩng mặt nhìn Lãnh Dạ Hy đang uống ly rượu đỏ, hắn một ông chủ lớn quả nhiên vẫn có chút chính trực, xem cô là người thân mà khách lễ, trong lòng thật sự cảm động.

“Cám ơn đã khách lễ.” Quý Linh Linh cười yếu ớt, trong lòng bớt chút mờ mịt, tự tin hơn rất nhiều.

11. Chương 11: Đặc Phái Viên Thần Bí

“Vậy thì đi thôi, cùng tôi đi gặp mấy người.” Lãnh Dạ Hy nói, đi trước vào trong dòng người.

Quý Linh Linh hít một hơi thật sâu, cũng theo đó bước vào nơi không thuộc về mình.

Hai người chân thành đi vào trong dòng người, tuấn nam tịnh nữ, cực kỳ dễ coi, cộng thêm thân phận của Lãnh Dạ Hy, càng thêm chú ý.

Nhất thời, mọi người trong hội trường chăm chú nhìn bọn họ, dường như quên mất cô dâu chú rể, khiến ánh mắt Mộ cách nhanh chóng tóa ra lửa.

“Đây không phải là Mộ tiên sinh sao?”

Mộ thiếu vừa tiến vào, Lục Chính Hạo liền chào đón, khuôn mặt trần đầy nụ cười đến gần Mộ Cách.

Mộ thiếu chống lại tầm mắt Lục Chính hạo, khước miệng khẽ nhếch, nụ cười lễ phép che đầy suy nghĩ.

“Thị trưởng Lục, đã lâu không gặp.” Giọng nói Mộ thiếu trầm thấp, cầm ly rượu đỏ trên khay khi winter đi ngang qua, hướng Lục Chính Hạo chào hỏi.

“Đúng là đã lâu không gặp, cháu bây giờ không còn giống ngày xưa. Làm cho bác phải lau mắt mà nhìn.” Lục Chính hạo mỉm cười, hôm nay cậu ta không còn là thằng nhóc như lúc rời khỏi thành phố T nữa. Mà đã là Thượng tá không quân Bộ Quốc Phòng, cũng mang theo danh hiệu đặc phái viên trở lại thành phố T, trở thành tiêu điểm lớn.

“Bác cứ nói đùa.” Mộ thiếu cương trực, bắt cầu ngôn tiếu (Nói năng thận trọng) đáp lại, ánh mắt quét nhẹ hội trường, lơ đãng rơi trên người Quý Linh Linh.

“Ha ha, đáng tiếc Vân Thiên nhà bác kết hôn rồi. Nếu không cháu mà trở về, hai người nhất định là là cặp trời sinh.” Lục Chính Hạo cố làm ra vẻ thân mật vỗ vỗ lưng Mộ thiếu, “Cháu và Vân Thiên khi còn bé là hai đứa nhỏ hồn nhiên, cũng coi là thanh mai trúc mã, chỉ tiếc sau này cháu rời khỏi thành phố T, nếu không, hiện tại. . . .” Lục Chính Hạo có chút hối hận, nếu như gả cho Mộ thiếu, thể lực của hắn sẽ càng hùng hậu.

“Bác, bác nói đùa rồi, hiện tại đáng vẻ bạn trai so với cháu tốt hơn nhiều.” Mộ thiếu cắt ngang lời nói của Lục Chính Hạo, sau đó nói “Bác, cháu có mấy người quen biết, phải đi chào hỏi.”

“Được, thậtt tốt, đi đi.” Lục Chính Hạo vội vàng gật đầu, nào dám không thả người.

“Vâng.” Mộ Cách gật đầu, sau đó liền đi vào trong hội trường.

Không biết, Lục Chính Hạo sau lưng hắn lộ ra vẻ nguy hiểm.

Tiểu tử thúì, làm đặc phái viên, cũng không để hắn vào trong mắt, xem mà có thể thoải mái đến khi nào.

Thật ra thì cũng không trách Mộ Cách lạnh nhạt.

Hồi tưởng lại quá khứ, trái tim của hắn lại hơi chua xót.

Mười hai năm trước, cha Mộ thiếu là Mộ Diệu là Thị trưởng thành phố T. Lúc đó, Lục Chính Hạo còn là Phó Thị Trưởng, tình cảm hai người không tệ, cho nên Mộ thiếu và Lục Vân Thiên từ nhỏ lớn lên cùng nhau.

Cho đến khi Mộ Diệu gặp rủi ro sập cầu mà mất, Lục Chính Hạo mới ngồi lên chức Thị trưởng cho tới bây giờ, có thể nói là Độc Bá Nhất Phương (Làm vua một vùng).

Mộ cách nhớ rõ, khi hắn nghe nói cha mình qua đời, từ bộ đội không quân chạy về nhà, từ ngày đó là hắn vĩnh viễn là ác ma.

Ngày đó mây đen che kín bầu trời, đè nén nỗi đau xuyên thấu vào tim, hắn không thể tưởng tượng cha mình tại sao lại gặp tai nạn bất ngờ như thế.

Trước tiên, hắn muốn chạy vào trong nhà để an ủi mẹ nhất.

Hắn mở xe hơi màu đen ra , chột lo lắng, dừng ở dưới tầng lầu khu dân cư của mình.

Rầm!

Một tiếng vang dữ dội chấn động xe của hắn, lúc đó hắn còn chưa xuống xe. Mộ thiếu mở mắt ra, chột nhìn thấy tấm kính trước xe chất lỏng màu đỏ xức mục kinh tâm (Nhìn thấy mà giật mình) chảy xuống.

Nhất thời, trái tim của hắn giống như bị người ta đánh trống, nhảy thình thình, chấn động màng nhĩ của hắn.

Hắn sợ hãi xuống xe, khi một người ột mét tám đứng vững vàng ngoài xe, thì nhìn thấy hai thi thể đã biến dạng trên mui xe, tim của hắn dường như bị xé rách.

“Mẹ! Em gái!” Âm thanh của hắn chấn động trời đất, đau lòng đến không thở nổi.

Vĩnh viễn đều không thể quên, ánh mắt không thể khép lại của người mẹ yếu đuối, là em gái vừa ra đời không lâu.

Ngày đó, hắn trở thành trẻ mồ côi, gia đình trọn vẹn trở nên tan nát, để lại cho hắn thương tổn mãi mãi.

Dòng máu màu đỏ, bối cảnh màu đen, mây đen chằng chịt, trở thành cơn ác mộng khó quên nhất, khiến hắn mất đi cuộc sống gia đình.

Mai táng người nhà, hắn bán căn hộ, mang theo số tiền ít ỏi mà cả đời cha thanh bạch liêm khiết rời khỏi thành phố T, đau lòng trở lại bộ đội không quân.

Không có gia đình, hắn dường như biến thành ma quỷ. cho nên trong thời gian ngắn ngủi mười năm, liền leo lên cấp bậc Thượng tá.

Nhớ lại tất cả, trong mắt Mộ thiếu u ám, thờ ơ nhìn đám người vì quyền thế cười nịnh bợ mình.

Hắn cười, nếu không phải những kẻ ở đây có tác dụng, hẳn tuyệt đối sẽ không đứng ở chỗ này, làm loại chuyện nhảm chán này.

Chợt một tiếng ầm ĩ lọt vào lỗ tai, khiến mấy người không hẹn mà cùng nhìn về nơi cách đó không xa, đó là nơi Lục Vân Thiên đang đứng, mà trước mặt cô ta là Quý Linh Linh.

“Trời đất, đây chính là người may mắn đoạt chức vô địch trong cuộc thi thiết kế ở Pháp Quý tiểu thư rồi.” Giọng nói Lục Vân Thiên mềm mại, giống như chưa bao giờ biết Quý Linh Linh.

Mặt Quý Linh Linh khẽ nâng lên, khóe miệng mang theo ý cười, bộ dạng dường như đang nhìn xem Lục Vân Thiên có bản lĩnh lớn bao nhiêu có thể giấu cợt mình.

Bên cạnh, Lân Dạ Hy im lặng không lên tiếng, dĩ nhiên hắn đã nghe chuyện của Lục Vân Thiên và Quý Linh Linh từ Giang Tâm Dao. Nhưng chuyện tình cảm của Quý Linh Linh, hắn không cần thiết nhúng tay vào.

Một bên, đám người bắt đầu bàn luận, Lục Vân thiên là chị em tốt của bọn họ, mục đích tung lời đồn từ trong đám đông, biến Quý Linh Linh thành người phụ nữ oán hận đây đưa với Nghiêm Tử Tuấn không tha.

“Này, Tử Tuấn, bạn gái cũ của anh cũng tới tham gia hôn lễ của chúng ta, thật là vinh hạnh đây.” Lục Vân thiên ôn à ôn ỉn cố ý tựa vào trong ngực Nghiêm Tử Tuấn.

Nghiêm Tử Tuấn như tên Hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải theo suy nghĩ của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), chỉ có thể sững sờ mặc cho Lục Vân Thiên giải quyết.

“Nhưng Quý tiểu thư, tôi phải nói rõ ràng, hôm nay là hôn sự của tôi và Tử Tuấn, tôi vừa rồi bắt gặp cô muốn ôm Tử Tuấn nhà tôi, sẽ không phải là người không biết liêm sỉ chứ.” Lời nói Lục Vân Thiên xoay chuyển, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Quý Linh Linh.

Về mặt Quý Linh Linh bình thản, cô cảm giác có cái gì đó không đúng. Trong tình huống này, Nghiêm Tử Tuấn tại sao lại rời Lục Vân Thiên, tới cạnh cô nói biến chiến tranh thành tơ lụa (Từ chiến tranh biến thành mềm mại), muốn ôm một cái để kết thúc ân oán này. Lúc hai người chuẩn bị ôm thì Lục Vân Thiên chợt xuất hiện, chặn ngang cái ôm kia, rồi sau đó trong nháy mắt lên tiếng làm khó, khiến hai người về mặt lúng túng trước mọi người, cho là bọn họ có cái gì đó chột dạ. Minh chứng là thiếu não, đôi nam nữ chó chết kia diễn kịch dở trò với cô, cô lại không phát hiện.

“A, cô ta chính là người phụ nữ tranh giành đàn ông với Lục Vân Thiên.”

“Tại sao không biết liêm sỉ như vậy. Còn tới hôn lễ tranh giành đàn ông.”

“Đã sớm có thể nghĩ tới rồi, nếu không sao có thể tham dự hôn lễ của người yêu cũ cùng người khác chứ.”

Trong đám người nổi tiếng xấu bụng bàn luận, mà ở một bên Quý Linh Linh biểu hiện cực kỳ tỉnh táo. Cô lẳng lặng đứng nhìn đôi nam nữ trước mặt nam nữ, quả nhiên cùng một dạng chó má. Đến bây giờ, còn muốn cho cô thêm tổn thương!

12. Chương 12: Làm Người Ta Ao Ước

“Quý tiểu thư, xin rõ ràng một chút, Nghiêm Tử Tuấn từ hôm nay trở đi chính là chồng của Lục Vân Thiên tôi đây. Còn nữa, nếu như cô hối hận, thì không nên không biết tự kiểm điểm. Tối nào cũng đi hộp đêm tìm Ngưu Lang, nếu không, Tử Tuấn là người thật thà như thế làm sao lại bỏ cô chọn tôi.” Lục Vân thiên lời thề son sắt, ánh mắt đỏ mờ hời, càng nói càng khiến Quý Linh Linh thảm hại.

“Lục tiểu thư, cô nói chuyện tốt nhất giữ đúng mực, tôi có thể kiện cô tôi phỉ báng.” Quý Linh Linh vẫn giữ vững thái độ tỉnh táo.

“Hả? Có phải phỉ báng hay không cô xem cái này một chút sẽ biết.” Lục Vân thiên không biết cô ta lấy ra tấm ảnh ở đâu, ném vào mặt Quý Linh Linh, bộ phận sắc nhọn của tấm ảnh làm đau khuôn mặt Quý Linh Linh, nhưng cô rất nhanh cầm tấm ảnh lên.

Trong nháy mắt nhìn thấy người phụ nữ trong ảnh, cô trợn tròn mắt, rõ ràng là đêm ở Dạ Dụ bị người ta chụp được .

“Nếu như tôi ngấm máu phun người, thì chúng có sao có thể ở trong tay tôi, cô nói đúng hay không?” Nét mặt Lục Vân thiên tràn đầy đắc ý, cô ta trăm ngàn cực khổ mới tìm được điểm yếu của Quý Linh Linh, tổn không ít tiền cho bọn Ngưu Lang chụp những tấm ảnh này.

Sắc mặt Quý Linh Linh đột nhiên trắng bệch, cô này không biết những tấm ảnh từ đâu mà có, nhưng bây giờ cô có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa. Trước phải tỉnh táo, lập tức hóa thành hư không, khiến cô ta không kịp xoay sở.

Cho dù là tầng lớp thượng lưu, người vây xem cũng chẳng khác gì tạp dân, hơn nữa đám đông bàn luận càng sắc nhọn, làm cho người ta không đứng vững được.

Đây nghĩa là gì, cô mới vừa gia nhập tầng lớp thượng lưu đã bị ra oai phủ đầu sao?

Trong mắt hiện lên tia không phục, mở miệng nói, “Tôi không biết tấm ảnh này là ai làm cho cô, để cô ở đây ăn nói lung tung. Chỉ là, cô có thể yên tâm nhặt hàng đã dùng rồi, bởi vì hần cũng không phải là người tôi muốn, tôi đã có người yêu, hơn nữa so với Nghiêm Tử Tuấn tốt hơn rất nhiều. Người đàn ông của tôi rất cường hãn, tôi tuyệt đối không cần đi tìm Ngưu Lang.” Sắc mặt Quý Linh Linh chợt đỏ bừng, nói dối tung trời. Thời điểm nói hai chữ “cường hãn“, sắc mặt hơi nóng lên, đây là lần đầu tiên cô nói hai từ này.

Lục Vân Thiên vừa nghe thấy Quý Linh Linh nói cô nhặt hàng đã dùng rồi, liền nổi giận, thừa thắng xông lên nói ” Hả? Vậy gọi bạn trai của cô ra đây đi? Hôn lễ của tôi tập trung tất cả người nổi tiếng trong thành phố T, nơi như thế này mà bạn trai cô cũng có thể vào được sao.” Chuyện cười, cô không phải là người dễ khi dễ, hai ba câu nói láo của Quý Linh Linh, là có thể đẩy được cô đi nơi khác sao?

Lúc này, người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, khiến hai nhân vật chính cũng cảm thấy khẩn trương không ngừng. Nhưng Lục Vân Thiên vẫn tự tin đã có dự tính trước mà cười cười, nhìn Lãnh Dạ Hy bên cạnh Quý Linh Linh. Hần là một người không thích tùy tiện vì người khác gây phiền phức ỉnh, là một thương nhân thông minh, hần sẽ không vì Quý Linh Linh mà ra mặt. Quý Linh Linh, cô thua là cái chắc.

Quả nhiên, như Lục Vân Thiên suy nghĩ, Lãnh Dạ Hy chỉ là đứng ở một bên, hần giống như những người xem khác, không có ý định nhảy vào.

Nếu Quý Linh Linh còn nói dối lập tức sẽ bị vạch trần, đáng chết! Cô cắn răng!

“Anh ở đây.” Giọng nói âm trầm mà từ tính, vang lên ở ngoài đám đông, khiến mọi người bất tri bất giác quay đầu lại nhìn lại, mỗi người đều nhường đường.

Quý Linh Linh cũng không nhịn mang theo nghi vấn quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc.

Chính là Ngưu Lang tuần tú ở Dạ Dụ?!

Quý Linh Linh không khỏi khiếp sợ, trong lòng rung mình một cái. Hần tới làm gì, không phải là tới vạch trần nàng chứ. Nhưng câu kia, “Anh ở đây” là có ý gì.

“Anh đã nhìn lâu rồi, Vân Thiên, đã lâu không gặp, em đúng là vẫn không hiểu chuyện không khoan dung như vậy.” tất nhiên, Mộ thiếu thừa biết tính tình Lục Vân thiên, không khỏi lắc đầu, Quý Linh Linh như thiên thần phủ xuống đứng một bên, bàn tay duỗi một cái, liền đem Quý Linh Linh đang đứng ngây ngốc ôm vào lòng.

“Mộ thiếu?” Trong nháy mắt Lục Vân Thiên nhớ lại khuôn mặt quen thuộc này, khiếp sợ không thôi.

Mặc dù nhiều năm trước có nghe đến Hắc tiểu tử Mộ thiếu trở lại, nhưng cô không ngờ tới lần đầu tiên hai người gặp nhau, lại trong tình huống như thế này.

Hơn nữa thật không ngờ Mộ thiếu cao lớn tuấn lãng, con người sâu thẳm, ánh sáng lóng lánh mê hoặc lòng người, làm cho không ít con gái của nhiều nhân vật nổi tiếng cũng phát ra một tia thần phục.

Mộ thiếu xấu xa ôm Quý Linh Linh, trông thấy tấm ảnh trong tay cô, không khỏi cười xấu xa cầm lấy. Sau đó cười với Lục Vân Thiên nói, “Ngày đó là anh hẹn Linh Linh gặp mặt ở đó, Linh Linh nhà anh rất cường hãn, ở Dạ Dụ đánh ba tên côn đồ trên chóc cô ấy đấy. Cho nên, anh yêu từ lần đầu nhìn thấy cô ấy, bọn anh qua lại đã hơn hai tháng rồi.” Mộ thiếu nói dối mà mặt không đỏ tim không đập.

Quý Linh Linh muốn tránh cái ôm của Mộ thiếu, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao.

“Anh ta không phải vừa trở lại liền gây xáo trộn thành phố T - Thượng tá không quân kiêm đặc phái viên Bộ Quốc Phòng Mộ thiếu sao?”

Trong đám người, những người đàn ông đã nhận ra thân phận Mộ thiếu, lớn tiếng bàn luận, lại làm cho Quý Linh Linh bất ngờ như sét đánh.

Ngưu Lang này, lại là đặc phái viên Bộ Quốc Phòng?!

Trong lúc nhất thời, Quý Linh Linh sững sờ tại chỗ, hồi tưởng lại cái đêm ở Dạ Dụ, còn có ở Bách Phi Á hai người làm trò cười, khiến cô hoảng hốt.

“Vân Thiên, em cứ yên tâm về Linh Linh đi, sẽ không giành đàn ông của em đâu, bởi vì có anh ở đây, cho nên không cần đến hấn.” Lời nói của Mộ thiếu không cho Lục Vân Thiên một lối thoát.

Sắc mặt Lục Vân Thiên đột nhiên sầm lại, giận dữ cắn răng nhìn Mộ thiếu.

“Vân Thiên, thôi đi, hôm nay là ngày vui của chúng ta.” Nghiêm Tử Tuấn không chịu được ánh mắt những người xung quanh, lên tiếng nói.

“Anh câm miệng cho tôi!” Giọng nói Lục Vân Thiên đột nhiên lên cao, tràn ngập lửa giận phun về phía Nghiêm Tử Tuấn.

Nghiêm Tử Tuấn sững sờ, không ngờ Lục Vân Thiên lại không nể mặt hấn.

Lục Vân Thiên biết mình hoàn toàn thất bại, bực tức xoay người đẩy đám người đi ra, trong lòng tức giận.

Mộ thiếu, Quý Linh Linh, các người tất cả đều nhớ kỹ cho tôi!

“Tốt lắm, các vị, hôm nay là ngày vui của con gái tôi, cảm ơn mọi người đến chung vui, không cần khách khí.” Lục Chính Hạo thấy hòn ngọc quý trên tay mình bị khi dễ, liền lên tiếng hoà giải.

Nhất thời hội trường lặn nửa khôi phục yên tĩnh, chỉ để lại Quý Linh Linh và Mộ thiếu, một bên Lãnh Dạ Hy cùng Giang Tâm Dao nhìn nhau rồi lại nhìn bọn họ, liền biết điều rời đi.

Không biết ai con người Lãnh Dạ Hy quay vòng âm u.

Quý Linh Linh cùng Mộ thiếu đi tới ban công yên tĩnh của khách sạn, Quý Linh Linh không kịp chờ đợi lên tiếng hỏi.

“Anh là ai?” Hấn làm sao biết tên cô.

“Em hấn nhớ đến tôi, đúng không.” Ánh mắt Mộ thiếu lấp lánh nhìn cô, hấn cười, tác phong nhanh nhẹn, khiến lòng Quý Linh Linh thoáng qua một tia chấn động.

“Vâng.” Quý Linh Linh vẫn còn ở do dự, không biết làm thế nào trả lời, nhưng vẫn nâng lên nụ cười như cũ “Vừa rồi cảm ơn anh. Còn có. Cái đó, lần trước. Thật xin lỗi.” Quý Linh Linh nói năng không rõ, cuối cùng nói một câu thật xin lỗi.

Cô muốn chết, lần này coi như xong đời, hiện tại cô coi như là nằm trong tay hấn rồi? Trước mặt người đàn ông này, chuyện lần trước bọn họ hình như chưa làm xong, nếu như hấn muốn tận “Nghĩa vụ”, cô có lý do gì để cự tuyệt.

“Hả? Tôi không chấp nhận, hơn nữa, lần trước em phóng hỏa, tôi còn chưa có tiêu.” Chợt, ánh mắt của hấn biến đổi, bàn tay theo bản năng đi vòng qua eo nhỏ của cô, lôi cô vào gần mình, để cho bụng của cô dán sát thân thể của hấn.

Quả nhiên, con em mày, cô lại đoán trúng!

13. Chương 13: Đường Như Rất Yên Tĩnh

Trong nháy mắt thân thể Quý Linh Linh căng thẳng, cứng ngắc đến động cũng không dám động.

Nhìn vào con người của Mộ thiếu, chỉ cảm thấy khí thế bá đạo của hắn, khiến tim cô đập thình thịch. Lần đầu tiên, cô nghe thấy nhịp tim của mình rõ ràng như vậy.

“Nếu cảm thấy có lỗi, vậy thì tôi cho em cơ hội, mời tôi đi ăn cơm.” Yên lặng một hồi lâu, Lời nói Mộ thiếu xoay chuyển, khẽ nhếch khóe miệng, không nhìn ra hắn là đang đùa giỡn.

“À?” Quý Linh Linh cho là mình nghe lầm, đột nhiên hồi hồn, cười gượng hai tiếng, “A, tốt lắm a, lúc nào thì?” Cô cũng không muốn thiếu người khác một ân tình.

“Lúc này có thể cho tôi số điện thoại chứ, tôi sẽ dễ dàng hẹn em.” Mộ thiếu chân thành lấy điện thoại di động, buông lỏng eo của cô.

Mặt Quý Linh Linh ửng hồng, lần này không do dự, nhỏ giọng đọc số điện thoại cho hắn. Cứ nhiên bởi vì một lời nói của người đàn ông, cô khó mà không đỏ mặt, xem ra cuộc sống Quý Linh Linh đúng lúc cần một người đàn ông tới làm dịu rồi.

Mộ thiếu cười xấu xa, giống như rất hài lòng, “Được, tôi sẽ hẹn em. Hề anh gọi là em phải tới ngay, như vậy, tôi liền chấp nhận lời xin lỗi của em.”

Mộ thiếu trên cao nhìn xuống, trong nháy mắt cúi người xuống, khuôn mặt cô so với lần trước đúng là bất đồng.

Cô thật giống một miếng bánh ngọt làm cho người ta yêu thích không buông tay, để cho hắn ước mơ.

Hơi thở Mộ thiếu phả lên mặt Quý Linh Linh, ấm áp, mập mờ, khiến lòng cô lần nữa dâng lên, cảm giác lạ lẫm quấn chặt lấy cô, không biết nên phản ứng gì.

“Tôi rất mong đợi được ăn cơm cùng em.” Hơi thở Mộ thiếu phả trên mặt của cô, làm lòng cô rối loạn. Sau đó ngồi dậy, chỉ gặp thoáng qua Quý Linh Linh, bỏ lại Quý Linh Linh sững sờ đứng tại chỗ, trở lại buổi tiệc.

“Đã đi xa, còn đứng ở đó?” Amm thanh Lãnh Dạ Hy chột vang lên, cắt đứt suy nghĩ Quý Linh Linh, cô vội vàng thu lại tâm tư lúng túng của mình.

“Cô biết Mộ thiếu?” Lãnh Dạ Hy từ rèm cửa sổ sau ban công đi ra, hắn đứng ở phía sau rèm cửa, chỉ là hai người quá mức chuyên chú, không chú ý tới hắn.

Nhìn nét mặt Quý Linh Linh, tim hắn không khỏi có chút nóng nảy, lời nói lạnh lùng châm chọc, “Bản lĩnh của cô đúng là không nhỏ, cùng Mộ thiếu đồng thời xuất hiện.”

Quý Linh Linh nghi ngờ nhìn Lãnh Dạ Hy một cái, là ảo giác của cô sao? Tại sao cảm giác giọng Lãnh Dạ Hy có chút thương tâm.

“Không tính là biết, chỉ là đã từng có chút hiểu lầm.” Quý Linh Linh thở dài một hơi, xoay người nhìn về bóng đêm bao la, sao trên bầu trời nhấp nháy, gió nhẹ thổi tới, cực kỳ sáng khoái.

Lãnh Dạ Hy nhìn lưng trần của Quý Linh Linh, dưới ánh trăng, rực rỡ tản ra mê người, miệng không khỏi có cảm giác miệng phát khô.

“Đúng rồi, Tâm Dao đâu?” Quý Linh Linh chợt nhớ tới Giang Tâm Dao, Lãnh Dạ Hy và cô ấy sao không ở cùng nhau.

“Không biết, đột nhiên nói tâm tình không tốt, muốn rời khỏi đây.”

“Tâm tình không tốt?” Quý Linh Linh có chút nghi ngờ, rõ ràng lúc hai người đi cùng nhau, vẫn còn rất vui vẻ.

“Nói là gặp bạn cũ, không biết cô ấy nói tới ai.” Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, hần lười phải đoán.

Mặc dù Quý Linh Linh nghi ngờ, nhưng là cũng không thể hỏi.

Bên trong khách sạn Đức Lan Sắt, hành khúc hôn lễ vang lên, mọi người cũng ngồi xuống, ở dưới sân khấu chứng kiến Nghiêm Tử Tuấn cùng Lục Vân Thiên kết hôn. Sắc mặt Lục Vân Thiên vẫn không tốt, nhưng là hôn lễ diễn ra rất thuận lợi.

Dưới sân khấu, trên gương mặt thanh tú của Quý Linh Linh, khiến người khác không thể nhìn ra suy nghĩ của cô, Nghiêm Tử Tuấn, chúc mừng anh, người phụ nữ như Lục Vân thiên, chắc hẳn anh sẽ chịu đựng thật tốt!

Bóng đêm mênh mông, tiếng người huyền ảo, tiếng chúc mừng một mảnh, nơi tận cùng của khổ sở, cũng là nơi bắt đầu sinh mệnh mới.

Mà bên ngoài khách sạn, một cô gái khác vừa mở cửa chiếc Porsche màu xanh dương, liền bị bóng dáng từ trong bóng đêm đi ra làm sợ hết hồn.

“Đã lâu không gặp.” Âm thanh Mộ thiếu trầm thấp, đối mặt Giang Tâm Dao, không có lấy một nụ cười.

Lòng Giang Tâm Dao co rút đau đớn, nở nụ cười cứng ngắc. “Có thể hàn huyền một chút chứ.”

“Được, anh cũng đang có chuyện muốn tìm em” Mộ thiếu gật đầu, ánh mắt như cũ sau sắc động lòng người, khiến lòng Giang Tâm Dao run rẩy .

Hắn, chính là là người vĩnh viễn không thể chạm tới, vẫn nỗ lực để đạt đến.

Bóng đêm trầm trầm, hắn lên xe của cô, 5 phút sau, Mộ Ly Ly mở cửa, chỉ để lại Giang Tâm Dao với khuôn mặt rối rắm.

Hắn, vẫn tồn tại tính cách cao ngạo lãnh khốc, vĩnh viễn là bức tường mà cô không thể vượt qua, nhưng cô vẫn nguyện ý là con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Cô cười, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp long lanh như ngôi sao

Cuộc sống còn phải tiếp tục, tham gia hết hôn lễ Nghiêm Tử Tuấn, cuộc sống Quý Linh Linh khôi phục lại yên tĩnh, càng ngày càng có thể đi vào vào cuộc sống của cô.

Ngược lại Giang Tâm Dao từ ngày đó, lại luôn là ngẩn người, không biết đang nghĩ cái gì.

“Tâm Dao, nghe Lãnh tổng nói, cô gặp bạn cũ.”

Trong lúc cơm trưa, Quý Linh Linh mở miệng, nhắc tới tâm sự của Giang Tâm Dao.

Ánh mắt Giang Tâm Dao thoáng qua một vẻ bối rối, trong miệng lại như cũ nói, “Không có việc gì.”

Quý Linh Linh thoáng chốc hiểu sơ lược, có lẽ, trong lòng cô có một người.

“Ha ha, buổi tối, Lãnh tổng bảo chúng ta đi gặp một khách hàng, là tổng giám đốc công ty bất động sản Đông Đạt, bởi vì tập đoàn Đông Đạt muốn mở rộng hơn, cho nên để cho chúng ta xây dựng sân đánh Golf cùng biệt thự theo phong cách Pháp” Quý Linh Linh nói đến công việc, dời đi đề tài Giang Tâm Dao.

“Ừ, tôi biết rồi, hình như là sáu giờ tối.” Giang Tâm Dao tạm thời quên phiền não, cùng Quý Linh Linh nói chuyện.

“Ừ, cho nên, Tâm Dao, buổi tối có thể làm phiền cô tới đón tôi không.” Quý Linh Linh nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, cô nhưng thật sự không muốn lái xe đi.

“Ha ha, được.” Giang Tâm Dao cười, biết tâm tư Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh cũng không nhịn cười ra tiếng, hai người trong lúc nhất thời cười lẫn cười lộn, bầu không khí hài hòa giữa các cô lần nữa trở lại. Mặt trời nhô lên cao, rất nhanh trời chiều ngã về tây, Lãnh Dạ Hy biết hai người bọn họ gặp khách hàng, cho các cô hai giờ tan làm.

Quý Linh Linh cùng Giang Tâm Dao mới vừa đi ra cửa chính IDE, liền bị một người mặc đồ thể thao, bị người con trai cao lớn đeo ba lô thu hút.

“Chị!” Khấp người cậu con trai thanh tú tinh thần phấn chấn, trong nháy mắt nhìn thấy Quý Linh Linh, kích động nhảy nhót.

“Thần Thiên?” Mồm Quý Linh Linh há hốc, em trai không phải đang học ở thành phố Y sao? Sao bỗng dưng quay về.

“Chị, em nhận được thư của chị rồi, rất nhớ mẹ và chị, em liền trở về? Nhìn xem em vừa xuống xe không kịp đợi đã đến gặp chị.” Quý Thần Thiên đã mười tám tuổi, còn như thằng nhóc, ôm Quý Linh Linh làm nũng.

“Ha ha, thật tốt, chỉ em là nghịch ngợm nhất.” Quý Linh Linh nịch sủng gãi gãi sông mũi Quý Thần Thiên. Quý Thần Thiên nghịch ngợm dịu dàng chỉ lỗ mũi, trông thấy Giang Tâm Dao bên cạnh Quý Linh Linh.

“Ah, chị gái xinh đẹp này là ai vậy?” Quý Thần Thiên bướng bỉnh cười một tiếng, miệng ngọt hỏi Quý Linh Linh.

“Cô ấy là đồng nghiệp của chị, Giang Tâm Dao, gọi là chị Tâm Dao.” Quý Linh Linh lúc này mới lấy lại tinh thần giới thiệu cho Giang Tâm Dao “Đây là em trai tôi, Quý Thần Thiên, học trung học ở thành phố Y, rất ít khi quay về.”

“Hả. Ha ha, chào em.” Giang Tâm Dao từ đáy lòng phát ra tiếng cười, đối với chàng trai chói sáng này rất có cảm tình.

“Ha ha, Xin chào, chị Tâm Dao, gọi em Tiểu Thiên là tốt rồi.” Quý Thần Thiên Tiểu vô cùng ngọt ngào, sau đó chuyển sang Quý Linh Linh.

“Chị, em vừa xuống xe, đói bụng muốn ăn cơm, chị mời em ăn cơm có được hay không.” Quý Thần Thiên đáng vẻ giống như là một đứa bé không có lớn.

14. Chương 14: Kỳ Nghỉ Ngồi Ngẩn Ngủ

“Thật tốt, tâm Dao này, cô về nhà trước đi, năm giờ rưỡi tới nhà của tôi đón tôi...Bây giờ, tôi và Thần Thiên đi ăn gì trước đã.”

“Được, không gặp không về.” Giang Tâm Dao cười rời đi, Quý Thần Thiên lại Clefairy mà cười cười.

“Chị, đồng nghiệp của chị ai cũng xinh đẹp như vậy sao?”

“Tiểu Tử thúì, làm gì có, Tâm Dao là mỹ nhân hiếm có, thôi không nói nữa, chúng ta đi ăn, sau đó về nhà gặp mẹ.”

Ánh tà dương cuối chân trời đẹp không sao tả xiết, tầng sáu của tiểu khu yên tĩnh, một phụ nhân xinh đẹp, khuôn mặt tràn đầy nụ cười đang thu dọn ga giường đem phơi khô, dọn dẹp phòng ốc.

Nhận được điện thoại con gái, nói con trai hôm nay trở về, khuôn mặt xinh đẹp Trang Mỹ Cầm mỉm cười dịu dàng, bận rộn sử sang lại phòng con trai.

Căn hộ này là Quý Linh Linh dùng tiền thưởng mua được, rộng hơn trăm mét vuông, rộng hơn căn nhà đơn sơ kia gấp bốn lần.

Trang Mỹ Cầm thế nào cũng không ngờ đến tuổi già, vẫn có thể ở trong căn hộ lớn thế này, đối với bà mà nói giống như nằm mơ vậy.

Ding dong.

Trang Mỹ Cầm đã sửa sang thật tốt phòng của Quý Thần Thiên, thì tiếng chuông cửa cũng trùng hợp vang lên.

Trang Mỹ Cầm nhẹ nhàng đi mở cửa, cửa vừa mở ra, đứng ở cửa chính là đôi nam nữ đẹp trai xinh gái.

“Thần Thiên, mẹ không nghĩ con lại trở về.” Mặt Trang Mỹ Cầm từ ái, duỗi tay ra ôm Quý Thần Thiên một cái thật chặt.

“Mẹ, con đều lớn cả rồi, mẹ còn ôm con.” Quý Thần Thiên dở khóc dở cười, theo Trang Mỹ Cầm đi vào trong nhà.

“Oa, chị, đây chính là nhà mới chúng ta a!” Lúc Quý Thần Thiên nhìn thấy cả căn phòng, mừng rỡ không thôi.

Quý Linh Linh thiết kế căn phòng theo phong cách Congo, mặc dù có rất ít người biết, nhưng cô đã tự mình thiết kế căn phòng trở nên hoàn mỹ.

Cả căn phòng là màu xanh nhạt khắc hoa, làm cho người ta cảm thấy trang nhã mà tinh xảo đẹp, mà giữa phòng khách là tòa thang đu, có thể đi thông lên phía trên ban công các tầng lầu. Vây quanh thang đu, trên sàn nhà là những miếng lót nhà thật đẹp. Nếu từ trên thang đu nhìn xuống, sẽ có cảm giác như đứng trên cảnh hoa.

Toàn bộ cửa sổ phòng khách đều là loại cửa sổ sát đất, có thể trông thấy cảnh sắc rõ ràng ngoài cửa sổ. Hướng mặt trời mọc vừa nối liền với con sông lớn thành phố T. Vào lúc mặt trời lặn, cảnh sắc càng đẹp không sao tả xiết.

“Ha ha, căn hộ này là chị con mua.” Trên mặt Trang Mỹ Cầm hiện lên sự nhu hòa của người mẹ, mừng rỡ kéo Quý Linh Linh vào cửa, cùng Quý Thần Thiên nhìn căn nhà mới này.

“Dạ, con lúc nhận được tin của chị cũng nóng lòng muốn trở về, nhưng thời gian trước trường học quá bận rộn, con không về được, rất nhớ hai người nha.” Quý Thần Thiên để ba lô xuống, nằm xuống ghế salon màu trắng.

“Thực sự như đang nằm trong mơ.”

Quý Linh Linh cười, nàng cảm giác cũng không phải là thực.

Trang Mỹ Cầm bảo hai người ngồi xuống, rót cho hai chị em hai tách cà phê.

“Tiểu Thiên, lần này sao con lại về.” Trang Mỹ Cầm bưng cà phê đưa cho hai người

Về mặt Quý Thần Thiên lập tức tối sầm xuống “Mẹ, mẹ quên sao? Ba ngày sau, là ngày giỗ của cha.”

Lời vừa nói ra, Quý Linh Linh và Trang Mỹ Cầm lâm vào yên tĩnh.

Mẹ con cô làm sao quên được, cho dù vẫn đắm chìm trong trong vui sướng, cũng sẽ không quên, ba ngày sau, chính là ngày giỗ Quý Hồng Viễn.

“Mẹ, đừng suy nghĩ nhiều. Ngày mai con xin nghỉ, ba ngày sau chúng ta cùng đi thăm mộ cha.” Quý Linh Linh nhìn thấy vẻ mặt Trang Mỹ Cầm ưu buồn, cười trấn an nói.

Trang Mỹ Cầm gật đầu, trong con người có một tia ưu thương, khiến Quý Thần Thiên hối hận vì nói chuyện quá mức trực tiếp.

“Mẹ, con muốn đi ra ngoài ăn cơm, mẹ và Tiểu Thiên ở nhà ăn cơm, làm nhiều đồ ăn ngon, chắc hẳn Tiểu Thiên cũng thèm tài nghệ nấu nướng của mẹ thôi.” Quý Linh Linh nháy mắt với Quý Thần Thiên, trên mặt Quý Thần Thiên thay bằng khuôn mặt thiên thần.

“Uh, con thật là nhớ thức ăn mẹ nấu. Mẹ, con muốn ăn thịt kho mẹ nấu, mẹ nấu thịt kho ngon nhất rồi.” Quý Linh Linh hơi tê tê khi nghe em trai nịnh hót, nhưng dời đi suy nghĩ của Trang Mỹ Cầm.

“Thật tốt, mẹ vào xem phòng bếp có thứ gì rồi, không đủ chúng ta đi mua.” Trang Mỹ Cầm cười xinh đẹp, rời khỏi phòng khách, đi vào phía phòng bếp, kiểm tra thức ăn.

“Em trai, chị còn phải đi ra ngoài, em và mẹ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.” Quý Linh Linh đứng dậy, định trở về phòng thay quần áo.

“Chị, thật ra lần này em về là có chuyện tìm chị.” Đột nhiên, Quý Thần Thiên trên ghế salon ngồi lên, giống như sợ Quý Linh Linh rời đi.

“Chuyện gì?” Quý Linh Linh nghi ngờ nháy mắt mấy cái, nhìn Quý Thần Thiên.

“Chị, em muốn học đại học ở thành phố T.” Ánh mắt Quý Thần Thiên lấp lánh, biết mình yêu cầu có chút quá đáng, nhưng vẫn mở miệng.

“Sao thế?” Quý Linh Linh có chút ngoài ý muốn, mặc dù cô cũng đã có suy nghĩ để em trai học ở thành phố T, nhưng đột nhiên nghe nó nói như vậy, trong lòng có chút khó hiểu.

“Không có gì, chị, em đã làm thủ tục nghỉ học, lần này chị phải giúp em.”

Quý Linh Linh hơi suy tư, chỉ có thể gật đầu, nhưng nhìn về mặt Quý Thần Thiên, cô có cảm giác như có chuyện gì che giấu.

Nhưng lúc này Trang Mỹ Cầm từ phòng bếp trở lại, Quý Linh Linh và Quý Thần Thiên không hề nói tiếp.

“Mẹ, con muốn em trai về thành phố T học. Mặc dù học phí đắt hơn một chút, nhưng lại gần nhà.” Quý Linh Linh trực tiếp nói với Trang Mỹ Cầm.

Trang Mỹ Cầm vừa nghe, trên khuôn mặt mỹ lệ, nhất thời nâng nụ cười rục rịch, dịu dàng hỏi “Có thật không, Tiểu Thiên đồng ý không?”

Quý Thần Thiên vội vàng gật đầu, chị giúp cậu thật là tốt.

“Tốt lắm, mẹ thật sự vui mừng, nhưng con, Linh Linh, Tiểu Thiên trở về có tạo thêm gánh nặng cho con.” Mặc dù Trang Mỹ Cầm mừng rỡ, nhưng là cũng sợ con gái thấy bất tiện.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, tiền thưởng lần trước đoạt giải cũng đủ cho chúng ta dùng một chút. Ha ha.” Quý Linh Linh biết mẹ lo lắng cười nói.

“Vậy thì tốt, mẹ cũng hi vọng Tiểu Thiên về nhà.” Trang Mỹ Cầm con trai và con gái, vui mừng không thôi.

Quý Linh Linh cảm nhận sự ấm áp của gia đình, đáy lòng thấy bình yên. Trời ay mắn, cho cô hạnh phúc trước nay chưa từng có, cô sợ đây chỉ là một giấc mơ.

“Tốt rồi. Con đi thay quần áo, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài, em và mẹ đi mua đồ ăn, còn con đi xã giao.” Quý Linh Linh nói.

Trang Mỹ Cầm cùng Quý Thần Thiên gật đầu, Quý Linh Linh liền trở về phòng thay quần áo.

Nửa giờ sau, ba người cùng rời khỏi chung cư, chiếc xe Porsche màu xanh dương Giang Tâm Dao đã đợi tại cửa chung cư đã lâu, Quý Linh Linh tạm biệt mẹ và em trai, cùng Giang Tâm Dao cùng nhau lái về phía khách sạn lớn trong nội thành.

“Thật mất hứng, cô và em trai vừa mới đoàn tụ hơn hai giờ, lại phải đi xã giao.” Giang Tâm Dao khởi động xe, nhìn Quý Linh Linh vẫn còn vẫy tay với người thân, không khỏi cười nói.

Không biết Lãnh Dạ Hy nghĩ gì, cứ nhiên lại để cho hai người phụ nữ đi xã giao.

15. Chương 15: Phong Thái Đặc Phái Viên Quốc Phòng

”Không sao thời gian còn dài, em trai tôi có ý định về thành phố T học. Nói đến đây, Quý Linh Linh lại nghĩ đến về mặt Quý Thần Thiên muốn nói lại thôi, trong có nhiều nghi vấn.

Mặc dù Quý Thần Thiên nghịch ngợm, nhưng rất hiểu chuyện, làm chuyện gì cũng có nguyên nhân.

Quý Linh Linh lắc lắc đầu, quăng suy nghĩ bay lên trời, mở laptop, bắt đầu xem tài liệu dùng đàm phán tối nay.

“Vậy thì tốt quá, cả nhà đoàn tụ rồi.” Giang Tâm Dao vũng vàng lái xe, không biết lời của cô..., đã động đến vết thương Quý Linh Linh.

Một nhà đoàn tụ, là một chuyện xa xôi không nghĩ đến.

Mười hai năm trước, lúc cô mười bốn tuổi, bây giờ vẫn rõ ràng trước mắt. Cha cô Quý Hồng Viễn, bởi vì sự cố xây dựng mà bị bắt, còn nhớ rõ cha hiền hòa ôm quý Thần Thiên và cô khóc không thành tiếng, nuốt nước mắt dỗ dành tâm hồn trẻ thơ của các cô, ba sẽ trở về rất nhanh.

Nhưng bọn họ không nghĩ đến sau hai tháng trong tù, Quý Hồng Viễn tự sát một cách không bình thường. Từ ngày đó, gia đình họ trở thành một nhà ba người, mãi mãi xa cách như trời và đất, chỉ có thể trở thành hồi ức.

“Đúng rồi, Linh Linh, tôi nghe nói cha cô cũng là kiến trúc sư.” Giang Tâm Dao nói chuyện phiếm, khiến Quý Linh Linh cảm thấy nghi ngờ.

“Làm sao cô biết?” Rất ít người biết về cha cô, Giang Tâm Dao làm sao biết được.

“À. Hôm tham dự hôn lễ có người nói.” Cô hơi do dự, khiến Quý Linh Linh cảm thấy nghi ngờ.

“Uhm.” Quý Linh Linh còn muốn hỏi, nhưng xe đã đến trước nhà hàng theo phong cách Nhật Bản nổi tiếng nhất thành phố T.

Quý Linh Linh cùng Giang Tâm Dao xuống xe, đi vào nhà hàng năm sao theo phong cách Nhật Bản.

Vừa vào cửa, giật mình trước hành lang được vẽ tranh thủy mặc kéo dài đến cửa phòng.

Một nhân viên mặc ki-mô-nô đi guốc mộc, hướng dẫn hai người cởi giày, rồi sau đó đưa hai người đi về gian phòng đã đặt trước.

Dọc theo hành lang rẽ qua hai khúc ngoặt, mới tới phòng VIP.

Cửa bị kéo ra, đập vào mắt là bức tranh sông nước Nhật Bản, màu vàng nhạt Tatami, tỏa ra phong cách sang trọng. Vừa nhìn cũng biết không phải thiết kế bình thường.

Mà lúc này, chiếc bàn màu đỏ ở giữa gian phòng, là một người đàn ông trung niên cao to ngồi xếp bằng, đối diện là một người đàn ông khác.

Trong nháy mắt nhìn thấy bóng dáng kia, Quý Linh Linh cùng Giang Tâm Dao không khỏi sửng sốt.

“Từ tổng, chào ông.” Giang Tâm Dao lấy lại tinh thần trước đi vào, tươi cười rạng rỡ chào hỏi.

“Các cô đều khỏe cả chứ.” Lão tổng của công ty bất động sản Đông Đạt, Từ Vạn Kiệt mặc một bộ đồ thể thao, có chút buồn bã đứng dậy. Tay chân có chút luống cuống khi nhìn thấy hai cô gái.

Quý Linh Linh sớm đã nhìn thấy Mộ thiếu ngồi đối diện, có chút ngoài ý muốn, hẳn tại sao lại ở đây.

“Hai vị chính là nhân viên mà IDE cử đến đàm phán với Từ tiên sinh về dự án mở rộng tập đoàn Đông Đạt.” Mộ thiếu trước tiên mở miệng, ánh mắt giống như viên Hắc Trân Châu rơi trên người Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh không khỏi run lên, không lên tiếng.

“Vâng, đúng vậy, ngài đừng khách sáo.” Giang Tâm Dao cười với Mộ thiếu.

“Vậy mời các cô trở về đi, tôi và Từ tổng, bọn họ muốn dừng lại tất cả các phương án đợi thẩm tra. Cho nên, chuyện đàm phán hợp tác cũng chỉ có thể nán lại.” Từ Vạn Kiệt không nói gì, Mộ thiếu đơn giản nói rõ với Giang Tâm Dao và Quý Linh Linh.

“Tại sao có thể như vậy?” Quý Linh Linh có chút kinh ngạc. Cô và Giang Tâm Dao vì dự án này đã tốn bao nhiêu công sức, nhưng còn chưa ký hợp đồng liền dừng lại?

“Không có biện pháp.” Mộ thiếu không nói nhiều, chỉ là nhìn Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh lóe lên tia sáng, đột nhiên nói, “Đặc phái viên bộ Quốc Phòng, còn trông nom phương diện công trình sao?”

Cái này Mộ thiếu cũng không thể giải thích được, mình làm cán bộ nhà nước, làm tốt công tác của mình là được, tại sao còn xen vào chuyện này?

“Kiến trúc công trình cũng thuộc về phạm vi công việc của tôi.” Mộ thiếu không thèm nể mặt mũi. Hắn sau khi trở về, điều tra kỹ lưỡng công tác quốc phòng và tham ô của nội bộ thành phố T, thực hiện nhiều nhất là công trình kiến trúc, thì làm sao có thể thiếu được hắn.

“Linh Linh, chúng ta cũng không còn biện pháp, quên đi.” Giang Tâm Dao biết Mộ thiếu tuyệt đối sẽ không thay đổi chủ ý.

“Nhưng mà, ít nhất anh phải nói cho tôi biết, nếu ngừng thì dừng tới khi nào.” Quý Linh Linh biết chính phủ thay đổi bất ngờ. Nhanh thì cũng phải hai tháng, lâu thì không biết lúc nào.

“Dự án này tiến hành rất nhanh, chỉ cần nửa tháng, cho tôi hỏi văn bản yêu cầu dừng dự án xét duyệt lúc nào.” Sắc mặt Quý Linh Linh nghiêm túc.

Không phải cô nghiên cứu kẻ hở luật pháp, chỉ là nghiêm túc đối với dự án này mà thôi.

Lời của cô..., khiến ánh mắt Từ Vạn Kiệt cũng lấp lánh một tia hi vọng.

Ánh mắt Mộ thiếu xám xịt, không ngờ Quý Linh Linh lại là người cố chấp như vậy. Hơn nữa, cô quá thông minh, quá thông minh.

“Không được là không được, tôi tới để nói với Từ tổng một tiếng.” Mộ thiếu không chút nào nhượng bộ, khiến Quý Linh Linh ăn bế môn canh.

“Còn nữa, Quý tiểu thư, tôi còn nhớ cô còn nợ tôi một bữa cơm.” Giọng nói Mộ thiếu thay đổi, tràn đầy mập mờ cùng trêu đùa, không thèm quan tâm tới sự có mặt của Giang Tâm Dao và Từ Vạn Kiệt.

“Tốt lắm, thời gian còn lại các vị cứ từ từ nói chuyện, tôi còn phải tiếp khách ở phòng bên cạnh.” Mộ thiếu cười xấu xa một tiếng, không nhìn người nào, tự nhiên mở cửa rời đi.

Chỉ để lại ba người lúng túng.

“Thật xin lỗi, các cô cũng biết quy tắc bên trong, gặp chuyện như vậy, nhất định phải chờ thủ tục luật pháp đưa xuống, mới có thể ký hợp đồng. Nếu không nhập bất phụ xuất (Số nhập vào không đủ số để xuất ra), thật xin lỗi.” Từ Vạn Kiệt giống như lập tức già đi mười tuổi, giọng mang vẻ tang thương nói lời xin lỗi.

Về mặt Quý Linh Linh buồn bã, “Cái này chúng tôi có thể hiểu, Từ tổng, không nên quá để ý. Công ty chúng tôi sẽ đợi sau khi chấm dứt điều tra, sẽ cùng ông ký hợp đồng.”

Từ Vạn Kiệt gật đầu, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Quý Linh Linh cùng Giang Tâm Dao hai người nhìn nhau, chỉ có thể tạm thời rời đi.

Ra đến cửa Quý Linh Linh đột nhiên dừng bước.

“Sao thế? Linh Linh?” Giang Tâm Dao không hiểu hỏi.

“Không có gì, cô về trước đi, tôi ở đây chờ.” Ánh mắt Quý Linh Linh lấp lánh, nếu từ bỏ cô thật sự không cam lòng.

“Linh Linh? Chờ cái gì?” Giang Tâm Dao lắc đầu một cái, “Chuyện đã như vậy, không phải lỗi của cô, sáng sớm ngày mai tôi sẽ nói cho Lãnh tổng. Bây giờ, chúng ta về nhà nghỉ ngơi thật tốt, trời đã tối rồi.”

“Cô về trước đi, Tâm Dao, tôi muốn ở đây một chút, tôi muốn thử nghĩ xem có biện pháp nào hay không.” Quý Linh Linh khẩn trương nói, gương mặt cố chấp, khiến Giang Tâm Dao chỉ có thể thở dài.

“Được rồi, vậy cô cẩn thận nha.” Giang Tâm Dao nhìn bóng dáng Quý Linh Linh đứng trước cửa phòng Từ Vạn Kiệt, đáy lòng cô có thể hiểu được đại khái.

“Ừ, tôi biết rồi, chỉ là thử chút thôi.” Quý Linh Linh cười, lúm đồng tiền như hoa, trong lòng đã an tâm không ít. Ít nhất đã cố gắng, thì cô sẽ không hối hận.

“Ừ, được rồi, vậy tôi về trước, ngày mai còn phải nộp bản thảo thiết kế cho Lãnh tổng.” Giang Tâm Dao vỗ vỗ bả vai Quý Linh Linh.

“Ừm, bye bye.”

“Bye bye”.

16. Chương 16: Bàn Chuyện Cuộc Sống, Nói Một Chút Chuyện Tính*

Giang Tâm Dao xoay người rời đi, sắc mặt bỗng nhiên tối sầm.

Quý Linh Linh nhìn bóng lưng Giang Tâm Dao rời đi, một mực đứng chờ bên cạnh cửa phòng.

Cô cũng biết nguyên tắc giải quyết của pháp luật, phê duyệt dừng xây dựng tuyệt đối sẽ không đưa xuống nhanh như vậy. Cũng sẽ cho công ty thời gian tổng kết, thời gian này mặc dù rất ngắn, nhưng nhất định đủ cho IDE hoàn thành khoản mục này.

Cho nên, cô chờ, nhất định phải cố gắng cuối cùng.

Bên trong phòng, đối diện Mộ thiếu, là một người mặc ki-mô-nô xinh đẹp.

Chợt nhìn lại, dung mạo hần xinh đẹp, môi mỏng đỏ thắm, chiếc cằm nhọn, mười phân vẹn mười chính là một mỹ nhân, nhưng không ai biết.

“Cậu không thể không mặc quần áo phụ nữ sao?” Mộ thiếu lạnh lùng mở miệng, ánh mắt đầy u ám, trời mới biết, hần thấy rất nhàm chán.

“Anh thấy đẹp không?” Tần Mộc Vũ khẽ mỉm cười, ném ra ánh mắt vạn người mê.

Mộ thiếu có cảm giác nhưc đầu, vừa rời đi để truyền đạt chỉ thị cho Từ Vạn Kiệt, không ngờ Tần Mộc Vũ lại tìm nhân viên mượn một chiếc ki-mô-nô, đổi lại thành trang phục nữ.

“A Ly, chẳng lẽ anh không có cảm giác động lòng sao?” Tần Mộc Vũ nghiêng đầu, lấy tay che mặt tỏ vẻ thẹn thùng. Cái bộ dáng này, khiến phụ nữ làm sao mà chịu nổi.

Không phải tìm Mộ Ly Ly như Bàn Thạch (Tảng đá), mà tìm hần đã chết lặng từ lâu. Tần Mộc Vũ luôn như vậy, cứ thình lình khiến hần kinh ngạc. Đã vài chục năm trôi qua rồi, hần làm sao có thể không có sức miễn dịch với cậu ta chứ.

“Nói chuyện nghiêm chỉnh đi, chuyện cậu điều tra thế nào rồi.” Mộ thiếu nhưc đầu mở to mắt, Tần Mộc Vũ cúi đầu đem bình chuyên dùng cho trà đạo (1) lên miệng khẽ mút nhẹ. Trà nhân (2) mùi vị chân thật, là nhu phẩm.

“Ai ui, chẳng thú vị gì cả, tôi còn đang điều tra, đã nhiều năm như vậy, làm sao mà dễ dàng điều tra được. Hơn nữa, tôi cảm giác chuyện này còn có bàn tay đen nắm đằng sau, cản trở tôi điều tra.” Ánh mắt Tần Mộc Vũ tối sầm lại, nghiêm mặt nói.

Mộ thiếu biết chuyện này không hề đơn giản, can dự vào được việc điều tra của người bậc nhất trong thế giới ngầm ở thành phố T - Tần Mộc Vũ, có thể thấy người này không tầm thường.

“Anh cứ giao cho tôi, tôi tăng cường điều tra là được. Còn anh, bây giờ cuộc sống thế nào?”

Bị hỏi như vậy, đột nhiên trong đầu Mộ thiếu thoáng qua bóng dáng Quý Linh Linh.

“Ai ui, nhìn dáng vẻ của anh, thật là không có tình thú. Cưng à, có muốn thử cái này một chút không?” Tần Mộc Vũ không chịu nổi thái độ nghiêm túc của Mộ thiếu, móc từ dưới bàn một cái áo lót nam màu đen ki-mô-nô.

“Tần Mộc Vũ, tôi cảnh cáo cậu, lúc tôi chưa nổi giận thì tốt nhất cách tôi xa một chút!” Trần Mộ thiếu xuất hiện đầy vạch đen. Đã hơn mười năm trôi qua, cả thành phố T cảnh còn người mất, nhưng Tần Mộc Vũ lại như là Yêu Tinh, không thay đổi gì cả?

“Cưng à, ngoan, lại đây thiếp thay cho chàng chứ?” Giọng nói cố ý nhõng nhẽo như nữ sinh, nụ cười Tần Mộc Vũ làm cho người ta mê hoặc. Rồi sau đó đứng dậy, không biết chết sống nhảy qua cái bàn, từ trên cao nhìn xuống mộ thiếu.

Mộ thiếu nổi gân xanh, đột nhiên vươn tay, lại bị Tần Mộc Vũ né tránh. Nực cười, hai người bọn họ ngang sức ngang tài, ai có thể đánh thắng được ai?

“Tần Mộc Vũ! Cậu cút ngay cho tôi!” Bên trong phòng phát ra một tiếng kịch liệt, khiến thân thể cô gái ngoài cửa chấn động, sợ hết hồn.

Lòng Quý Linh Linh vẫn còn sợ hãi nhìn về phía cửa phòng đóng kín, không biết xảy ra chuyện gì.

Cô không có nghe sai, âm thanh vừa rồi hình như là của Mộ thiếu. nhưng ấn tượng là một bộ bất của cô Mộ thiếu là kẻ bất cần đời, sao có thể phát ra rống giận như thế?

Lòng hiếu kỳ thúc giục Quý Linh Linh dán sát lỗ tai lên cách cửa.

“Cưng à! Không cần sao! Đến đây nào!” Giọng nói mềm mại động lòng người, khiến lòng Quý Linh Linh căng thẳng, vừa rồi còn ra bộ Nhân Nghĩa Đạo Đức, bây giờ lại có thể chạy đến chỗ này chơi đùa!

Thời điểm cô đang lắng tai nghe thì sạt một tiếng. Ánh sáng bên trong phòng lập tức chiếu thẳng lên mặt cô.

Thân thể Quý Linh Linh cứng đờ tại chỗ, khiến khiến người đàn ông vừa kéo cửa ra kinh ngạc.

“Em ở đây làm gì?” Mặt Mộ thiếu vẫn còn kinh ngạc, nhưng từ từ hiện ra mấy phần đùa giỡn.

“Không có. Không có làm cái gì.” Quý Linh Linh lúng túng không thôi, tay chân luống cuống lùi về phía sau.

“Cưng à? Thế nào? Các người quen nhau?” Tần Mộc Vũ từ sau thân thể to lớn cao ngạo của Mộ thiếu nhô đầu ra, con ngươi trong veo nhìn động tác kỳ quái của Quý Linh Linh.

Lúc Quý Linh Linh nhìn khuôn mặt Tần Mộc Vũ, bỗng nhiên sững sờ.

Cô chưa bao giờ gặp qua người đẹp như vậy, mắt to trong veo như nước, chiếc mũi khéo léo đẹp đẽ, còn có môi mỏng khâu gợi. cho dù vóc dáng có chút cao, nhưng không thể che dấu vẻ đẹp của cô ấy.

Thật đặc biệt. Là yêu nghiệt sao? Lớn lên làm sao có bộ dáng này!

“Cái đó, không có, không có việc gì, tôi chỉ là.” Lời nói Quý Linh Linh có chút lộn xộn, đầu óc hỗn loạn không cách nào nhớ chuyện công việc với Mộ thiếu.

“Thôi. Tôi đi nha.” Quá mức lúng túng, Quý Linh Linh định xoay người muốn rời khỏi.

Lại bị một người kéo bả vai, “Em đã chờ anh, vậy chúng ta hãy nói chuyện cùng nhau nhiều hơn, ví dụ như bàn luận cuộc sống, nói chuyện một chút về tính (ý nói là tính phúc: hoạt động “ABC” í).” Mộ thiếu dùng sức lôi cô về phía mình, trên mặt hiện lên vẻ xấu xa.

Quý Linh Linh biến sắc, khẽ cắn môi, đáng chết, nói cái đầu anh, còn nói nói tính? Tim của hắn thật đúng là rộng, không thể tưởng, hắn mới vừa rồi cự tuyệt mình, cao cao tại thượng, lại nói cô làm sai.

“Mộ tiên sinh, tôi thật thành lòng xin anh, hi vọng anh cho công ty chúng ta một chút thời gian. Dự án lần này, là tôi phụ trách, tôi hi vọng có thể sớm hoàn thành. Trước khi phê duyệt dừng công trình xuống, tôi mong anh có thể châm chước một chút.” Vì công ty gặp phải tình huống này, cô cũng tạm thời không đi tranh cãi sự vô lý của hắn. Cô giả vờ chân thành, đầu cúi thấp, âm thanh nhàn nhạt, như bộ dạng cô đầu nhỏ.

Quý Linh Linh cũng có chỗ tốt, cô được dẫn được, biểu tượng của thuần gia môn nhi.

Quả nhiên như hần nghĩ, Quý Linh Linh không phải người phụ nữ dễ dàng buông tha. Hơn nữa, đúng với sở thích của hần, có sự mềm dẻo, tuyệt vời!

“Hả? Như vậy, nhìn cô nghiêm túc như vậy. Thế cô có biện pháp gì để tôi đồng ý sao? Nếu không chúng ta trước tìm một chỗ bàn luận cuộc sống?” Mộ thiếu tiến lại gần cô hơn, tóm lấy cô từ sau lưng Tần Mộc Vũ.

Đáng chết, đồ trời đánh, xú gia hỏa! Trong ấn tượng của cô, những người làm lãnh đạo thì phải thành thực chừng chạc, nhưng tại sao cô lại đụng phải cái loại như vậy “Đồ lưu manh” đặc phái viên quốc phòng đặc? Nghe lời của hần nói, nói chuyện gì, chẳng lẽ là nói về kỹ xảo trên giường sao?

Nhìn, cô nhất định phải nhìn, dù sao cũng chờ hần rồi, nhiều lắm là để cho hần chiếm tiện nghi trong lời nói!

“Tôi. Tôi.” Cô tuyệt đối sẽ không lên giường cùng hần, không muốn nghĩ đến, nhưng bây giờ, “Bởi vì, tôi có cảm giác anh là người tốt.” Mắt cô tràn đầy kiên định, dũng cảm chống lại ánh mắt của hần. Khiêm nhường, trong lòng Quý Linh Linh cũng cười nhạo mình, làm sao lại nói ra những lời như vậy. Làm lời nói trong cổ họng người ta co rút!

“Người tốt? Hi hi, A Ly, cô gái này rất biết cách nói chuyện a, vẫn là lần đầu tiên có người nói anh là người tốt.” Tần Mộc Vũ lớn tiếng cười, không thèm quan tâm về mặt Mộ thiếu.

Ồn ào.

Một giây kế tiếp, Mộ thiếu bước lên trước, không thể nhìn được nữa kéo cửa đóng lại, đem khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tần Mộc Vũ ngăn cách trong phòng, hần cũng không có ý định giữ lại chút nhược điểm cho người ta cười nhạo.

“Quý tiểu thư, cô thấy người tốt có gì hữu dụng đâu?” Mặt Mộ thiếu đột nhiên đến gần cô, tay phải của hần vòng qua eo của cô, chậm rãi dời lên trên.

Không được tức giận, ngàn vạn lần không được tức giận! Không tin Mộ thiếu lại dám to gan giả trò với cô ở đây?

“Tôi.” Quý Linh Linh cắn chặt môi, trong ánh mắt tràn đầy run rẩy.

Đột nhiên khoe mắt Mộ thiếu khoe mắt cong lên rất đẹp mắt, “Tôi đối với phụ nữ rất dịu dàng, hơn nữa không thích ép buộc, nếu như cô nghĩ thông suốt thì đến tìm tôi.” Dứt lời, tay của hần cố ý ở ngang hông cô dùng sức véo nhẹ một cái. sau đó, xoay người sải bước rời đi.

Con người Quý Linh Linh từng lớn, chuyện gì xảy ra thế? Lời nói chiếm tiện nghi, tay cũng chiếm tiện nghi, liền muốn chạy trốn? Thiên hạ bây giờ cũng lắm chuyện tốt?

Ai, Quý Linh Linh ơi Quý Linh Linh, cô thua thiệt thì coi như là cô gái nhỏ lanh lợi. Có câu nói, nhiều chuyện không bằng ít đi một chuyện, đụng phải một lão hồ ly, tại sao không đi cầu quỷ tốt trong miếu xin giúp đỡ, còn một một người đàn ông gây chiến với bản tính của hần, chắc sẽ có kịch hay để xem!

(1) Trà đạo được biết đến như một loại nghệ thuật thưởng thức trà trong văn hóa Nhật Bản, Trà đạo được phát triển từ khoảng cuối thế kỷ 12.

(2) Trà Nhân hay còn gọi là người pha chế trà. Mùi, vị hậu, nước xanh luôn là tiêu trí của một tách trà. cách thưởng thức của một trà nhân cũng luôn có phong cách thư thái, nghệ sĩ.

17. Chương 17: Đáng Ghét

Quý Linh Linh cất bước theo sát sau lưng Mộ thiếu, cô nghĩ sai rồi, hoàn toàn sai. Cho là trước mặt người đàn ông kia hần sẽ bộ dạng tương tự giả vờ, không ngờ a, điệu bộ hần cũng lười phải làm!

Một nữ nổi đóa, đập cao ba tấc dép, trời mới biết, hiện tại cô muốn nắm cổ áo của tên trước mặt mà hung hăng đấm đá hần một trận!

“A!” Đột nhiên mặt Quý Linh Linh không cẩn thận đụng vào lưng Mộ thiếu, cô đang muốn nói gì đó, thì thấy Mộ thiếu xoay gương mặt hung thần lại.

Làm ơn đi, mặt của cô đụng phải rất đau!

“Em đi theo tôi làm gì?” Mộ thiếu làm như không biết nét mặt của cô.

Ha. Thật kỳ lạ. Tự mình vác mặt đi theo hắn, hắn cứ nhiên bày ra bộ mặt không có chuyện gì.

“Tôi. Mộ tiên sinh, tôi.” Quý Linh Linh giả bộ, bình thường loại đàn ông này bỏ bai hò hét, anh cũng thích loại phụ nữ này, “Cái đó dự án công trình.”

Cô đi theo hắn, chẳng lẽ vì muốn lên giường cùng hắn? Đương nhiên chỉ vì chút chút công trình cực khổ đó. Không thể chịu nổi Từ tổng, cứ như vậy bị dừng lại, hắn còn không dám thử mạnh, đó là loại đàn ông gì?

Mộ thiếu khẽ nheo tròng mắt đen lại, quan sát cẩn thận thái độ Quý Linh Linh. Cô bây giờ, nhìn điềm đạm đáng yêu, nhưng hắn nhớ rõ, cô là một tiểu nữ nhân tranh cường háo thắng.

Một người, hai tính cách?

“Tôi vừa rồi đã nói, nếu như em không phải muốn cùng tôi bàn luận cuộc sống.” Trong lời nói Mộ thiếu lộ ra đùa giỡn nghiêm trọng, nhưng giọng nói cũng cực kỳ nghiêm túc!

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, có chút không tin tưởng nhìn hắn, đến bây giờ bọn họ chỉ gặp nhau đúng ba lần, đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện nghiêm túc với cô, thật sự có chút không thích ứng nổi.

“Mộ tiên sinh. Chẳng lẽ không thể thương lượng lại sao?” Cô thật sự không có tâm tình nói chuyện “Cuộc sống” với hắn! Nói xong, trong tròng mắt Quý Linh Linh liền rơm rớm nước mắt. Cô gái này, không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc.

Quả nhiên Mộ thiếu hơi nhú chân mày, có lẽ bị điệu bộ Quý Linh Linh làm cho sửng sốt.

“Mộ tiên sinh.” Chán ghét Mộ tiên sinh, Quý Linh Linh một lần nữa ngẩng đầu, mắt cũng ửng hồng rồi, đồng thời nức nở hấp hấp lỗ mũi, nhìn rất đáng thương.

“Quý Linh Linh.” Mộ thiếu không khỏi kêu tên cô.

“Hả?”

“Em coi trọng công trình này vậy sao?” Mộ thiếu đối với bộ dáng này của cô không được tự nhiên, một cô gái ương ngạnh, hoặc nói cách khác là kiên trì, thật là hiếm có. “Hay là, Em đang tìm cơ đến gần tôi?” Về mặt hắn thay đổi quá nhanh, một giây trước vẫn còn nghiêm túc, một giây kế tiếp liền biến thành vẻ mặt vô lại, lại còn bĩ ổi vươn ngón trở nhẹ nhàng đặt trên môi của cô.

Ni Mã! Trong lòng Quý Linh Linh mắng chửi tên Mộ thiếu khốn khiếp ngàn lần, thế này mà cũng là đặc phái viên quốc phòng sao? Hành động lỗ mãng! Mặc dù có lúc mình nói năng cũng rất cởi mở, nhưng nội tâm còn là em gái nhỏ thuần khiết tốt bụng, đâu có như vậy chứ!

“Hả? Tại sao không trả lời?” Ngón tay thon dài của Mộ thiếu ma sát liên tục trên môi của cô, dịu dàng mềm mại lại còn đàn hồi nữa chứ, hắn sờ là không sai.

Nổi óa, nhịn, nổi óa, nhịn!

“Mộ.” Quý Linh Linh vừa mới há mồm, ngón tay Mộ thiếu liền thuận thế trượt vào trong miệng cô.

Hai mắt Quý Linh Linh lập tức trợn to, làm ơn đi, đó là ngón tay, cho rằng ngón tay là bánh bích quy sao? Đáng chết, tên khốn kiếp ghê tởm, hắn. Hắn cứ nhiên ở trong hành lang trên đầu cô, nghiêm trọng mà nói, hắn đang giả trò lưu manh đấy!

“Liếm thử xem.” Mộ thiếu cúi đầu, trên mặt mang theo nụ cười bỉ ổi. Dĩ nhiên Quý Linh Linh nhìn về mặt Mộ thiếu là cực kỳ bỉ ổi, nhưng dù mở to một mắt cũng biết về mặt Mộ thiếu không đứng đắn, nhìn lộng lẫy chảy nước miếng. “Liếm một chút, tôi cho phép em liếm.”

Trời ạ, trong đầu hắn đang suy nghĩ gì, muốn đem ngón tay mình biến thành kẹo que sao?

Khuôn mặt Quý Linh Linh khốn khổ cộng thêm tức giận nhìn hấn, người đàn ông này thật sự đáng ghét. Miệng của cô như cũ hé mở, thật sự không biết nên làm gì tiếp theo.

Nhưng cô lại không biết, cô cho là cô bất động thì Mộ thiếu sẽ không cách nào sao? Quá đơn thuần. Chỉ thấy khoe miệng Mộ thiếu khẽ giơ lên, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng vạch hàm răng của cô, hơn nữa bộ dáng kia hình như càng sờ càng dừng cảm.

Quý Linh Linh cứng nhắc, không nhúc nhích, vừa giận vừa sợ, đứng ở đây tùy Mộ thiếu như một “Nghệ Thuật Gia” đang chơi nghệ thuật.

“Không tệ, răng của em chứng minh cuộc sống riêng tư của em cũng không tệ lắm.” Cuối cùng Mộ thiếu cũng thu hồi ngón tay của mình, đưa ra một kết luận như vậy.

Traai chưa vợ nhần nại, nữ có chồng không đành lòng!

“Mộ thiếu, anh có bệnh phải không? Anh xem tôi là ngựa sao? Còn phải kiểm tra tuổi!” Quý Linh Linh muốn nguyên rửa cả nhà già trẻ bọn họ, cư nhiên ác liệt như vậy, coi cô như con la nhỏ, kiểm tra tuổi (Tiếng hán là bốn chữ), bốn chữ này, thật đặc biệt không dễ nghe!

“Ha ha, em phản ứng còn rất nhanh, không tệ.” Mộ cách còn lộ ra một nụ cười vô hại, nhưng chẳng lẽ hấn một chút xiu cũng không nhìn ra bây giờ Quý Linh Linh đã không kiềm chế được hay sao?

“Anh. Anh.” Quý Linh Linh đưa tay phải chỉ về phía hấn, lui về phía sau hai bước, ngón tay đều giận đến run rẩy. Ông trời, tôi làm chuyện xấu gì mà muốn trừng phạt tôi như vậy! Cười cười nói nói, Quý Linh Linh chẳng những bị đùa giỡn, bị chiếm tiện nghi, còn bị tổn thương!

Mộ thiếu cầm ngón tay của cô, “Không cần vội, có chuyện gì từ từ nói.” Hấn còn tỏ ra hiền lành, từ từ nói, đến mức này, Quý Linh Linh còn có thể từ từ nói?

Đột nhiên Quý Linh Linh vung tay mình rút ra, cô không thể tiếp tục giả bộ nữa rồi. Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, không chừng còn bị khi dễ thành cái dạng gì nữa.

“Mộ thiếu, anh còn có hứng thú đùa tôi, không phải anh chỉ cần giúp bằng một tay là xong sao. Tôi thật sự chưa từng thấy, anh so với đàn ông vô sỉ hơn!” Quý Linh Linh tức giận dùng dùng. Nói xong, lập tức xoay người rời đi, nhưng cô định bước đi hì bả vai lập tức liền bị kéo lại.

Cô tức giận quay đầu, “A!”

Mộ thiếu đẩy Quý Linh Linh vào góc tường, nam cao nữ thấp, loại này tư thế, làm người ta thấy kỳ quái.

“Vậy cô trả tiền, cũng không phụ trách đến cuối cùng, tôi còn chưa từng thấy sô gái nào xấu xa như vậy.”

“Anh.” Nét mặt Quý Linh Linh không dám tin, giật mình như nuốt phải con ruồi, chuyện này. Đây là đàn ông sao? Rõ ràng. Rõ ràng ép cô trực tiếp phản kích, hấn. Hấn hấn không phải đàn ông sao? Sao lại giống như tiểu nam sinh bị khinh bỉ, cô ảo giác có đúng không?

“Nhé.” Thời điểm cô kéo dài trường âm “Anh”, Mộ thiếu trực tiếp chạm khẽ trên bờ môi của cô, “Quý Linh Linh, đây mới thật sự là em?” Một tên con trai cười đến rất hả hê, rất tà ác.

Một nữ con người trơn tròn, đáng chết, mình bị hôn trộm rồi, cô hiện tại có thể hay không kêu hấn vô lễ!

18. Chương 18: Rõ Ràng Là Vu Oan

Nói thô tục thì không có tư cách? Nhìn Mộ thiếu một thân trang phục Armani tinh xảo, kết hợp với khuôn mặt cân xứng không đứng đắn, tại sao cô lại cảm thấy không phù hợp nhỉ?

“Anh. Cái người này.” Tuyệt đối là tên khốn kiếp! Quý Linh Linh đẩy Mộ thiếu ra, ngón tay nổi gân xanh run run rẩy rẩy chỉ vào mặt Mộ thiếu.

Mà biểu hiện của Mộ thiếu là ưu nhã hào phóng, nở nụ cười yêu ma, hấn không khác gì Tiểu Ngưu.

“Quý Linh Linh, bộ dạng tức giận của em, tôi thật sự rất thích.” Chỉ một câu đủ làm Quý Linh Linh phun ra toàn bộ điểm tâm ăn ngày hôm trước không trừ một chút.

Hiện tại trong lòng Quý Linh Linh vừa hận vừa tức hơn nữa chẳng biết làm gì, người nào đó đã nói ông chủ tôn kính đặc biệt khen ngợi hay sao? Mình bắt quá chính là nhà thiết kế Tiểu Phá của IDE mà thôi, mặc dù cô được trả lương cao, nhưng Giang Tâm Dao cũng được trả lương cao, sao lại thông minh như vậy, không lợi vũng nước đục này!

Xúc động, quá xúc động rồi! Cứ cho là ông chủ lớn hơi tốt với mình một chút liền vĩnh viễn lên rồi. Quý Linh Linh may thật là, dù có vĩnh viễn cái mộng lên thì may cũng chỉ là con tôm nhỏ nằm trong tay ông chủ lớn lạnh lùng, không thể trở thành bà chủ đâu!

Quý Linh Linh cũng coi là thanh niên có tư tưởng biết tỉnh ngộ, nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy mình thông suốt rồi. Cô quả thật ra cửa chưa uống thuốc, quấy rầy quan lớn đặc phái viên. Người đàn ông trẻ tuổi có thể leo lên “Đặc phái viên quốc phòng”, khiến Thị trưởng thành phố T cũng phải kính sợ hán ba phần, thủ đoạn nhất định lợi hại cao thâm khiến cô không thể tưởng tượng được. Cô đúng là nhàn rồi, tự tìm phiền toái ỉn.

“Ồ phải! Được được được, tính tình của tôi cũng theo ngài thôi!” Đã lâu không nói ra câu này, thật là thoải mái. Nghiêm Tử Tuấn, năm đó ghét bỏ tiếng địa phương của cô, cho nên vì hán mà ngu ngốc thay đổi, nhưng kết quả đây? Người ta là “Người giàu có”, coi cô như bóng đá. Cho nên, phụ nữ không cần nghe theo đàn ông, phải giữ vững cá tính vốn có của mình.

Quý Linh Linh đưa tay ra chắn trước mặt mình, còn thân thể lại an toàn lui về phía sau. Cô hiểu rõ, hoàn toàn hiểu rõ, Mộ thiếu một đặc phái viên ngạo mạn, mắt mình bị mù mới đi trêu chọc hán!

“Mộ tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta đều không vừa lòng, mới vừa rồi tôi nói chưa tốt lắm.” Suy nghĩ một chút, thủ đoạn hán cao nha, chèn ép mình cuối cùng phải buông vũ khí đầu hàng. Xem ra sau khi về nhà, cô phải rèn luyện bản lĩnh thật tốt.

Lần này có kinh nghiệm rồi, trước tiên Quý Linh Linh lui tới chỗ an toàn, sau đó cô không thêm để ý hình tượng xoay người chạy nhanh.

“Ha ha.” Mộ thiếu cúi đầu, nhỏ giọng nở nụ cười, hán nhìn bóng lưng Quý Linh Linh chạy trốn, trong lòng cảm giác nhẹ nhõm hơn mấy phần. “Cô gái này, thật là thú vị.”

Hán không biết một cô gái mặc lễ phục, nói chuyện không để ý tình cảm và thể diện, nghe cô nói một tiếng “Ngài”, hán đã cảm thấy buồn cười. Cô có lẽ tức giận rồi, nhưng mới hôn một cái, đã khiến cho hán cảm thấy có cảm tình.

Quý Linh Linh, là cô gái trong ngoài không đồng nhất.

“Quý tiểu thư, Lãnh tổng mời cô vào phòng làm việc của ngài ấy, Quý tiểu thư? Quý tiểu thư?”

“À? Hả? Sao cơ?” Quý Linh Linh giống như mất hồn, chậm chạp đứng lên, nhưng đột nhiên phát hiện mình luống cuống, cô vội vàng điều chỉnh tâm trạng, trên mặt nặn ra nụ cười, “Thật xin lỗi, xin hỏi có chuyện gì?”

Thư ký khẽ mỉm cười, Quý Linh Linh làm việc luôn luôn cẩn thận, trong thời gian làm việc có thể thất hồn lạc phách như thế, xem ra lúc uống trà họ có cái để buồn chuyện rồi.

“Quý tiểu thư, Lãnh tổng mời cô vào phòng làm việc của ngài ấy.”

“Vâng, được rồi, cảm ơn cô.” Quý Linh Linh thu dọn giấy tờ trên bàn, liền vội vã hướng phòng làm việc Lãnh Dạ Hy chạy tới.

Giang Tâm Dao ngẩng đầu lên, hiểu ý cười cười, Quý Linh Linh đúng là một người ngay thẳng.

“Lãnh tổng, anh tìm tôi?” Quý Linh Linh đi tới trước bàn làm việc Lãnh Dạ Hy, kính cẩn hỏi.

Vậy mà, cô giống như đang hỏi với không khí, Lãnh Dạ Hy cũng không ngẩng đầu một cái, hơn nữa cũng không trả lời.

“Lãnh tổng?” Quý Linh Linh chợt cảm thấy không biết làm sao.

Ông chủ gọi cô, mình không lừa dối, không biết trong hồ lô này bán nước gì? Chẳng lẽ cô làm việc không tốt, muốn đuổi việc cô? Có phải nhanh quá không? Mình vừa có chút tên tuổi, cảm giác tài trí hơn người này, cô còn chưa hưởng thụ đủ. Hiện tại, liền đáp cho cô một cước, cô dù khóc cũng không có chỗ đứng.

Lãnh Dạ Hy ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn cô một cái. Trước ngực hần là chiếc khuy màu vàng kim phát sáng khiến Quý Linh Linh chói mắt.

Làm ơn, đây coi là ánh mắt gì, trừng sao? Cái gì thế? Cho đến giờ phút này cô vẫn chưa hiểu mình làm sai điều gì. Hạng mục công trình của Từ tổng cũng không phải do cô phá hỏng, không lẽ ông chủ lớn lấy cô làm vật hy sinh?

“Lãnh. Lãnh tổng anh.” Không đợi Quý Linh Linh hỏi xong, Lãnh Dạ Hy đã từ từ lên tiếng.

“Buổi tối ăn mặc đẹp một chút, cùng tôi đi gặp khách hàng lớn.” Lãnh Dạ Hy không giống đang trả lời cô, lần nữa đặt sự chú ý lên tài liệu.

Bây giờ đến phiên Quý Linh Linh không nói gì, tay cô không tự chủ xoắn lại với nhau. Sững sờ nhìn chăm chăm Lãnh Dạ Hy, buổi tối cùng ông chủ lớn đi xã giao, mình không phải là nhân viên phòng PR mà? Mà mình cũng không phải là thư ký của ông chủ? Loại chuyện như vậy, sao lại đến lượt mình?

Trăm mối lo không có cách giải quyết, mặt Quý Linh Linh buồn phiền nhìn chăm chăm đỉnh đầu Lãnh Dạ Hy. Tóc sao lại dày thế, suýt nữa cô không thấy được da đầu.

“Cô nhìn đủ chưa?” Âm thanh Lãnh Dạ Hy không vui vang lên.

“À!” Quý Linh Linh sững sờ như người mất hồn. Ông chủ lớn giao cho cô thực hành?

Lãnh Dạ Hy khẽ cau mày, nhìn Quý Linh Linh có chút bối rối. Trong ấn tượng của hần, cô phải là người có ý chí bắt tay vào làm mạnh mẽ, công nhân ở công trình đặc biệt kính nể. Tại sao lần này, biểu hiện của cô như cô gái hàng xóm?

“Cô còn chuyện gì?” Âm thanh này khiến phòng làm việc dịu dàng chợt giảm xuống.

Quý Linh Linh tức cười, ông chủ lớn hóa ra là từ Bắc Cực tới đây, vừa tàn nhẫn, vừa lạnh lùng, muốn đáp cô thì cước thì đạp chứ, sắc mặt dễ nhìn cũng không cho, cô trêu ai chọc ai.

“Lãnh tổng, anh. định đuổi việc tôi?” Quý Linh Linh không muốn giả bộ ngớ ngẩn, không muốn giống tình yêu kia ** một dạng. Muốn kết hôn nhưng nham hiểm chơi cô một ván, cô không chơi được Cung Tâm Kế, có chuyện gì trực tiếp nói rõ.

Lãnh Dạ Hy mất hồn nhìn cô một hồi, sau đó nói, “Quý Linh Linh, nếu như cô bị bệnh thì phải đi chữa trị.” Bất ôn bất hỏa ném cho cô một câu.

“Hả?” Quý Linh Linh không kịp phản ứng, để lại cô đối diện với đỉnh đầu. Đàn ông thông minh, hăm hại không nổi. Hần đặc biệt hung ác, nói thẳng cô có bệnh, không phải rất rõ ràng sao?

Trong lòng Quý Linh Linh gào thét một tiếng, mình coi như bị kích đến nhà, nói giỡn với ông chủ lớn, kết quả thật thê thảm.

“Ha ha, Lãnh tổng vậy tôi đi về trước, buổi tối khăng định ăn mặc xinh đẹp, không để anh mất mặt.” Nói xong, Quý Linh Linh ảo não rời đi.

Cô làm sao thể nhỉ, tại sao chính bản thân cũng cảm thấy mình kém thông minh đây?

“Cô chắc không biết tại sao tính cách của Quý Linh Linh lại thay đổi lớn như vậy, trước bạn trai của cô ta bị con gái thị trường đoạt mất.”

“Không phải chứ, thật bất ngờ? Vậy ý cô là Quý Linh Linh bởi vì bị kích thích nên tính tình mới thay đổi?”

“Ừ, tôi chắc chắn đấy. Cô nghĩ xem, cô ta làm ở công ty chúng ta, bất hiền sơn bất lộ thủy (Ý nói không ở cạnh thì không biết), cô nhìn cô ta bây giờ đi, ăn mặc trang điểm lộng lẫy.”

“Hơn nữa tôi cảm thấy cô ta và Lãnh tổng đặc biệt thân mật, không bình thường nha.”

“Xuyt! Nhỏ giọng thôi tai vách mạch rừng!”

Hai nhân viên nhỏ, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, lén lút lút lút rời khỏi toilet.

“Àm!” Quý Linh Linh một cước đạp bay cửa phòng rửa tay, có chút tức giận nhìn chăm chăm bồn rửa tay.

Có làm hay không, toilet lớn như vậy, chẳng lẽ chỉ có hai người các cô thôi sao? Nói lớn tiếng như vậy, là muốn cô bị mang tiếng xấu phải không?

“Tôi và Lãnh tổng đặc biệt thân mật?” Quý Linh Linh giận đến nghiêng rằng, “Con mắt các cô thấy được!” Cô thật sự cảm thấy oan uổng. Lần đó Lãnh tổng nói chuyện với cô là muốn phát huy sở trường của nhà họ Lãnh bọn họ, hận không thể đóng băng cô lại rồi ném đi Nam Cực.

“Chị ăn mặc trang điểm xinh đẹp? Mắt các cô làm bằng gì, tôi ăn mặc phù hợp như vậy!” Quý Linh Linh nhìn chính mình một chút trong gương, một thân trang phục màu xanh dương nhạt đứng đắn, chẳng lẽ dung mạo của cô trời sinh đã vậy, cũng có lỗi?

Một đám nhiều chuyện, bạn trai cô đã bị đoạt mất thế nào? Nói một cách khác, là cô không thèm Nghiêm Tử Tuấn đấy chứ? Cô cảm ơn tám đời tổ tông Nghiêm Tử Tuấn, để cho cô thấy rõ ràng bản chất thật của hắn!

Trong lòng Quý Linh Linh phẫn nộ, mình bỏ cách ăn mặc hồn nhiên một cái, đã nói cô bị kích thích rồi, thật đặc biệt thú vị làm sao!

19. Chương 19: Khách Hàng Lớn

Tám giờ tối, Quý Linh Linh chân trước xuất hiện trước khách sạn Lệ Đô, thì Lãnh Dạ Hy chân sau liền xuất hiện, giống như đã chờ cô từ sớm.

“Lãnh tổng.” Quý Linh Linh cười cười.

Lãnh Dạ Hy chỉ ừ một tiếng, khẽ nâng lên cánh tay, ý bảo Quý Linh Linh khoác tay hắn.

Chuyện này, Quý Linh Linh có thể nhìn thấu, chỉ là cô không rõ, rốt cuộc khách hàng lớn như thế nào, mà bọn họ cần xuất hiện một cách hình thức như vậy.

“Lát nữa không nên nói chuyện nhiều, nhìn là được rồi.” Hai người vào sân sau, Lãnh Dạ Hy khẽ cúi đầu, ở bên tai cô nói.

“Vâng, tôi hiểu.” Tối nay Quý Linh Linh hình như không nói nhiều lắm, là cô gái biết kiềm chế, nhưng bộ dạng này của cô, có người lại không thích .

“Lãnh tổng giám đốc.”

“Mộ Thượng tá!”

Người trước mặt vừa xuất hiện thì nụ cười trên mặt Quý Linh Linh liền ngưng lại. Ông trời thật sự không muốn bỏ qua cho cô sao, ngày hôm qua bọn họ còn xảy ra chuyện không vui, hôm nay còn muốn gặp mặt, cô thật không cười nổi.

“Đây là bạn gái Lãnh tổng?” Trên mặt Mộ thiếu mang theo nụ cười âm áp.

Thân thể Quý Linh Linh cứng đờ, Mộ thiếu có ý gì, trong hôn lễ của Nghiêm Tử Tuấn, hắn rõ ràng công khai mình là bạn gái của hắn, bây giờ cần gì nhắm nhĩ đi hỏi Lãnh Dạ Hy.

“Mộ Thượng tá quá lo lắng rồi.” Lãnh Dạ Hy cười cười.

Đối với lời nói của Lãnh Dạ Hy, Quý Linh Linh không nghĩ ra là có ý tứ gì.

Lãnh Dạ Hy nên theo tình cảnh khi đó, biết mình cùng Mộ thiếu có “Quan hệ”, lúc này lại bảo mình ăn mặc thành bạn gái của hắn tới gặp anh ta!

“Ha ha, Linh Linh còn không lại đây ngồi đi.” Đột nhiên Mộ thiếu nói một câu, khiến Quý Linh Linh toàn thân đờ đẫn.

“Hả?” Cô còn không kịp phản ứng.

“Hai người đã là người yêu rồi, không cần câu nệ như vậy.” Lời này Lãnh Dạ Hy nói với Quý Linh Linh.

Chuyện này. Vậy cũng được sao!

Ánh mắt Quý Linh Linh mang chút hốt hoảng chống lại nụ cười ma quỷ của Mộ thiếu, mình lên thuyền giặt rồi !

Cô kêu rên ngồi bên người Mộ thiếu, ánh mắt kia đem Lãnh Dạ Hy giết chết mấy lần rồi. Hắn cũng quá nhiệt tình, còn tự mình đưa “Bạn gái” Mộ thiếu tới, Lãnh tổng cũng quá uất ức rồi.

“Mộ Thượng tá, anh nhờ tôi lo liệu chuyện này, giờ đã xong xuôi, tôi còn có chuyện nên đi trước đây.”

Quả nhiên!

Quý Linh Linh đứng lên nhìn Lãnh Dạ Hy, đồ trời đánh, mắng chửi người là không phạm pháp, cô muốn mắng chết Lãnh Dạ Hy. Hắn đây coi là người hiền lành sao? Làm ra chuyện thất đức.

“Lãnh tổng đi thông thả.” Mộ thiếu là con sói đuôi dài, cười đến Chân Bình Thiện, rất được ý dân.

Quý Linh Linh một phen tránh khỏi bàn tay của hắn, cô mang vẻ thù địch nhìn Mộ thiếu.

“Anh đang chơi trò hề gì thế?”

Mộ thiếu thấy bộ dáng kia của cô, khẽ mỉm cười, “Em còn thiếu tôi một bữa cơm.”

MD ((ma de) mie! ý câu chửi tục), nợ cơm người, người liền điện thoại trực tiếp là tốt rồi, tại sao đại động can qua lớn như thế? Hắn đây coi Lãnh Dạ Hy là nô dịch sao?

Quý Linh Linh chịu đựng lửa giận sắp bùng phát của mình, cô cũng không muốn ở lại nơi sang trọng này, hắn còn phá hỏng công việc của cô.

“Mộ tiên sinh, ngài có số điện thoại của tôi, không cần phải làm như vậy.” Cô biết đại khái hắn là người có thế lực rồi, tùy tùy tiện tiện đem Lãnh tổng kêu tới vung đi, cán bộ quốc gia thật thoải mái ha!

Mộ thiếu nghe trong miệng cô tóe ra chữ “Ngài”, khiến hắn cảm thấy không vui. Hắn thu lại nụ cười, neho tròng mắt đen, thân thể khẽ dựa vào sofa, nhìn Quý Linh Linh giống như đang quan sát tác phẩm nghệ thuật.

Ánh mắt của hắn chứa đầy tình dục, muốn, người sáng suốt đều có thể nhìn ra hắn muốn làm cái gì, cái loại trần truồng đó chỉ muốn giữ lấy. Quý Linh Linh nhìn thấy rất rõ ràng. Đàn ông bọn họ thật đúng là buồn cười, hoàn toàn không hiểu được cái gì gọi là che giấu dục vọng xấu xa của mình.

“Nếu như anh không có chuyện gì, tôi đi trước.” Trong lòng Quý Linh Linh kìm nén, cô giống tiểu thư xô-fa lắm sao?

Mộ thiếu bắt được cánh tay của cô, dưới chân Quý Linh Linh lảo đảo một cái, liền ngã vào trong ngực của hắn.

“Này!” Quý Linh Linh nhỏ giọng kháng nghị, nơi này có rất nhiều người đang dùng cơm nói chuyện phiếm, hắn dường như một chút cũng không cố kỵ, đòi phong bại tục.

Quý Linh Linh bị hắn ôm chặt vào trong ngực, Mộ thiếu lại một lần nữa chính xác đem ngón trỏ đặt trong miệng của cô. Quý Linh Linh kinh hãi, hắn lại muốn làm cái gì?

“Nhớ ngày hôm qua tôi dạy thế em thế nào không?” Nói thật khi Mộ thiếu cười lên như ánh nắng mặt trời rực rỡ, thật lòng không ai nghĩ hắn bại hoại, thế nhưng sao một người rực rỡ, tại sao lại thích làm loại chuyện nhảm chán này !

Quý Linh Linh bị hắn chọc tức đến im lặng, người này, hắn muốn thỏa mãn mà không cần có phải hay không?

Cô chán nản cúi mặt, kiên trì không thỏa hiệp. Mặc dù cô chưa từng làm loại chuyện đó, nhưng ít nhất cũng biết phổ cập giáo dục là gì, tên Mộ thiếu khốn kiếp thật là quá đáng!

“Hả? Em định không làm sao?” Mộ thiếu giống như nhìn thấu tâm tư của cô, khẽ cười lên, “Vây cũng tốt, nếu như em không phải chủ động, vậy thì tôi chủ động. Dù sao ở đây cũng nhiều người, tôi không ngại có người đến xem trò vui.” Tay của hắn như khiêu khích sờ trước ngực của cô.

Quý Linh Linh kêu nhỏ một tiếng, đáng chết!

“Mộ thiếu, anh tốt nhất nên chú ý hình tượng của mình!” Quý Linh Linh cho dù là nữa dã man, cô cũng sợ hắn rồi. Mặc dù người xung quanh đều cười cười nói nói, nhưng không thể đảm bảo lát nữa họ sẽ nhìn thấy.

“Người người đều biết tôi là người tính cách phóng khoáng, em và tôi cùng nhau phóng khoáng.” Nói xong, hắn cúi đầu, môi quét vào mặt cô.

“Dừng!” Quý Linh Linh không chịu nổi hắn mập mờ, thay vì thân thiết như vậy, không bằng giúp hắn liếm ngón tay.

“Nghĩ thông suốt?” Mộ thiếu cười rất tà ác, hắn đùa bỡn Quý Linh Linh như một động vật nhỏ, hắn đoán được tâm tư của cô.

Quý Linh Linh không nói gì, nhiều lời vô ích.

Đầu lưỡi cô nhẹ nhàng lộ ra, chỉ là khẽ nhúc nhích, liền chạm vào đầu ngón tay của hắn.

Một bàn tay to khác Mộ thiếu ôm chặt hông của cô, để cho thân thể cô dính sát bên người mình, mà ngón trở hắn giống như bắt chước cái gì trên choker cô.

Quý Linh Linh cũng không biết mình nên làm cái gì, chỉ biết đưa lưỡi ra liếm của đầu ngón tay hắn, động tác lặp đi lặp lại, khiến Mộ thiếu thấy nhàm chán.

“Em không đổi lại phương thức sao?”

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, liếc hắn một cái, không nói gì.

Mộ thiếu nhìn bộ dáng của cô, bật cười thành tiếng, “Đừng có nói với tôi, em chưa biết mùi đời.” Trong âm thanh của hắn mang theo ý cười nồng nặc châm biếm.

Vừa nghe những lời này, Quý Linh Linh lại nổi giận, mình còn là xử nữ nên bị chê cười sao?

“Không cần anh quan tâm!” Tay Quý Linh Linh siết chặt cổ tay của hắn, bao nhiêu tức giận, Mộ thiếu biết rất rõ ràng.

Đột nhiên tay hắn ôm chặt hông của cô, đem đôi môi dính vào bên tai cô, “Tôi rất mong đợi.”

“Hả?” Quý Linh Linh không hiểu muốn quay đầu nhìn hắn, nhưng lại bị ngón trở hắn giữ miệng lại.

“Tôi biết em chưa trải qua, phía dưới tôi sẽ từ từ dạy cho em biết thế nào liếm, mới tính là hợp tiêu chuẩn.” Mộ thiếu tỏ ra khoan dung, chuẩn bị bắt đầu một cuộc giáo dục phổ cập hoàn toàn mới.

20. Chương 20: Dạy Đỗ Mặc Cỡ

Quý Linh Linh tròn mắt nhìn chằm chằm tên đàn ông này đang nhìn cô cười đến quái dị. Trong lòng âm thầm tính toán, nếu hiện tại mình dốc hết sức trực tiếp cho hắn một chiêu Tiểu Cầm Nã Thủ (1), mình có thể thành công hay không? Hay là cô dùng mỹ nhân kế, nhìn bộ dáng hắn như ông già, không biết mình có qua nổi không?

“Em đang nghĩ gì thế? Em có biết lúc em suy tư, đôi mắt của em rất đẹp.” Ặc, đây là đang khích lệ cô sao? “Tôi nói trước cho em biết, nếu như dám lộn xộn tay của tôi có thể sẽ kéo lễ phục xấu xí của em xuống.” Môi Mộ thiếu ghé vào tai cô đặc biệt hiểu chuyện nhắc nhở cô.

Trong lòng Quý Linh Linh sửng sốt, người này nhìn thấu tâm tư của cô.

“Ô ô. Tôi” Nước miếng cũng chảy ra, hấn rớt cuộc bản đến thế nào, có thể đổi lại phương thức đả kích cô, để cho cô liếm ngón tay, chuyện gì đang xảy ra!

“Quý Linh Linh, tôi nghĩ em nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không sợ tôi làm em mất mặt.” Trên mặt Mộ thiếu kéo xuống một nụ cười tà ác, khiến đáng dấp hấn càng nham hiểm.

Cô nhìn hấn, hai mắt tròn to, không làm được gì.

Lúc này, Mộ thiếu rút ngón tay từ trong miệng của cô ra. Nhìn nước miếng dính trên đó, khẽ mỉm cười, “Phía dưới nếu muốn làm, chỉ cần em nghe lời, tôi sẽ rất dịu dàng.”

Mộ thiếu đúng là hồ ly, trời mới biết nét mặt hấn bây giờ có bao nhiêu hải lòng cùng quỷ quyết. Trong lòng Quý Linh Linh gào thét, nàng thật là mệnh trung đang suy, mới để cho cô đụng phải tên vô lại như vậy.

“Khách hàng tới đây càng lúc càng nhiều, nếu như em làm tôi hải lòng, ta sẽ sớm để cho em đi, nếu không.” Hấn lại gần cô, trong lúc lơ đãng vừa hôn chớp mũi của cô.

Này! Trong lòng cô kháng nghị. Hấn chiếm tiện nghi người khác thật thông thạo.

“Hiện tại dùng miệng của em, nhẹ nhàng ngậm đầu ngón tay.” Âm thanh Mộ thiếu lúc này nghe cực kỳ êm tai, thanh tuyến trầm thấp thấm vào ruột gan, nhưng khi Quý Linh Linh nghe thấy lại làm cho người ta rất khó chịu.

Đáy lòng Quý Linh Linh muốn phanh thầy hấn rồi, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ qua, mình sẽ phải chịu. Bị loại “Phi nhân đối xử”.

Nghe lời của hấn, cái gì lại hôn lại liếm lại ngậm, hấn muốn đem đầu ngón tay biến thành kẹo đường sao? Mặc dù thân thể Quý Linh Linh bị hấn ôm chặt, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn ngực cô bị chọc tức thở hổn hển. Bản lĩnh giwor trò lưu manh của Mộ thiếu càng tỏ ra lợi hại, ngay cả Nghiêm Tử Tuần không ôn hòa cũng không làm loại mập mờ này.

Lạm dụng uy quyền, Quý Linh Linh yếu ớt không đỡ nổi hấn, đành phải nghe theo ý hấn.

Quý Linh Linh nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Mộ thiếu nhìn điệu bộ này “Anh dũng cứu nghĩa” của cô, không nhìn được mỉm cười. Vật nhỏ này, luôn không ngoan, xem ra lần này mình “Đe dọa” vẫn có hiệu quả, thì ra cô rất sợ mất thể diện.

Từ trên xuống, rồi đến bốn phía, đây thật là một cây mỹ vị Haagen-Dazs (2) a, đương nhiên là phiên bản thu nhỏ. Quý Linh Linh cũng mặc kệ rồi, cô liền hôn lung tung một mạch. Cho đến lúc cảm thấy hụt hơi, mới dần dần dừng động tác, ánh mắt mê ly mở to nhìn thấy khuôn mặt phóng đại trước mặt mình.

Nàng mệt mỏi, cả người cũng toát mồ hôi, hơn nữa hô hấp dồn dập.

“Ha ha, làm cũng không tệ lắm.” Gương mặt Mộ thiếu cười đến gian trá, tình huống từ lần đầu tiên hai người xuất hiện, hấn vẫn đang suy nghĩ Quý Linh Linh là hạng người gì.

Nếu nói cô hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng dù sao trước đây cô cũng có bạn trai. Lần này, Mộ thiếu hoàn toàn xác định, xem ra hấn phải tự tay đưa Quý Linh Linh vào Giáo Hội (ý nói kết thúc đời xử nữ của QLL) mới được.

Gian trá, quả nhiên gian trá, hấn liên tục dùng loại thủ đoạn này hai lần, đơn giản chỉ muốn kiểm chứng Quý Linh Linh có kinh nghiệm hay không. Lần này, hấn có thể an tâm vùng trộm nở nụ cười rồi.

Nhưng đối với Quý Linh Linh mà nói, không phải cô không hiểu ý định Mộ thiếu, chỉ có thể trách tên đàn ông tâm tư giấu quá sâu. Hơn nữa ngoài mặt đỡ thủ đoạn hạ lưu kia. Xem ra, Quý Linh Linh chạy trời không khỏi nắng (Chạy không thoát).” Tốt lắm, có thể dừng. Ha ha, em yêu, kỹ thuật của em không phải tuyệt vời bình thường.” Mộ thiếu rút ngón tay ra, một phen nâng cằm cô lên, nở nụ cười xấu xa, dường như muốn nuốt sống Quý Linh Linh.

“Hả?” Không đợi Quý Linh Linh phục hồi lại tinh thần, môi của hấn liền trực tiếp dính vào, nuốt hết nước miếng của cô vào trong miệng. Môi lưỡi giao nhau, nụ hôn nóng bỏng có chút khó có thể tĩnh táo.

Lúc này hệ thần kinh Quý Linh Linh phản ứng chậm chạp, căn bản không biết mình làm cái gì, chỉ có thể tùy để người khác làm cần.

“Hô.”

Không biết sức lực Quý Linh Linh lấy đâu ra, một tay đẩy Mộ thiếu, nhưng trên mặt cô càng hoảng sợ.

“Quý Linh Linh, diện mạo em bây giờ thật đáng yêu, hơn nữa rất ngon miệng.” Mộ thiếu nhẹ giọng bật cười, cô gái này thật thú vị.

Đầu của nàng nổ tung, mắt Quý Linh Linh nhìn thẳng Mộ thiếu, tên khốn kiếp này, dù gì hắn cũng là đặc phái viên quốc gia, lại có thể bỉ ổi như vậy, có thể làm chuyện hạ lưu với mình!

“Anh thật vô sỉ!” Quý Linh Linh muốn mắng người, nhưng những lời đó không thích hợp với nơi này, cho nên tạm thời đổi lời nói.

Mộ thiếu hơn hở tiếp nhận bộ dạng này của cô, bởi vì phụ nữ có mừng có giận, hiểu được làm nũng cầu hoan mới là tốt nhất. Hắn nhàn nhã tựa vào sofa, hai chân bắt chéo.

Tính cách lười biếng, thật sự coi mình là phu nhân mèo!

Đánh hắn! Hung hăng cho hắn một cái tát! Trong lòng Quý Linh Linh thầm nghĩ, nhưng vừa rồi hắn không chế sức lực của mình thật sự lớn ghê gớm. Hiện tại đối mặt cô là một kẻ địch cường đại, thật không dễ dàng ra tay.

Quý Linh Linh nhìn chăm chăm Mộ thiếu một lúc lâu, cuối cùng chỉ thấy cô thở dài một hơi. Nhịn! Ai bảo hắn có quyền thế, quan trọng nhất ông chủ lớn của cô càng có quyền thế, cô muốn nhịn!

Mộ thiếu nhìn mặt cô mưa gió biến hóa, trong chớp lát nét mặt của cô đã trải qua suy tư, lo âu, tức giận, cuối cùng cư nhiên trở về bình thản. Nếu hắn vô lại, cô cũng chỉ có. Bình đến tương chặn!

“Mộ tiên sinh, không khí hôm nay không thích hợp ăn cơm, tôi đi trước. Về sau còn muốn hẹn tôi, trực tiếp gọi điện thoại cho ta là được, đừng khoe khoang thân phận của anh.” Lời Quý Linh Linh hết sức rõ ràng, Lãnh Dạ Hy là ông chủ lớn của cô lại bị Mộ thiếu “Sai bảo”, cô có thể nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của hắn.

(1) Tiểu cầm nã thủ dùng để cận chiến, khi kẻ địch kề sát bên mình. Tùy theo vị trí đánh xa hay gần, người ta dùng đại cầm nã thủ hay tiểu cầm nã thủ. Đại cầm nã thủ đánh xa để không cho kẻ địch tiến lại gần mình. Chiêu thức của đại cầm nã thủ thường dài, rộng và mạnh mẽ. Chiêu thức của tiểu cầm nã thủ tinh vi, ảo diệu, biến hóa nhanh, hiểm hóc. Cầm nã thủ là phép đánh bằng mười ngón tay.

(2) Haagen-Dazs là hãng kem nổi tiếng nhất thế giới xuất phát từ Mỹ

21. Chương 21: Ra Oai

Nghe Quý Linh Linh muốn rời đi, nụ cười châm chọc bên môi Mộ Ly như cũ không giảm, hắn biểu hiện thâm tình nhìn cô, dường như hắn muốn ôm cô bằng cả đôi mắt.

Quý Linh Linh khinh thường hừ một tiếng, tên đàn ông này còn bày ra bộ dáng thâm tình. Hắn mới vừa rời khi dễ cô, vậy mà lúc này lại thâm tình như nước nhìn cô, làm như cô làm chuyện có lỗi với hắn?

Cô biết rõ Mộ Ly là con hồ ly xảo quyệt, cô không chiếm được bất cứ cái gì từ hắn. Không thể đánh thắng đàn ông thì cô chỉ có cách duy nhất chính là —— chạy!

“Em không thích đi cùng với tôi như vậy sao?”

Bỗng dưng, Mộ Ly khạc ra miệng, Quý Linh Linh hơi sững sờ. Chỉ thấy dáng vẻ Mộ Ly như đang bị thương nhìn cô. Oh, làm ơn, hắn là đặc phái viên còn diễn trò, nhìn nét mặt giống giả bộ nhiều hơn! Thật là thua hắn.

“Tôi.” Quý Linh Linh đang muốn mở miệng, nhưng cô lại lập tức không biết nên nói như thế nào. Cô khê cắn môi, Mộ thiếu đây thật sự là khó trị, “Tôi còn có chuyện, đi trước đây.”

“Em có phải rất ghét tôi phải không?”

Quý Linh Linh vừa mới chuyển thân, liền nghe giọng nói Mộ Ly chứa mấy phần uất ức, thân thể của cô như bị điện giật! Ni Mã, đường đường chính chính là đặc phái viên Bộ Quốc Phòng, lại có thể như một đứa trẻ, âm thanh non mềm, còn mang theo vài phần uốn éo, muốn đòi mạng của cô sao?

Không được, không được, kiên quyết không thể quay đầu! Cô không thể bị bề ngoài của hắn lừa gạt, vừa rồi hắn còn giở trò lưu manh với mình.

“Tôi đi trước!” Giọng nói Quý Linh Linh cứng rắn, nhắc chân liền đi.

“Đây là ai thế? Vân Thiên.”

Chân Quý Linh Linh vừa nâng lên, liền mất hứng khi chạm mặt với hai người phụ nữ. Cô nâng mắt lên nhìn lướt qua hai người trước mặt. Chỉ thấy Lục Vân Thiên cùng một cô gái thân hình diễm lệ nhìn thẳng cô.

“Quý Linh Linh, ha ha, thân phận như cô mà cũng có thể đến nơi cao cấp như vậy.” Lục Vân Thiên cười không ngớt, thật là không có hôm nào bằng hôm nay, gặp cô ta ở chỗ này. Hôm nay nếu như không khiến cô ta mất mặt, thì đúng là có lỗi với thất bại chính mình ở hồ lễ.

“Ha ha, không có cách nào, chỗ như thế này vốn dĩ tôi không muốn đến, nhưng bắt buộc dĩ có hẹn với người khác, không đến thì không hợp lẽ. Cô nói xem?” Quý Linh Linh lùi về phía sau mấy bước, kéo gần khoảng cách với Mộ Ly.

Ánh mắt hai người phụ nữ đồng loạt nhìn về phía Mộ Ly đang nhàn nhã tựa vào ghế salon.

“Mộ Thượng tá!” Một người phụ nữ lấy tay bịt miệng khi nhìn thấy Mộ Ly, đôi má nhất thời nổi lên đỏ ửng.

Tin đồn ở thành phố T có một đặc phái viên khí chất, không chỉ có thân phận đặc biệt, dáng dấp cũng là nhất biểu nhân tài, hôm nay có thể thấy dung nhan Mộ Ly. Cái dáng lười biếng kia khiến cô ta muốn nhảy cẫng vui mừng. Một quân nhân, sao có thể xấu xa đến thế, làm hỗn loạn lòng người khác!

A! Quý Linh Linh cười lạnh lùng, quả nhiên chưa từng thấy qua đàn ông như Mộ Ly làm cho các cô nhìn mà mắt tròn!

Ngay sau đó cô lại trở lại ngồi bên cạnh Mộ Ly, thân thể khẽ dựa vào hắn, “Mộ Ly, anh biết Lục tiểu thư chứ?” Chỉ vì một động tác, một câu nói khiến hắn có cảm giác Quý Linh Linh là người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ rực rỡ.

Bàn tay Lục Vân Thiên đặt ở sau lưng nắm thành quả đấm, nếu như không phải kiêng dè Mộ Ly, thì bản tính điều ngoa đã bộc phát rồi.

“Mộ thiếu, không nghĩ tới gặp anh ở chỗ này, gần đây tốt không?” Bộ dáng Lục Vân Thiên tỏ vẻ danh môn khuê tú (Con gái nhà quyền quý) cúi đầu mỉm cười. Nếu không đã biết bản tính của cô ta, đàn ông chắc chắn đã bị quyến rũ rồi. Xem ra Nghiêm Tử Tuấn cũng không phải chỉ nhìn vào quyền thế sau lưng cô ta, đáng diệu duyên đáng hấp dẫn như vậy, ai mà không động lòng?

Nghĩ tới đây, trên mặt Quý Linh Linh cười càng thêm mềm mại đáng yêu. Lần này, cô nhất định phải cho Lục Vân Thiên bẽ mặt một trận. Nhìn xem đáng diệu nịnh hót tựa như thiếu đàn ông.

“Mộ Ly, chúng ta.” Quý Linh Linh quay đầu lại nói chuyện cùng hắn, Mộ thiếu lập tức đứng lên.

Quý Linh Linh có chút ngây người nhìn động tác của hắn, chỉ thấy hắn vươn tay nhiệt tình bắt tay Lục Vân Thiên.

MD, đây là tình huống gì! Mình thật sự thua kém Lục Vân thiên sao, đàn ông bên cạnh mình hai ba lần đều bị cô ta quyến rũ? Tức giận, xấu hổ, xen lẫn nhau, đặc phái viên Bộ Quốc Phòng chó má, chưa từng thấy đàn bà à?

“Mộ thiếu, có thể nể mặt em cùng nhau đi ăn tối không?” Lục Vân Thiên mềm mại cười duyên dáng, cái này Quý Linh Linh không học được.

“Ha ha.” Mộ Ly khẽ cười khúc khích, cử chỉ hoa hoa công tử. Quý Linh Linh ở bên người hắn, không khỏi cảm thấy tức giận, đây là sói đuôi dài, hắn còn dám nguy trang? Lúc này chiếm tiện nghi mình, đức hạnh hạ lưu. Nhìn xem hiện tại hắn là danh môn Quý công tử sao ~“Mộ thiếu, lâu rồi chúng không cùng nhau ăn cơm.” Thấy Mộ thiếu không cự tuyệt, Lục Vân Thiên càng thêm vui mừng nhướng mày. Quý Linh Linh con đàn bà thấp hèn, cô ta không quyền không thế, lại dám khiêu chiến với mình, xem ra chỉ một giành Nghiêm Tử Tuấn hoàn toàn không đủ.

“Ừ, lâu rồi không gặp mặt, gần đây tốt không?”

Quý Linh Linh nóng lòng cắn môi, hai ngày trước hắn mới tham gia hôn lễ Lục Vân Thiên, nay còn phải hỏi? Xem ra, hắn không thể không gặp đàn bà.

Không đợi Lục Vân Thiên trả lời, Quý Linh Linh liền đứng lên, hiện tại cô cũng không cần khách sáo. Sự thật ở trước mắt, Lục Vân Thiên lại một lần nữa lấy tư thế người thắng nhìn xuống cô.

A, không phải chỉ là đàn ông thôi sao, chờ cô kiểm đủ tiền rồi, muốn đàn ông thế nào mà chẳng được?

Quý Linh Linh không nói một lời, liền nhấc chân đi.

“Quý tiểu thư không ăn cùng sao?” Lục Vân Thiên dịu dàng hỏi .

Một ả đàn bà, một tên đàn ông, hợp lại giả bộ cầu nam nữ. Mặc dù Quý Linh Linh vô cùng có tư chất, nhưng là bây giờ cô thật sự là không muốn nói khó nghe với Lục Vân Thiên, nên cô không thèm để ý cô ta.

“Quý tiểu thư tức giận sao?” Kỹ năng diễn xuất của Lục Vân Thiên lên một tầng cao hơn, nhu nhu nhược nhược, thút thít nỉ non, giống như Quý Linh Linh tát cô ta một cái vậy.

Quý Linh Linh khẽ cắn cắn môi, Lục Vân Thiên mười năm Hà Đông (1), mười năm Hà Tây (2), phong thủy luân chuyển!

“Ồ ~” cảm giác bả vai đột nhiên bị đau.

Quý Linh Linh trợn mắt quay đầu, nhìn thấy cánh tay dài Mộ Ly nắm bả vai của mình.

“Người phụ nữ này, em muốn đi đâu?”

Chết tiệt, chẳng lẽ muốn cô ở lại chứng kiến đôi cầu nam nữ này yêu đương? Cô “Phi”!

“Buông tôi ra.” Giọng nói Quý Linh Linh không nặng không nhẹ, cũng mang theo nông đậm tức giận.

Lục Vân Thiên và người phụ nữ đi cùng liếc nhau một cái, Quý Linh Linh lần này chúng ta cùng chơi!

(1) Hà Đông (chữ Hán giản thể: 河东, âm Hán Việt: Hà Đông khu) là một quận thuộc thành phố] Thiên Tân, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

(2) Hà Tây (chữ Hán giản thể: 河西; phan âm: Hélixī; âm Hán Việt: Hà Tây khu) là một quận thuộc thành phố trực thuộc trung ương Thiên Tân, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

22. Chương 22: Xin Hưởng Thụ Tôi

Quý Linh Linh hoàn toàn không đoán trước được Mộ Ly sẽ như vậy, hai người bọn họ thân thiết, cô muốn đi cũng không được rồi?

“Buông tôi ra!” Ánh mắt Quý Linh Linh lạnh lùng chống lại con người bình tĩnh của Mộ Ly.

Ánh mắt của hắn trong suốt, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì, nhưng chẳng biết tại sao, mơ hồ Quý Linh Linh cảm thấy lo lắng. Hình như là bởi vì khi hắn ở nơi này chịu thiệt, chỉ một ánh mắt như vậy sẽ khiến Quý Linh Linh lo lắng.

“Anh.”

“Em yêu, chuyện giữa chúng ta còn chưa kết thúc, em cứ đi như vậy sao?” Đột nhiên Mộ Ly lạnh lùng mở miệng, giọng nói lạnh lùng làm Lục Vân Thiên bên cạnh cũng giật mình, cuộc sống tốt đẹp của Quý Linh Linh rốt cuộc chấm dứt, cô cho rằng đàn ông đều đều có thể tùy tiện quyến rũ sao?

Thúi lắm! Quý Linh Linh dùng miệng nói, “Nếu như anh cảm giác mình có bệnh, thì đi bệnh viện mua thuốc.” Quý Linh Linh dùng câu nói gây thương tổn người khác của Lãnh Dạ Hy.

“VẬY em nói cho tôi biết, người bình thường uống thuốc gì, tôi đi mua một chút rồi sẽ trở lại.”

Ặc, suýt chút nữa Quý Linh Linh cắn phải đầu lưỡi, chuyện này. Người đàn ông này, tại sao đầu óc hắn hoạt động nhanh như vậy, nhanh chóng đánh gãy lời mình?

Yêu nghiệt, mười phần yêu nghiệt! Quý Linh Linh, mày phải bình tĩnh, lấy công lực của mày tu luyện mười năm tám năm, cũng không thể chống lại hắn. Cam chịu số phận đi, thân thể không bằng Lục Vân Thiên, tài ăn nói cũng không thắng được Mộ Ly, quả nhiên là một đôi cẩu nam nữ, liên thủ khi dễ cô thảm như vậy.

“Mộ tiên sinh, tôi không chơi!” Nói dứt lời, Quý Linh Linh tránh khỏi tay hắn, bọn họ thật là quá đáng, từng bước từng bước đứng xếp hàng gây khó dễ cho cô, coi cô như quả hồng mềm?

“Mộ Ly, nếu Quý tiểu thư bạn, không bằng để cho cô ấy về trước thì tốt hơn.” Lục Vân Thiên tỏ vẻ hiền lành nói.

Quý Linh Linh muốn quay đầu trừng mắt nhìn cô ta, tại sao có loại phụ nữ làm người ta buồn nôn như vậy. Rốt cuộc Lục Vân Thiên có biết không, chỉ cần cô ta vừa nói thì dạ dày cô sẽ phải quặn quai một lần.

“Nghe thấy chưa? Muốn tôi đi về trước!” Lúc này Quý Linh Linh vui mừng, không phải đề phòng đặc phái viên, dù sao cô chỉ là Tiểu Dân không thể sánh bằng hắn, nhưng hắn cũng không thể tùy tiện chèn ép cô.

Về mặt Quý Linh Linh càng lúc càng khó coi, Mộ Ly đáng chết này, cho là hắn có hứng thú với mình đi. Nhưng bây giờ mới biết, hắn đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng thấy hứng thú, thật là lãng phí thời gian.

“Đúng, em nên về trước.” Giọng nói Mộ Ly lại một lần nữa mềm mại.

Ánh mắt Lục Vân Thiên phát ra ánh sáng khác thường, lần này cô toàn thắng rồi, Quý Linh Linh muốn đầu cung cô, chờ kiếp sau đi.

Quý Linh Linh đột nhiên đẩy Mộ Ly một cái, nhưng tay còn chưa rời khỏi trước ngực của hắn, lại bị Mộ Ly một phát bắt được.

“Buông tay ra.”

Chỉ thấy đôi môi Mộ Ly khê giương lên, “Chúng ta nên đi thôi.”

Quý Linh Linh cả kinh, Lục Vân Thiên sững sờ, họ đồng thời cũng không biết ý tứ trong lời nói của Mộ Ly.

Đang lúc họ đều mê mẩn, Mộ Ly dùng sức kéo Quý Linh Linh vào trong ngực, thuận thế bế lên.

“A!” Bởi vì động tác của hắn đột ngột xảy, Quý Linh Linh sợ hãi kêu lên. Ngay sau đó, cô lấy tay che miệng của mình, mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Mộ Ly. Chuyện này.” Lục Vân Thiên như bị sét đánh, mắt trừng lên, cô không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Vân Thiên, cô gái này càng ngày càng không nghe lời, anh nghĩ mình nên trở về dạy dỗ cô ấy thật tốt, bọn anh đi trước.” Khóe miệng Mộ Ly vẫn nở nụ cười không hề giảm đi.

“Em không sợ mất mặt thì đừng lộn xộn, nếu không tôi sẽ hôn em nha.” Mộ Ly xấu xa nói nhẹ bên tai Quý Linh Linh, trực tiếp làm Quý Linh Linh sợ đến ngao ngao.

Lục Vân Thiên không còn cách nào, chỉ có thể đưa mắt nhìn Mộ Ly ôm ả đàn bà ghê tởm rồi đi trước ánh mắt soi mói của mọi người!

“Con đàn bà thôi tha!” Lục Vân Thiên giận đến giậm chân, làm sao có thể, điều này sao có thể, Quý Linh Linh là con đàn bà thấp kém chẳng có gì, làm sao có thể khiến Mộ Ly động lòng. Cô còn nhớ rõ, khi còn bé Mộ Ly là tên nhóc xấu xa rất thích leo đèo sau lưng cô!

Mộ Ly trực tiếp ôm Quý Linh Linh đi tới một hồ nước trước khách sạn Lệ Đô, cột nước kèm theo ánh đèn tỏa ra tia sáng chói mắt.

“Anh trình diễn xong chưa? Thả tôi xuống!” Quý Linh Linh giống như giận dữ nói, thân thể giãy giụa, nhưng Mộ Ly vẫn không buông tay.

“Quý Linh Linh, em thật không ngoan nha.” Đầu Mộ Ly chậm rãi dựa vào cô.

Quý Linh Linh cả kinh, đầu tiên là lấy tay bịt chặt miệng. Tâm tư người này thật không hiểu nổi, cũng không nước cờ tiếp theo nên đi như thế nào.

“Ha ha. Ha ha.” Vừa thấy bộ dạng giật mình của Quý Linh Linh, tâm tư Mộ Ly tốt lên cười lớn, “Quý Linh Linh, nếu như em bình thường đáng yêu như thế, tôi thật không thể rời bỏ em nha.” Hắn nói một câu giống như nói đùa.

Quý Linh Linh không hề nghĩ ngợi liếc hắn một cái, xem ra hắn thật rảnh rỗi.

“Thế nào, nhìn ánh mắt của em là không tin?” Ánh mắt Mộ Ly nắm bắt được ngay.

“Cái Cái gì, thời tiết nóng như vậy, anh thả tôi xuống.” Quý Linh Linh thất bại hoàn toàn rồi, chán nản cũng không dám nói gì mạnh mẽ.

“Nóng sao? A, Đúng vậy, tôi cảm thấy phía dưới nóng quá.” Mũi Mộ Ly một lần nữa lại gần Quý Linh Linh.

“Tránh ra đi!” Quý Linh Linh trốn mắt trừng trừng, hắn. Hắn. Cô thực sự muốn hét hắn dừng lại, tại sao lại có thể làm thế, không thể giải thích được!

“Được rồi, nếu như em muốn tôi thả em xuống, vậy thì hôn tôi một cái, nếu không.” Mộ Ly cười như tên trộm. Nhìn dáng vẻ quý Linh Linh tình thế bất buộc.

Oh, làm ơn đi, hắn rút cuộc mấy tuổi!

“Anh đùa gì thế?” Âm thanh Quý Linh Linh đột nhiên cất cao.

Mặt mày Mộ Ly hơi nở nhìn cô, “Vây cũng tốt, nếu như em không làm.”

“A!” Tên khốn kiếp này, thủ đoạn của hắn đầu ra mà nhiều như vậy! Quý Linh Linh phản xạ có điều kiện lập tức ôm cổ Mộ Ly, hắn ngược lại không khách khí ôm hông Quý Linh Linh.

“Anh muốn thế nào?” Quý Linh Linh muốn nổi đóa rồi, ôm ngang còn chưa tính, rồi lại để ỉnh nhảy lên người hắn, hắn rút cuộc có bao nhiêu sức lực.

“Quý Linh Linh, em nói xem như thế này chúng ta gần nhau hơn phải không?” Mộ Ly dùng chóp mũi cọ cọ chóp mũi của cô, hơi thở mập mờ trên thân thể hai người tràn ra.

“Anh anh làm cái gì?” Lần này Quý Linh Linh sợ hãi, vừa rồi hai người vẫn có chút khoảng cách, nhưng động tác này, cô có thể cảm nhận được thân thể hắn biến hóa, “Anh. Anh muốn gì?” Đây là Quảng trường ngoài trời, không lẽ hắn nghĩ sẽ làm chuyện đó ở đây?

“Tôi muốn nói cho em biết, tôi muốn nhanh chóng để cho em hưởng thụ tôi.” Đầu Mộ Ly chủ động dựa vào cổ Quý Linh Linh, trong giọng nói mang theo vài phần tà ác.

Nhanh chóng hưởng thụ hắn? Gương mặt Quý Linh Linh nhất thời nổi vạch đen, đây là ý gì?

23. Chương 23: Lừa Gạt Hôn

“Cái Cái gì.” Quý Linh Linh cả người cứng ngắc, “Anh. Anh đang nói đùa sao?” Lần này nét mặt của cô cũng đỡ ra, Mộ Ly tên đàn ông này, chẳng lẽ vẫn luôn suy nghĩ việc đó. Nhưng bọn họ không có bất kỳ quan hệ nào, ăn cùng nhau bữa cơm đã là đủ rồi, hắn lại dám suy nghĩ nhiều như vậy!

“Lùn đầu, em cũng đang nghĩ đến phải không!” Nói xong, đột nhiên Mộ Ly liếm chóp mũi của cô một cái, “Em quên lần đó em đã trả tiền rồi sao? Tôi nhận tiền, nên phải làm việc.” Đúng là thanh niên nghiêm túc yêu công việc, nhưng Quý Linh Linh vì lời hắn nói mà sợ ngây người.

Nhưng cô có thể trả lại hàng hay không! Ông trời ơi, nếu ông cho cô thêm một cơ hội, cô cũng không dám say rượu đến mất lý trí nữa. Loại chuyện như vậy, cô thật sự không làm được, cô vẫn là tiểu nữ nhân dè dặt thuần khiết.

“Đừng. Đừng.” Lời hấn nói khiến Quý Linh Linh bị dọa sợ, “Đại ca, anh cứ coi như tôi đùa giỡn có được hay không? Anh không cần như vậy, như vậy sẽ phá hư tình cảm.” Quý Linh Linh thận trọng nói, sợ mình nói sai. Bộ dạng Mộ Ly có chút đáng vẻ gấp gáp, như là hận không thể lập tức hiến thân vậy.

“Nói đùa? Vậy không được, tôi đã cầm tiền em rồi.” Về mặt Mộ Ly, cô không có cảm giác nửa phần đùa giỡn.

Để tâm như vậy làm gì chứ, chỉ hơn một ngàn đồng tiền, chẳng đáng bao nhiêu!

“Ha ha, ha ha.” Quý Linh Linh cười khở, đây là tình huống gì, hấn không cần chuyên nghiệp như vậy?

“Em yêu, em đồng ý không? Nếu như đồng ý, thì mau chóng hưởng thụ tôi đi.” Mộ Ly tiến lại gần môi cô, chỉ cần một động tác nho nhỏ thì bọn họ sẽ tiếp xúc thân mật.

“Tránh ra!” Quý Linh Linh lập tức nhắm hai mắt lại, vung một cái tát đầy trên mặt Mộ Ly.

Mộ Ly cũng không dự đoán được cô sẽ có động tác như thế, khuôn mặt bị bàn tay nhỏ bé của cô đẩy một bên.

“Mộ Ly, anh nên chú ý hình tượng, anh là cán bộ quốc gia, không phải là chủ nhân hay tiểu nô, đừng có dùng từ ‘hưởng thụ’ này được không, có biết là rất ghê tởm không?” Quý Linh Linh hoàn toàn mặc kệ, ai có thể tưởng tượng một đại nam nhân luôn biểu hiện đáng thương làm cho người ta hưởng thụ hấn. Có làm không, chẳng lẽ hấn cho rằng mình là bánh ngọt sao?

“Thế dùng từ gì?” Mộ Ly ngược lại không có chút gì mất hứng, mà vẻ mặt thành thật hỏi Quý Linh Linh.

Cô nhìn vẻ mặt nghiêm túc kia, thật là đầu ghim trên đất, sao lại dùng phải tên đàn ông đây dưa khó dứt như vậy. Ở trước mặt người khác, hấn lạnh lùng cao cao tại thượng. Nhưng sau lưng người ta, hấn lại khiến phụ nữ còn phải chán ngán, rốt cuộc là chơi đùa kiểu gì?

“Đừng. Dùng cái đầu anh! Anh thả tôi xuống, ở đây rất nhiều người.” Quý Linh Linh đẩy hấn, muốn tránh trời buộc của hấn.

Nhưng không ngờ đôi tay Mộ Ly lại ôm chặt hông cô, chẳng những ôm còn vuốt ve phía dưới một cái, “Quý Linh Linh, hông của em thật mềm !”

Gương mặt cô xuất hiện vạch đen, hấn dừng háo sắc như vậy được không, chú ý hình tượng một chút không được sao?

“Mộ Ly, đồ Đại Biến Thái, nhanh thả tôi xuống!” Cô thật sự không nhịn nổi nữa, nếu tiếp tục cô sẽ không kiềm chế mà xuất huyết bên trong mất.

“Thả em xuống? Cũng được.” Mộ Ly trả lời rất nhẹ nhàng, điều này làm cho Quý Linh Linh cũng yên tâm, “Em chủ động hôn tôi một cái, tôi liền thả em xuống.”

“Cái gì?”

“Nghe không hiểu sao? Hôn một chút.” Mộ Ly một lần nữa chủ động dâng môi mình lên.

Làm ơn, hấn bao lâu rồi chưa chạm đến phụ nữ rồi, cứ nhiên bây giờ xấu xa gắt gao quần lấy cô như gấu koala vậy?

“Không được!” Cô phải giữ vững lý trí không thể để cho người ta sàm sỡ được, cô không muốn vì hơn một ngàn đồng mà đem mình bán đi, không đáng giá.

“Được rồi, nếu em không thực hiện, tôi chỉ còn cách chủ động. Quý Linh Linh em đã nghe qua chưa, với tư thế chúng ta bây giờ, hôn sâu sẽ rất có cảm giác, chúng ta thử một chút thôi.” Nói dứt lời, Mộ Ly liền chủ động tới gần, đáng vẻ gấp gáp như không thể đợi được.

“Anh làm cái gì thế?” Lập tức Quý Linh Linh đưa tay ra ngăn cản mặt của hắn, thân thể của mình lại dùng sức lui về phía sau.

“Hôn một chút!”

“Không được!”

“Hôn một chút đi!”

“Không được!” “Ông xã, bên kia bọn họ làm cái gì a, thật hạnh phúc nha!” Cách đó không xa, người qua đường nhìn Mộ Ly và Quý Linh Linh động tác quá mức, không nhịn được nhỏ giọng bình luận.

“Nên bồi dưỡng tình cảm đi bà xã, có muốn chúng ta cũng như vậy không?”

“Thật đáng ghét! Chúng ta về nhà làm tiếp á!”

“Dừng lại! Tôi chủ động hôn, tôi chủ động hôn là được chứ gì!” Lập tức Quý Linh Linh liền thua trận, coi như da mặt anh dày, cô không thể kéo dài!

“Ha ha, em làm sớm có phải tốt hơn không?” Mộ Ly vui sướng khi người gặp họa.

Quý Linh Linh dẹt môi, trừng mắt liếc hắn một cái, đặc phái viên thôi, giống như không có phụ nữ!

Nói tới nói lui, khó chịu lại về khó chịu, cô tốt nhất chủ động hôn một cái cho xong.

Quý Linh Linh và Mộ Ly bốn mắt nhìn nhau, trời mới biết, thời điểm cô và Nghiêm Tử Tuấn đi chung với nhau, cũng không có chủ động qua ~ cô nhẹ nhàng vòng tay qua cổ của hắn, “Chỉ hôn một chút thôi nha.”

“Ừ, liền hôn một chút.”

Nói xong, môi Quý Linh Linh chậm rãi đưa tới, nhưng cô chưa kịp đưa môi lại gần, Mộ Ly lập tức xông tới trực tiếp nuốt lấy môi hồng Quý Linh Linh vào trong miệng.

Quý Linh Linh lập tức hai mắt tròn to! Hai tay của cô vô vô bờ vai hắn, ý bảo hắn buông cô ra. Nhưng không nghĩ đến, Mộ Ly hôn càng ngày càng gấp, càng ngày càng kịch liệt.

Ô. Đáng chết, nói không giữ lời!

Hôn mãnh liệt còn chưa tính, Mộ Ly còn tùy tiện tiện ngồi bên bờ hồ, khiến Quý Linh Linh phải ngồi trên người của hắn. Như vậy Mộ Ly có thể mất ít sức lực, mà hai người bọn họ càng ngày càng kết hợp.

“Ô ô.” Cảm nhận được Mộ Ly càng ngày càng nóng, trong lòng Quý Linh Linh dấy lên một trận sợ hãi, hạ thể của cô cảm nhận rõ ràng được từng đợt kích thích. Mộ thiếu đáng chết, lão hồ ly, lại dám lừa cô.

Hai người gần bó như môi với răng, Mộ Ly cong lên mắt nhìn quý Linh Linh rồi ren. Đột nhiên, cảm thấy trong miệng đau xót, Mộ Ly lập tức rút môi trở về.

“Này, Quý Linh Linh em là cún con sao?” Mộ Ly che môi của mình, bên tay dính một chút máu.

Quý Linh Linh nhân cơ hội đẩy hắn ra, nhảy qua một bên, “Người đại sắc lang, tên khốn kiếp, lại muốn chiếm tiện nghi của bà đây!” Cô một tay chống eo, một ngón tay chỉ Mộ Ly chửi mắng, rất giống tư thế người đàn bà chanh chua chửi bóng chửi gió.

Mộ Ly nhìn cô, bị bộ dáng của cô làm sững sốt, thì ra Quý Linh Linh còn có một mặt đáng yêu như thế.

“Để bà đây ăn cơm cùng người, đi gặp quý đi! Gì mà hôn một chút, tên khốn kiếp, lão hồ ly!” Quý Linh Linh giận đến nói năng lộn xộn. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy mình mắc bẫy, hơn nữa còn rơi vào chuồng súc vật.

“Vốn chỉ là hôn một chút, em xem tôi có hôn lại em sao?” Quả nhiên, Mộ Ly rất gian xảo, một phát lật ngược vấn đề.

“Người. Người. Em gái người!” Nói xong, Quý Linh Linh không đứng lâu, dậm chân rồi chạy đi.

“A, ha ha. . . .” Ngón tay Mộ Ly nhẹ nhàng xoa xoa trên môi, nhìn vết máu trên ngón tay, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Quý Linh Linh, “Em cho rằng em có thể chạy bao xa đây?”

24. Chương 24: Cạm Bẫy

“Linh Linh, cùng nhau ăn trưa đi.”

Quý Linh Linh vừa thu dọn xong đồ trên bàn, Giang Tâm Dao đứng ở cửa lên tiếng đề nghị.

“Được.” Mấy hôm nay không có việc gì đặc biệt, cô đều ăn cơm cùng Giang Tâm Dao. Giang Tâm Dao, sinh ra diện mạo đã khéo léo tỉ mỉ, đầu óc thiết kế cũng tương đối nhạy bén. Hơn nữa cô thường xuyên chăm sóc nên càng khó phải nói, cùng ăn cơm với cô giúp Quý Linh Linh học được không ít.

“Tôi đi toilet, cô chờ tôi nha.” Giang Tâm Dao cười đi toilet.

Quý Linh Linh nhìn bóng lưng cô rời đi, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế. Nửa tháng gần gũi, cô từ một nhân viên nhỏ thăng chức lên nhà thiết kế chính của IDE. Cảm giác y hệt đang ngồi trên cáp treo, hiện tại trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Đang lúc cô đưa tay lên vuốt trán, thì có người đi tới cửa.

“Quý tiểu thư, có vị tiên sinh tìm cô, đang ở phòng tiếp khách đợi.”

“Xin hỏi có biết tên người đó không?” Giọng nói Quý Linh Linh ẩn chứa không vui. Mấy ngày trước Mộ Ly quấy rầy cô còn rõ mồn một trước mắt, khó được nhân hạ mấy ngày. Bây giờ tốt hơn rồi, hẳn lại tìm tới cửa.

“Không có, người ấy chỉ nói là có việc gấp tìm cô.”

“Ah.” Quý Linh Linh nhàn nhạt đáp một tiếng, “Cám ơn, tôi lập tức đến ngay.”

Con hồ ly Mộ Ly này, cô thật muốn xem, đạo hạnh của hắn cao thâm bao nhiêu, mà nơi nào cũng chen ép cô!

Quý Linh Linh mang theo tinh thần chiến đấu rời phòng làm việc, vội vã hướng phòng tiếp khách đi tới.

“Ầm!” Cánh cửa bị mở ra.

“Tôi nói này, anh đúng là. . . .” Quý Linh Linh muốn chiếm lĩnh trời đất, mặt lập tức cúi xuống, người tới là Nghiêm Tử Tuấn! Không phải Mộ Ly!

Quý Linh Linh nhìn người tới, trong lòng cô có chút mất tự nhiên, cô cứ cho rằng là Mộ Ly, thần kinh của cô căng thẳng, dài thêm ba tấc.

“Linh Linh, nhìn dáng vẻ của em rất vội vàng, rất muốn anh sao?” Trong tay Nghiêm Tử Tuấn đang kẹp thuốc, nở nụ cười hèn hạ. Có thể nhìn thấy Quý Linh Linh nóng nảy vì hắn, hắn rất thích hưởng thụ loại cảm giác này.

“Hừ!” Quý Linh Linh không nể mặt mũi hừ lạnh một tiếng, cô cau mày, ra vẻ kiêu căng, “Anh, không xứng?” Giọng nói của cô không nặng không nhẹ, nhưng cố tình để Nghiêm Tử Tuấn nghe rất rõ ràng.

Hắn đã kết hôn, lại đến đây đùa giỡn bạn gái cũ, tâm ý của hắn thực là rộng.

Quý Linh Linh nhìn hắn một cái, vẻ khinh thường trên mặt càng ngày càng sâu. Trước đây khi bọn họ ở chung một chỗ, cô tại sao lại không phát hiện Nghiêm Tử Tuấn như thế này, có bản lĩnh tùy tiện tiện tiện làm cho người ta chán ghét?

Nhìn vẻ mặt hắn hả hê, một khoa trưởng nho nhỏ giờ trở thành con rể Thị trưởng, nhất định là vui mừng như chân không có giày đi, nhưng hắn có tư cách gì chạy đến đây khoe khoang!

“Nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước.” Giọng nói Quý Linh Linh lạnh lùng. Thời tiết vốn rất tốt, đột nhiên xuất hiện một tên điên phá hỏng tâm tình của cô.

“Tôi còn có lời muốn nói!” Nghiêm Tử Tuấn tiến lên một bước kéo cánh tay Quý Linh Linh, nắm cô có chút đau.

Quý Linh Linh quay đầu, nhìn tay hắn, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Tử Tuấn, “Tay của anh có phải đang đặt sai chỗ hay không?”

Nghe giọng nói bất cần nhân tình (Không hợp tình người) của cô, Nghiêm Tử Tuấn lộ vẻ tức giận buông lỏng tay. Kể từ khi chia tay, tính tình của cô lại trưởng lên không ít.

“Vừa đúng lúc đi công việc qua đây, nên tới thăm em một chút.”

“Thật có lòng.” Quý Linh Linh không chút cảm kích, trưa không ngủ lại đặc biệt tới đây quấy rầy cô, cô không phải là cảm ơn tám đời tổ tông hắn.

“Linh Linh, anh cảm thấy từ sau khi anh kết hôn, nụ cười trên mặt em càng ngày càng ít, có phải vẫn còn giận anh hay không?” Nghiêm Tử Tuấn khi nói những lời này trên mặt hắn lộ vẻ hả hê. Người phụ nữ bị hắn vứt bỏ còn nhớ mãi không quên, suy nghĩ này làm hắn hưng phấn, nhất là bây giờ bộ dạng Quý Linh Linh là một người đẹp.

“A! Ha ha!” Quý Linh Linh nhìn mặt Nghiêm Tử Tuấn có chút biến đổi, cô không biết làm sao để không bật cười, “Nghiêm Tử Tuấn, ngày đó hôn lễ bị kích thích rồi sao, tôi thế nào lại không ra tiếng người nhỉ?”

Có một câu, không phải người một nhà không vào cùng một cửa, Lục Vân Thiên điều ngoa vô sỉ, Nghiêm Tử Tuấn không mấy ngày liền học được kỹ thuật kỳ diệu, đúng là vợ chồng.

“Linh Linh, anh biết rõ em còn yêu anh, anh có thể cảm nhận được tình yêu của em.” Nghiêm Tử Tuấn không để ý lời của cô, hắn chỉ để ý đến lời của bản thân, hoàn toàn quên mất Quý Linh Linh là người tính tình thế nào.

“Đi ra cửa bên trái, thứ lỗi tôi không tiễn!” Nếu là Quý Linh Linh trước kia nhất định sẽ mắng hắn đến mẹ ruột cũng không nhận ra. Nhưng lát nữa cô phải đi ăn cơm sợ ảnh hưởng dạ dày, nên cô chừa cho hắn mặt mũi.

“Linh Linh, mặc dù anh kết hôn, nhưng anh sẽ suy nghĩ để em làm tình nhân của anh!” Nghiêm Tử Tuấn vẫn không biết xấu hổ nói.

Lúc này Quý Linh Linh đã đi tới cửa, nghe lời hắn nói cô thật muốn quay lại cho hắn một đá. Để cho nàng làm tình nhân, a, thật đúng là nể mặt cô!

“Đồ đồ tiện, tôi biết ngay anh không tốt đẹp gì!”

Quý Linh Linh vừa mở cửa ra, đột nhiên bị Lục Vân Thiên dùng lực đẩy trở về.

“Quý Linh Linh con đàn bà hạ đẳng, lần này đuôi hồ ly rốt cuộc cũng lộ ra rồi!” Lục Vân Thiên một cước đá tung cửa, một tay chống eo, tư thế phu nhân đi vào.

“Hai vợ chồng các người hôm nay ra cửa quên uống thuốc à?” Nụ cười trên mặt Quý Linh Linh hoàn toàn biến mất, ban ngày bị chó cắn nên tâm tình không tốt.

“Quý Linh Linh cô không có tự trọng thì phải có lúc, tôi và Tử Tuấn cũng đã kết hôn, cô còn bám lấy anh ấy không tha. Đây chính là công ty của cô, há miệng khóc đòi người tình của chồng tôi, tư tưởng cô bị nước rửa bát rót vào, ‘đồ đồ tiện!’” Lục Vân Thiên lớn tiếng mắng, cái miệng to gạt cánh cửa ra. Một câu nói xong, khiến mọi người đi ăn trưa tập trung ở phòng tiếp khách.

Quý Linh Linh liếc ngoài phòng một cái, nhìn vẻ mặt cao cao tại thượng của Lục Vân Thiên, lại thuận tiện quay đầu lại liếc mắt nhìn Nghiêm Tử Tuấn. Hai vợ chồng này thật là chán đến đau chim, nhàn rồi đến bị thương, giữa trưa chạy tới công ty cô, đặc biệt tìm phiền toái rồi!

“Lục tiểu thư, chồng cô có gì đáng giá để tôi làm tình nhân? Loại hàng bán thiu tôi đã dùng qua rồi đến nhìn cũng không thuận mắt!” Quý Linh Linh nắm chặt nắm tay, cô không thể chịu phạt nếu bị xử oan, bị người ta vây lại ở cửa gây khó dễ, đúng là lần đầu tiên có chuyện này.

“Ha ha, Quý Linh Linh tôi nói cô có điểm nào tốt chứ, cô không yên lặng làm nhà thiết kế đi, lại muốn làm hồ ly tinh đi phá hoại gia đình người khác. Mặc dù là Tử Tuấn bỏ rơi cô, nhưng do cô không có sức hấp dẫn. Hiện tại chúng tôi đã kết hôn, sinh hoạt cũng là hợp hợp mỹ mỹ, cô vừa khóc vừa gào, còn dùng tự sát uy hiếp Tử Tuấn, nhất định làm tình nhân, anh ấy là đàn ông làm sao có thể mở miệng cự tuyệt cô đây?” Lục Vân Thiên quả nhiên đổi trắng thay đen, bịa đặt những chuyện không đúng. Nghiêm Tử Tuấn đùa giỡn cái gì mà không phải diễn, cô lại một lần nữa bị nhà đạo diễn lớn Nghiêm Tử Tuấn đùa giỡn.

Sắc mặt Quý Linh Linh tối sầm lại, không nghĩ Lục Vân Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định, không để cho cô xấu hổ, cô ta liền không cam lòng.

“Cô ta là con gái thị trường sao? Chính cô ta đoạt bạn trai của Quý Linh Linh?”

“Quý Linh Linh cũng thật quá phận rồi, chia tay rồi còn quẩn luyến người ta.”

“Bây giờ bị vợ chính thất tìm tới, bị mắng là đáng đời!”

“Nghe nói Quý Linh Linh và tổng giám đốc còn có một chân!”

.....

Nhất thời tiếng bình luận tràn đầy trời đất mà đến, khiến cho Quý Linh Linh ứng phó không kịp.

25. Chương 25: Tức Giận

Trên mặt Lục Vân Thiên tràn đầy hài lòng, nhìn Nghiêm Tử Tuấn để cô tùy tiện nói, có thể khiến tiện nhân Quý Linh Linh á khẩu không trả lời được.

“Quý Linh Linh, tôi cầu xin cô bỏ qua cho tôi có được hay không? Tôi bây giờ đang mang thai cục cưng của Tử Tuấn, cầu cô đừng phá hoại gia đình của chúng tôi được hay không?” Lục Vân Thiên đột nhiên nói một câu, hơn nữa còn đến bên người Quý Linh Linh, ngồi dưới đất ôm lấy đùi Quý Linh Linh.

“Vân Thiên!” Nghiêm Tử Tuấn có chút giật mình, không đoán được Lục Vân Thiên làm như vậy. Thấy bộ dạng cô ôm đùi Quý Linh Linh rơi lệ, trong lòng có cảm giác đau âm ỉ.

“Linh Linh.” Nghiêm Tử Tuấn lẩm bẩm lầu bầu kêu tên của cô.

Quý Linh Linh chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng đến thấu xương nhìn chằm chằm Nghiêm Tử Tuấn. Thời gian bốn năm, hẳn không còn chút tình yêu ỉn sao. Cho dù hắn đã lấy được vợ yêu, có được tiền đồ, hẳn có thể nhẹ nhàng với vợ hắn, lại tới vũ nhục mình.

“Tôi cầu xin cô, cầu xin cô bỏ qua cho cục cưng của tôi, bỏ qua cho Tử Tuấn, bỏ qua cho tôi được không?” Lục Vân Thiên vừa khóc vừa nói, khiến người nghe đau lòng, người gặp rơi lệ.

“Tôi nói Quý tiểu thư, cô có phải quá đáng quá không?”

Đột nhiên, quần chúng vây xem trong nhảy ra một vị “Dũng sĩ”, không cho Quý Linh Linh thời gian nói chuyện.

Sắc mặt Quý Linh Linh ung dung nhìn về phía đồng nghiệp lớn tiếng chất vấn cô.

“Cô dù sao cũng đã chia tay rồi, làm gì còn theo người ta không tha? Chẳng lẽ phá hoại tình cảm gia đình của người ta sao? Cô không nên quá đáng, người đang làm thì trời đang nhìn!”

Nàng muốn cười câu “Người đang làm thì trời đang nhìn”, những từ nghiêm trọng như thế cũng nói ra rồi.

Lục Vân Thiên ơi Lục Vân Thiên, mình thật là coi thường cô ta. Cô ta là một người phụ nữ cao ngạo cỡ nào, đoạt đàn ông của mình còn chưa đủ, còn phải dùng đàn ông của mình tới vũ nhục mình. Tốt lắm, lần này cô ta nên hài lòng.

Cô nhận thua, cảm giác bị thất bại mạnh mẽ, khiến cho Quý Linh Linh không thể cười nữa. Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ là một người chiến thắng, nhưng là cũng chưa từng nghĩ tới bị thất bại thảm hại như thế.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên nhìn người vậy xem, trong lòng không khỏi khổ sở. Lục Vân Thiên có đàn ông, có bối cảnh, có địa vị, mình nhận thua! Nhưng.

“Lục Vân Thiên, hôm nay tôi chịu đựng về sau trả lại toàn bộ cho cô.” Giọng nói Quý Linh Linh vẫn đều đều.

“Ha ha, Quý Linh Linh cô không cần tự rước lấy nhục, tôi hôm nay phải cho cô không ngốc đầu lên được.” Lục Vân Thiên cũng không ngẩng đầu, tiếng nói lại lạnh lẽo.

“A!” Đột nhiên Lục Vân Thiên đánh một cái, một tay vẫn còn ôm đùi Quý Linh Linh. Bỗng nhiên dùng sức khiến Quý Linh Linh không đứng vững, trực tiếp ngã xuống đất.

“Quý tiểu thư làm sao cô có thể đá bụng của tôi!” Âm thanh Lục Vân Thiên rất lớn, thuận thế ôm bụng của mình, gương mặt đau đớn.

Quý Linh Linh một chóng xuống đất, một cái tay đỡ hông của mình, chân đạp giày cao gót tám phân đồng thời ngã xuống, thất lạng lúc này truyền đến đau đớn khiến cô chỉ có thể cắn răng.

“Vân Thiên, Vân Thiên, em có sao không?” Nghiêm Tử Tuấn vội vàng quỳ xuống đất, ôm thân thể Lục Vân thiên.

“Tử tuấn. Cô ta. Cô ta đá bụng của em!” Lục Vân Thiên đưa ngón tay trắng hếu chỉ vào Quý Linh Linh.

“Quý Linh Linh, cô thật là quá đáng!” Điều bộ Nghiêm Tử Tuấn giống như muốn đánh người.

Đau, từ hông nơi truyền đến đau đớn, khiến Quý Linh Linh chỉ có cắn chặt răng. Kể từ khi cha qua đời, cô chưa bao giờ có uất ức như thế. Cô đè nén nước mắt, không để cho nó chảy ra.

“Quý Linh Linh, sao bây giờ cô lại biến thành người đàn bà độc ác thế chứ, biết rõ Vân Thiên có thai, lại còn ra tay với cô ấy! Tôi không chấp nhận cô làm tình nhân của tôi, cô cũng không thể tổn thương người vô tội!” (*Vô số tội mới đúng) Nghiêm tử tuấn ra vẻ “Nghĩa chánh ngôn từ”, khiến cho người vậy xem lại một lần nữa nói lời ác độc với Quý Linh Linh.

Lục Vân Thiên nhếch môi cười, nhìn bộ dạng Quý Linh Linh như chó rơi xuống nước, trong lòng cô ta thật thỏa mãn. Cô ta khiêu khích nhìn Quý Linh Linh, cùng đấu với cô ta, hừ, không có đầu óc.

“Quý Linh Linh, cô mãi mãi là con tiện nhân bị tôi giẫm dưới chân!” Lục Vân Thiên dùng khẩu hình miệng nói ra những lời này.

“Quý Linh Linh, cô tốt nhất vĩnh viễn đừng để tôi nhìn thấy cô, nếu không tôi sẽ không khách khí!” Nghiêm Tử Tuấn thật là người chồng tốt, phụ xướng phụ tùy (Vợ nói chồng theo), phối hợp giỏi như vậy.

Quý Linh Linh cúi đầu, cô bây giờ không còn sức lực để trả đòn.

“Bành bạch. Bành bạch.” Đột nhiên một hồi vỗ tay vang lên, khiến mọi người kinh ngạc.

“Sao anh lại ở đây?” Lục Vân Thiên kinh ngạc hỏi, sắc mặt của cô ta đột nhiên biến thành màu gan heo.

“Có kịch hay để xem, sao có thể thiếu tôi?” Mộ Ly mỉm cười, một thân hừ nhàn trang phần, khiến cho thân hình hần càng thêm cao lớn.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, khi thấy sự xuất hiện người trước mặt thì tim cô thêm lo sợ. Chẳng biết tại sao, một lúc sau cư nhiên có thêm sự an ủi.

“Mộ Ly. Anh.” Lục Vân Thiên ô ô a a .

Những người khác lại bị khí thế mạnh mẽ của Mộ Ly trấn áp, người đàn ông này như từ trên trời rơi xuống, phong thái ung dung mang theo một thân cao quý, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Em có sao không?” Mộ Ly đi tới bên người Quý Linh Linh ngồi xổm xuống, một tay nâng cằm của cô lên, ánh mắt nhìn đầy thâm tình.

Cô lắc đầu một cái, có lẽ là không cam lòng, cô lại một lần nữa cắn cánh môi của mình rồi cúi đầu.

Mộ Ly nhìn dáng vẻ Quý Linh Linh, bỗng đứng trong ánh mắt thêm lạnh lùng âm u.

“Nhìn anh.” Giọng nói hần dụi dàng, bàn tay tăng thêm lực đạo khiến Quý Linh Linh ngẩng đầu lên. “Có anh ở đây.”

Một câu nói đi thẳng vào tim Quý Linh Linh.

Trong lòng ấm áp, như được tắm giữa mặt trời mùa hè, khiến lo lắng trong lòng cô dần dần tản đi.

Mộ Ly chậm rãi lại gần cô, khe hôn đôi môi sưng đỏ của cô một cái, mà những người khác không khỏi hít vào một hơi. Sức hấp dẫn Quý Linh Linh thật lớn, quyến rũ từng người từng người.

Lục Vân Thiên siết chặt quả đấm, không thể nào, không thể nào, Mộ Ly sao có thể đối với con đàn bà thấp hèn dụi dàng như vậy, không thể nào!

Quý Linh Linh sững sờ nhìn Mộ Ly, bên môi còn lưu lại nhiệt độ của hần.

Lập tức Mộ Ly vươn tay bế Quý Linh Linh lên.

“Ừ ồ.” Cô nhẹ giọng rên rỉ.

Mộ Ly cúi đầu nhìn người đáng thương trong ngực, phần nộ trong lòng dâng lên.

“Nghiêm Tử Tuấn, anh cảm thấy hiện tại làm trưởng ban không có ý nghĩa gì sao?” Mộ Ly cũng không để Quý Linh Linh xuống, mà là ôm cô lạnh giọng chất vấn Nghiêm Tử Tuấn.

“Cái gì?” Nghiêm Tử Tuấn chợt ngẩng đầu lên, đột nhiên xuất hiện người đàn ông hỏi hần như vậy.

“Lục Vân Thiên, nếu cô cảm thấy hần không thích hợp, trực tiếp nói cho tôi biết. Tôi chỉ muốn thông báo một tiếng là được rồi.” Giọng nói Mộ Ly không mang theo bất kỳ nhiệt độ nào.

Quý Linh Linh nghi ngờ nhìn gò má của hần, hần bây giờ có rất nhiều bất đồng.

“Mộ Ly.” Thanh âm Lục Vân Thiên mang theo vài phần run rẩy.

Nghiêm Tử Tuấn cảm giác thấy có cái gì đó không đúng, nhưng nhìn hần có thể ôm Quý Linh Linh trong ngực, trong lòng không khỏi tức giận, “Anh cho anh là ai?”

“Ha ha, được, ba ngày sau tôi sẽ cho anh biết tôi là ai!” Mộ Ly giống như tử thần thông báo, trực tiếp cho Nghiêm Tử Tuấn phán quyết.

26. Chương 26: Không Giống Hần

Lời nói Mộ Ly như sấm sét giữa trời quang, làm Lục Vân Thiên và Nghiêm Tử Tuấn nhất thời kinh hãi, không biết nên trả lời thế nào.

“Tôi nghĩ, cuộc sống của các người có thể quá đơn điệu, hiện tại tôi cho các người một điều, chắc hần cuộc sống sau này. Ha ha,” Trên mặt Mộ Ly lạnh lùng chậm rãi hạ xuống, ngay sau đó nở nụ cười chói mắt, “Vân Thiên, cô nói thử xem?”

Âm thanh của hần lên cao xuống thấp như quân lâm thiên hạ. Quý Linh Linh ở trong ngực hần, thân thể rút lại, hần đến giúp cô. Nhưng sau khi nghe lời của hần, nơi nào đó co rút lại thật chặt, là khiếp sợ. Người đàn ông này, từ lần đầu tiên biết hần, lần nào cũng có thể làm cho người ta cảm như hần.

“Không! Không! Không! Sẽ không, Ly, anh sao có thể làm như vậy? Tử Tuấn vẫn luôn cản trở, anh không thể tùy tiện tiện kéo hần xuống.” Lục Vân Thiên bộ dáng nhu nhu nhược nhược đã biến mất không thấy, ngược lại thay vào đó là sắc mặt cao ngạo, nhưng lúc này lại là không ngừng run rẩy.

Mộ Ly không thể làm như vậy, ba của cô là Thị trưởng, mà ông xã của mình do ba tự tay cất nhắc lên, hần làm sao có thể tùy tiện tiện nói một câu. Liên.

Lục Vân Thiên không dám nghĩ tiếp, đột nhiên, cô phát hiện khoảng cách giữa hai người bị kéo rộng ra. Hần không còn tiểu tử thú thích theo mông cô nữa. Hần bây giờ, có quyền thế, hơn nữa thế lực đã sớm vượt ra khỏi tưởng tượng của cô.

“A, cẩn trọng, lén lút kết thúc trình tự tiền hoa hồng, tự lập hóa đơn xây dựng, còn có. . . .” Mộ Ly dừng một chút, “Thuê người đi bệnh viện lén lút làm giấy chứng nhận mang thai, đây là cẩn trọng như lời cô nói?” Giọng nói Mộ Ly như gió xuân ấm áp, nhưng lời sau cùng từ từ chuyển thành gió bão.

Sắc mặt Nghiêm Tử Tuấn tối sầm lại, khớp xương ngón tay nắm chặt mơ hồ trắng bệch.

Mộ Ly, Thượng tá không quân, đặc phái viên Bộ Quốc Phòng, hai thân phận này của hắn lấy tư cách gì để điều tra mình?

“Mộ Ly, hình như anh quên thân phận của mình rồi hả?” Nghiêm Tử Tuấn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Mộ Ly.

Hắn không thể tha thứ, không thể tha thứ cho người đàn ông này. Hắn xuất thân tốt hơn mình, quân hàm hắn cao hơn mình, ghê tởm hơn chính là, hắn lại có thể không chút kiêng kỵ ôm Quý Linh Linh! Cô ta là của người phụ nữ của hắn, trước kia hay bây giờ đều là thế!

“Hả? Tôi là thân phận gì?” Nụ cười trên mặt Mộ Ly không giảm xuống, nhưng dần dần, dường như hắn có lẽ đã mất kiên trì. Nếu như đối thủ là một có năng lực chống lại, có lẽ hắn sẽ tiếp tục đấu cùng hắn. Nhưng Nghiêm Tử Tuấn rõ ràng được đánh giá thấp hơn.

Lục Vân Thiên lo lắng kéo Nghiêm Tử Tuấn lại, nhưng động tác của cô ta đã quá chậm.

“anh cũng chỉ theo thường lệ tới thành phố T thị sát mà thôi, có quyền gì kiểm tra tôi? Mặc dù anh là Thượng tá, nhưng công việc của tôi không thuộc quyền của anh?” Nghiêm Tử Tuấn không phục ngược đầu.

Mộ Ly chăm chú nhìn hắn mấy giây, nhưng ngay sau đó cúi đầu, hướng về Quý Linh Linh cười nói, “Ánh mắt trước đây của em thật là kém, xem ra anh phải thay đổi thẩm mỹ của em rồi.”

Không thể giải thích được lời hắn nói, Quý Linh Linh cũng nhất thời không nghĩ ra, hắn chuyển đề tài có chút nhanh, cô không thể nắm bắt được trọng điểm.

“Nghiêm tiên sinh, đã nghe qua câu ‘thực tế là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chân lý duy nhất’? Anh cảm thấy tôi không có quyền, vậy tốt nhất chúng ta nên chờ ba ngày sau, rồi anh sẽ biết.” Hắn lần này không nhìn Nghiêm Tử Tuấn, mà dịu dàng như nước nhìn Quý Linh Linh. Tất cả người chung quanh bị hắn vô hình biến thành không khí.

“Mộ Ly! Một người đề tiện như vậy đáng giá được anh bảo vệ? Có chuyện gì, anh hãy nhắm vào tôi!” Dứt lời, Lục Vân Thiên lập tức đứng lên, hoàn toàn không có một dáng vẻ một phụ nữ có thai bị thương.

Cô muốn điên rồi, Quý Linh Linh cái đồ phụ nữ hèn hạ như vậy sao hắn có thể mê mẩn? Minh tới công ty của cô ta, trừ phi Mộ Ly vẫn luôn ở chú ý mình, nếu không tại sao vào thời điểm mấu chốt lại xuất hiện? Rốt cuộc Quý Linh Linh có bản lĩnh mê hoặc gì, có thể khiến Mộ Ly ôn nhu đối với cô ta thế?

“Pằng!” Đột nhiên, Mộ Ly lấy từ trong túi quần ra một cục giấy ném xuống đất, “Ngụy tạo chứng nhận mang thai, vợ chồng hai người. . . . Ha ha, nên hình dung như thế nào đây? Quả thật chính là gây thơ vô cùng.” Giọng nói khinh thường ở bốn phía thanh tràn ra, “Còn nữa, cái từ ‘đề tiện’ này, tốt nhất nên dùng trên người cô.” Một câu nói của hắn, giống như tiếng nổ đất bằng phẳng, mà tiếng bàn luận lúc này trở lại, nhưng lần này không phải trách cứ Quý Linh Linh.

“Chuyện này. . . . Chuyện này. . . .” Lục Vân Thiên bối rối ra sức nắm chặt cánh tay Nghiêm Tử Tuấn, “Tôi mang thai, tôi. . . . Tôi đã mang thai, anh không cần vu oan tôi!” Dưới tình thế cấp bách, thông minh của Lục Vân Thiên giảm xuống, nói ra những lời này thật đúng là ngốc nghếch hết sức.

Mộ Ly nheo mắt lại, ánh mắt nhìn thẳng Lục Vân Thiên, môi mỏng khẽ mở, “Ba cái chữ kia đọc là ‘Lục Vân Thiên’ chứ?”

Nhất thời quần chúng vây xem giống như nổ tung, một câu một câu nói, sắp sửa đem hai vợ chồng Lục Vân Thiên chìm xuống.

“Người phụ nữ xấu xa, đoạt bạn trai Quý tiểu thư, bây giờ còn mang theo ông xã tới ra oai!”

“Người đàn ông thật quá đề tiện, đã chia tay bạn gái trước rồi, tất yếu phải làm khó người ta thế sao?”

“Quý tiểu thư thật đáng thương.”

.

Nghe lời mọi người nói, trong lòng Quý Linh Linh không có cảm giác, bọn họ chỉ thấy bề ngoài, mấy phút trước bọn họ không phải là dùng mấy lời đó hạ thấp mình.

Hai tay của cô lại một lần nữa vòng thật chặt cổ Mộ Ly, giấu đầu ở trước ngực của hắn, cô không muốn biến mình trở thành tiêu điểm bị bàn luận, điều này không ý nghĩa. Đây là phương thức dè dặt Quý Linh Linh, nhưng cô lại không biết, động tác thân mật của cô và Mộ Ly thân mật như thể thành công cho người khác lớn tiếng đàm tiếu.

Mộ Ly cảm nhận được cô gái trong ngực mềm mại, bàn tay cũng ôm chặt lấy cô.

“Tốt lắm, đùa giỡn đã kết thúc, diễn viên cũng nên về nhà, chúng ta hãy chờ ba ngày sau.” Hắn vẫn cười đến mê người như cũ, nhưng thủ đoạn tàn nhẫn khắp nơi thấy máu.

“Anh.” Thân thể Nghiêm Tử Tuấn run rẩy, vị trí trưởng ban cục kiến thiết một tháng chưa ngồi vững, không thể nào bị đánh ngã dễ dàng như vậy, “Tôi. Tôi chờ anh!”

Nói dứt lời, Nghiêm Tử Tuấn đem Lục Vân Thiên bảo vệ ở sau lưng, cụp đuôi hốt hoảng rời đi.

Lúc này nụ cười trên mặt Mộ Ly đột nhiên tan biến, nhìn về hướng bọn họ biến mất, trong mắt lộ ra ánh sáng.

Vốn tưởng những người khác còn phải ở chỗ này náo nhiệt một hồi nữa, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh lùng hung ác của Mộ Ly thì sợ sệt, chỉ chốc lát mọi người liền rời đi.

“Quý Linh Linh, anh cảm thấy chúng ta là một đôi trời sinh, tư thế ôm phải dán sát như vậy.” Mộ Ly ghé môi vào tai Quý Linh Linh, giọng nói mang mấy phần đùa cợt nhả.

Vừa nghe đến lời hắn, Quý Linh Linh như bị điện giật, buông lỏng tay ra, hơn nữa dùng đôi tay tạo khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Chỉ thấy mặt Mộ Ly tiết nuối, sớm biết phản ứng của cô nhanh như vậy, thì hắn đừng nói những lời này, đột nhiên mềm mại trước ngực mất đi đúng là nhảm chán.

“Anh đùa giỡn đã diễn xong chưa, thả tôi xuống.” Quý Linh Linh nói xong, ngay sau đó dùng sức giãy thân thể, nhưng lại bị Mộ Ly ôm chặt người cô.

“Đùa giỡn? Quý Linh Linh em có thể nói là anh diễn trò hay sao?” Đột nhiên âm thanh Mộ Ly cất cao lên mấy âm điệu.

Quý Linh Linh liếc hắn một cái, khen hắn kỹ thuật diễn tốt còn không được?

“Nét mặt của em là có ý gì? Hiện tại anh dù gì cũng coi như ân nhân cứu mạng của em rồi, em không ôm ấp yêu thương thì ít nhất cũng phải nói tiếng cảm ơn chứ, hay là lấy thân báo đáp nha!” Mộ Ly nói như thật.

“Nghĩ hay quá nhỉ!” Quý Linh Linh giơ tay lên che miệng hắn, cái miệng này luôn là “Miệng không thể che giấu”.

Hai mắt Mộ Ly lập tức trợn to, động tác của cô bày tỏ kháng nghị. Cô gái này đúng là không tim không phổi, lãng phí tầm lòng của mình như thế!

27. Chương 27: Lấy Thân Báo Đáp

“Linh Linh!”

Đúng lúc Linh Linh cùng Mộ Ly ngơ ngẩn ta thăm thì Giang Tâm Dao và Lãnh Dạ Hy đứng ở cửa phòng tiếp khách.

Mộ Ly nhìn hai người ở cửa, tay vẫn đỡ eo Quý Linh Linh như cũ, không có ý định buông ra. Thời điểm Quý Linh Linh quay đầu phát hiện hai người, vội vàng đẩy Mộ Ly ra.

“Tâm Dao, Lãnh. Lãnh tổng.” Lần đầu tiên mắt hờn thì ông chủ lớn đều tới, hơn nữa mình vẫn còn trong giờ làm việc liền. Mộ Ly định vươn tay ra ôm cô lần nữa, tuy nhiên nó bị Quý Linh Linh “Hung hăng” gạt trở về.

Cô gái này! Mắt Mộ Ly lại một lần nữa trừng thành chuông đồng lớn nhỏ, hẳn phải dạy dỗ cô gái này thật tốt một chút? Cứ nhiên ở trước mặt người dám “Quang minh chính đại” cự tuyệt mình như vậy!

“Cô không có chuyện gì chứ?” Sau khi nghe thấy lời nói giống như gió rét mùa đông của Lãnh Dạ Hy, khiến Quý Linh Linh không nhịn được rung mình một cái.

“Linh Linh, tôi vừa rồi nghe các cô ấy nói.” Mặt Giang Tâm Dao lo lắng nhìn cô, không ngờ mình chỉ là đi toilet một chút, lại có thể xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Lãnh. Lãnh tổng, tôi không có chuyện gì.” Lúc này đại não Quý Linh Linh muốn xuống thấp đến ngực, cô lần này xong rồi. Không chỉ hạ thấp Lục Văn Thiên, bây giờ còn muốn nhìn sắc mặt của ông chủ lớn, nếu như hân hạnh gặp được mình một cước, cô thật là đáng thương.

“Lãnh tổng giám đốc, tôi muốn đưa cô ấy đi ra ngoài ăn cơm, có thể không?” Mộ Ly đi lên trước, một tay khoác lên vai Quý Linh Linh. Giọng điệu của hân hình như là xin phép Lãnh Dạ Hy, nhưng lại có một loại ma lực làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

“Ha ha, dĩ nhiên có thể.” Trên mặt Lãnh Dạ Hy vẫn nở nụ cười máy móc, “Quý tiểu thư, nghỉ ngơi một ngày thôi.” Nói xong, Lãnh Dạ Hy liền tự rời đi.

Giang Tâm Dao lên trước nhìn mặt hai người, không khỏi cười một tiếng. Ở trong ấn tượng của cô, Mộ Ly là người phong lưu lại không có kỳ ôm ôm nữ trước mặt mọi người, hình như là gặp lần đầu.

“Linh Linh, chơi vui vẻ!” Dứt lời, Giang Tâm Dao nghịch ngợm nụ cười, xoay người đóng cửa rồi đi.

Quý Linh Linh cúi mặt, trong lòng không biết từ đâu lại một lần nữa khiến cô ứng phó không kịp.

Khi cảm thấy sức nặng trên người, lúc này cô mới biết Mộ Ly vẫn thân mật ôm cô như vậy.

“Mộ Ly, chẳng lẽ anh không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Quý Linh Linh trợn mắt trừng trừng, nếu như cô có thể đánh được lời của hân, cô khẳng định không lưu tình chút nào đá hân một cước.

Tay của hân, bởi vì lời cô nói lại càng chặt hơn.

“Này!” Quý Linh Linh lại một lần nữa lớn tiếng kháng nghị, người đàn ông này nghe không hiểu lời của mình sao?

“Anh có tên, gọi anh là Ly.” Mộ Ly mang theo vài phần mỉa mai hoặc lại gần Quý Linh Linh, diện mạo kia thật có bản lĩnh hại nước hại dân.

“Anh.” Bởi vì hân đột nhiên đến gần, thân thể của cô bỗng dưng cứng ngắc, gương mặt cũng không khỏi ngoảnh sang một bên, không muốn quá gần hân.

Thấy vẻ mặt Quý Linh Linh, Mộ Ly không nhịn được cười ra tiếng, bàn tay khác của hân ôm ở ngang hông của cô, bắt đầu nhẹ vuốt ve lên xuống. “Nếu như anh biết phản ứng của em thú vị như vậy, nên xuất hiện sớm một chút.”

Trong lòng Quý Linh Linh bị hân ôm đến hỗn loạn, đột nhiên suy nghĩ trong đầu bị cắt ngang.

“Thật xin lỗi, anh nên sớm xuất hiện một chút, như vậy bọn họ sẽ không thể làm khó em.” Mộ Ly nhẹ nhàng nói bên tai.

Quý Linh Linh chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng con người sáng ngời của hân.

Chẳng biết tại sao, chỉ vì một câu nói của hân, ánh mắt Quý Linh Linh lại chưa xót lên. Đã bao nhiêu năm, hôm nay cô lại đột nhiên cảm thấy có nơi dựa vào rồi, loại cảm giác này xa vời đến mức thiếu chút nữa cô cũng nữa không nghĩ tới.

“Em có biết không đôi mắt trong veo chứa nước của em, sẽ làm anh không khống chế được.” Mộ Ly cúi đầu, rút ngắn khoảng cách với Quý Linh Linh, chỉ cần hân hạ thấp hơn nữa, môi hai người liền chạm nha.

Nghe giọng ní khàn khàn của hần, Quý Linh Linh kịp thời thu hồi đôi mắt mình, “Vây. Tôi còn nợ anh một bữa cơm, cùng nhau ăn cơm đi.” Quý Linh Linh quay mặt, nhỏ giọng nói.

Mất hồn rồi, dù nói thế nào cô cũng không phải là thiếu nữ nữa, lại bởi vì hần chuyển đề tài nói chuyện, mặt của cô liền đỏ không ra gì rồi. Quý Linh Linh, chí khí, chú ý chí khí!

Mà Mộ Ly vẫn vòng chặt quanh hông của cô, vẫn không có mở ra miệng nói. Trời mới biết, lúc này hần sắp bị cô làm bùng nổ tức giận, khắp người lửa dục, nhưng lúc này cô lại nói những thứ sát phong cảnh. Ăn cơm kém xa hứng thú ăn cô.

“Không đi sao?” Quý Linh Linh cũng cảm nhận được thân thể hần cứng ngắc, còn tưởng rằng hần có tật xấu gì.

“Không nên lộn xộn, để cho anh ôm xuống.” Giọng nói Mộ Ly càng trầm thấp khàn khàn, lần này đôi tay hần ôm chặt lấy cô, để cho cô dựa vào trong ngực của mình.

Đáng chết, nhớ tới mới vừa rồi cô bị khi dễ, trong tim của hần khó nén được lửa giận. Nhưng bây giờ thì sao, nhưng cô dịu dàng như nước đang nhìn mình, hần cư nhiên như thằng nhóc mới lớn, khó có thể khống chế thân thể của mình.

Rối bời, tất cả của hần đều muốn rối bời. Có lẽ khi hần được Quý Linh Linh “Bổ nhiệm” là Ngưu Lang thì cuộc sống của hần nhất định sẽ phải loạn.

“Hôn một cái, nhanh chút!”

“Cái Cái gì.” Quý Linh Linh kinh ngạc ngẩng đầu, “Ừm.”

Môi của cô lập tức bị một đốm lửa bao vây, tại sao không cho cô quyền lợi được hỏi. Cứ như vậy, nửa người cô cũng trầm luân.

Một tay Mộ Ly ôm đầu của cô, không cho cô cơ hội trốn tránh. Hần vừa rồi thật bội phục mình, cư nhiên khống chế được của mình **, nhưng khi nhớ tới vừa rồi bộ dáng cô ấy vừa uất ức lại quật cường, hần không thể nhịn được.

Hôn một chút, liền hôn một chút, đây cũng không hòa hài, không có cái gì là không được!

Mộ Ly quả nhiên là người và hồ ly cùng tồn tại, hần không cần Quý Linh Linh cảm ơn, dĩ nhiên chỉ cần lấy thân báo đáp, hần cứ vui vẻ ở trong đó rồi.

“Hô.” Không khí càng ít, khi miệng hô hấp đầy không khí thì mặt Quý Linh Linh đỏ thắm, mới có mấy phần chậm rãi trở lại bình thường.

“Mộ Ly!” Quý Linh Linh tức giận miệng mắng to, nếu như bây giờ mắng chỉ có thể tỏ rõ cô là một cô gái cương trực, “Anh lừa đảo.”

“Không cho nói chuyện!” Đột nhiên Mộ Ly học bộ dạng cô, lập tức đưa tay bịt miệng cô.

Mà Quý Linh Linh cũng không ngoài ý muốn, mắt mở to nhìn chăm chăm bày tỏ kháng nghị.

“Anh không có khi dễ em, làm mai một chút đi, em gặp anh có hôn lại sao? Còn nữa, anh là ân nhân của em, em hôn ân nhân một chút, không lỗ đâu. Ngược lại anh, chẳng những phải giúp em, còn phải hy sinh nhan sắc quyến rũ em, anh cảm giác mình thiệt quá?” Mộ Ly vừa nói, hình như lần này người không hiểu đúng là Quý Linh Linh rồi. Cõi lòng Mộ Ly đầy uất ức, đường đường là Thượng tá không quân, lại chạy tới giúp cô gái bé bỏng phơi bày một chút quỷ kế nhỏ, bây giờ còn muốn chủ động hôn, thật là có chút mất mặt.

28. Chương 28: Sắc Mặt Ghê Tởm

“Đáng chết, tiện nhân, tiện nhân! A a a!” Lục Vân Thiên chân trước bước vào cửa nhà mình, chân sau bắt đầu tức giận mở miệng mắng to.

Nghiêm Tử Tuấn nhìn bóng lưng của cô, chân mày nhíu chặt, lúc này hẳn không biết nên nói gì, chỉ đi theo phía sau nhặt lấy giày cao gót bị cô ta đá văng.

“Con tiện nhân kia, đồ dê tiện, tại sao, tại sao?” Lục Vân Thiên không thèm để ý Nghiêm Tử Tuấn vẫn ở bên cạnh cô ta, ngồi trên ghế salon mằng to, tức đến mức còn dùng đôi tay dầm vào ghế salon, dường như nếu không làm như vậy thì không trút hết được bực tức.

“Nghiêm Tử Tuấn, Quý Linh Linh con tiện nhân kia, rốt cuộc cô ta có gì tốt? Tại sao cô ta có thể khiến cho Mộ Ly bảo vệ cô ta như vậy?” Sắc mặt Lục Vân Thiên đầy giận dữ đưa ngón tay sơn đỏ chót chỉ vào hắn. Nếu như hôm nay Nghiêm Tử Tuấn không giải thích được lý do hợp lý, cô ta tuyệt không bỏ qua.

Nghiêm Tử Tuấn nhìn khí thế hùng hực bà xã mình, trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng dù sao hắn cũng không hiểu rõ Mộ Ly. Mặc dù hắn dám tranh cãi cùng hắn ta mấy câu, nhưng động cũng không dám động.

“Anh mở miệng đi, sao anh không nói gì hả?” Lục Vân Thiên vừa nói ném gối ôm ghế salon ra ngoài, bắt thiên bất ý đánh vào đầu Nghiêm Tử Tuấn, “Nói, có phải anh vẫn còn tình cảm với con tiện nhân kia hay không? Tại sao, tại sao đàn ông các người ai cũng thích con đàn bà dê tiện Quý Linh Linh đó!” Lúc này Lục Vân Thiên đã sớm quên mất mình là con gái thị trưởng. Nếu như cô ta để cho người khác thấy bộ dạng này, chắc hẳn sẽ kinh ngạc.

“Vân Thiên” Nghiêm Tử Tuấn nhặt ôm gối trên đất lên, đối với biểu hiện này của Lục Vân Thiên, hắn không mất bình tĩnh hay tức giận. Ngược lại, hắn đi tới bên cạnh cô ta, nhẹ nhàng khuyên, “Cẩn bản Quý Linh Linh không bằng em, nếu như cô ta hơn em, sao anh lại lựa chọn em?” Trong lời nói của hắn có chút nịnh hót, dù sao Lục Vân Thiên cũng là con gái Thị trưởng thành phố.

“Coi như anh còn có thể nói câu dễ nghe.” Lục Vân Thiên đánh một cái vào bả vai Nghiêm Tử Tuấn.

“Nhưng mà chỉ một Mộ Ly giúp cô ta mà thôi, em còn có anh. Thân phận Quý Linh Linh không thể so với em, em xuất thân cao quý, cô ta chỉ là dân đen mà thôi. Em sao khổ sở vì cô ta mà nổi giận như vậy?” Nghiêm Tử Tuấn vươn tay vòng qua vai Lục Vân Thiên.

Nghe Nghiêm Tử Tuấn nói, trong lòng Lục Vân Thiên cũng hơi bình tĩnh lại. Dựa vào tính cách, xuất thân của Quý Linh Linh, có lẽ đối với Mộ Ly cô ta bây giờ còn mới mẻ. Nhưng thời gian dài, cô ta sẽ là hàng cũ bị vứt đi. Nhìn Nghiêm Tử Tuấn là biết, yêu nhau bốn năm cũng có thể vứt bỏ cô ta, huống chi là Mộ Ly.

Nghĩ tới đây, Lục Vân Thiên không khỏi bật cười.

“Hừ, Mộ Ly quyền cao chức trọng, xuất thân cao quý, Quý Linh Linh có điểm nào có thể xứng với hắn? Em muốn xem cô ta bị Mộ Ly xoay vòng vòng rồi bỏ rơi như thế nào!” Cách nói mang mấy phần muốn xem trò vui, khiến tâm tình cảm tức của Lục Vân Thiên nhất thời tốt lên mấy phần.

“Tốt lắm, Vân Thiên không nên tức giận, tức giận sẽ có nếp nhăn a.” Nghiêm Tử Tuấn duỗi ra ngón tay dịu dàng xoa xoa khóe mắt cô ta.

“Được rồi.” Không biết Lục Vân Thiên nghĩ tới điều gì, đẩy tay của hắn ra.

“Sao thế?” Nghiêm Tử Tuấn một hồi kinh ngạc, không hiểu rõ ý của cô ta.

“Nghiêm Tử Tuấn, làm sao đến bây giờ đầu anh cũng không thông suốt a, Mộ Ly là ai chứ, anh cứ nhiên cũng dám chọc giận hắn!” Lục Vân Thiên nhớ tới một màn vừa rồi lại cảm thấy nội tâm lạnh buốt.

“Hắn, hắn chỉ là một Thượng tá, được cấp trên phái tới điều tra mà thôi, có gì phải sợ.” Nhắc tới Mộ Ly ngược lại Nghiêm Tử Tuấn có mấy phần lửa giận.

Lục Vân Thiên chỉ tiếc đáng về rèn sắt không thành thép nhìn chằm chằm Nghiêm Tử Tuấn, “Anh thật là hết thuốc chữa, ngốc đến mức như đầu heo, em thật sự không biết ban đầu nghĩ như thế nào, lại có thể coi trọng anh!” Nhất là sau khi cô ta thấy Mộ Ly trở về nước, ý nghĩ này liền càng đậm, nếu như không phải cô ta đã gả cho Nghiêm Tử Tuấn, thì cô ta có thể cùng với Mộ Ly rồi.

Gả cho kẻ không quyền không thế như Nghiêm Tử Tuấn, mình chỉ nhìn tướng mạo của hắn, nhưng là bây giờ Nghiêm Tử Tuấn ở ở trước mặt Mộ Ly, căn bản cộng lòng cũng không sánh nổi.

Nhìn vẻ mặt Lục Vân Thiên hiện ra tia khinh thường, trong lòng Nghiêm Tử Tuấn nóng vội, bà xã này chính là không thể chọc giận.

“Bà xã, không nên như vậy, không nên như vậy, có chuyện gì, nói với anh là tốt rồi.” Nghiêm Tử Tuấn nịnh hót ôm Lục Vân Thiên, chỉ sợ cô ta một mạch nâng mông đi.

“Ngay cả cha em cũng kiêng kỵ Mộ Ly mấy phần, anh chỉ là trưởng ban cục kiến thiết nho nhỏ, lại dám thách thức hần, anh thật chán sống!” Đáy lòng Lục Vân Thiên lúc này chứa đầy hỏa khí không biết nên bộc phát như thế nào.

Lần này không những mình thua Quý Linh Linh, còn lôi thêm Nghiêm Tử Tuấn vào.

“Còn có anh làm sao không có tiền đồ như vậy, chưa từng nhìn thấy tiền sao? Mới làm trưởng ban chưa tới một tháng, cứ nhiên thông thạo nhận hối lộ những chuyện lật vặt kia!” Lục Vân Thiên liếc xéo Nghiêm Tử Tuấn, khinh thường nói.

Nghe lời của cô ta..., Nghiêm Tử Tuấn rùng mình, trên mặt chỉ cảm thấy truyền đến cảm giác nóng hừng hực, mọi chuyện bị phơi bày như vậy, thật đúng là không giữ được thể diện, hơn nữa lại trước vợ hần.

“Anh.”

“Anh cái gì, Mộ Ly cho anh 3 ngày, bây giờ chúng ta chỉ có thể hi vọng ba ngày sau tất cả đều bình an, nếu như anh bị bối ra, em thật sự không biết nên nói thế nào với ba.” Trong lời nói Lục Vân Thiên mang theo bất đắc dĩ, không nghĩ tới Mộ Ly lại có thể dùng quyền hạn của mình đè lên Nghiêm Tử Tuấn, hần có phải có chút quá nóng nảy hay không.

“Thật sự nghiêm trọng như vậy sao?” Nghe Lục Vân Thiên nói, trong lòng Nghiêm Tử Tuấn cũng bắt đầu trở nên trầm trọng.

Ngàn vạn lần không thể có sự cố, trăm nghìn cay đắng hần mới leo lên vị trí này, hần không muốn lập tức liền bị kéo xuống, mục tiêu của hần chỉ là mới bắt đầu mà thôi!

Lục Vân Thiên lạnh lùng liếc nhìn khí thế không chịu khuất phục của Nghiêm Tử Tuấn, “Lúc anh và Mộ Ly tranh cãi, sao lại không thấy anh hiểu lý lẽ? Bây giờ sợ thì có ích gì?” Cô ta lập tức đứng lên.

“Vân Thiên em định làm cái gì?”

“Làm cái gì, làm cái gì, đi tắm a, chẳng lẽ cùng nhau ngồi đây nhìn anh tức giận sao?” Lục Vân Thiên mang theo oán hận nói xong, liền sải bước hướng phòng tắm tầng hai đi tới.

Nghiêm Tử Tuấn lập tức tê liệt ngồi trên ghế salon, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm khay trà. Hần thật là hồ đồ, lại muốn đắc tội với Mộ Ly, nghe Lục Vân Thiên nói, Mộ Ly là một nhân vật lớn không chọc nổi, mình phải làm thế nào?

Tâm lập tức bị treo lên, Nghiêm Tử Tuấn lồi vạt áo không biết làm sao. Hần từ một cá viên chức nhỏ bò đến vị trí trưởng ban, còn chưa kịp triển khai kế hoạch lớn, lại phải đối mặt việc bị giáng chức, mấy ngày nay hần làm sao an tâm ngủ?

“Lãnh tổng, anh tìm tôi có chuyện gì?” Quý Linh Linh đứng ở cửa phòng Tổng giám đốc của Lãnh Dạ Hy lễ phép hỏi một câu.

Lãnh Dạ Hy ngẩng đầu lên, liếc cô một cái, lạnh lùng nói, “Vào đi.”

Quý Linh Linh nghe vậy cung kính đi vào, hôm nay nhìn ông chủ lớn không đứng lăm a, chẳng lẽ vì chuyện đã xảy ra ở công ty hôm qua?

“Lãnh. Lãnh tổng.”

“Cô có phải cũng muốn mọi người trong công ty đều biết yêu đương, hơn nữa đối phương là nhân vật lớn?” Còn chưa chờ Quý Linh Linh nói xong, Lãnh Dạ Hy liền lạnh giọng hỏi.

“Ách?” Quý Linh Linh bị hần hỏi sững sốt, này vì sao lại nói thế, “Lãnh tổng, tôi. Tôi không hiểu rõ lời của anh.”

“Không hiểu?” Một lần nữa Lãnh Dạ Hy “Thương hại” ngẩng đầu lên, nhìn Quý Linh Linh, “Thiên kim Thị trưởng mang theo chồng tới làm loạn ở phòng tiếp khách IDE, Thượng tá không quân từ trên trời rơi xuống, anh hùng cứu mỹ nhân, cái này chẳng lẽ còn chưa đủ?”

Hồ. Quý Linh Linh và Lãnh Dạ Hy hai mắt nhìn nhau, nhưng tinh thần lúc này của cô đã bay xa.

Ông chủ lớn không đơn giản a, lại còn nói giống như tựa đề tờ báo vậy, thật là có phong độ, có độ sâu.

“Lời của tôi nói rất buồn cười?” Lãnh Dạ Hy trợn mắt nhìn chằm chằm Quý Linh Linh, đầu óc cô thật lớn, lúc này cô thật đúng là tự hào.

“Ách? Không có. Không có, thật xin lỗi, Lãnh tổng tôi không có ý gì khác.” Mặt hồng rồi, vào lúc này cô còn có thể cười lên, thật đúng là bông hoa tuyệt thế.

“Vậy thì tốt, nếu không đúng sự thật, ngày mai công ty cử cô đi Paris, chuẩn bị triển lãm sản phẩm kiến trúc mới.” Nói xong câu đó, Lãnh Dạ Hy liền cúi xuống, hình như không muốn cho Quý Linh Linh một chút mặt mũi.

“Paris? Triển lãm sản phẩm mới?” Lời của hắn, hoàn toàn đem Quý Linh Linh dọa sợ, hàng năm triển lãm sản phẩm mới không phải là người có kinh nghiệm của công ty đi sao? Thế nào mà hôm nay mình vinh hạnh như vậy!

“Có vấn đề gì? Hay là làm chậm trễ hẹn hò của cô?” Lãnh Dạ Hy lạnh lùng, hình như muốn đem Quý Linh Linh đông lạnh .

“Không có. Không có, Lãnh tổng anh đừng hiểu lầm, tôi. Chúng ta không phải.”

“Tôi không muốn nghe giải thích.” Hình như Lãnh Dạ Hy rất thích cắt ngang người khác nói chuyện, “Nếu như không có vấn đề, ngày mai tám giờ, mang giấy tờ tới sân bay, tôi chờ cô.” Lãnh Dạ Hy cuối cùng nói, ông chủ lớn lần này rất cho Quý Linh Linh mặt mũi, cư nhiên đối với cô nói nhiều như thế.

“Anh chờ tôi?” Quý Linh Linh lần này càng thêm nghi ngờ.

“Chẳng lẽ cô biết Paris?” Hắn hỏi ngược lại.

“Không biết!” Đời này cô chỉ đi qua Paris một lần, lần trước vội vã đi lĩnh thưởng.

“Vậy thì không cần dài dòng, nhớ ngày mai tám giờ. Không có chuyện gì, mời đi ra ngoài.”

Quý Linh Linh trừng mắt nhìn chằm chằm đỉnh đầu Lãnh Dạ Hy, ông chủ lớn càng ngày càng không tôn trọng người! Cô thật ra còn muốn dài dòng, tại sao không đi cùng Tâm Dao, cố tình muốn cô đi.

Thật là, lời của cô vẫn chưa nói hết, liền bị đuổi ra ngoài!

Quý Linh Linh chu môi, gương mặt mất hứng. Đi Paris thật mơ mộng lãng mạn, nhưng đi cùng ông chủ lớn, vậy cũng chỉ có nằm mơ. Ai, mệnh khổ a!

29. Chương 29: Phong Thủy Đột Kích

“Linh Linh, cậu chừng nào thì trở lại?” Thẩm Hiểu Phỉ tay trái xách chiến lợi phẩm từ trong thương trường đổ máu, còn tay phải gọi điện thoại.

“Hà?” Quý Linh Linh mơ mơ màng màng đáp một tiếng, “Mình đã trở về.”

“Về rồi!” Thẩm Hiểu Phỉ hét to một tiếng, hai mắt trợn to, mới đi hai ngày đã trở về? Có thể nhanh quá không.

“Sao thế? Hiểu Phỉ hiện tại mình đang ngủ nha, có thể để mình ngủ trước được không?” Âm thanh Quý Linh Linh như cũ mang theo nồng đậm giọng mũi, ở nước Pháp bị ông chủ lớn đùa bốn một vòng, cô mệt đến tâm tư lao lực quá rồi.

“A, vậy cũng tốt, hôm nào chúng ta đang ăn cơm.” Thẩm Hiểu Phi lộ vẻ tức giận cúp điện thoại, chỉ muộn hai ngày mà nhân hiệu giày cao gót nổi tiếng cô thích lại biến thành bọt biển rồi. Ai, mình sớm nên làm cái gì đi?

“Két” Đột nhiên phát ra một tiếng phanh xe mãnh liệt, lập tức đem Thẩm Hiểu Phi thức tỉnh.

Một chiếc xe việt dã, cách Thẩm Hiểu Phi không tới nửa bước chân, chỉ thấy cô giơ tay lên, gương mặt sững sờ kinh hãi, hình như tinh thần còn chưa tỉnh táo lại, sao lại xảy ra chuyện này.

“Này, mỹ nữ còn chưa tỉnh ngủ phải không?” Người trong xe thò đầu ra, mang mắt kính thật to, trên mặt dường như không nhìn ra vẻ giận dữ, nhưng giọng nói kia rất rõ ràng, mắng cô không có mắt.

Thẩm Hiểu Phi nhìn người vừa nói, lại nhìn một chút xe việt dã trước mặt, suýt nữa đụng trúng cô còn dám lớn tiếng nói chuyện như vậy.

“Pằng!” Chỉ thấy Thẩm Hiểu Phi một vỗ một cái vào đầu xe.

Người đàn ông sững sờ, cô gái này thật lỗ mãng a, lại dám đánh xe yêu thích của hắn!

“Tiên sinh, hôm nay có phải ngài mang sai mắt kính hay không? Nếu không nhìn thấy, tôi có thể bỏ tiền mua cho anh một cái tốt hơn.” Bình thường nhìn Thẩm Hiểu Phi giống đồ ngốc. Nhưng khi lông dựng đứng cũng có mùi vị đàn bà.

Tần Mộc Vũ tháo kính xuống, như vậy hắn có thể nhìn cô càng rõ ràng.

Không đơn giản a, cô gái đáng chết này, lại dám trả lời như vậy, từ nhỏ đến lớn người dám nói như vậy với hắn cũng chỉ có Mộ Ly thôi.

Thẩm Hiểu Phi nhú lông mày nhỏ nhắn, nhìn bộ mặt người đàn ông lộ ra, đeo mắt kính thì cảm thấy hắn vẫn đục chiếc xe, lúc tháo mắt kính, bộ dáng kia quả thật “Khó coi”.

“Tiên sinh, dung nhan của ngài như thế mà vẫn dám ra cửa?” Thật không biết đàn ông bây giờ đều như vậy, rõ ràng chính là đứa trẻ thuần khiết, cứ nhất định biến mình thành bộ dạng phụ nữ. Nhìn người đàn ông này đi, tóc mái xiên, mặc dù có vẻ hoạt bát, nhưng nhìn thế nào đều thấy hẹp hòi. Nhìn lại mặt hắn một chút, người sáng suốt đều nhìn ra là đánh phấn, càng làm cho người ta chán ghét, hắn cư nhiên đánh son nước màu hồng nhạt.

“Cô nói cái gì?” Người này thật không biết thương thức, diện mạo giống bà cô già, lại còn dám hỏi ngược lại hắn. Tần Mộc Vũ dù giỏi nhịn đến đâu, cũng bị cô gái này làm tức chết.

Thẩm Hiểu Phi khinh thường liếc hắn một cái, vỗ vỗ túi của mình, “Tôi nói đáng đáp ngài khuyên quốc khuyên thành, tôi thấy càng thương!” Dứt lời, như không có chuyện gì cô liền vòng qua xe rời đi.

Này. Làm cái gì!

Tần Mộc Vũ tức giận đâm một cái vào vô-lăng, hắn cũng biết mình có gương mặt vạn người mê, thế mà trong mắt cô gái này lại không coi ra gì. Sống hơn hai mươi năm, nội tâm chưa bao giờ bị đả kích đến thế.

Người phụ nữ này, thẩm mỹ của cô ta có vấn đề! Cô ta có phải đến thời kỳ mãn kinh rồi không, cái này. Thật là không giải thích được! Tần Mộc Vũ lúc này cũng không biết có lửa bùng cháy.

Hắn an ủi mình, không cần sợ, không cần sợ, mày chính là phong tình vạn chủng Tần Mộc Vũ, mê chết người không cần đền mạng, không cần để ý đến lời bà cô đó nói!

“Linh Linh. Linh.” Chuông điện thoại di động lại một lần nữa chấn động kéo tới, “Ai vậy, cứ phải nhất định gọi điện thoại vào lúc này?” Quý Linh Linh mất hứng thuận miệng lầu bầu một tiếng, nhưng cô thật là không ngờ lời của mình đều bị người khác nghe được.

“Là anh, Mộ Ly. Anh đang ở khách sạn Niệm Nhã chờ em, mười lăm phút nữa nếu em không tới, anh sẽ đến nhà em bắt người!”

Pằng. Ngay sau đó truyền đến âm thanh đô đô.

Quý Linh Linh chớp mắt một cái, tay còn duy trì tư thế nắm điện thoại, đầu của cô bây giờ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, này cái gì cùng cái gì, một cuộc điện thoại bỗng nhiên dừng lại.

Khí gió hắt, cô tiện tay đem điện thoại di động đặt ở dưới gối, một lần nữa ôm chần hờ hờ ngủ.

Mười giây sau, không đúng!

Quý Linh Linh lập tức từ trên giường nhảy lên, “Hắn. Hắn Mộ Ly!” Rốt cuộc lúc này cô gái mới phản ứng, nhưng đại khái có vẻ sơ sài.

Tinh thần kiên cường liền rút lại, Quý Linh Linh lần nữa ngồi liệt ở trên giường, nhô lên hai mắt to đen kịt, khuôn mặt bất đắc dĩ. “Có cần tàn nhẫn như vậy hay không, thật sự rất buồn ngủ!” Cô nằm ở trên giường, đầu vừa mới dính bên gối lập tức bật dậy.

Từ rời giường, đến ra cửa, Quý Linh Linh cũng không biết mình làm sao làm, cô đưa tay kéo kéo quần áo rộng vòng thật chặt quanh thân thể, ở cửa chung cư chặn một chiếc taxi.

“Tài xế, khách sạn Niệm Nhã.” Quý Linh Linh dứt lời, liền dựa vào ghế Bắc nhắm mắt lại ngủ.

Trời mới biết hiện tại cô rất mệt mỏi.

Lãnh Dạ Hy không chỉ là người lạnh lùng, hơn nữa còn tương đối keo kiệt. Lần này đi Paris hành trình rõ ràng là năm ngày, nhưng hắn nói một câu tiết kiệm thời gian, công việc của năm ngày làm xong trong hai ngày. Cái gì tham gia triển lãm, cái gì tham gia hội nghị, đem toàn bộ tập trung trong một ngày. Quý Linh Linh cảm giác mình có thể còn sống trở về hay không, nhìn ông chủ lớn mạnh như rồng hổ làm việc, một nhân viên nhỏ như cô có thể kêu mệt •

Nhà tư bản không có tình người. Rạng sáng cô vừa bước vào cửa liền ngủ, cho đến trời sáng mới bị mẹ kêu trở về phòng ngủ.

Long của nhà tư bản vẫn luôn sâu như biển, ở trên máy bay Quý Linh Linh suy nghĩ mấy lần cũng không phải biết Lãnh Dạ Hy tại sao vội vàng vàng làm việc ở Paris cho xong như vậy.

“Lãnh. Lãnh tổng, anh vội vã về nhà?” Quý Linh Linh lúc ấy hỏi như thế.

Lãnh Dạ Hy không để ý tới cô, lạnh giọng một câu, “Tôi không hợp khí hậu.”

Em gái hắn, hắn không hợp khí hậu, bốn chữ, liền đem một đời nữ tinh anh của cô chơi đùa không giống hình người!

“Không hợp khí hậu. Không hợp khí hậu.” Trong miệng Quý Linh Linh nhắc đi nhắc lại từ này.

“Cô gái, cô mới tới thành phố T, không hợp khí hậu sao?” Bác Tài xế cũng là một người nhiệt tình.

Quý Linh Linh cố gắng chống mí mắt lên, “Bác tài xế, bác phải nhanh lên một chút, tôi có việc gấp.” Sau khi nói xong, lại một lần nữa ngủ, đây thật là thần ngủ đột kích.

Quả nhiên Lãnh Dạ Hy là ông chủ cực phẩm, là người nổi bật trong nhà tư bản, đem cấp dưới mệt đến không muốn sống.

Mạng Quý Linh Linh cũng đủ khổ, hầu hạ ông chủ thật tốt, sáng sớm còn phải hầu con hồ ly tinh Mộ Ly, xin hỏi ông trời, coi cô mệnh gì a? Chẳng lẽ đặc tội trời xanh? Nhất định phải để cho người ta hành hạ!

Trong miệng cô vẫn nói thâm như cũ, gần nghe, thì ra là, “Vẽ vòng vòng nguyên rửa người!” Ni Mã, gương mặt nổi đầy vạch đen.

30. Chương 30: Không Mặc Áo Ngực

“Cô gái, cô gái tỉnh dậy đi, đến khách sạn Niệm Nhã rồi.” Bác tài xế ở trước mặt kêu cô.

“Hả? Đến?” Quý Linh Linh giơ tay lên lau nước miếng bên miệng, hai con mắt to hướng ngoài cửa sổ xem xét, hình như không có nhìn ra manh mối nào.

“Cám ơn bác tài xế.” Vừa nói, Quý Linh Linh mở cửa chuẩn bị xuống xe.

“Cô gái, cô còn chưa trả tiền.” Bác tài xế cũng vội vàng xuống xe theo, lần đầu tiên trong hôm nay không thể chạy không.

“Ồ! Thật xấu hổ.” Quý Linh Linh vỗ một cái trên trán của mình, đầu óc thật là.

Chỉ thấy cô với tay, vô tri vô giác nhắm nửa con mắt, sờ soạng trên người một lần, cứ nhiên không mang theo tiền! Lần này xem như Quý Linh Linh cũng tỉnh một nửa. Cô nhìn chăm chăm nhìn tài xế, gương mặt mờ mịt.

Mà bác tài xế dùng bộ dạng đau khổ bức bách nhìn cô, xem ra chuyện này trắng tay.

“Bác đừng vội!” Quý Linh Linh lập tức lại trở về trong xe, tìm tới tìm lui trên ghế xe.

“Cô gái, cô đang tìm cái gì? Tiền rơi trên xe sao?”

“Không có. Không có, tôi tìm điện thoại di động!” Lúc này Quý Linh Linh không có chút buồn ngủ, trong lúc hoảng hốt lấy áo khoác mẹ mặc vào, càng làm cho cô cảm thấy bất ngờ, cô không mặc áo ngực! Cô phải ê mặt về nhà rồi, thật là khóc không ra nước mắt.

“Cô gái. Chuyện này. Nếu như cô thật không có tiền, liền. Cũng không cần trả.” Xem ra bác tài xế cũng là người tốt, không muốn làm khó cô gái ngủ gật dọc đường. Mọi người thật không dễ dàng gì, hẳn coi như mỗi ngày làm một việc thiện thôi.

“Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng như vậy! Bạn bè tôi đang ở trong khách sạn chờ tôi, bây giờ tôi đi tìm hân, bác chờ tôi một chút.” Quý Linh Linh vừa thấy dáng vẻ kia của tài xế, trong lòng càng không đành lòng, từ nhà tới đây đường xá cũng không gần, cô không muốn gây rắc rối cho tài xế.

Trong lòng cô âm thầm may mắn, may nhờ áo khoác của mẹ thật sự rất rộng rãi, lúc này mới không làm cô lộ ra ngoài. Người lớn như vậy, ra ngoài không mặc áo ngực, nói ra thật mất thể diện.

“Cô. Cô gái.” Không chờ tài xế nói thêm, Quý Linh Linh đã sớm ôm vạt áo trước ngực chạy vào khách sạn.

Hi vọng với bộ dạng này của mình không bị chặn ở trước cửa, Quý Linh Linh đi tới lại nhìn một chút trên chân người mở cửa. Cô hôm nay tới khách sạn hạng sang lại mặc đồ ở nhà.

“Tiểu thư, cô.” Quả nhiên, cô vừa muốn vào cửa liền bị ngăn lại.

Quần áo không chỉnh tề chớ tới gần, mấy chữ to đột nhiên rõ ràng.

Quý Linh Linh nuốt nước miếng một cái, “Xin chào, xin hỏi Mộ Ly Mộ tiên sinh có ở chỗ này hay không?”

“Là vị kia?”

Thật may, thật là may Mộ Ly vẫn còn chờ cô.

“Làm phiền anh đi vào nói cho hân biết một tiếng, tôi là Quý Linh Linh, đang ở cửa ra vào, xin hân nhanh một chút đi ra ngoài.” Đầu của cô thấp hơn, thật sự muốn thấp đến trên ngực rồi, nhìn phong cách của Mộ Ly, trong lòng Quý Linh Linh cũng có chút mất mặt.

“Vâng. Được, xin tiểu thư ở chỗ này chờ một chút.”

Nhìn người kia đi vào, trong lòng Quý Linh Linh thở phào nhẹ nhõm, may mắn không để cho bộ dạng này của cô chạy tới chạy lui trong khách sạn tìm người.

Quý Linh Linh ơi Quý Linh Linh, rốt cuộc mày bị gì vậy, chỉ là mấy ngày làm việc gấp gáp, mày liền chịu không nổi rồi sao? Mày là nữ kim cương vô địch, làm sao có thể bị ít chuyện nhỏ này đánh bại đây?

“Ngáp.” Chân trước vẫn còn ở trong lòng tự hỏi mình, chân sau liền bắt đầu ngáp không ngừng.

Cuối cùng nước mắt cũng chảy ra, nếu như cô có cơ hội, cô thật muốn ngủ ba ngày ba đêm, hung hăng ngủ bù lại.

“Em ngủ như vậy?”

Quý Linh Linh ngáp trống rỗng, Mộ Ly như thần xuất hiện trước mặt cô, trên cao nhìn xuống, tay của nàng còn bịt ở miệng mình.

Nhìn thấy người tới, cô có chút vội vàng rút tay xuống phía dưới kéo quần áo của mình, nhưng cô lại quên mất mình không mặc áo ngực.

Mộ Ly nhìn cảnh tượng hiện ra trước ngực cô, con người từ từ biến chuyển thành màu nâu sẫm. Hắn giơ tay liền đem Quý Linh Linh nhốt lại trong ngực, tiện tay lấy ra một tờ tiền bỏ cho người phục vụ. Mà động tác này, cũng đem Quý Linh Linh cùng trước mặt người nam phục vụ tách ra.

“Cho tôi 50 tệ.” Lần này Quý Linh Linh không có bất kỳ chán ghét nào với hắn, mà thuận thế tựa vào trước ngực của hắn.

Mộ Ly bởi vì động tác chim nhỏ nép vào người này của cô làm cho có chút khoái chí, tay cô không khỏi chặt thêm mấy phần.

“50 tệ làm gì?” Hắn lấy ra một tờ 100 tệ đặt trong tay cô.

Quý Linh Linh lại một lần nữa ngáp một cái, “Thời điểm tôi đi ra cửa quên mang tiền, quên mang điện thoại di động, hiện tại phải trả tiền cho tài xế.” Nói xong, cô cầm lấy tiền, liền thoát khỏi ngực của hắn.

Hai người, một lấy tiền, một nhận tiền, kết nối cùng một chỗ, thế nhưng không có bất kỳ hiềm khích nào. Đường như bọn họ là vợ chồng già lâu năm, chuyện này làm thuận buồm xuôi gió, có lẽ lúc này bọn họ cũng không cảm nhận được, nhưng cảm giác lại đã sớm tồn tại.

“Chờ một chút.” Cánh tay dài của Mộ Ly duỗi một cái liền đem Quý Linh Linh kéo vào trong ngực.

Quý Linh Linh nâng ánh mắt buồn ngủ nhìn hắn, “Thế nào? Tôi sẽ trả tiền cho anh.”

“Ai muốn tiền của em?” Mộ Ly nghe được lời của cô..., không khỏi nổi giận, “Dáng vẻ em như vậy, đi ra đi vô sao?”

“Tôi. A!” Quý Linh Linh cũng lập tức nghĩ tới, cô đẩy hắn ra, đưa tay để ngang trước ngực của mình.

Nhìn dáng vẻ Quý Linh Linh quẫn bách, khóe miệng Mộ Ly nâng lên nụ cười đẹp mắt, cô gái này càng ngày càng thú vị. Chỉ là không mặc áo ngực mà thôi, lại có thể biết đỏ mặt. Hắn đến gần cô, “Quý Linh Linh, thì ra em thích ngủ trần truồng, anh cũng thích vậy.”

Quý Linh Linh chỉ có cảm giác mình mặt càng lúc càng nóng, cô xấu hổ không ngóc đầu lên được.

“Dáng vẻ thế này cũng đừng chạy loạn.” Dứt lời, Mộ Ly một phen liền ôm lấy cô.

“A!” Quý Linh Linh bị động tác của hắn làm sợ hết hồn, lo lắng vòng tay quanh cổ của hắn, động tác này đơn giản nhưng mờ ám, liền để cho bộ ngực mềm mại của cô dính sát vào trước ngực của hắn.

Loại cảm giác này, Mộ Ly thật hưởng thụ. Dù sao đã hai ngày không thấy cô, nhìn cô bây giờ có vẻ phờ phạc, phải đợi cô có tinh thần sẽ trừng phạt sau.

Mộ Ly ôm Quý Linh Linh tới thanh toán tiền cho bác tài xế, trực tiếp ôm cô đi thẳng lại bãi đậu xe.

“Quý Linh Linh, em đi nước ngoài, tại sao không nói cho anh biết một tiếng? Gọi điện thoại cho em không ai nhận, ở công ty không có ai đi sao, anh không thích cảm giác em đột nhiên biến mất. Nếu như dám có lần sau, anh sẽ khiến em nếm mùi đau khổ, nghe chưa?” Mộ Ly mang theo vài phần tính cách trẻ con nói.

“Ừ.” Quý Linh Linh vui thật chặt trong ngực của hắn, miệng mơ hồ phát ra âm thanh không rõ.

“Hai ngày nay có nhớ anh không? Anh chính là rất nhớ em, hy vọng sẽ được phục vụ em đây. Quý Linh Linh, tiền của em cũng đã thanh toán, chúng ta bắt đầu gì đây?” Lão hồ ly Mộ Ly, ba câu không rời hắn **. Xem ra con hồ ly như hắn cũng muốn trở thành một con sói hoang, đem Tiểu Bạch Thỏ Quý Linh Linh còn sống sờ sờ nuốt vào trong bụng.

“Quý Linh Linh, em không nghĩ tới anh sao?” Mộ Ly lại hỏi một câu, nhưng người trong ngực như cũ vẫn không trả lời.

“Này, Quý. . . .” Mộ Ly cúi đầu nhìn người trong ngực thì không khỏi bật cười một tiếng.

Cô gái này khỏe miệng còn dính nước miếng, đang ngủ say.

Quý Linh Linh, ngực của anh an toàn vậy sao? Có thể cho em ngủ (không) quỵến rũ như thế?

31. Chương 31: Nghiêm Tử Tuấn Bị Cách Chức

“Cái gì? Ba, có thật không?” Lục Vân Thiên nắm chặt tay Lục Chính Hạo, gương mặt không tin. “Ba, Tử Tuấn mới lên vị trí này chưa tới một tháng, làm sao lại có thể bị cách chức đây?”

Lục Chính Hạo vỗ nhẹ lên tay của con gái, “Vân Thiên, không biết là người nào giở trò, Tử Tuấn làm sổ sách giả, mạo danh ký trên hóa đơn cũng bị người ta lôi ra, ba. . . . Ba cũng không có biện pháp a.”

Lục Vân Thiên lảo đảo lui về phía sau một bước. Hình như vì vô quá kích động, ánh mắt đỏ hoe.

“Là hần, nhất định là hần, nếu không làm gì có người nào có loại bản lĩnh này!” Lục Vân Thiên cắn răng nói.

“Là ai?” Lục Chính Hạo nhìn đáng vẻ con gái, cảm thấy thất bại đau lòng. Ông không nghĩ tới, ngay cả con rể mình cũng dám động vào, xem ra kẻ này lá gan thật lớn.

“Mộ Ly!” Lục Vân Thiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng cha mình.

“Mộ Ly? Sao hần lại quan tâm đến chuyện này?” Lục Chính Hạo cau mày, ông không nghĩ ra bất kỳ nguyên nhân nào khiến hần nhúng tay vào chuyện này.

“Bởi vì. . . . Bởi vì con đàn bà chết tiết kia!” Lục Vân Thiên nắm chặt chiếc túi nhãn hiệu Chanel trong tay mình, ngón tay mìn màng bấm mạnh đến nỗi hồng cả lên.

“Vân Thiên, con đang nói tới ai?” Lục Chính Hạo bị con gái làm cho choáng váng, không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô ta.

“Ba, ba đừng hỏi, Tử Tuấn không thể không có công việc, hơn nữa tương lai vị trí thị trưởng, ba cũng phải cố gắng để cho hần ngồi lên. Ba, ba suy nghĩ biện pháp một chút, giúp Tử Tuấn khôi phục chức vụ, được không ba?” Tất cả không thể kết thúc như vậy, cuộc sống của Nghiêm Tử Tuấn và cô mới bắt đầu. Cô không cho phép, cô không cho phép bất kỳ kẻ nào tới phá hỏng cuộc sống tốt đẹp của mình!

Sắc mặt Lục Chính Hạo cực kỳ nghiêm túc, “Ba sẽ suy nghĩ biện pháp thật tốt, con đi về trước đi.” Ông giờ tay vỗ vỗ vai con gái.

Lần đầu tiên thấy con gái vì cuộc sống, vì mình người nhà mà nóng lòng như thế. Từ nhỏ được mình nâng niu như bảo bối trong lòng bàn tay, sao có thể chỉ vì một tên Mộ Ly nho nhỏ liền phá hủy mọi thứ đây?

“Ba sẽ rất nhanh giúp cho Tử Tuấn khôi phục chức vụ, Mộ Ly. . . . Nói với Tử Tuấn, không nên xung đột trực diện với hần.” Mộ Ly trở lại chắc chắn đã có sự chuẩn bị, ông chỉ muốn làm vị trí thị trưởng, không muốn xảy ra sự cố gì.

Lục Vân Thiên tức giận lắm lắm, nhìn ba mình gật đầu lia lịa, rồi rời đi.

Đi ra cửa, lửa giận trong lòng Lục Vân Thiên càng ngày càng khó kiềm chế.

Mộ Ly, hần thật sự vì con đàn bà chết tiết Quý Linh Linh mà làm ra chuyện này! Nếu hần vô tình, vậy cũng đừng trách cô vô nghĩa!

Quý Linh Linh, Mộ Ly, là các người tự tìm tới!

“Linh Linh. . . . Linh Linh. . . .”

Mộ Ly một tay lau tóc, một tay cầm điện thoại của Quý Linh Linh, trên màn hình hiển thị “Giang Tâm Dao”. Hần đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn Quý Linh Linh vẫn an ổn ngủ như cũ, thật sự không đành lòng đánh thức cô dậy. Nhưng chuông điện thoại di động vẫn kêu liên tục.

“Xin chào, tôi là Mộ Ly. Cô ấy vẫn còn ngủ, 10 phút sau, tôi sẽ nói cho cô ấy trả lời điện thoại của cô.”

“A. A được!”

Rất dễ nhận thấy bên kia điện thoại Giang Tâm Dao bị Mộ Ly làm cho sợ hãi, thế mà hắn không để Giang Tâm Dao kịp nói gì, trực tiếp tắt điện thoại.

Để điện thoại di động xuống, Mộ Ly vẫn dùng khăn lông lau tóc, hắn ngồi ở bên giường, nhìn Quý Linh Linh đang ngủ say. Cô gái này, hắn càng ngày càng không hiểu, hắn không biết cô có bao nhiêu mệt mỏi, lại có thể ngủ từ hôm qua cho đến bây giờ cũng chưa muốn tỉnh.

Hắn vươn tay vẽ theo đường nét trên khuôn mặt. Hắn không có nói cho cô biết, hai ngày không có tin tức, không nhìn thấy cô, tâm trí cứ như bị treo lên cao. Đời người chưa bao giờ có tồn tại cảm giác như vậy vì một người phụ nữ.

“Hử?” Lúc này, Quý Linh Linh chậm rãi mở mắt, người cô dường như mệt lả, liều mạng vứt bỏ thể lực. Nhưng trong quá trình này, toàn thân cô không thoải mái, “Mộ Ly?” Cổ họng cô khàn khàn.

“Tỉnh.” Mộ Ly sờ sờ chóp mũi của cô, “Em là con heo nhỏ lười biếng, định ngủ đến khi nào?” Âm thanh trầm thấp, cực kỳ mê người.

Quý Linh Linh đắm chìm trong âm thanh dễ nghe của hắn, cô không tự chủ tựa đầu vào lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng cọ xát, “Mệt quá.”

Mộ Ly để khăn lông xuống, lại gần cô, thuận tiện giang tay ôm cô vào trong ngực, “Công việc của em sao lại mệt mỏi như vậy?”

Lúc này thần trí Quý Linh Linh còn chưa tỉnh táo hẳn, nếu không động tác ôm mập mờ như thế này, sao cô có thể cho phép? Cô tuyệt đối không cho phép, chắc chắn là do quá căng thẳng.

Tay hắn nhẹ nhàng xoa tóc cô, mà Quý Linh Linh vừa vào ngực hắn, hai mí mắt không tự chủ lại rũ xuống. Lành Dạ Hy quá tàn nhẫn, mới có thể khiến cô mệt mỏi như vậy.

“Qua một hồi, em cũng không cần mệt nhọc thế này.” Hình như Mộ Ly nói với cô, nhưng dáng vẻ bây giờ của Quý Linh Linh, thì hắn càng giống như là lầm bầm lầu bầu.

Quý Linh Linh vô lực tựa vào trước ngực của hắn, nghe lời của hắn chỉ cảm thấy trong đầu vù vù, không nghe rõ ràng. Hương dầu gội mát mẻ, trong lòng càng thấy an tâm.

“Đừng ngủ nữa, Giang Tâm Dao vừa gọi điện thoại cho em, hình như là chuyện của công ty.” Mộ Ly mập mờ nói bên tai như đang thử thăm dò phản ứng của cô.

Trong nháy mắt, gương mặt Quý Linh Linh đỏ lên, quả nhiên!

“Hả? Tâm Dao?” Quý Linh Linh mơ hồ hỏi.

“Trở về gọi cho cô ấy.” Mộ Ly nâng thân thể cô lên.

Quý Linh Linh tỉ mỉ phân tích lời của hắn, hắn là Mộ Ly, người gọi tới là Giang Tâm Dao, trở về gọi lại cho cô ấy.

“Mộ Ly! Tôi đang ở đâu!” Đại não Quý Linh Linh giống như chiếc mô-tơ điện, rốt cuộc trở lại bình thường rồi.

Mộ Ly dựa vào đầu giường, quan sát Quý Linh Linh, đôi môi khẽ gợn lên, “Dĩ nhiên là nhà anh.”

“Cái gì!” Quý Linh Linh lập tức nhảy xuống giường, cuống quýt kiểm tra mình, cũng may, quần áo vẫn nguyên vẹn.

“Không cần kiểm tra, nếu như anh làm gì em...em cảm thấy bây giờ còn có thể xuống giường sao? Anh là quân tử, sao có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm chuyện cảm thú?” Mộ Ly uất ức.

Hắn không nên như vậy, mình không có nói thế mà.

“Tốt lắm á..., nhưng sao tôi lại ngủ ở trên giường của anh?” Quả thật Quý Linh Linh có khổ sở cũng không thể nói, thấy dáng vẻ đáng thương kia của hắn, nhất định không thể lớn tiếng trách mắng, nhưng mình vô duyên vô cớ qua đêm bên ngoài, phải nói sao với mẹ đây?

“Không cần lo lắng, ngày hôm qua, anh đã cho người nói với bác gái là em qua đêm ở nhà bạn rồi.”

“À?” Trong lòng Quý Linh Linh cả kinh, hắn có thể đoán được tâm tư của mình.

“Quần áo anh để trong phòng tắm, tắm xong thay là được.” Mộ Ly lại một lần nữa nói.

“A, được, cảm ơn.” Lúc này Quý Linh Linh không biết nói thêm nữa những thứ gì, chỉ là không khỏi cảm kích để cho nàng cảm thấy cũng có chút kỳ cục.

“Còn có áo lót.”

Quý Linh Linh cầm điện thoại di động mới đi được hai bước, Mộ Ly đứng phía sau của cô nói.

Chỉ thấy thân thể của cô run lên, phản ứng của cô thật đáng yêu, hắn yêu chết mất thôi.

“Quý Linh Linh, anh không có vợ, em không có chồng, anh sẽ cưới em làm vợ.” Mộ Ly không từ tế nói.

Lần này, nét mặt Quý Linh Linh không phải là cứng ngắc, mà là kinh ngạc.

Nàng xoay người, tiện tay cầm điện thoại di động ném Mộ Ly, người khiến bà đây không thể nói chuyện lịch sự!

“Cứu mạng, mưu sát chồng!”

32. Chương 32: Dạ Tiệc Sẽ Bắt Đầu

“Lãnh tổng.” Quý Linh Linh từ chỗ Mộ Ly vội vã chạy tới công ty, chuẩn bị xong, liền đi đến trước cửa phòng làm việc của Lãnh Dạ Hy.

Lúc này Lãnh Dạ Hy chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt không có vẻ gì liếc Quý Linh Linh một cái, “Ngày hôm qua đi làm cái gì rồi hả?” Âm thanh của hắn giống như đá vụn, Quý Linh Linh nghe lời hắn nói tinh thần phần chần chừ hơn.

“Tôi.” Quý Linh Linh nhìn khuôn mặt lạnh băng của Lãnh Dạ, trong lòng sợ sệt, “Tôi.”

“Quý tiểu thư, cô chỉ cùng tôi ra ngoài một chuyến, liền ỉn cái quyền thích làm gì thì làm sao?” Giọng nói của Lãnh Dạ Hy dường như không hề có ý đùa giỡn.

“Hả? Không phải, không phải, Lãnh tổng anh hiểu lầm rồi!” Quý Linh Linh có chút kinh ngạc nhìn ông chủ lớn của mình, cô không đến nỗi chỉ đi công tác với hắn một lần mà tự xem mình là Tổng giám đốc phụ nhân? Cô không phải không biết suy nghĩ, chẳng lẽ phụ nữ thông minh liền đạt đến điểm này sao?

“Đó là?” Lãnh Dạ Hy chống cằm, nghe Quý Linh Linh vội vàng giải thích, giống như hắn đang hưởng thụ.

“Lãnh tổng. Lãnh tổng anh.” Trêu chọc tôi! Quý Linh Linh nhìn ra vẻ trêu đùa trên mặt hắn. Chuyện gì xảy ra, cô chỉ mới ngủ một ngày thôi mà, chẳng lẽ trời đất thay đổi? Mộ Ly không hiểu sao lại muốn kết hôn với cô, mà ông chủ lớn của mình tự mở nghi ngờ! Cô không phải muốn cảm ơn rồi rút?

“Buổi tối có bữa tiệc khiêu vũ, đi cùng tôi.” Lãnh Dạ Hy đứng lên, trở dáng vẻ nghiêm trang của mình.

Khiêu vũ? Mộ Ly đứng người không ít chiêu thuật.

“Lãnh tổng, tôi nghĩ, nếu như anh vì anh ta, vậy thì tôi không đi được.” Cô muốn cự tuyệt, mặc dù bây giờ trong sinh mệnh của cô sẽ có một người đàn ông xuất hiện, nhưng cô biết rõ người này không phải là Mộ Ly.

Hắn giống như cơn gió, khôn khéo đến mức cô không đoán ra. Hơn nữa ngay cả thân phận của hắn, cô vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Nếu như hắn thật sự lợi hại như bên ngoài đồn đại, thì hắn cũng là nhân vật tiêu biểu trong khóm hoa ngao du khắp nơi. Cùng hắn vui đùa một chút chưa nói, phát triển sâu thì cô không có tâm tình.

“Anh ta? Cô nói ai?” Lãnh Dạ Hy không hiểu lời cô nói.

Quý Linh Linh nhìn bộ dáng của hắn, trong lòng không khỏi cười lạnh, ông chủ chính là ông chủ, cho dù bị người ta đoán được mục đích, vẫn có thể biểu hiện bình tĩnh như cũ.

“Lãnh tổng, tôi và Thượng tá Mộ Ly không có bất cứ quan hệ gì, tôi nghĩ anh không cần phải thay anh ta hẹn tôi.” Quý Linh Linh rủ tầm mắt xuống, mặc kệ lần trước Lãnh Dạ Hy đem cô bán hay không, nhưng mỗi lần Mộ Ly sai khiến hắn, đều làm cho Quý Linh Linh áy náy. Dù sao mình chỉ là một nhân viên nhỏ, lúc nào cũng dựa vào người khác sai bảo ông chủ của mình, cảm giác cực kỳ khó chịu.

“Ngẩng đầu lên.” Hắn ra lệnh một tiếng, lập tức Quý Linh Linh theo phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên. “Cô xem nhiều phim thần tượng phải không? Cô là bạn gái của hắn, khi nào tới phiên tôi tới hẹn cô thay hắn?” Thái độ nói chuyện của Lãnh Dạ Hy dường như không có nửa phần quan hệ với mình, khiến cho người khác cảm thấy xa cách, trong lòng Quý Linh Linh không khỏi tấm tắc tán dương. Người đàn ông này có bao nhiêu mạnh mẽ, có thể đem mình bao bọc kỹ lưỡng như thế.

“Vậy lần trước.” Quý Linh Linh từng nóng nảy khi đối mặt với ông chủ, cho nên cũng không dám lớn tiếng chất vấn, chỉ có thể bình tĩnh hòa nhã hỏi đơn giản như vậy.

“Dự án của Từ tổng, may nhờ Mộ Thượng tá giúp một tay. Mà tôi đứng lúc ở khách sạn, cho nên hẹn cô đến đó.” Lãnh Dạ Hy đang nói tiếng người sao? Tại sao Quý Linh Linh một câu nghe cũng không hiểu.

Nhìn dáng vẻ không hiểu Quý Linh Linh, “Hai người đều là người yêu rồi, chẳng lẽ còn quan tâm đến việc hắn không trực tiếp hẹn cô? Quý tiểu thư, tôi không nghĩ cô loại người này.” Lãnh Dạ Hy phản bác lại chất vấn Quý Linh Linh sao? Không cùng đẳng cấp.

Quả nhiên ông chủ là ông chủ, chỉ dùng một câu mơ hồ không rõ đem đuổi mình đi. Hơn nữa bây giờ còn đem phá hỏng tất cả đường lui của cô. Hắn là một ông chủ lớn, bỏ bai đã không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi, cô là một phụ nữ thông minh, nếu như đấu cùng hắn, thật là không biết sống chết.

“Tôi không nghi ngờ gì. Nhưng mà Lãnh tổng, tôi và anh ta không phải yêu đương, chỉ đơn giản là quan hệ bạn bè. Anh ta đã giúp đỡ tôi, tôi rất biết ơn, chỉ như vậy thôi.” Quý Linh Linh, hôm nay mảy uống nhầm thuốc sao, vội vàng phủ sạch quan hệ với Mộ Ly.

“Hả?” Trên mặt Lãnh Dạ Hy chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau hắn nhanh chóng dấu đi, “Phải hay không, đó là chuyện của hai người. Buổi tối không nên để tôi chờ, ở trong công ty.” Dứt lời, hắn đi trước một bước ra khỏi phòng làm việc.

Quý Linh Linh vội vàng đi theo.

“Lãnh tổng tôi.”

“Cực tuyệt? Cô cảm thấy công việc của cô bây giờ không tốt? Hay là suy nghĩ muốn đổi công tác?” Lãnh Dạ Hy không quay đầu lại, cắt đứt lời nói Quý Linh Linh, hắn liền đi trước.

Bà nó! Quý Linh Linh nhìn chằm chằm bóng lưng Lãnh Dạ Hy, hận không thể nhổ mấy chiếc răng. Đây là có ý gì, nếu cô không đi cùng hắn thì liền đem cô cuốn gói sao? Quá đáng, anh không phải là ông chủ lớn, Quý Linh Linh cần rằng nghiêng lợi n giây, cuối cùng ảo não trở lại phòng làm việc của mình.

Đấu với trời, đấu với đất, cũng không thể đấu với ông chủ. Quý Linh Linh trở lại phòng làm việc cố gắng kiểm chế, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Nhưng chỉ là cùng hắn ra ngoài dự tiệc, lo lắng cái gì, vừa đúng lúc để cho cô mở mang.

“Linh Linh, Linh Linh.” Giang Tâm Dao đi tới trước mặt cô, gọi mấy tiếng, cô mới phục hồi tinh thần.

“Hả? A, Tâm Dao!” Quý Linh Linh vội vàng đứng lên.

Giang Tâm Dao cười xấu xa quan sát cô.

“Cô sao thế?” Quý Linh Linh bị cô ấy nhìn đến sợ hãi, đến bây giờ cô cũng không thể cười nổi, “Tâm Dao không nên nhìn tôi như vậy..., cô làm sao vậy?”

“Tôi thế nào? Tôi nhìn cô thế nào, Linh Linh cô gần đây rất đào hoa nha.” Điều bộ Giang Tâm Dao nghịch ngợm, như vậy mới đúng chứ, một tiểu nha đầu 20 tuổi, nên hoạt bát như thế mới đúng.

“Đâu có, không cần nói lung tung.” Quý Linh Linh nhớ tới lời Mộ Ly, buổi sáng hân nhận điện thoại của Giang Tâm Dao, lần này cô không yên ổn rồi.

“Nói lung tung? Đâu có đâu, cô và Mộ Ly ở cùng một chỗ, Mộ Thượng tá, Hắc Mã Vương tử!” Nhất thời hai má Giang Tâm Dao ửng hồng, thật khác với tác phong đoan trang ngày thường rất nhiều.

Mặt Quý Linh Linh ửng hồng, “Không phải như cô nghĩ, không phải.”

“Tốt lắm, cô vội vã giải thích cái gì. Mới vừa rồi Lãnh tổng hẹn cô tham gia dạ tiệc phải không?”

“Làm sao cô biết?” Chỉ mới nói chuyện một lát, cô ấy làm sao biết được.

“Lãnh tổng lớn tiếng bảo Tiểu Mỹ chuẩn bị lễ phục cho cô, tất cả mọi người đều nghe được. Linh Linh, buổi tối dạ tiệc có thể nói là ý nghĩa trọng đại, cô phải quý trọng.” Đột nhiên gương mặt Giang Tâm Dao thần bí, khiến Quý Linh Linh có chút không hiểu.

“Ý nghĩa trọng đại? Không phải là cùng ông chủ ra ngoài xã giao sao?”

“Đến lúc đó cô sẽ biết..., chơi thật tốt nhé!” Giang Tâm Dao nói xong, liền rời đi.

“Tâm Dao, có ý gì?” Quý Linh Linh nhìn Giang Tâm Dao rời khỏi phòng làm việc của mình, trong lòng không khỏi nghi ngờ, ý nghĩa trọng đại? Điều này có nghĩa là gì.

33. Chương 33: Scandal Tiểu Manh

Scandal, cái gì mà scandal? Dưới tình huống thông thường, muốn xảy ra scandal trong giới doanh nhân, hay trong giới nghệ sỹ, ít nhất cũng phải qua một đêm! Nhưng Quý Linh Linh thì sao, nhà thiết kế có chút chút đang tiếng, vậy mà chỉ trong vòng ba giờ ngắn ngủi, lại trở thành tâm điểm bàn tán của IDE.

Lớn như toilet, nhỏ như phòng uống nước, đi tới đâu tên tuổi Quý Linh Linh nổi lên ở đấy. Chẳng lẽ. Thật không ngờ. Quý Linh Linh chọn ngày hoàng đạo thật chính xác?

“Nghe nói Tổng giám đốc công ty chúng ta lại thăng chức cho Quý Linh Linh, tổng giám đốc còn cố ý sai người đặt lễ phục cho cô ta, hơn nữa chỉ cho hai tiếng!” Ánh mắt người phụ nữ thứ nhất sáng lên.

“Làm ơn, tin tức của cô không nhanh nhạy gì cả, nửa giờ trước nhà thiết kế thời trang bộ XX đã nói cho tôi biết. Hơn nữa, Lãnh tổng đặc biệt dặn dò, nhất định phải thiết kế một bộ lễ phục phù hợp, ngay cả đồ trang sức cũng phải đồng loại!” Ánh mắt người phụ nữ thứ hai sáng lên.

“Ôi trời ời!! Sao Quý Linh Linh lại tốt số như thế, bay lên thành Phượng Hoàng! Một tháng trước, tôi cũng không biết công ty chúng ta có người như thế này!” Ánh mắt người phụ nữ thứ ba sáng lên.

“Mấy người không hiểu gì cả, làm phụ nữ phải có thủ đoạn. Cô nhìn người ta đi, lần đầu tiên cùng tổng giám đốc đi nước Pháp, quay về đã trở thành nhà thiết kế chính; lần thứ hai cùng tổng giám đốc đi nước Pháp, nghiễm nhiên trở thành Tổng giám đốc phụ nhân của chúng ta!” Một người phụ nữ tổng kết.

“Oa.”

“Oa.”

Nhất thời tất cả các loại âm thanh ao ước xen lẫn ghen tị tạo thành một mảnh.

Quý Linh Linh ở trong nhà vệ sinh, nói thầm trong bụng, rốt cuộc hiểu rõ tại sao vừa rồi đi tới phòng thiết kế lại không có người nào ở đó. Thì ra tập trung trong toilet nói chuyện nhiều chuyện, đây quả thật là nơi để phát triển dư luận của công ty!

Nếu cô đi ra ngoài? Không phải là tự mình tìm cái chết sao? Một người một bãi nước miếng, là có thể làm cô chết đuối rồi. Nếu cô không ra? Cô chắc chắn là nhân vật chính của scandal. Cô có oan hay không, mình bị Lãnh Dạ Hy sai bảo đi theo như chó chết, lúc gánh vác trách nhiệm thì mọi người lại nói cô hướng tới chức “Tổng giám đốc phụ nhân”, thế nào cũng không được!

Mục đích người ta đồn tiếng xấu là mang lại lời ích ình, còn cô thì được cái gì? Trừ bỏ bị người ta nói xấu sau lưng, cô còn có thể làm cái gì? Dĩ nhiên, cô chỉ biết cười theo. Khi những nữ đồng nghiệp lấy nụ cười oán giận chào hỏi thì cô còn rất cung kính đáp lại.

A! Rốt cuộc cô trêu chọc ai? Vẫn luôn cẩn thận dè dặt, cẩn trọng, vẫn. . . . Vẫn vì loại đàn ông cặn bã, mà cô “Cuối đời khó giữ được” rồi !

Không được, cô không thể cúi đầu trước “Thế lực ác bá”, cô nhất định phải hỏi Lãnh Dạ Hy, hỏi hẳn một chút rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, phải ình một câu trả lời thật rõ ràng!

“Cô vẫn còn ở đây nhìn cái gì?” Khuôn mặt Lãnh Dạ Hy sa sầm, từ lúc hấn vào phòng thay quần áo, vẻ mặt cứng đờ của Quý Linh Linh vẫn nhìn hấn. Hơn nữa chỉ nhìn chằm chằm không nói lời nào. “Quý tiểu thư!” Hấn tăng thêm vài phần âm lượng!

“Ách? Ồ ồ ồ! Lãnh. Lãnh tổng, anh đã tới!” Không có tiền đồ, không có chí khí, khí thế hiên ngang lúc ở trong toilet đã chạy đi đâu mất rồi? Quý Linh Linh ơi Quý Linh Linh, trời sinh cô nhất định bị Lãnh Dạ Hy bóc lột đến chết.

Lãnh Dạ Hy lườm cô một cái, “Tôi còn tưởng cô ngừng thở rồi đấy”. Một câu đả kích khiến Quý Linh Linh không biết nói gì. Hung ác, thật là hung ác, cô chỉ sững sờ một chút, hấn lại có thể nói cô như vậy.

“Lãnh tổng tôi.” Tôi muốn hỏi, những lời đồn kia anh có biết không? Sau khi Quý Linh Linh thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lãnh Dạ Hy, đầu lưỡi hoàn toàn đông cứng.

“Còn có việc?” Lãnh Dạ Hy thật đúng là hiểu tâm tư người khác, hấn hỏi, cô cũng không dám trả lời.

Quý Linh Linh nhìn thẳng Lãnh Dạ Hy, giàu sang tại trời, cô cam chịu số phận. Không phải chỉ là lời đồn thôi sao, cô quang minh chính đại, sợ gì ai chứ!

“Lễ phục này rất thích hợp với cô, rất đẹp.”

Trời!

Quý Linh Linh sững sờ nhìn bóng lưng Lãnh Dạ Hy, cô nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhất thời trong đầu hiện lên mấy chữ thật to, đặc biệt biến thái!

“Còn không đi?” Lãnh Dạ Hy đứng ở cửa mở miệng, đầu cũng không quay lại.

“Ồ!” Nhắc tới lễ phục, Quý Linh Linh lo lắng đuổi theo.

Dọc đường đi cô đều suy nghĩ, rốt cuộc tối nay là dạ tiệc gì. Nhìn Lãnh Dạ Hy nghiêm chỉnh, xem ra tối nay không giống bình thường. Mà chính cô, ngay cả trang sức đắt tiền cũng đeo lên, hơn nữa lễ phục cũng không phải rẻ tiền, nhảy một cái cô liền trở thành loại phụ nhân chỉ biết cả ngày ngồi ôm chó XX.

10 phút sau, bọn họ đã tới nơi.

Xuống xe, Lãnh Dạ Hy có ý bảo Quý Linh Linh khoác cánh tay của hấn.

Ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt cô là một tòa kiến trúc hoa lệ, cảnh vật bên ngoài như một tòa lâu đài nguy nga lộng lẫy. Cung điện Vec-xây* (của Pháp)! Đây là ấn tượng đầu tiên của cô về nó, thật là cổ kính, sang trọng, trang nghiêm, tao nhã. Quý Linh Linh vắt hết sức suy nghĩ, không biết nên dùng lời nào để khen ngợi về tòa kiến trúc này.

“Khép miệng lại đi, nước miếng chảy ra hết rồi kìa.” Lãnh Dạ Hy cúi đầu lại gần cô nói.

“Ách? A ồ!” Quá mất mặt, mất mặt! Thật xấu hổ, không có kiến thức, không có kiến thức!

“Lãnh tổng, tối nay là bữa tiệc gì?” Quý Linh Linh thận trọng hỏi.

Sau khi đi được mấy bước, Lãnh Dạ Hy mới nhàn nhạt trả lời, “Lát nữa cô sẽ biết.” Nói cũng như không.

Khi vào đến đại sảnh, nơi đây đã tập trung tất cả thượng nhân cũng như các nhà chính trị nổi tiếng. Quý Linh Linh vừa thấy những người trước mặt, không khỏi có chút xấu hổ, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một tia tự ti.

“Bọn họ đều là người bình thường, cô nên dùng ánh mắt của người bình thường nhìn họ.” Đường như Lãnh Dạ Hy đang an ủi cô.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, nhìn gò má kiên nghị của Lãnh Dạ Hy, thì ra người đàn ông xuất hiện bên cạnh mình, là một người có thân phận cao quý.

“Tôi. Lãnh tổng tôi muốn đi toilet.” Quý Linh Linh cúi đầu, âm thanh oa oa nói.

“Ừ, có cần tôi đi cùng không?”

“Không cần không cần!” Thụ sủng nhược kinh, dưới sự chỉ dẫn của bồi bàn, Quý Linh Linh vội vã đi đến toilet.

“Hô. Hô.” Quý Linh Linh trốn vào sau toilet, liền bắt đầu thở mạnh, cô khẩn trương cùng kích động, còn mang theo vài phần sợ hãi. Mọi thứ ở đây dường như không phù hợp với cô.

Nhìn mình chằm chằm trong gương, được mặc trang phục thiết kế, lúc này Quý Linh Linh xinh đẹp có chút hư ảo, cô không thể tin vào mắt mình. Cô giơ tay lên, “Vẻ đẹp của cô nghiêng nước nghiêng thành như vậy, tại sao cũng không giành nổi với con gái thị trường?” Cô thần nhiên nói, trên mặt không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào.

Cô ghen tỵ? Cô phẫn hận? Chẳng qua cô chán ghét Nghiêm Tử Tuấn luôn miệng chỉ biết nói đến quyền thế!

Đại khái qua ba phút, Quý Linh Linh đã điều chỉnh xong tâm trạng của mình, liền ra khỏi toilet. Nhưng ở trong đại sảnh sang trọng này, cô lại không tìm được Lãnh Dạ Hy.

Trong lúc cô ngẩng đầu tìm người, thì cảm thấy phía dưới có người đang kéo lễ phục của mình.

“Chị xinh đẹp, chị có thể giúp em lấy một ly sâm banh không?”

Hai mắt Quý Linh Linh mở to, bên chân mình là cái gì? Một cậu bé đáng yêu.

Vóc dáng cậu bé chỉ cao tới hông của mình, đôi mắt to tròn, mái tóc bắt chước người lớn chải ra sau ót, một thân đồ Tây tinh tế, kết hợp với nụ cười động lòng người, khiến Quý Linh Linh sửng sốt.

“Chị xinh đẹp, chị không giúp em lấy sâm banh sao?” Chỉ thấy cậu bé bĩu môi, nước mắt ngưng đầy hốc mắt, dường như không cần thận sẽ chảy xuống.

“Không. Không phải!” Quý Linh Linh vội vàng khoát tay giải thích, cô cúi người xuống, “Thật ngại a, diện mạo của em thật sự là.” Đáng yêu sao? Chỉ hình dung cũng không đủ. Đẹp trai sao? Cũng không phải, bộ dáng của cậu bé thoát nhìn bụi bặm, làm cho người ta không nhận được đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ bé.

“Chị, em khó coi lắm sao? Chị không thích em à?” Lúc này biểu hiện cậu bé càng thêm uất ức, mắt to ngập nước, thấy thế Quý Linh Linh tinh thần sáng khoái.

* Lâu đài Versailles thường được gọi là cung điện Versailles hay đơn giản là Versailles là nơi ở của các vua Pháp Louis XIII, Louis XIV, Louis XV và Louis XVI

34. Chương 34: Tranh Giành Với Tiểu Mạnh

“Chị.” Nghe âm thanh mềm mại non nớt, Quý Linh Linh cảm giác mình đang bay trong đám mây, bây giờ đứa trẻ nào cũng đáng yêu như thế sao? Cũng đáng yêu như vậy sao?

Nếu như Quý Linh Linh không hiểu bản thân mình, khẳng định cô đã cho rằng mình yêu thích trẻ con.

“Người bạn nhỏ, em muốn sâm banh sao?” Quý Linh Linh giữ vững hình tượng ngọt ngào động lòng người của mình, nặn ra một nụ cười thật tươi.

Bé trai nhìn gương mặt xinh đẹp đột nhiên phóng to của Quý Linh Linh trước mặt mình, “Chị, ” thừa dịp lúc Quý Linh Linh nghiêm túc lắng nghe, cậu bé đưa bàn tay nhỏ mũm mĩm véo má Quý Linh Linh.

Hành động đó dọa sợ Quý Linh Linh.

Chuyện này. Rõ ràng động tác này là cô muốn làm, nhưng chưa kịp ra tay, đứa bé này lại có thể ra tay trước.

“Chị, da mặt chị thật mịn màng, em sờ qua rất trơn nha.” Bé trai cong chân mày lên, khoe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền dễ thương. Biểu hiện của cậu bé giống như một tiểu thiên sứ, nhưng khi nghe hắn nói vậy, Quý Linh Linh suýt nữa quỳ trên mặt đất.

Nghe ý cậu bé, chắc đã sờ qua không ít chị xinh đẹp rồi.

Đứa bé nha, thích chị xinh đẹp cũng không thể trách mắng. Quý Linh Linh kịp thời điều chỉnh khuôn mặt nở nụ cười lớn nhất, cô cầm tay cậu bé, “Nói cho chị biết, em tên gì?”

“Chị, chị tên là gì?” Bé trai chớp chớp đôi mắt to, nghiêm trang hỏi.

Trước mặt mình là một tiểu đại nhân, Quý Linh Linh không nhận được nụ cười. Nhìn thấy vật nhỏ này, chuyện buồn phiền gì trong lòng cũng có thể quên đi.

“Chị tên là Quý Linh Linh, em thì sao?” Quý Linh Linh vẫn khom người như cũ, vẫn giữ nụ cười trên mặt hỏi.

“A.” Cậu bé giống như đang suy tư, “Em tên là Tư Viễn, em thích người khác gọi em Tư Tư.”

“Ồ? Tư Viễn? Tư Tư? Sao có vẻ giống tên của bé gái vậy?” Quý Linh Linh dùng ngón tay út gãi gãi chóp mũi cậu bé, lại nhận không được cười nói.

Tư Viễn nhìn Quý Linh Linh, miệng một lần nữa dô lên, “Tại sao Tư Tư lại không thể là tên con trai? Em chính là rất thích cái tên Tư Tư a!” Xem ra, bởi vì một câu nói của cô mà đứa bé mất hứng.

“Nhóc con, không nên như vậy, không nên như vậy, tiểu Tư Tư đáng yêu, cái tên này rất êm tai, bé trai tên này cũng rất đặc biệt! Chị vừa nói sai rồi, nói sai rồi ha.” Quý Linh Linh vội cười ha hả, thấy đáng vẻ chu môi khóc thút thút của cậu bé, chỉ như vậy cũng đủ làm cô cảm thấy như mình mắc tội lớn.

“Được rồi, để tha thứ cho chị, cúi đầu xuống cho em thơm một cái.” Ánh mắt Tư Viễn nhìn Quý Linh Linh sáng ngời, nói.

“Ách? Được!” Bị vật nhỏ hôn, xem ra mình cũng có thể trẻ thêm vài tuổi nữa .

Quý Linh Linh đang cúi đầu xuống thấp, tiểu Tư Viễn nhón chân lên, đang lúc muốn hôn .

“A! Lãnh tổng!” Quý Linh Linh bị Lãnh Dạ hi ôm eo kéo lên.

Hành động này khiến cho tiểu Tư Viễn vồ hụt.

“Cô ở đây làm cái gì?”

“Tôi. Tôi.” Trêu chọc người bạn nhỏ a! Quý Linh Linh có chút e sợ nhìn ông chủ lớn của mình, ở chỗ này trêu chọc bé trai không phải là công việc của cô? Chẳng lẽ cùng hắn dự dạ tiệc đều thuộc phạm vi công việc.

“Làm gì sao, chính là hôn nhẹ đó..., anh khẩn trương như vậy làm gì.” Người nói này lời này chính là tiểu Tư Viễn, hắn thuần thực rút một cái khăn tay trắng ở trong túi rút ra, nhẹ nhàng xoa xoa miệng của mình.

Một màn này, Quý Linh Linh có chút không tin vào hai mắt của mình, thằng bé. Thằng bé không phải còn nhỏ sao? Tại sao cô có cảm giác, hắn là người trưởng thành đây.

Lãnh Dạ Hy hừ lạnh một tiếng, “Đi mà hôn nhẹ người khác, đừng ở chỗ này.”

Quý Linh Linh nhìn Lãnh Dạ Hy, cậu bé chỉ là một người bạn nhỏ, có cần nói chuyện dữ dội như vậy?

Tiểu Tư Viễn vẫn không chịu thua, “Là chị xinh đẹp để cho tôi hôn, dù sao tôi sẽ không hôn anh.” Cậu bé chán ghét nhìn Lãnh Dạ Hy.

“Tư Tư, không nên nói chuyện như vậy.” Quý Linh Linh nhỏ giọng nhắc nhở, cô không hiểu rõ về Lãnh Dạ Hy, cô không biết Lãnh Dạ Hy có thể động thủ với một đứa bé hay không, yên tĩnh một chút thì tốt hơn.

“Chị xinh đẹp, em hỏi chị a, nếu như phải lựa chọn, chị sẽ chọn hôn nhẹ em hay là người đứng bên cạnh chị?” Tiểu Tư Viễn ngẩng đầu, hỏi nghiêm túc.

“À?” Quý Linh Linh nhìn tiểu Tư Viễn, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, điều này có thể coi là vấn đề sao? Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lãnh Dạ Hy.

Không cần gấp gáp, đây là vấn đề liên lớn! Lãnh Dạ Hy cũng đang nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt này và ánh mắt thiết tha của tiểu Tư Viễn quả thật giống đúc như nhau. Không phải đâu, cậu bé chỉ là một người bạn nhỏ, Lãnh Dạ Hy có muốn phân cao thấp như vậy hay không.

“Lãnh. Lãnh tổng, vậy. Tư Tư là một đứa bé, anh không cần để ý lời của nó?” Bây giờ cô đang làm cái gì? Ngay thơ giải thích cho Lãnh Dạ Hy vấn đề này!

“Chị xinh đẹp, nói cho em biết đi, em muốn biết. . . Em biết rõ chị xinh đẹp cũng thích hôn nhẹ em đấy, chị nói có đúng hay không?” Tiểu Tư Viễn vút nụ cười khó có thể cự tuyệt cho Quý Linh Linh.

Tiểu yêu tinh, quả thật chính là tiểu yêu tinh a, chỉ dùng hai câu đơn giản, liền đẩy cô vào tình huống Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Quý Linh Linh cảm giác khóe miệng mình co quắp, để cho cô lựa chọn, phải chọn thế nào đây?

Nhìn bộ dạng kia của Lãnh Dạ Hy, có lẽ là dao động rồi. Bây giờ Quý Linh Linh có thể quỳ xuống sao? Cho phép cô quỳ xuống sao? Nếu quả có thể nói quỳ xuống, cô nhất định bắt hai người này quỳ xuống. Có làm hay không, rốt cuộc cô là thì sao, chịu đại nhân khi dễ còn chưa tính, bây giờ còn cộng thêm một đứa bé?

“Chọn thế nào?”

Quý Linh Linh bị ánh nhìn của Lãnh Dạ Hy dọa sợ, xin hỏi đại ca anh bao nhiêu tuổi?

Hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau, nhìn một hồi, Quý Linh Linh không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. Chọn thế nào, chọn thế nào? Có thể hôn nhẹ mỗi người một cái hay không?

“Chị xinh đẹp, sao không nói lời nào? Chị xem em xinh đẹp đáng yêu, chẳng lẽ chị không muốn hôn gương mặt mũm mĩm của em sao?” Tiểu Tư Viễn quả thực là đang dụ dỗ Quý Linh Linh, mắt to ngập nước, kết hợp với vẻ mặt mềm mại như vậy, thật khiến người ta muốn ngừng mà không được.

“Muốn!” Quý Linh Linh vừa thốt ra lời đó, liền hối hận, bởi vì cô cảm thấy rõ ràng người khác ôm hông của mình chặt thêm mấy phần, hơn nữa có chút đau. .

“Quý tiểu thư, cô chọn thế nào?” Lãnh Dạ Hy cũng không bỏ qua cơ hội, âm thanh lạnh lùng, lần này hình như mang theo mấy phần tình cảm, đây là tòa băng sơn sao?

Quý Linh Linh cúi đầu, không nhìn ai. Bọn họ chính là như vậy, thích ép mình đến mức này, chọn, chọn cái gì mà chọn? Tại sao bọn họ không chọn mình!

Lãnh Dạ Hy, tôi chịu đủ rồi, dùng bộ mặt lạnh lùng hù chết người ta! Quý Linh Linh tự nhủ trong lòng, tay nắm chặt, hạ quyết tâm, “Lãnh tổng, tôi.”

“Quý Linh Linh!”

Cô quay đầu lại, là Mộ Ly!

35. Chương 35: Tranh Hôn

Mộ Ly! Quý Linh Linh cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch. Trong lòng không nhịn được gào thét một tiếng, tại sao có thể như vậy?

Không biết vì nguyên nhân gì, Quý Linh Linh theo bản năng cúi đầu, định tránh khỏi vòng tay của Lãnh Dạ Hy.

“Lãnh tổng?” Quý Linh Linh không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lãnh Dạ Hy. Thật không hiểu, tại sao hắn càng ôm càng chặt? Nếu nói hắn muốn chiếm đoạt **? Nhưng không phải hắn rất sợ Mộ Ly ư, sao bây giờ lại liều lĩnh như thế.

Ánh mắt Lãnh Dạ Hy vẫn luôn ở trên người Mộ Ly, căn bản không để ý Quý Linh Linh.

“Lãnh tổng, phụ nữ của tôi, anh vẫn chăm sóc thật tốt.” Mộ Ly khẽ vuốt cằm, khoe miệng tản ra nụ cười rực rỡ, làm cho người ta không thể dời mắt.

Mộ Ly đứng ở trước mặt, bờ vai dày rộng, dáng người cường tráng, kết hợp với bộ Tây trang màu đen vừa người, khiến cho cả người mang vẻ nghiêm túc mà tà mị. Quý Linh Linh nhìn hẩn, không khỏi nuốt nước miếng một cái, đối với Mộ Ly, mỗi lần nghe hẩn nói “Phụ nữ” mà không phải là “Bạn gái”, không biết sau này có thể trở thành “Mẹ của bọn đứa bé” hay không.

“Ha ha, Mộ Thương tá, Linh Linh là cấp dưới của tôi, ta nên chăm sóc thật tốt.” nét lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt Lãnh Dạ Hy dần dần tan đi, lại xuất hiện nụ cười, thế nhưng cười. Tại sao so với khuôn mặt băng bó còn khó hơn nhìn?

Quý Linh Linh không dám nhìn nữa, hai người đàn ông khí thế này, đem cô ép chặt không thở nổi. Hôm nay ông chủ lớn không giống bình thường, mấy ngày trước còn khách khí đem mình “Dâng tặng” cho Mộ Ly, nhưng hôm nay là đang ra oai sao?

Mộ Ly ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn Quý Linh Linh. Trong lúc lơ đãng ánh mắt Quý Linh Linh và hẩn chạm nhau, cô có vẻ hơi hốt hoảng lo lắng tránh né. Mà động tác này, lại tỏ rõ biểu hiện mập mờ, trực tiếp chôn mắt trong ngực Lãnh Dạ Hy.

“Linh Linh.”

“Hả?” Tại sao nhìn vẻ mặt Mộ Ly lại là lạ như vậy, mặc dù hẩn cười giống người ngoài hành tinh, nhưng loại cảm giác này, khiến trong lòng cô chập bông.

“Hôm nay không phải thống nhất sẽ về nhà anh sao? Chẳng lẽ hôm nay muốn về nhà em?” Mộ Ly khẽ mở môi mỏng, hai câu này giống như hòn đá nhỏ, ti ti bành bạch đánh trên mặt Quý Linh Linh.

Này! Sao có thể nói lung tung!

“Hả?” Quý Linh Linh nhỏ giọng khẽ hừ một tiếng, hôm nay ông chủ lớn uống nhầm thuốc hay sao, hẩn luôn bấm hông của cô làm cái gì?

Vì câu nói này của Mộ Ly, khiến cho ba người bọn họ nhất thời im lặng, chỉ còn tiếng cười nói của những người khác trong đại sảnh.

Hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, đều có tâm ý, mà Quý Linh Linh lại bị ép không ngóc đầu lên được.

Vừa không thể nói với tên vô lại Mộ Ly, vừa chết cống với ông chủ lớn trên đỉnh đầu. Cô nên làm cái gì? Đắc tội với người nào, cô đều chết không “Toàn thân”.

“Chị xinh đẹp.” Đúng lúc ấy, âm thanh non nớt lại một lần nữa vang lên.

Quý Linh Linh nhìn về phía Tư Viễn, một khuôn mặt nhỏ nhắn vô hại, khiến cho cô không cười nổi.

“Chị xinh đẹp, hai người bọn họ thật sự không có ý tứ, em có thể mời chị uống một ly sâm banh không?” Cách nói Tư Viễn thuần thực, chọc Quý Linh Linh không nhịn được cười ra tiếng.

Cô đẩy cánh tay Lãnh Dạ Hy đang đặt ở trên eo cô ra, trực tiếp đi về phía Tư Viễn, cũng không để ý mình mặc lễ phục đắt tiền, liền bế tiểu Tư Viễn lên.

“Tư Tư, chị cùng em đi uống sâm banh có được không?” trong bụng Quý Linh Linh thầm vui mừng, ông trời vẫn có mắt, sẽ không để người tốt “Chết oan”.

“Có thật không? Chị xinh đẹp, chị thật sự đồng ý mời em sao?” Tiểu Tư Viễn giật mình, không ngờ a, hẩn cư nhiên đánh bại hai người đàn ông ưu tú, một lần hành động liền “Ôm” được mỹ nhân về.

“Đương nhiên rồi!” Quý Linh Linh đồng ý, cái này gọi là sướng hạng nhất, rốt cuộc có thể thoát khỏi hai người bọn họ rồi. “Lãnh tổng, Mộ tiên sinh, ngại quá, tôi muốn đi cùng Tư Tư.” Lý do này, cho dù không tốt cũng phải biến thành tốt.

Cô thấy rất rõ bộ mặt Lãnh Dạ Hy co quắp, mà đáng vẻ Mộ Ly nhìn cô, dường như kém hơn so với một đứa bé?

“Chụt!” Tiểu Tư Viễn không đợi Quý Linh Linh phục hồi tinh thần, một ngụm hôn lên gò má cô.

Quý Linh Linh sững sờ, ngay sau đó đôi mắt cong lên, cười nhìn cậu bé, “Tư Tư không ngoan rồi!”

“Lại một cái nữa!” Tiểu Tư Viễn vừa nói xong, liền ôm gương mặt Quý Linh Linh hôn lên tất cả, lập tức hôn năm sáu cái.

“Này!” Mộ Ly không chịu nổi nữa, chuyện âu yếm, hân cũng không làm nhiều, thế mà tên nhóc này lại dám nhân cơ hội ăn đậu hũ của cô. hơn nữa biểu hiện của Quý Linh Linh lại vui đến quên cả trời đất!

“Xuống!” Lãnh Dạ Hy mở miệng nói, chẳng những nói mà còn hành động nữa, trực tiếp kéo tiểu Tư Viễn từ trong ngực Quý Linh Linh xuống.

“Hả?” Quý Linh Linh nhìn Lãnh Dạ Hy, khuôn mặt càng lạnh lùng. Cô không khỏi rung mình một cái, cô làm gì sai?

“Làm cái gì vậy, tôi còn chưa hôn đủ. Gương mặt của chị xinh đẹp vừa mềm vừa đàn hồi, hôn lên đôi môi thật thoải mái!” Tiểu Tư Viễn hình như còn chưa đã ngứa, nhưng chẳng lẽ cậu bé không nhìn ra, trong mắt Lãnh Dạ Hy kích động muốn đánh người sao?

“Tại sao chú lại dùng vẻ mặt đó nhìn tôi? Thật là đáng sợ, thật sự rất đáng sợ! Đừng như vậy nha, cùng lắm thì cho chú hôn chị xinh đẹp một cái là được rồi, thật là hẹp hòi!” Tiểu Tư Viễn thông minh, phát hiện nét mặt Lãnh Dạ Hy khó coi, cậu bé nhanh chóng chuyển đề tài.

Nhìn Lãnh Dạ Hy tàn bạo không nói lời nào, tiểu Tư Viễn lập tức nhảy tới bên người Quý Linh Linh, tay nhỏ bé dặt nàng lễ phục, “Xinh đẹp tỷ tỷ, hân tức giận, người không phải có thể thân ái hân à?”

“À?” Ý thức Quý Linh Linh lui về phía sau một bước nhỏ.

Cô có một trăm cái bụng, cũng không dám đùa giỡn ông chủ lớn, chẳng lẽ cô không muốn sống sao?

“Chị xinh đẹp, chẳng lẽ chị không có nhìn ra chú ấy đang ghen sao? Hôn nhẹ chú ấy đi..., hôn một chút thôi!” Tiểu Tư Viễn chu môi đỏ mọng, tay nhỏ bé kéo nhẹ lễ phục cô, lại mang theo vài phần uất ức.

Nhìn bộ dạng này của tiểu Tư Viễn, Quý Linh Linh lại lập tức mềm lòng, to gan, “Tư Tư, chị hôn là được, không cần biểu hiện thế này.”

Quả nhiên đứa bé đặc ý lắc lư, nhất là cậu bé đẹp trai thích giả bộ đáng thương, lừa người phụ nữ không suy nghĩ như Quý Linh Linh, so với đàn ông lừa dối phụ nữ còn lợi hại hơn!

Lãnh Dạ Hy đứng thẳng người, nhìn về phía Quý Linh Linh. Rất rõ ràng, hân nhìn thấy trên mặt cô đỏ ửng.

Tiểu Tư Viễn đứng sau lưng Quý Linh Linh, trên mặt ngưng ra nụ cười như ý.

“Đứng lại!” Mộ Ly một bước bước lên trước, bắt được cánh tay Quý Linh Linh. “Trước khi hôn hân, có phải cũng nên bồi thường anh không? Anh không chỉ có ghen, hơn nữa đồ bình dấm chua!” Dứt lời, không chờ Quý Linh Linh thấy rõ thái độ của hân, nụ hôn của hân như ánh mặt trời mùa hè nóng bỏng một dạng, chứa đầy sức mạnh đè cô lại.

Bởi vì động tác Mộ Ly động tác quá lớn, hân ôm hông Quý Linh Linh một cái, nặng nề hôn lên.

Cô nàng Quý Linh Linh ngu ngốc này, chẳng lẽ không nhìn ra cô đang bị một đứa trẻ đùa bỡn sao? Bị đứa bé chiếm tiện nghi, thiếu chút nữa cũng bị ông chủ lớn sắc lang chiếm tiện nghi! Đáng chết, để cho người khác sàm sỡ cô trước, hân cũng muốn chiếm tiện nghi, như vậy những người khác cũng chỉ có thể nhìn thôi sao.

Không cần ghét bỏ hân một cách dã man, đây là hân đối phó hân thích nữ nhân thói quen tác phong.

Chỉ là, hai vị đại nhân, ở nơi này hôn mãnh liệt, chẳng lẽ không sợ dạy hư người bạn nhỏ? Không sợ mang đến cho Quý Linh Linh dẫn độn nguy hiểm sao?

36. Chương 36: Hai Ông Chú Đáng Yêu

Mạnh mẽ. Hôn!

Khi Mộ Ly buông Quý Linh Linh ra, trời mới biết, Quý Linh Linh suýt bật cười, đây là tình huống dở khóc dở cười a! Mộ Ly có bệnh phải không, tại sao cố tình trước mặt đại Boss, làm thế với mình?

Trong lòng một hồi than thở, chuyện đầu tiên Quý Linh Linh làm chính là quay đầu lại, liếc trộm ông chủ lớn của mình.

Mới vừa rồi đáng vẻ hấn và tiểu Tư Viễn ngây thơ tranh hôn, bây giờ chắc là tức gần chết đi.

Nhưng. Vậy mà. Lúc này Lãnh Dạ hi không có vẻ gì là đang nhìn cô, không nhìn ra vẻ thoả mái vừa lòng.

Quý Linh Linh cho là mình nhìn lầm, không khỏi lại một lần nữa nhìn ông chủ lớn một cái, nhưng sự thật chứng minh, chuyện xảy ra giữa hai người bọn họ vừa rồi, căn bản Lãnh Dạ Hy thờ ơ ơ hờ. Tự mình đa tình? Suy nghĩ nhiều, đúng, nhất định là tự mình nghĩ nhiều.

“Mộ Ly, anh làm cái gì vậy?” Quý Linh Linh đánh một cái trên vai của hấn.

Nột tay Mộ Ly vòng quanh hông của cô, hấn không để ý đến cô, mà nhìn về phía tiểu Tư Viễn cách đó không xa, “Nhìn thấy không? Chị xinh đẹp là của chú, không cho phép chạm lung tung.” Dĩ nhiên, càng không thể hôn loạn!

“Này!” Quý Linh Linh lại một lần nữa đánh Mộ Ly, hấn tại sao có thể nói chuyện với một đứa bé như vậy, hơn nữa cô nhìn thấy vẻ mặt của tiểu Tư Viễn, là khiếp sợ. Làm loại chuyện nhiệt tình này rước mặt một đứa bé, hấn thật sự không sợ dạy cậu bé ư.

Mộ Ly lại một lần nữa ôm sát Quý Linh Linh hơn, “Lãnh tổng, tôi muốn mượn cô ấy một lát.” Dứt lời, hấn không chờ bất luận kẻ nào đồng ý, liền kéo mạnh Quý Linh Linh rời đi.

Nhìn hai người không được tự nhiên rời đi, tiểu Tư Viễn thở dài một cái, “Mạnh mẽ quá, hình như rất ngọt nha.”

Lãnh Dạ Hy liếc hấn một cái, không nói gì, một tay dứt vào túi quần, tay phải cầm một ly sâm banh, làm bộ phải đi.

“Ôi chào, cứ như vậy rời đi, không có khí phách!” Tiểu Tư Viễn học bộ dáng của hấn, động tác giống nhau, chỉ là tay phải cầm một ly nước trái cây, mới vừa rồi phục vụ đi ngang qua cố tình kín đáo đưa nước trái cây cho cậu.

Lãnh Dạ Hy xoay người, neho tròng mắt đen, “Cẩn thận lời nói của cháu, chú ý dùng từ lễ phép.”

Tiểu Tư Viễn đô đô miệng, bày tỏ bất mãn của mình.

“Rất rõ ràng, chị xinh đẹp như vậy, cứ như vậy bị cướp đi rồi, chú không nóng lòng sao?” Thật là hoàng thượng không vội, tiểu thái tử đã gấp.

“Vì cái gì mà chú phải nóng lòng?” Lãnh Dạ Hy hỏi ngược lại, thật lòng không xem tiểu Tư Viễn là một đứa bé.

“Ồ, vậy chính là chú không quan tâm sao? thế vừa rồi cần gì phải tranh với cháu, hiện tại thì tốt rồi..., hai chúng ta ai cũng không có được, đáng tiếc a, gương mặt của chị mềm nhũn ngon miệng.” Tiểu Tư Viễn vừa nói xong, còn tỏ vẻ vẫn còn thèm thuồng.

“Cháu quá nhiều lời!” Hình như Lãnh Dạ Hy không muốn để ý thằng bé, xoay người lại muốn đi.

“Dù sao chú cũng hối hận đi, chị không chỉ có gương mặt đẹp, hơn nữa ngực cũng rất đầy đà a!”

“Câm miệng!” Mặt Lãnh Dạ Hy nổi đầy vạch đen, ai dạy đứa bé này.

Chỉ thấy tiểu Tư Viễn cong môi lên, gương mặt cười xấu xa, “Chú, vừa rồi cháu có sờ tới!”

“Không cần đi theo chú!” Lãnh Dạ Hi không muốn mang theo nó, còn nhỏ tuổi, có thể nói là Tiểu Sắc Lang. Hơn nữa. Hơn nữa người phụ nữ Quý Linh Linh kia, cứ nhiên mặc ột đứa bé sờ sảng.

Tiểu Tư Viễn nhìn bóng lưng Lãnh Dạ Hy, “Cháu mới không cần đi theo chú, cháu còn muốn đi của mm*!” Dứt lời, cậu bé tiểu tiêu sái xoay người lại, đưa ánh mắt nhìn chăm chú mấy mỹ nữ trước mặt.

“Hi, Hello, các chị xinh đẹp!”

“ . . . !”

“Này, anh làm gì thế?” Quý Linh Linh không khỏi cắn môi, tại sao mình không có hơi sức, cứ như vậy bị hấn ép buộc kéo vào trong thang máy.

Nhìn nàng nhìn chăm chăm mắt to bộ dạng, Mộ Ly cười xấu xa, mắt không khỏi chăm chú vào trước ngực cô.

Quý Linh Linh theo ánh mắt của hấn, phát hiện hấn đang nhìn cái gì.

“Này!” Nàng lại một lần nữa đánh vào vai của hấn, “Nhìn cái gì vậy?” Cô vội vàng che ngực của mình.

Cái này. Người này thật quá đáng, cho là mình ngủ quá một giấc ở nhà hấn, cho là trước đây hấn cưỡng hôn mình, liền đem mình trở thành người đàn ông của cô rồi sao? Làm sao có thể!

“Anh cũng không phải là chưa từng nhìn qua.” Trong lời nói của Mộ Ly mang theo mấy phần đáng tiếc, nhưng rõ ràng cũng có mùi vị hài lòng.

“Anh nói cái gì?” Quý Linh Linh hất đầu, hận không thể giết chết hấn.

“Anh sớm muộn cũng đều là nhìn, em nói đi, em yêu.” Lại tới, lại tới, tên vô lại này, cô thật là phục hấn, tại sao có thể vô lại như vậy!

“Mộ Ly, tôi cảnh cáo anh, anh không nên nói lung tung! Hơn nữa, bây giờ anh buông tôi ra, Lãnh tổng vẫn còn ở chờ tôi ở trong đó!” Trời mới biết, nếu như làm chậm trễ chuyện chính sự, Lãnh Dạ Hy có thể hạnh hạ cô hay không.

“Em muốn đi tìm hấn?” Giọng nói Mộ Ly để lộ ra vẻ nguy hiểm.

Quý Linh Linh nhìn hấn, đột nhiên vẻ mặt có mấy phần nghiêm túc, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt của người đàn ông này biến đổi quá nhanh. Cô còn chưa muốn chết nhanh như vậy, chỉ có thể nuốt phục.

“Đâu. Nào có! Chỉ là, chỉ là tôi đi cùng Lãnh tổng tới đây, tới nay anh ta không có bạn nhảy thì làm thế nào?” Quý Linh Linh tỏ ra mình là cô gái tốt.

“Anh cũng không có bạn nhảy, sao em không quan tâm?” Về mặt Mộ Ly như cũ không thay đổi.

“Tĩnh!” Cửa thang máy mở ra ở tầng 20.

“Ô. Này!” Quý Linh Linh còn chưa kịp phản ứng, Mộ Ly liền ôm cô đi, không cho cô cự tuyệt, một cước đá văng cửa phòng đi vào.

“Mộ Ly!” Quý Linh Linh giật mình nắm chặt cà vạt của hấn.

“Thả. Tay!” Mộ Ly đặt cô nằm rạp người trên giường, bắt lấy tay mềm của cô.

Cô gái ngu ngốc, còn nín cà vạt như thế, sẽ siết hấn chết .

Quý Linh Linh buông tay ra, lộn một cái, liền chạy trốn tới một bên. Cô tựa như đang phòng vệ nhìn hấn, “Mộ Ly, anh. Anh muốn làm gì?”

Mộ Ly lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt xấu xa vô hình giết người, chỉ thấy hấn tháo cà vạt của mình, “Đương nhiên là tiến hành phục vụ.”

“Phục. Phục vụ cái gì?” Ngàn vạn, ngàn vạn lần không được! Trong lòng Quý Linh Linh run lấy bầy, tên đại sắc lang này, siêu cấp sắc lang, thì ra trong thời gian dài như vậy, hấn đều không quên!

“Em yêu, em nói xem?” Mộ Ly cấp cho cô một ánh mắt hấp dẫn.

Trong nháy mắt Quý Linh Linh miệng đắng lưỡi khô, ánh mắt sững sờ, người đàn ông này. Yêu mị.

“Đừng. Đừng. Tiền kia tôi không muốn nữa rồi !” Coi như giúp đỡ người nghèo vẫn không được! Người nào muốn đàn ông chứ, mặc dù sắc đẹp của hắn có thể thay cơm.

Đang nói chuyện, Mộ Ly đã cởi xong áo của mình rồi, lộ ra hình thể cường tráng.

Mẹ ơi, có muốn sắc dụ hay không a!

Quý Linh Linh nhìn chằm chằm thân hình màu lúa mì khỏe mạnh này, hơn nữa còn có cơ ngực, hắn không cần khỏe như vậy! Cô đang nhìn sững sờ, liền bị Mộ Ly kéo đến bên cạnh.

“A!” Mặt của cô không hề báo trước đụng vào người của hắn.

“Này!” Khốn kiếp. Ngay sau đó cô lại kêu một tiếng sợ hãi, cả người cũng bị Mộ Ly đặt ở trên giường.

May mà giường tương đối mềm, nếu không cô đều hoài nghi thân thể mình có thể bị áp hư hay không.

“Bên dưới, chỉ cần phát ra âm thanh hưởng thụ là tốt rồi, cái khác không hòa hài cũng không sao.” Mộ Ly mập mờ nói, càng làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Quý Linh Linh chống đỡ ở trước ngực hắn, thật ra, đối với Mộ Ly, cô cũng chỉ có thể có cự tuyệt trên đầu lưỡi thôi, những thứ khác đều không làm được.

“Tốt lắm, không cần nhìn chằm chằm như vậy. Bây giờ, ánh mắt của em nên là ánh mắt mê ly, hấp dẫn anh.” Mộ Ly nhỏ giọng nhẹ dụ dỗ, môi chậm rãi như hạt mưa nhỏ rơi trên môi của cô.

Dịu dàng, tưởng tượng không ít dịu dàng. Môi của hắn không có nóng bỏng, mà mang theo chút lạnh lẽo, loại hôn khê này, cảm giác vẫn còn rất hưởng thụ.

Quý Linh Linh hơi khấn trương nhắm mắt lại, hưởng thụ tất cả những gì Mộ Ly mang cho lại cho cô.

Tay của hắn chậm rãi xuống dưới lục lợi, sau khi cô ngừng giãy dụa còn có mấy phần nhu thuận động lòng người.

Môi của hắn ở bờ môi cô, chậm rãi tuột xuống, cảm thụ giờ phút yên tĩnh này của cô.

“Hôm nay, rốt cuộc chúng ta có thể thực hiện.” Âm thanh Mộ Ly mang theo vài phần vội vàng, hình như hắn không thể chờ đợi.

“Ô.” Quý Linh Linh nhẹ giọng thở dài rên rỉ.

Nghe được âm thanh của cô, Mộ Ly như được khích lệ, càng thêm nhiệt tình hôn.

Kể từ sau đêm đó, không giây phút nào là hắn không nhớ nhưng cô gái này, không ngờ tham gia dạ tiệc của nhà họ Lãnh lại có thể nhìn thấy cô. Nhưng vậy thì thế nào, cuối cùng đi chung với Quý Linh Linh, chỉ có thể là hắn mà thôi.

“A.” Trên người nổi lên tầng da gà, nụ hôn của hắn khiến cho cô run rẩy không dứt.

“Hi, Hello, chú, chị xinh đẹp, hai người đang làm gì?” Đột nhiên ở cửa xuất hiện một Tiểu Nhân Nhân.

“A!” Quý Linh Linh khê kêu một tiếng, vội vàng đẩy ra Mộ Ly ra. Bởi vì hắn đang ở tư thế không phòng bị, cư nhiên bị Quý Linh Linh đẩy xuống dưới giường!

Tiểu Tư Viễn nhìn hai người hốt hoảng, không khỏi vui mừng nhẹ giọng cười “Khanh khách”. Hắn dùng tay nhỏ bé che mắt, “Tôi không nhìn thấy!”

Tiểu tử thú!

Một tên đàn ông đã phát điên!

37. Chương 37: Không Có Nhân Tính

“Chú, nơi này không thể đi ngủ a.”

“Chú, chào ôi, vừa rồi chú so với chú kia đẹp trai hơn rất nhiều a.”

“Chú, cháu rất thích chú, có thể cho cháu hôn nhẹ chú được không a!”

“Vâng chú, cháu và chị xinh đẹp đi a!”

Một phút ngắn ngủi, tiểu Tư Viễn trút cho Mộ Ly ** nước sôi, còn hôn mang ôm, các loại đánh ra. Cứ như vậy, Mộ Ly luôn thông minh bị một đứa bé chơi đùa đến sưng sốt, hơn nữa khi Quý Linh Linh bị tiểu Tư Viễn lôi chạy, hẳn còn không có phản ứng.

Có lẽ lúc đang kích tình, lại bị một người bạn nhỏ cắt ngang, đã dọa hấn.

“Tư Tư, em dẫn chị đi đâu?” Quý Linh Linh một tay ôm lấy tiểu Tư Viễn, sau đó bị nó vô cùng thân thiết hôn nhẹ khắp mặt.

“Chị xinh đẹp, hôm nay chị mặc chiếc váy xinh đẹp này làm gì thế?” Hai tay Tiểu Tư Viễn bưng mặt của cô, gương mặt nghiêm túc.

“Ách. . . .” Quý Linh Linh bị hỏi như vậy, đột nhiên trong đại não dần hiện ra gương mặt lãnh khốc bất thường của Lãnh Dạ Hy, cả người cô không khỏi run sợ. Xong rồi! Cô lo lắng ẩn thang máy tầng một, cô bị Mộ Ly làm mê mẩn tâm trí, cứ mơ mơ màng màng lên tầng, thiếu chút nữa. Thiếu chút nữa. Làm hỏng chính sự của mình, nếu như ông chủ lớn nắm không thả làm thế nào?

5 phút, Quý Linh Linh dưới sự hướng dẫn của tiểu Tư Viễn, ở trong đám người thấy được Lãnh Dạ Hy.

“Chị xinh đẹp, đi thôi.” Tiểu Tư Viễn thuận tay lôi kéo Quý Linh Linh, tuy nhiên nó vẫn không thấy cô có bất kỳ động tác nào.

Quý Linh Linh cau mày liếc mắt nhìn tiểu Tư Viễn, lại nhìn Lãnh Dạ Hy đang đứng nói chuyện với những nam nữ khác ở cách đó không xa. Những người bên cạnh hẳn không phải là người giàu sang bình thường, mình chỉ là nhà thiết kế của công ty IDE, làm sao có thể đi qua chào hỏi đây?

Trong lòng cô băn khoăn, nhưng tối nay cô đi cùng Lãnh Dạ Hy, cũng không thể đi qua, cũng không thể rời đi, cho nên liền đứng tại chỗ. Mà tiểu Tư Viễn ngửa đầu nhìn cô, hình như tâm tư của người lớn quá khó đoán.

Bồi bàn cho bọn họ một người một ly sâm banh, Quý Linh Linh mặc lễ phục sang trọng, xinh đẹp không gì sánh được, tay trái cầm ly rượu, tay phải còn dẫn một người bạn nhỏ đẹp trai thông minh. Hình ảnh này, động lòng người, dĩ nhiên làm cho người khác khe khẽ bàn luận, nữ nhân xinh đẹp, đứa bé đáng yêu, rất ăn khớp a.

Bình thường đứa bé đều không chịu nổi yên tĩnh, chỉ một lát, liền giật tay Quý Linh Linh ra.

“Chị xinh đẹp, chị phải chờ em nhé.” Dứt lời, nó liền chạy tới chỗ của Lãnh Dạ Hy.

“Đừng đi qua!” Nhưng Quý Linh Linh chưa kịp ngăn cản, tiểu Tư Viễn đã đến bên người Lãnh Dạ Hy.

Hơn nữa. Quý Linh Linh có chút kinh ngạc nhìn một màn xuất hiện ngay trước mắt mình, Lãnh Dạ Hy cứ nhiên bế tiểu Tư Viễn lên, hai người châu đầu ghé tai đang nói cái gì đó. Quả nhiên. Là đang nói đến cô.

Ánh mắt Lãnh Dạ Hy lạnh lùng liếc mắt nhìn Quý Linh Linh đứng cách đó không xa, cả người không nhận được rung mình một cái, khoảng cách xa như vậy, muốn cô đóng băng ngay lập tức, vẫn đơn giản như vậy, phục!

“Chị xinh đẹp, cùng em qua đó” Lúc Quý Linh Linh đang ngây người, tiểu Tư Viễn đã đưa tay nhỏ bé ra, không nói lời nào liền kéo cô đi.

“Ba, chị xinh đẹp tới.” Tiểu Tư Viễn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Lãnh Dạ Hy ngọt ngào nói.

Ba? Cô không phải ù tai chứ, sao nghe người khác. Người khác hưng phấn tung tin tức đây? Quý Linh Linh giống như tượng gỗ, đứng bất động tại chỗ, chỉ nghe những người khác khen Lãnh Dạ Hy hòa nhã. Cùng con hần tiểu Tư Viễn.

“Quý tiểu thư, còn đứng ngốc ở đó?” Chỉ thấy Lãnh Dạ Hy ôm tiểu Tư Viễn trong ngực, hần quay đầu lại nhìn Quý Linh Linh.

Một lớn một nhỏ, một lạnh lùng muốn chết, một tiểu thông minh, tại sao có thể là cha con đây? Ai có thể nói cho cô biết, không phải tất cả mọi người đều cho rằng ông chủ lớn là độc thân sao? Tại sao bây giờ liền xuất hiện con trai lớn như vậy? “Chị xinh đẹp mau tới a, chúng ta muốn chụp ảnh gia đình rồi.” Tiểu Tư vung tay, gọi Quý Linh Linh qua.

Nhưng lúc này hai chân Quý Linh Linh giống như đổ chì, nhúc nhích cũng chẳng được, ảnh gia đình? Ai có thể nói cho cô biết, tình huống này là thế nào?

“Tôi còn phải đi mời cô?” Chẳng biết lúc nào, Lãnh Dạ Hy đã thả tiểu Tư Viễn xuống, đi tới bên cạnh cô, trên cao nhìn xuống. “Ách. Tôi.” Quý Linh Linh nhìn Lãnh Dạ Hy, không khỏi lui về phía sau một bước, ông chủ lớn của mình tựa như ảo mộng, cô thật sự có chút mơ hồ. Nếu như bọn họ là cha con, chẳng phải tình huống lúc này chính là đùa giỡn cô sao? Cô không nghĩ sai chứ?

Vì động tác này của cô, lạnh lùng trong mắt Lãnh Dạ Hy không khỏi sâu hơn một phần, “Tôi mời cô tới tham gia dạ tiệc, nếu như không vui, bây giờ cô có thể ra về.” Âm thanh hần lạnh lùng, giống như từ địa ngục truyền đến, điều này làm cho Quý Linh Linh không khỏi cả kinh.

Hần đang đuổi mình trở về sao? Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, ông chủ lớn liền máu lạnh vô tình như thế? Đôi môi Quý Linh Linh giật giật, nhưng lời quá đáng này, từ đầu đến cuối không có nói ra.

“Lãnh tổng, thân thể tôi có chút không thoải mái, tôi đi về trước đây.” Quý Linh Linh không dám nhìn thẳng ánh mắt của hần, chỉ sợ lại bị ánh mắt lạnh lẽo Lãnh Dạ Hy giết chết.

Quý Linh Linh xách lễ phục, vội vã đi ra ngoài.

Tối nay, thật là làm người ta bực bội.

Lãnh Dạ hi, cô vẫn nghĩ tình hình hần chỉ lạnh một chút, độc miệng một chút thôi, nhưng cô sai rồi, hần lại có thể đối với một cô gái không có phong độ như vậy, cô còn có thể nói tốt gì đây?

Từ chức? Xào cô như cá mực, tất cả cô đều không sợ. Không phải chỉ là một Lãnh Dạ Hy thôi sao? Cho rằng mời cô đến đây, là có thể sai bảo cô như chúa trai sao? Vậy hần nhầm rồi, dù cô có đi ăn xin, cũng không xin hần!

Quý Linh Linh ra cửa, một cước đá vào một cái cây. Con mẹ nó Lãnh Dạ Hy, quen biết hần sao? Hần cư nhiên dùng cái loại đó đuổi người đi? Không phải chỉ là một bữa tiệc khiêu vũ thôi à, hần có gì tốt mà đắc ý?

Càng nghĩ, trong lòng càng buồn bực phần nộ. Quý Linh Linh cô, đã khi nào phải chịu đựng loại chèn ép này?

Đi tới một vườn hoa ở quảng trường, Quý Linh Linh nhìn xung quanh một vòng, không nhìn thấy xe taxi, đành phải nghỉ chân ở đây một chút rồi.

Xách lễ phục, rất không có hình tượng, đặt mông ngồi ở cái bình bên cạnh. Vừa rồi đá cái cây kia có chút lợi hại, cô cau mày, bây giờ nổi giận không có chỗ phát.

“Lãnh Dạ Hy, chờ, anh chờ ngày tôi từ chức, tôi nhất định sẽ tính toán tất cả món nợ cùng anh!” Quý Linh Linh khó khăn chế thịnh nộ như cũ.

Mà bây giờ dây giày cũng chống đối lại cô, một cái móc, cô cư nhiên không thể giải quyết?

Cấn răng một cái, tay dùng lực, Quý Linh Linh một phen gạt dây giày bên trên ra, giày cũng như quả hồng mềm, dùng chút hơi sức, nứt liền mở ra!

“Đáng chết!” Quý Linh Linh cũng không suy nghĩ nhiều, dùng sức đem giày ném ra ngoài. Ngày mai giải thích, cô gặp cướp, thời điểm chạy trốn giày rơi mất rồi!

“Hơi sức lớn như vậy?” Đột nhiên có người đi ra từ trong bóng tối, trên tay còn cầm giày cao gót của cô.

Quý Linh Linh vốn là tức giận, nhìn thấy người tới chỉ cảm thấy e lệ.

38. Chương 38: Bạn Gái Của Tôi

“Của cô sao?” Một tay người đàn ông câu dây giày, đứng cách Quý Linh Linh một khoảng, liền dừng chân.

Quý Linh Linh lo lắng vội vàng đứng lên, nhưng trên chân chỉ mặc một chiếc giày, bộ dáng của cô không khỏi lúng túng.

“Phải Là của tôi.” Quý Linh Linh khó có thể nhìn thẳng ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông, nhưng sau đó giống như là nhớ ra cái gì đó, lại hỏi, “Không làm anh bị thương chứ?”

Chỉ thấy khoe miệng anh ta khê cong lên, một lần nữa đưa giày trước mặt cô cố ý nói, “Cũng may, không bị hư.” Trong lời nói của hắn mang theo mùi vị nhàn nhạt hài hước, khiến lòng Quý Linh Linh khẩn trương không khỏi dần dần bình tĩnh lại.

Thấy thế, Quý Linh Linh cũng không nói gì thêm nữa, mà là vội vàng nhận lấy chiếc giày trong tay anh ta, thở nhẹ nhàng, bày tỏ bối rối của mình.

Người đàn ông nhìn bộ dáng Quý Linh Linh, nụ cười trong mắt càng đậm, hắn cũng chỉ lộ ra một chút tức giận mà thôi, không nghĩ tới vừa đi sang bên này bỗng nhiên bị một đôi giày cao gót nặng nề đập vào người. Khi hắn thấy vẻ mặt giận dữ của người phụ nữ thì không biết nên làm gì, muốn tới xem thử một chút, không biết rốt cuộc người phụ nữ này như thế nào.

Quý Linh Linh vừa đi giày, vừa không khỏi ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình. Cô có thể đỏ mặt sao? Người đàn ông trước mặt thật sự rất đẹp trai! Không giống như người khác, hắn rất điềm tĩnh, khiến cho tim cô đập thình thịch.

“Ai ôi.” Quý Linh Linh đi giày xong, vừa bước một bước về phía trước, giày nghiêng một cái, cả người cô liền nghiêng về phía trước.

“A!” Cô chỉ cảm giác mình nhào vào trong một vòm ngực ấm áp.

“Tiểu thư, cô không sao chứ.” Âm thanh của người đàn ông nhẹ nhàng vẩy vào tai của cô, cực kỳ dịu dàng.

Thân thể Quý Linh Linh không khỏi chấn động, gắt gao khoắc chặt tay người đàn ông đó, cũng không khỏi đẩy ra, “Cảm ơn. Cảm ơn. Tôi không sao!” Cô lo lắng đứng ngay ngắn, điều chỉnh lại tư thế của mình. Thật sự chưa gặp qua người đàn ông vô hại như vậy, cứ nhiên không gạt tay cô xuống.

“Tiểu thư, tôi đưa cô vào.” Người đàn ông vươn tay, làm bộ để ỉnh đỡ cô.

Quý Linh Linh nhìn tay hắn đưa ra, ngón tay trắng mịn, không nhìn ra bất kỳ cử chỉ lỗ mãng nào.

“Vâng.” Quả nhiên đối với phụ nữ ôn thuận (Ôn hòa thuận hậu), trai đẹp không có bất kỳ sức miễn dịch nào, Quý Linh Linh - mày cũng đừng quên, mày đã bị Lãnh Dạ Hy đuổi ra ngoài.

“An đại thiếu!” Quý Linh Linh mới vừa vươn tay ra, chưa cảm nhận được sự ấm áp của bàn tay của người đàn ông này thì giọng nói Lãnh Dạ Hy vang lên không xa.

Nhìn người này, Quý Linh Linh nhanh chóng thu hồi tay của mình. Không biết tại sao, cô cảm thấy nếu như bị Lãnh Dạ Hy phát hiện bộ dáng này của mình, cô nhất định là chịu không nổi .

“Lãnh Thiếu.” Người được gọi là An đại thiếu xoay người, hắn hướng Lãnh Dạ Hy chào hỏi.

“Vừa rồi gặp mặt, An phu nhân vẫn còn ở tìm anh, không nghĩ tới, An đại thiếu lại ở chỗ này với Quý Linh Linh.” Lúc này, Lãnh Dạ Hy đã đi tới trước mặt bọn họ.

Lời này mà Lãnh Dạ Hy cũng nói ra được sao? Bình thường là người một gậy không đánh ra ba cái rắm, bây giờ lại cùng người khác nhiệt tình chào hỏi.

An Trí Viễn vươn tay bắt tay Lãnh Dạ Hy. Lãnh Dạ Hy đưa mắt nhìn về phía Quý Linh Linh, “Quý tiểu thư, những người khác đang chờ em, chúng ta nên quay vào.” Lời của hắn thật là dịu dàng.

Quý Linh Linh nhìn hắn, không khỏi muốn lui về phía sau. Ông chủ lớn của mình quả nhiên có tâm tư trẻ con, chẳng lẽ hắn quên vừa rồi đuổi mình thế nào rồi sao? Cô nhìn hắn, nhưng không có lên tiếng, cũng không có động tác khác.

“Lãnh Thiếu, vị này là Quý tiểu thư?” Ánh mắt An Trí Viễn rời khỏi Lãnh Dạ Hy, nhìn trên người Quý Linh Linh phát ra khẩn trương, hắn cười, có lẽ đoán ra được gì đó.

“Tôi là.” Quý Linh Linh định mở miệng trả lời.

“Bạn gái của tôi.” Âm thanh Lãnh Dạ Hy chưa từng tăng cao, tuy nhiên nó thật đem Quý Linh Linh ngoài khét trong nhào.

Bạn gái!?

“Không cần trẻ con như thế, tất cả mọi người đang đợi em.” Lãnh Dạ Hy ôm vai Quý Linh Linh, như đang dụ dỗ tiểu sủng vật.

Quý Linh Linh nghiêng mặt ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng ở bên cạnh mình, mắt cô không phải có vấn đề chút, người đàn ông đứng ở trước mặt mình là Mộ Ly, có đúng hay không?

Nhìn dáng vẻ cô chưa hết hoảng hốt, “Không nên nhìn, đi thôi.” Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt chóp mũi trơn bóng của cô.

Quý Linh Linh theo bản năng trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm Lãnh Dạ Hy, nhất định là có người lấy bình hoa đập đầu của hắn rồi, nhất định là, nếu không làm sao có thể biến thành bộ dáng như vậy!

“An đại thiếu, chúng ta đi thôi.” Lãnh Dạ Hy ôm thật chặt Quý Linh Linh, hắn đã xác định, Quý Linh Linh sẽ không xuất hiện bất kỳ hành động ngoài ý muốn nào.

“Ừ được rồi.” Ánh mắt lạnh lợi của An Trí Viễn dừng trên người của hai người, cho dù vừa rồi tranh cãi ầm ĩ, cũng không nên như vậy?

Ba người, lại một lần nữa cùng nhau vào đại sảnh.

Giống như mọi người thật sự là đang đợi Quý Linh Linh, ba người vừa xuất hiện, tất cả ánh mắt của mọi người đồng loạt đều nhìn về bọn họ.

Lui về phía sau! Mọi người nhường lối chăm chú nhìn, loại cảm giác này, giống như châm mũi nhọn trong người, một chút cũng không thoải mái.

Lãnh Dạ Hy vòng tay ngang hông của cô chặt mấy phần, Quý Linh Linh ngửa đầu nhìn hắn, tràn đầy nghi ngờ. Hắn khẽ đụng chạm, “Đi theo tôi, không cần sợ hãi.” Dứt lời, hắn kéo tay Quý Linh Linh lên, đổi thành giống như cô kéo hắn cánh tay.

Toàn bộ cả nam lẫn nữ trong hội trường sững sốt.

Tham gia sự kiện lớn như thế này, chỉ một thành viên trong bọn họ, Quý Linh Linh miễn cưỡng có thể tiếp nhận, nhưng bây giờ, rõ ràng cô chính là nữ chính. Không biết xấu hổ cùng tự ái lại một lần nữa nổi lên, loại cảm giác này khiến cho cô không khỏi cúi đầu.

Mỗi một bước đi, cô có cảm giác quanh thân mình bọc đầy mũi tên nhọn, đau đến muốn chết. Người nào bây giờ có thể nói cho cô biết, rốt cuộc ông chủ lớn có lai lịch như thế nào, tại sao lại giống như buổi lễ kết hôn vậy!

An Trí Viễn vừa bắt đầu tiến vào, liền dừng bước.

“Này, mới vừa rồi đi của mm sao?” Lúc này, một người mặc lễ phục ngắn nóng bỏng, ăn mặc kiêu diễm xuất hiện bên cạnh hắn, trong giọng nói, mang theo vài phần đùa giỡn.

An Trí Viễn nhìn cô ta một cái, liếc dời ánh mắt, “Lần sau nếu như tham dự trường hợp này, không nên ăn mặc quá đáng như vậy, sẽ giọng khách át giọng chủ.”

Người phụ nữ nghe lời của hắn, cũng không phải đồng tình, “Làm ơn, chẳng lẽ anh không nhìn thấy sao? Em ăn mặc ***, nữ chính cũng không phải là em à. Ngược lại là anh, tới chỉ trong chốc lát, đến gần mấy mỹ nữ rồi, đem em cô đơn ném ở một bên.” Người phụ nữ cong môi đỏ mọng lên, khuôn mặt non nớt cùng với cách ăn mặc thực nữ, có chút không tương xứng.

“Em ghen?” Giọng nói An Trí Viễn không lạnh, nhưng nhàn nhạt, hình như chuyện này không có nửa điểm quan hệ với hắn.

Người phụ nữ sững sờ, “Anh yêu, anh nghĩ hơn nhiều, nơi này nhiều mỹ nữ như vậy, anh phải chơi được khá hơn một chút a, em cùng với bà chủ tán gẫu!”

“Thẩm Lạc Nhất!” An Trí Viễn lại một lần nữa bị Thẩm Lạc Nhất đánh bại, người phụ nữ này mỗi lần đều như vậy. Nhìn hắn không có phụ nữ khác bên cạnh, cô không sáng khoái phải hay không?

Mộ Ly ở trong khách khứa, ngón tay đã bị hắn nắm chặt khằn khách vang dội, hắn chỉ là thất thần một chút mà thôi, Lãnh Dạ Hy lại trối Quý Linh Linh bên người.

Hắn cho là dựa vào một đứa bé, là có thể đem mình giải quyết.

Hắn vừa bước ra một bước.

“Mộ Thượng tá.” Sau lưng có người kéo lại hắn.

“Hả? Sao cậu lại ở chỗ này?” Mộ Ly thấy người phía sau, chân mày không khỏi nhíu lại.

Người đàn ông ghé vào tai hắn nói. Mộ Ly liếc mắt nhìn Lãnh Dạ Hy thân mật với Quý Linh Linh, mặt lạnh lùng kéo.

“Chúng ta lập tức đi!” Mộ Ly giận dữ vội vàng rời khỏi đại sảnh, mà lúc này Quý Linh Linh đã bị chạy tới bên trên, dừng lại không được.

39. Chương 39: Nói Chuyện Bị Cắt Ngang

“Linh Linh. Linh Linh?”

Giang Tâm Dao đứng trước bàn làm việc của Quý Linh Linh, dáng vẻ thất hồn lạc phách, nếu như cô nhớ không lầm, Quý đại tiểu thư đã kéo dài trạng thái này một tuần lễ rồi. Nhìn Quý Linh Linh như cũ đi vào cõi thần tiên, cô có chút nghịch ngợm đưa ra ngón tay của mình, gảy nhẹ lên trán Quý Linh Linh, “Pằng” một tiếng.

“Ô!”

“A!” Giang Tâm Dao quát to một tiếng, Quý Linh Linh đột nhiên nhảy lên làm sợ hết hồn.

“Này, Tâm Dao cô ở đây làm gì?” Quý Linh Linh một tay che trán, nhìn vẻ mặt trắng bệch của Giang Tâm Dao, cô mơ mơ màng màng.

“Linh Linh!” Giang Tâm Dao không thể kiềm chế được bản thân lớn tiếng gọi, “Người ta chỉ là gọi cô thôi, tại sao phải phản ứng mạnh như vậy, làm tôi hoảng sợ!” Cô lại duỗi bàn tay nhỏ bé ra, không khỏi khe khẽ đẩy Quý Linh Linh một cái, tỏ vẻ bất mãn của mình.

“Éc. Thật xin lỗi, thật xấu hổ, tôi không kịp phản ứng.” Quý Linh Linh nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Giang Tâm Dao, trong bụng tràn đầy áy náy, dọa một người đẹp trắng nõn nà tội lỗi thật là lớn.

Giang Tâm Dao cũng không nói chuyện, mà là tỉ mỉ quan sát Quý Linh Linh, “Linh Linh, tôi hỏi cô, cô gần đây thế nào, mỗi ngày sau khi vào công ty cũng mặt ủ mày chau, hơn nữa dự án thiết kế cô đều không muốn làm, có phải xảy ra chuyện gì phải không?”

Nhìn con người Giang Tâm Dao sáng lấp lánh, trong lòng Quý Linh Linh không khỏi thở dài, tại sao Tâm Dao lại tốt số như thế, an tâm làm nhà thiết kế, mỗi tháng cầm tiền lương và tiền thưởng, ở khu nhà cao cấp, lái xe có danh tiếng, những ngày sau này là những ngày thuận buồm xuôi gió.

Nhưng nhìn lại cô xem. Chỉ dùng một từ u ám để hình dung.

“Không có gì, gần đây mê mẩn một bộ phim mỹ, mỗi đêm đều theo dõi, cho nên mới bị thiếu ngủ.” Quý Linh Linh nhìn Giang Tâm Dao cười ha hả.

“A, hoá ra là như vậy, cô nên chú ý sức khỏe, tôi về phòng làm việc trước.” Nhìn quãng thâm trên mắt cô, mình cũng đại khái cũng đoán được.

“Ừ, được.” Nhìn Giang Tâm Dao ra khỏi phòng làm việc của mình, cô không khỏi thở phào một hơi.

Nếu như cuộc sống bây giờ của cô chỉ là vở kịch đẹp mắt, thiếu ngủ thật là tốt!

Quý Linh Linh lười biếng nằm trên bàn làm việc, một tuần lễ, mới một tuần lễ, thời gian sao trôi chậm như vậy, hiện tại cô hi vọng thời gian trôi qua như tốc độ chiếc xe thể thao, đảo mắt mười năm!

Suy nghĩ lại buổi tối hôm đó cùng với ông chủ lớn nói trước đám đông, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

“Đây chính là bạn gái tôi, chúng tôi rất hòa hợp, tìm được thời gian thích hợp sẽ kết hôn. Xin ba mẹ yên tâm, chúng con sẽ chăm sóc tốt cho Tư Viễn.” Lời phát biểu ngắn ngủi, trực tiếp đem mối quan hệ với Quý Linh Linh trở nên khăng khít.

Cái gì gọi là bạn gái của hắn, cái gì gọi là hòa hợp, sao lại kết hôn? Lúc ấy Quý Linh Linh không suy nghĩ nhiều nín lấy cổ áo Lãnh Dạ Hy, lớn tiếng chát vắn hắn, đem lão nương làm thành cái gì, không hiểu gì đã phá hủy thanh danh của cô!

Quan trọng hơn là, cô không chỉ thành bạn gái danh nghĩa của Lãnh Dạ Hy, hoàn toàn trở thành “Mẹ ghẻ” của tiểu tử kia, không biết bây giờ cô là dạng gì, cho dù bức bách đe dọa, cũng không đáng nhận lấy tình cảnh này.

“Ai, ai, ai!” Quý Linh Linh thở dài ba tiếng, cảm giác số mình thật khổ, trời mới biết cô sợ ông chủ lớn nhiều thế nào, hơn nữa những năm cô làm việc ở đây, cô và ông chủ lớn nói chuyện cũng không vượt quá 100 câu, hiện tại tốt hơn, trên lưng công nổi đen lớn!

“Quý tiểu thư lại đang ngăn người sao?”

“À?” Nói gì vậy, cô rất tích cực nhìn lên, Quý Linh Linh hơi nhú lông mày nhìn trợ lý tổng giám đốc đang đứng ở cửa.

“Quý tiểu thư, Lãnh tổng gọi cô đi qua một chuyện.”

Nhìn vẻ mặt cô gái nhỏ cười mập mờ, coi như cô và Lãnh Dạ Hy không có gì, nụ cười này cũng xuất hiện.

“A, cảm ơn.” Thật ra hiện tại Quý Linh Linh muốn làm nhất là, một phen xông lên túm cổ áo trợ lý, cô dám bịa đặt, lão nương diệt cả nhà người!

Nhưng cũng chỉ nghĩ, cho Quý Linh Linh cô một trăm lá gan, cô cũng không làm được loại hành động lưu manh này, thôi, nhàn rồi không chuyện gì, ở trong lòng suy nghĩ một chút tốt rồi.

“Quý tiểu thư, cô cần nhanh lên một chút, Lãnh tổng giám đốc luôn nghĩ đến cô a!”

“. . . !”

Có thể mắng bịa đặt sao? Một mình người Tiểu Phá phụ tá, làm sao có thể sẽ biết đại tổng giám đốc nghĩ cái gì? Quý Linh Linh cắn răng, nhìn trời, vỗ trán, xem ra cô nên tìm một cơ hội nói chuyện với ông chủ lớn một chút, danh tiếng IDE nên tăng thêm nữa “Tám phong báo chí”!

Vừa nghĩ đến sẽ phải gặp ông chủ lớn, Quý Linh Linh không có tiền đồ đùi liền mềm nhũn. Từ sau bữa tiệc về, ông chủ lớn lại một lần nữa trở lại đáng về không có nhân tính kia, giống như là một giấc mơ.

Làm ơn, cô là phụ nữ nha, ít nhiều cũng phải quan tâm tâm tình của cô chút chứ!

“Lãnh tổng, anh tìm tôi?” Quý Linh Linh gõ cửa.

“Vào đi!”

“Lãnh. Lãnh tổng có chuyện gì?” Ngân vạn lần dừng nói đó là chuyện ở bữa tiệc, cô sẽ lúng túng, cô sẽ đỏ mặt, trong lòng Quý Linh Linh cầu nguyện.

“Pằng!”

Quý Linh Linh còn chưa chuẩn bị xong, chỉ thấy một xấp tài liệu ném vào trước mặt cô, cô sửng sốt! Nhìn tên tuổi trên tài liệu, Quý Linh Linh!

“Lãnh.”

“Người cần giải thích một chút, tại sao lần bản thiết kế lần này cho khách hàng lại hỏng bét?” Còn không chờ Quý Linh Linh mở miệng, Lãnh Dạ Hy đã lạnh lùng lên tiếng.

Quý Linh Linh chống lại tròng mắt của hắn, Lãnh Dạ Hy ơi Lãnh Dạ Hy, anh thật là không phụ lòng người, bày ra vẻ mặt lạnh có thể giết chết hàng trăm sinh vật Thái Bình Dương!

“Tôi.”

“Quý tiểu thư!” Ba chữ này trong miệng hắn âm điệu cực kỳ cao.

Lông mày nhỏ nhắn của cô kê rùng mình, chờ câu tiếp theo của ông chủ lớn.

“Không phải cô cảm thấy, lần trước dẫn cô đi gặp ba mẹ tôi, cô đã cảm thấy thân phận của mình có thay đổi?” Lãnh Dạ Hy nheo tròng mắt đen nói ra, không mang theo bất cứ chút tình cảm nào. Cái quan sát kia, khiến Quý Linh Linh không khỏi sợ hãi, dầu gì cô cũng đã đi qua giáo dục đại học, thanh niên có tư tưởng mới, sao có thể nhận loại từ ngữ vũ nhục người khác như hắn.

“Lãnh tổng.”

“Quý tiểu thư, tôi có thể nói cho cô rất rõ ràng, không nên suy nghĩ sai lệch!” Lại một lần nữa, lời của cô lại bị cắt ngang.

“Tôi.”

“Bất quá chúng ta chỉ là một lúc mà thôi.”

“Pằng!” “Câm mồm!”

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Liên tiếp cắt ngang cô nói chuyện, hắn một chút dạy dỗ cũng không có!

Chỉ thấy hai tay Quý Linh Linh lập tức vỗ vào Lãnh Dạ Hy, bộ dạng vênh váo hung hăng nhìn chằm chằm Lãnh Dạ Hy.

“Lãnh tổng, nếu như anh muốn giết một người, cũng phải cho hắn cơ hội nói lời trần trối chứ. Hiện tại, cũng xin anh cho tôi một cơ hội giải thích! Đừng tưởng rằng anh nói lớn, nói chuyện nhanh hơn tôi, thì có thể lần này đến lần khác cắt ngang lời của tôi!” Đây tớ bị áp bức rồi cuộc cũng phản kháng, Quý Linh Linh nhu nhược yếu đuối có mấy phần khí phách.

Lãnh Dạ Hy giống như bị khí thế của cô làm cho kinh hãi, nhưng sau đó hắn lại ra vẻ bình tĩnh, dù sao cũng là người đã từng gặp qua sóng to gió lớn.

Ánh mắt Quý Linh Linh lấp lánh nhìn chằm chằm Lãnh Dạ Hy, que kem chết tiệt, rồi cuộc đến phiên lão nương phản công, chờ chịu chết đi!

40. Chương 40: Tiểu Xử

“Lãnh tổng!” Quý Linh Linh chống tay lên bàn, khẽ cúi người xuống nhìn chòng chọc vào Lãnh Dạ Hy, “Thân là một người đàn ông, có tư cách có tu dưỡng, có đạo đức, là người đàn ông có tiếng tăm, hi vọng khi

tôi nói chuyện thì đừng cắt ngang!” Quý Linh Linh triệt để bị làm cho phát bực rồi.

Lãnh Dạ Hy đối mặt với tính tình đột nhiên chuyển biến lớn của Quý Linh Linh, hấn đầu tiên là ngăn ra, ngay sau đó sắc mặt khê thay đổi, hai tay vòng trước ngực, tùy ý tựa vào trên ghế xoay, dáng vẻ vô cùng thoải mái.

Bây giờ Quý Linh Linh đã bị tức giận làm cho đầu óc choáng váng, căn bản không thấy rõ nụ cười đầy ẩn ý của Lãnh Dạ Hy. Ai cũng nói phụ nữ rơi vào tình yêu cuồng nhiệt là người ngu ngốc, nhưng nhìn thấy đôi mắt thâm quầng thì chỉ số thông minh cũng không cao.

“Bây giờ tôi trả lời vấn đề của anh, bản thiết kế làm rất tệ, không sai, tất cả đều liên quan tới anh!” Tính tình Quý Linh Linh thẳng thắn, hấn không hiểu chút gì sao?

“Hả?” Tròng mắt đen Lãnh Dạ Hy híp lại, chờ cô nói tiếp.

“Hơn nữa cũng vì ngày kia anh dẫn tôi trở về gặp người lớn! Nhưng xin Lãnh tổng anh làm rõ ràng, tôi cũng không phải bởi vì hưng phấn, hài lòng, có thể trở thành là người phụ nữ của anh, có thể đến gần anh, thậm chí về sau có thể ở bên cạnh anh mà vui mừng, vui mừng đến ngay cả thân phận của mình cũng không nhìn rõ.” Bộ dáng Quý Linh Linh không biết sợ, không bối rối! Nếu như ở thời kỳ kháng chiến, đây quả thực là nữ anh hùng!

“Tôi bị xoay một vòng, cũng bị loại người như anh. Loại bá đạo này là hành động ngu xuẩn!”

“Hả?” Ngu xuẩn? Lãnh Dạ Hy chỉnh chỉnh thân thể.

“Ngừng! Tôi còn chưa nói xong, không cần nói chen vào!” Quý Linh Linh vươn tay làm động tác cấm trước mặt hấn. “Anh có biết mình làm như vậy, khiến tất cả danh dự của tôi phá hủy, t còn chưa lập gia đình, hơn nữa bạn trai cũng không có, anh nói tôi là bạn gái của anh, lại không thực hiện nghĩa vụ bạn trai. Quan trọng nhất là, trước khi làm chuyện đó cũng không để nói trước cho tôi chuẩn bị. Tôi nghĩ, mặc dù anh là ông chủ, tôi là cấp dưới, tôi cũng có quyền được biết trước.” Cái này gọi là một phen phần nộ, suy nghĩ một chút cũng làm cho người ta tức giận, ông chủ lớn nhà họ Lãnh thật không để mình vào trong mắt, về sau những câu nói tùy tiện có thể nói sao? Quý Linh Linh đem những lời trong lòng nói ra, như một làn khói nói ra toàn bộ, tâm tình rất thoải mái.

Lãnh Dạ Hy nhìn cô, nét lạnh lùng trên mặt, từ từ ngưng tụ lại có chút khác thường.

Quý Linh Linh và hấn hai mắt nhìn nhau, thế nhưng liếc mắt nhìn là được, luôn dùng ánh mắt cực nóng như vậy nhìn cô, sẽ ngượng ngùng.

“Khụ. Lãnh tổng, tôi nói xong rồi.” Quý Linh Linh nhắc nhở hấn, có thể chen vào nói.

“Cô cho rằng tôi yêu cô, muốn tôi thực hiện nghĩa vụ bạn trai?” Lãnh Dạ Hy trầm mặc một chút, ngay sau đó nói.

“. . . !”

Lần này đổi lại Quý Linh Linh ngăn người, vị ông chủ lớn này của cô thật biết nắm bắt trọng điểm, cô có ý này sao? Căn bản là không phải.

“Lãnh.”

“Vậy tôi nghĩ, cô có thể hiểu lầm.” Bệnh cũ của Lãnh Dạ Hy lại tái phát, “Tư Viễn là con của em trai tôi, vì hai năm trước hai vợ chồng em trai tôi gặp tai nạn máy bay, ba mẹ tôi tuổi tác đã cao, cho nên tôi chăm sóc Tư Viễn cũng là lẽ thường. Tuần trước nhà chúng tôi tổ chức buổi dạ hội, cũng coi như là ba mẹ tôi xem mặt con dâu tương lai.” Hấn chậm rãi nói.

Nhưng chẳng biết tại sao, Quý Linh Linh cảm giác chóp mũi có chút chua, không phải là vì mình bị làm vợ lẽ, mà là đau lòng cho tiểu Tư Viễn.

“Ba mẹ tôi vẫn cảm thấy tôi không có bạn gái, không thể chăm sóc thật tốt cho Tư Viễn, bắt đắc dĩ, tôi mới tìm cô.” Lúc này Lãnh Dạ Hy ngẩng đầu lên, “Quý tiểu thư, cô đại khái hiểu ý tôi chứ?”

“Này Tư Tư.” Quý Linh Linh không nhịn được ghen ngào, “Tôi cho rằng thằng bé là con của anh.”

“Tôi không phải là loại người tùy tiện ~” Lãnh Dạ Hy trả lời nhanh.

“Trước đây anh chưa từng lên giường với phụ nữ? Không có bạn gái?”

“Không có!”

“...!”

Quý Linh Linh lúc này thậm chí đã quên chảy nước mắt rồi, “Anh.”

“Hả?” Lãnh Dạ Hy ngẩng đầu, cầm khê nhếch, hỏi ngược lại.

Oongchur lớn cũng đã 30 rồi, nhanh. Làm sao có thể còn là một. Quý Linh Linh nhất thời cảm thấy người ngồi trước mặt mình, có chút kinh hãi, hẳn còn là người bình thường sao?

“Có vấn đề gì không?” Giọng nói Lãnh Dạ Hy lại một lần nữa trở lại vẻ lạnh lẽo.

“Anh là. Xử nam?” Cái miệng nhỏ nhắn của Quý Linh Linh khê nhếch, mắt trừng lớn, bộ dáng tò mò của một đứa trẻ.

Chỉ thấy vẻ mặt Lãnh Dạ Hy đột biến, “Vấn đề sinh lý, tự tôi sẽ giải quyết. Cầm lấy bản thiết kế về làm lại, làm không tốt thì từ chức đi!” Đồng nhất giọng điệu, vừa trả lời vừa yêu cầu, đây là đỉnh cao.

Mà miệng Quý Linh Linh đã há hốc ra rồi, ông chủ lớn của cô quá thành thật, “Tốt.Thật tốt!” Cô cầm bản thiết kế trên bàn, vội vã rời khỏi phòng làm việc của Lãnh Dạ Hy.

Nguy hiểm thật a, sắc mặt ông chủ lớn muốn ăn thịt người, đem trái tim nhỏ dọa sợ rồi.

Trở lại phòng làm việc của mình, trong lòng Quý Linh Linh vẫn còn sợ hãi.

Suy nghĩ một chút mình vừa rồi hỏi ** vấn đề này, ngấm lại nét mặt lúc ông chủ lớn trả lời.

“Quý Linh Linh, mày quả thật điên rồi!”

Ông chủ lớn chưa từng nói với cô chuyện từ chức, nhưng lần đầu tiên nói tới, trời mới biết, cô vô tình đụng phải ranh giới cuối cùng của hắn.

Nhưng. Đàn ông đến tuổi lập gia đình, lại là. Là một tiểu xử. Quý Linh Linh mím môi, thực sự muốn cười mà cười không được. Mình thật là xấu, cư nhiên lại hỏi vấn đề mắc cỡ như vậy, nếu ông chủ lớn không đuổi mình ra, ở trong phòng làm việc mình sẽ đỏ mặt chết mất!

Nghĩ tới đây, Quý Linh Linh cầm bản thiết kế lên che mặt mình, len lén nở nụ cười. Ngàn năm không đổi khuôn mặt lạnh băng, không biết sẽ đỏ mặt thành bộ dạng gì a.

“Leng keng. Đỉnh.”

Quý Linh Linh cầm điện thoại di động lên, có một cái tin nhắn.

“Em yêu, em đang làm gì?” —— Mộ Ly.

Nhìn tin nhắn, Quý Linh Linh vừa rồi còn cười, liền đông cứng lại! Thật là bực mình, cô đã sớm biết, hẳn giống như loại hoa hoa đại thiếu, đùa bỡn cô đủ rồi sẽ cảm thấy không có ý nghĩa, hiện tại thế nào, một tuần lễ không thấy mặt, hẳn lại bắt đầu lặp lại loại diễn xuất này.

Ném di động vào trong túi xách một cái, không tiếp tục để ý.

Cảm thấy rất yên tĩnh, giống như Mộ Ly không có việc gì, nhìn thấy phụ nữ hận không thể nhảy vào, làm sao một chút vụ Thượng tá sẽ nhận được đây? Chẳng lẽ. Nghĩ tới đây, Quý Linh Linh cảm giác cả người mình đều nổi da gà.

Gặp quỷ đi, cô cũng không phải là không rành việc đời tiểu nữ sinh, đúng là trò hề, tiết kiệm chút đi!

Quý Linh Linh giống như tức giận, đôi tay vỗ vào thiết kế trên bàn, ngực bị tức đến mức lúc lên lúc xuống.

“Thật là không có chuyện gì tốt, vốn là tâm tình rất tốt!” Cô đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số.

41. Chương 41: Vị Đại Túc Này Rất Có Khẩu Vị

“Linh Linh, chuyện bạn trai con là thế nào?”

“Bây giờ bạn trai con không vội vàng sao?”

“Phụ nữ cho dù có công việc, quan trọng nhất vẫn là có một ngôi nhà.”

.

Quý Linh Linh ôm gối vào trong ngực, nghe mẹ cô Trang Mỹ Cầm dạy, cô chỉ cảm giác Hai mắt mình riu lại, buồn ngủ quá. Sao lúc nào mẹ của mình cũng chỉ “Hận không gả được” cơ chứ?

Nhìn bộ dạng lả nhảm như cũ của mẹ, Quý Linh Linh đã có chút hối hận, sớm biết thế vừa rồi không gọi điện thoại về ăn cơm.

“Mẹ, mẹ uống một chút nước trước đi đã.” Quý Linh Linh cũng nghĩ không nghĩ ra cách tốt hơn, đành phải dùng loại chiến thuật nhỏ này.

Trang Mỹ Cầm nhận lấy chén nước, “Từ Tiểu Tuấn đưa bé kia tại sao không đến nhà chúng ta nữa hả?”

Cẩn cẩn cẩn. Tâm Quý Linh Linh tâm mông manh như pha lê vỡ thành bột phấn đầy đất rồi.

“Hắn a, kết hôn.” Thân thể Quý Linh Linh không khỏi nhích lại gần sofa, chuyện này vốn không muốn nói với mẹ, nhưng lần này không tránh khỏi.

“Kết hôn? Cùng con?” Chuyện này là sao, Trang Mỹ Cầm nhất thời chưa kịp phản ứng.

Quý Linh Linh nhìn vẻ mặt mẹ mình vừa cảm thấy bất đắc dĩ lại cảm thấy buồn cười, “Mẹ, hấn cười người khác, chúng con đã sớm chia tay.” Gương mặt nhẹ nhõm, nhưng Trang Mỹ Cầm có chút không ngồi yên.

Bà nắm thật chặt tay Quý Linh Linh, “Các con bên nhau bốn năm, làm sao có thể nói chia tay liền chia tay đây?” Bà không tin tưởng lời nói của con gái, thân là người mẹ, bà biết Quý Linh Linh đưa bé rất tình cảm.

“Ha ha, ” Quý Linh Linh cầm ngược lại tay mẹ nói, “Mẹ, có lúc, tình cảm là duyên phận. Hai chúng con đi chung với nhau thời gian dài, cũng không có thể nói rõ, đời này ngoài hắn ra thì con sẽ không kết hôn. Đến cuối cùng, con không thương hắn, hắn không yêu con, chia tay không mấy hòa bình, như vậy cuối cùng mọi người vẫn là bạn bè.”

“Bạn bè?” Vẻ mặt Trang Mỹ Cầm thật sự bị đả kích.

“Mẹ, không cần phải thế, con gái mẹ ưu tú như vậy, còn sợ không ai thèm lấy?” Quý Linh Linh ôm bả vai mẹ cười ha hả, len lén liếc thấy nét mặt mẹ từ từ thư giãn, lúc này mới hơi yên lòng.

Bạn trai? Quả nhiên là một thứ hại người.

“Leng keng. Leng keng.”

“Linh Linh, ngày mai Thần Thiên sẽ phải chuyển tới trường, con không được quên đi giúp em.” Trang Mỹ Cầm đi tới phòng bếp rửa hoa quả.

“Em yêu, nhớ anh không?” —— Mộ Ly.

Quý Linh Linh khẽ nhăn mày, không biết Mộ Ly có phải là người bị bệnh tâm thần phân liệt. Thôi, dù sao cô cũng không có thời gian trả lời hắn, chỉ cầu hắn an phận thủ thường, đừng phiền toái tổ mình là tốt.

“Linh Linh, thế nào?”

“Hả?” Quý Linh Linh ngẩng đầu nhìn mẹ, đầu tiên là sững sờ, sau đó liền kịp phản ứng ném điện thoại đi động trên ghế sofa, vội vàng đứng lên, “Mẹ, con giúp mẹ.”

“Lần này Thần Thiên quay lại thành phố T, về sau trọng trách trên vai con nặng thêm mấy phần.”

“Mẹ, con có tiền lương, cho dù có bốn, năm Thần Thiên như em trai, con cũng có thể chăm sóc.” Quý Linh Linh cắt đứt lời nói của mẹ, mỗi lần thấy vẻ mặt áy náy của mẹ, cô không khỏi đau lòng.

Ba qua đời sớm, thân là con gái đầu, có năng lực, nên chống cả nhà lên.

“Leng keng. Leng keng.”

đang lúc Quý Linh Linh muốn trấn an, chuông điện thoại di động lại đúng lúc vang lên. Cô một tay cầm một miếng dưa hấu, một cái tay khác cầm điện thoại di động lên.

Chỉ là liếc mắt nhìn, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy toàn thân như bị điện giật, sắc mặt trắng bệch.

Nhìn cô có cái gì không đúng, Trang Mỹ Cẩm lo lắng hỏi, “Linh Linh, con làm sao vậy?”

“Ếc.” Quý Linh Linh đáp, “Ha, không có gì, công ty chúng con đột nhiên có việc, con muốn đến đó một chuyến, lát ngủ mẹ ngủ trước đi đừng chờ con.” Sau khi nói xong, Quý Linh Linh dùng khăn giấy xoa xoa tay, liền cầm điện thoại di động, túi xách, vội vã rời đi.

Nhìn con gái hấp tấp, Trang Mỹ Cẩm không hiểu gì nhún vai một cái, conbes này thật là.

Đi tới tầng một, Quý Linh Linh đi ra khỏi chung cư, đứng ở chỗ tương đối ít người, lấy điện thoại di động ra.

Đáng chết, Mộ Ly đáng chết, dám uy hiếp cô.

Ba phút trước.

“Em yêu, tin nhắn thứ ba. Anh ở dưới tầng nhà em, hạn cho em năm phút đồng hồ, nếu như em không xuống, anh liền đi lên tìm người!” —— Mộ Ly.

“Vô lại, vô lại!” Trong lòng Quý Linh Linh phát hỏa, tại sao lại có tên đàn ông như vậy, hấn ăn vạ, bản lĩnh vô sỉ, vĩnh viễn so với bản lĩnh của mình còn lớn hơn!

Quý Linh Linh vừa mở điện thoại, trong lòng vừa nghĩ tới lời mắng người. Đối mặt với Mộ Ly có kỹ thuật tương đối cao thủ, đầu tiên muốn ổn định chính mình, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn. Nếu như cô không nhịn được lời nói, rất có thể tạo thành một loại, Mộ Ly vừa xuất hiện, cô liền thất bại thảm hại.

Cô nhắm mắt lại, hô to một hơi, chỉ trong cái nhắm mắt này, cô đều có thể nhìn thấy nụ cười hấp dẫn lòng người của Mộ Ly.

“Ừc ừc. Bĩu môi.”

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Quý Linh Linh không dám tin nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động của mình, trời mới biết, hiện tại cô muốn muốn giết người rồi.

Cô dùng ba phút, từ trên tầng chạy xuống, hiện tại thế nào, điện thoại di động của hấn không thể liên lạc, đùa bốn cô a! Cô chưa từ bỏ ý định, lại một lần nữa mở điện thoại, nhưng kết quả như cũ, không cách nào liên lạc, không cách nào liên lạc, mới vừa rồi gửi tin nhắn không phải vẫn tốt sao?

“Mộ Ly, cái tên khốn kiếp!” Quý Linh Linh cuối cùng không nhịn được, “Đừng để cho tôi nhìn thấy anh, nếu không.”

“Nếu không thế nào ? Bảo bối.”

Cô chợt xoay người, dưới đèn đường, một người đàn ông vóc dáng cao to, quần áo chỉnh tề, nghiêng người dựa vào nơi đó.

Bởi vì phản quang, Quý Linh Linh không thấy rõ mặt của hấn, nhưng âm thanh kia, 100% cô có thể xác định. Đứng ở đó, cảm giác đầu tiên của Quý Linh Linh chính là nóng bức, trời nóng như vậy, còn đứng ở dưới đèn đường.

Nhìn dáng vẻ cân đối của Mộ Ly, Quý Linh Linh cũng không biết làm thế nào lên tiếng, đã một tuần lễ không gặp mặt, chỉ cảm thấy cảm giác giữa hai người có chút lạ lẫm.

“Ha ha, bảo bối, vừa rồi không phải rất muốn anh sao? Tại sao bây giờ nhìn thấy anh lại không nói lời nào hả ?” Mộ Ly lại một lần nữa mở miệng, hấn đi ra khỏi đèn đường.

Lúc này, Quý Linh Linh mới nhìn rõ hấn.

Hôm nay, hấn đội mũ, mặc quân trang ống tay áo quần dài màu xanh dương đậm, dưới chân đi một đôi giày.

Anh không nóng sao? Đây là câu Quý Linh Linh muốn nói đầu tiên

“Đang suy nghĩ gì?” Mộ Ly đứng trước mặt cô, nâng khoeo miệng, mắt nhìn xuống cô.

Quý Linh Linh nhìn hấn, sững sờ, quên mất nói chuyện.

Mộ Ly ngẩng đầu đưa tay sờ vào mặt cô, “Mấy ngày không gặp, không biết anh sao?” Âm thanh của hấn nhẹ nhàng, có chút hài hước, có chút dịu dàng.

“Tại sao không cạo râu rồi hãy tới?” Hấn thật sự lời thôi ghê gớm, miệng đầy râu, sắc mặt mệt mỏi. Mà Quý Linh Linh cảm giác mình kinh sợ, trong giọng nói của cô chẳng có quan tâm, còn oa oa.

Bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, “Muốn sớm một chút gặp lại em.”

Một câu nói, đơn giản lại ấm áp.

Quý Linh Linh giống như bị choáng váng, bị hấn kéo vào ôm trong ngực.

— Em gái, em không có chút phản kháng tượng trưng nào a, không thể bởi vì Mộ Ly là vị đại thúc phóng khoáng mà bị bắt dễ dàng như vậy!

Mặc dù, vị đại thúc này rất có khẩu vị.

42. Chương 42: Tiểu Bạch Kiểm

“Vân Thiên, Vân Thiên em chờ một chút!”

Mới từ trong nhà Thị trưởng ra, Nghiêm Tử Tuấn trên tay xách một chiếc túi LV nhỏ đuổi theo theo Lục Vân Thiên.

“Cút ngay!” Lục Vân Thiên quay đầu lại mắng một câu, nổi giận ùng ùng bước đi.

“Vân Thiên, Vân Thiên!” Nghiêm Tử Tuấn theo sát hơn mấy bước, kéo cánh tay của cô ta lại, “Không cần đi nhanh như vậy, sẽ đau chân.” Trên mặt Nghiêm Tử Tuấn mang theo vài phần lo lắng, dưới chân cô ta là đôi dép cao gót, sợ cô ta không cẩn thận sẽ trượt chân.

“Buông ra” Gương mặt Lục Vân Thiên âm trầm, cánh tay dùng sức gạt tay hấn.

“Vân Thiên.” Lục Vân thiên đã giận dữ ngút trời, Nghiêm Tử Tuấn cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể nhẹ nhàng lôi kéo tay của cô ta, chỉ sợ cô ta đi bộ.

“Nghiêm Tử Tuấn, anh có phải là đàn ông không? Biển, cút xa một chút, đừng để cho tôi nhìn thấy anh!”

Ở trên đường cái, vì lôi kéo với Lục Vân Thiên, nên có không ít người đi đường quay đầu lại nhìn.

Nghiêm Tử Tuấn thấy thế, trong bụng căng thẳng, kéo tay Lục Vân Thiên, “Chúng ta vào trong xe nói.”

“Vào trong xe nói? Nói gì? Nói anh bị từ chức, ngay cả ba tôi cũng không biện pháp giúp anh phục chức? Hay là nói, con bạn gái trước kia của anh cầu kết với đặc phái viên quốc phòng, chính anh không giống người? Nghiêm Tử Tuấn, anh nói xem, nói với tôi cái gì? Trước khi tôi gả cho anh, anh cái gì cũng không có, ba tôi cho anh cơ hội tốt, trong thời gian 1 tháng, anh liền bị người người ta lấy mất, dung là phế vật! Còn không bằng bản lĩnh của bạn gái trước của anh!” Lục Vân Thiên vốn trang điểm ăn mặc đẹp đẽ, chỉ vì mấy câu nói, khiến cho cả người cũng trở nên dữ tợn.

Chỉ thấy chỉ thấy sắc mặt Nghiêm Tử Tuấn đen lại, tay gắt gao lôi kéo Lục Vân Thiên nhưng không biết nên nói những gì.

Đúng, không sai, hấn ở bên cạnh con gái thị trưởng, muốn dựa vào cha cô ta để đạt được thành công. Hấn uất ức, hấn hiểu được ánh mắt người khác nhìn mình, nhưng những lời đó lại do vợ mình nói ra.

Xấu hổ, bi phần, cùng nhau ngưng kết trong lòng của hắn.

“Vân Thiên.” Cho dù là bị sỉ nhục, hắn còn có thể làm gì? Không có Lục Vân Thiên chống đỡ, hắn còn có được gì?

Lục Vân thiên nghiêng đầu, lạnh mặt nhìn hắn, “Nhìn con người Mộ Ly xem, tuổi còn trẻ mà đã là đặc phái viên quốc phòng, hừ, ban đầu tôi giống như bị điên mới kết hôn với anh vậy!” Cô ta cắn răng nghiêng lợi nói, vẻ mặt hối hận không có bất kỳ điểm che giấu.

“Mộ Ly và anh không giống nhau.” Nghiêm Tử Tuấn khẽ cúi đầu, âm thanh trầm thấp.

“Dĩ nhiên không giống nhau, hắn là Quý công tử cao cao tại thượng, còn anh, hừ.” Lục Vân Thiên hừ lạnh một tiếng, nghiêng mặt nhìn Nghiêm Tử Tuấn, vẻ mặt khinh thường khảm thật sâu vào trong tim của hắn.

“Anh sẽ phục chức, không dựa vào ba vợ anh cũng có thể phục chức, Vân Thiên em nhìn cho kỹ.” Nghiêm Tử Tuấn siết chặt quả đấm, giống như đang nói lời thề.

“Hừ.” Lục Vân Thiên liếc hắn một cái, “Nghiêm Tử Tuấn, bây giờ tôi còn cảm thấy hứng thú với khuôn mặt này, nhưng tôi cũng không thích những kẻ chỉ biết mạnh miệng. Nếu như anh ngoan ngoãn, tôi có thể để anh bên cạnh tôi, nếu không. Cuộc hôn nhân này, tôi thật không có bất kỳ hứng thú gì.”

Dứt lời, Lục Vân Thiên dùng sức rút tay ra khỏi tay Nghiêm Tử Tuấn, lại một lần nữa đoạt lấy túi xách trong tay hắn. Dép cao chín phân ở dưới chân cô ta đặng đặng phát ra âm thanh thanh thúy.

Nghiêm Tử Tuấn nhìn bóng lưng Lục Vân Thiên xa dần, cả người căng thẳng, bị một người phụ nữ, bị một người gọi là vợ chàm chọc như vậy, thế nhưng hắn lại không thể có bất kỳ phản ứng nào. Cái này gọi là Tiểu Bạch Kiếm chứ?

“Chờ xem, trong vòng một tháng, tôi sẽ phục chức!” Nghiêm Tử Tuấn giận dữ lăm lăm lầu bầu.

Ba vợ nói này lần bởi vì phía trên thông báo, một người như ông ta không thể giữ được vị trí khoa trưởng của mình, hiện tại chính là đi tìm người kia, người âm thầm kéo hắn xuống—— Mộ Ly!

“Mộ Ly, mày cùng Quý Linh Linh cấu kết lại, vậy cũng đừng trách tao lợi dụng cô ta!” Khuôn mặt hắn lúc này phát ra ánh sáng tà ác.

Một người đàn ông khi sinh ra, rất có quyền thế, ** trước mắt bắt đầu mất giá, cho đến ngày hắn không đáng một đồng.

Thời tiết tháng bảy, mặt trời chói chang chiếu rọi.

Thẩm Hiểu Phỉ một tay xách túi, một tay cầm điện thoại.

“Linh Linh, chừng nào thì cậu mới có thời gian đi dạo phố cùng mình?”

“Thẩm đại tiểu thư, tại sao chúng ta cùng làm ở một công ty, tiểu thư có thể nhẹ nhàng vui thích đi dạo phố như vậy, mà tôi thì đang khổ ải làm thêm giờ!” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng gào thét bất mãn của Quý Linh Linh.

“Quý tiểu thư, cậu không cần giả bộ với mình, gần đây mình nghe người khác nói, cậu và Lãnh tổng của chúng ta đang yêu nhau nha. Đến đây đi đến đây đi, mau mau thú nhận xem chuyện này như thế nào.” Giọng nói Thẩm Hiểu Phỉ có cảm giác nhiều chuyện.

Chỉ nghe bên đầu điện thoại kia truyền đến một tiếng kêu rên, Thẩm Hiểu Phỉ nhăn đầu lông mày, “Quý Linh Linh bây giờ cậu ở công ty sao? Chú ý hình tượng một chút.”

“Mình hiện tại cũng sắp ngóm rồi, cần gì hình tượng? Cậu đi dạo phố nhanh đi, lát nữa lại cùng cậu nhiều chuyện.” Nói dứt lời, còn chưa chờ Thẩm Hiểu Phỉ mở miệng, Quý Linh Linh liền cúp điện thoại.

“Linh Linh, này, Linh Linh cậu là đồ tồi!” Trong lòng Thẩm Hiểu Phỉ bất bình nhẹ giọng mắng.

“Ôi!”

Thẩm Hiểu Phỉ điện thoại còn chưa bỏ vào trong túi xách, tay hình như bị va vào một phát, sau đó chính là một âm thanh thét chói tai.

Cô không khống chế được thân thể run rẩy.

“Này, cô đi bộ không có mắt sao?”

Thẩm Hiểu Phỉ bình tĩnh lại, lúc này mới thấy, một người dáng dấp xinh đẹp, một người phụ nữ vóc người đầy đặn, đang. Đây gọi là chất vấn không có văn hóa.

“Tiểu thư, cô có ý gì?” Thẩm Hiểu Phỉ không hiểu, nghe giọng nói không mấy thiện cảm, cô không khỏi đem khuôn mặt tươi cười ẩn.

“Có ý gì? Có ý gì? Cô còn dám hỏi tôi có ý gì?” Giọng của người phụ nữ the thé, khiến Thẩm Hiểu Phỉ không nhịn được cau mày, “Dung mạo cô khỏe mạnh như vậy, đừng vào tôi, còn dám hỏi tôi có ý gì?”

Lau.

Dáng dấp khỏe mạnh? Cô Thẩm Hiểu Phỉ cao 1m68, thể trọng 110 cân, còn chưa nghe ai nói qua thân thể cô khỏe mạnh.

“Vị tiểu thư này, mắt cô ở dưới chân sao?” Thẩm Hiểu Phỉ không nhường nhịn hỏi ngược lại. Người phụ nữ không có mắt này từ đâu tới, cô ta cho rằng bên cạnh có tên nửa nam nửa nữ cô sẽ sợ sao?

“Này, người phụ nữ không biết phép tắc này, cô nói cái gì? Thật vô lý! Mộc, anh xem cô ta, anh xem cô ta, khi dễ em!” Người phụ nữ nghiêm nhiên bị khí thế Thẩm Hiểu Phỉ hù sợ, lập tức quay đầu nhìn Tần Mộc Vũ cầu cứu.

Lại là người phụ nữ này? Lần trước đụng xe của hắn, bây giờ lại đụng phụ nữ của hắn, lần sau cô ta còn muốn đụng cái gì?

Thẩm Hiểu Phỉ khẽ hất cằm lên, nhìn thẳng người đàn ông, bước đầu liếc mắt, ít nhất chỉnh tề ba chỗ, mắt, lỗ mũi, miệng!

“Tiểu thư, tôi nói với cô, đừng cố ý kiếm chuyện, hiểu không? Nếu như có vấn đề, chúng ta tìm thời gian hẹn gặp!” Thẩm Hiểu Phỉ, gương mặt cười đến vô hại. Phiên nhất là loại phụ nữ này, trước mặt đàn ông làm nũng.

“Hẹn gặp? Trời ạ, Mộc, cô ta còn muốn dùng bạo lực!” Người phụ nữ làm bộ sợ hãi, thuận thế ngã vào trong ngực Tần Mộc Vũ.

“Hừ.” Thẩm Hiểu Phỉ thấy thế không khỏi khinh tiết một tiếng, xoay người rời đi, thật là nhàm chán.

“Đứng lại.” Tần Mộc Vũ lên tiếng, giọng nói mang theo vài phần lười biếng.

Thẩm Hiểu Phỉ mới vừa bước chân ra, liền ngừng lại, a, cô cười lạnh một cái, xem ra bây giờ, muốn cô khởi động gân cốt rồi!

43. Chương 43: Lại Bữa Tiệc Nửa

“Đứng lại!”

Thẩm Hiểu Phỉ không thể nín được cười, kẻ yêu nghiệt nửa nam nửa nữ này, thật là không có nửa phần đàn ông. Bây giờ hắn muốn để cho bạn gái cảm thấy hắn siêu cấp đẹp trai, siêu cấp bò sao? Được rồi, cô sẽ cho hắn cơ hội, từ đó để cho trong lòng bạn gái hắn lưu lại ám ảnh, không dám tùy tiện đụng lung tung!

“Vị tiên sinh này, anh còn có chuyện sao?” Thẩm Hiểu Phỉ xoay người, vẻ mặt không biết sợ.

Tần Mộc Vũ nhìn cô, khóe miệng khẽ cười, hắn đi lên trước một bước, trên cao nhìn xuống Thẩm Hiểu Phỉ.

“Vừa rồi bạn gái của tôi nói chuyện quá đáng, tôi thay cô ấy nhận lỗi với cô.”

Ếc. Thiên Lôì cuộn cuộn, chẳng lẽ mình hiểu lầm rồi sao? Thẳm Hiểu Phỉ chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, đầu ngừng hoạt động, cô đây là lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử sao?

“Anh khách khí, người nhà mình phải quản thật tốt, nếu như tùy tùy tiện tiện ở trên đường cản người, anh phải bồi thường tiền, như vậy không tốt đâu.” Bình thường Thẳm Hiểu Phỉ ngốc nghếch, nhưng đến lúc chính sự, nói ra thật đúng là mang theo vài phần trọng lượng.

“Cô. Cô nói ai là chó?” Người phụ nữ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đưa ngón tay ra, chỉ vào Thẳm Hiểu Phỉ mắng to.

Chỉ thấy Tần Mộc Vũ hơi ngẩn ra, hần cũng thật phục, thì ra tướng mạo phụ nữ và chỉ số thông minh thật sự trái ngược nhau.

“Hà? Cô còn có thể nghe ra tôi đang chửi chó sao? Ai hỏi chính là người đó.” Loại phụ nữ ngực lớn năng lực kém, cũng muốn cùng cô Thẳm Hiểu Phỉ cãi nhau hả?

“Con đàn bà xấu xa này, dám mắng tao là chó, tao vả nát miệng mày!” Người phụ nữ nói giống như người đàn bà chanh chua giương nanh múa vuốt vọt tới Thẳm Hiểu Phỉ.

Thẳm Hiểu Phỉ lui về phía sau một bước, ngay sau đó người phụ nữ liền vồ hụt.

“Con đàn bà thôi tha, đừng có tránh!” Hiển nhiên người phụ nữ bị mắc chứng cuồng loạn rồi, hướng về phía Thẳm Hiểu Phỉ la to nói lớn, đáng về kia, nói thật, Thẳm Hiểu Phỉ cũng nhìn không nổi nữa.

“Không phiền cô quản” Chỉ thấy Thẳm Hiểu Phỉ không thở gấp, sắc mặt không vội nhàn nhạt nói một câu.

“Không nên ồn ào.” Tần Mộc Vũ đưa cánh tay dài ra kéo lại cánh tay người phụ nữ lại, “Ngoan, chúng ta đi thôi.”

“Mộc. Cô ta. Cô ta khi dễ em.” Phụ nữ quả nhiên là làm bằng nước, vừa thấy người đàn ông của mình, trong lòng uất ức giống như Tam Hiệp vỡ tung.

Một màn này Thẳm Hiểu Phỉ thật sự không nhìn nổi nữa, một nửa nam nửa nữ, một dã man vô lý, tuyệt đối phù hợp. Nghĩ tới đây, cô cảm thấy không thú vị, xách túi nhỏ, xoay người lắc lắc cái mông nhỏ rời đi.

“Mộc.”

Người phụ nữ còn muốn nói tiếp gì đó, Tần Mộc Vũ đỡ đầu của cô ta, nhẹ nhàng hôn trên trán của cô ta một cái, “Đừng khóc, chúng ta đi thôi.”

Người phụ nữ nhìn Tần Mộc Vũ có chút sững sờ, người đàn ông này thật sự quá dịu dàng, trong lúc nhất thời cô ta có một loại mong muốn bên hần suốt cuộc đời.

Hai người đi tới đường chính, Tần Mộc Vũ lấy một tấm thẻ từ trong ví tiền ra.

“Cho cô.”

“Hà?” Người phụ nữ không hiểu nhìn hần, nhưng ngay sau đó mặt liền vui vẻ, cô ta biết, đây là hần đồ dành mình, “Cám ơn, anh yêu.”

Về mặt dịu dàng của Tần Mộc Vũ như cũ không đổi, “Về sau không nên tới tìm tôi nữa.” Ngay cả chia tay, hần nói ra cũng nhẹ nhàng như vậy nhu.

Người phụ nữ còn đắm chìm trong sự dịu dàng của hần, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Cho đến khi Tần Mộc Vũ khởi động xe, cô ta mới khấn trương vỗ cửa sổ xe, kêu to.

Lại một lần nữa hần cho cô ta cười ngọt ngào, ngay sau đó xe xe lao đi như cung bắn ra một dạng, để lại cho người phụ nữ bụi đất.

“Mộc, tại sao, tại sao không cần em nữa? Em làm gì sai sao?” Tối bây giờ cô ta cũng không hiểu được mình làm sai chỗ nào, chỉ có thể thẳm ngồi dưới đất, tự khóc. Tần Mộc Vũ rất dịu dàng, rất săn sóc, thật sự cô ta không muốn rời khỏi hần, nhưng.

“Quý tiểu thư, Lãnh tổng mời qua phòng làm việc của ngài ấy.”

“A, được!” Quý Linh Linh từ trong một đồng lớn thiết kế ngẩng đầu lên, thuận miệng đáp một tiếng, chờ cấp dưới thu thập xong, cô mới đi xử lý công việc của Lãnh Dạ Hy.

Vừa vào cửa, Quý Linh Linh liền có một loại cảm giác hơi lạnh của máy điều hòa mở quá lớn.

“Lãnh tổng, anh. Anh tìm tôi có chuyện gì?” Bị kích, đầu lưỡi lại một lần nữa lú lại, không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy ông chủ lớn của mình, Quý Linh Linh liền nói chuyện không bình thường.

Lãnh Dạ Hy không ngẩng đầu, mà là nói thẳng một câu, “Ngồi.”

Quý Linh Linh vừa thấy tình huống này, trong lòng lại một lần nữa run rẩy, ông chủ lớn trước kia có khách khí sao? Hắn đang nhìn cái gì, chẳng lẽ là sáng nay giao bản thiết kế?

“Làm không tốt liền từ chức!”

Ngày đó lúc hắn nổi giận nói, cô nhớ rất rõ ràng .

“Lãnh. Lãnh tổng, tôi.” Thay vì bị người ta tuyên án tử hình, không bằng cô tự mình một đao.

“Bản thiết kế không tệ, tôi chuẩn bị dùng cái này.” Lúc này, Lãnh Dạ Hy ngẩng đầu lên, con ngươi trực tiếp chống lại ánh mắt bắn khoả lo lắng của Quý Linh Linh.

“À?” Khác nhau trời vực a, mình ngồi ở Yun-night Speed sao? Trái tim nhĩ bé này có chút không chịu nổi.

Lãnh Dạ Hy nhìn nét mặt Quý Linh Linh, trên mặt không có bất kỳ hưng phấn, khác với những cấp dưới khi được ông chủ khen thì khoa tay múa chân, nhưng cô lại không có biểu hiện gì.

“Trưa mai, cùng tôi tham dự một hoạt động.” Lãnh Dạ Hy không có hứng thú tiếp tục nhìn dáng vẻ sững sờ của cô, đem bản thiết kế để bên cạnh, ngay sau đó lại nói.

“À?” Làm ơn, đùa gì thế! Quý Linh Linh thật là quái, mình không có tiền đồ a, may mắn rồi không có chuyện gì đi “A” cái gì, ra vẻ mình quá nhỏ bé.

“Có vấn đề gì không?” Lãnh Dạ Hy hỏi ngược lại, trực tiếp khiến Quý Linh Linh rùng mình một cái.

Làm ơn, ông chủ lớn ngài đây là đang muốn mời người sao? Dùng cái giọng bắn chết người này, cô to gan, cũng chịu đựng không ngừng.

“Có. Có vấn đề!” Cô còn phải cùng hắn tham gia hoạt động, nếu tiếp tục như vậy nữa, nhất định có một ngày cô chết không toàn thây .

“Hả?” Lãnh Dạ Hy nhướn mày nhìn về phía cô.

“Chuyện này. Chuyện tham gia hoạt động. Lãnh tổng anh có thể tìm những người khác cùng đi.”

“Cô đang nghi ngờ tôi sao?” Lãnh Dạ Hy lạnh giọng cắt đứt lời cô.

“Không có. Không có!” Cô có một trăm cái lá gan thì cô cũng không dám, “Tôi cảm thấy. Tôi. Tôi không thoải mái!” Đột nhiên không biết sao đầu óc bắt đầu ngu đi rồi, tới một câu như vậy cũng nói không xong.

Lãnh Dạ Hy khẽ nheo mắt lại, ông trời, cái nét mặt này lại tới, lại tới, Quý Linh Linh cuối cùng bị nét mặt Lãnh Dạ Hy hù sợ, cô bối rối lo lắng cúi đầu.

“Ý của cô là, ngày mai cô cũng sẽ không thoải mái?” Thật là buồn cười, còn có người hẹn trước là “Không thoải mái” .

“Ách.” Đại ngốc, cứ nhiên lấy loại vấn đề này buộc mình! Bây giờ Quý Linh Linh đã sớm mắng mình chết mấy lần, nhất thời kích động đại não liền quên mất vận hành.

“Được rồi, bây giờ tôi dẫn cô đi bệnh viện.” Dứt lời, Lãnh Dạ Hy liền cầm áo khoác âu phục của mình, đi tới bên cạnh cô.

“À?” Quý Linh Linh cảm thấy một cổ hơi lạnh tiến tới gần, cô liền tiếp lui về phía sau.

Xong rồi, mình nói đùa quá trốn rồi.

44. Chương 44: Cùng Cao Thủ So Chiêu

Ở trên xe, vẻ mặt Quý Linh Linh bị dồn ép như một tờ giấy, hiện tại cô muốn đánh mình ngất xỉu. Mà nói xem, không có chuyện lại nói giỡn với ông chủ lớn? Chẳng lẽ mà không biết ông chủ lớn là một người không biết cười sao?

Đổi lại lời nói lúc này có thể được hay không? Ông chủ lớn có dùng ánh mắt đóng băng nhìn mình không?

Lãnh Dạ Hy phân phó tài xế đi bệnh viện ở trung tâm thành phố T, sau đó yên tĩnh ngồi ở một bên, Quý Linh Linh có một loại ảo giác, ông chủ lớn tàng hình.

“Cô rất nóng?” Nhìn Quý Linh Linh liên tiếp lau trán, Lãnh Dạ Hy hỏi một câu lạnh như băng.

“Không có. . . . Không có a! Tôi rất mau lạnh.” Quả nhiên cô cũng chỉ là một người ngược lớn óc bằng quả nho, chỉ cần nói chuyện với ông chủ lớn, cô liền không nhịn được run run, trả lời cũng không mạch lạc.

“Cô nơi nào không thoải mái?”

“Hả?” Quý Linh Linh hơi kinh ngạc, nhìn Lãnh Dạ Hy. “A ồ!”

“Cái này gọi là trả lời?” Hy vọng Lãnh Dạ Hy nửa phần hài hước cũng không có, buộc Quý Linh Linh phải nói thật ra sao?

“Cái đó Lãnh tổng, tôi cảm thấy anh đặc biệt tham gia nhiều bữa tiệc.” Quý Linh Linh cố tình nói với hần.

Lãnh Dạ Hy nhàn nhạt nhìn cô một cái, sau đó nhìn về phía trước, hình như cô ấy giả vờ, hần đã nhìn ra.

“Tôi mời cô tham gia bữa tiệc, tại sao cô lại nhiều lần từ chối?” Lãnh Dạ Hy cười không nhiều lắm, thế nhưng học tập việc không trả lời vấn đề chính mà hỏi ngược lại rất cao.

Quả nhiên, là một người có mưu tính! Giảo hoạt, thân là ông chủ lớn, sao mà xảo quyệt.

“Éc. . . . Tôi tôi cảm thấy, tôi dùng thân phận, luôn cùng với anh, gặp gỡ. . . . Sẽ gây rắc rối cho anh.” Quý Linh Linh không dám nói thẳng suy nghĩ của mình, lời nói cũng vài phần khéo léo. Dù nói thế nào Lãnh Dạ Hy cũng nắm trong tay quyền sinh quyền sát, nói chuyện suy tính chút sẽ không có lỗi gì.

“Hả? Tôi gặp rắc rối? Ví dụ như đây?” Lúc này Lãnh Dạ Hy lại đưa mắt nhìn về phía cô, dáng vẻ làm như đang mong đợi câu trả lời của cô.

Gì? Quý Linh Linh lại một lần nữa bị Lãnh Dạ Hy ép tay chân luống cuống, sự thật lại một lần nữa chứng minh, trái tim ông chủ lớn mạnh mẽ hơn nhân viên nhỏ rất nhiều. Cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng này, còn đặc biệt nghiêm túc như vậy, cô nên nói chuyện cười gì để giải cứu?

“Không phải cô nói sẽ gây rắc rối cho tôi sao? Bây giờ tôi đang nghe, sẽ gặp rắc rối gì, nếu quả thật là rất phiền toái, vậy về sau tôi sẽ không tìm cô nữa.” Lãnh Dạ Hy khẽ mở môi mỏng, nói gần từng chữ, nói trắng ra là, hần chính là muốn nghe Quý Linh Linh tiếp tục nói bữa thế nào.

“Lãnh tổng, anh thật không cảm thấy tôi khiến anh gặp nhiều phiền toái?” Quý Linh Linh thử dò xét hỏi.

“Ví dụ như?”

Lau!

“Lãnh tổng, khi đi làm anh không đi toilet sao?” Cô biểu hiện một bộ dáng nghiêm cần mong đợi.

“Cô cảm thấy đường tiết niệu của tôi có vấn đề? Làm việc một ngày cũng không đi toilet?” Trên nét mặt Lãnh Dạ Hy chẳng những ý lạnh mười phần, hơn nữa còn bao hàm nồng đậm vẻ mặt khinh thường. Quý Linh Linh mà bình thường không, tại sao lại hỏi loại câu hỏi ngốc nghếch đó chứ.

“Vậy anh ở trong phòng rửa tay có nghe được cái gì không?” Mặc dù cô cảm thấy mình hỏi có chút xấu hổ, nhưng vì từ từ dẫn dụ Lãnh Dạ Hy mở miệng, cô phải nhịn.

Lần này Lãnh Dạ Hy nhìn cô thật sâu, ha, ánh mắt này rất có vấn đề!

“Cô cho rằng đàn ông và phụ nữ nhiều chuyện giống nhau sao? Tôi đi toilet nam, không phải toilet nữ, thật xin lỗi, không nghe được gì cả.”

Em gái a! Trong công ty đàn ông lắm chuyện không phải rất nhiều sao? Nếu không làm sao lại hợp với phụ nữ lắm chuyện được?

“Chuyện này.” Quý Linh Linh lần này khôn vặt, nghĩ ông chủ lớn là quân lính, nhưng không nghĩ tới, Lãnh Dạ Hy rất nhanh trí, nếu như nghe được hẳn cũng không nói, chính là muốn ép chính miệng Quý Linh Linh nói ra, hẳn có ý đồ gì a? Chẳng lẽ vì muốn nhìn thấy Quý Linh Linh vừa xấu hổ lại quần bách?

“Quý tiểu thư, cô và tôi lòng vòng, cô cũng không ra cô gây phiền toái cho tôi chỗ nào? Chẳng lẽ cô nói dối để lừa tôi?” Đôi mắt u ám, lộ vẻ không vui.

“Không có!” Quý Linh Linh giơ tay lên làm dáng đầu hàng, cho cô một trăm cái lá gan, cô dám sao? “Lãnh tổng, anh đừng nóng giận, anh đừng nóng giận!”

Khối băng này dù lãnh, nhưng không dễ dàng phát giận.

“Lãnh tổng, tôi trực tiếp nói với anh.” Quý Linh Linh hít sâu một hơi, quản hẳn Đông Tây Nam Bắc, trước hết để cho cô vượt qua cửa ải khó lại nói, “Trong công ty có rất nhiều lời đồn đại, nói anh xem trọng tôi rồi, sau đó. Vân Vân.”

Quý Linh Linh thật đúng là một người không có linh nghiệm, lời đồn đại trong công ty rõ ràng là, dùng thủ đoạn để ở bên cạnh tổng giám đốc, bây giờ cô là hàng bán chạy. Hàng này, đầu cũng rất thông minh.

“Hả?” Lãnh Dạ Hy hình như có một chút giật mình nho nhỏ. “Cô cảm thấy tôi sẽ coi trọng cô sao?”

“À?” Ông trời, đầu ông chủ lớn là sữa đậu nành sao? Không hỏi chuyện tình trong công ty, đột nhiên hỏi cái này làm gì? Quý Linh Linh cắn răng, “Dĩ nhiên sẽ không á..., Lãnh tổng tôi cảm thấy ánh mắt anh khá tinh tường?” Thôi, nâng cao hẳn ché bai mình cũng tốt.

“Sao cô biết mắt tôi tinh tường?”

Rống! Ông chủ lớn không để yên phải không? Vấn đề này tiếp vấn đề khác, hẳn đùa bỡn gì nào?

“Ánh mắt anh không cao, sao có thể làm IDE lớn mạnh như vậy? Lãnh tổng, anh cũng không cần khiêm tốn.” Ha ha, Quý Linh Linh ở một bên cười ha hả, trời mới biết hiện tại cô có bao nhiêu lúng túng.

Cho đến cuối cùng, Lãnh Dạ Hy lại bị cho cô một ánh mắt lạnh lùng, “Xuống xe.”

“À?”

“Đến bệnh viện rồi. Sau khi kiểm tra xong, trở lại công ty.” Lãnh Dạ Hy đã sớm dời ánh mắt sang một bên, không khách khí nói.

“A ồ!” Quý Linh Linh căn bản không suy nghĩ nhiều, ông chủ lớn không đi theo cô vào bệnh viện, chuyện này đối với cô mà nói, quả thật chính là lệnh đặc xá của ông trời!

Chỉ thấy Quý Linh Linh nắm túi xách, vội vã xuống xe, trên đường đi cũng không biểu hiện nụ cười thỏa mãn.

“Lãnh tổng.” Gặp lại! Cuối cùng hai chữ này cũng không nói ra, tay của cô bày ra vẫn như thế, xe hơi sang trọng của Lãnh Dạ Hy liền rời đi.

“Khụ khụ.” Bị khói xe hơi làm cho sặc sụa.

“Hoàn hảo ông trời không diệt mình!” Cô tự nói thầm trong lòng.

Quý Linh Linh, về sau may mắn khôn vặt trước mặt ông chủ lớn đi. Qua chuyện này có thể chứng minh, đấu trí với ông chủ chỉ có thể khiến mình biến thành tam đẳng tàn phế. Ngâm lại, vừa rồi thái độ Lãnh Dạ Hy ở trên xe, thật là làm cho cô không rét mà run!

“Ong ong. Ong ong.”

Mộ Ly? Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại di động, Quý Linh Linh chỉ có cảm giác đầu mình thật đau. Đi như một vị thần, lại tới như vị thần tiên, nhức đầu.

Mộ Ly, cái tên đêm ngày hôm trước đột nhiên dịu dàng tìm mình, chưa được năm phút đồng hồ, hấn cư nhiên tùy tiện nhận một cú điện thoại liền đi, nửa câu cũng không nói.

Mộ đại tiên, ngài đem Quý Linh Linh trở thành tiểu tiên nữ a!

45. Chương 45: Người Đàn Ông Mùi Dấm Chua

Trong lúc Quý Linh Linh sững sờ, tiếng chuông điện thoại cũng ngừng kêu. Cô suy nghĩ lại một lần nữa, nhìn mấy chữ trên màn hình điện thoại di động, cuộc gọi nhớ là của Mộ Ly.

Cô không đoán ra chủ ý của Mộ Ly, cũng không muốn dựa vào sự thông minh của mình khiêu chiến, thế là ổn rồi, thật thoải mái.

“Ong ong.” Còn chưa kịp thả điện thoại di động vào trong túi xách, điện thoại di động một lần nữa đổ chuông, tên Mộ Ly này giai như đĩa vậy.

“Này, có việc gì?” Giọng nói của Quý Linh Linh mang theo vài phần không hài lòng.

“Ngày mai cùng tôi tham dự bữa tiệc, Tư Viễn muốn gặp cô.” Người trong điện thoại không để ý đến thái độ của cô.

“À?” Quý Linh Linh giống như bị điện giật, vội vàng liếc mắt nhìn tên hiển thị trên điện thoại di động, mẹ ơi, ông chủ lớn! Lãnh tổng, thật xin lỗi, tôi không biết.”

“Ừ.”

Gi? Quý Linh Linh còn muốn nữa giải thích, nhưng lúc này Lãnh Dạ Hy đã sớm cúp điện thoại. Nhìn điện thoại di động, hai mắt run lên, Quý Linh Linh mày thật là.

“Ong ong.” Tên Mộ Ly trên điện thoại di động kéo dài nhảy lên, khốn kiếp a, tất cả là vì hấn!

“Không nhận điện thoại của anh, anh còn gọi cái gì?” Vừa lên tiếng Quý Linh Linh liền mắng mỏ.

“Quý Linh Linh em bị người ta dấm phải đuôi sao?” Mộ Ly nghe giọng nói đầy giận dữ, trong lòng hấn thấy sáng khoái.

“Anh mới bị dấm phải đuôi, cả nhà anh cũng bị dấm!” Thật sự, nếu không không chế một chút, cô thật sự đến bờ vực sụp đổ rồi, hấn không giải thích được gọi điện thoại làm cái gì, khiến bọn họ giống như đang trong tình yêu cuồng nhiệt!

“Ha ha” chỉ nghe Mộ Ly phát ra một hồi cười khẽ, “Có phải vì chuyện đêm hôm trước, em đang tức giận à? Bảo bối?” Ba chữ cuối cùng này, âm thanh kia gọi thật quả quyết, Quý Linh Linh nghe xong, thân thể cũng phát run.

Giận hấn? Làm sao có thể, hấn cho hấn là ai, nhưng chỉ đúng là một người đàn ông mà thôi!

“Anh nằm mơ đi.” Quý Linh Linh trả lời, thay vì nhớ hấn, còn không bằng để cho cô suy nghĩ thật kỹ về ông chủ lớn.

“Hả? Thật không nghĩ tới anh sao? Nhưng anh phát hiện mặt em đỏ lên kìa.” Mộ Ly hả hê nở nụ cười.

“Anh nói lung tung cái gì?” Quý Linh Linh nghe lời của hấn, đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt của mình, người này thật xấu xa.

“Vậy cũng tốt, để anh chứng minh anh không nói lung tung, cũng chứng minh em đang nghĩ đến anh, tức giận đêm hôm trước anh không nói lời chia tay. Bây giờ mời, rẽ phải, đi thẳng mười bước.”

“Cái gì?” Lòng mày nhỏ nhắn Quý Linh Linh không khỏi khẽ nhú lên, hấn mỗi lần đều có một chút yêu cầu. “Anh đừng nói với tôi, anh đang ở gần đây, hơn nữa anh còn nhìn thấy tôi?” Đột nhiên trong lòng cô cảm giác lo lắng.

“Em yêu, anh phát hiện anh yêu em kinh khủng, cứ nhiên nhanh như vậy liền đoán được!” Mộ cách âm thanh kinh ngạc hình như là giả vờ.

Mộ Ly tốt lắm a! . . . !

Quý Linh Linh đứng tại chỗ, trong tay cầm điện thoại, khẩn trương nhìn chung quanh một cái. Kỳ quái, tại sao cô không phát hiện ra nhân vật khả nghi nào?

“Đến đây đi đến đây đi, rẽ phải, đi thẳng mười bước, Em yêu, chính anh tại khổ khổ chờ em đấy!” Mộ Ly là một nam tượng hán, thế nhưng loại buồn nôn lại nói ra lời này, hắn nói rất trôi chảy.

“Muốn gặp tôi thì ra đây!” Quý Linh Linh vốn muốn xoay người, nhưng tự ái trong lòng cô vô cớ dâng lên, khiến cho cô dừng động tác.

“Em thật không nghe lời.” Giọng nói Mộ Ly vẫn không thay đổi, hình như sau khi nghe lời cô nói liền phát ra âm thanh khê cười.

“Lặp lại lần nữa, nếu như anh muốn gặp tôi, thì anh đi ra đây, tôi không có thời gian cùng anh chơi đùa.” Đang nói chuyện, Quý Linh Linh có chút bực, cô cao ngạo, đối với Mộ Ly mà nói, hình như có chút quá.

“Hả? Em không nghe lời của anh sao?” Mộ Ly cũng cảm thấy bối rối.

“Là anh muốn gặp tôi, cũng không phải là tôi muốn gặp anh.”

“Vậy cũng tốt, không thấy cũng không sao, gặp lại sau!”

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng động, ngón tay Quý Linh Linh siết chặt điện thoại di động. Trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần tức giận, kẻ điên, bệnh thần kinh!

“Mộ Ly, anh có gì đáng tự hào, tôi cũng không phải là bình hoa, anh cho rằng muốn nhìn thì nhìn sao?” Quý Linh Linh hướng về phía điện thoại di động lớn tiếng hét âm lên, sau đó liền đem điện thoại di động nhét vào trong túi xách.

Quý Linh Linh đứng cô đơn tại chỗ, tâm tình lập tức xấu đi. Cô cắn cắn môi, giống như đang làm quyết định gì đó. Cô xoay người, đi về phía trước mười bước, làm theo lời Mộ Ly nói.

Quả nhiên! Hắn đang lừa cô! Một cổ cảm giác nhục nhã nhất thời được đưa lên, cô cao ngạo không cho phép bản thân phải cúi đầu! Nghĩ tới đây, Quý Linh Linh nắm chặt tay, ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ không vui trên khuôn mặt dễ dàng xóa đi.

Mộ Ly, anh thật sự xem mình là quan lớn, có thân phận đặc biệt, muốn đùa giỡn tôi thế nào cũng được hay sao? Nghĩ lại, Mộ Ly làm với cô đủ mọi chuyện, Quý Linh Linh chợt thấy có chút ghê tởm. Sau Nghiêm Tử Tuấn, cô lại phát hiện đàn ông không đúng. Tốt lắm, cùng chơi với Mộ Ly này loại trò chơi mập mờ này, rốt cuộc cũng phải chấm dứt rồi!

Cô không muốn tiếp tục ở đây làm vật trang trí, nhắc chân liền bước nhanh đi về phía bệnh viện. Dù sao cũng tới rồi, liền kiểm tra xong rồi đi.

“Em bị ốm hả?”

Đột nhiên, âm thanh ở phía sau cô vang lên.

Quý Linh Linh ngẩn ra, không thể nào, căn bản là không thể sẽ xảy ra chuyện như vậy! Cô cắn thật chặt môi, nhắm mắt lại, nặng nề làm một hít sâu, mỉm cười, mỉm cười!

Chỉ thấy cô ưu nhã xoay người, “Xin hỏi có chuyện gì sao?” Trong nháy mắt, ánh mắt của cô chống lại con người nóng bỏng của Mộ Ly, lòng của cô không nhịn được hoảng loạn.

Tiểu tụy, mệt mỏi, trừ một thân quần áo nhàn nhã, bộ dáng của hắn bây giờ so với đêm hôm trước cô nhìn thấy không có gì khác biệt.

Chỉ thấy Mộ Ly mỉm môi đẹp lại, nhưng mà gương mặt của hắn vô cùng mệt mỏi, râu theo nụ cười cuarhawns cũng bắt đầu hiện rõ. “Anh mới phát hiện, em rất quật cường.” Hắn cười có cảm giác mê hoặc lòng người, chỉ mới một ngày không nhìn thấy hắn, sao có thể thay đổi nhiều như vậy.

Quý Linh Linh nhìn hấn, giống như bị khống chế, há miệng, cũng không nói được gì.

“Phụ nữ nên quật cường, như vậy những người đàn ông kia mới không dám tùy tiện đến gần.” Một giây kế tiếp, tay của hấn đã chạm vào khuôn mặt cô, nhẹ nhàng ma sát.

Cảm nhận ngón tay hấn thô ráp, trong lúc nhất thời, hình như cõi đời này chỉ có hai người bọn họ, bốn mắt thâm tình nhìn nhau.

Mộ Ly chậm rãi lại gần cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hoảng sợ, giọng nói mang theo vài phần xấu xa, “Bảo bối, anh nhớ em lắm.”

Dứt lời, hai môi mềm mại liền dán lên. Một hơi thở đặc biệt nam tính, lập tức bao vây Quý Linh Linh.

An tâm, ấm áp, tất cả tức giận, vào giờ khắc này, hình như cũng bị kéo xuống.

Mộ Ly quan sát tỉ mỉ Quý Linh Linh trong khoảng cách gần, cô gái nhỏ, đối đãi hấn với ông chủ lớn của cô quả thật giống nhau. Hấn muốn nghiên cứu thật tốt, Lãnh Dạ Hy Lãnh tổng giám đốc, rốt cuộc có mấy phần bản lãnh, có thể làm tài năng của cô thu vào.

Nhưng bây giờ thì sao, hấn đang cảm nhận một chút ấm áp trong ngực, bận rộn nhiều ngày như vậy, rốt cuộc bây giờ có thể ôm một người xinh xắn, tâm trạng thật bình yên.

46. Chương 46: Sắc Lang Tĩnh Lặng

Một không gian yên tĩnh trong quán cà phê.

Quý Linh Linh một tay đỡ chén cà phê, một tay khác chống mặt, nhìn người đàn ông đang cúi đầu xem báo, Mộ Ly. Cô bị đầu độc rồi, trên đường cái, dưới con mắt mọi người, bị hấn hôn thất điên bát đảo.

Cô thật là ê mặt khi về nhà, nghĩ tới đây, Quý Linh Linh không khỏi thở dài, rốt cuộc là Mộ Ly hấn rất có sức quyến rũ, còn mình thật không kiềm chế được? Khi thấy gương mặt mệt mỏi kia, cô giống như tràn đầy tình thương của mẹ, đau lòng cho hấn?

Tình thương của mẹ? Là nguyên nhân này, mỗi người đàn bà đều có tình thương của mẹ. Quý Linh Linh cố gắng suy nghĩ một chút, cuối cùng lý giải cho việc Mộ Ly hôn cô đổ cho —— tình thương của mẹ!

“Bảo bối, nhìn đủ chưa?” Mộ Ly khép tờ báo lại, ngẩng đầu lên, nở nụ cười nói với Quý Linh Linh.

“Đốt!” Lập tức thìa trong tay của cô rơi xuống, “Éc. Tôi nào có nhìn anh!” Cô vụng về giải thích, khiến người kia cười đến lợi hại.

Mộ Ly nhếch mày đẹp mắt, “Quý Linh Linh, em biết không? Anh thích bộ dáng quật cường này của em, anh vốn là không để ý tới, nhưng chính là thích xảo quyet ba phần.”

Rống! Hấn đang nói chuyện cười với cô?

Quý Linh Linh trừng mắt liếc hấn một cái, liền bưng chén cà phê lên uống. Người này, miệng lúc nào cũng độc địa.

“Em đi bệnh viện làm gì?” Mộ Ly nhẹ nhàng khuấy cà phê, đồ uống này, hấn có chút uống không trôi.

“Hà?” Quý Linh Linh nghiêng mặt, liếc hấn.

Mộ Ly khẽ nhướn mày, ánh mắt của hai người vừa đúng lúc dừng lại chung một chỗ.

“Mộ tiên sinh, anh hỏi quá nhiều, đó là ** của tôi.” Quả nhiên Quý Linh Linh am hiểu nhất chính là không nói đạo lý, bây giờ Mộ Ly chăm sóc cô như vậy, cô không nên nói ra những lời đó. Nhưng bây giờ, nếu như cô không dùng cách này đánh gãy lời hấn, cô sẽ không nghĩ ra lý do gì.

“Nha.” Hấn đáp một tiếng, liền không nói gì thêm.

Bởi vì câu trả lời của hấn, Quý Linh Linh cảm thấy không hiểu, cư nhiên không hỏi lại. Mộ Ly trầm mặc, khiến không khí giữa hai người có phần lúng túng. Quý Linh Linh không tìm được lý do tốt để mở miệng, chỉ có thể giả bộ uống cà phê.

“Ngày mai theo anh đi tham gia một bữa tiệc.” Lúc này, Mộ Ly dừng động tác, nhẹ nhàng lấy khăn lau chùi ngón tay của mình.

“Tôi không đi!” Quý Linh Linh không chút suy nghĩ, trả lời ngay.

“Em suy nghĩ một chút, không cần cự tuyệt anh nhanh như vậy.” Đối với dáng vẻ cứng đầu cứng cổ của Quý Linh Linh, hẳn nhất định tìm biện pháp giáo dục cô thật tốt.

“Không cần suy nghĩ, ngày mai tôi không có thời gian.” Ngày mai, đều là ngày mai, ngày mai là ngày tốt gì sao? Bỗng dưng Quý Linh Linh rất ghét “Ngày mai” .

“Ngày mai đi cùng Lãnh Dạ Hy sao? Vừa rồi hai người thương lượng chuyện này? Nhưng anh không nghĩ ra, chuyện hai người thương lượng, sao lại đến cửa bệnh viện?”

Trên mặt Quý Linh Linh có mấy phần kinh ngạc, người này, tam hạ lưỡng hạ, dường như đoán chuyện không sai nhiều lắm.

Cô khê cắn môi, “Anh sẽ chết!”

“Cái gì?”

“Bởi vì anh biết quá nhiều!” . . . ! Dí dỏm ngầm.

“Ha ha, vậy cũng tốt, em đồng ý nói chuyện nhiều hơn nữa, anh nguyện ý chết.” Mộ Ly ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cô.

“Này, không được sờ tóc tôi.” Quý Linh Linh cúi đầu tránh né, nhưng tóc vẫn bị hất khê xoa loạn.

“Được, không sờ.” Dứt lời, tay của hắn trượt xuống mặt, nhẹ nhàng ngắt gương mặt của cô.

Động tác khiêu khích này khiến Quý Linh Linh không vui, chính xác mà nói cô vô cùng mất hứng, rất ghét người khác coi mình như đứa bé, không có chuyện gì liền vuốt ve mặt cô. Cô trang điểm được không? Cứ sờ như vậy, phấn lót cũng bị xóa hết!

“Ngày mai đi cùng với anh.”

“Làm sao có thể? Tôi đã đồng ý Lãnh tổng rồi.”

Trên mặt Mộ Ly vẫn là nụ cười chết người không cần đèn mạng, “Không cần sợ, anh gọi một cú điện thoại nói cho hắn biết, anh hẹn em là được.”

Quý Linh Linh chỉ có cảm giác cả người mình lạnh lẽo, đây là tình huống gì, Mộ Ly lại muốn tùy tiện khi dễ ông chủ lớn? Nhưng kết quả, cô nhất định sẽ bị ông chủ lớn thu thập vô cùng thảm!

“Này, Mộ Ly anh rất bá đạo, tại sao anh gọi một cú điện thoại liền muốn hẹn tôi? Mọi chuyện đều coi trọng thứ tự đến trước và sau, không cho anh gọi điện thoại.” Quý Linh Linh trong lúc vô tình cong lên môi, bày ra khuôn mặt tương đối khả ái.

Hắn bưng chén cà phê lên, làm ra động tác uống, hẳn không muốn đưa về mặt quan sát của mình lộ ra ngoài.

“Dù sao, tôi đã đồng ý Lãnh tổng rồi, ngày mai đi cùng anh ta. Anh tìm người khác đi.” Dù sao. Cô dám đắc tội Mộ Ly, cũng không dám đắc tội ông chủ lớn. Hơn nữa, nguyên nhân chủ yếu, cô nghĩ đến Tư Tư.

“Được rồi, nếu Quý tiểu thư không nể mặt, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là tìm vỏ xe phòng bị. Tôi suy nghĩ một chút nên tìm ai? Lili? Bộ ngực rất lớn; Anna? Cái miệng tương đối vĩnh viễn lên; Ailie? Trên giường.” Đến đây Mộ Ly liền ngừng lại.

“Anh nói cái gì?” Quý Linh Linh nghe rõ ràng , “Trên giường cái gì?”

“Không có, dù công phu trên giường cô ấy thật tốt, tôi cũng sẽ không nói ra.” Mộ Ly cho cho cô về mặt vô hại.

Chỉ thấy mặt Quý Linh Linh lập tức tối xuống, vô sỉ!

“Mộ Ly, quân hàm Thượng tá không phải có cho hay, anh có nhiều bạn gái phòng bị thế, bây giờ anh bám lấy tôi không tha, có phải cũng đem tôi làm vỏ xe phòng bị? Nhưng mà, thật xin lỗi, tôi không có hứng thú đó!” Dứt lời, cô mang theo vài phần tức giận, đem cà phê trước mặt đẩy một cái, hơn phân nửa ly cà phê liền văng ra ngoài.

Vui đùa mở lớn rồi!

Mộ Ly lo lắng đứng dậy, nắm lấy cánh tay của cô.

“Buông tôi ra!” Quý Linh Linh nhìn tay của hắn, trong lòng không khỏi sinh cảm ghét. Nghĩ tới lời hắn nói vừa rồi, cô lại cảm thấy cả người rùng mình, cô không xem trọng Mộ Ly.

Mộ Ly nắm thật chặt cô, mím môi, không nói lời nào.

“Anh điên phải không? Buông tôi ra!” Quý Linh Linh bị hắn làm cho phát cáu.

Mà Mộ Ly là vẫn như cũ nắm thật chặt cô không buông.

Nhìn dáng vẻ bất động của hắn, Quý Linh Linh không biết sao lại tức giận. Cô đột nhiên xoay người qua, nắm tay để không, đề bài vai Mộ Ly, trực tiếp cho hắn bay một vòng.

Chỉ nghe “Phanh” một cái, bàn cà phê ngã xuống đất!

Quý Linh Linh cảm tức nhìn chằm chằm nhìn Mộ Ly, “Tôi giúp anh buông ra!”

“Tiên sinh, tiểu thư. Chuyện này. Tôi có thể giúp được một tay sao?” Là tiếng người phục vụ xuất hiện trước cửa, thăm, xem ra hôm nay có đại chiến, người đàn ông kia có thể động thủ đánh vị tiểu thư này không, bàn cà phê chắc như thế cũng đá ngã!

“Cút!” Hai người đồng thanh đáp.

“Không nhìn ra, em thật đúng là không phải con cừu nhỏ ôn thuận.” Mộ Ly nắm thật chặt cô như cũ, không cho cô bất kỳ cơ hội nào.

“Muốn tìm con cừu nhỏ ôn thuận, đi đến địa ngục mà tìm!” Quý Linh Linh khó chịu.

“A, Quý tiểu thư, tôi có thể nghĩ hành động này của em là ghen không?”

Em gái ăn dấm chua!

“Mộ tiên sinh, anh đang hiểu lầm, chỉ vì những người lên giường với anh không đáng giá thôi.” Quý Linh Linh trừng mắt thật to nhìn hắn.

“Nhưng lời anh vừa nói, giống như đang nói đùa. Những người phụ nữ kia là rất muốn lên giường của anh, hơn nữa cũng quyến rũ anh, nhưng anh đều không để cho họ khi dễ. Thật ra thì, anh muốn cho em khi dễ.” Mộ Ly nói rất đáng thương, câu cuối còn đến gần Quý Linh Linh, bộ dạng nịnh hót!

“Ngay cả tôi cũng tránh xa một chút! Ai tin chuyện ma quỷ của anh!”

“Nhưng mà, em sẽ phải tin. Anh không có bất kỳ kinh nghiệm nào chỗ tốt nam, nếu em không tin, có thể kiểm hàng a!” Mộ Ly bày ra tính tình mềm mại đáng yêu.

Em gái người a, mẹ, ngay cả hắn cũng? Ai tin?

“Anh. Ai cho anh tránh, còn phải bồi thường tiền!” Lau. Quý Linh Linh rối rắm nửa ngày, mới nói được ra những lời này.

Mộ Ly thuận tay ôm chặt cô, “Nếu như trong lòng em tức giận, đại khái có thể đá mấy cái nữa, anh đảm bảo đền bù!”

Quý Linh Linh ngẩng đầu nhìn hắn một bộ tài chủ lớn bộ dáng, “Nhưng tôi muốn đánh anh!” Dứt lời, cô lập tức đánh vào ngực của hắn!

“A!” Một tên con trai giả bộ rất giống, hơn nữa thuận thế ôm Quý Linh Linh ngồi về trên ghế sa lon!

“Buông tôi ra, thôi sắc lang anh sờ nơi nào đấy?”

“Đừng có gọi, bên ngoài có người, nhất định còn có người canh giữ ở cửa, liền sờ một cái!”

“Biến đi, thả tay anh ra!” Cô gái thét chói tai.

Ai, xem ra, nếu muốn chiếm tiện nghi vẫn là đem cái miệng này thu phục trước, nếu không sẽ không tốt.

Cho nên Mộ Ly dưới tình huống này đành chịu, lấy miệng ngậm miệng, tay như cũ sờ soạng đi lên.

Rất mềm, rất thoải mái Gương mặt Quý Linh Linh cực kỳ có nhục cảm rồi sao!

47. Chương 47: Hàng Dính Lú Đến Nhau

“Quý Linh Linh, bữa tiệc ngày mai em đi cùng anh, đã đồng ý ai thì từ chối là tốt nhất.”

“Anh nói cái gì? Không thấy quá nhàm chán sao?” Quý Linh Linh đang chọn rau ở siêu thị, trong tay còn cầm hai quả cà chua, vì hắn nói mà ngừng động tác lại.

Mộ Ly trực tiếp cầm túi bảo vệ môi trường bỏ cà chua vào.

“Anh nói là, bây giờ gọi cho Lãnh Dạ Hy, nói ngày mai em đi cùng anh.” Về mặt Mộ Ly chân thành, bộ dáng kia, hình như đang muốn che giấu tính bá đạo của hắn .

Thật là có tật xấu, hắn buổi sáng dây dưa cô thật lâu, bây giờ cô mua thức ăn về nhà nấu cơm, hắn vẫn chưa xong.

“Mộ đại tiên, tôi có thể hỏi anh lớn hơn Tiên nhi sao? Anh có thể nghĩ kỹ rồi hãy nói không? Nghĩ kỹ rồi mới làm!” Quý Linh Linh khinh thường liếc hắn một cái, đã nói qua vấn đề này rồi, cô thật lòng không có hứng thú nói với hắn chuyện này.

“Anh nghĩ từ buổi sáng đến buổi chiều, em cảm thấy anh nghĩ lại sẽ thành công.” Mộ Ly kéo tay cô, để cho cô nhìn thẳng mình. Từ xưa tới nay chưa có ai dám không coi trọng khi hắn nói chuyện.

“Làm ơn, tôi còn muốn chọn thức ăn.” Quý Linh Linh thu tay lại, giống như không muốn bàn tiếp.

“Đồng ý với anh, anh giúp em chọn.” Mộ Ly lôi kéo tay của cô như cũ, nếu như không giải quyết chuyện này, hắn cũng không có tâm tình gì.

Trời mới biết cuộc sống mấy ngày nay của hắn thế nào, bữa tiệc lần này hắn có thể đổi một câu nói vì Quý Linh Linh mới đi, vốn nhiều ngày không thấy, đang tìm thời gian vượt ve an ủi, không nghĩ tới, động tác Lãnh Dạ Hy thật đúng là nhanh.

Nghĩ đến Lãnh Dạ Hy, Mộ Ly có chút bội phục hắn. Thủ đoạn của hắn không phải tầm thường, lần đầu tiên vì giải quyết dự án công trình, không tiếc tự tay đưa Quý Linh Linh đến trước mặt mình, bây giờ chuyện xong rồi, lại dám tranh đoạt cô ấy với mình.

Xem ra lúc ấy hắn coi thường đối thủ này rồi, Lãnh Dạ Hy, anh cho rằng có có Lãnh gia hùng mạnh mà có thể thắng tôi sao?

“Anh không thích Lãnh Dạ Hy, cho nên em phải cách xa hắn một chút.” Không chờ Quý Linh Linh mở miệng, Mộ Ly nói tiếp.

Thật là ngây thơ.

“Hắn là ông chủ lớn của tôi, tôi có lý do gì cách xa hắn một chút? Mộ Ly tôi yêu cầu anh giải thích một chút được không?” Nói giỡn cũng phải có mức độ, Mộ Ly càng ngày càng nhiều yêu cầu, cô thật không thở nổi.

Mộ Ly định thần nhìn cô, bộ dáng kia hình như muốn nhìn thấu cô.

“Em là người phụ nữ của anh.” Mộ Ly mặt không đổi sắc nói ra câu bá đạo này.

Quý Linh Linh nhún vai một cái, bày tỏ không sao cả. Cô là người phụ nữ của hắn? Có phải tất cả phụ nữ đều là của hắn? Sau khi chia tay với Nghiêm Tử Tuấn, cô so với những người tình khác khác nhau ở chỗ nào? Cô cảm thấy không có chỗ nào khác nhau.

“Tốt lắm, vấn đề này chúng ta không cần thảo luận lại nữa, ngày mai tôi phải cùng Lãnh Dạ Hy ra ngoài. Không chỉ vì anh ta trước hẹn tôi trước, hơn nữa còn có một đứa bé đáng thương đang chờ tôi.” Tư Tư, quả thật, cô có thể khoả mái đến tham gia bữa tiệc như vậy, phần lớn cũng vì Lãnh Tư Viễn. Nghĩ tới bé trai đáng yêu đó, trong lòng Quý Linh Linh không nhịn được ảm áp.

“Đứa bé?” Nghe lời của cô..., hần hoàn toàn không rõ.

“Đúng vậy. Đứa bé kia là cháu của Lãnh tổng, nó rất đáng thương, hơn nữa tôi cũng rất thích nó, tôi muốn đi gặp thằng bé.” Vừa nghĩ đến thân thế Lãnh Tư Viễn, Quý Linh Linh không nhịn được chớp mũi chua chua.

Nhất thời nhìn trong hốc mắt cô ươn ướt, Mộ Ly nắm tay của cô chặt thêm mấy phần.

Thủ đoạn Lãnh Dạ Hy thật đúng là không ít, vì trói chặt Quý Linh Linh, cư nhiên lợi dụng bản tính thiện lương của cô, khiến một đứa bé tới chế phục cô!

Cháu trai Lãnh tổng?

“Đứa bé lần trước quấy rầy chúng ta?” Mộ Ly cắn răng nghiêng lợi nói.

Vừa nghe hần nhắc tới chuyện lần trước, mặt Quý Linh Linh không khỏi đỏ lên, “Ừ. Là nó.”

Quả nhiên! Một mình Lãnh Dạ Hy không thể chống lại hần, bây giờ cộng thêm một đứa bé xảo quyệt, cùng hần tranh giành! Tốt lắm, Lãnh Dạ Hy đẩy hần đến bước đường cùng, muốn tranh Quý Linh Linh với hần, phần thắng quả thật chính là cực kỳ bé nhỏ.

“Làm gì? Tay của tôi thật là đau!” Quý Linh Linh cũng cảm thấy tâm tình hần khó chịu, suy nghĩ một chút lần trước hần bị một người bạn nhỏ đùa bỡn, có lẽ là nuốt không trôi cực tức, nhưng nghĩ lại, tiểu Tư Tư thật đúng là có bản lãnh, có thể đùa bỡn lão hồ ly này.

“Quý Linh Linh, em cười cái gì?”

“Cái gì?” Một tên con trai cảm xúc rất không đúng nha, “Không có gì.” Quý Linh Linh vội vàng cười hoà giải, cô cũng không muốn cho hần biết mình đang cười hần.

“Quý Linh Linh, nếu em thích đứa bé như vậy, tại sao không tự mình sinh?” Mộ Ly hỏi một câu đủ làm cô nghẹn chết.

Cô không bắt ngờ liếc hần một cái, “Mộ Ly, anh đừng nói cho tôi biết, anh không phải biết sinh con là chuyện của hai người?”

“Em cảm thấy thế nào?”

“Anh còn hỏi? Anh thật rảnh rồi!”

“Em không tự mình làm được, vậy thì tìm một người. Anh không ngại dâng hiến, em nói xem đáng đáp anh anh tuần thể này, có năng lực như vậy, hai ta sinh ra đứa bé khẳng định đặc biệt thông minh!” Vừa nói đến đề tài này, giọng nói Mộ Ly nhất thời có vẻ dễ chịu hơn.

A. Gương mặt Quý Linh Linh đỏ thắm, “Anh bệnh cũng không nhẹ! Tôi thích chính là Tư Tư cháu trai Lãnh tổng, anh đừng nghĩ sai.”

“Thật sao? Tiểu Tư tư, cái tiểu tử thú vị kia chỉ kêu em mấy câu chị xinh đẹp liền hôn mê, xem ra cái người thông minh này cũng chả có gì đặc biệt!” Mộ Ly lời kéo cánh tay của cô, theo bản năng để cô áp vào mình.

“Buông tay, ở đây rất nhiều người!” Quý Linh Linh đối với động tác này của hần quả thật muốn bốc lửa, “Anh không có sức quyến rũ hơn một đứa nhỏ, âm dương quái khí, anh vĩnh viễn sẽ không biết, tiểu Tư tư đối với tôi có bao nhiêu sức quyến rũ!”

Nhìn dáng vẻ nói chuyện hờ hững của cô, trời mới biết tâm tình Mộ Ly bây giờ đã khó chịu tới cực điểm.

Ván này, Lãnh Dạ Hy quả quyết thắng, hần dựa vào một đứa bé để thắng! Nhưng mà, nếu hần giở trò lừa bịp, vậy mình cũng không thể chậm trễ nữa rồi !

“Được rồi, ngày mai em và hấn đi tham gia bữa tiệc, nhưng mà anh nói cho em biết, đến lúc đó em nhất định sẽ hối hận.” Mộ Ly đột nhiên cười đến xấu xa.

Quý Linh Linh sững sờ, sắc mặt hấn biến đổi quá nhanh, sao đột nhiên nghĩ thông suốt vậy?

“Em chọn món ăn đi, ngày mai chúng ta gặp lại!” Mộ Ly ngắt gương mặt của cô, liền xoay người rời đi.

Chỉ để lại Quý Linh Linh sững sờ, ai có thể nói cho cô biết, bây giờ Mộ Ly đang nghĩ gì?

Dựa vào đứa bé, Lãnh Dạ Hy, anh cảm thấy anh có thể thắng tôi? Mộ Ly hấn chỉ cần dùng một thủ đoạn nhỏ, liền có thể để cho cháu và hấn, toàn bộ biến mất trước mặt Quý Linh Linh!

48. Chương 48: Lại Xuất Hiện Đứa Trẻ Nữa

“Lãnh tổng, cảm ơn lễ phục của anh.” Quý Linh Linh đứng bên cạnh Lãnh Dạ Hy, cúi đầu thận trọng nói.

Đối với ông chủ lớn của mình, Quý Linh Linh cũng không tìm được từ gì tốt để hình dung, chỉ biết là hấn kỳ quái, tính tình thay đổi như thời tiết. Ví dụ như, hấn sẽ lạnh lùng mời cô đi tham gia bữa tiệc, lời nói mang theo uy hiếp, nhưng khi cô ở trong thời điểm quần bách, hấn cũng không hề tức giận sai người đem lễ phục đến trước mắt của mình.

Lễ phục, đầy đủ các loại đồ trang sức, cái này chẳng lẽ không thể chứng minh ông chủ lớn là một người thận trọng sao?

“Tôi đi sang bên kia nói chuyện với mấy người.” Lãnh Dạ Hy hoàn toàn không để ý đến lời của cô..., nhưng trực tiếp đem cô ném lại một mình rồi đi vào bữa tiệc ở đại sảnh.

Quý Linh Linh chếp miệng, vừa rồi mình còn thay đổi cách nhìn với ông chủ lớn, không nghĩ tới!

“Quý tiểu thư?”

Nghe được âm thanh, cô quay đầu, nhìn người đi tới, cô khẽ tỏ ra kinh ngạc, “An tiên sinh?”

Bọn họ thật đúng là có duyên, vừa ở trong bữa tiệc, lần thứ hai chạm mặt sao?

Chỉ thấy An Trí Viễn mang theo vài phần hơi thở đặc biệt nam tính đi về phía cô, trên môi mang theo nụ cười không quá phận như cũ, hấn hỏi, “Là đi cùng bạn trai tới sao?”

“Hả. Phải.” Trả lời hoàn toàn không có chút lo lắng nào, Quý Linh Linh nhìn hấn, có chút xấu hổ trả lời.

An Trí Viễn đứng bên cạnh cô, “Lãnh luôn là người có sự lựa chọn không tồi.”

“Có khỏe không.” Nếu như Quý Linh Linh không phải vì bận tâm hình tượng của mình, cô đã sớm giơ tay lên gãi đầu.

“Chị xinh đẹp!”

Một giọng nói trẻ con vang lên, Quý Linh Linh nghe được âm thanh này trong lòng cũng hồi hộp, cô nhìn về đứa trẻ đang đi về phía mình, quả nhiên vẫn là phong cách ăn mặc của một tiểu đại nhân, nhưng trên mặt khó nén được nụ cười non nớt.

Lãnh Tư Viễn một tay ở phía sau, tay phải ở phía trước, đi tới trước Quý Linh Linh nói, “Xin hỏi chị xinh đẹp này, có thể nhảy với tôi một điệu không?”

“Phốc.” Quý Linh Linh bật cười, tên nhóc con này, rõ ràng làm động tác mời khiêu vũ, cuối cùng cũng là để cô ôm.

“Chị rất thích ôm tiểu Tư Tư.” Dứt lời, cô khẽ ngồi xổm người xuống, cũng không sợ lễ phục của mình sẽ bị nhấn, một phen ôm thẳng bé lên.

Đôi tay Lãnh Tư Viễn lập tức ôm cổ Quý Linh Linh, trên mặt cười đến một bộ thanh thuần đáng yêu, nhưng trong lúc Quý Linh Linh lơ đãng, tiểu Tư Viễn hướng về phía An Trí Viễn làm vẻ mặt khiêu khích.

Hắn giương nhẹ cằm nhìn An Trí Viễn, hình như muốn nói, người không phận sự chớ lại gần!

“Tiểu Tư Tư, có nhớ chị không?” Quý Linh Linh mừng rỡ, lại quên mất An Trí Viễn đang ở bên cạnh, chỉ lo để ý đứa bé trong ngực.

“Chị xinh đẹp chị đều không biết, mấy ngày nay em muốn gặp chị đến mức đau khổ”. Nói xong, tiểu Tư Viễn còn bày ra một dáng vẻ chân thành, thân thể nhỏ bé dựa vào trong ngực Quý Linh Linh, ra vẻ là đứa trẻ đáng thương.

Bởi vì động tác của hắn, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy chóp mũi chua chua, đứa bé nhỏ như vậy mà đã không có ba mẹ rồi, nghĩ tới cũng khiến cho người ta cảm thấy trong lòng mang theo vài phần khổ sở.

“Nếu sau này Tư Tư nhớ chị, có thể gọi điện thoại cho chị, chị còn có thể dẫn em đi chơi nha.” Quý Linh Linh ôm thật chặt hắn, đau lòng nói.

“Có thật không? Chị xinh đẹp, em thật sự yêu chị ồ!” Hắn cười hì hì nói xong, ngay sau đó liền dùng miệng nhỏ của mình liên tục hôn Quý Linh Linh nhiều lần.

“Ha ha, đừng á, thật là nhột a, Tư Tư.” Quý Linh Linh cười hì hì tránh né tiểu Tư Viễn hôn nhẹ, hai người một lớn một nhỏ, hoàn toàn quên mất bây giờ đang ở bữa tiệc sang trọng, lo chơi đùa.

An Trí Viễn thấy vậy, không khỏi cũng cười theo, liền rời đi.

“An tiên sinh, sao không cùng người ta hâm nóng người một chút, cứ như vậy ảo não thua trận cơ chứ?” Quả nhiên hắn vừa mới rời đi, bên cạnh liền dính sát một người phụ nữ.

Nụ cười lúc trước của An Trí Viễn nhất thời biến mất hoàn toàn, “Cô rất rảnh rỗi.”

Nghe lời của hắn, người phụ nữ hình như xem thường, cô ta nâng đôi tay lên, theo thói quen làm động tác đùa nghịch móng tay mình, “Không nên tức giận nha, tôi chỉ muốn tới đây nói chuyện cười với anh thôi, anh thật là hẹp hòi.” Cô hoàn toàn không che giấu tình cảm chân thật của mình.

“Thẩm Lạc Nhất!” Nghe lời nói đỉnh đạc của cô ta, An Trí Viễn biết rõ mình không phải là quân tử tu dưỡng đạo đức vượt qua Thánh Nhân, trong giọng nói của hắn mang theo tức giận.

“Không phải đâu, An tiên sinh cư nhiên tức giận!” Thẩm Lạc Nhất làm ra khuôn mặt kinh ngạc, cho dù ai đều có thể nhìn ra trong nét mặt kinh ngạc kia là mừng rỡ, cô đưa sơn móng tay đỏ thắm chói mắt của mình ra, nhẹ nhàng vỗ về trán của hắn, “Nếu thích lời nói tức giận như vậy, đã có thể không đẹp trai a, tôi chính là sẽ không thích anh!” Cô ta đùa giỡn.

“Thẩm.” An Trí Viễn mơ hồ bị khơi lên mấy phần tức giận.

“Được rồi, tôi sai rồi!” Người phụ nữ vội vàng lui về phía sau một bước, vì cô ta mặc lễ phục, động tác này không khỏi khiến cho bộ ngực trắng như tuyết rung động không dứt, cực kỳ bại lộ. Bên kia còn có một đám bà chủ nhà chờ tới lại nói chuyện phiếm, An tiên sinh chơi tốt a, tôi đi trước.” Cô ta không đợi An Trí Viễn mở miệng nữa, lập tức chạy đi.

Nhìn bóng dáng cô ta đi, lại mặc loại lễ phục này, trời mới biết phía trước cô ta lộ nhiều lắm, ngay cả sau lưng cũng hở đến thắt lưng, hình như cũng có thể nhìn đến khe mông, cô ta không mặc quần lót? Sau khi phát hiện điều này, An Trí Viễn không khỏi nổi gân xanh!

“Tư Viễn, xuống!” Đang lúc Linh Linh cùng tiểu Tư Viễn chơi vui vẻ, Lãnh Dạ Hy giống như bà mối xuất hiện.

Tiểu Tư Viễn nhìn bác, đầu không khỏi nhẹ động một chút, quan lớn thật là đáng thương, nhìn thấy người bạn nhỏ chiếm tiện nghi chị xinh đẹp, hẳn đều tức giận.

“Bác, dáng vẻ kia của người, thật sự rất đáng sợ!” Là người rất đáng sợ, nhưng trong lời nói của tiểu Tư Viễn lại nghe không ra bất kỳ cảm giác sợ hãi nào.

Quý Linh Linh cũng cảm thấy Lãnh Dạ Hy có chút quá, đối người ngoài lạnh băng băng còn chưa tính, không ngờ đối với cháu ruột cũng như vậy. Thật vô tình.

Tiểu Tư Viễn từ trong ngực Quý Linh Linh nhảy xuống, đi tới bên người Lãnh Dạ Hy, nhất thời hai người khác xa nhau, khiến Quý Linh Linh có chút ngất xỉu. người máy Lãnh gia bọn họ thật dọa người, bây giờ nhìn tướng mạo Tư Tư, trưởng thành, nhất định là đẹp không gì sánh nổi.

“Cô đang nhìn cái gì?” Lãnh Dạ Hy hoàn toàn không bận tâm cảm giác của Quý Linh Linh.

“Ếc. Thật xin lỗi, tôi. Tôi đi toilet.” Đột nhiên bị Lãnh Dạ Hy thấy được bộ dạng thất thần của mình, cô có chút đỏ mặt, chỉ có thể tìm lý do tạm thời rời đi.

Nhìn Quý Linh Linh chạy trốn hết, tiểu Tư Viễn không khỏi than nhẹ, chị xinh đẹp đúng là xui xẻo, khi đụng phải vẻ mặt không thương tình của bác.

Chỉ thấy thằng bé dùng thân thể nhỏ bé chạm vào người Lãnh Dạ Hy một cái.

“Làm cái gì?”

“Bác, bác rất lạnh lùng, ngay cả cháu cũng cảm thấy lạnh lạnh, nếu như bác dọa chị xinh đẹp chạy mất thì làm thế nào?” Tiểu Tư Viễn cũng không ngẩng đầu lên, trong giọng nói vẫn như cũ là người thành thực.

“Chạy cũng không sao, bác sẽ cho cháu tìm.” Lãnh Dạ Hy trả lời ngược lại thật lòng không có mấy phần tình cảm.

Lúc này Tiểu Tư Viễn mới ngẩng đầu lên, liếc mắt thật cao nhìn Lãnh Dạ Hy, “Bác, trên người chị xinh đẹp thơm như vậy, ngay cả gương mặt hôn lên cũng thư thái, bác còn phải đổi cho cháu? Cháu mới không cần đấy, lớn lên cháu muốn kết hôn với chị ấy!” Tiểu Tư Viễn nói với vẻ mặt thích thú.

“Câm miệng!” Cháu mới mấy tuổi mà muốn lấy vợ!

”Bác, bác không được cười chị xinh đẹp, sau khi lớn lên cháu sẽ cưới, dù sao ngực của chị ấy, cái mông của chị ấy, còn có gương mặt của chị ấy cháu đều chạm qua á..., sau này chị ấy sẽ là người của cháu! Lãnh gia dạy đứa bé thế nào vậy, thằng nhóc Tư Viễn này trưởng thành kinh người, chẳng lẽ nó không cảm thấy lời của mình người lớn quá mức sao?

Khóe miệng Lãnh Dạ Hy khẽ run một chút, “Về sau, không được để cho cô ấy ôm cháu!”

“Cháu không muốn! Chị xinh đẹp thích ôm cháu!” Tiểu Tư kháng nghị.

“Câm miệng!” Nói xong, Lãnh Dạ Hy mang theo mấy phần ý lạnh rời đi.

Tiểu Tư nhìn bóng lưng bác mình rời đi, trong lòng như cũ có chút tức giận bất bình nho nhỏ, “Chỗ nào mình cũng chạm qua rồi, tại sao mình còn không thể cưới chị xinh đẹp?” Thằng bé nghĩ không thông.

Thằng bé đuổi theo Lãnh Dạ Hy, đưa tay kéo lấy tay áo của hắn.

“Làm cái gì?”

“Bác, bác không phải không thích chị xinh đẹp ôm cháu, có phải vì bác cũng muốn sờ ngực của chị ấy không? Hắc hắc, cháu cho bác biết a, thật sự rất mềm, so cái chị xinh đẹp khác mềm hơn rất nhiều!” Lau! Tiểu Sắc Lang!

Chỉ thấy sắc mặt Lãnh Dạ Hy tối sầm lại, “Lãnh Tư Viễn, về sau cháu còn dám tùy tiện sờ phụ nữ, bác liền để cho cháu đẹp mắt!”

Chết rồi, bác nổi giận thật rồi! Tiểu Tư Viễn chu chu môi, cảm thấy không thú vị liền chạy đi, bác thật là, bên cạnh bác ấy không có những thứ kia của chị xinh đẹp, mình nói cho bác ấy biết, có cái gì không tốt sao? Cái đầu nhỏ Tiểu Tư Viễn một lát lại nhớ lại đến vấn đề này không thông.

Quý Linh Linh ở toilet đứng sững một lát, cho đến khi người khác vào, cô mới phản ứng được, đỏ mặt, đi ra khỏi toilet.

Lúc này, cô nhìn thấy một đứa bé mặc một thân đồ thể thao đứng cạnh nam quân nhân ở toilet.

Người bạn nhỏ này đang làm gì? Trời sinh giúp người làm niềm vui, lúc này lại bực phát.

Cô đi tới, “Người bạn nhỏ, em muốn đi toilet sao?”

Lúc này chỉ thấy người bạn nhỏ ngẩng đầu lên, cô bé đội một mũ lưỡi trai màu đen, trước mắt bị mái tóc ngang trán che kín, Quý Linh Linh có thể nhìn lơ mờ ra cặp mắt to lóe sáng của cô bé, cái mũi nhỏ tinh xảo khả ái, đôi môi phiếm hồng, đây là một tiểu nữ sinh, một đứa bé đáng yêu.

Sau khi Quý Linh Linh tỉ mỉ quan sát, không khỏi bị tiểu nữ sinh khả ái hấp dẫn.

Thế nhưng sao cô gái nhỏ xinh đẹp, tại sao lại mặc một thân đồ thể thao như vậy.

“Con nít, muốn đi toilet, không được a, chị dẫn em tới bên này!” Nhìn cô bé đại khái mới có bốn năm tuổi, chắc hẳn cô bé không phân rõ nên vào toilet nào.

Quý Linh Linh vươn tay đang muốn kéo tay cô bé, nhưng lúc này cô bé lại nâng lên nét mặt không vui, liếc xéo cô.

Oh my God, cô gái nhỏ này tức giận sao? Tại sao vẻ mặt cô bé này lại có thể lạnh lùng như thế? Nếu như không biết Lãnh Dạ Hy là một xử nam, cô khẳng định cho là cô bé này chính là con gái ông chủ lớn!

49. Chương 49: Lời Đói Chiến Ác Độc

Trên tay Quý Linh Linh cầm một ly sâm banh, cô không nhìn được lại nghĩ tới cô bé vừa rồi. Rất dễ nhận thấy, ở cửa phòng rửa tay, cô nhiệt tình muốn giúp đỡ, nhưng người bạn nhỏ không để ý chút nào tới động tác của cô, mà quay đầu đi mất.

“Bây giờ người bạn nhỏ nào cũng lạnh lùng như vậy sao?” Trong lòng Quý Linh Linh vẫn có chút không thể tin nổi, cô vẫn cảm thấy duyên phận của mình với đứa trẻ này tương đối khá, nhưng không nghĩ tới, lần này lại ngà nhào một cái.

“Thưa các quý ông quý bà, tiếp theo bữa tiệc là điệu nhảy đầu tiên, xin các vị mang bạn nhảy của mình chuẩn bị thật tốt.” Kèm theo một hồi nhạc, âm thanh người chủ trì cũng mãnh liệt rơi xuống.

Quý Linh Linh theo bản năng lui về phía sau một bước.

Trong đại sảnh ánh đèn đột nhiên tối xuống, có lẽ là muốn bắt đầu. Quý Linh Linh nhìn đám người đứng trong đại sảnh, mím môi cười cười, trong lúc vô tình, cô cảm giác nơi này quá khác biệt so với cuộc sống thực tế của mình.

Cô bưng sâm banh bất lộ thanh sắc lui về phía sau cùng, trong lòng có chút chua xót nghĩ, may mắn không có ai mời mình, nếu không với kỹ thuật khiêu vũ vụng về của cô, nhất định sẽ bêu xấu.

Âm nhạc vang lên, nam nam nữ nữ theo âm thanh du dương êm tai, chậm rãi cất bước. Bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, ôm nhau thật chặt, nhưng thứ duy nhất không đổi chính là ... Cảm giác thỏa mãn với cuộc sống xa hoa này.

Người ngoài cuộc, cô, Quý Linh Linh là người ngoài cuộc.

Toàn bộ hội trường đại khái chỉ có mấy người linh tinh không có bạn nhảy, những người khác đều là đàn ông, cũng chỉ có cô là phụ nữ. Sau khi phát hiện vấn đề này, cô không khỏi có chút khốn đốn. Không có người mời nhảy đã đủ mất mặt rồi, nhưng nếu như còn bị người không có ý tốt phát hiện sẽ cười nhạo, cô lại không có việc gì nhàn rỗi gây chuyện rồi. Nghĩ đến đây, cô vội vàng để sâm banh xuống, đi về phía toilet.

Nhưng, cô cho rằng chỗ đó là một nơi an toàn sao?

“Ồ, nhìn một chút đây là người nào.”

Tay Quý Linh Linh vừa đặt ở cửa phòng rửa tay, sau lưng liền dâng lên một hồi, âm thanh làm cho người ta ghét.

Cô vốn không muốn để ý tới, trực tiếp đi vào.

“Vốn không thuộc xã hội thượng lưu chúng tôi, mỗi lần còn chen chúc gia nhập vào, đừng tưởng rằng mình có cả triệu tiền lương hàng năm, lại lắc mình một cái thì trở thành giàu sang quyền thế.” Lục Vân Thiên đứng cách sau lưng Quý Linh Linh không xa, đôi tay cô ta ôm ngực, vẻ mặt khinh thường.

Trời mới biết, khi cô ta phát hiện Quý Linh Linh lại xuất hiện nơi này, điều này làm cô ta nén giận cỡ nào, lần trước cô lấy thân phận bạn gái Lãnh Dạ Hy xuất hiện trong bữa tiệc nhà họ Lãnh, chuyện này khiến cho cô ta mất ngủ mấy ngày. Nhưng hôm nay, cô ta phát hiện một chuyện để chơi vô cùng tốt.

Lãnh Dạ Hy đang ở cùng một đứa bé, không để ý tới cô, mà Mộ Ly lại cùng một người phụ nữ xinh đẹp khác thân thiết.

“Lục tiểu thư, dù lương tôi có cao hơn nữa, cũng không được so với cô, con gái ngọc ngà của thị trưởng.” Quý Linh Linh xoay người, nhìn về phía Lục Vân Thiên không yếu thế chút nào đánh trả.

“Ha ha, cô còn muốn so với tôi? Thật là chuyện cười, thân phận thấp hèn của cô, cô cũng muốn.” Lục Vân Thiên nhấn rõ từng chữ cay nghiệt, từng giây từng phút cũng không quên muốn giễu cợt Quý Linh Linh.

“Thân phận thấp hèn? Thì ra trong mắt con gái thị trưởng, trừ cô ra, thân phận tất cả mọi người đều là thấp hèn, này nếu như mà tôi ẩn danh viết một blog ngắn gọn trên mạng, cô nói xem, sẽ có hậu quả gì đây?” Quý Linh Linh nở nụ cười, buông lỏng phản kích.

Lục Vân Thiên biến sắc, con đàn bà đáng chết, dám dùng phương pháp này uy hiếp cô ta! Trên web người người cảm phần chiếm đa số, giống như cô ta vừa là Quan Nhị Đại (Quyền thế) vừa Phú Nhị Đại (Giàu có), càng không dám ở trên web can rở, nếu không trong lúc lơ đãng sẽ trở thành thứ cho đại chúng công kích.

“Hừ!” Lục Vân Thiên không khỏi hừ lạnh một tiếng, “Dân đen chính là dân đen, nghĩ tới đều là tiện chiêu. Nhưng mà, tôi chính là thích bộ dạng thấp hèn của cô, quyến rũ Mộ Ly, dính vào Lãnh Dạ Hy, loại phụ nữ tán ra hơi thở nịnh nọt, cuối cùng có thể có kết quả gì tốt? Cô quyến rũ Tuấn nhà tôi, cuối cùng còn không phải là bị vứt bỏ khó coi. Tử Tuấn không có địa vị, hẳn có thể nhìn cô bốn năm, nhưng Mộ Ly và Lãnh Dạ Hy lại không giống thế, một quan trường tinh anh, một thương nhân giàu có.”

Chưa nghe Lục Vân Thiên nói xong, nụ cười Quý Linh Linh không khỏi rơi xuống. Lục Vân Thiên đối với cô “Coi trọng” vô cùng, chắc hẳn cô vừa xuất hiện ở bữa tiệc này, liền bị cô ta theo dõi. Bởi vì điều nhảy đầu tiên, cô một mình, bây giờ lại liên tục chạy tới trách mắng cô, thật phù hợp với cách suy nghĩ của Lục Vân Thiên.

“Chỉ mới cùng người ta tham gia bữa tiệc hai lần, hiện tại bị vứt bỏ. Quý Linh Linh, cô thật sự coi mình là Quốc Sắc Thiên Hương sao? Đến cuối cùng còn không phải là không có ai muốn giày rách!” Lục Vân Thiên không chút nào tiết chế cười nhạo.

Cô ta chờ thời gian dài như vậy, rốt cuộc tìm ra cơ hội có thể trả thù, hôm nay cô ta nhất định phải lợi dụng thật tốt.

“Lục Đại Thiên Kim, thật đúng là quan tâm tôi quá đấy. Không ở nhà nhìn ông xã bị cách chức, bây giờ còn có tâm tình tham gia bữa tiệc, phải nói là người phụ nữ phóng đảng vô tình, chẳng lẽ Lục đại tiểu thư đúng là người như vậy sao?” Quý Linh Linh không nhanh không chậm nói.

Lục Vân Thiên rất tuyệt, cực kỳ tuyệt vời, cô ta thành công khiến Quý Linh Linh phản kích **. Quý Linh Linh luôn luôn ở trước mặt người ngoài ra vẻ một bộ người phụ nữ nhỏ bé, bây giờ khó có thể tự nhiên thanh thản mà nói ra lời như thế, tâm tình có thể dùng một từ thoải mái để hình dung!

“Cô nói cái gì? Cô nói ai phóng đảng?” Vừa nghe lời Quý Linh Linh, mặt Lục Vân Thiên lập tức biến sắc.

Quý Linh Linh cười lạnh, tiêu chuẩn như vậy còn dám ngăn cô ở toilet?

“Ngài phóng đảng không tha, tôi nghĩ Tử Tuấn rõ ràng nhất, nếu như sau này có cơ hội, tôi sẽ hỏi Tử Tuấn rõ ràng. Nếu như Lục đại tiểu thư cũng muốn biết kết quả, vậy tôi cũng sẽ thoải mái nói cho cô.” Nhìn nét mặt Lục Vân Thiên bị chọc giận, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy một hồi sáng khoái.

Trên đời cô hận nhất là loại người dựa vào gia thế của mình, Trương Dương ương ngạnh, trước kia lúc đi học cô gặp nhiều rồi, không nghĩ tới hiện tại cô còn có thể gặp được cực phẩm như vậy. Vừa đúng lúc hôm nay cô cũng thanh nhàn, chi bằng thành toàn cho Lục Vân Thiên.

“Cô. . . . Quý Linh Linh đồ đàn bà đê tiện, loại vô sỉ này cũng có thể nói ra được, quả nhiên là có người sinh không ai nuôi đồ thấp hèn.” Lời nói Lục Vân Thiên thô tục đã tới cực điểm, đối với Quý Linh Linh ẩn nhẫn, cô ta một khắc cũng không muốn nhịn.

“Vô sỉ? Miệng cô phún ra toàn thứ ô nhiễm, cũng không có người ghét bỏ, người sinh ra loại thiên kim đại tiểu thư phóng đảng, không biết hiện tại bảo vệ môi trường rất quan trọng sao?” Quý Linh Linh chịu đựng, nếu như Lục Vân Thiên còn dám nói thêm một câu quá đáng, cô chưa chừng liền trực tiếp động thủ. Giống như Lục Vân Thiên loại độc chất này lưỡi phụ, phương pháp tốt nhất chính là đánh cho tê người, lần sau cô ta cũng không có lá gan bới móc.

“Hừ, Quý Linh Linh cô bây giờ kén ăn chính là không đúng ? Có thể, cô có miệng lưỡi bén nhọn, nhưng một lát nữa sau khi ra ngoài ngàn vạn lần không được khóc nha. Tôi sớm biết Mộ Ly đối với loại mặt hàng như cô sẽ không thích quá lâu, hiện tại quả nhiên bị tôi đoán trúng, anh ấy đang ở cùng bạn bè là sĩ quan cảnh sát, nói chuyện rất nồng nhiệt đấy.” Lục Vân Thiên thấy miệng cô ta không chiếm được tiện nghi, cho nên đổi chiêu thức.

Quý Linh Linh nhìn Lục Vân Thiên, cho cô ta một vẻ mặt không sao cả.

“Quý Linh Linh, có thời gian trước ở toilet khóc cho thỏa thích đi, một lát nữa, sẽ để cho cô ruột gan đứt từng khúc , Hàaa...! Không quân Thượng tá, hợp với nữ cảnh sát một cao cấp, thật là xứng đôi biết bao!” Đây, Lục Vân Thiên bày ra eo thon nhỏ của mình đi ra khỏi toilet.

Quý Linh Linh, kế tiếp, kịch hay chính thức bắt đầu. Người bạn tốt này, cũng không phải là loại hiền lành.

50. Chương 50: Không Khỏi Xem Mắt

Nghĩ tới câu nói ác độc của Lục Vân Thiên, Quý Linh Linh không khỏi cười lên thất thanh.

Đoạt bạn trai của mình, cuối cùng khó chịu hình như là cô, nhưng tại sao cô có cảm giác, “Người bị hại” thật ra là Lục Vân Thiên? Quý Linh Linh không phải một người thích trêu chọc người khác, nhưng chẳng biết tại sao, Lục Vân Thiên cố tình nhìn cô không vừa mắt.

Một Mộ Ly, một Lãnh Dạ Hy, trong lòng Quý Linh Linh chưa bao giờ nghĩ đến hai người đó, nhưng Lục Vân Thiên hình như thích đem cô và bọn họ ở cùng một chỗ, đây có thể coi là một loại bản năng ghen tỵ?

Cô quyến rũ Mộ Ly? Trời mới biết, Mộ Ly vô lại dây dưa gắt gao với cô; cô quyến rũ Lãnh Dạ Hy? Cho cô một trăm lá gan, cô cũng không làm được loại chuyện như vậy. Nhưng tại sao Lục Vân Thiên cố tình không hiểu, luôn thích suy nghĩ lung tung, còn có hận ý với cô?

Ngẫm lại Lục Vân Thiên nói về nữ cảnh sát cao cấp, một người như thế, Quý Linh Linh khó nén kích động bật cười, rốt cuộc có một người phụ nữ nữ có thể cùng Mộ Ly.

Mình là thân phận gì, Quý Linh Linh so bất luận kẻ nào cũng rõ ràng. Hơn nữa cô là có tình cảm của người trưởng thành bình thường, cô hiểu hành vi của Mộ Ly, mặc kệ hấn là tạm thời cao hứng, thật lòng thấy hứng thú với cô, nhưng hai người bọn họ thân phận cách xa, cô cũng sẽ không để tình vướng vào loại tình cảnh không thể khống chế.

Soi gương, Quý Linh Linh cười cười, nhưng Lục Vân Thiên, sau này cô ta còn dám làm gì quá đáng, vậy mình sẽ cùng người khác mập mờ, trực tiếp khiến cô ta tức chết.

“Quý Linh Linh, mày thật sự là rảnh rồi!” Cô tiện tay cầm túi xách lên, liền rời khỏi toilet.

“Cô là Quý tiểu thư sao?”

“Hà? Là tôi, xin hỏi?”

Quý Linh Linh mới vừa bước vào bữa tiệc ở đại sảnh, trước mắt liền xuất hiện một người phụ nữ xinh đẹp.

“Tôi là Thẩm Lạc Nhất.”

“A, Thẩm tiểu thư, chào cô.” Giọng điệu Quý Linh Linh không khỏi có chút khách sáo, giật mình nhìn người phụ nữ trước mặt, ăn mặc như thế mở ra cay, nhưng khi mở miệng nói chuyện, lại. Lại thanh thuần dễ nghe như vậy.

Có muốn để cho cô sống hay không, một người phụ nữ vừa nóng bỏng lại thanh thuần, chuyện gì xảy ra?

“Quý tiểu thư, tôi nghĩ cô nhất định không biết tôi.” Thẩm Lạc Nhất có chút thận trọng nhìn Quý Linh Linh, chính cô ngược lại cười đến xinh đẹp.

“Ha ha, xin hỏi Thẩm tiểu thư, có chuyện gì không?” Quý Linh Linh thật không nghĩ ra, mình đã gặp Thẩm Lạc Nhất ở đâu.

“Là như vậy, tôi có một một người bạn rất vừa ý Quý tiểu thư, cho nên hẳn nhờ tôi. Ha ha, cô hiểu không.” Thẩm Lạc Nhất ném cho cô một ánh mắt mập mờ.

Nghe nói như thế, Quý Linh Linh cảm giác như bị phải sét đánh, mình thật có số đào hoa.

“Chuyện này. Thẩm tiểu thư. Tôi.”

“Quý tiểu thư, tôi nói với cô như vậy, tôi cũng cảm thấy có chút mạo muội, nhưng hẳn thật rất thích cô, mỗi buổi tối không thể nghĩ khi nhớ đến cô.”

“À?” Quý Linh Linh nghe Thẩm Lạc Nhất không giải thích được, mặt cô có chút biểu lộ cứng ngắc, người đàn ông này là vị kia a, đàn ông xuất hiện bên người cô giống như đếm được .

“Cô rất muốn biết là ai phải không?” Thẩm Lạc Nhất nhú mắt xinh đẹp lại, vươn tay lôi kéo Quý Linh Linh, điệu bộ rất thân mật.

“Tôi.” Quý Linh Linh không khỏi cúi đầu, nhìn nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang cầm tay mình, nhìn chiếc nhẫn kết hôn thực sáng đến chói mắt .“Thẩm tiểu thư, tôi.”

“Tôi biết rõ cô á..., Quý tiểu thư vừa nhìn chính là loại rất hàm súc cũng là loại phụ nữ xấu hổ đáng yêu, nhưng tình yêu tới, cô làm sao có thể ngăn được đây?” Thẩm Lạc Nhất làm ra một bộ chuyện gì cũng biết, Quý Linh Linh cũng rất hiểu.

“Vậy tôi có thể hỏi, Thẩm tiểu thư nói là?” Trong lúc vô tình được Thẩm Lạc Nhất khen một trận, ngược lại Quý Linh Linh có chút cảm thấy không có mặt mũi.

“An Trí Viễn.” Thẩm Lạc Nhất cười một tiếng như là người có công bảo vệ môi trường, cô có biết ba chữ An Trí Viễn này, có thể khiến cho Quý Linh Linh có bao nhiêu dẽ kích.

“Éc. Thẩm tiểu thư, cô không cần nói giỡn!” Quý Linh Linh không khỏi lui về phía sau một bước.

Thẩm Lạc Nhất lại nheo lại này đôi mắt to xinh đẹp, “Quý tiểu thư, không cần xấu hổ nha, An Trí Viễn là một người tốt, hơn nữa tôi cảm thấy loại đàn ông như hẳn, cũng chỉ người như Quý tiểu thư mới có thể giữ chặt hẳn!”

Lời này. Hình như có chút quá.

“Thẩm tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu lầm, tôi và An tiên sinh chỉ gặp nhau hai lần mà thôi, chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần.” Đột nhiên, Quý Linh Linh cảm thấy mình có một loại cảm giác như bị châm mũi nhọn trong người, người nào đang nhìn trộm cô?

“Sẽ không á..., ánh mắt của tôi sẽ không sai, tôi hiểu rất rõ An Trí Viễn!” Thẩm Lạc Nhất thật đem Quý Linh Linh hù sợ, nhưng cô như là đã muốn làm rồi, dĩ nhiên sẽ không lui bước.

“Các vị tiên sinh phu nhân, mọi người sắp có cơ hội may mắn chiêm ngưỡng ** điệu nhảy, hãy cho Mộ Ly tiên sinh và Uyển Tinh tiểu thư một tràng pháo tay!” Đột nhiên cảm người chủ trì âm thanh, cắt đứt hai người các nàng nói chuyện.

Nhất thời tiếng huyết sáo cùng tiếng hoan hô nổi lên bốn phía.

“Đặc phái viên Quốc phòng, Giám sát cao cấp thành phố T, hai người họ thật phù hợp nha.” Thẩm Lạc Nhất chuyển một cái quá mức, chỉ liếc hai người một cái.

Quý Linh Linh theo ánh mắt của mọi người nhìn sang, Mộ Ly hôm nay làm tóc tinh tế như thế, thân tây trang màu đen khiến cho hẳn có vẻ cao lớn hơn, nhưng trên mặt lại lạnh lùng nhiều hơn mấy phần, làm người ta khó có thể đến gần.

Mà người phụ nữ bên cạnh hắn, vừa ra trận hình như cũng đã hấp dẫn ánh mắt của đàn ông toàn bộ hội trường. Một nữ giám sát cao cấp, có lẽ bình thường huấn luyện, cô ấy có bản lĩnh lớn, có lỗi có lỗm, kết hợp với lễ phục màu tím ngấn, vẻ mặt cao quý, bao gồm Quý Linh Linh cùng phụ nữ ở bên trong không khỏi ảm đạm phai mờ.

“Quý tiểu thư, Mộ tiên sinh cùng Vu tiểu thư đó, thật là một đôi trời sinh” Thẩm Lạc Nhất càng từ nội tâm thở dài nói, “Nhưng, tôi nghĩ, cô và An Trí Viễn mới thật sự là một đôi trời sinh!”

Lau. Gương mặt nổi đầy vạch đen.

Thẩm Lạc Nhất thuận lợi thu hút ánh mắt Quý Linh Linh trở lại.

“Thẩm tiểu thư, cô thật sự lầm rồi.” Quý Linh Linh không biết nên dùng ngôn ngữ gì để diễn tả cảm giác của mình bây giờ, chẳng qua chỉ cảm thấy có chút cẩu huyết.

“Không có lầm, một lát cô nhìn thấy hắn rồi sẽ biết!” Thẩm Lạc Nhất lần nữa nắm tay Quý Linh Linh lên, hình như sợ cô rời đi.

Nếu như không phải khác nhau về họ tên, Quý Linh Linh thật sẽ tin tưởng, cô gái nhỏ trước mặt này có quan hệ cực kỳ thân thiết với An Trí Viễn.

“Thẩm tiểu thư, tôi còn có chuyện một lát, tôi hôm nay. Là có nhiệm vụ!”

“Nhiệm vụ? Xem mắt sao? Vậy cũng lấy tóm tắt, cô sẽ có An Trí Viễn!”

Vạch đen.

“Tôi. Tôi. Tôi.” Quý Linh Linh nếu như nói ‘tôi có bạn trai’ rồi, Lát nữa ra ngoài Lãnh Dạ Hy có thể trực tiếp đem cô đông thành băng không đây?

“Tốt lắm á..., không chỉ nói, nhìn kim đồng ngọc nữ nhảy đến vui vẻ, không bằng bây giờ tôi sẽ đi tìm An Trí Viễn, thuận tiện hai người chính thức xem mắt cũng tốt!” Nhiệt tình này của Thẩm Lạc Nhất khiến Quý Linh Linh bị dọa sợ.

Cuối cùng, hai người phụ nữ lôi lôi kéo kéo thành công đánh bại Mộ Ly và với kim đồng ngọc nữ, làm ối người ở đây cho các cô cái nhìn chăm chú.

“Này, Ly, đó chính là người phụ nữ anh gần đây đuổi đến lửa nóng sao?” Uyển Tinh ghé vào Mộ Ly hỏi.

Mộ Ly giương mắt nhìn một chút, lại nhìn người phụ nữ bên cạnh mình một chút, nhẹ giọng đáp ứng.

“Hả? Xem ra, đây là cô cố ý muốn cắt ngang chúng ta khiêu vũ sao, vậy tôi cũng sẽ không tha thứ cô ta!”

“Cô muốn làm gì?”

“Gấp làm gì, chúng ta phải từ từ tới, ôm chặt tôi, không được bỏ rơi tôi khi khiêu vũ!” Uyển Tinh cho Mộ Ly một nụ cười mập mờ, còn chưa chờ Mộ Ly ôm chặt cô ta thì đã bước lên trước ôm lấy hắn.

Hai người vẫn như cũ thành thạo khiêu vũ, mà gương mặt Mộ Ly bất đắc dĩ, hắn chạy thời gian dài như vậy, vẫn bị cô ta tìm được!

51. Chương 51: Sập Bẫy

“Chú.” Lãnh Tư Viễn nâng cái đầu nhỏ lên, nhìn cục băng đứng bên cạnh mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, nói không có bất kỳ vẻ hưng phấn nào.

“Gọi bác!” Lãnh Dạ Hy gầm nhẹ nói.

Thích.

“Không cần, bác quá già, sau này chú không tìm được mự liền thăm.” Lãnh Tư Viễn cong miệng lên, nói xong giống như thật có chuyện như vậy.

Chỉ thấy khoe môi Lân Dạ Hy nhẹ nhàng run rẩy hạ xuống, mắt lạnh liếc Lân Tư Viễn một cái, không nên tức giận không nên tức giận! Nhưng trời mới biết, hân sớm muộn cũng có một ngày sẽ bị cái này tùy ý mua bán, Lân Tư Viễn lại học cách nói chuyện người lớn nói chuyện giận đến hộc máu mà chết.

“Chú, chú ở đây mắng thăm cháu có đúng không? Không cần nha, mau tới mau tới hôn nhẹ gương mặt mũm mĩm của cháu, xin bớt giận!” Lân Tư Viễn đưa tay nhỏ bé ra, lôi kéo thật chặt vạt áo Lân Dạ Hy, một bộ hăng hái yêu cầu Lân Dạ Hy hôn bé.

“Qua một bên!” Ánh mắt kia Lân Dạ Hy mười phần có thể trừng chết Lân Tư Viễn, nhưng kết quả. . . .

“Chú thiệt là, ông nội cùng bà nội đã sớm nói cho cháu biết..., chính là thích buồn bực. Ngay cả mình là đứa cháu được người ta yêu thích như vậy, chú ấy cũng không làm sao có hứng nổi, làm thế nào đây?” Lân Tư Viễn ra bộ rối rắm suy nghĩ, tấm lưng Lân Dạ Hy vẫn kiên định như cũ.

Thời kỳ rối loạn, chẳng lẽ cháu không biết, chú sẽ biến thành như vậy, cũng vì cái người tiểu gia hỏa này?

“Quý tiểu thư, An Trí Viễn ở phía trước, cô tới đi cô tới đi!”

Dọc đường đi Thẩm Lạc Nhất và Quý Linh Linh tiếp tục lôi lôi kéo kéo, giống như ** thuốc súng, mà bên ngoài có vẻ nhiều hơn mấy phần u tĩnh hàm súc.

“Thẩm tiểu thư tôi. . . .” Quý Linh Linh thật là cảm thấy ngày không thương người, hiện tại cô cảm thấy có chút ghét loại nhiệt tình mờ mờ ảo ảo của người tốt này.

“Quý tiểu thư?”

Lúc này Lân Dạ Hy vừa đứng đi đối diện với hai người đi.

Giống như nhìn thấy vị cứu tinh của mình, đột nhiên trông mắt Quý Linh Linh tỏa sáng, “Dạ Hy!” . . . ! Xưng hô này, thành công khiến Lân Dạ Hy đưa mắt nhìn ở trên người của cô.

“Lân tổng giám đốc thật vinh hạnh.” Thẩm Lạc Nhất ở bên cạnh Quý Linh Linh bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn, chào hỏi.

Lân Dạ Hy nhìn về phía Thẩm Lạc Nhất, gạt đầu một cái, ngay sau đó hân đem mũi nhọn chuyển hướng Quý Linh Linh, “Ồ chỗ này làm gì?”

Bingo! Quý Linh Linh bắt đầu phát hiện có chút thích ông chủ lớn của mình, hân quả thật tựa như thiên thần, được trời sinh ra, cứu vớt cô ở trong lúc nguy nan.

“Em. . . .”

“Lân tổng, tôi và Quý tiểu thư ở đây nói một ít chuyện.” Thẩm Lạc Nhất vừa tung ra chiêu bài là nụ cười ngọt ngào của mình, ý tứ đã rất rõ ràng, hai người phụ nữ nói chuyện phiếm, đàn ông đừng nghĩ lung tung.

Quý Linh Linh có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Thẩm Lạc Nhất, nghịch tập kích a, một câu nói này, sẽ khiến cho Lân Dạ Hy không chống đỡ được rồi!

“Ừ, vậy các cô cứ tán gẫu tiếp đi.” Quả nhiên. . . . Nhưng Lân Dạ Hy lui người qua một bên, nhường họ toàn bộ không gian.

Ông chủ lớn anh có chút đáng yêu a, lại có thể nghĩ ra cách này, không rời đi, chờ Thẩm Lạc Nhất nói cho hết lời.

Thẩm Lạc Nhất khẽ nhăn mày lại, ánh mắt của cô ta rơi trên người Lân Dạ Hy và Quý Linh Linh, không phải chứ, xuất binh ra trận không thuận lợi? Cô đây là khua lên bao nhiêu dưng khí mới làm chuyện này, sao có thể buông tha?

“Thẩm tiểu thư, tôi cô là có ý tốt, cô cũng nhìn đây, anh ấy đang chờ tôi.” Quý Linh Linh tiến lên trước, cố ý nói mập mờ không rõ ý.

Thật chẳng lẽ như cô nghĩ, nhưng theo cô biết rất rõ, Lân Dạ Hy không có bất kỳ hứng thú gì đối với phái nữ, mặc dù có một lần làm bộ “Bữa tiệc nhà họ Lân”, nhưng ở đây, ai không rõ ràng đây? Chỉ bằng hai

người bọn họ giữa ngày trước không có bất kỳ mập mờ nào, hiện tại đột nhiên ra mắt gia đình, những thứ hào quý môn kia, dùng đầu gối cũng có thể hiểu là chuyện gì xảy ra, chỉ là mọi người không phơi bày thôi.

Đang lúc này, đột nhiên người giúp cô xuất hiện rồi.

“Lãnh tổng.”

“An tổng.”

“Trí Viễn!” Thẩm Lạc Nhất mắt liền thấy người tới.

An Trí Viễn hạ hàng mi, nụ cười trên khóe môi dần dần biến mất.

“Anh tới thật là trùng hợp!” Trong miệng Thẩm Lạc Nhất vui vẻ như cũ không che giấu được, đây chính là ý trời trong truyền thuyết.

“Chuyện gì xảy ra?” An Trí Viễn mang theo âm thanh từ tính, dịu dàng hỏi.

Chỉ thấy Thẩm Lạc Nhất khẽ cau mày, nhưng ngay sau đó cô liền đem loại tâm tình này dấu đi. “Đương nhiên là chuyện tốt!” Cô tiện tay kéo cánh tay An Trí Viễn, nhìn động tác bọn họ có vẻ tùy ý khít khao.

Quý Linh Linh nhìn mặt Thẩm Lạc Nhất, Thẩm tiểu thư đúng là một người em gái tâm huyết.

Lúc này ánh mắt cô và Lãnh Dạ Hy khác nhau, trong con ngươi của cô tản ra cảm giác hốt hoảng, khiến Lãnh Dạ Hy không khỏi khẽ nheo mắt lại.

“Trí Viễn, tôi giúp anh.”

“Quý Linh Linh, tới bên cạnh anh đứng!” Thẩm Lạc Nhất vừa mở miệng, còn chưa nói xong, Lãnh Dạ Hy liền trực tiếp lạnh giọng cắt đứt lời của cô ta.

“Hả? Ồ!” Quý Linh Linh nghe được âm thanh này, lập tức chạy tới, rốt cuộc có thể tránh khỏi sẽ không lúng túng.

Ánh mắt An Trí Viễn xoay tròn trên người bọn họ một phen, ngay sau đó nhìn thấp xuống cánh tay Thẩm Lạc Nhất đang vòng quanh tay của mình, “Lại làm chuyện xấu gì?”

“Mới không có, tôi làm chính sự!” Thẩm Lạc Nhất hạ tầm mắt, hơi khấn trương trả lời.

“Hả? Thật sao?” An Trí Viễn lại một lần nữa phát ra âm thanh nghi ngờ.

“Dĩ nhiên!” Thẩm Lạc Nhất vừa ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hắn, thiệt là, hắn không biết cô vì hắn làm chuyện vĩ đại đường nào, bây giờ cứ nhiên dùng loại giọng điệu này hỏi cô.

Quý Linh Linh đứng bên cạnh Lãnh Dạ Hy, thân thể không khỏi trốn sau lưng Lãnh Dạ Hy.

Lãnh Dạ Hy chỉ dùng mắt lạnh nhìn một màn này, trừ gọi Quý Linh Linh đứng ở bên cạnh hắn, cũng không có làm tiếp những chuyện khác.

“Mọi người đều ở đây?”

Lúc này bất ngờ có âm thanh vang lên, Quý Linh Linh xoay người, nhìn về phía người nói chuyện.

Không phải vẫn còn khiêu vũ sao? Thế nào, kết thúc sao?

“Các vị ổn chứ.” Tay Vu Uyển Tinh khoá trên cánh tay Mộ Ly, nhiệt tình hướng bọn họ chào hỏi.

An Trí Viễn cùng Lãnh Dạ Hy, đồng thời gật đầu như trả lời.

Mộ Ly nhìn Quý Linh Linh, “Em vẫn là người giữ chữ tín như vậy.”

Chỉ thấy Quý Linh Linh cúi đầu, không có nhìn thẳng hắn, cũng không trả lời hắn, này không khỏi khiến Mộ Ly dứt lời vô ích.

“Thật là hồngбет!” Thẩm Lạc Nhất ít tiếng nói.

Nhưng động tác của cô toàn bộ rơi vào mắt An Trí Viễn.

“Chúng tôi còn có chuyện, đi trước.” An Trí Viễn lôi Thẩm Lạc Nhất, làm bộ muốn rời khỏi.

“Chờ một chút!” Thẩm Lạc Nhất lớn tiếng cự tuyệt, không khỏi để cho bọn họ cũng ghé mắt.

“Quý tiểu thư, cô có cảm giác với An Trí Viễn hay không?” Thẩm Lạc Nhất không chỉ là một người em gái nhiệt tình, còn có một chút không biết sống chết.

Quý Linh Linh chợt ngẩng đầu lên, lúc nào thì mũi nhọn cũng chỉ về phía cô rồi?

Cô nhìn ánh mắt nhàn nhạt của Lãnh Dạ Hy, sau lưng thấy đau, Thẩm tiểu thư đây là chơi trò gì đây?

“Lạc Nhất!” An Trí Viễn hình như cũng cảm thấy cô ấy quá mức, dặt tay của cô, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Quý tiểu thư, không phải vừa rồi cô nói có hứng thú với An Trí Viễn sao? Tại sao bây giờ trước mặt anh ấy, cô không nói lời nào cơ chứ? Hiện tại anh ấy cũng ở đây, cô có thể trực tiếp nói.” Thẩm Lạc Nhất không chút nào bận tâm An Trí Viễn cảnh cáo, như cũ nói.

Đây là gì! Quý Linh Linh cảm giác bị gài bẫy, ánh mắt của cô tùy ý nhìn về phía cách đó không xa, Lục Vân Thiên! Cô nhìn thấy Lục Vân Thiên đứng đối diện cô cách đó không xa, tay cầm rượu đỏ, hướng cô cười đến sung sướng!

Quả nhiên, lần này cô trúng chiêu!

“Mộ Ly.” Vu Uyển Tinh nắm thật chặt cánh tay Mộ Ly, không để cho hắn có bất kỳ động tác nào.

“Quý tiểu thư, nói đi.” Thẩm Lạc Nhất thúc giục.

Quý Linh Linh đưa mắt nhìn trên người Thẩm Lạc Nhất, cô thật là nhìn lầm người, cư nhiên không để mắt đến mặt ngoài vô hại này, nhưng lại thủ đoạn cực cao của Thẩm Lạc Nhất!

“Không nên ồn ào.” Sau một lúc an tĩnh, người đầu tiên phá vỡ yên lặng là An Trí Viễn.

“Quý tiểu thư, cô nói a.”

Nhìn Thẩm rơi một dãy có mấy phần người gây sự giá thế, đại não Quý Linh Linh cũng nhanh chóng hoạt động, nếu như An Trí Viễn trước mặt cự tuyệt cô, “Chuyện cười” này là thuộc về cô, nếu như cô không nói cái gì, không khỏi có vẻ quá mức vô lễ.

Quý Linh Linh, mày nhất định phải bình tĩnh, không để cho người ta cười.

52. Chương 52: Tâm Cơ

Quý Linh Linh, đây là ngu xuẩn đến mức nào, còn ngây thơ cho rằng Thẩm Lạc Nhất là một **, nhưng tính tình nhiệt tình, lại không nghĩ tới, chiêu này của cô ta không phải đơn giản bình thường.

“Ly, bên kia có mấy vị tiền bối, chúng ta hãy đi trước thôi.” Vu Uyển Tinh nắm thật chặt tay của mình, nhìn Mộ Ly, trong khi nói chuyện nghe ra nửa phần không nói.

Quý Linh Linh chẳng biết tại sao, cô cư nhiên quay đầu đưa mắt nhìn thẳng Mộ Ly.

Thế nhưng lần thứ nhất, chân chính thuận ý của cô, Mộ Ly đầu cũng không quay lại, cùng Vu Uyển Tinh bốn mắt nhìn nhau, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trên gò má dường như đang nở nụ cười. Tâm, chợt buộc chặt, bữa tiệc hôm nay có phải cung cấp dấm phẩm hay không, nếu không đây lòng làm sao xuất hiện ghen tuông.

Quý Linh Linh cúi đầu, nhìn chằm chằm chân hai người bọn họ, Mộ Ly anh quả nhiên là không chỉ gặp gỡ một người phụ nữ!

“Quý tiểu thư, cô vẫn còn chờ cái gì? Trí Viễn ở chỗ này.” Thẩm Lạc Nhất giống như là bắt được cơ hội, nói.

Cô không có ngẩng đầu, chỉ đang tìm đối sách, thế nhưng đối sách khó tránh khỏi có chút khó khăn, Quý Linh Linh không biết nên làm gì bây giờ? Có lẽ, có lẽ ông chủ lớn có thể giúp cô một phen.

“Quý Linh Linh, giải quyết xong sự tình, tới tìm anh.” Đây chẳng lẽ là tâm ý tương thông! Nhưng mà, Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, vô lực nhìn về phía ông churlowns của mình, hần lúc nào thì tự buộc mình như vậy, hần tại sao không đùa bỡn, cầm tay mình lôi đi.

“Lãnh tổng!” Nhìn chằm chằm bóng lưng Lãnh Dạ Hy có chứa mấy phần tuyệt quyết (Cự tuyệt + nhất quyết), Quý Linh Linh cảm giác mình có loại cảm giác hoảng hốt, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

“Quý tiểu thư, chẳng lẽ cô còn không phải nói sao?” Thẩm Lạc Nhất nói.

Rốt cuộc người phụ nữ này có âm mưu gì, cô ta đối với An Trí Viễn có lòng hoặc là vô tâm, đối với cô sẽ có ý tốt gì sao?

Từ đầu chí cuối An Trí Viễn cũng không mở miệng, lúc này mặt hần không có vẻ gì nhìn Quý Linh Linh, hình như cô làm chuyện sai tày trời gì.

Thẩm Lạc Nhất, Lục Vân Thiên, khó có thể tưởng tượng hai cái tên này lại có thể xâu chuỗi đi chung với nhau. Nhưng là cô Quý Linh Linh cũng không khỏi bội phục Thẩm Lạc Nhất rồi, bây giờ cô ta thành công bức mình đến góc tường. Ông chủ lớn không đau, người đàn ông xấu xa không thương, chỉ còn lại cô một người cô một mình chiến đấu.

Nếu cô ta tiếp tục bức bách mình như vậy, không bằng cô lập tức thực hiện ý nguyện của cô ta, xem xem cô ta đến đây đang bán thuốc gì?

Khóe miệng Quý Linh Linh nặn ra mấy phần nụ cười, đến gần Thẩm Lạc Nhất và An Trí Viễn.

Khuôn mặt đầy ý cười của Thẩm Lạc Nhất toàn bộ rơi vào trong mắt của Quý Linh Linh, loáng thoáng còn chứng kiến vẻ mặt hả hê. Quý Linh Linh không tưởng tượng nổi, cô đối với An Trí Viễn như thế nào, sao lại đối với Lục Vân Thiên có lợi, nhiều người đàn ông trở thành nơi cho cô dựa vào, Lục Vân Thiên không phải sẽ phải càng tức giận hơn sao?

Đây không phải là chiêu duy nhất, thật khiến Quý Linh Linh hoang mang.

“Thẩm tiểu thư, tôi sẽ để cho cô mãn nguyện.” Quý Linh Linh đến gần Thẩm Lạc Nhất, trên mặt mang nụ cười, nhẹ giọng nói ra.

Thẩm Lạc Nhất đón nhận nét mặt, cô ta hơi ngẩng đầu lên, nhếch cằm, lấy vẻ mặt kiêu ngạo nhìn cô, kẻ địch trúng chiêu!

“An tiên sinh.”

“Thẩm Lạc Nhất, cô chơi đã chưa?” Còn chưa chờ Quý Linh Linh mở miệng, An Trí Viễn đã cắt đứt lời của cô..., hơn nữa lời này không phải nói với cô. “Tôi chơi đủ rồi, bây giờ chúng ta về nhà.” Dứt lời, đột nhiên An Trí Viễn cầm tay Thẩm Lạc Nhất.

“An Trí Viễn!” Động tác của hần, hình như khiến Thẩm Lạc Nhất có chút kinh ngạc, bởi vì khắp khuôn mặt cô ta là giạt mình cùng không tin.

“Cô chơi đã, chúng ta nên đi về.” An Trí Viễn và Thẩm Lạc Nhất bốn mắt nhìn nhau, âm thanh của hần kiên định lạ thường. “Quý tiểu thư, thật ngại quá.”

Vẻ mặt Thẩm Lạc Nhất tràn đầy bi thương nghiêng đầu nhìn Quý Linh Linh, cuối cùng bị An Trí Viễn kéo mạnh đi vào giữa hội trường. Quý Linh Linh sững sờ đứng tại chỗ, bọn họ đã đi xa, nhưng ý nghĩ của cô vẫn chưa quay về, chuyện này. Xảy ra vấn đề gì sao? Kịch bản hình như không phải viết như vậy mới đúng.

Quý Linh Linh thu hồi ánh mắt, cô xoay người, chỉ là trong nháy mắt, liền thấy được nụ cười địch ý của Lục Vân Thiên. Bỗng dưng, run sợ hạ xuống, Quý Linh Linh mảy mảy sợ hãi gì chứ?

Chỉ thấy đối diện Lục Vân Thiên giờ ly rượu lên, hướng về phía Quý Linh Linh làm một động tác, liền mang theo nụ cười hả hê rời đi.

Hồ. Lục Vân Thiên là một đối thủ khó chơi, từ lần đầu tiên họ gặp mặt, trong lòng Quý Linh Linh đánh vỡ tiêu chuẩn, bây giờ nhìn lại, cô ban đầu suy đoán tất cả đều đúng. Thật đúng là, bình đến tướng đỡ, nước đến đất cản. Mặc kệ Lục Vân Thiên chơi hoa chiêu gì, cô tiếp nhận tốt lắm!

Nghĩ tới Lục Vân Thiên, cô mới nhớ tới hôm nay mình có nhiệm vụ tham gia yến hội, tiểu Tư Viễn! Đáng chết, suýt nữa quên mất nhóc con này.

Quý Linh Linh nện bước vội vã rời đi, hi vọng tiểu Tư Viễn không giận cô.

“Ly, ánh mắt của anh cũng chẳng có gì đặc biệt, em thấy cô ta cũng bình thường, bộ dạng như chưa từng thấy đàn ông.” Vu Uyển Tinh một tay kéo cánh tay Mộ Ly, trên mặt vẫn là nụ cười cao quý tự nhiên như vậy.

Mộ Ly thu hồi ánh mắt, dời về phía ly rượu trong tay, cũng không trả lời vấn đề cô ta.

“Nói như thế nào, em là mối tình đầu của anh, cho nên loại mặt hàng này, em có quyền lợi giúp anh đào thải.” Tay Vu Uyển Tinh còn lại vịn bả vai Mộ Ly, để cho hắn nhìn mình, “Nhớ a, nếu như anh dám cự tuyệt em, em cũng không dám bảo đảm phía dưới sẽ không xảy ra chuyện thú vị gì.”

Nhìn con quỷ ranh ma Vu Uyển Tinh, Mộ Ly không khỏi gợn vũ khí đầu hàng.

“Vu cảnh sát, tôi sợ cô có được hay không?” Hắn mang theo nụ cười chẳng liên quan đến mình.

Vu Uyển Tinh nện một quyền trên bả vai hắn, “Nếu như biết cái người này dễ dàng động tình, ban đầu em liền hung hăng bắt anh lại rồi.” Nói xong, tay của cô lại dời đến cà vạt của hắn.

“Này này, Vu cảnh sát chú ý hình tượng của cô một chút.” Mộ Ly giơ tay lên ngăn cô ta dùng sức kéo cà vạt của mình.

“Hình tượng cái gì? Đàn ông chưa cưới, nữ chưa gả, hơn nữa anh vốn chính là người của em, không phải sao?” Tay Vu Uyển Tinh dùng sức, Mộ Ly thuận thế cúi đầu.

Mắt Mộ Ly nhìn thẳng cô ta có chứa hài hước, cười cười không nói. Quả thật, hắn là người của cô ta.

53. Chương 53: Chỉ Cần Tự Tôn

“Lãnh tổng.”

Lãnh Dạ Hy vừa nói chuyện xong với một khách hàng, Quý Linh Linh liền đi lên, cô đã đứng đợi ở một bên rất lâu.

Nhìn thấy người đến là cô, ánh mắt Lãnh Dạ Hy lảng tránh, liền mở miệng nói: “chuyện gì?”

Éc.

Mặc dù ông chủ lớn của mình là một người lạnh lùng, nhưng lúc này ở trong bữa tiệc, hắn bắt cận nhân tình như vậy, khiến cô không muốn nói tiếp.

“Chuyện của tôi xong rồi.” Cô cúi đầu, phần nộ nói. Nói xong lời này, quả thật cô muốn tát vào miệng rộng của mình, chuyện gì cũng không có, làm gì có chuyện gì mà làm xong sự tình?

“Hà? Dễ dàng giải quyết như vậy?” Lãnh Dạ Hy đứng song song với cô, tuy đang nói chuyện với cô, nhưng ánh mắt lại nhìn về nơi khác.

“Ừ, vâng” dù sao lời nói cũng nói, không bằng vẫn theo nói thì hay hơn, một lát cũng giải thích cũng được, quan trọng nhất là, ông chủ lớn chắc cũng không có tâm tư nghe cô giải thích.

“Quý tiểu thư, tôi coi thường bản lĩnh của cô!” Lời này nghe thế nào cũng không phải là ca ngợi.

Quý Linh Linh nghe ra lời này cũng không lọt tai, ở chỗ này nàng cũng không tốt phản bác hắn, cho nên dứt khoát không nói gì nữa.

“Ban đầu tôi cảm thấy cô là người phụ nữ đơn thuần kinh nghiệm sống chưa nhiều, không muốn cái gì, an phận làm việc của mình, nhưng bây giờ. Tôi nghĩ tôi sẽ phải thay đổi cách nhìn về cô.” Thì ra Lãnh Dạ Hy nói kiểu chế cười cũng tương đối lành nghề.

Quý Linh Linh cúi đầu đứng bên cạnh hắn, giống như được huấn luyện, nhưng lời của hắn, cô nghe không hiểu.

Lãnh Dạ Hy nói tiếp, “Nếu như trước đây biết rõ cô như thế, vậy tôi hao tâm tổn trí rồi sao? Mà loại người như cô căn bản không cần tiếp nhận cái hao tâm tổn trí này, người khác không làm, cô đều đoạt được, xem ra trước tôi vô ích rồi.”

Lời của hắn càng nghe càng hỗn loạn, Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, nhìn gò má của hắn, cô chỉ muốn xác định bên cạnh hắn có phải hay không còn có những người khác, nếu không, tại sao cô lại cảm thấy lời của hắn căn bản không phù hợp với mình.

“Quý.”

“Ế.”

Đột nhiên Lãnh Dạ Hy quay đầu lại, khiến Quý Linh Linh bị giật mình lui về phía sau nửa bước. Nhìn động tác cô như vậy, hắn nheo hai mắt lạnh lùng lại, bên môi lộ ra nụ cười khinh thường, “Ồ trước mặt tôi, không cần ngại trang.”

Ngại trang? Lúc này Quý Linh Linh mới hiểu được lời nói của hắn ngấm ngấm hại người rốt cuộc là kiểu gì.

“Lãnh tổng, là anh nói tôi ngại trang, vậy tôi phải nghe lệnh rồi.” Quý Linh Linh che giấu vẻ mặt vâng vâng dạ dạ của mình, việc đã đến nước này, cô còn có cần thiết coi hắn như ông chủ của mình?

Lãnh Dạ Hy lạnh lùng liếc cô, hiện tại cho dù cô cõng hết đứng trước mặt hắn, hắn cũng không nổi bất kỳ hứng thú gì.

“Đầu tiên, tôi muốn nói một chút, cho tới bây giờ tôi mới nghe rõ lời của ngài, là tôi ngu dốt, xin ngài thứ lỗi.” Quý Linh Linh ra vẻ đường như trước nay chưa từng kính cẩn, “Tiếp theo, Lãnh tổng vừa khách sáo bình luận tôi, tôi rất cảm kích, nhưng không thể tiếp nhận. Thứ ba, Lãnh tổng, ngài căn bản không cần phí tâm tư với tôi, bởi vì ngài là ông chủ, tôi là viên chức nhỏ, lời của ngài, tôi đều nói gì nghe nấy, chúng tôi là người nhỏ bé, căn bản không đáng để ngài ôm lấy bao nhiêu ý định đối với tôi. Thứ tư, hôm nay tôi tới bữa tiệc, là vì cháu ngài, mà không phải tới tiếp cận người giàu có. Hi vọng Lãnh tổng, ngài không cần ở đây hiểu sai tôi, bình luận tôi, cái này không chỉ không khiến tôi cảm kích ngài, mà có thể sẽ phá hỏng quan hệ cấp trên cấp dưới hài hòa của chúng ta.”

Quý Linh Linh ngửa đầu nhìn Lãnh Dạ Hy, không kiêu ngạo không tự ti biểu đạt ý nghĩ của mình. Lần đầu tiên cô đối với Lãnh Dạ hi bày ra một bộ không thèm quan tâm, mặt không chút thay đổi.

“A, cô thao thao bất tuyệt kể xong rồi hả?” Lần này Lãnh Dạ Hy không che giấu chút nào xem thường cười ra âm thanh, “Có mục đích là chuyện của cô, nhưng không cần nói với tôi nhiều lý do như vậy, tôi không có hứng thú nghe.” Nói dứt lời, hắn không cho Quý Linh Linh thêm cơ hội, liền sải bước rời đi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Lãnh Dạ Hy, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy mắt đột nhiên cay cay. Trong lòng dâng lên một cổ ủy khuất chưa từng có, khiến cho cô không nhịn được khóc thất thanh.

Lãnh Dạ Hy chưa phân rõ, đơn giản bày ra bộ mặt lão già, nhưng hôm nay thế nhưng hắn lại khinh bỉ nhẹ nhàng hào phóng như thế? Hắn khinh thường cô, hắn miệt thị cô, hắn có thể cao cao tại thượng ngự trị ở bên trên cô? Đây chính là ông chủ lớn ưu việt? Đây chính là người có tiền tự hào? Không cho cô bất kỳ cơ hội giải thích nào, liền trực tiếp định tội cô?

Cô cắn chặt môi, giống như bản tính quật cường của cô, cô sẽ không cho phép mình lộ ra suy yếu chút nào.

Nhưng tối nay hắn mời cô tới, hắn không bên cạnh cô, đây là nơi xa lạ, như thế nào tiến hành đùa giỡn mình? Lãnh Dạ Hy đem lại cho cô hốt hoảng, tức giận, tự ti, khuất nhục toàn bộ đồng loạt bao phủ cô, Quý Linh Linh siết thật chặt quả đấm, không để cho cảm xúc của mình lộ ra ngoài.

Có lẽ, cô nên tự tìm cho chính mình một góc nhỏ, buông thả cảm xúc xuống. Cô không hề nghĩ ngợi, trực tiếp sải bước vội vã đi vào toilet.

“Nghiêm Tử Tuấn, bây giờ anh còn chưa cút tới đây, đúng là phé vật, còn không mau chạy tới đây giải quyết chuyện của mình!” Lục Vân Thiên núp ở một góc, cắn răng nghiêng lợi đè ép âm thanh mắng.

“Mười phút, nếu như anh không đến, về sau đang ở trong nhà cũng là không nên đi!” Ở trước mặt nghiêm Tử Tuấn, Lục Vân Thiên không che giấu chút nào bản chất chanh chua của mình, bởi vì theo ý cô ta, trước mặt một tên đàn ông vô dụng, cô ta không cần bày ra bộ mặt sáng rỡ.

Cô ta mang theo vài phần tức giận cúp điện thoại, nhưng sau khi cắt điện thoại di động xong, bờ môi cô ta liền nở nụ cười rõ, vừa rồi đoạn đối thoại kia giữa Lãnh Dạ Hy và Quý Linh Linh, tất cả đều rơi vào tai cô ta không lọt chữ nào, nhìn Quý Linh Linh giống như gà trống thua trận chạy trốn, cô ta thật là hận không được lớn tiếng bật cười.

“Quý Linh Linh, đấu với tôi, sẽ phải tiếp nhận thực tế!” Lục Vân Thiên mím môi đỏ mọng lại, lau quá nhiều bóng mắt, lúc này xem ra có nhiều hơn mấy phần ác độc cùng sắc bén.

“Thế nào? Một mình đứng ở chỗ này, An Trí Viễn và Lãnh Dạ Hy không cùng cô sao?”

Quý Linh Linh bỗng chốc xoay người, nét mặt Mộ Ly ôn hòa bất ngờ vào trong mắt của cô. Cô vốn muốn đi toilet, tuy nhiên ngại vì người bên trong nhiều người, cô chỉ đi tới ban công nói một tiếng, nhưng chưa từng nghĩ đến, lại gặp hấn ở chỗ này.

“Sao anh lại tới đây?” Quý Linh Linh xoay người, trong lời nói mang theo giọng mũi nồng đậm.

Mộ Ly đứng nguyên tại chỗ, thân thể nghiêng dựa vào bên tường, trông mắt đen một tác không rời bóng lưng Quý Linh Linh.

“Nhớ em, tới thăm em một chút.” Hấn đang đợi Quý Linh Linh nơi này, còn chưa kém bất kỳ lời tâm tình.

Quý Linh Linh chỉ cảm thấy thân thể ngẩn ra, lời nói Mộ Ly, giống như dòng nước ấm tưới trong lòng của cô, sau chuyện vừa rồi, khiến cho nội tâm yếu ớt cô, càng có thể đủ để dàng tiếp nhận lời tâm tình của Mộ Ly.

“Để tôi xem một chút, tôi một lòng muốn phụ nữ, rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, có thể để cho tất cả đàn ông đều vây quanh cô.” Mộ Ly nói ra, không có nửa phần Nhu Tình, hấn lúc này. Càng giống như là tới chế giễu.

“Anh.” Quý Linh Linh xoay người lần nữa, có chút không dám tin tưởng nhìn Mộ Ly.

Chỉ thấy Mộ Ly nhếch môi cười, cúi đầu thêm trầm mặc, nhưng ngay sau đó liền ngẩng đầu lên, “Quý Linh Linh bản lĩnh của cô quá lớn, dùng bề ngoài thanh thuần cao ngạo, đem tôi đùa giỡn xoay quanh, nhưng lại giả bộ trước mặt mọi người không được bao lâu, cho nên ông trời để cho tôi thấy rõ diện mạo thật của cô tối nay.” Giọng nói hấn lạnh lùng không kém chút nào với Lãnh Dạ Hy.

Nước mắt ở trong hốc mắt xoay một vòng, cô vốn tưởng rằng. Vốn tưởng rằng, còn có một người trong lúc khổ sở có thể dựa vào, nhưng cô sai rồi, hơn nữa còn sai không thể vãn hồi.

Mộ Ly, cô nhận lầm là Ngưu Lang không quân Thượng tá, đặc phái viên quốc phòng, từ khi mới bắt đầu liền nói trái với cô, chỉ cần nhìn thấy cô sẽ sử dụng các loại tiểu hoa chiêu trên chọc cô. Bởi vì cô tự nhiên biết hiểu biết mình, không đem hấn ái mộ nhìn ở trong mắt, không muốn làm ình cuối cùng rơi vào hèn mọn. Nhưng mà, trước cô làm bộ tất cả cao quý, vào lúc này, lại trở nên một phần không đáng giá.

Quả nhiên cô ngu xuẩn nhất, trải qua chuyện tình với Nghiêm Tử Tuấn, cô còn không có bài học, còn không để tâm, nhẹ dạ , dễ dàng, liền khiến hai người đàn ông kia xem thường cô như thế.

Cao ngạo như cô, nhưng lúc này, cô lại để ình rơi vào thế đường lui như vậy.

“Ha ha, như thế nào? Phát hiện tôi không phải phải phụ nữ, có phải rất thất vọng không?” Quý Linh Linh nhẹ ngưỡng cằm, động tác này, nước qua khóe mắt tất cả cũng bị cô ép trở về.

Có thể không có đàn ông, nhưng kiêu ngạo phải để lại cho cô, cao quý tự ái không thể cùng nhau xa nhau cô.

54. Chương 54: Trầm Tĩnh Đối Chiến

Bởi vì một câu hỏi của Quý Linh Linh, khiến thái độ Mộ Ly càng phát lạnh.

Nhìn bộ dáng của hắn, cô không nhịn được tự giễu cười cười, đàn ông không phải cái bộ dạng này, thời điểm thích thì hận không đem được hết tất cả lời nói dễ nghe nói ày nghe, nhưng khi không thích mày nữa, lập tức cảm giác tốt cũng không có, đúng như thái độ hiện tại của Mộ Ly đối với chính mình.

Cô đối với Mộ Ly không có hứng thú, xác thực là cô không chế mình sinh ra hứng thú với hắn, nhưng bây giờ thái độ của hắn với mình có sự thay đổi lớn, lòng của cô ít trải qua rèn luyện có chút không chịu nổi.

Hai người trầm mặc một hồi, Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, “Mộ Thượng tá nếu như không có chuyện gì, vậy tôi đi trước đây.” Có lẽ cô không muốn nghe lại những lời nói lạnh lẽo kia nữa, cho nên hắn mở miệng trước, cũng chuẩn bị rời đi trước.

“Thì ra cô ở đây!”

Quý Linh Linh chân còn cất bước, Vu Uyển Tinh liền xuất hiện ở trước mặt cô.

“Xin chào, Vu Uyển Tinh.” Với Uyển Tinh thân thiện hướng về phía Quý Linh Linh chào hỏi.

“Xin chào, Quý Linh Linh.” Quý Linh Linh vội vã cúi đầu, tình huống lúng túng này, cô không muốn gây thêm rắc rối, chỉ muốn mau rời khỏi.

“Ly, em có chút lời muốn nói với Quý tiểu thư, anh có thể đi ra bên ngoài chờ em trước được không?” Quý Linh Linh vừa đi tới bên cạnh cô ta, cô ta lại lên tiếng như vậy.

Mộ Ly cũng không mở miệng, mà xoay người rời đi, hình như hắn không kịp chờ đợi muốn đi.

Nhìn người đã đi ra ngoài, Quý Linh Linh nguyên cáo căng thẳng nhất thời có chút nhẹ nhõm, “Xin hỏi, Vu tiểu thư cô muốn nói gì với tôi?”

Vu Uyển Tinh lui một bước, mỉm cười nhìn Quý Linh Linh, “Tôi mong Quý tiểu thư ở lại, chỉ muốn thay Mộ Ly nói tiếng xin lỗi với Quý tiểu thư. Cái người kia ngày thường nhân hạ quen rồi, hơn nữa tính tình cũng rất cởi mở, cho nên tôi không hy vọng anh ấy sẽ nói, sẽ gây phiền toái cho Quý tiểu thư.”

Nghe Vu Uyển Tinh nói, Quý Linh Linh không thể nín được cười ra tiếng, Vu Uyển Tinh nói năng uyển chuyển, thân thiết cỡ nào, nhưng cô ta lại cố tình tỏ ra mình là nữ chủ nhân. Quý Linh Linh không phải ngu ngốc, Mộ Ly người phía trước đối với cô sáng giọng, báo cho cô cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

“Ừ, lời Vu tiểu thư nói tôi rất hiểu, nhưng tôi cũng nói với tiểu thư một chút, có lẽ là cô quá lo lắng, tôi và Mộ Thượng tá cũng không quen thuộc.” Quý Linh Linh làm ra dáng vẻ không sao cả.

“Hả? Ha ha, như vậy thì tốt hơn, cũng tiết kiệm tôi trung gian làm chút chuyện phiền phức rồi.” Vu Uyển Tinh đột nhiên cười có chút kỳ quái, không biết nguyên do.

Quý Linh Linh nhếch môi, “Vậy tôi đi trước đây.” Dứt lời, cô nhắc chân rời đi.

“Quý tiểu thư, ” Vu Uyển Tinh đưa lưng về phía cô mở miệng, “Lục Vân Thiên là bạn tốt của tôi, cũng hi vọng cô không quấy nhiễu cô ấy.”

Quý Linh Linh sững sờ, nụ cười trên mặt đã giảm bớt, quả nhiên từ “Quấy nhiễu” này là muốn xác thực một chút người nào chọc người nào, hơn nữa đột nhiên cô cũng hiểu lời cảnh cáo lúc trước của Lục Vân Thiên. Thiên kim thị trưởng này không đơn giản, vốn tưởng rằng có một Thẩm Lạc Nhất, không nghĩ tới bây giờ còn có một cảnh sát cao cấp, mặt mũi của Quý Linh Linh lần này đột nhiên trở nên lớn.

“Vu tiểu thư, cô quá lo lắng.” Giống như loại người Lục Vân Thiên kia, ước gì đời này sẽ không bao giờ thấy cô ta.

Từ ban công đi ra, Mộ Ly đang nghiêng người dựa vào bên ngoài, Quý Linh Linh cũng không ngẩng đầu, trực tiếp rời đi, lần này mục tiêu của cô là toilet.

Cô cảm thấy nổi giận đùng đùng, trong bóng tối, khóe miệng người kia nổi lên nụ cười.

“Ầm!” Quý Linh Linh đi tới toilet thấy không có người, cô không cần suy nghĩ, một cước liền đá vào trên cửa. Động tác này, giúp cô phát tiết một chút bực tức.

“Ồ, xem ra tối nay cô cực kỳ khó chịu!”

Đột nhiên một hồi âm thanh chói tai truyền đến.

Quý Linh Linh theo bản năng nắm chặt nắm tay, cô đứng ở bồn rửa tay, cũng không có xoay người.

“Còn tưởng rằng cô là mặt hàng gì, nhưng vừa rồi đã chứng minh, cô a, cũng chỉ là một phụ nữ đáng thương không có người yêu, khanh khách.” Lục Vân Thiên giơ ngón tay lên, vừa thưởng thức móng tay hoàn mỹ của mình, vừa phát ra một tiếng khanh khách khiếp người, trời ạ, cô nên hình dung tâm tình của mình bây giờ thế nào, quả thật không được thoải mái, nhìn Quý Linh Linh giống như gà mẹ thua trận, cô nghĩ đến không nhịn được cười to.

Mặt Quý Linh Linh cứng đờ, tất cả những thứ cô chịu đựng đều do Lục Vân Thiên tạo thành, hiện tại cô có nói gì cũng chỉ là đang tăng thêm hài hước, cô liền an tĩnh lại, nghe phía dưới thôi.

“Quý Linh Linh, người xuất thân thấp kém này, dám cố chấp tranh giành chồng tôi, trước khi ra khỏi cửa cũng không soi gương, chỉ cô cũng muốn!” Lục Vân Thiên cắn răng nghiêng lợi châm chọc Quý Linh Linh, hiện tại mang cả tiền lời cảm về rồi, nếu như bỏ qua cơ hội tổn hại Quý Linh Linh, vậy thì thật là đáng tiếc.

“Cô cũng không mở mang đầu óc, chỉ bộ dạng kia của cô, Mộ Ly sẽ coi trọng cô sao? Lại chưa nói đến thân phận thấp kém, chỉ cô vậy. Làm người khác thấy buồn nôn!” Nếu so sánh vóc người Quý Linh Linh và Lục Vân Thiên có mà không bằng, lúc này Lục Vân Thiên hiển nhiên là ghen tỵ, “Hắn chỉ là vui đùa cô một chút thôi, thật đúng là đem mình làm Hào Môn trong vòng người.”

Sắc mặt Lục Vân Thiên cao cao tại thượng, những lời này khiến cho Quý Linh Linh không nhịn được buồn nôn, cô vốn định nhìn đến Lục Vân Thiên nói hết lời, nhưng theo tình trạng trước mắt, Lục Vân Thiên chuẩn bị trường thiên đại loạn rồi.

“Ha ha, một thiên kim thị trưởng, tôi chỉ là Tiểu bình dân, hao tổn tâm trí như thế, tôi đúng là cảm thấy thụ sủng nhược kinh đấy. Giống như Nghiêm Tử Tuấn bây giờ, bị cách chức, hắn có vợ có nhiều công dụng, tại sao bây giờ còn không thể phục chức đây?” Quý Linh Linh ưu nhã xoay người, thân thể tựa vào trên bồn rửa tay, khẽ ngửa cằm lên, lấy tư thế kiêu căng nhìn Lục Vân Thiên.

“Cô.” Lục Vân Thiên hoàn toàn không ngờ rằng Quý Linh Linh sẽ phản kích như thế, càng không nghĩ đến, cô lấy chuyện này ra phản kích, đáng chết.

“Tôi cảm thấy được, cô có thời gian cất nhắc tôi, không bằng đem chuyện chồng cô giải quyết dứt khoát, hay là cô thích ở nhà nuôi một bình hoa?” Quý Linh Linh cười khê một tiếng, sao lại không nhìn ra gương mặt cô ta đang bị đả kích.

“Quý Linh Linh cô câm miệng cho tôi! Cô tính làm gì đó, đến phiên cô tới chỉ cho tôi sao?” Lục Vân Thiên không chú ý đến hình ảnh mắng to lên, cô ta bị Quý Linh Linh ép phá công.

Quý Linh Linh nhìn Lục Vân Thiên nổi đóa, bản lĩnh của cô không gì hơn cái này, nhưng mình lại thua trong tay cô ta, “Tôi có tư cách gì tới chỉ cho thiên kim đại tiểu thư đây? Nhưng chồng cô thân là bạn trai cũ, tôi vẫn còn muốn chúc chồng cô sớm ngày phục hồi nguyên chức!”

Nói dứt lời, Quý Linh Linh lấy ra một thỏi son mang theo trong túi xách, xoay người, nhẹ nhàng bôi. Cô thuận tiện soi gương làm một động tác chu môi quyến rũ, “Lục đại tiểu thư, tôi còn có chuyện, cũng không nói chuyện với cô được.”

“Cô.” Lục Vân Thiên quả thật giận đến sắp nổi điên, đáng chết, đáng chết, nhìn Quý Linh Linh vừa đóng vừa đưa đi qua bên cạnh cô, cô lại không còn kể sách.

Hôm nay không phải đùa Quý Linh Linh rất thảm sao? Nhưng tại sao bây giờ cô lấy một dáng điệu người thắng rồi đi? Tại sao? Nghiêm Tử Tuấn, Nghiêm Tử Tuấn, đều là hắn, đều là hắn khiến mình bị Quý Linh Linh nhục nhã!

Lục Vân Thiên nghĩ tới đây, tay có chút phát run lấy điện thoại di động ở trong bao ra, “Uy? Nghiêm Tử Tuấn, nếu như tối nay anh không giải quyết chuyện phục chức, về sau anh cũng không cần xuất hiện trước mặt của tôi nữa, ngày mai tôi sẽ đem thỏa thuận li hôn cho anh!”

“Pằng!” Điện thoại di động bị tức phần (Tức giận + phần nộ) khép lại, tâm tình Lục Vân Thiên vẫn bị giận đến run lên, “Quý Linh Linh, đối đầu với tôi, cô cứ chờ xem!”

55. Chương 55: Bạn Trai Cũ Đến

Dạ tiệc hôm nay, đối với Quý Linh Linh mà nói, có lẽ là trọn đời khó quên. Một vịt con xấu xí, bởi vì quan hệ với ông chủ lớn, mặc lễ phục xinh đẹp chói mắt vào, cô vốn cho là mình có thể ngụy trang không chê vào đâu được, nhưng cô lại quên, những người kia hi vọng thấy diện mạo chân thật của cô.

Quý Linh Linh nắm thật chặt túi xách, ngồi ở góc khuất nhất bữa tiệc, nhìn những nam nam nữ nữ cười nói kia, cô lại cảm giác mình quả thật chính là dư thừa, không hiểu sao ngụy trang cao quý, tới nơi này bị bất luận kẻ nào vũ nhục.

Trong đôi mắt cô nén nước mắt, trên môi mím lại mấy phần quật cường, chút kiêu ngạo không cho phép cô chảy nước mắt thuộc về những người yếu đuối.

Lục Vân Thiên, lần đầu tiên gặp mặt cô ta lấy tư thế người thắng đứng ở trước mặt của mình thì một khắc kia, cô cho là mình thua, nhưng ngay cả chính cô cũng không có nghĩ đến, có thể ngụy trang tốt như vậy. Bởi vì cô không hiểu tại sao bốn năm tình cảm không chống được cảm dỗ, cho nên hấn - Nghiêm Tử Tuấn không đáng giá cô quý trọng, lại càng không đáng giá đi yêu. Một lần kia, cô xinh đẹp cấp cho Lục Vân Thiên hết thấy, có lẽ ngay một khắc đó, Lục Vân Thiên cao cao tại thượng cho rằng chưa chạm tới ranh giới cuối cùng của cô, thiên kim không cho cô mặt mũi, đến nỗi ở phía sau lưng mình cô ta gây khó dễ cho cô khắp nơi.

Hôm nay, Quý Linh Linh vừa rồi còn ở trong toilet khuyên bảo cô gì gọi là “Tìm đường sống trong cỏi chết”, đúng, Quý Linh Linh cố nén, kém một chút nữa cô liền bị Lục Vân Thiên bức đến không chỗ nào để đi. Trong nháy mắt, bọn họ đều không đứng về phía mình, lập tức liền bị cô lập.

Lãnh Dạ Hy, cô chưa từng nghĩ tới ông chủ lớn sẽ có bao nhiêu hảo cảm với mình, nhưng cho dù hấn lạnh lùng, không để người nào vào trong mắt, ngay cả có thể tùy ý chi phối cô, nhưng ít nhất hấn cũng không giống hôm nay dùng những lời khinh bỉ châm chọc cô.

Có lẽ chịu đủ lạnh lùng của hấn, đột nhiên nữa bị cái kia khinh bỉ lời nói, lòng của nàng lập tức tựa như sụp đổ một dạng, chưa bao giờ nghĩ tới, Lục Vân thiên liền Lãnh Dạ hi cũng có thể giải quyết.

Nếu như nói Lãnh Dạ Hy cho Quý Linh Linh đả kích lớn, thế Mộ Ly thì sao, ở trong ấn tượng của cô, hấn là một người mặt dày, rồi lại ôn hòa Như Ngọc, nhưng kết quả, cũng giống nhau khinh bỉ, giễu cợt, khinh thường, trong nháy mắt khiến Quý Linh Linh mất đi tất cả tốt đẹp chính là ảo tưởng.

Không nghĩ tới một tiếng đồng hồ chuyện đã xảy ra, đánh thẳng vào đầu óc của cô.

Quý Linh Linh chợt thấy thân thể có chút như nhũn ra, cô vô lực dựa vào bên tường, một tay che miệng, nhin thêm chút nữa, nhin đến lúc bữa tiệc kết thúc, cô có thể đi khỏi chỗ này rồi. Nếu như muốn vui vui về khốc, tìm một nơi không có ai tùy ý phát tiết, không ảnh hưởng đến ai.

Cô cật lực khống chế mình, không tỏ ra mềm yếu.

“Anh làm sao vậy?”

Thân thể Quý Linh Linh ngẩn ra, cô chậm rãi thả tay xuống, quay đầu.

“Linh Linh, em làm sao vậy, không sao chứ?” Nghiêm Tử Tuấn mặt ân cần xuất hiện ở trước mặt cô.

Quý Linh Linh nhìn cái tay khoác trên người mình, trong lúc nhất thời, cảm giác chán ghét toàn bộ dâng lên.

“Thả tay anh ra!” Quý Linh Linh xoay mặt, âm thanh lạnh lùng nói.

“Linh Linh.”

“Tôi lại nói lại một lần nữa, thả tay anh ra.” Cô từng chữ từng chữ nói.

Sắc mặt Nghiêm Tử Tuấn phức tạp nhìn Quý Linh Linh, chậm rãi thu hồi tay của mình.

“Linh Linh, em. Thế nào?” Mặc dù cảm giác có chút lúng túng, nhưng hắn như cũ tiếp tục hỏi.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, khoe miệng cười, cô để lộ biểu hiện cực kỳ khinh thường hắn, “Hừ, ta có thể như thế nào? Rất tốt a. con rể thị trưởng, sao lại rảnh rỗi để ý đến tôi?”

Chỉ thấy nét mặt Nghiêm Tử Tuấn có chút cứng ngắc, có lẽ là vì ánh mắt Quý Linh Linh nhìn thẳng quá mức mãnh liệt, hắn có chút không thích ứng dời ánh mắt đi, “Anh thấy đôi mắt em có chút hồng, cho nên.”

“Cho nên cái gì chứ?” Nghiêm Tử Tuấn còn có thể biểu hiện dối trá một chút nữa sao? Nhìn nét mặt giống như rất hồi hộp, chẳng biết tại sao, Quý Linh Linh chỉ có thể cảm thấy dối trá, ghê tởm.

“Linh Linh, em không cần như vậy, anh còn rất quan tâm em.”

“Câm mồm! Đừng nói là thực tế tách rời lời nói, chúng ta cũng không có quen thuộc như vậy.” Quý Linh Linh có mấy phần hùng hổ dọa người.

“Linh Linh, anh nói thật!” Đột nhiên, Nghiêm Tử Tuấn bắt cánh tay Quý Linh Linh, trong giọng nói mang theo vài phần vội vàng.

“Nghiêm Tử Tuấn, tôi cảnh cáo anh, buông — tôi — ra!”

“Linh Linh, cầu xin em, cầu xin em nghe anh nói có được không? Bây giờ anh cũng không tốt, cầu xin em cầu xin em nghe anh nói có được không? Kể tình bốn năm tình cảm của chúng ta, nghe anh nói hết, được không?” Nghiêm Tử Tuấn hình như sợ Quý Linh Linh không để ý tới hắn, nắm thật chặt cô không thả, nói qua một chút làm Quý Linh Linh càng thêm xem thường lời của hắn.

“Linh Linh, em một mực trong lòng của anh, cho tới bây giờ cũng không quên được em, đều tại anh ban đầu vì lợi ích, đều tại anh, đều tại anh!”

Quý Linh Linh lạnh lùng liếc Nghiêm Tử Tuấn một cái, sau đó ánh mắt lại dời đi chỗ khác, “Nghiêm tiên sinh, tốt nhất anh chú ý một chút hình tượng của mình, vợ anh - thiên kim thị trưởng đang ở đây!” Cô không tiếng động uy hiếp hắn.

Quả nhiên, vừa nghe đến lời Quý Linh Linh, hai tay Nghiêm Tử Tuấn bỗng chốc thu về.

“A!” Quý Linh Linh cũng không phải thứ gì cười khế một tiếng.

Loại tính cách này của Nghiêm Tử Tuấn, còn dám nói với cô tình với chả yêu a, hối hận ... Lời nói, lúc hắn thật sự cho rằng Quý Linh Linh là một người phụ nữ ngốc nghếch, bởi vì mấy lời tâm tình, cũng nặng tới mức mềm nhũn?

“Linh Linh, chúng ta có thể tìm chỗ nào thật tốt nói chuyện một chút được không?” Ánh mắt Nghiêm Tử Tuấn mang theo vài phần cầu xin.

“Có gì thì nói đi, tôi không có thời gian dư thừa.”

“Linh Linh. Van cầu em, mười phút có được không!” Nghiêm Tử Tuấn lần nữa thấy Quý Linh Linh, cái này “Van cầu em” hình như rất dễ dàng nói ra.

“Tôi không rảnh!” Nhưng Quý Linh Linh không vì lời nói dịu dàng còn có bất kỳ buông lỏng nào.

Nghiêm Tử Tuấn nhìn thấy Quý Linh Linh không nể tình chút nào, hắn trầm mặc mấy giây, nhưng sau đó hắn liền mở cổ áo sơ mi ra, “Linh Linh, em xem!”

“Anh làm cái gì?” Quý Linh Linh vì động tác mang theo vài phần cột nhả lửa giận dâng lên, nhưng khi ánh mắt của cô nhìn đến bộ ngực đầy vết đỏ thì lập tức không có tiếng động.

Trước ngực của hắn trải rộng vết đỏ thật dài, tựa như. Giống bị roi đánh vào.

“Lục Vân Thiên đánh anh?” Đột nhiên tức giận bùng lên, cô tức giận không phải vì đau lòng cho Nghiêm Tử Tuấn, mà là phần hận loại hành vi này của Lục Vân Thiên. Cô ta có quyền thế thì thế nào, tại sao có thể tùy tiện đánh người!

Lúc này, Nghiêm Tử Tuấn khẽ cúi đầu, giơ tay lên lần nữa cài nút áo sơ mi, “Linh Linh, cho anh mười phút, có thể không?”

Nghe giọng nói hần mang theo khàn khàn, Quý Linh Linh không trả lời, xoay người liền đi, Nghiêm Tử Tuấn theo sát sau lưng.

Hai người bọn họ đi tới vườn hoa thuộc nơi diễn ra bữa tiệc, nơi này so với ánh đèn bên trong đại sảnh, tối hơn mấy phần.

“Muốn nói gì, thì nói nhanh đi.”

“Linh Linh. Anh. Anh thật sự vô cùng yêu em, mặc dù cưới Lục Vân Thiên anh cũng không quên được em, thật, anh nói tất cả đều là thật!” Ngay sau đó Nghiêm Tử Tuấn cầm tay Quý Linh Linh lên, tỏ vẻ chân thành của mình.

Ánh mắt Quý Linh Linh lạnh lẽo theo dõi hai tay của hắn, lại nhướng mi nhìn về phía hắn, “Loại lời nói nhảm chán vừa không có dinh dưỡng này, tôi khuyên anh, người chỉ có 10 phút, không nên lãng phí.”

Cô thay đổi, không bao giờ là người phụ nữ thích tựa vào hắn như trước đây của hắn, bây giờ cả người giống như quần đầy gai, chỉ cần một khi tới gần, sẽ khiến anh thương tích đầy mình.

56. Chương 56: Giúp Đỡ Bạn Trai Cũ (thượng)

Nghiêm Tử Tuấn nhìn ánh mắt Quý Linh Linh, trong lòng hắn biết, cô đã không còn là người phụ nữ ăn mặc què mùa, người phụ nữ có tính cảm ngây ngốc, nếu như tối nay hắn không nắm được cơ hội, vậy trận này khổ nhục kế trở thành công cốc.

Bỏ lỡ tối nay, lần sau, hắn không biết nên dùng phương pháp gì gây sự chú ý của Quý Linh Linh với hắn.

“Thật xin lỗi, Linh Linh xin em tha thứ cho anh, thật xin lỗi.” Hai tay Nghiêm Tử Tuấn để xuống bên người, cúi đầu, thành khẩn nói xin lỗi, “Là anh quá lỗ mãng, xin tha thứ, xin ưmtha thứ cho anh.”

Nghe lời cầu xin thứ tội của Nghiêm Tử Tuấn chứa mấy phần thương xót, trong lòng Quý Linh Linh không hiểu phiền não.

“Được rồi! Có chuyện gì, anh mau nói đi, tôi còn có chuyện phải làm.” Đối với dáng vẻ đáng thương của Nghiêm Tử Tuấn, cô từng giây từng phút cũng không muốn nhìn lại. Một người đàn ông nếu không có cốt khí, vậy cho dù có khá hơn nữa thì có ích lợi gì?

“Được được được, anh lập tức nói, anh lập tức nói.” Nghiêm Tử Tuấn như chim sợ cành cong, nghe Quý Linh Linh nói xong liền tục không ngừng trả lời.

Quý Linh Linh không tiếp tục nói chen vào, chỉ là gương mặt thật căng thẳng, tiếp theo hắn sẽ kể khổ với cô, Lục Vân Thiên đối với hắnra sao?

“Linh Linh, anh muốn cầu xin em một chuyện, là vấn đề về chức vụ và công việc, ” Nghiêm Tử Tuấn nói, không khỏi len lén liếc Quý Linh Linh một cái, sau đó lại khiếp nhược mà cúi thấp đầu, “Nói trắng ra là, anh vì chỗ ngồi trưởng ban, mới chịu đồng ý lấy Lục Vân Thiên, anh chỉ muốn bằng năng lực của mình, cho anh tương lai mở ra một số mệnh mới.”

Nghe Nghiêm Tử Tuấn nói, Quý Linh Linh không nhin được khẽ hừ một tiếng, dựa vào năng lực của mình? Ngồi vào vị trí trưởng ban chưa đầy một tháng liền xảy ra việc nhận hối lộ, đây chính là năng lực? Dĩ nhiên, Quý Linh Linh không phải cái loại làm việc không giữ mặt mũi người ta, nói cũng không cần thiết.

“Anh không muốn cứ bị Vân Thiên xem thường mình, như vậy. Một người đàn ông không có địa vị trong lòng người phụ nữ, thật đáng buồn , Linh Linh. Anh.” Nói xong, Nghiêm Tử Tuấn lại bày ra vẻ mặt khiến người ta đồng tình.

Giống như vào vai phản diện vợ bé, cô Quý Linh Linh chưa bao giờ bức bách hẳn, hiện tại hẳn thì ngược lại, nói về bản thân? Nghe thật sự buồn cười.

“Nói điểm chính!” Cô không có hứng thú nghe một tên mặt trắng nhỏ kẻ khổ của mình, bởi vì với nàng, không có nửa xu quan hệ.

“A, được được được.” Nghiêm Tử Tuấn lên tiếng nói tiếp, “Bố vợ anh là thị trưởng Lục. . . . Ông ấy đã vì chức vụ của anh mà cố gắng, nhưng ông ấy. . . . Ông ấy không làm được.” Nói xong câu đó, có thể nghe rất rõ ràng âm thanh bị đả kích của hẳn.

“Hả? Bố vợ là thị trưởng mà cũng không giúp được anh phục chức?” Quý Linh Linh gảy nhẹ lông mày, a, không khỏi có hứng thú. Nhìn bộ dạng kiêu căng của Lục Vân Thiên, cô ta cho rằng Lục thị trưởng nhất định là nhân vật một tay che trời, thật khó có thể tưởng tượng ông ta thậm chí chuyện phục chức một trưởng ban nho nhỏ cũng không làm được.

“Ừ, đúng vậy.” Nghiêm Tử Tuấn lại một lần nữa lộ vẻ lúng túng, “Cho nên. . . . Cho nên. . . .” Hẳn lại bắt đầu chi chi ngô ngô.

“Cho nên? Anh muốn ly hôn với Lục Vân Thiên?” Lại một lần nữa cùng với tôi? Cuối cùng một câu này Quý Linh Linh cũng không nói ra khỏi miệng, dù sao cô không thích vũ nhục mình.

“Không phải! Anh muốn cầu xin em nói với Mộ Ly một chút, để cho hẳn chiếu cố anh, giữ lại cho anh đường sống, để cho anh phục chức!” Nghiêm Tử Tuấn ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nói.

Quý Linh Linh chợt nghe được hẳn nói, không khỏi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó cô lại không hề che dấu cười phá lên, “Ha ha, Nghiêm Tử Tuấn, Anh đừng nói đùa quá đáng thế chứ? Mộ Ly sao lại phục chức cho anh được? Còn nữa tôi làm thế nào khiến Mộ Ly giúp anh phục chức?” Cô cười, một phần là vì cười nhạo Nghiêm Tử Tuấn, một phần khác còn là cười nhạo chính mình, hẳn cho Quý Linh Linh là ai, quen Mộ Ly đến mức độ nào? Tùy tiện một câu nói, lại có thể hoàn thành một chuyện?

“Linh Linh cầu xin em không cần như vậy, anh hiểu rõ em hận anh, hận anh chọn Vân Thiên không chọn em, nhưng anh. . . . Nhưng anh cũng có nỗi khổ tâm!” Nghiêm Tử Tuấn thấy vẻ mặt này của Quý Linh Linh, không khỏi hoảng hồn, “Linh Linh, em hiểu nỗi khổ tâm của anh mà?” Dưới tình thế cấp bách, lại một lần nữa nắm tay Quý Linh Linh.

“Buông ra!” Quý Linh Linh khê quát một tiếng, vừa rồi vốn cất tiếng cười to, nhất thời lại một lần nữa đóng băng, “Nghiêm Tử Tuấn, anh có phải đánh giá bản thân quá cao không hả? Tôi hận anh? Thật xin lỗi, còn chưa tới phiên anh. Mộ Ly không giúp anh được, tôi và hẳn anh ta không có bất kỳ quan hệ gì, không thể nào nói anh ta làm chuyện này!”

“Không! Không không không, Linh Linh em vội vàng cự tuyệt anh như vậy, van cầu em.” Nghiêm Tử Tuấn nghe xong lời này, lập tức nóng nảy, “Linh Linh, hiện tại mọi người đều biết Mộ Ly sủng em nhất...em bây giờ còn nói với anh không có quan hệ, không nên gạt anh được không? Hiện tại em thiếu điều còn chưa công khai tin tức của mình, tại sao em còn phải làm như vậy? Trêng thế giới này người người đều biết, lần trước vì Lãnh Dạ Hy tuyên bố em là con dâu tương lai nhà họ Lãnh, chọc giận Mộ Ly, chỉ một tuần lễ anh ta liền khiến chi nhánh công ty Lãnh thị ở nước ngoài diệt trừ. . . . Hiện tại em còn phải giải thích cái gì?” Nghiêm Tử Tuấn đã sớm vì Quý Linh Linh cự tuyệt mà mù quáng, nhưng là hẳn nói ra, lại làm cho Quý Linh Linh kinh ngạc không thôi.

“Anh. . . . Anh nói những nói cuội gì đó?” Quả thật tuần trước cô không gặp mặt Mộ Ly, gặp lại hẳn thì cũng là gương mặt mệt mỏi, không thể nào, cái này không thể nào, cô không tin, bây giờ cô không chỉ nguyện tin tưởng Mộ Ly đối với cô lạnh băng băng cùng với thái độ khinh thường.

“Linh Linh, chúng ta đầu gối cũng ở cùng nhau bốn năm, chẳng lẽ bốn năm này không thể khiến cho em mềm lòng giúp anh một lần sao? Em và Mộ Ly sớm đã xác định quan hệ, bây giờ em vẫn còn ngụy trang có ý nghĩa gì sao? Anh biết rõ, đây nhất định là em trả thù anh, oán giận anh cưới thiên kim thị trưởng, cho nên em liền tìm Thượng tá giàu có cấp cao hơn. Linh Linh, bây giờ anh mới biết, thì ra sức quyến rũ của em thật lớn, anh hối hận, anh thật sự hối hận. Mộ Ly cưng chiều em như vậy, em giúp anh van nài, nhưng mà chỉ đúng một chuyện này thôi? Làm ơn, làm ơn.” Bộ dáng Nghiêm Tử Tuấn hận không lập tức dập đầu cho Quý Linh Linh.

“Nghiêm Tử Tuần, anh nói vậy, ta tôi không hề tiện như anh, vì tiền đồ cũng có thể đi làm vợ lẽ, tôi không làm được!” Quý Linh Linh thật muốn hung hăng tát cho hắn một cái, còn lý luận vũ nhục cô? Đành ông như vậy còn có thuốc chữa sao?

“Anh sai rồi, anh sai lầm rồi, Linh Linh đừng đi, cầu xin em đừng đi!” Đột nhiên Nghiêm Tử Tuần lại muốn kéo Quý Linh Linh.

“Buông tay ra!” Quý Linh Linh đầu cũng không trở về, cảnh cáo hắn nói.

“Linh Linh!” Chỉ nghe phịch một tiếng, lập tức Nghiêm Tử Tuần đã quỳ gối trước mặt cô.

“Anh.” Quý Linh Linh vì động tác này của Nghiêm Tử Tuần mà ngây ngẩn, a, đây là tình huống gì, thì ra tình anh trường học tự tin, bây giờ vì một chức vị trưởng ban, lại có thể quỳ xuống với mình? So với hình tượng như ánh mặt trời bốn năm trước, có bao nhiêu tương phản?

“Linh Linh, đừng đi, anh cầu xin em, anh thật sự đường cùng rồi, nếu như lần này em không giúp anh, anh. Anh liền xong đời.” Đang nói chuyện, giọng nói Nghiêm Tử Tuần đã dần dần dâng lên mấy phần nghẹn ngào.

Quý Linh Linh quay đầu mắt nhìn xuống người đàn ông đang quỳ trước mặt cô, cười? Tự giấu, hắn thật đáng buồn?

——“Sau khi tốt nghiệp, anh cố gắng hết sức của mình, để cho người phụ nữ mà tôi yêu là Quý Linh Linh sống tốt!” Ban đầu Nghiêm Tử Tuần thề son sắt, vẫn còn luẩn quẩn bên tai cô, nhưng thời gian đã qua, người và vật không còn.

“Anh biết rõ Mộ Ly rất quan tâm em, hơn nữa anh bị cách chức cũng vì em, Mộ Ly muốn cho Vân Thiên một bài học, không muốn cô ấy có ý làm phiền em, nhưng bản tâm cô ấy là con gái thị trường, cho nên anh ta đem toàn bộ tức giận ném lên người anh. Em suy nghĩ một chút, anh ta là đặc phái viên quốc phòng, người chuyện quan trọng, anh ta sao có thể chú ý đến một Tiểu ban ký mấy triệu hóa đơn? Linh Linh, thật sự bây giờ anh không có cách nào, Vân Thiên đưa ra quyết định cuối cùng cho anh, nếu như mà anh. Nếu như mà anh không thể phục chức, cô sẽ ly hôn, nếu như vậy, anh. Anh hoàn toàn không có chỗ sống rồi. Linh Linh. Anh làm em bị tổn thương, nhưng ít nhất bây giờ em còn có Mộ Ly, em nhìn tâm anh nghèo túng như vậy sao?” Nghiêm Tử Tuần lôi kéo tay của cô, khóc cầu cứu.

Cô nhìn tâm sao? Cô không biết. Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới, mình vì bất luận kẻ nào mà bị thương, cũng chưa từng nghĩ tới, có người vì cô mà bị thương? Đối với Nghiêm Tử Tuần vô tình, cô thừa nhận cô đã từng hận, từng đau, nhưng cũng không thể trở thành lý do trả thù Nghiêm Tử Tuần.

Cuộc sống vốn vô thường, người nào cùng người nào lướt qua nhau, đó cũng là mệnh trời, cô cần gì phải đi cưỡng ép?

57. Chương 57: Giúp Đỡ Bạn Trai Cũ (hạ)

Quý Linh Linh nhìn Nghiêm Tử Tuần quỳ trước mặt, tâm tư phức tạp, “Quyền thế đối với anh mà nói, thật sự quan trọng như vậy?” Âm thanh của cô nhiều hơn mấy phần kỳ ảo, giống như linh hồn của cô đã bay xa, không muốn làm bạn với loại người này.

Nghiêm Tử Tuần ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, lúc này mới gạt đầu lia lịa.

“Quyền thế? Khó có thể tưởng tượng được rốt cuộc trong lòng anh quyền thế ở tại nặng bao nhiêu, có lẽ cho tới bây giờ tôi chưa từng hiểu rõ anh.” Thanh âm của cô nhàn nhạt mang theo vài phần bi thương.

Khó được nghe Quý Linh Linh nói như thế, tâm Nghiêm Tử Tuần căng thẳng, cô khổ sở? Hắn nhớ rõ rõ ràng, mình và cô lúc nói chia tay, cũng không nhìn thấy bộ dáng này.

“Linh Linh, em.”

“Nghiêm Tử Tuần, hai người chúng ta chân chính là hai cái thế giới, tôi không nghĩ đem lại cho anh quyền thế là đem lại vui vẻ, hơn nữa tôi cũng không giúp được anh.” Quý Linh Linh chậm rãi mở miệng. Đã đến

lúc cô và Mộ Ly không cần gặp lại, chuyện này cho dù khi hai người bọn họ còn có thể gặp mặt nói chuyện, cô cũng không thể nào yêu cầu Mộ Ly làm chuyện này.

“Không! Linh Linh, Linh Linh em đang nói giỡn đúng không?” Lập tức Nghiêm Tử Tuấn nóng nảy, hấn đứng lên, nắm chặt cánh tay Quý Linh Linh, “Quý Linh Linh, em không thể làm như vậy, tuyệt đối không thể làm như vậy? Em không thể vì mình đã có một người đàn ông tốt, đi qua ngày tháng tốt đẹp, liền không để ý tới anh!”

Nghe Nghiêm Tử Tuấn nói, Quý Linh Linh cảm thấy buồn nôn, vì hấn phản ứng vô cùng kịch liệt, làm cô có chút không có thể thích ứng.

“Buông tay!”

“Buông tay? Không thể nào, anh không buông? Quý Linh Linh người phụ nữ này, tại sao có thể độc ác như vậy? Em không thấy Lục Vân thiên đánh anh dữ dội vậy sao? Em biết anh không phục được chức, cô ta sẽ đập anh một cước, anh làm nhiều như vậy, cuối cùng không thu hoạch được gì, em để cho anh. Em nói anh làm sao cam tâm được!” Nghiêm Tử Tuấn nước chảy xiết mù quáng, lớn tiếng kêu lên.

Hấn sợ, từ đáy lòng sợ, hấn chỉ sợ Quý Linh Linh hoàn toàn cự tuyệt không quay lại nhìn, hấn sợ mình bị Lục Vân Thiên một cước đá văng, hấn sợ mình còn chưa từng có ngày thoải mái cứ như vậy kết thúc!

Quý Linh Linh hơi ngược đầu, nhìn dáng vẻ Nghiêm Tử Tuấn then quá thành giận, chẳng biết tại sao, cô cứ nhiên buồn cười, thấy một người đàn ông chặt vật như vậy, cô cứ nhiên xấu xa buồn cười. Cô may mắn, may mắn Nghiêm Tử Tuấn bắt cả hai tay vứt bỏ cô. Đây chính là diện mạo Nghiêm Tử Tuấn, hấn vì quyền thế, có thể không để ý tôn nghiêm quỳ xuống, có thể không để ý mặt mũi tìm bạn gái cũ cầu cứu.

“Nghiêm Tử Tuấn, anh nghĩ tôi sẽ giúp anh sao? Đưa ra một lý do, đưa ra một lý do có thể thuyết phục tôi, tôi liền giúp anh!” Âm thanh này vừa ra, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy hai tai vang lên ong ong, cô cuối cùng không hạ được quyết tâm, không cắt đứt con đường sống của hấn.

“Có thật không? Có thật không?” Nghiêm Tử Tuấn nghe được lời của cô..., lập tức ra mặt hớn hỏ, dáng vẻ vội vàng kia khiến cho người ta nôn mửa.

Quý Linh Linh vươn tay, vùng vẫy, trực tiếp tránh ra tay của hấn, cô tự nhiên lui về phía sau một bước.

Nghiêm Tử Tuấn cũng không để ý động tác của cô, mà vừa chà nảo, vừa nóng nảy nghĩ lý do, muốn nói lý do gì đây? Đương nhiên là muốn càng thấy người càng được, thời gian bọn họ ở chung một chỗ bốn năm, nhất định sẽ có, nhất định sẽ có!

Ước chừng qua năm phút đồng hồ, Nghiêm Tử Tuấn mặt đỏ lên, nhìn hấn quẫn bách, Quý Linh Linh thanh thần đứng ở một bên, nhìn hấn. “Linh Linh, em nể mặt anh hàng năm cùng em đi cúng bái cha em, giúp anh một lần thôi.” Hấn vắt hết óc, rốt cuộc nghĩ tới một người hết sức quan trọng đối với Quý Linh Linh.

Sau đó, chỉ nghe “Bốp” thanh thúy, trên mặt Nghiêm Tử Tuấn nhất thời hiển hiện ra bàn tay.

Quý Linh Linh khó có thể ức chế thân thể run rẩy của mình, nghe lý do này, nước mắt nhất thời dâng trào, tên đàn ông vô sỉ, cứ nhiên. Hấn rõ ràng biết ba là nỗi đau thương nhất trong lòng cô, hấn cứ nhiên dùng ba để làm lý do!

“Được, được, Nghiêm Tử Tuấn, anh làm thật tốt! Tôi giúp anh, dù dùng phương pháp gì, tôi đều sẽ giúp anh, tôi sẽ giúp anh phục hồi nguyên chức, nhưng tôi lại muốn xem cuối cùng anh bị hủy chức vị như thế nào!” Quý Linh Linh cắn răng, nói cho hết lời, dứt lời, cô liền sải bước rời đi.

Nghiêm Tử Tuấn đợi tại chỗ, tay phải bụm má, nhìn Quý Linh Linh tức giận đặng đặng rời đi, vốn nên xấu hổ, nhưng lại ngoài dự đoán bật cười. Tay phải không che giấu được cạnh môi hấn lộ ra nụ cười hả hê, “Quý Linh Linh, tôi biết ngay ba là nhược điểm của cô, nếu như cô ngoan ngoãn đồng ý yêu cầu của tôi, tôi sao có thể làm cô đau khổ thêm lần nữa!”

——“Tử Tuấn, Tử Tuấn, em muốn ba, em muốn ba, em.” Đây là lần đầu tiên hấn cùng Quý Linh Linh đi cúng bái Quý ba, Quý Linh Linh khóc đến tê tâm liệt phế.

Từ đó trở đi, hấn biết rõ, ba Quý Linh Linh mất sớm, từ đó trở thành khổ sở trong lòng cô!

“Quý Linh Linh, cô không thể oán trách tôi, chính cô dính vào người giàu có, cũng không chú ý đến người bạn trai cũ là tôi, a, tự tìm!” Nghiêm Tử Tuấn lăm bầm lầu bầu nói xong, liền thu hồi tay phải, dương tự đắc rời đi, giống như người vừa quỳ trên đất khóc lóc thảm thiết không phải là hắn.

——“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Tĩnh một chút, tĩnh một chút!”

Nhớ lại lúc trước, Quý Linh Linh tuổi còn nhỏ một tay dẫn em trai, bên cạnh là mẹ bị té xỉu. Cô thân nhất thích nhất ba, ba đột nhiên qua đời, bỏ lại bọn họ. Thấy đáng về mẹ yếu ớt, còn nhỏ tuổi cô liền hiểu, cô không thể khóc, cô phải kiên cường, nếu không mẹ em trai sẽ không sống nổi.

Qua nhiều năm như vậy, mỗi lần cô nghĩ đến ba, cũng sẽ đi ra ngoài len lén khóc thút thít, nỗi đau in dấu trong lòng cô, trải qua năm tháng, nhưng lại chưa bao giờ bị khơi ra.

Không ngờ, cô thật không có nghĩ đến Nghiêm Tử Tuấn lại có thể vô sỉ đến mức này, dễ dàng phá huỷ cô.

Quý Linh Linh đứng ở ngoài cửa đại sảnh, lấy mu bàn tay lau nước mắt, lúc này, có nam nam nữ nữ lục tục đi ra. Cô đứng ở một bên, cố giả bộ mỉm cười, chỉ là ánh mắt hồng hồng lại bán đứng cô.

Bữa tiệc kết thúc, một lát nữa cô chỉ cần cùng Lãnh Dạ Hy chào hỏi là có thể rời đi.

Một đêm này, chuyện đã xảy ra rất nhiều, cô thỏa mãn trở về vị trí ban đầu.

“Ly, có muốn đi uống một chén hay không?”

“Đúng vậy, chúng ta cùng nhau đi uống một chén được không?”

Âm thanh này quen quá, Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, liền thấy Mộ Ly và Vu Uyển Tinh cùng Lục Vân Thiên cùng nhau đi ra. Lúc này, Mộ Ly ra ngẩng mặt lên, ánh mắt không tự nhiên nhìn thẳng Quý Linh Linh. Hắn đang cười, vẫn cười dịu dàng dễ gần như cũ.

“Còn uống chưa đủ sao? Vu cảnh sát em cũng đừng quên trên người còn có nhiệm vụ, hay là bây giờ em đưa Lục tiểu thư về nhà trước, anh còn muốn đi chào hỏi những người bạn khác.” Mộ Ly cười nhìn hai người phụ nữ bọn họ.

Vu Uyển Tinh quay đầu một cái liền thấy được Quý Linh Linh không xa, cô ta cúi đầu mỉm cười, “Ha ha, bạn bè của anh nhiều như vậy, chỉ cần không bị người lừa là được rồi. Vân Thiên, chúng ta đi trước.” Trong lời nói của cô ta ý chỉ vô cùng rõ ràng.

Quý Linh Linh không muốn bị giễu cợt nữa, ngay sau đó cúi đầu, cô đã đủ hèn mọn rồi, không thể để cho người khác ngang ngược chém cô một đao.

“Nếu như không phải là mặc lễ phục, người khác còn tưởng rằng em là nhân viên tạp vụ.” Một giọng nói hài hước vang lên.

Âm thanh này!

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, thái độ đầu tiên là thần thờ, ngay sau đó là kinh ngạc.

Em gái, vẻ mặt rất phong phú.

Em yêu, uất ức rồi

Nhìn gương mặt trước mặt mình, Quý Linh Linh còn tưởng rằng mình hoa mắt xuất hiện ảo giác

Nhưng khi một người đàn ông đưa tay nâng lên gương mặt của cô thì cô mới xác nhận, cũng không phải là hoa mắt.

“Anh làm cái gì?” Quý Linh Linh đẩy tay Mộ Ly ra, phòng bị lui về phía sau một bước

Nhìn Quý Linh Linh xa lánh mình, Mộ Ly cảm thấy trong lòng khê đau mấy phần, cô nàng đáng chết, làm sao đáng thương như vậy? Bị nhiều người xấu khi dễ như vậy làm anh đau lòng chết được.

Mộ Ly lộ ra ngọt ngào nụ cười với Quý Linh Linh “Em yêu, tại sao lạnh nhạt như vậy? Không biết yêu anh sao?” Anh nói xong, còn đưa tay ra, lôi kéo Quý Linh Linh chuyển vào phía sau một rừng cây tựa như ép buộc.

“Khốn kiếp anh buông tay, buông tôi ra!” Quý Linh Linh cũng không biết dùng khí từ đâu tới, một tay cô bị Mộ Ly nắm nên dồn khí lực xuống chân, sau đó chính là một cước thật mạnh.

“Hô! Em còn có thể dùng chiêu này?” Mộ Ly tay mất lạnh lẽo một phát bắt được chân của cô

Quý Linh Linh nhất thời trợn to hai mắt, lễ phục của cô là váy dạ hội, động tác này của anh, trực tiếp khiến quần lót của cô lộ ra

Mộ Ly hình như cũng phát hiện điểm này, anh theo bắp đùi của cô nhìn hướng lên trên. Chỉ thấy anh khẽ mỉm cười, “Hong nhạt nha, anh nhớ kỹ rồi.”

Quý Linh Linh thẹn thùng lập tức đỏ mặt, sau đó tung ra một cước, trực tiếp đá vào trên bắp đùi anh, Mộ Ly không ngờ rằng Quý Linh Linh sẽ có đòn này, bị đau lập tức buông lỏng tay ra, chính anh cũng trực tiếp ngã trên mặt đất.

“Hong nhạt, thật sự rất đáng yêu!” Đáng chết, anh té xuống đất, trong miệng còn nói những thứ này.

Dưới ánh đèn, loáng thoáng có thể nhìn thấy một người đàn ông có gò má hồng . Quý Linh Linh cắn môi, một cái tay nắm thật chặt lễ phục, mặt của cô đã đỏ thành quả táo, Mộ Ly đáng chết, quả thật quá đáng.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng cần gần tôi thêm nữa !” Quý Linh Linh hận bỏ lại những lời này, liền xoay người muốn rời đi.

Mộ Ly thấy thế, nhảy lên, cánh tay dài đuổi một cái trực tiếp liền bắt được tay Quý Linh Linh

“Anh làm cái gì?” Bởi vì động tác của anh quá nhanh, khiến Quý Linh Linh không khỏi sửng sốt.

“Em yêu, chúng ta đã nói xong đâu? Làm sao em có thể bỏ lại anh rồi bỏ đi như vậy ?” giọng nói Mộ Ly mang theo vài phần nũng nịu, nhất thời làm cho người ta cảm thấy cả người nổi da gà

Thế nhưng đối với Quý Linh Linh mà nói, cô chỉ cảm thấy đây là anh đang đóng kịch

Cô không phải người ngu, cũng không có mất trí nhớ gián đoạn, cô nhớ rõ, lúc này anh ta đã khi dễ mình trong phòng, hiện tại bữa tiệc kết thúc, anh lại bắt đầu quần quít chặt lấy mình. Anh ta cho rằng mình là Cô bé lọ lem, sau khi chấm dứt dạ hội, sẽ biến hóa?

Có phải cô gái cảnh quan cao cấp không chơi cùng anh hay không? Cho nên anh mới lại nghĩ đến mình?

“Mộ Ly, anh năm nay mấy tuổi? Làm loại chuyện nhảm chán này, anh cảm thấy có ý tứ sao?” Quý Linh Linh bị một loạt đả kích, hiện tại không có tâm tình vui đùa với anh.

“Năm nay hai mươi bảy tuổi, còn có hai tháng sẽ đến sinh nhật của anh, đến lúc đó em có thời gian chúc mừng sinh nhật với anh không?” Mộ Ly vẫn cười nói, anh như đang muốn làm không khí giữa hai người nhẹ nhàng hơn

Quý Linh Linh nhìn anh một cái, hiện tại rất rõ ràng, râu ông nọ cắm cằm bà kia, anh đang trộm đổi khái niệm, “Thật xin lỗi, thời gian không còn sớm, tôi muốn về nhà.” Nói xong, cô liền dùng sức giãy cánh tay, nhưng tay của anh cầm rất chặt, “Mời buông tôi ra, khinh thường tôi, xem thường tôi, vậy cũng chớ lồi lõm kéo kéo tôi!”

Vừa nhắc tới chuyện này, Quý Linh Linh không nhịn được cơn tức đầy bụng. Cô hôm nay hồngбет, bị Lục Vân Thiên thiết kế, bị Thẩm Lạc Nhất làm hại, bị Lãnh Dạ Hi hiểu lầm, cuối cùng còn bị Nghiêm Tử Tuấn ghê tởm. Tham gia bữa tiệc chó má này, cô thật là không có chuyện kiếm chuyện chơi!

“Không nghe được lời nói của tôi sao? Anh mau thả tay tôi ra, đừng để tôi ô uế sự cao quý của anh!” Quý Linh Linh lòng có chứa mấy phần tức giận lớn tiếng nói, nhưng Mộ Ly như cũ thờ ơ.

“Mộ Ly, nếu như anh là đàn ông, anh nên nhớ mới vừa rồi mình nói gì. Mà tôi, chính là loại như lời anh nói. Tôi đề tiện không phù hợp với tài nghệ cao quý của anh, cho nên anh không cần làm tiếp loại chuyện nhảm chán này. Mặc dù anh khi dễ tôi, nhưng nói thật, tôi thật đúng là không để ý chút nào. Cảm giác của anh, đối với tôi mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao! Hiện tại, buông tôi ra!” Quý Linh Linh ngược đầu, chữ chữ vang vang, cô muốn cho anh biết, cô không thềm để ý bất luận người nào hiểu lầm, cô muốn chỉ là làm tốt chính mình.

Mộ Ly nhìn cô, cho đến nụ cười trên mặt thối lui toàn bộ, “Tại sao em khóc?” Trên mặt của anh xuất hiện vẻ nghiêm túc, khác với vẻ mặt xem thường lúc này, lần này hình như có chứa mấy phần đau lòng.

Khốn kiếp! Mộ Ly tính toán cái gì? Tại sao có thể tùy đối xử cô như thế, tùy ý có thể vu oan cô, rồi lại có thể như hiện tại, tùy tùy tiện tiện một câu nói, liền khiến mất đề phòng?

“Tôi không có khóc, tôi không có khóc? Con mắt nào của anh thấy tôi khóc?” Quý Linh Linh như là nổi điên, lung tung giãy khỏi tay anh, “Tại sao? Tại sao anh tùy tiện phán xét tôi? Tại sao cùng những người khác vũ nhục tôi? Tại sao? Tại sao? Tôi là Quý Linh Linh, không phải người nào, anh không có tư cách khi dễ tôi như vậy!” kèm theo tiếng hét là tiếng khóc nức nở.

Lần đầu tiên, Quý Linh Linh thất tình, cho dù là bị Nghiêm Tử Tuần vứt bỏ, cô đều không có như vậy, thế nhưng lần đầu tiên, cô giả bộ không được nữa, không thể dè nén nữa.

“Tại sao? Tại sao?” Cô đặt câu hỏi một loạt, cuối cùng dần dần ẩn ở trước ngực của anh, âm thanh uất ức từ từ tản đi.

Mộ Ly ôm thật chặt lấy cô, ôm cô vào trong ngực, cảm thụ nước mắt của cô thấm ướt trước ngực anh. Một tay anh khẽ vuốt ve phía sau lưng của cô, làm như đang an ủi.

Cảm thụ cô nức nở từng trận, anh nhìn ánh đèn cách đó không xa, chẳng lẽ mình làm sai? Trình diễn quá mức, lại tạo thành tổn thương lớn như vậy cho cô?

58. Chương 58: Thượng Tá Đại Nhân

“Tâm Dao, đối với dự án thiết kế lần này, cô có ý kiến gì không?”

Sáng sớm hôm sau, tất cả các chủ quản cao cấp của công ty IDE đều có mặt ở phòng họp.

Giang Tâm Dao nghe được câu hỏi của Lãnh Dạ Hi liền nghiêm túc nhìn bản thiết kế trong máy vi tính, nghĩ ngợi một lát rồi nói, “Lãnh tổng, đây là tác phẩm thiết kế của Quý Linh Linh?”

Lãnh Dạ Hi nhíu mày, nhàn nhạt nhìn cô một cái trả lời “Đúng”

“Mỗi thiết kế của Quý Linh Linh đều là những thiết kế rất tốt, suy nghĩ khó có thể suy đoán, mỗi lần ra thành phẩm, đều là những chế tác được tinh lọc. Bản thiết kế lần này ta cảm thấy tốt vô cùng.” Giang Tâm Dao cup mi mắt, không tiếp tục nói hơn một câu nào khác.

Lãnh Dạ Hi bởi vì lời nói của Giang Tâm Dao mà ánh mắt sáng lên, nhìn cô một hồi lâu sau mới nói, “Vậy lần này sẽ dùng phương án thiết kế của Quý tiểu thư.”

“Lãnh tổng, tại sao hôm nay Quý tiểu thư không có tham gia hội nghị?” Ngồi ở trong góc, quản lý bộ phận hành chính hỏi.

“Cô ấy xin nghỉ rồi.” Âm thanh lạnh lùng, làm cho người ta đoán không ra hẳn bây giờ đang ở nghĩ cái gì.

“A, Lãnh tổng, có phải đợi sau khi Quý tiểu thư đi làm lại, chúng ta liền bắt đầu động thổ hay không?”

“Ừ. Tan họp.” Lãnh Dạ Hi đứng dậy trước tiên, phía sau thư ký của hắn dọn dẹp tài liệu rồi đi sau.

Thấy Lãnh Dạ Hi đã rời đi, những người khác cũng từ từ thả lỏng.

“Nhìn đi, Lãnh tổng đối với Quý Linh Linh thật đúng là khác, đây là lần đầu tiên dùng đề án thiết kế của người khác!” Có người nhỏ giọng nói.

“Cái gì gọi là dùng đề án thiết kế của người khác?”

“Mấy đề án thiết kế mà chính phủ phê duyệt, trước kia đều là Lãnh tổng tự mình làm, nhưng hiện tại thế nào.”

“Không thể nào, Lãnh tổng tự mình thiết kế!”

Vừa nghe đến chuyện này, Giang Tâm Dao cũng không nhịn được quay đầu, nhìn hai người đang nói chuyện trên trời dưới đất.

“ Dĩ nhiên rồi, cô cho rằng danh tiếng của IDE là như thế nào, đều dựa vào năng lực cá nhân của Lãnh tổng.”

“Thì ra là thế, trước tôi đều cho rằng Lãnh tổng chỉ dựa vào tài lực của nhà mình để giải quyết, không ngờ anh ta thật sự có bản lĩnh.”

Âm thanh than thở vang lên liên tiếp, khiến cho nhận thức của nhân viên đối với ông chủ của mình lại tăng thêm một chút nữa.

Giang Tâm Dao cúi đầu cầm chặt phương án thiết kế trong tay, nhét xuống phía dưới cùng phần tài liệu một lần nữa, muốn dùng cũng không được rồi.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Quý Linh Linh đã tỉnh lại, đêm qua trải qua quá nhiều chuyện khiến cho cô không tránh khỏi bị nhức đầu mấy phần.

Mặc dù đã tỉnh, nhưng cô vẫn nằm không có đứng dậy, nghĩ tới một lát nhìn thấy Mộ Ly cô không biết nên nói cái gì.

Nghĩ tới nét mặt ghê tởm của Nghiêm Tử Tuấn, ngẫm lại cô một lát sẽ có việc phải làm, Quý Linh Linh lại cảm thấy nhức đầu cực kỳ. Loại chuyện cầu xin người khác, khiến cô cảm thấy xấu hổ, mà chuyện cô cần làm, đã vượt cả việc xấu hổ.

“Hô.”. Cô ngồi dậy, mặc quần áo ngủ đi tới trước tủ treo quần áo, tìm quần áo thích hợp để mặc cho ngày hôm nay.

Nếu lời của cô đã nói ra, thì cô nhất định phải làm được, hơn nữa cô tin chắc loại người giống như Nghiêm Tử Tuấn, chỉ cần sau khi phục chức, cuối cùng tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Cô không thích công khai nhắm vào những người khác, nên lần này cô chỉ có thể âm hiểm chút.

“Nghiêm Tử Tuấn anh muốn làm quan, anh muốn thế lực phải hay không? Vậy thì chúc anh may mắn, lần này vô luận như thế nào, tôi đều sẽ làm anh phục hồi nguyên chức, những ngày kế tiếp, tôi liền chờ xem kịch vui của anh.” Quý Linh Linh đặt tay phía trên một bộ đồng phục màu đen, vuốt ve qua lại, trong lời nói có phần không giống cô, có cảm giác xa lạ.

Cuối cùng ánh mắt của cô ổn định ở bộ đồng phục màu đen, “Tôi sẽ tiếp tục nuông chiều các người, cho đến các người muốn quay đầu lại cũng không có cơ hội.” Bên môi, lan tỏa ra một nụ cười.

Gần buổi trưa, Quý Linh Linh mang một mặt kính đen to, mặc một bộ đồng phục màu đen què mùa ngồi ở trong góc quán cà phê.

Không ngờ, khi cô ăn mặc như vậy, lại có thể gây ra sự chú ý lớn đến như thế này, khi cô vừa đi vào trong quán cà phê, liền nhìn thấy có không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ cô. Ăn mặc cũ rít, giống như người già mới thật sự là tính cách của cô, chỉ có như vậy, cô mới cảm thấy mạnh mẽ hơn một chút.

“Xin chào quý khách, mời vào.”

Nghe được âm thanh cửa mở, Quý Linh Linh liền ngẩng đầu, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Mộ Ly.

Thật tốt, nhìn anh có vẻ không kinh ngạc lắm, biểu tình vừa đủ.

“Mộ Ly.” Quý Linh Linh vừa mở miệng gọi anh, người nhân viên đứng bên cạnh Mộ Ly liền cảm thấy không khỏi có chút kinh ngạc. Một người phụ nữ như vậy, lại có thể hẹn hò với một người đàn ông hoàn mỹ như thế này, thật không thể tin được!

“Được rồi, tôi nhìn thấy bạn của tôi rồi.” Mộ Ly nói với người phục vụ, lập tức đi đến chỗ Quý Linh Linh đang ngồi.

“Làm sao vậy? Tôi mặc đồ như thế này, anh có phải hay không sợ tôi làm anh bị mất mặt?”. Thấy anh nhìn cô thật lâu cũng không chịu rời mắt khỏi cô, Quý Linh Linh nhẹ giọng hỏi.

Nhưng cô không ngờ rằng, da mặt của Mộ Ly rất dày, là vô cùng dày mới đúng.

Chỉ thấy Mộ Ly cúi đầu để sát bên tai cô nói: “Bộ đồ khác người như thế này, thật sự.....rất quyền rũ!”. Nói xong, anh đứng thẳng lên, cười xấu xa nhìn cô.

Ax! (Từ hán việt là từ “Lau”, ko biết phải dịch thế nào hết nên phải dịch theo nghĩ này.^^).

Cô như thế này mà là quyến rũ sao? Tại sao lúc trước cô không nghe ai nói như vậy?

“Hôm nay tôi hẹn anh ra đây, là có chuyện cần thương lượng với anh.”

“Anh biết.” Mộ Ly ngồi đối diện cô, vẻ dịu dàng trên mặt chưa giảm đi phần nào.

Quý Linh Linh cố ý xem nhẹ nhìn biểu tình “Cái gì anh cũng biết” của anh.

“Tôi muốn cầu xin anh một việc.” Suy nghĩ về những lời sắp nói, Quý Linh Linh cảm thấy có chút khó mở miệng.

Mộ Ly nhàn nhả nhìn cô, ý cười càng hiện rõ trên mặt.

“Nói đi, em yêu, em nói cái gì anh đều đồng ý.”

Nghe được lời của anh, Quý Linh Linh nhũn mảy,

“Mộ Ly, tôi biết anh không thích tôi, tôi cũng biết rõ yêu cầu mà tôi sắp nói sẽ có chút quá đáng, nhưng mà.....Tôi hi vọng anh có thể giúp tôi.”

“Không thích em? Anh yêu em còn không kịp nữa mà.” Mộ Ly cười ra tiếng.

“Loại vấn đề nhảm chán này, tôi không muốn nói với anh.” Quý Linh Linh lạnh mặt, bỏ qua lời nói đùa của anh.

Thấy Quý Linh Linh như vậy, Mộ Ly chỉ có thể cười khổ trong lòng.

“Em không phải là vẫn còn giận anh chuyện tối hôm qua chứ?”

Quý Linh Linh ngẩng đầu, “Anh cứ nói đi? Anh cũng chỉ vì một chuyện nhỏ, hơn nữa anh cũng không biết rõ sự việc, liền tự cho rằng tôi là loại người nào? Tôi có thể không để ý sao?”

“Thật là một cô bé ngốc.” Bàn tay to của Mộ Ly vỗ nhẹ hai bên má cô, nhưng Quý Linh Linh lập tức quay đầu tránh né.

“Mộ tiên sinh, xin anh chú ý thân phận của mình!”

Không chịu nổi động tác không nghiêm túc của anh, Quý Linh Linh có chút tức giận nói.

“Em sẽ không bởi vì anh nói nặng lời với em, nên em sẽ không tha thứ cho anh chứ?” Mộ Ly dùng tay mô tả sự việc thật sự rất “nhỏ”.

“Hừ, nói tôi quyến rũ nam nhân, thích người có tiền, hình tượng của tôi ở trong lòng anh thật sự không phải rất vĩ đại sao?”. Quý Linh Linh hỏi lại.

“HaHa, mèo hoang nhỏ, tức giận sao, thật sự rất là quyến rũ nha.” Mộ Ly một lần nữa dùng bộ dáng vô lại mà vuốt mặt cô.

“Anh buông tay!”

Quý Linh Linh dùng lực đẩy tay anh ra. “Mộ Ly, hôm nay tôi mặc dù là đến cầu xin anh, nhưng nếu anh không tôn trọng tôi, thì anh hãy cẩn thận tôi cũng sẽ không khách khí đối với anh.”

Đây là uy hiếp sao? Nhưng mà, đây chính là thái độ dùng để cầu xin người khác sao? Mộ Ly cười thầm, xem ra anh phải cố gắng khai quật tính cách ngang ngược của cô thêm chút nữa mới được, lúc trước thấy cô luôn thẹn thùng, rất nguyên tắc, nhưng thật là không ngờ nha.

“Nếu như anh nói, hôm trước là do anh diễn trò, cố ý lừa gạt em thì sao?” Mộ Ly nghiêm mặt nói.

“Bây giờ anh cũng là đang diễn trò!”

“Bây giờ không có người ngoài, anh làm vậy để cho ai xem.”

“Mộ Ly, anh đừng cho là chỉ nói mấy câu, tôi có thể đem lời nói tối qua của anh theo gió bay mất, bỏ qua tất cả sao? Anh không phải cho rằng tôi đối với An Trí Viễn có ý nghĩ không an phận sao?”

(“Kẻ ngốc mới có!”.....Lãnh Dạ Hi chính là nghĩ như vậy.)

“Ngày hôm qua chính anh đã cho là như vậy, anh còn muốn phủ nhận sao?”. Quý Linh Linh nhìn thấy bộ mặt trở mặt của anh, cô tỏ vẻ vô cùng khinh thường.

“Anh đã nói rồi, đó là đang diễn trò, anh sẽ không ngốc đến nỗi nghĩ rằng em muốn quyến rũ An Trí Viễn”.

“Anh vì cái gì mà không nghĩ như vậy? An Trí Viễn trẻ tuổi đầy hứa hẹn, là tổng giám đốc của An thị, tướng mạo, quyền lực, tiền tài, quyền thế anh ta đều có, vì sao tôi lại không thể quyến rũ anh ta!”

Nhìn bộ dạng của Quý Linh Linh, Mộ Ly cảm thấy có chút không vui, một An Trí Viễn “nhỏ bé” như vậy, mà cô lại muốn quyến rũ hắn ta sao?

“Muốn tướng mạo,hắn ta có thể so được với anh sao?”.

“Anh.....”.

“Nói đến quyền lực,có thể so được với anh sao?”.

“Tôi.....”.

“Còn cái gì mà quyền thế, tiền tài? Em cảm thấy anh so với hắn sẽ kém hơn sao?”.

Ax.....bản lĩnh tự kỷ của Mộ Ly, đúng là to thật!

“Hắn ta so với anh mọi thứ đều không bằng, anh dựa vào cái gì tin rằng em muốn quyến rũ hắn ta? Nếu em muốn tìm một người đàn ông như vậy, trực tiếp quyến rũ anh là được rồi, làm sao lại tốn công sức đi tìm một người đàn ông mà em không quá quen thuộc!”. Mộ Ly giải thích rõ ràng, nhưng điều quan trọng mà anh muốn nói đó là, anh có thể “bị” cô quyến rũ.

“Mộ Ly, anh thôi tự kỷ đi, cho dù tôi không quyến rũ an trí xa, thì cũng sẽ không quyến rũ anh.” Quý Linh Linh thở hắt nói.

“Phải không? Anh vừa rồi quên nói cho em biết một điều quan trọng, an trí xa đã có vợ, người phụ nữa tối hôm qua là vợ của hắn, nghe nói quan hệ của hai người bọn họ hiện giờ không tốt, anh nghĩ em là người bị hại.” Mộ Ly uống một ngụm cà phê rồi nói.

“Cái gì?”. Cô bị người khác lợi dụng sao?

“Ý của anh rất rõ ràng, người phụ nữ kia cũng nhận ra em đối với An Trí Viễn là không có ý gì khác, bởi vì người làm cho em động lòng không phải là người đang ngồi trước mặt em hay sao!”.

“Anh.....Tốt lắm, tôi không muốn nói chuyện đó, cầu xin anh giúp tôi một việc.” Quý Linh Linh nhanh chóng đổi đề tài, Mộ Ly là kẻ thù hay là bạn, cô cần bản không cần biết.

“Muốn anh giúp cho Nghiêm Tử Tuấn phục chức sao.” Mộ Ly hỏi lại.

“Làm sao anh biết?”.

“Nói thẳng ra là, anh làm mọi việc là vì muốn em cầu xin anh giúp em làm việc này. những tài liệu mà anh điều tra được thật ra thì anh chưa có giao ra, Lục thị trưởng vì con rể của ông ta mà ra tay, nhưng cũng không giúp được cái gì. Nếu hắn ta muốn phục chức, chỉ có thể cầu xin anh tha cho hắn một lần, mà đúng như anh đoán, hắn ta không có lá gan mà đi tìm anh để cầu xin. Mà điều tốt nhất mà bọn họ có thể lợi dụng chính là em.” Ánh mắt của Mộ Ly chợt lóe lên, sau đó nhìn quý linh linh.

“Tối hôm qua lúc Vu Uyển Tinh đột nhiên xuất hiện, anh liền cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn thấy Lục Vân Thiên cùng Nghiêm Tử Tuấn lén lút lút, anh nghĩ bọn chúng muốn ra tay. Anh nói với em những lời khó nghe, chỉ là muốn bọn chúng nghe được mà thôi. Kết quả rất đơn giản, bọn chúng làm như vậy với em, chỉ là muốn em chịu thua, để em vì Nghiêm Tử Tuấn mà cầu xin anh. Nếu anh không đồng ý, thì bọn chúng một lần nữa có thể sỉ nhục em, vừa vặn làm cho Lục Vân Thiên đắc ý, nếu anh đồng ý với em, liền khiến cho Nghiêm Tử Tuấn đắc ý. Một mũi tên trúng hai đích, ý tưởng của bọn họ cũng không tệ nha.”

“Đinh.” một tiếng, Mộ Ly đem thìa thả vào trong ly cà phê, một tiếng này làm cho thần trí của Quý Linh Linh quay trở về.

“Tôi.....”

“Được rồi, bé ngốc, đừng để người khác dễ dàng đem lửa giận của em đốt lên, em hãy mở to hai mắt ra mà nhìn nhận sự việc, nhìn thấy sự thật rõ ràng. Em cho là, anh sẽ giống những người ngu xuẩn kia sao? Ngốc nghếch!”

Mộ Ly đứng lên, rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh Quý Linh Linh.

“Nhưng mà, bọn họ chọc em nóng giận, anh sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ!”

Quý Linh Linh vẽ mặt kinh hãi nhìn Mộ Ly. Bà nội nhà nó, thì ra bọn họ ai cũng có dụng tâm, chỉ có một mình cô.....chỉ có một mình cô dễ dàng rơi vào bẫy của bọn họ!

59. Chương 59: Cưng Chiều Em Kiêu Ngạo

“Này, chờ một chút, chờ một chút!”. Quý Linh Linh một tay giữ lấy vành nón, một tay cầm túi xách, chạy theo Mộ Ly.

“Bé con, nhanh lên một chút nào, nếu không sẽ bị lỡ mất kịch hay đấy.” Đôi chân thon dài của Mộ Ly tảo nhả bước đi về phía trước, bộ dáng không nhanh cũng không chậm.

“Chờ.....Chờ một chút!”. Quý Linh Linh thở hổn hển đuổi theo anh, chắn ngay trước mặt anh, tiện tay ném luôn một đồng túi xách của mình vào trong tay anh. Còn cô thì gập thắt lưng xuống, há mồm thở gấp.

Trời mới biết, thiếu một chút nữa là cô đã bị Mộ Ly ép đến chết rồi, cho dù anh có cảm thấy cô mặc bộ đồ màu đen kia không được đẹp cho lắm, nhưng cũng không cần đem cô sửa soạn lại một lần nữa từ đầu đến chân chứ, hơn nữa là trông cô bây giờ rất quái dị.

Mộ Ly cầm lấy đồng túi xách, khóe môi mỉm cười, “Quý Linh Linh, bây giờ em lại toát ra một vẻ phong tình hoàn toàn khác.”

Ax.....Đây cũng có thể coi là lời mà con người nên nói sao.

“Tôi cảm thấy anh còn nợ tôi một lời giải thích!”

Sau khi hô hấp trở nên yên ổn hơn, Quý Linh Linh liền bắt đầu “khởi binh vấn tội”, vừa rồi trước mặt mấy người bán hàng, cô làm sao có thể không biết xấu hổ mà hỏi anh, bây giờ cô cũng không biết anh muốn mang cô đi đâu, ít nhất cũng để cô hỏi một câu chứ.

“Giải thích? Anh nợ em lời giải thích sao?”. Mộ Ly đến gần cô, đưa tay nâng cái mũ của cô lên, làm tóc của cô bị lộn xộn thành một đồng.

“Vì sao bắt tôi đội tóc giả?”. Cho đến bây giờ cô cũng không cảm thấy cô để tóc dài cũng không có gì là không ổn, nhưng hiện tại cô tự nhiên bị buộc mang một bộ tóc giả ngắn cùn, lại còn đội thêm một cái mũ lưỡi trai nữa.

“Em không biết sao, tóc giả này của em, cũng có mùi thơm đặc biệt sao?”. Mộ Ly tùy ý lấy tay quần lấy sợi tóc giả ngắn của cô, nhẹ nhàng đưa lên mũi, nhẹ nhàng ngửi.

“Tránh xa một chút, tóc giả thì làm sao mà có mùi thơm!”. Quý Linh Linh chán ghét nhìn vẻ mặt lúc này của anh, tóc giả trong định nghĩa của cô là thứ rất bẩn.

Thân hình Mộ Ly không hề di chuyển, ngay lúc cô ngẩng đầu liền nói.

“Bởi vì mùi thơm trên người em, cũng không tệ lắm nha.”. Dứt lời, anh còn không đành lòng huýt sao một tiếng.

Quý Linh Linh nhìn thấy anh bước đi, loại lời nói buồn nôn như thế này, nghe nhiều lần như vậy, hiện tại cô cũng đã cảm thấy có chút quen quen rồi.

“Vậy tại sao còn muốn tôi mang mắt kính, mặc tây trang?”. Quý Linh Linh nhìn bóng lưng anh kêu to.

Nếu tóc ngắn đại diện cho gợi cảm, vậy kính đen với tây trang màu đen là đại diện cho cái gì?

Mộ Ly dừng bước, giơ tay lên ý bảo cô chạy nhanh lên để đuổi kịp anh.

Quý Linh Linh thấy thế, tuy trong lòng không phục nhưng vẫn đi theo.

“Có phải em cảm thấy gần đây mình vô cùng xui xẻo không?”

Quý Linh Linh có chút giật mình nhìn anh, người này, một lần liền nói đúng, cô nặng nề gật đầu.

“Có phải hay không mấy ngày qua cảm thấy trong lòng bị đè nén, khó chịu vô cùng?”

Mộ Ly đúng là con giun trong bụng Quý Linh Linh, cái gì cũng biết.

Cô lại một lần nữa gật đầu lia lịa!

“Vậy thì đúng rồi, anh chuẩn bị để cho em trút giận một chút.” Mộ Ly cúi đầu, để cho cô có thể nghe thấy được lời nói của anh.

Quý Linh Linh nghiêng đầu, hơi ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, Mộ Ly người này, cô càng ngày càng không thể nhìn thấu.

“Anh không phải để tôi trút giận qua việc cải trang chứ?”. Loại hành động này cũng quá là ngây thơ, mà cô cũng không thích việc cải trang.

Mộ Ly nheo ánh mắt lại, liếc cô một cái thật sâu.

“Ôi, anh làm cái gì vậy!”. Quý Linh Linh lấy tay xoa nhẹ cái trán vừa bị gõ nhẹ của cô, nhìn động tác của cô giống như là rất đau.

“Rốt cuộc là em có biết hay không biết là vì sao em thường xuyên bị bắt nạt, không biết bên trong cái đầu nhỏ này của em chứa cái gì? Để phòng ngừa về sau lúc không có anh ở bên cạnh em, nên hiện tại anh muốn dạy cho em một ít bản lĩnh sinh tồn cơ bản.” Mộ Ly làm ra bộ dáng nghiêm túc.

Cái gì mà về sau không ở bên cạnh cô, nghe lời này, Quý Linh Linh không hiểu vì sao trong lòng có chút quặn nhẹ, cô mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn Mộ Ly.

“Nhớ kỹ, em có thể không chủ động đi chọc bất cứ người nào, nhưng mà nếu có người uy hiếp nghiêm trọng đến quyền lợi của em, em nên không có do dự mà lựa chọn đánh trả. Có thể đánh lại ngay lúc đó, hoặc không phải lúc đó, nhưng mục đích cũng chỉ có một, đó chính là làm cho đối phương sợ em, không dám chọc giận em. Hiểu chưa?”

Mộ Ly lấy tay cầm lấy cái tay đang để trên trán của cô xuống, động tác tuy có chút cộc nhễ, nhưng ngay lúc này, lại làm cho Quý Linh Linh có chút cảm động.

“Tôi không thích tranh đấu cùng người khác, tôi là một người rất khiêm tốn.” Quý Linh Linh quay đầu, thuận tiện thay đổi động tác mập mờ giữa hai người.

“Khiêm tốn cũng tốt lắm, anh cũng là một người rất khiêm tốn, còn là người có phẩm chất cũng rất tốt.”

“Anh khiêm tốn?”. Quý Linh Linh thiếu chút nữa cười ra tiếng, trong những người mà cô quen biết, chắc chắn không thể tìm được người đàn ông nào giống như Mộ Ly, là một người đàn ông vô cùng tự kỷ.

“Đương nhiên, nếu như anh không phải vì.....khụ.....Không nói chuyện này nữa, dù sao mọi người đều biết. Hiện tại anh muốn dạy em, làm như thế nào để đánh trả tốt nhất, để ột số người ăn quả đắng khi dám bắt nạt em.”

Đối với bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng của Quý Linh Linh, anh quả thật có chút lo lắng. Trong khoảng thời gian này, anh cũng đã nhìn thấu tính cách của Quý Linh Linh, cô trừ bỏ dám cãi nhau với anh, còn lại đối với những người khác tựa hồ giống như là một quả hồng mềm.

“Nào có nhiều người bắt nạt tôi như vậy?”. Quý Linh Linh cười cười, lại có chút xấu hổ.

“Có hai người là đủ rồi, em còn muốn có bao nhiêu người cùng nhau bắt nạt em?”

“Chuyện này.....”.

“Lục Vân Thiên kiêu ngạo bởi vì cô ta có cha là thị trưởng, nhưng mà em cũng có thể kiêu ngạo hơn cả cô ta, em có anh!”. Âm thanh của Mộ Ly không lớn, nhưng nó lại đủ làm cho Quý Linh Linh giật mình.

(Mad: ngọt chết mất! Anh Ly ơi.... Iem cũng muốn!!!. M.Ly: ko có vé đâu con. *cười gian xảo*.)

“A.....Ha ha, đừng nói giỡn như vậy, tôi làm sao có thể so sánh với cô ta chứ”. Quý Linh Linh khoát tay, muốn nói là anh không cần phải nói chuyện buồn cười như vậy.

Mộ Ly bắt được tay cô lại. ” Nhìn anh, anh chỉ là không muốn đem mối quan hệ hiện giờ phá đi, nhưng mà nếu bọn họ lại một lần nữa chạm vào mức chịu đựng cuối cùng của anh, anh sẽ để cho bọn họ biết, ai mới là người đứng đầu thật sự ở T thị. Quý Linh Linh, em có thể làm càn, kiêu ngạo cũng không sao cả, thậm chí có thể đem người bắt nạt em dẫm ở dưới chân, bởi vì em có anh.”

Cái này.....Có chứa vài phần bá đạo, lại giống như xã hội đen, lời nói này có thể coi như là lời thổ lộ sao?

Quý Linh Linh nhìn thấy ánh mắt cực nóng của anh, có chút chùn chân. Mộ Ly nói đúng, cô vẫn luôn là người nhẫn nhục chịu đựng, cô không thích tranh đấu cùng người khác. Cái gì của cô thì sẽ là của cô, nếu không phải của cô, cho dù có giành cũng vô dụng.

Hơn nữa, từ nhỏ đã được cha mẹ dạy bảo là ” mọi việc nên thuận theo tự nhiên”, mà cô vẫn luôn là người con ngoan ngoãn biết nghe lời. Nếu như không bị bắt nạt quá đáng, cô tự nhiên sẽ không phản kháng.

“Nghĩ đi, bọn họ bắt nạt em như thế nào, tiếp theo, anh sẽ để em đòi lại toàn bộ. Nhưng mà anh không phải là bảo mẫu của em, về sau, em phải dựa vào ”kiêu ngạo hồng hách” đem những người đó trừng trị thu phục.” Mộ Ly dùng tay nâng người cô lên, không để cho Quý Linh Linh phản ứng lại, lập tức hôn lên môi của cô.

Quý Linh Linh đột nhiên mở to hai mắt, làm ơn, bọn họ bây giờ đang ở trên đường, có rất nhiều người nha!

“Hô.....”

Cô đánh một cái vào vai anh. “Có rất nhiều người đang nhìn đó!”

Mộ Ly cười lên một cách đắc ý. ”Ai bảo em yếu như vậy, mỗi lần đều bắt nạt anh, nhưng đối với người khác, lại để cho người khác tùy ý đánh.

“Quý Linh Linh, anh là hàng bán rất chạy, nếu em không trở nên mạnh mẽ, thì những người ngưỡng mộ anh ở ngoài kia sẽ đốt em thành tro bụi!”

“Hứ!” Tin lời nói của anh, cô liền sửa họ mình.

“Tốt lắm, tiểu thư tóc ngắn yêu quý, vì không muốn em uống công em mặc đồ như thế này, bây giờ anh mang em đi đổi gió một chút.” Mộ Ly ném toàn bộ túi sách đang cầm trên tay đi.

“Này, đó là quần áo của tôi!”. Nếu như không phải Quý Linh Linh đang bị Mộ Cách cầm tay kéo đi, cô thật sự muốn quay lại nhặt đồ.

“Anh cảnh báo em, về sau không được mặc loại quần áo xấu xí như vậy nữa, nếu không sẽ đánh mất hình tượng.” Mộ Ly ôm eo cô, khẽ sát tai cô nói.

“Không phải anh nói nhìn rất đẹp mắt sao?”. Quý Linh Linh nghiêng đầu hỏi lại.

Người đàn ông trên mặt toàn vạch đen, anh vì muốn làm cho người phụ nữ của anh vui vẻ, ngay cả lời nói dối trái lương tâm cũng có thể nói lần này đến lần khác.

“Còn có, bây giờ chúng ta đi đâu vậy? Tôi còn phải đi làm.”

“Không phải em xin nghỉ rồi sao?”

“Sẽ bị trừ tiền lương, tôi định nói chuyện với anh xong thì đi làm.”

“Tiền lương thì có gì tốt? Chuyện lúc này em nói với anh, bây giờ chúng ta sẽ đi làm việc đó.”

“Mang tôi theo làm cái gì?”

“Tiểu thư yêu quý, em động não một chút, anh để em thay quần áo, đổi kiểu tóc, là vì cái gì?”.

Mộ Ly cảm thấy có chút bó tay với cô, trước Quý Linh Linh là một người thông minh cỡ nào, là nữ nhân bình tĩnh cỡ nào, những người lúc trước và hiện tại dám bắt nạt cô, anh sẽ cố gắng vì cô dọn dẹp sạch sẽ hết các chương ngại đó!

“Tôi không biết, tôi muốn về nhà ngủ bù, tối qua tôi thức cả đêm nghĩ sẽ cầu xin anh như thế nào.”

“Được rồi, chờ mọi việc xong hết, anh sẽ đem cái giường lớn ở nhà anh tặng cho em.”

“Không cần!”.

“Haha.....” Mộ Ly nhìn không được nở nụ cười.

“Tiểu thư, bộ dạng của em hiện tại rất giống như là liếc mắt đưa tình với anh!”

“Nói vậy!”. Chỉ một lời nói, chọc cho Quý Linh Linh đỏ cả mặt.

60. Chương 60: Phản Kích

“Đây là nơi nào?”.

Lúc chiều, Quý Linh Linh ngồi trên xe của Mộ Ly đi đến một khu biệt thự.

Mộ Ly quay đầu, nhìn cô thần bí nói, “Chốc nữa em sẽ biết thôi.”

“Uh?”. Quý Linh Linh không biết là cuối cùng anh đang khoe khoang cái gì, “Tôi mặc như thế này, rất kỳ quái.”

Cô nghĩ rằng Mộ Ly chỉ để cô mặc một lúc mà thôi, không nghĩ tới đã mặc được một ngày, cũng không để cho cô thay quần áo.

Mộ Ly mở cửa xe, cầm lấy tay cô, “Nếu em muốn cởi ra như vậy, thì cởi đi.”

Quý Linh Linh đang tỏ vẻ vui mừng, Mộ Ly lại mở miệng nói, “Nhưng không có quần áo khác để thay, em muốn cho anh hưởng thụ lợi ích cao nhất sao?”.

Đồ vô lại, lại muốn chiếm tiện nghi của cô.

“Anh lại đùa giỡn tôi. Lưu manh!”. Quý Linh Linh lấy tay nắm lấy vạt áo đang mở của anh, ý tứ uy hiếp vô cùng rõ ràng.

“Haha.” Mộ Ly cười cười vươn tay vuốt mũi cô,

“Được rồi, lát nữa lúc đi vào, đừng để người khác nhận ra em, không cần nói chuyện.”

“Hử?”. Cô không thể hiểu được anh muốn nói cái gì.

Mộ Ly lại một lần nữa nhìn cô nở nụ cười, không nói gì thêm mà cầm lấy tay cô, đi đến căn biệt thự trước mặt, đến cửa biệt thự thì nói “Nhớ kỹ lời của anh.”

Nói xong, anh liền buông tay ra.

Động tác này của anh tạm thời làm Quý Linh Linh ngây người, cô cúi đầu, nhìn ngón tay thon dài của anh, trong lòng dấy lên một trận mất mát.

Vốn là trên mặt đang mang theo ý cười, nhưng khi vào cửa, đều bị Mộ Ly che dấu hoàn hảo. Quý Linh Linh thấy anh đi vào trong, cũng nhanh chóng đi vào theo.

“Mộ Ly, anh cuối cùng cũng tới đây!”

Vừa vào cửa, nghe thấy giọng nói, Quý Linh Linh liền kinh hãi, ngẩng đầu lên, gương mặt tươi cười của Lục Vân Thiên đập ngay vào mắt cô, còn có.....Nghiêm Tử Tuấn đang đứng ở bên cạnh cô ta.

“Uh.” Mộ Ly chỉ lạnh nhạt đáp lại, cũng không có mở miệng nói nữa.

Mà Lục Vân Thiên lúc này đang cười nịnh nọt, cô ta cũng phát hiện một người đang đứng sau lưng Mộ Ly, “Mộ Ly, anh ta là?”.

“Trợ lý của tôi.” Mộ Ly tùy ý mở miệng, anh đang có dụng ý khác.

“Oh, thì ra anh cũng có trợ lý có dáng người tốt như thế này, nhưng mà nhìn anh ta có chút gầy yếu.”

Lục Vân Thiên nhếch môi lên, một người đàn ông lại có dáng người như thế này, thật đúng là một “nét bút hồng”.

Mâu quang trong mắt Mộ Ly chợt lóe lên, không để ý đến những lời nói của cô ta, nhưng biểu tình lạnh lùng của anh làm cho tim của Nghiêm Tử Tuấn không khỏi đập nhanh hơn. Anh ta theo bản năng họ nhẹ một tiếng, ý bảo Lục Vân Thiên hãy nói chuyện quan trọng.

“Mộ Ly, anh biết chuyện của Tử Tuấn sao?”. Cô ta cố ý thăm dò.

Mộ Ly đưa mắt nhìn Nghiêm Tử Tuấn, sau đó lấy ra bộ dạng cười cười nói với Lục Vân Thiên, “Có người vì Nghiêm Tử Tuấn đến cầu xin tôi, nhận ủy thác của người khác, tôi không còn cách nào chỉ có thể đồng ý thôi.”

Anh một câu liền làm rõ mọi chuyện, anh tới đây không phải là vì Uyển Tinh đã nói tốt cho Lục Vân Thiên trước mặt anh.

“Người đó là?”.

“Tôi nghĩ Nghiêm tiên sinh biết rõ hơn hết, vì chức vụ của mình mà chạy tới uy hiếp bạn gái trước kia của mình, tôi chỉ có thể nói, chiều này thật sự là rất.....cao.” Sự khinh thường trong mắt Mộ Ly lại sâu thêm một chút.

Quý Linh Linh cúi đầu, không khỏi đánh giá Mộ Ly một lần nữa, người đàn ông này vẫn không chừa cho người khác đường lui, chỉ với hai câu nói, lại có thể khiến Nghiêm Tử Tuấn xấu hổ vô cùng.

“A.....Haha.....”. Lúc này Lục Vân Thiên trừ bỏ xấu hổ cười gượng gạo, cũng không thể nói thêm được gì nữa.

“Thượng tá Mộ, Linh Linh là cam tâm tình nguyện vì tôi.” Nghiêm Tử Tuấn không chịu thừa nhận việc mình đã uy hiếp Quý Linh Linh, chính là hấn ta cảm thấy rằng Quý Linh Linh vẫn chưa quên được hấn.

“À? Cam tâm tình nguyện? Vậy ý của anh là, Quý Linh Linh vẫn còn tình cảm với anh?”. Mộ Ly không có tức giận vì lời nói của hấn ta, bởi vì anh muốn cho Quý Linh Linh đang đứng bên cạnh anh có thể thấy rõ mọi chuyện.

Lục Vân Thiên xoay người trừng mắt liếc Nghiêm Tử Tuấn một cái, đều xuất phát từ lòng háo thắng của đàn ông, mặc dù thân phận của Mộ Ly chiếm ưu thế hơn hấn, nhưng mà nói đến Quý Linh Linh, hấn ta cảm thấy hấn ta có thể đánh bại Mộ Ly.

“Chỉ vì tôi quá yêu Vân Thiên, không thể hứa hẹn gì với Linh Linh, tôi tin tưởng, cô ấy vẫn yêu tôi như trước, chỉ là tôi chỉ có thể nói xin lỗi với cô ấy rồi.”

Lời này của Nghiêm Tử Tuấn, thật ra trong lòng không nén khỏi tự hào, nhưng mà bên ngoài hấn lại biểu hiện giống như là thật có lỗi vậy.

“A? Anh xác định như vậy sao?”. Mộ Ly chỉ muốn đánh vào bản mặt tự đắc của hấn ta, nhưng bây giờ chưa phải là lúc.

“Đương nhiên, tôi cùng cô ấy có bốn năm tình cảm, cô ấy là phụ nữ, nói quên ngay là không có khả năng, mà tôi cũng là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, cô ấy sẽ không dễ dàng quên tôi.” Nghiêm Tử Tuấn nhìn thẳng vào Mộ Ly, hấn tin tưởng, chỉ cần Mộ Ly đã đồng ý với Quý Linh Linh rồi, thì không có khả năng

rút lại, mà hần cũng muốn nhân cơ hội này, ở trước mặt Lục Vân Thiên và Mộ Ly nâng cao bản thân mình một chút.

“Người đàn ông đầu tiên?”. Mộ Ly nghe thấy những lời này liền cảm thấy mất hứng. Anh có thể tùy ý để Nghiêm Tử Tuấn nói mạnh miệng, nhưng những lời chứa giọng điệu chiếm giữ đối với Quý Linh Linh như vậy, khiến Mộ Ly cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

“Đúng vậy, cô ấy cũng thừa nhận tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, lúc trước khi hai chúng tôi ở chung một chỗ thật sự rất phù hợp!”. Lời nói của Nghiêm Tử Tuấn không rõ ràng, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, tự nhiên hiểu được hần ta đang nói cái gì.

Sắc mặt của Mộ Ly trầm xuống, đang muốn mở miệng, chỉ thấy Quý Linh Linh đang đứng bên cạnh bước tới, “Bốp.....bốp!”. Hai tiếng tát tai thanh thúy vang lên.

Quý Linh Linh tháo mũ xuống, để lộ ra khuôn mặt của cô.

“Nghiêm Tử Tuấn, tôi nghĩ anh là một người vì lợi ích mà trở nên nhu nhược, nhưng thật không ngờ, anh lại có thể tồi tệ đến mức này.”

Trong lòng Quý Linh Linh khó nén lửa giận vì bị hần uy hiếp, giúp hần cầu xin, đây là bước lui lớn nhất của cô, nhưng thật không ngờ rằng, trước mặt người khác hần ta lại dám nói lung tung như thế này.

“Linh Linh?”. Nghiêm Tử Tuấn ôm lấy má bị tát của mình, vẻ mặt không thể tin được.

Mà Lục Vân Thiên đứng một bên đã sớm nắm chặt lấy tay, nếu không phải Mộ Ly đang ở đây, cô ta đã nhanh chóng chạy lên.

“Nghiêm Tử Tuấn, khó mà tưởng tượng được anh lại là một người đàn ông tự kỷ như vậy, nhưng bây giờ tôi nói cho anh biết, nếu như không phải tôi qua anh ở trước mặt tôi quỳ xuống, vừa khóc vừa van xin, thì tôi sẽ không giúp anh. Hừ, anh thật sự nghĩ rằng tôi chịu sự uy hiếp của anh sao? Bất quá tôi chỉ là để cho anh một con đường sống, nhưng thật không ngờ, thể diện của chính mình, anh cũng không cần, vậy bây giờ tôi cũng không phải vì anh mà giữ lại cho anh rồi.”

Mộ Ly nhịn không được dương khóe môi, người phụ nữ này, anh bắt quá chỉ mới dạy cho cô một lần, không nghĩ tới, biểu hiện “phách lối” của cô có thể.....biểu hiện “tự nhiên” đến như vậy. Lời nói của Quý Linh Linh cắm sâu vào ngực của Nghiêm Tử Tuấn, vẻ mặt hần trở nên xanh lét.

Lục Vân Thiên cắn môi, hung tợn trừng mắt nhìn Quý Linh Linh, Nghiêm Tử Tuấn là của cô ta, cho dù có bị bắt nạt cũng không đến lượt con tiện nhân Quý Linh Linh này.

Mộ Ly bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy eo của Quý Linh Linh, “Đây là chứng cứ phạm lỗi của anh, anh có thể giữ lấy từ từ mà thưởng thức.” Mộ Ly lấy ra tờ chứng cứ từ trong vạt áo, nhẹ nhàng mở tay, giống như vô ý làm rơi xuống, nhưng tờ giấy kia lại rơi đúng ngay trước mặt của Nghiêm Tử Tuấn.

“Nghiêm tiên sinh, nếu như anh muốn cảm ơn, hãy cảm ơn Quý tiểu thư đi, nếu không phải cô ấy tùy tiện nhắc tới, tôi nghĩ tôi lập tức sẽ đưa chứng cứ này cho những người khác.” Mộ Ly nói hai, ba câu, liền đem thân phận của Quý Linh Linh đưa lên cao.

“Mộ.....” Lục Vân Thiên vừa định mở miệng, lại bị Quý Linh Linh cướp mất.

“Lục tiểu thư, cô dỡ những thủ đoạn nhảm chán như vậy với tôi, nếu như cô không có chừng mực, vậy.....” Quý Linh Linh dừng một chút, “Cũng đừng trách tôi không khách khí.” Nói xong, cô còn cố ý dựa vào trong ngực của Mộ Ly.

“Cô.....”. Vẻ mặt tươi cười của Lục Vân Thiên đã sớm bị tức giận thay thế, con tiện nhân Quý Linh Linh này, cư nhiên dám dựa vào Mộ Ly mà uy hiếp cô ta.

“Anh yêu, chuyện này chúng ta đã nói xong rồi, chúng ta có thể về nhà hay không, em thật sự rất mệt nha.” Quý Linh Linh nhìn Mộ Ly, làm nũng nói.

“Uh, được thôi.” Mộ Ly tuy nói ngắn gọn hai chữ, nhưng lại có thể nhìn ra sự cưng chiều vô hạn.

Hai người xoay người rồi đi, Mộ Ly dừng bước, đầu cũng không quay lại nói, “Nghiêm tiên sinh, tôi hi vọng anh có thể tự giải quyết cho tốt, nếu như để lần sau tôi còn tóm được cái đuôi của anh, như vậy anh không thể không bị cắt chức rồi.” Một câu này tuy nghe giống như một lời khuyên, nhưng lại đủ làm cho Nghiêm Tử Tuần lão đảo ngã ngồi xuống đất.

“Quý Linh Linh, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!”. Lục Vân Thiên tức đến xanh cả mặt, trời mới biết, hôm qua cô ta còn vô cùng đắc ý, không nghĩ tới hôm nay, còn chưa tới 12 tiếng, cư nhiên bị Quý Linh Linh “tát” lại một cái!.

61. Chương 61: Tình Hình Của Thượng Tá

Quý Linh Linh dưới sự giúp đỡ của Mộ Ly, đã cho Nghiêm Tử Tuần một sự trừng phạt không lớn cũng không nhỏ. Một đoạn thời gian sau đó, cô cảm thấy cuộc sống của mình cũng trôi qua nhẹ nhõm hơn trước, trừ việc thỉnh thoảng ông chủ lớn tức giận với cô đôi chút, còn lại tất cả đều trôi qua suôn sẻ.

Mà Mộ Ly hình như tìm cô cũng tìm tới nghiện, mỗi ngày anh ta đều dùng các loại lý do khác nhau để gặp mặt cô. Nhớ đến trang phục mà anh ta mặc, cô lại cảm thấy mắc cười, có lúc mặc đồ hoàng đế, đường như mới vừa tham gia cái hội nghị gì đó, có lúc sẽ mặc đồ giản dị, chứng minh anh ta rất rảnh rỗi, nhưng thỉnh thoảng anh ta cũng sẽ mặc quân trang đường hoàng xuất hiện trước mặt cô. Dĩ nhiên, vì để che giấu tài năng người khác, Thượng tá Mộ còn rất là biết điều, thời điểm mặc quân trang thì chỉ xuất hiện vào buổi tối .

Nhưng có một điều khiến cho Quý Linh Linh cô không thể lí giải được, ở thời điểm mà tất cả mọi người đều chúc mừng cô có một người đàn ông tốt thì Mộ Ly lại không có ý định tiến thêm bước nào với cô. Quan hệ giữa hai người chỉ dừng lại ở vài hành động nhỏ bé như nắm tay,...vv.

Nhớ tới điều này Quý Linh Linh, không khỏi cảm thấy buồn cười, quan trọng hơn là, mỗi lần Thượng tá Mộ nắm tay cô nói chuyện thì tâm tình giống như đặc biệt kích động.

“Mộ Ly, anh ăn cơm chưa?”

“Hả? Ha ha, chưa, có muốn cùng đi ăn cơm không?”

Aizz . . . chỉ là hỏi anh ta một câu, có cần khẩn trương đến mức vừa nói vừa cười hay không?

“Mộ Ly.”

“À? Thế nào thế nào rồi ?”

Làm ơn, lời của cô còn chưa có hồi đáp, bộ dáng ngu ngốc trả lời của anh ta là như thế nào đây?

Suy nghĩ một chút thật là nhức đầu, Mộ Ly này có phải có bệnh tâm thần phân liệt hay không, một lát thì chủ nghĩa đàn ông, một lát lại trở thành bộ dáng ngớ ngẩn nói chuyện với phụ nữ cũng đỏ mặt?

“Linh Linh, này, Linh Linh?” Giang Tâm Dao cúi người nằm ở trước bàn mà Quý Linh Linh đang làm việc, tay phải lắc lắc ở trước mắt của cô.

“Hử?” Quý Linh Linh chợt hồi hồn, kinh hoàng, “Ồ Tâm Dao, sao không gọi tôi? Thấy cô chăm chú nhìn tôi như vậy tội thật sợ hãi!”

Giang Tâm Dao ném cho cô một cái liếc mắt, “Làm ơn, Quý đại tiểu thư, tôi gọi cô ba lần rồi đó, nhưng mặt cô lại chẳng có biến chuyển gì, cặp mắt đờ ra, không nhúc nhích, dọa chết tôi rồi !”

Thấy cô nói một tràng như vậy, Quý Linh Linh cũng sâu sắc cảm thấy mình vừa mới mất hồn, lập tức nín nọt nói, “Được rồi, được rồi, một lát mời cô uống trà chiều có được hay không? Tôi mới vừa rồi có chút chuyện.”

Giang Tâm Dao nghe xong, nở nụ cười, “Linh Linh cô gần đây rất thích mất hồn, có phải đang yêu đương với Mộ Ly hay không?”

“Không có, chúng tôi chỉ là bạn bè mà thôi, hơn nữa anh ta giúp tôi rất nhiều việc lớn, nên tôi rất cảm kích anh ta.” Quý Linh Linh chân thành nhìn Giang Tâm Dao, tâm tư cũng không bởi vì lời của cô mà chịu ảnh hưởng.

“Hai người mỗi ngày đều quần quít ở cùng nhau, còn không có yêu? Không thể nào.” Gian Tâm Dao giống như là nghe được một chuyện kì lạ gì đó, vẻ mặt khoa trương

“Bạn tốt cũng có thể mỗi ngày đi chung với nhau mà, tôi đối với anh ta, không có loại cảm giác đó, anh ta đối với tôi. . . . Cũng giống vậy.” Quý Linh Linh xòe hai tay ra, bày tỏ không thể nào. Một người phụ nữ có lẽ chỉ có một người đàn ông là chuyện tốt, nhưng hiện tại Mộ Ly cho cô cảm giác không giống như vậy.

Quý Linh Linh quả thật tôn sùng một số châm ngôn, ví như trên con đường tình cảm, người nào mở miệng trước, người đó liền thua. Cô mặc dù không phải cường giả, nhưng lại không muốn một lần nữa trở thành người thất bại

“A, cái bộ dáng này, thật hâm mộ hai người, tốt hơn các cặp đôi yêu nhau đấy.” Giang Tâm Dao cúi đầu xuống, âm thanh vang vang .

“Thiệt là, cũng không phải là chuyện lớn gì.”

“Lúc trước Mộ Ly ở trong trường học được mệnh danh là vạn người mê. Cô từng thấy bộ dáng anh ta dịu dàng cười cười, nhưng thật ra anh ta giỏi nhất là cự tuyệt người khác ngoài ngàn dặm. Tất cả nữ sinh đều cho rằng, anh ta là loại người cười một tiếng, tựa như là ánh mặt trời, sẽ không dễ dàng cự tuyệt người khác, nhưng sự thật lại ngược lại, anh ta ngoài mặt ôn hòa, nội tâm lại lạnh lẽo cực kỳ.” Giang Tâm Dao nỗ lực hồi tưởng lại những kí ức thời cấp 3, Mộ Ly đại khái để lại ấn tượng như vậy trong lòng cô.

“Lạnh lẽo cực kỳ?” Quý Linh Linh có chút giật mình, Mộ Ly lại là người cực kì lạnh lẽo sao? Cô chưa từng gặp qua bộ dáng đó của anh ta

“Đúng vậy, cho nên hồi ở cấp ba, anh ta là hot boy của trường chúng tôi, nhưng lại là người khiêm tốn nhất, một cái xì căng đan cũng không có.”

“Hả, đơn thuần như vậy sao!” Lại kinh ngạc một lần nữa, nhìn dáng vẻ yêu nghiệt này của Mộ Ly, cô cho là ở bên cạnh anh ta nhất định có rất nhiều bông hoa đào, không ngờ lại không có ai.

“Cho tới bây giờ, chỉ có duy nhất một lần anh ta có xì căng đan, có lẽ cũng chỉ có một cô gái kia thôi.” Giang Tâm Dao tỏ vẻ ước ao ghen tị nói.

Mồ hôi Giang Tâm Dao này nói chuyện đừng có thở mạnh như vậy có được hay không!

“Duy nhất một lần?”

“Đúng vậy, bọn họ đều là học sinh trường cảnh sát, hiện tại cô gái kia hình như làm tới cảnh quan cao cấp gì đó. Nghe người ta nói, lúc trước quan hệ của bọn họ rất tốt, hơn nữa cô gái kia rất ưu tú, hai người không cần nói cũng hiểu ý nhau.” Giống như một đôi Thần Tiên Quyển Lữ.

“Ồ, hạnh phúc như vậy !” Nhưng, trên thực tế thì sao, Quý Linh Linh muốn nói căn bản cũng không phải là câu này, cảnh sát cao cấp chó má, cấu kết với Lục Vân Thiên làm việc xấu!

“Ừ, đúng vậy. Thật ra thì, anh ta có thể cùng cô gái cảnh quan đó đến với nhau, trong lòng tôi cũng thăng bằng.” Giang Tâm Dao nói một câu, cảm khái vô hạn.

“Có ý gì?”

“Tôi cảm thấy bản thân tôi cũng rất ưu tú, bản thân mình cũng đủ để xứng đôi với anh ấy, nhưng rất đáng tiếc, vị cảnh quan đó ưu tú hơn tôi, cho nên tôi liền thua tâm phục khẩu phục.” trong mắt Giang Tâm Dao có chứa một ít hơi nước.

“Ồ.” Quý Linh Linh thuận miệng đáp một tiếng, nhưng lại lập tức ngẩng đầu lên, mặt không thể tin nhìn Giang Tâm Dao, lời này của cô có ý là. . . . Ngất, không phải chứ, mình trong lúc vô tình, bị người ta so không bằng!

Quý Linh Linh nhìn Giang Tâm Dao, khuôn mặt phức tạp, trong lúc cô vô ý, lại làm một “Sát thủ” nhỏ, không chút để ý “Giết” Giang Tâm Dao.

Cô không biết một người thăm mến người khác thì khi nhìn thấy người đàn ông mà mình yêu mến thân mật với một cô gái khác thì có cảm giác gì, nhưng ít nhất cô biết được cảm giác đó không hề dễ chịu.

“Ách, Tâm Dao, thật xin lỗi, tôi không biết. Không biết cô.” Quý Linh Linh chợt cắn phải đầu lưỡi của mình một cái, “Ai da, thật là đau!” Cô lập tức che miệng.

“Linh Linh, cô làm sao vậy? Có sao không?” Giang Tâm Dao nhìn Quý Linh Linh, lập tức chạy đến bên người cô, thiết tha hỏi.

Quý Linh Linh chỉ có thể cau mày, hướng cô khoát khoát tay. Nhìn đi, báo ứng tới đúng là rất nhanh! Cô đau đến mức nước mắt cũng muốn rơi xuống, cũng quá bi kịch rồi, loại chuyện vớ vẩn như thế này cũng có thể xuất hiện trên người cô?

“Thiết kế Giang, cô có điện thoại.” May mà có một em gái đột nhiên xuất hiện.

“Tốt, tôi lập tức đi qua.” Giang Tâm Dao quay đầu lại đáp một tiếng, lại vỗ nhẹ vai của Quý Linh Linh , “Chú ý nhiều một chút, tôi đi trước.”

“Ừ.” Quý Linh Linh mơ hồ đáp, nhất thời trong tim cũng dễ chịu mấy phần. Cái tên khỉ Mộ Ly này, hại cô trong ngoài không được lòng người rồi.

“Reng reng Reng” Quý Linh Linh nhìn điện thoại di động, phía trên hiện lên dòng chữ “Mộ Ly”.

Điều này làm cho trong lòng cô không khỏi tức giận, cô nhấc điện thoại lên, “A lô, có gì không?”

“À, Quý Linh Linh em đang làm gì đó? Đang tức giận chuyện gì sao!”

“Có tức giận hay không mắc mớ gì tới anh? Còn không phải do anh làm hư chuyện của tôi sao!” Bà ngoại ơi, đều là tại anh ta, nếu như không phải là anh ta, cô làm sao có thể tự nhiên cắn phải đầu lưỡi?

“A, này đừng tức giận, tối nay anh phải đi ăn cơm với người khác rồi, không thể đi chung với em.”

“Cùng ai?” Quý Linh Linh nói xong câu này, lập tức muốn đánh vào mặt của mình một cái, cô hơi ngại rồi.

“Vu Uyển Tinh.” Mà Mộ Ly lại ngoan ngoãn mở miệng.

“Đi ăn đi .” Dứt lời, Quý Linh Linh tiện tay cúp điện thoại.

Vu Uyển Tinh, Vu Uyển Tinh, không phải chỉ là một cảnh sát cao cấp sao? Trừ cái danh hiệu này, cô ta còn có bản lĩnh gì? Quý Linh Linh giận dữ nghĩ tới.

Quả nhiên, ghen tỵ trong lòng con gái, luôn không thể lý giải được

62. Chương 62: Đột Nhiên Tỏ Tình

“Tuần sau cô phải đi theo đội xây cất về quê, giám sát tiến triển công việc.” Lãnh Dạ Hi vẫn lạnh lẽo nhìn Quý Linh Linh đang đứng, trong giọng nói trừ ra lệnh không có chút tình cảm nào.

“Tuần sau sao? Vậy lúc nào tôi mới có thể trở về?” Quý Linh Linh đứng ở đối diện anh ta, giọng nói không kiên ngoan không tự ti, có lẽ là sau chuyện lần trước, cô có chút e ngại với Lãnh Dạ Hi.

Lãnh Dạ Hi nhướn mày, nhìn cô một lát, liền nói, “Theo sự an bài của công trình mà làm.”

“Ừ, tôi biết rồi. Lãnh tổng, nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước.” Quý Linh Linh khẽ cúi đầu, chuẩn bị rời đi.

“Buổi tối, ” Lãnh Dạ Hi đột nhiên nói nói: “Cùng tôi về nhà ăn cơm.”

Quý Linh Linh vừa muốn nhắc chân, lại bị lời nói của Lãnh Dạ Hi làm đông cứng lại, “Cái gì?” A, sao lại cứ muốn đem cô ra làm người bị cười nhạo, có phải nhìn cô mắc cười lắm không.

“Cha mẹ tôi, còn có Tư Viễn muốn gặp cô.” Lãnh Dạ Hi lần này không biết tại sao lại cúi đầu, giống như nhìn thẳng vào mắt cô là vũ nhục tổng giám đốc như hắn.

Người nhà của anh ta muốn gặp cô, bởi vì cái gì, chẳng lẽ cô phải giống như lần trước, như một người ngu, vội vàng đi theo sau, cuối cùng bị Lục Vân Thiên khi dễ không nói, còn phải chịu sự vũ nhục của anh ta? Lãnh Dạ Hi còn có thể bỉ ổi hơn nữa hay không?

“Thật xin lỗi, Lãnh tổng, xin ngài yêu cầu nhân viên khác đi, buổi tối tôi có hẹn.” Quý Linh Linh khẽ ngẩng đầu lên, không chút hèn nhát nào nhìn hắn ta.

Lãnh Dạ Hi, từ khi anh nói ra câu kia, giữa chúng ta chỉ còn sót lại quan hệ cấp trên và cấp dưới, cô còn sợ gì, cùng lắm là mất việc thôi.

“Có hẹn sao?” Lãnh Dạ Hi nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng.

Đáng chết, cái nét mặt nhu hòa kia, là muốn chơi chiến thuật đồng tình với cô sao?

“Đúng vậy.” cô có hẹn với mình, vậy cũng tính là có hẹn chứ?

“Kể từ bữa tiệc ngày đó, Tư Viễn liền không ăn không uống cũng không thích nói chuyện, mấy ngày nay lại phát sốt, nhưng thằng bé lại không uống thuốc.” giọng nói của Lãnh Dạ Hi có chút ảm đạm, mặc dù bình thường hắn không nói tốt câu nào với cháu trai, nhưng trong lòng vẫn luôn quan tâm thằng bé .

“Tư Viễn bị bệnh?” Quý Linh Linh vừa nghe thấy câu này, tim lập tức nhói lên, tên nhóc kia, làm sao lại biến thành bộ dạng này? Chẳng lẽ thằng bé nhớ ba mẹ sao? Suy nghĩ một chút cũng đúng hời còn bé lúc cô nhớ ba cũng có bộ dáng như vậy.

“Ừ.”

“Tôi sẽ qua nhà anh ngay bây giờ!”

Lãnh Dạ Hi đột nhiên ngẩng đầu lên, hình như có chút không tin.

“Còn nhìn cái gì, Tư Viễn bị bệnh, thời gian càng dài, càng không có lợi với cậu bé!” Quý Linh Linh không biết lấy đâu ra dũng khí, dám nói chuyện như vậy với Lãnh Dạ Hi.

Lãnh Dạ Hi cũng không trì hoãn nữa, cầm áo khoác lên, cầm thêm chìa khóa xe, cùng Quý Linh Linh một trước một sau ra khỏi phòng làm việc.

“Không thể nào, Lãnh tổng và thiết kế sư Quý, lại lớn mật như vậy, hai người cùng nhau tan việc đầu tiên, chẳng lẽ tình yêu quan trọng hơn công việc sao?”

“Thiết kế sư Quý, thật là số tốt, cô ta không phải là một đôi với vị Thượng tá đẹp trai bức người kia sao?”

“Hừ, quê mùa, hiện tại có cô gái nào mà không tính toán vì tương lai của mình!”

“Ồ . . . Như vậy, xem ra thiết kế sư Quý không phải là người đơn giản, lập tức bám chặt hai người đàn ông ưu tú này.”

“Đúng vậy.”

Nhất thời trong phòng thiết kế, vang lên một loạt tiếng than thở.

Quý Linh Linh ở trước cửa chờ Lãnh Dạ Hi lấy xe, lúc này, Mộ Ly đã đứng ở con phố đối diện công ty, điều này chẳng lẽ chính là tâm ý tương thông? Cô ấy biết mình tới tìm?

Mộ Ly cười cười, nhớ tới cuộc điện thoại mới vừa rồi, nghe giọng nói giận dữ của Quý Linh Linh, thì cảm giác thật không tồi. Gần đây, anh sợ tiến độ của hai người quá nhanh, sẽ hù cô ấy, anh không thể không nhìn xuống ham muốn mãnh liệt của mình, định cho Quý Linh Linh một quá trình yêu đương hoàn chỉnh. Qua một thời gian dài qua lại, liền có hiệu quả, Quý Linh Linh bắt đầu có tình cảm với anh.

Nhưng khi anh định bước qua thì nụ cười trên mặt chợt tắt.

Cô ấy, lên xe của Lãnh Dạ Hi !

Nhìn chiếc xe việt dã màu đen kia chạy băng băng biến mất ở trong tầm mắt, nụ cười trên mặt Mộ Ly liền biến mất, đáng chết, lại dám giành phụ nữ với mình! Lãnh Dạ Hi, lá gan của anh ta thật sự là quá lớn!

“Này, lão Trung, lái xe , chúng ta đến nhà họ Lãnh.” Mộ Ly lạnh giọng cúp điện thoại.

Xem ra, đối với người trong lòng, thì nên đánh nhanh thắng nhanh, cho dù phát triển nhanh thì sao? Quan trọng nhất là, anh muốn nhét cô vào trong người, giấu cô đi, bất luận kẻ nào cũng không thể mơ ước người của anh!

Ai, người đàn ông này, yêu Quý Linh Linh thật sự là yêu đến tận xương tủy, người đàn ông bình thường phát hiện người phụ nữ của mình làm như vậy, suy nghĩ đầu tiên chính là, người phụ nữ đó phản bội mình, mà Mộ Ly thì sao, anh chỉ nghĩ tới là Lãnh Dạ Hi đoạt người yêu của anh. Trong lòng của anh, Quý Linh Linh nhà anh là một người thuần khiết trong sáng, để bị người khác ăn hiếp.

“Tôi không quen kiểu cách của ngài và tiểu Tư, ngài. Cha mẹ của ngài sẽ không để ý chứ?” Đi tới trước cửa nhà họ Lãnh, Quý Linh Linh đi sau lưng Lãnh Dạ Hi hỏi

Lãnh Dạ Hi dừng chân, xoay người, nhìn cô, “Quý Linh Linh, tôi có thể tha thứ bất kỳ hành động nào của cô.”

“Hả?” Một câu nói không thể giải thích được, khiến đầu óc Quý Linh Linh có chút không thể nắm bắt.

“Nếu cô muốn, về vật chất, tôi toàn bộ đều có thể thỏa mãn cô, về địa vị tôi cũng có thể giúp cô” bình thường Lãnh Dạ Hi rất ít khi nói chuyện,vậy mà lúc này anh ta có thể nói ra lời này, chẳng lẽ đối tính rồi hả ?

Cô hiểu rồi, Quý Linh Linh đều hiểu, anh ta vẫn coi cô là một cô gái ham tiền, vì muốn đời sống vật chất tốt lên liền đi quyến rũ đàn ông đã có vợ.

“Ha ha, cảm ơn Lãnh tổng nâng đỡ, tôi chịu không nổi.” Quý Linh Linh đánh mặt, lạnh lẽo nói. Thì ra ông chủ lớn của mình, căn bản không phải là một người thông minh, tại sao anh ta lại không thông minh như Mộ Ly chứ, nói câu nào trúng câu đó, cô ở bên cạnh ông chủ lớn như Lãnh Dạ Hi một thời gian lại không đi quyến rũ anh ta lại đi quyến rũ một người đã có vợ lại không quen biết làm gì? Chuyện cười, thật là chuyện cười lớn.

“Cô cứ thích bị người khác chỉ trích phỉ nhổ như vậy sao? Thích làm người thứ ba sao?” giọng nói của Lãnh Dạ Hi phút chốc lên cao, trong giọng nói không che giấu được lửa giận của anh ta.

Mắt Quý Linh Linh không biểu cảm nhìn anh ta, “Lãnh tổng, nếu như ngài không hiểu tôi, thì đừng bình luận về tôi. Tôi chỉ không có hứng thú với ngài, không hơn.”

Nghe lời của cô..., nét mặt của Lãnh Dạ Hi sa xầm, biểu hiện lúc này càng thêm không thể xác định, cô đã thương lòng tự trọng của anh. Cho tới bây giờ Lãnh Dạ Hi đều là người được nhóm đàn bà con gái vây quanh, nhưng hiện tại Quý Linh Linh lại không để ý tới anh.

“Như thế nào? Không có hứng thú với tôi?” Lãnh Dạ Hi đột nhiên đến gần cô, nắm lấy cổ tay cô,, mang theo vài phần bá đạo hỏi.

Lực nắm của anh ta lớn đến kỳ lạ, làm cho Quý Linh Linh không khỏi nhả mồ hôi, cô ngược đầu, không chút yếu thế trả lời, “Lãnh tổng, ngài không phải là không có hứng thú với đàn bà sao? Thế nào hiện tại, ngài lại thay đổi? Hoặc là ngài cảm thấy tôi là một phụ nữ tùy tiện, ngài muốn trừng phạt tôi?” Lời của cô..., không biết bắt đầu từ khi nào, lại trở nên sắc bén như thế, khiến người khác không biết đáp trả như thế nào.

Lãnh Dạ Hi trầm mặc nửa khắc, trả lời, “Nếu như tôi nói đây là tôi muốn trừng phạt cô, muốn cột cô ở bên cạnh tôi, từ từ dạy tôi, làm cho tôi tan chảy thì sao.”

Trong nháy mắt, hai tròng mắt lạnh lẽo của Lãnh Dạ Hi nhất thời nóng lên.

63. Chương 63: Tiểu Tư Tư Không Thể Thiếu

Quý Linh Linh đứng sững sờ ngửa đầu lên nhìn Lãnh Dạ Hi, rốt cuộc là tiểu Tư phát sốt hay là anh ta phát sốt? Làm sao anh ta có thể nói ra những lời nói bất hợp lý như vậy chứ.

“Lãnh tổng, cảm ơn sự nâng đỡ của ngài.” Quý Linh Linh tự giác lui về phía sau một bước, những lời nói khiến cô tổn thương..., cô còn nhớ rõ mòn một trước mắt. Xem như anh ta mất trí nhớ tạm thời thì trí nhớ của cô vẫn tốt.

Lãnh Dạ Hi khẽ nhếch khóe môi, “Từ từ đi” Dứt lời, anh không hỏi ý kiến của cô mà trực tiếp kéo tay cô đi. Từ từ đi? Cái gì là từ từ đi? Quý mới phải từ từ tới?

“Lãnh tổng, ngài buông tôi ra!” Quý Linh Linh thiếu chút nữa ngay cả câu mắng chửi thô tục cũng nói ra.

“Tôi không thả thì như thế nào?” Lãnh Dạ Hi không quay đầu lại, lạnh nhạt tiếp một câu.

Trời ơi, ngay cả núi băng cũng chơi trò này? Chẳng lẽ muốn thay đổi?

“Tôi từng luyện võ thuật, hơn nữa học cũng không tệ lắm.” Quý Linh Linh lôi tay của anh ta, nhưng vẫn bất động.

Quả nhiên, câu “uy hiếp” này của cô hình như có tác dụng, Lãnh Dạ Hi xoay người, nhìn về phía cô, nhưng tại sao lời cô nói rõ ràng là uy hiếp nhưng anh ta lại cười, nụ cười này còn rõ ràng hơn lúc trước.

Nhìn vẻ mặt của anh ta, Quý Linh Linh có chút hoảng hốt, Lãnh Dạ Hi đã bao nhiêu năm không cười, nụ cười này xuất hiện trên mặt ngay cả nếp nhăn cũng không có, không khỏi khiến cho cô ước ao ghen tị. Người cũng không còn trẻ, nhưng lại có thể giữ được dung nhan như thế này, dù là con gái cũng phải cúi chào xin thua. Nhưng. Hiện tại không phải là thời điểm quan sát da mặt.

“Lãnh tổng, tôi tôn trọng ngài, cho nên cũng xin ngài tôn trọng tôi, xin hãy buông tay ra.” Quý Linh Linh không chịu nổi nụ cười chứa đầy mỉa mai kia, lo lắng quay đầu đi.

“Cô tôn trọng tôi...tôi cảm ơn cô, có lỗi gì sao?” Lãnh Dạ Hi không chút khách khí phản kích.

“Cảm ơn? Vậy cũng không cần nắm tay.” Làm ra hành động thân mật như vậy, sau đó gán cho cô một tội danh, cô thật sự gánh không nổi.

“Vậy như thế này thì sao?”

Nói xong, Lãnh tổng tiện tay lôi cô một cái, khiến cho cả người cô dựa sát vào anh ta, một tay khác của anh ta cô định đầu của Quý Linh Linh, môi liền dán vào trên trán của cô.

“A!” Quý Linh Linh như bị thứ gì đó đánh qua, không hề nghĩ ngợi, trên tay hơi dùng sức, liền đẩy Lãnh Dạ Hi ra, nhưng chẳng biết tại sao, thân hình của Lãnh Dạ Hi không hề nhúc nhích, ngược lại chính cô bị chấn động thoát ra.

“Lãnh Dạ Hi, anh có ý gì?” Quý Linh Linh tức giận, căn bản không để ý đến cái gì là tôn trọng cấp trên... Hừ, hiện tại cô muốn hiểu rõ một chút, Lãnh Dạ Hi rốt cuộc là muốn chơi cái gì?

Đối với sự tức giận của Quý Linh Linh, ngược lại biểu hiện của Lãnh Dạ Hi là tỉnh táo bình tĩnh, chỉ thấy anh ta giơ tay lên, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng sờ sờ môi của mình, có lẽ chính anh cũng không biết, hành động đó trong mắt người khác là cực kỳ quyến rũ.

Động tác này khiến Quý Linh Linh thật sự không nhìn nổi, “Này, nói chuyện với anh đó, anh rốt cuộc là ai, sao lại muốn giả mạo Lãnh Dạ Hi?” Cô không tin tên yêu nghiệt trước mặt này là đại boss mặt lạnh ngàn năm của cô.

Một câu nói, khiến Lãnh Dạ Hi lại cười thêm một lần nữa, “Quý tiểu thư, cô đã thành công hấp dẫn tôi.”

Ặc. Thật là đàn ông, nhưng cô cũng không có hứng thú hấp dẫn anh ta.

“Tôi mặc kệ trước kia cô đã làm chuyện gì, tôi đều sẽ chọn quên hết, hiện tại tôi chỉ nhớ một điều là tôi muốn cô ở lại bên cạnh tôi.” Lãnh Dạ Hi đột nhiên thay đổi thành vẻ mặt nghiêm túc.

Lời này của anh ta là có ý gì? Tha thứ cho việc cô “Quyến rũ” An Trí Viễn? Tha thứ cho cô vì cô tiếp cận đàn ông có vợ? Anh ta thật đúng là quá vĩ đại rồi, nhìn cảnh này khiến cô không thể nhin cười được.

“Lãnh tổng, ngài sẽ.. sẽ không phải là suy nghĩ quá nhiều rồi chứ?” Quý Linh Linh trước sau như một đều không để lời nói của anh ta trong lòng.

Lãnh Dạ Hi nhìn cô, thật lâu không nói chuyện.

“Chú? Chị đẹp?” Đang lúc ấy thì, Lãnh Tư Viễn khoác một cái áo đứng ở trước cửa, kêu tên của hai người.

Nghe tiếng nhìn lại, ở phía dưới lớp áo, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mới mấy ngày không gặp, khuôn mặt nhỏ nhắn cứ nhiên gầy đi trông thấy.

Quý Linh Linh vừa nhìn thấy Lãnh Tư Viễn, trái tim không khỏi co lại, chớp mũi đau xót, nước mắt liền chảy xuống.

“Chị, em nhớ chị lắm.” Lãnh Tư Viễn đứng tại chỗ nói.

Quý Linh Linh không tiếp tục suy nghĩ thêm cái gì, trực tiếp lướt qua Lãnh Dạ Hi, chạy đến trước mặt của Lãnh Tư Viễn, một tay bế cậu nhóc lên, “Tư Tư bị bệnh tại sao không uống thuốc?” Chẳng lẽ không biết, như vậy ba mẹ của em sẽ rất đau lòng sao? Những lời này, cô cũng không nói ra khỏi miệng.

“Tư Tư không muốn ăn, Tư Tư nhớ chị. Chị có thể dừng đi nữa, ở lại với em được không?” Đôi mắt Lãnh Tư Viễn cũng hồng hồng, cánh tay nhỏ vòng quanh cổ của Quý Linh Linh, bộ dáng nho nhỏ làm cho người ta cực kỳ đau lòng.

“Ngoan, Tư Tư chỉ cần nghe lời, chị sẽ không đi, có được không?” Quý Linh Linh không khống chế được nước mắt của mình, chớp mắt một cái liền rơi xuống.

“Được!” Lãnh Tư Viễn có chút kích động ôm chặt cổ của Quý Linh Linh.

“Bên ngoài có gió, chị ôm em đi vào.”

“Vâng.” Thanh âm Lãnh Tư Viễn mang theo vài phần vui sướng trả lời.

Quý Linh Linh chưa kịp nghĩ thân phận của mình, trực tiếp ôm Lãnh Tư Viễn đi vào phòng, chỉ là.

Chỉ thấy Lãnh Tư Viễn hướng về phía Lãnh Dạ Hi đang đứng cách đó không xa, hai ngón tay bày ra một chữ “v”, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cũng được thay thế bằng một nụ cười hả hê.

Lãnh Dạ Hi đứng tại chỗ, vẻ mặt nghiêm túc mới vừa rồi, nhất thời cũng nhẹ nhõm đi vài phần.

Quý Linh Linh, cho dù cô làm sai, tôi đều sẽ không truy cứu. Bây giờ không phải là tôi giữ cô lại, mà là bản thân cô không muốn đi rồi.

Lãnh Dạ Hi nhắc chân đi tới nhà lớn, ai nói đứa bé là con riêng, trong mắt Lãnh Dạ Hi, tên nhóc Lãnh Tư Viễn này, giúp anh không ít đấy. Chỉ cần nhóc giả bộ bệnh, giả bộ đáng thương, Quý Linh Linh nhất định sẽ liều mạng.

Đứa bé, quả nhiên là thứ mềm mại nhất trong lòng phụ nữ. Ván này, thắng chắc!

“Mộ tiên sinh, đã có tin tức từ nhà họ Lãnh, Quý tiểu thư đã vào nhà lớn của nhà họ Lãnh.” Mộ Ly cầm điện thoại di động, sau khi nghe được câu này, tay không tự giác phải siết chặt.

“Ừ, phái người xem kỹ, tôi lập tức đến ngay.” Mộ Ly lạnh lùng ra lệnh, sau đó liền cúp điện thoại.

“Ông Trung, báo cáo sao rồi?” Mộ Ly ngẩng đầu lên, hướng về phía người ngồi ở phía trước hỏi.

“Thưa Mộ tiên sinh, cũng đã báo, có thể đạt tới.” Người đàn ông lớn tuổi kính cẩn trả lời.

“Ừ, rất tốt.” Vẻ mặt Mộ Ly cũng không vì lời của người đàn ông lớn tuổi mà có nửa phần buông lỏng, anh ngồi thẳng lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong lòng giống như đang suy nghĩ cái gì.

Quý Linh Linh, xem ra tôi yêu thương cô còn chưa đủ, cho nên mới có thể khiến cô dễ dàng đi theo đàn ông khác

Lãnh Dạ Hi có cái gì, cùng lắm chỉ có mối quan hệ cấp trên cấp dưới, sống chung lâu dài?

“Mộ tiên sinh, ngài có điện thoại.” Lão Trung nói.

“Ai gọi ?”

“Là Vu cảnh quan.”

Mộ Ly trầm ngâm một lát, “Nói với cô ta, nói tôi đang bận việc, lát nữa sẽ liên lạc lại với cô ta.”

“Ừ, tốt.”

Nghe ông Trung quay lại nói, ánh mắt Mộ Ly càng thêm sâu thẳm, lần này, anh sẽ cho bọn chúng một liều thuốc mạnh.

Giống như nghĩ tới điều gì, trên mặt Mộ Ly toát ra một nụ cười .

64. Chương 64: Ép Gả

“Uỷển Tình như thế nào? Mộ Ly có đến nơi hẹn đúng giờ không ?”

Nhìn Uỷển Tình thu điện thoại về, Lục Vân Thiên liền liên tục không ngừng tới gần hỏi

“Không có rõ ràng lắm, hiện tại anh ấy có công vụ.” Vu Uỷển Tình nhàn nhạt trả lời một câu, trong giọng nói không che giấu được thất vọng.

“Công vụ? A, cười chết mất, anh ta hiện tại có công vụ gì? Mỗi ngày đều đến ide chờ Quý Linh Linh tan việc, thân là một quan viên quốc gia, mà anh ta có thể rảnh rỗi như vậy, tôi thật đúng là lần đầu tiên thấy.” Lục Vân Thiên nói với vẻ mặt khinh thường, nhớ tới Mộ Ly che chở Quý Linh Linh, ngọn lửa trong lòng lại bùng phát.

“Cô theo dõi anh ấy ?” Vu Uỷển Tình nhíu mày, giọng nói trở nên không vui.

“Tôi đương nhiên muốn theo dõi. Tôi cũng vì Nghiêm Tử Tuấn ở cùng Quý Linh Linh mà tức, chẳng lẽ muốn tôi nuốt trôi tức tức như vậy sao?” Lục Vân Thiên không che giấu sự chán ghét dành cho Quý Linh Linh chút nào

“Cô và Quý Linh Linh tại sao có thể có hiềm khích lớn như vậy ? Mộ Ly có lẽ là thật động lòng với Quý Linh Linh.” Vu Uỷển Tình nhíu lại lông mày nhỏ nhắn, xét theo sự hiểu biết của cô với Mộ Ly, trước đây, anh không quan tâm và cưng chiều người con gái nào như vậy..

“Con nhỏ Quý Linh Linh đó thật lẳng lơ, chẳng lẽ ngày đó trên bữa tiệc cô không nhìn thấy sao? Tử Tuấn đã chia tay với cô ta, lại còn quấy rối trong hôn lễ của chúng tôi, để mọi người xem chuyện cười. Hiện tại thì tốt rồi, cô ta chẳng những bỏ ra Mộ Ly còn có Lãnh Dạ Hi ở IDE, ngay cả người đã kết hôn An Trí Viễn đều không bỏ qua chẳng lẽ cô không nhìn thấy nét mặt của Thẩm Lạc Nhất hôm đó cũng thay đổi sao?” Lục Vân Thiên tức giận nói.

“Theo sự hiểu biết của tôi dành cho Thẩm Lạc Nhất, cô ấy không phải cái loại dễ dàng phát giận với người khác ?” Vu Uỷển Tình nghĩ ngợi.

“Đúng vậy, trong lòng mọi người đều biết, Thẩm Lạc Nhất luôn luôn là mắt nhắm mắt mở với An Trí Viễn, chủ yếu nhất là An Trí Viễn mặc dù phong lưu, nhưng sau khi cưới, không có thấy dính dáng đến phụ nữ nào . Hiện tại thế nào, Thẩm Lạc Nhất chính là bất gian đó!” Lục Vân Thiên bày ra vẻ lòng tốt lo lắng chuyện bất công của thiên hạ

“Quý Linh Linh này, cô ta có sức quyến rũ vậy sao?” Vu Uyển Tình nghe Lục Vân Thiên miêu tả, càng ngày càng không có thiện cảm với Quý Linh Linh.

“Sức quyến rũ? Cô ta không có sức quyến rũ gì nhưng cô ta có bản lĩnh hồ ly, mỗi lần đều lộ ngực của mình ra, vừa nhìn thì không phải loại tốt đẹp gì ! Nếu như không phải cô ta ở đây, tôi và Tử Tuấn nhất định có thể sống yên ổn, hạnh phúc. Uyển Tình, cô và Mộ Ly là bạn tốt, hơn nữa.” Lục Vân Thiên dừng một chút, ả nhìn Vu Uyển Tình, nói, “Hơn nữa cô cũng không muốn anh ấy bị một phụ nữ làm hại chứ?” Một câu cuối cùng, ả là đang thử dò xét.

Vu Uyển Tình nắm điện thoại di động thật chặt trong tay, cô không hiểu, dạng đàn ông thông minh giống như Mộ Ly, làm sao sẽ bị Quý Linh Linh leo lên đầu lên cổ chứ? Cô và anh biết nhau nhiều năm như vậy cô tự thấy mình thông minh tài trí, còn có óc người, cô dám khẳng định mình không có thua kém Quý Linh Linh

“Uyển Tình, tôi cho cô biết, ở trong tình yêu, phụ nữ tốt nhất phải nắm giữ quyền chủ động, nếu không đến khi anh ta bỏ đi, cô có tìm cũng không tìm về được” Lục Vân Thiên tự tin nói.

Phụ nữ phải nắm giữ quyền chủ động? Mấy năm qua, cô vẫn luôn đang chủ động tấn công, thậm chí chỉ cần anh không cự tuyệt, cô liền chủ động hôn anh, nhưng cho dù là như vậy, lần nào cô cũng bị Mộ Ly xa cách hơn, chẳng lẽ cô làm còn chưa đủ sao?

“Nếu như cô muốn giữ anh ấy lại, hãy làm những phụ nữ bên cạnh anh ta biến mất, để anh ta không còn đoái hoài đến phụ nữ khác nữa.” Lục Vân Thiên nói tiếp với Uyển Tình

Đúng, cô và anh quen biết nhiều năm, như thế nào có thể tặng anh ột người phụ nữ khác được?

“Vân Thiên, chúng ta đi.”

“Đi? Đi đâu vậy Uyển Tình?” Lục Vân Thiên lo lắng đuổi theo.

“Đi đến biệt thự nhà họ Lãnh!” ánh mắt Vu Uyển Tình rất lạnh, xem ra cô cũng muốn ra tay.

Quý Linh Linh, cô căn bản không xứng có với Mộ Ly, tốt nhất ngoan ngoãn rời đi!

“Bác trai, Bác gái. Các bác khỏe chứ ạ.” Quý Linh Linh ôm Lãnh Tư Viễn, kính cẩn chào hỏi hai vị trưởng bối trước mặt.

“Quý tiểu thư, chào cô. Tư Viễn, đừng phiền cô như vậy, nghe lời, tới với bà nội nào.” Lãnh phu nhân mỉm cười đáp lại, sau đó kêu lãnh Tư Viễn.

“Không muốn đâu, bà nội, con rất nhớ chị, rất muốn chị ôm con.” Lãnh Tư Viễn lại bắt đầu sử dụng chiến thuật làm nũng rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu lại, ngay sau đó đôi mắt đỏ lên.

“Ai yêu, bảo bố của bà, không khóc không khóc.” Lãnh phu nhân vừa thấy tình huống này liền vội vàng khuyên.

“Gây phiền toái cho Quý tiểu thư rồi.” ông cụ Lãnh nghiêm túc nói một câu.

“Không phiền toái, con cũng rất yêu thích Tư Tư.” Quý Linh Linh lại ôm lấy Lãnh Tư Viễn, làm cậu cười vui vẻ

“Chị, chị thật là tốt” Lãnh Tư Viễn nghe lời này, nhất thời vui mừng trở lại, ôm mặt của cô liền tiếp hôn hai cái.

“Lãnh Tư Viễn!” Lãnh Dạ Hi vừa vào cửa liền nhìn thấy tình huống này.

Trời ạ, thật đáng ghét! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tư Viễn trầm xuống, thiệt là, đâu phải người yêu của chú , tại sao lại dễ giận như vậy!

Lãnh Dạ Hi sử dụng ánh mắt bảo Lãnh Tư Viễn an phận một chút, còn dám tùy tiện chiếm tiện nghi của Quý Linh Linh, sẽ làm cậu đẹp mặt.

“Chú, ôm!” Lãnh Tư Viễn cũng không muốn làm ông chú của mình phát hỏa, còn nhớ rõ lời nói của chú.

— Lân Tư Viễn, nếu như cháu còn dám hôn trộm Quý Linh Linh, chú liền khiến cháu vĩnh viễn không thấy cô ấy nữa

— Lần này, nếu như cháu có thể khiến cô ấy nhận lời gả cho chú, chú liền đồng ý về sau cho cháu gọi cô ấy là mẹ !

Cậu nghe xong liền cảm thấy hạnh phúc, có thể có chị xinh đẹp như vậy làm mẹ, cậu nghĩ cũng thấy vui vẻ. Chị xinh đẹp và mẹ rất giống nhau, đều có một đôi mắt to xinh đẹp. Mẹ rời xa cậu đã lâu, cậu thật sự rất nhớ

Lân Dạ Hi đi tới, một tay ôm lấy Lân Tư Viễn trong ngực Quý Linh Linh

Quý Linh Linh thấy thế, chuẩn bị lui về phía sau một bước, nhưng cô còn chưa động, tay đã bị Lân Dạ Hi nắm. Cô không hiểu nhìn về phía anh, hiện tại ngay trước người nhà của anh, anh đang làm cái gì?

“Ba mẹ, con muốn để Tư Viễn làm con trai của con, Quý tiểu thư sẽ trở thành mẹ Tư Viễn.” Lân Dạ Hi đứng tại chỗ, một tay ôm Lân Tư Viễn, một tay nắm tay Quý Linh Linh

Trai tài gái sắc cộng thêm một đứa bé đáng yêu, nếu như không nói chuyện, nếu như dưới tình huống người khác không biết, nhất định sẽ thành một nhà ba người làm người ta hâm mộ, nhưng thực tế lại không như vậy .

“Lân tổng!” Quý Linh Linh lập tức bị Lân Dạ Hi dọa sợ, lần trước làm bạn gái của anh, cũng đã thật bất ngờ rồi, lần này. Lại muốn cô gả cho anh?

“Dạ Hi.” Lân phu nhân đang chuẩn bị mở miệng

“Mẹ, con tự biết cư xử đúng mực” Lân Dạ Hi trả lời một câu.

“Lân tổng, anh.” Ngay trước hai vị trưởng bối, Quý Linh Linh thật ngại nói khó nghe, cô muốn cự tuyệt, cô nhất định phải cự tuyệt, bởi vì khi cô nghe nói như thế thì tự nhiên thấy sợ? Lân Dạ Hi là một người làm cho người khác không kháng cự được, cô biết rõ phong cách quyết đoán nghiêm khắc kia, nhưng chuyện này liên quan đến cả đời cô mà.

“Dạ Hi, chuyện này, chúng ta cần thương lượng một chút.” Lần này ông cụ Lân nghiêm nghị nói

“Cha, đây là chuyện của con.” Lân Dạ Hi không có nói ra câu nói kế tiếp, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng. “Cô ấy là sự lựa chọn tốt nhất để làm Lân thiếu phu nhân, con muốn cùng cô ấy xem Tư Viễn thành con trai ruột của mình để chăm sóc.”

Gian trá, quá gian trá rồi, Lân Dạ Hi lại đem Lân Tư Viễn ra nói chuyện, một chiêu này có quá thấp kém hay không.

“Tôi không.” Quý Linh Linh cắn môi, nội tâm cực kỳ rối rắm, cô không thích Lân Dạ Hi, cô cũng không thích Lân Dạ Hi nói chuyện như vậy, lời của anh, mang cho cô áp lực. rất lớn

Lân Dạ Hi vẫn vẻ mặt lạnh lạnh nhìn cô, nhưng anh lại xem nhẹ vẻ mặt khổ sở của cô

“Mẹ, ” đột nhiên Lân Tư Viễn non nớt kêu một câu, “Mẹ, không thích tiểu Tư Tư sao?”

Quý Linh Linh chột kinh hoảng, lần này, đường lui của cô cũng không có. Nhưng hiện tại cả người cô run rẩy, rất sợ hãi, cô muốn rời đi, không kịp chờ đợi muốn rời đi!

65. Chương 65: Đau Lòng

“Dạ Hi, anh và tiểu Quý.”

“Lân tiên sinh, Lân phu nhân, thật xin lỗi, tôi đã tới muộn!”

Lời nói của Lân lão tiên sinh vẫn còn chưa nói xong liền bị một giọng nói đột ngột cắt đứt.

Trong nháy mắt khi nghe thấy giọng nói này, Quý Linh Linh chợt nghiêng đầu, nhìn về phía cửa, là anh ấy!
“Vì còn phải giải quyết một số việc nên hy vọng hai vị lão tiên sinh không cảm thấy phiền lòng.” Mộ Ly với gương mặt tràn đầy ý cười ăm ắp xuất hiện, đi theo phía sau anh là một người đàn ông mặc đồ vest, kiểu xuất hiện như thế này mang đến cho cả nhà một bầu không khí áp bức.

Trên mặt anh ta không chỉ có nụ cười kiêu ngạo, mà trên người còn tỏa ra khí thế quý tộc, làm ọi người sửng sờ.

Mộ Ly xuất hiện trước mặt mọi người, anh khách khí hướng về phía vợ chồng Lãnh lão tiên sinh gật đầu chào hỏi, sau đó lại chuyển tầm mắt về phía Lãnh Dạ Hi, biểu đạt tình hữu nghị với anh ta, nhưng khi ánh mắt rơi vào cánh tay đang cầm chặt của Lãnh Dạ Hi thì nụ cười chợt tắt.

“Chào, Lãnh thiếu gia.” Mặc dù nụ cười trên mặt Mộ Ly đã không còn nhưng vẫn lịch sự đưa tay ra với Lãnh Dạ Hi .

Nét mặt của Lãnh Dạ Hi vẫn không đổi, “Thượng tá Mộ đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho chúng tôi.” Gật đầu một cái, như một lời chào hỏi , cũng không đưa tay ra.

Mộ Ly nhếch môi , khẽ hất cằm lên, liếc xéo Lãnh Dạ Hi, sau đó thu tay lại, nói, “Lãnh tiên sinh, xin hỏi người bên cạnh Lãnh thiếu gia là ai?” Ánh mắt của anh chăm chú nhìn chằm chằm Lãnh Dạ Hi, lời nói lại giống như lơ đãng hỏi.

“Là”

“Là bạn gái của tôi.” Thanh âm không nhẹ không nặng của Lãnh Dạ Hi vang lên.

Nghe vậy, Quý Linh Linh hơi nhíu lông mày.

“Hả?” Hành động nhỏ này của cô bị anh thấy được,rất tốt,anh rất vừa lòng với biểu hiện này của Quý Linh Linh, nhưng hiện tại anh vẫn rất tức giận, vật sở hữu của anh bị xâm phạm rồi ;“Thật sao?”

Lãnh Dạ Hi nâng ánh mắt, nhìn chằm chằm vào Mộ Ly, nét mặt lạnh lẽo, không nhìn ra bất kỳ suy nghĩ gì trên đó.

Ánh mắt của hai người bất ngờ đụng nhau, Mộ Ly nheo mắt lại, bởi vì cười đến rục rở nên mắt tạo thành một đường cong đẹp mắt, mùi vị khiêu khích rõ ràng. Lãnh Dạ Hi, lần này chính là anh cố ý khiêu chiến tôi, vậy cũng đừng trách tôi đối với anh độc ác.

“Quý tiểu thư.” Mộ Ly nói một câu giống như không nói đem câu chuyện chuyển dời đến trên người Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, trên mặt là sự uất ức, nhưng bên trong sự uất ức vẫn có mấy phần quật cường.

“Cô thấy tôi như thế nào?” Mộ Ly đột nhiên hỏi một câu, không khỏi khiến cho hai vị lão gia nhà họ Lãnh hít vào một ngụm khí lạnh.

Lúc này, Lãnh Dạ Hi rũ xuống rèm mắt, anh cũng không tiếp tục nói cái gì, mà đem tay của Quý Linh Linh nắm lại chặt hơn.

Sự uất ức trên mặt Quý Linh Linh, nhất thời biến thành kinh ngạc,cô quay lại nhìn Lãnh Dạ Hi.Anh ta có ý gì, cái gì cũng không nói, chỉ nắm thật chặt tay của mình, bây giờ nhìn Lãnh Dạ Hi giống như một con thú bị vây khốn, anh đang cố gắng kiên trì bảo vệ ranh giới cuối cùng của bản thân.

Mộ Ly thấy Quý Linh Linh không trả lời, nhưng dựa vào nét mặt của cô,anh có thể nhìn thấu tình huống bên trong, “Anh rất nhớ em.” Âm thanh của anh rất nhẹ nhàng và êm ái.

Anh là một người ôn hòa, anh có thể tỏ ra thân sĩ với bất kỳ người đàn bà nào, anh là một người kiêu ngạo, anh có địa vị mà những người bạn cùng tuổi không thể có được; anh là một người cực kỳ cưng chiều bạn gái của mình, đối với Quý Linh Linh bây giờ, anh có thể bao dung cho cô tất cả,anh có thể chờ, để cô phát hiện chỗ tốt của anh để yêu anh nhưng anh cũng là một người bá đạo vô tình, đối với“Kẻ địch” , anh sẽ không nương tay dù chỉ một chút

Trong lòng Quý Linh Linh chỉ cảm thấy chua xót, răng lại cắn vào môi một lần nữa, cô cúi đầu, ngay trước mặt hai vị lão gia nhà họ Lãnh, cô thật sự không muốn làm cho Lãnh Dạ Hi khó chịu.

“Lãnh thiếu gia, tôi nghĩ, bạn gái của anh không phải là Quý tiểu thư, ” Mộ Ly chậm rãi nói , anh giống như một thợ săn đang trêu chọc tiểu bạch thỏ, có khả năng giết chết thỏ, nhưng anh tình nguyện nhìn con thỏ một mồi đến chết, “Bạn gái của anh.”

“Dạ Hi.” Một giọng nữ đột ngột vang lên.

“Tôi rồi.” Mộ Ly chậm rãi mở miệng, đi tới trước mặt của Lãnh Dạ Hi, không nói hai lời, thừa dịp anh ta không tập trung, trực tiếp ôm quý Linh Linh, lơ đãng để cho bản thân mình đứng giữa hai người.

Quý Linh Linh còn chưa biết đang xảy ra chuyện gì, cô chỉ có thể mặc cho Mộ Ly ôm, ánh mắt đang tìm cái gì đó.

“Dạ Hi, thật xin lỗi, em biết rõ mình không nên tới tìm anh.” Cùng lúc đó một người phụ nữ mặc dạ hội trễ ngực màu đen, để tóc dài, gương mặt hiền dã xuất hiện trước mặt mọi người.

“Lâm Tư kỳ!” Đây là lời nói của Lãnh lão tiên sinh, ông vừa nhìn thấy mặt cô ta, liền giống như là bị kích thích rất lớn , lui về phía sau một bước, thật may là có lão phu nhân cùng với những người bên cạnh đỡ lấy ông

“Lão già, ông làm sao vậy, không nên tức giận, không nên tức giận!” Lãnh phu nhân thấy thế, đỡ lấy người bạn già của mình mà trấn an .

“Con. Con là đồ bất hiếu, giải thích rõ ràng cho ta!” Lãnh lão tiên sinh giữ chặt lồng ngực của mình, hơi thở không thuận lớn tiếng hỏi Lãnh Dạ Hi.

“Không nên tức giận, van cầu ông, tự chăm sóc thân thể của mình cho tốt.” Lãnh lão phu nhân lo lắng nói, “Aly, nhanh đỡ lão gia về phòng nghỉ ngơi!”

Dứt lời, liền có hai người trực tiếp đỡ Lãnh lão tiên sinh rời đi.

Lãnh lão phu nhân đứng tại chỗ, nhìn con trai của mình, vừa liếc nhìn Lâm Tư Kỳ đứng ở cách đó không xa, “Dạ Hi, con làm mẹ quá thất vọng.” Nói xong, liền tức giận rời đi.

Tiểu Tư Viễn len lén nhìn chị gái đứng ở đó, thân thể nhỏ bé không khỏi co rúm lại ở trong ngực Lãnh Dạ Hi, lặng lẽ không dám nói lời nào.

Quý Linh Linh vừa nhìn Lâm Tư kỳ, vừa nhìn về phía Lãnh Dạ Hi, cô hiểu, thật sự là không hiểu nổi.

“Dạ Hi, em.” Cô gái gọi là Lâm Tư kỳ, nắm thật chặt hai bàn tay của mình, giống như không biết nên làm cái gì.

“Lãnh thiếu gia, nên nhớ, không phải đồ của anh, tốt nhất không nên tùy tiện lộn xộn, nếu không kết quả anh sẽ không thể gánh nổi đâu.” Thanh âm lạnh lùng của Mộ Ly vang lên, chứa mười phần cảnh cáo .

“Mộ.”

“Không cần nói.” Lời nói trước đó còn cực kỳ lạnh lùng, nhưng khi quay lại nói chuyện với Quý Linh Linh, liền vô cùng mềm mại, ngay cả ánh mắt cũng dịu dàng như nước.

Quý Linh Linh thiếu chút nữa liền đắm chìm trong ánh mắt nóng bỏng của anh, cô sẽ bị anh hòa tan.

“Thượng tá Mộ.” Lãnh Dạ Hi ngẩng đầu lên, “Anh đã thắng.” Nói dứt lời, ánh mắt của anh ta chuyển đến trên người của Quý Linh Linh.

Thấy thế, Quý Linh Linh liền lo lắng chuyển ánh mắt đi, cô sợ, cô bây giờ thật sự rất sợ, cô không phải sợ sự bá đạo của Lãnh Dạ Hi , mà là sợ nhìn thấy ánh mắt bi thương này của anh ta. A, đùa gì thế, anh ta là ông chủ lớn máu lạnh vô tình, làm sao có thể bi thương?

Cho dù là họ chỉ là một nhân vật nhỏ ,cá chắc 1000 lần một vạn lần, anh ta cũng sẽ bình yên vô sự không phải sao?

Nhưng tại sao nhìn anh ta hiện tại giống như một người bị toàn thế giới vứt bỏ?

“Bác?” Lãnh Tư Viễn rót cuộc cũng gọi đúng xưng hô với Lãnh Dạ Hi.

Lãnh Dạ Hi nhìn về phía tiểu Tư Viễn, bên môi chợt xuất hiện một nụ cười.

“Chị, chẳng lẽ chị không muốn làm mẹ em sao?” Lúc này, thanh âm của tiểu Tư Viễn trở nên nghẹn ngào, nước mắt trong nháy mắt liền rơi xuống. “Bác của em rất thích chị, chị tại sao lại thích cái chú hư hư đã ăn hiếp bác, mà lại không thích bác của em chứ?” Cậu nhóc đang vì bác của mình mà bất bình dùm.

Nhóc không thích Mộ Ly, nhóc cũng không biết vì sao ai cũng không vui vẻ, nhưng nhóc biết chỉ cần xuất hiện cái chú hư hư này thì bác của nhóc sẽ không cười nữa. Nhóc cũng đã lâu rồi không nhìn thấy bác cười, nhưng kể từ khi chị xinh đẹp kia xuất hiện trong bữa tiệc nhà nhóc, nhóc liền có thể nhìn thấy bác tức giận, bác cười với nhóc.

“Chị, chị thật không muốn làm mẹ của em sao?” Đôi tay của tiểu Tư Viễn ôm thật chặt cổ của Lãnh Dạ Hi, khóc thành tiếng.

Quý Linh Linh cũng chảy nước mắt, thân thể của tiểu Tư Viễn khiến cho cô đồng tình gấp đôi, hiện tại đối mặt với gương mặt nhỏ nhắn vừa khóc vừa chần vắn của cậu nhóc, cô không biết nên trả lời như thế nào.

“Chị, bác của em rất yêu chị, rất yêu mến chị, em cũng vậy rất yêu mến chị, chị làm mẹ của em có được không?” Lúc này Lãnh Dạ Hi vẫn cúi đầu như cũ, mặc cho nước mắt của tiểu Tư Viễn rơi vào cổ áo của anh.

“Chị.” Quý Linh Linh một tay che miệng, nước mắt lướt qua ngón tay chảy xuống.

“Chị, làm mẹ của em có được không? Có được không?” Tiếng khóc của tiểu Tư Viễn càng lúc càng lớn, nước mắt cũng chảy ra càng nhiều.

Mộ Ly thấy thế, không khỏi nhíu mày, anh đột nhiên nâng bàn tay lên, trực tiếp che lại ánh mắt của Quý Linh Linh, tất cả những thứ khiến cho cô đau lòng, anh đều không để cô nhìn thấy!

“Không cần, cháu không muốn, bác, bác. chị ơi chị làm mẹ của em đi, chị!” Lúc này, Lãnh Dạ Hi đã ôm lấy Lãnh Tư Viễn rời đi, chỉ còn dư lại tiếng la khóc khan khan của Lãnh Tư Viễn.

“Chị. Ô ô.” Quý Linh Linh xoay người ôm lấy Mộ Ly, lớn tiếng khóc.

Cô đau lòng cho tiểu Tư Viễn, đau lòng khi nhìn thấy bộ dáng không lên tiếng của Lãnh Dạ Hi, cô đau lòng cho người những người cô quan tâm, cho dù không có ai yêu thương cô, nhưng hiện tại cô vẫn vì bọn họ mà khóc.

Mộ Ly giơ tay lên, khẽ vuốt ve lưng của cô.

“Thật xin lỗi, anh đã tới chậm.” Âm thanh của anh nhẹ nhàng mà nhu hòa, lần này, anh đã thắng!

Mộ Ly nhìn về phía bóng dáng đang biến mất của Lãnh Dạ Hi, trong mắt tản mát sự bá đạo mà chưa bao giờ thể hiện ra.

Lãnh Dạ Hi, mặc dù anh muốn dùng tình cảm để đánh động, tôi cũng sẽ từ từ đề anh xuống, Quý Linh Linh chỉ có thể thuộc về Mộ Ly anh!

Lâm Tư Kỳ cô đơn đứng ở một bên, nhìn chằm chằm cô gái trong ngực của Mộ Ly, vốn là một gương mặt diễm đạm đáng yêu, đã bị một vẻ mặt khác thay thế —— ghen tỵ, chán ghét!

66. Chương 66: Quý Linh Linh Phản Kích (phần 1)

“Về sau, muốn học thì phải có chủ trương”. Mộ Ly đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Quý Linh Linh, bộ dáng kia bất kì ai cũng có thể nhìn ra, Thượng tá Mộ rất đau lòng.

Quý Linh Linh gắt gao mím môi, ngẩng đầu nhìn Mộ Ly, bởi vì cô khóc, cho nên cả mắt và mũi của cô đều rất đỏ, nghe trong lời nói của Mộ Ly có một chút uất ức, cô cũng không nhịn được nữa mà tiếp tục khóc. Có lẽ là do tủi thân, cũng có lẽ là vì đau lòng.

Chỉ nghe Mộ Ly than nhẹ một tiếng, “Bây giờ em muốn anh phải làm sao đây?”.

Vừa dứt lời liền cầm lấy tay cô, “Quý Linh Linh, lần trước anh dạy em cách để phản kháng lại, em lại quên rồi đúng không? Nhớ kỹ, về sau nếu lại có người đàn ông nào quấy rối em, trước tiên em hãy nghĩ đến anh, nếu anh không xuất hiện được, anh cũng sẽ dùng suy nghĩ của mình mà đánh bại người đàn ông không có ý tốt đó.”

Lời nói của Mộ Ly có chứa vài phần hài hước, làm cho sắc mặt của Quý Linh Linh tốt hơn một chút.

Quý Linh Linh hạ mi mắt xuống, mũi hơi xột xột, “Nếu như anh không xuất hiện, tôi phải làm sao bây giờ?”. Giọng cô khàn khàn nhẹ nhàng hỏi anh.

“Hử? Quý Linh Linh, em nói cái gì?”. Nghe nói như thế, vẻ mặt của Mộ Ly không khỏi bị kích động.

“Ách.....Không.....Không có gì.” Quý Linh Linh muốn giải thích nhưng lại không tìm được lời nào thích hợp, cô chỉ có thể nhìn xung quanh, như vậy mới không bị Mộ Ly bắt nhìn thẳng vào anh.

“Này, Quý Linh Linh, người phụ nữ này!”. Mộ Ly bắt mắt nhỏ giọng kháng nghị.

Mới lúc này còn đang nghĩ đến cô đột nhiên ôm lấy anh, sau đó còn thổ lộ tiếng lòng, không ngờ, người phụ nữ này khóc ướt một mảng áo sơ-mi của anh, sau đó.....Sau đó, cái gì cũng không nói, thật vất vả mới nghe được một lời nói giống như lời tâm tình của cô, nhưng kết quả là, cô cứ nhiên dùng “Không có gì” để đả kích anh! NÀY, làm ơn, tuy rằng anh có khí thế mạnh mẽ của một thượng tá, nhưng trái tim của anh cũng giống như người bình thường mà thôi!

Mộ Ly giống như là xử phạt cô, dùng tay ngắt ngắt khuôn mặt của cô.

“Ô.....Không cần.....”. Quý Linh Linh ngẩng đầu lên một nửa, cô phản kháng lại, đang ở nhà của Lãnh gia, sẽ bị người khác nhìn thấy, như vậy sẽ làm cô rất mất mặt đấy.

“Không cần cái gì? Anh rất muốn, anh mạn phép muốn.” Mộ Ly giống như một thằng nhóc giận dỗi mà cãi lại.

“Mộ Ly, tôi.....”.

Trong lúc hai người đang “liếc mắt đưa tình”, Lâm Tư Kỳ đã đứng một bên từ lâu rồi cuộc mở miệng, có lẽ là nhịn không được nữa rồi.

Nghe thấy tiếng nói, hai người lập tức dừng động tác. Mộ Ly ôm lấy bả vai của Quý Linh Linh, nhìn về phía Lâm Tư Kỳ nói.

“Tôi chỉ có thể giúp cô như vậy, tiếp theo như thế nào, liền do chính bản thân cô.” Mộ Ly nói một câu, liền có thể nghe được anh muốn vạch ra khoảng cách với Lâm Tư Kỳ.

“Cái gì.....Tôi.....”. Lâm Tư Kỳ nghe thấy lời anh mà không khỏi bị giật mình, Mộ Ly mang cô đến đây, chẳng lẽ chính là.....Bây giờ người trong lòng cô không còn là Lãnh Dạ Hi nữa rồi, mà là.....Cô cho là, cô cho là lần này tới có thể giúp đỡ Mộ Ly, nhưng kết quả lại là.....

“Lão Trung.”

“Vâng.”

“Đưa Lâm tiểu thư về đi, chúng ta cũng phải đi về thôi.” Trong nháy mắt Mộ Ly lại trở thành một thượng tá kiêu ngạo, làm cho người khác khó có thể mà tới gần.

“Vâng.” Lão Trung nghe vậy liền quay sang Lâm Tư Kỳ, “Lâm tiểu thư, mời.” Chỉ thấy lão Trung bày ra tư thế “Mời”.

Lâm Tư Kỳ đứng tại chỗ, một lúc lâu cũng không kịp phản ứng lại, mà Mộ Ly giống như cũng không để ý đến cô ta, “Chúng ta về thôi, về sau em không được đến nơi này nữa.” Trong lời nói không giấu được sự dịu dàng và sự bá đạo.

Người phụ nữ này thật không ngoan, lại ngây thơ muốn chết, may mắn là Lãnh Dạ Hi không phải là đàn ông hay tấy máy tay chân, nếu không Quý Linh Linh sẽ nhất định chịu thiệt, Mộ Ly nghĩ thầm trong bụng.

Nhưng mà thật ra thì, Quý Linh Linh chẳng những bị Lãnh Dạ Hi nắm tay, ôm eo, mà còn bị hôn lên trán, nếu như bị Mộ Ly biết được, không biết sẽ có hậu quả như thế nào đây?

Quý Linh Linh cũng không có nhiều tâm tình nghĩ tới Lâm Tư Kỳ và Lãnh Dạ Hi, cô bây giờ chỉ thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi Lãnh Trạch.

“Mộ Ly!”

Lúc hai người vừa ra khỏi cửa, liền thấy Lục Vân Thiên và Vu Uyển Tinh đã sớm đi ở ngoài cửa.

Lục Vân Thiên vừa thấy bộ dạng Mộ Ly và Quý Linh Linh vô cùng thân mật cùng nhau đi ra, sự tức giận trên mặt cô ta vừa nhìn liền biết.

Khác với Lục Vân Thiên thiếu kiên nhẫn, Vu Uyển Tinh lại giống như “hiền thê” (vợ ngoan), trên mặt cô ta mang theo vài phần ý cười nhã nhặn, nhìn về phía hai người bọn họ đang đi tới, nhưng chỉ là cười với một mình Mộ Ly.

“Mộ Ly, em có chút việc, không biết bây giờ có tiện không?”. Cuối cùng là một câu hỏi, nhưng cô ta lại nhìn về phía Quý Linh Linh.

Bởi vì do vừa khóc xong, Quý Linh Linh tự biết cô bây giờ rất xấu, cô không khỏi đẩy nhẹ Mộ Ly một cái, chính mình cúi đầu, lùi về phía sau vài bước.

Mộ Ly quay đầu nhìn sang bên cạnh, nhìn thấy Quý Linh Linh cúi đầu, trong lòng giống như là dây cung bị người khác chạm vào, người phụ nữ này, đến khi nào mới để anh không còn phải lo lắng cho cô?

“Quý tiểu thư, có được hay không?”. Vu Uyển Tinh nói chuyện thật sự rất không khách khí, trực tiếp đem quyền quyết định chuyển sang cho Quý Linh Linh.

“Tôi.....”. Quý Linh Linh ngẩng đầu, cả hai mắt đều đỏ, nhìn bộ dạng thật sự rất yếu ớt.

“Chúng ta đi qua bên kia nói.” Mộ Ly cũng không để cho Quý Linh Linh có cơ hội bị tủi thân, trực tiếp đi về phía trước.

Vu Uyển Tinh thấy Mộ Ly mở miệng, cô ta không khỏi “hừ” nhẹ một tiếng, Quý Linh Linh có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Uyển Tinh, nhưng cuối cùng lại nhận được một cái liếc mắt.

Tim cô nhảy lên một cái, giống như bị cái gì đó đâm vào, đối với chuyện Vu Uyển Tinh có địch ý với cô, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Không biết là cái phải hay không khóc được một lần, lần thứ hai sẽ khóc rất dễ dàng, nhìn bóng lưng của Mộ Ly và Vu Uyển Tinh, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy ánh mắt của cô như bị co rút lại, giống như là Mộ Ly mà đi sẽ không bao giờ trở về nữa vậy.

Chết tiệt, Quý Linh Linh, lúc này cô giả bộ yếu đuối cái gì?

“A, đây không phải là người tự xưng là người có sức quyền rũ vô địch Quý Linh Linh hay sao? A a, để cho tôi nhìn xem, nhìn bộ dạng bị đá của cô!”. Lục Vân Thiên đã sớm phát hiện dấu vết Quý Linh Linh đã khóc, hơn nữa hiện tại bộ dạng của cô giống như bị người khác vứt bỏ, nếu như cô ta không chiếm lấy cơ hội này, thì phải thật xin lỗi với cơ hội tốt như vậy.

Quý Linh Linh thấy Lục Vân Thiên xuất hiện ở trước mặt mình, nước mắt chuẩn bị chảy ra cũng bị cô ép ngược trở lại. Cô giật giật môi, cuối cùng cái gì cũng không nói, mà là quay đầu, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!”. Lục Vân Thiên bước nhanh tới, vươn một tay ngăn Quý Linh Linh lại.

“A, trước đây cô không phải rất chảnh sao? Cảm thấy cô chính là có Mộ Ly, liền chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng sao? A, nhưng bây giờ thì sao? Đi theo Lãnh Dạ Hi về nhà, lại bị hai người đàn ông bỏ quên đi!”. Lục Vân Thiên cao giọng nói, bây giờ trong lòng cô ta thật sự rất thoải mái.

“Lần trước, tôi còn tưởng cô là loại mặt hàng nào đó rất lợi hại, nhưng thật không ngờ nha, nhanh như vậy, liền đem mình khóc suốt suốt giống như đứa nhỏ. Quý Linh Linh, chiều này của cô nhìn thật đáng thương, cô cảm thấy sẽ có ích sao? Hừ, chính mình đi quyến rũ đàn ông, cũng không xem chính mình là loại hàng gì.” Đối với việc Quý Linh Linh không phản kháng, biểu hiện của Lục Vân Thiên càng thêm hưng phấn.

Đối với những lời nói của Lục Vân Thiên, Quý Linh Linh vẫn như trước hờ hững cuối đầu.

“Lúc trước cô bị Tử Tuấn bỏ, cô có biết là tôi cũng rất đồng tình với cô cỡ nào nha, nhưng cô- người phụ nữ này, không biết tự lượng sức mình, chẳng những nghĩ muốn phá hủy hôn nhân của tôi, còn muốn dựa vào người đàn ông khác chen ép chồng tôi. Người phụ nữ như cô, tâm địa thật sự rất độc ác. Nhưng mà, ông trời có mắt, sẽ không để loại tiện nhân như cô thực hiện được. Haha, thế nào, Lãnh Dạ Hi chơi đã, chẳng cô đi sao? Cô nghĩ là Mộ Ly thật sự thích cô hay sao, thích thật lòng sao, thật sự không biết mình có bao nhiêu cân lượng, cả người cô, so với cái đầu móng tay móng chân của Uyển Tinh còn kém xa!”. Lục Vân Thiên ra sức mắng, cô ta rốt cuộc có thể đem hết những oán giận trong lòng trước đây mà nói ra.

Nhìn dáng vẻ của Quý Linh Linh giống như không nói được lời nào, Lục Vân Thiên lại càng thêm xác định, Quý Linh Linh bây giờ đã bị hai người đàn ông này bỏ rồi, cho nên cô ta nói càng thêm không có gì kiêng kỵ nữa.

Lục Vân Thiên xem thường liếc Quý Linh Linh một cái, hai tay ôm ngực, dùng bộ dáng hả hê nhìn Quý Linh Linh giống như một con gà bị thua cuộc, “Một người từ nhỏ mất cha, chỉ có một mình mẹ nuôi lớn, tôi thật đúng là có chút xem thường cô đấy.” Sau đó cô ta còn phát ra một vài tiếng vỗ tay phanh phách vô cùng chói tai.

Quý Linh Linh vốn là đang cuối đầu, đột nhiên ngẩng đầu lên, lúc trước biểu hiện trên mặt đang là hèn nhát, cũng bị sự lạnh lùng hoàn toàn thay thế.

“Đem lời nói của cô, lặp lại một lần nữa.” Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng của Quý Linh Linh nói ra. Chỉ thấy cô, một Quý Linh Linh cao ngạo, đây là. Cao ngạo, khinh thường, còn có. Cô phải phản kích!

“Cô.” Nhìn quý Linh Linh đột nhiên biến chuyển, giọng nói của Lục Vân Thiên giống như nghẹn lại, người phụ nữ giống như gỗ mục này, cư nhiên bây giờ dám khiêu chiến với cô, cô ta đừng quên, cô ta bây giờ là loại hàng không ai muốn! Cô không sợ Quý Linh Linh, một chút cũng không sợ, mặc dù ánh mắt của cô ta đã lạnh lùng giống như băng vậy, nhưng. Cô là Lục Vân Thiên, cô là con gái yêu của thị trưởng, ai cô cũng không sợ.

“Lặp lại một lần nữa, thì như thế nào? Cô là loại hàng thấp kém, chính là thích bị người khác mắng, tôi nói cô có mẹ sinh ra nhưng không có cha nuôi dưỡng, cô có thể làm gì tôi?” Lục Vân thiên lại gần Quý Linh Linh, cần rằng nghiêng lợi lớn tiếng nói một câu.

Chỉ thấy quý Linh Linh khẽ nâng tầm mắt lên.....

67. Chương 67: Chính Thức Phản Kích, Cái Tát Thứ Nhất (phần Hai)

Chỉ thấy Quý Linh Linh khẽ nâng tầm mắt lên, ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn về phía Lục Vân Thiên.

“Cô.”. Trong lòng của Lục Vân Thiên kinh sợ, trái tim nhảy lên thành thịch, cái loại người đề tiện như vậy, lại dám dùng cái loại ánh mắt mà nhìn cô ta sao!

“Cái loại mặt hàng đề tiện như cô.” Dám dùng loại ánh mắt này.

“Bốp!” Còn chưa chờ Lục Vân Thiên nói xong, một âm thanh thanh thúy liền vang lên.

“Cô. Cô dám.”. Lục Vân Thiên ôm lấy má trái sưng đỏ, cô ta lập tức nhảy dựng lên, trừng hai mắt lớn như hạt châu chuẩn bị mắng to.

“Bốp!” Lại một cái tát, một tiếng này so sánh với cái tát đầu tiên càng lộ thêm ra vẻ thanh thúy. Hấp dẫn người khác!

Quý Linh Linh thu hồi ánh mắt của mình, cũng ngay sau đó thả tay xuống, nhìn đôi tay của Lục Vân Thiên đang ôm lấy mặt, từ vẻ mặt hết sức sững sờ của cô ta, có lẽ cô ta đã hiểu ra thứ gì đó. Lục Vân Thiên vẫn luôn cảm thấy cô chỉ là một con mèo nhí không có năng lực gì cả, chỉ có thể dám thỉnh thoảng nhảy nhót múa máy tay chân mà thôi, nhưng không có ngờ tới lúc này cô lại dám động tay.

“Cô. Cô. Quý Linh Linh.” Đôi tay của Lục Vân Thiên ôm lấy gương mặt đang sưng to, một mặt là bởi vì gương mặt rất đau rát, mặt khác, cô ta lại sợ Quý Linh Linh động thủ tát một lần nữa.

“Tôi, như thế nào?”. Chỉ nghe Quý Linh Linh dề dặc trả lời, trên mặt của cô chưa bao giờ có xuất hiện sự thông dong, mặt mũi trong trẻo lạnh lùng, khiến cho Lục Vân Thiên cảm thấy lúc này so với vừa rồi giống như hai người hoàn toàn khác biệt. Người vừa rồi mặt mũi đỏ hoe do khóc, bộ dáng rụt rè giống như cô gái nhỏ, đột nhiên lập tức biến mất không thấy.

Bởi vì Quý Linh Linh đột nhiên hỏi ngược lại, Lục Vân Thiên trong thời gian ngắn ngủi sững sờ, nhưng sau đó, trên mặt của cô ta lại lộ ra mấy phần phẫn nộ.

“Quý Linh Linh, cái loại người này, cái. Lại dám đánh tôi!” Tiễn nhân, không biết nói như thế nào, chẳng biết tại sao, cô ta lại không nói được câu nào khác.

“Đánh cô? Vậy thì thế nào?”. Quý Linh Linh vẫn như cũ dùng một bộ dáng chẳng hề để ý nhìn Lục Vân Thiên, chỉ thấy cô cười lạnh nói, “Lục Vân Thiên, tôi còn tưởng rằng cô là một loại mặt hàng rất khó đối phó, nhưng không ngờ. Haha.”. Tiếp theo đều là Quý Linh Linh phát ra tiếng cười khinh thường đối với Lục Vân Thiên.

“Cô. Cô cư nhiên. Tôi muốn.” Nói xong, Lục Vân Thiên liền giơ tay lên, chuẩn bị tát lại Quý Linh Linh.

“Bốp!” Chỉ là trong nháy mắt cô ta vừa đưa tay lên, Quý Linh Linh lại lấy một bàn tay đánh lại cô ta.

“A!” Lục Vân Thiên hét lên một tiếng, lui về phía sau một bước, không thể đứng vững mà ngã ngửa trên mặt đất. Cô ta có chút không dám tin nhìn Quý Linh Linh, sẽ không, sẽ không, như thế nào cô ta lại là loại người dám đánh người chứ?

Quý Linh Linh thu tay lại, sờ sờ lớp sơn móng tay trên ngón tay giữ của cô, xoa nhẹ những miếng bị tróc ra.

“Lục Vân Thiên, tốt nhất là cô không cần động thủ với tôi.” Âm thanh của cô tiết lộ ra ý uy hiếp không nói ra được.

Hiện tại Lục Vân Thiên không dám động thủ, một chút động tác cũng không dám động, cô ta đã đánh giá thấp Quý Linh Linh, không nghĩ tới Quý Linh Linh lại dám to gan như vậy, nhưng. Cô ta không phục, một loại phụ nữ đề tiện như vậy lại tát cô ta, cô nhất định sẽ cho Quý Linh Linh thấy cái gì mới là lễ độ!

“Quý Linh Linh, cô hôm nay dám động thủ tát tôi, tốt nhất là về sau cô đừng hoàng một chút cho tôi, cô đừng để quên, tôi chính là con gái của thị trưởng!”

Lục Vân Thiên có chút chật vật ngã trên mặt đất, một cái tay che má phải đã sớm sưng to lên. Mặc dù là cô ta bị tát, nhưng thân là một người quyền quý, cái loại bộ dáng ngạo khí kia, cô ta sẽ không nhận thua, ít nhất cô ta cho là mình sẽ không thua.

“A!” Quý Linh Linh cúi đầu nhìn Lục Vân Thiên một lúc lâu, cuối cùng vẫn là nhin không được mà cười lên, nhưng là cái loại cười đó, cũng là không có chút ý cười, hoàn toàn không có đem cô ta coi ra gì.

“Lục Vân Thiên, chỉ cô, con gái của thị trưởng lại dám kiêu căng như vậy? Việc cô dám làm, tôi còn có cái gì là không dám đây?”. Quý Linh Linh chẳng hề để ý âm thanh, Lục Vân Thiên nghe thấy hoàn toàn tràn đầy âm thanh châm chọc, “Lục Vân Thiên, tôi còn muốn cảm ơn cô, nếu như không phải cô loại người như cô tồn tại, tôi - Quý Linh Linh vĩnh viễn đều chỉ có thể là giấu mình ở trong góc. Nhưng là,” cô dừng một chút, “Nhưng là bây giờ, tôi sẽ không làm loại người trốn núp đó nữa, người như vậy, chỉ có thể mặc cho các cô bắt bặt, cho nên tôi đã tỉnh, mà cô, ác mộng của cô đã bắt đầu!”.

Khóe môi Quý Linh Linh nâng lên tươi cười, bộ dáng kia vừa quyến rũ lại tà ác, cô chưa bao giờ để lộ ra bộ mặt khác, lần này là do Lục Vân Thiên gây sự, cô cũng không nhịn được nữa rồi.

“Cô.”

“Lục Vân Thiên, cô cho rằng cô đem Nghiêm Tử Tuấn đoạt đi, còn tới nhục nhã tôi.....tôi không giành Nghiêm Tử Tuấn trở lại, là bởi vì sợ cô sao? Nghiêm Tử Tuấn, ở chỗ này của tôi, chỉ là một loại hàng đã xài rồi không ai muốn, cô có thể đón đi, tôi vui mừng còn không kịp. Tôi không biết tại sao, cô đối với tôi lại có ý kiến sâu như vậy, thân là một “người thứ ba”, tôi cho là cô sẽ khiêm tốn một chút, nhưng là không nghĩ tới, cô bắt nạt tôi, một lần lại một lần, nhiều lần như vậy sẽ rất khó chịu. Bây giờ tôi nói cho cô biết một chuyện, tôi một mực nhìn cô, cũng là ở nuông chiều cô, tôi chính là muốn nhìn xem cô là người như thế nào, bản lãnh lớn nhất ra sao, cũng vừa để cho những người khác thấy tính cách của cô, hôm nay tôi coi như cũng có nhận thức mới về cô, nhưng mà cô chỉ đúng là loại đàn bà chanh chua.” Quý Linh Linh thả tay xuống, âm thanh thông thả không mang theo bất luận cảm tình gì.

Lục Vân Thiên, tất cả đều do cô tự chuốc lấy phiền phức, đánh người khác, tất cả đều là bởi vì người đó đã kịp chạm đến ranh giới cuối cùng của Quý Linh Linh .

“Quý Linh Linh, cô cho rằng cô có học võ, ý vào thân thể khỏe mạnh mà có thể đánh tôi rồi sao, được, hôm nay tôi liền nhận, để cho cô đánh, nhưng là cô cũng đừng vui mừng quá sớm, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!” Lục Vân Thiên nghe lời nói của Quý Linh Linh....., sắc mặt càng thêm khó coi, cô ta không thừa nhận rằng là từ lúc vừa mới bắt đầu chính cô ta đã là một người thua cuộc.

Thật hay ột lần cô ta đi dạo phố thì cô ta nhìn thấy Nghiêm Tử Tuấn đối với Quý Linh Linh có vẻ ngoài bình thường đang đi bên cạnh lại chăm sóc rất tốt, cho nên cô ta mới điên rồi đem Nghiêm Tử Tuấn đoạt đi. Người, cô ta chẳng những muốn đoạt tới đây, cô ta còn muốn cho Quý Linh Linh biết cái gì gọi là những người thấp hèn, giống như loại người như Quý Linh Linh là thứ người như thế, căn bản là không xứng đáng có được sự chăm sóc của một người đàn ông tốt như vậy.

Nhưng kết quả thì sao, chính cô ta cũng không có ngờ tới, Quý Linh thay đổi bản thân, ăn mặc xinh đẹp như bây giờ, lại khiến Nghiêm Tử Tuấn chẳng những trong lòng có dao động, còn khiến Lãnh Dạ Hi cùng Mộ Ly quan tâm rồi rít. Cô ta hận, cô ta hận Quý Linh Linh. Quý Linh Linh chỉ là một người phụ nữ không có bối cảnh gì, mọi thứ không sánh bằng cô ta, nhưng tại sao Quý Linh Linh lại có thể được bọn họ yêu?

Cô ta thì sao, cô ta là con gái của thị trưởng, thân phận tốt, bộ dáng diễm lệ, nhưng là Lãnh Dạ Hi đối với cô ta làm như không thấy, Mộ Ly căn bản không để ý tới cô ta, ngay cả Nghiêm Tử Tuấn cũng.

“Quý Linh Linh, bây giờ cô trừ bỏ quyến rũ đàn ông, bị người khác hung hăng bỏ rơi, cô còn dư lại cái gì, những chuyện cô làm, không gọi là tiện thì gọi là cái gì?”. Lúc Lục Vân Thiên nói lời này thì, diện mạo có chút dữ tợn, thì ra là một người phụ nữ xinh đẹp thể nòa đi nữa, lúc ghen tỵ, cũng sẽ đem sự xấu xa trong lòng mà lộ ra ngoài.

“Hả? Lục Vân Thiên cô vẫn cảm thấy là tôi đang quyến rũ đàn ông? Mà không phải là bọn họ đang quyến rũ tôi sao?”. Quý Linh Linh rũ xuống rèm mắt, “Nếu như mà tôi nói cho cô biết, là bọn họ chủ động tìm tới của tôi đây, cô sẽ như thế nào? Có thể hay không ghen tỵ đến điên mất?”.

“Không thể nào!” Lục Vân Thiên lớn tiếng ngắt lời cô, “Căn bản là không có thể, cô tính làm gì đó, bọn họ làm sao sẽ coi trọng cô? Nếu như không phải là cô dùng chiêu gì mà mê hoặc, bọn họ như thế nào mà lại mắc mưu của cô?”.

“Thật sao? Lục đại tiểu thư, cô đã nghĩ như vậy, vậy tôi cũng không có biện pháp. Dù sao, người trong lòng bọn họ, là tôi, mà không phải là cô. Cô có ghen tỵ đi nữa, hận tôi đi nữa, cũng không làm được chuyện gì.”

Bây giờ Quý Linh Linh chỉ muốn đem mặt ác liệt nhất của mình mà biểu hiện ra, lần này, cô sẽ phải khiến Lục Vân Thiên không thoải mái, muốn cho Lục Vân Thiên biết, người nào nên chọc, người nào không nên chọc.

“Quý Linh Linh!” Lục Vân Thiên cắn răng nghiêng lợi kêu tên của cô, nhưng hiện tại cô ta dù tức giận thế nào, dù ghen tỵ thế nào, thì cô ra cũng không dám mắng lại Quý Linh Linh.

“Lục Vân Thiên!” Quý Linh Linh đột nhiên lại gần cô ta, Lục Vân Thiên nhất thời chưa kịp phản ứng, cô ta sợ lại bị đánh giống như lúc này, nhưng Quý Linh Linh nắm vạt áo của cô ta.

“Lục Vân Thiên, nghe cho kỹ. Bắt đầu từ hôm nay, nếu như cô còn dám chọc tôi một lần, tôi sẽ trả lại cho cô tất cả. Nếu như đánh cô một lần, người không học được cách phải nghe lời, tôi liền đánh cô mười lần! Nếu dám dùng đám người ngu dốt khác tới khiêu chiến lòng kiên nhẫn của tôi. Thị trưởng, có lẽ không so được với Mộ Ly phải không, cô nghĩ, nếu như Mộ Ly cùng với cha cô là thị trưởng đối nghịch, sẽ có hậu quả gì?”. Quý Linh Linh tiến lại gần khuôn mặt của Lục Vân Thiên, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, lần này cô một lần làm “Tiểu nhân” cũng tốt lắm.

“Cô.” Lục Vân Thiên hoàn toàn bị hù sợ, cô ta. Quyền lực của cha cô ta so với Mộ Ly căn bản là không cùng cấp bậc, chuyện này, từ lần trước Nghiêm Tử Tuấn xảy ra chuyện, cô ta đã biết. Cha cô ta trực tiếp nói cho cô ta biết, ông ấy vô năng tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ.

Muốn làm ột trưởng phòng nho nhỏ phục chức, ông ấy đường đường chánh chánh là thị trưởng, cư nhiên không thể làm được!

“Cô. Cô quả nhiên ti tiện, dựa vào đàn ông thì tính là có bản lĩnh gì?”. Lục Vân Thiên cắn răng, từ trong kẽ răng lộ ra mấy từ này.

“Ha ha, Lục Vân Thiên cô chính là không ngoan nha, dựa vào đàn ông? Nếu như người đàn ông kia tâm cam tình nguyện vì tôi đây thì sao?” Quý Linh Linh buông lỏng tay ra, Lục Vân Thiên lập tức nặng nề ngã trên mặt đất.

Đúng vậy nha, cô dựa vào đàn ông, có lẽ không làm được chuyện gì, nhưng nếu như người đàn ông kia đem cô nâng ở trên lòng bàn tay thì sao? Quý Linh Linh khẽ ngẩng đầu lên, cô không muốn vì ánh mắt “không tốt” mà bán mình. Đối với Lục Vân Thiên, người phụ nữ này, không thể lui nữa, nếu không hậu quả sẽ không tưởng tượng ra được. Cho dù là trên lưng của cô có tiếng xấu là “Dựa vào đàn ông”, vậy thì như thế nào?

“Vân Thiên! Cô làm sao vậy?” Lúc này, Vu Uyển Tinh đột nhiên chạy tới, cô ta chạy đến bên cạnh Lục Vân Thiên, nâng Lục Vân Thiên dậy.

“Uyển Tinh, tôi. Tôi.”. Lục Vân Thiên vừa thấy được người tới, liền uất ức khóc lớn tiếng lên. “Uyển Tinh, cô phải giúp tôi, phải giúp tôi nha, tôi. Mặt của tôi.”

Về mặt giống chưa bao giờ xảy ra chuyện lớn gì của Vu Uyển Tinh, lúc này nhìn thấy khuôn mặt bị đánh đến sưng to của Lục Vân Thiên, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận, “Tôi sẽ thay cô đòi lại công đạo.”

Quý Linh Linh đứng tại chỗ, vừa mới đối phó xong với Lục Vân Thiên, bây giờ lại xuất hiện thêm một cảnh sát cao cấp.

“Quý tiểu thư, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?” Đỡ Lục Vân Thiên đứng dậy, Vu Uyển Tinh đứng ở phía trước của cô, trên mặt lộ ra mấy phần nghiêm túc, hỏi Quý Linh Linh.

“Chính là chuyện như cô thấy.” Ánh mắt của Quý Linh Linh nhàn nhạt không hề kiêng kỵ nhìn thẳng vào Vu Uyển Tinh.

“Cô dám động thủ đánh người?” Vu Uyển Tinh lạnh giọng hỏi.

“Có cái gì mà không dám sao?” Quý Linh Linh cũng không trực tiếp trả lời, nhưng câu trả lời của nàng, đủ khiến người hỏi, tức chết đi được.

Vu Uyển Tinh trầm mặc một hồi, liền nói ra, “Cô là cái thá gì, mà cũng dám công khai động thủ?”

Quý Linh Linh nghe được lời nói của Vu Uyển Tinh, ánh mắt không khỏi tùy tiện nhìn thẳng vào Vu Uyển Tinh, thật tốt ột cảnh sát cấp cao, trong giọng nói cũng lộ ra được một phần cao ngạo hơn người khác.

“Đối với việc không coi người khác là người, tôi ra tay, thì như thế nào?”. Quý Linh Linh trong lòng biết rõ, người phụ nữ trước mặt cũng là tâm phúc Mộ Ly. Vốn là, cô cảm thấy Vu Uyển Tinh là một cảnh sát cấp cao, còn tưởng rằng cô ta và Mộ Ly sẽ là một đôi rất tuyệt, nhưng bây giờ thì sao, chó má!

“Hừ, người phụ nữ vô sỉ như cô, mà cũng dám nói ra như vậy, xem ra, cô chính là không biết rõ thân phận của mình!”. Vu Uyển Tinh đối với Quý Linh Linh là rất khinh thường, một người phụ nữ không dựa vào năng lực của mình tồn tại, mà là dựa vào đàn ông, bây giờ còn dám chó cậy gần nhà, thật là vô sỉ vô cùng!

“Cô ấy có thân phận gì? Uyển Tinh, cô làm to rồi.”

Lúc này, Mộ Ly đi tới bên cạnh Quý Linh Linh, trực tiếp vòng qua eo của cô, anh lạnh lùng liếc mắt một Lục Vân Thiên đang đứng sau lưng của Vu Uyển Tinh, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

“Mộ Ly, anh.” Ánh mắt của Vu Uyển Tinh lạnh lẽo, nhìn về phía Mộ Ly, lửa giận trong lòng càng thêm tăng lên, “Mộ Ly, anh cho dù là đối với cô ta có cảm tình, nhưng là tốt nhất cũng nói cho cô ta biết, đừng làm chuyện quá phận!”

Quý Linh Linh nhìn thấy Mộ Ly đã đứng ở bên cạnh của cô, vậy thì nói ra, tiếp theo không

cần cô nói gì nữa. Cô lại một lần nữa cúi đầu, không muốn nhìn bộ dáng thất bại của Lục Vân Thiên và Vu Uyển Tinh, làm cho cô không vui nổi.

“Quá đáng? Có không? Người phụ nữ của tôi làm chuyện gì, vẫn luôn có chừng mực.” Mộ Ly cúi đầu nhìn qua Quý Linh Linh đang dựa vào trong lòng anh, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía với Uyển Tinh,

“Uyển Tinh, tôi cảm thấy chúng ta vừa rồi đã nói đủ rõ ràng rồi.”

“Cô ta chó cậy gần nhà, còn nói muốn anh phá hủy cha tôi!” Lục Vân Thiên lập tức cắt đứt lời nói hai người, tức giận lớn tiếng nói.

Quý Linh Linh không khỏi nâng mí mắt liếc Lục Vân Thiên một cái, một người nếu như chỉ là ngu một chút, cũng là rất tốt, nhưng thiếu não đến mức này, vậy. Chỉ có thể để cho cô ta tự cầu phúc.

“Hả? Em đã nói lời như thế?” Mộ Ly nhìn hai má sưng đỏ của Lục Vân Thiên, thì đã hiểu ra mấy phần, anh đẩy Quý Linh Linh ra, một tay nâng lên cằm của cô, nhìn cô.

Vừa thấy động tác này của Mộ Ly, ánh mắt Lục Vân Thiên và Vu Uyển Tinh không khỏi sáng lên, thì ra là, Mộ Ly vẫn rất công tư phân minh!

“Rất tốt, không có dấu vết bị thương.” Sau đó một câu nói của Mộ Ly, liền khiến cho ý tưởng của các cô nhất thời tan thành mây khói.

Quý Linh Linh miễn cưỡng phải nhìn Mộ Ly, “Tôi nói.”

Vu Uyển Tinh siết thật chặt quả đấm, người phụ nữ vô sỉ, lại dám nói ra trực tiếp như vậy, cô ta muốn Mộ Ly và Thị trưởng Lục có mâu thuẫn sao?

“Mộ Ly, anh nghe thấy chưa? Cái người phụ nữ đê tiện như vậy, chính cô ta đã nói như vậy, muốn làm cho anh và cha tôi có bất hòa! Cô ta chính là một người xấu, tốt nhất anh sớm một chút rời khỏi cô! Nếu như.”

“Lục tiểu thư!”

Mộ Ly không nhịn được cắt đứt lời của Lục Vân Thiên “Lời thật thì khó nghe”, “Cô quản tốt chính cô là được, còn nữa trí nhớ của cô có phải không tốt hay không, tôi hiện tại nhắc lại cho cô một lần, cái từ “đê tiện” này, tốt nhất không để cho tôi nghe lần nữa, nhất là đối với người phụ nữ của tôi!”

Ánh mắt của anh cũng không rời khỏi Quý Linh Linh, thế nhưng lời nói lại rất rõ ràng là nói với Lục Vân Thiên.

“A.” Lục Vân Thiên chỉ có cảm giác là mình vô cùng xấu hổ, anh ta. Anh ta

đối với quý Linh Linh.

“Mộ Ly, anh.” Vu Uyển Tinh vừa định mở miệng.

“Uyển Tinh, tôi hi vọng cô có thể nhớ những gì chúng ta mới vừa rồi nói.” Mộ Ly không chút khách khí cũng cắt đứt lời của cô ta.

Lúc này, chỉ thấy tay của anh ở trên mặt của Quý Linh Linh xoa nhẹ một hồi, sau đó thuận tay ôm cô vào trong ngực, “Nếu như cô ấy nói một câu, muốn tôi và Thị trưởng Lục đối nghịch, như vậy thật ngại, Lục tiểu thư, tôi sẽ làm theo lời của cô ấy.” Gương mặt tuấn tú của Mộ Ly lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lạnh lùng vừa rồi chỉ là anh đang xác định xem Quý Linh Linh có hay không bị bắt nạt, nhưng là tình huống bây giờ đã rất rõ ràng, anh không có lý do để mất hứng.

Ax. Mộ Ly cái tên này, có phải hay không là hơi quá rồi !

“Anh. Anh nói cái gì?”. Lục Vân Thiên trợn to hai mắt, cô ta không thể tin được, cô ta một chút cũng không tin, làm sao sẽ xảy ra chuyện như vậy, sẽ không, sẽ không, mới vừa rồi khẳng định là Mộ Ly không có gì cả!

“Sẽ không, anh làm sao có thể.”.

“Vì người phụ nữ của tôi, tôi có thể chống lại với người trên toàn thế giới, mặc kệ đối phương là người nào!”. Giọng điệu của Mộ Ly kiên định, không cho phép bọn họ có nửa phần chất vấn.

Mà Quý Linh Linh này giờ vẫn cuối đầu, nghe thấy lời của anh, thân thể không khỏi run lên một cái, đáng chết, lúc này nói ra những lời kích tình như vậy, cũng không để cho cô biết nên biểu hiện như thế nào.

“Mộ Ly, anh. Anh..... !” Vu Uyển Tinh run run đôi môi, Mộ Ly nói những lời này, hoàn toàn để cho cô rơi vào tuyệt vọng, vốn cho là, lúc này bộ dạng mà Mộ Ly dùng để nói chuyện với Quý Linh Linh, cô cho là đây chẳng qua là một người đàn ông đối với một người phụ nữ say mê tạm thời mà thôi, nhưng không nghĩ tới. Anh lại có thể nói ra những lời này.

Mộ Ly, anh ấy sẽ không chỉ là một người đàn ông mạnh miệng, chỉ cần anh nói ra, tất nhiên sẽ làm được, không ngờ, bây giờ anh cư nhiên là vì một người phụ nữ mà nói ra “Lời thề” như vậy.

“Người đáng không phải là tôi.” Mộ Ly trực tiếp nói với Vu Uyển Tinh, rồi quay sang nói: “Lục tiểu thư, trước kia cô bắt nạt người phụ nữ của tôi như thế nào, tôi sẽ ghi nhớ kỹ ở trong lòng, hôm nay coi như cô ấy đánh cô, như vậy cũng không là quá phận, bởi vì cô đã sớm dùng hai từ “quá đáng” đến “thúi” rồi!”.

“Anh.” Không thể nào, không thể cứ như vậy bị Quý Linh Linh đánh bại rồi.

“Hiện tại các cô đã nghe tôi nói, vậy trước hết tôi nên nói cho rõ ràng. Quý Linh Linh, cô ấy là người của Mộ Ly tôi, trừ tôi ra, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào cô ấy, nếu như mà có một lần nữa mà để cho tôi biết được, có ai đủ can đảm mà khi dễ cô ấy, vậy thì hãy vì mình mà dự tính điều xấu nhất đi.”

Nói xong lời này, anh dừng lại một chút, đưa mắt nhìn về phía với Uyển Tinh, “Uyển Tinh, cô cũng biết tính cách của tôi, tôi hẳn là nói được sẽ là làm được.”

Vu Uyển Tinh cả kinh, há miệng nhưng không có nói ra được bất kỳ lời nào.

Mộ Ly không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của họ, ngược lại khẽ cúi đầu, nhìn Quý Linh Linh hỏi, “Một mỗi sao?”.

“Có chút.” Quý Linh Linh trả lời.

“A.” Quý Linh Linh nhẹ giọng kêu một tiếng, cả người của cô đã bị Mộ Ly ôm vào trong ngực, hai tay của cô rất tự nhiên ôm cổ của anh.

“Chúng ta đi.” Mộ Ly lại gần cô, dùng chóp mũi đụng nhẹ chóp mũi của cô một cái, bộ dáng thân mật cũng không có nửa chút nào để nghi ngờ.

Quý Linh Linh bị Mộ Ly chọc cho có chút xấu hổ, làm ặt của cô không tránh khỏi đỏ lên. Mộ Ly thấy thế, cũng may, cô ấy vẫn còn là một cô gái nhỏ, không có bị Lục Vân Thiên “Dạy hư” .

Hai người bọn họ coi như không có người mập mờ ôm xong, Mộ Ly liền dang hoàng ôm Quý Linh Linh rời đi.

Quý Linh Linh, tôi mặc kệ hiện tại anh ấy chiều chuộng cô như thế nào, tôi chỉ biết là Mộ Ly đối với cô chỉ là chỉ là yêu thích gần gũi mà thôi, tôi sẽ không vì cứ như vậy mà buông tha! Vu Uyển Tinh nhìn bóng lưng của bọn họ rời đi, trong lòng có nhiều hơn mấy phần ghen ghét, cô cùng anh là cộng sự đã nhiều năm, cũng không có nhìn thấy anh dành tình cảm nhiều như vậy, lần này, cô chỉ cho là Hormone nam giới của anh là bị dư ra, không có chỗ dùng mà thôi!

“Uyển Tinh. Tôi.” Lúc này, Lục Vân Thiên lại lộ ra bộ dáng nhu nhu nhược nhược.

Vu Uyển Tinh không có nhìn cô ta, ánh mắt vẫn còn nhìn theo chiếc xe xa hoa của Mộ Ly.

“Quý Linh Linh cái thứ dễ tiện đó, tôi sẽ không buông tha cho cô ta!”. Lục Vân Thiên cắn răng nói.

Vu Uyển Tinh lúc này quay đầu, “Trước tiên hãy làm mặt của cô bớt sưng đi.” Dứt lời, cô ta liền xoay người sải bước rời đi.

“Uyển Tinh, Uyển Tinh!” Nhìn thấy người “bạn tốt” cũng không tiếp tục để ý đến mình, tức giận trong lòng Lục Vân Thiên trong lòng càng thêm tung hoành, “Tiện nhân, tiện nhân! Tôi nhất định sẽ đem chuyện ngày hôm nay tôi chịu trả lại đủ cho cô!”. Dứt lời, liền dậm chân, cũng lo lắng mà rời đi.

Một lúc sau, cửa của Lãnh Trạch lại khôi phục lại yên tĩnh như ban đầu.

“Thiếu gia, Quý tiểu thư không có chuyện gì, người phụ nữ kia bị Quý tiểu thư đánh, bây giờ bọn họ cũng đã đi rồi.” Quản gia của Lãnh Trạch kính cẩn mở miệng nói.

Lãnh Dạ Hi đứng ở phía trước cửa sổ, đưa lưng về phía quản gia, “Tốt lắm, để những người khác đều trở về đi, đi xuống đi.”

“Vâng, thiếu gia.” Quản gia trả lời xong, liền rời đi.

Lãnh Dạ Hi chậm rãi thu hồi ánh mắt lại, vốn là trên mặt là lạnh lùng, lại hiện lên mấy phần giống như “Ưu thương”. Biết rằng, cô không có bị người khi dễ, lo lắng trong lòng liền rời khỏi.

Quý Linh Linh, chúng ta có phải hay không nên tiếp tục sống cuộc sống của chính mình rồi.

Dọc theo đường đi, ngồi trên xe của Mộ Ly rời đi, Quý Linh Linh ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

“Em nói một câu đi chứ.” Trầm mặt cũng được một đường rồi, nãy giờ không nói gì, cũng không có chuyện gì mà, Mộ Ly mở miệng nói trước.

“Hả?” Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, cô giống như thật sự có chút mệt mỏi, trầm muộn, đã sắp ngủ mất tiêu rồi.

“Mới vừa rồi có vui sướng hay không??. Trên mặt Mộ Ly mang theo cười tà ác, hỏi.

“Cái gì nha?.. Quý Linh Linh nhất thời không có hiểu rõ được ý tứ của anh.

“Quý Linh Linh, em mới vừa rồi tát vào mặt Lục Vân Thiên, chẳng lẽ trong lòng em không có suy nghĩ gì sao?”. Mộ Ly nhìn người phụ nữ này- giống như là cô còn chưa tỉnh ngủ vậy.

“A, cái đó sao, không có cảm giác gì.” Dáng vẻ của Quý Linh Linh thiếu đi một chút hăng hái, không để ý đến phản ứng của anh.

“Này, Quý Linh Linh- cái người phụ nữ này, đây là thái độ gì!”. Mộ Ly mất hứng, không vui, ít nhất trên mặt cô cũng nên lộ tươi cười chứ.

“Làm sao? Thái độ của tôi thì như thế nào? Mộ Ly hiện tại anh không cần cố ý tìm tôi kiếm chuyện!”.

“Trời ạ, Quý đại tiểu thư, em cho anh mượn lá gan, anh cũng vậy không dám cố ý tìm em gây phiền toái nha, anh thương em còn không kịp nữa mà!”.

“Lo mà nhìn đường đi, ai mà tin!”. Quý Linh Linh nghiêng nghiêng người, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa xe, trình độ dẻo miệng của Mộ Ly gần đây càng ngày càng giỏi rồi.

“Quý Linh Linh!”

“Anh muốn làm gì? Lớn tiếng như vậy? Tôi nói với anh, tôi mới vừa rồi đánh còn cực kỳ khó chịu, cô là một phụ nữ yếu đuối, tôi đã dùng ít sức đi rồi, anh đừng mà có chọc tôi!”. Quý Linh Linh xoay người lại, nâng nắm đấm nhỏ nhắn lên, ý bảo Mộ Ly hãy coi chừng.

“Không phải chứ, em đã bớt dùng sức? Mặt của Lục Vân Thiên cũng đã sưng lên, cái người phụ nữ này-em có phải là một người bạo lực hay không vậy, thế mà trước đây anh cũng không có phát hiện ra đấy?”

Suy nghĩ về lúc đó một chút, người phụ nữ cũng đã từng bị Lục Vân Thiên khi dễ rất thảm.

“Chân nhân bất lộ tướng!” Ngay sau đó Quý Linh Linh nói lại với anh một câu.

“A, không phải đâu.”

“Thế nào? Tôi không thích tùy tiện động thủ, ảnh hưởng tới hình tượng thực nữ của tôi.” Quý Linh Linh nói lời này thì, rõ ràng chính là vẫn chưa đủ.

“Ha ha, ha ha. . . .” Lần này, Mộ Ly cười đến không dừng lại được, cái cô gái nhỏ này, cũng thật là quá đáng yêu rồi.

“Này, nhìn đường xe chạy đi chứ!”. Quý Linh Linh lớn tiếng nhắc nhở, lái xe lại bày tỏ mạo hiểm như vậy, còn dám không để ý đến xe cộ.

“Quý Linh Linh, anh phát hiện anh càng ngày càng thích em rồi, làm thế nào đây?” Mộ Ly đưa ra một cánh tay, sờ nhẹ trên đầu Quý Linh Linh, vỗ nhẹ nhẹ, “Anh thật sự rất yêu em nha.”

“Nhảm chán!”. Quý Linh Linh mắng nhỏ, căn bản không để ý đến bộ dạng này của anh, chính là đáng vẻ không có nghiêm túc chút nào.

“Quý Linh Linh, chúng ta nói chuyện thôi.”

“Chuyện gì?”

“Anh nghĩ bây giờ, chính là lúc anh phải thực hiện nghĩa vụ của mình?” Mộ Ly cười đến mặt có chút gian xảo .

“Nghĩa vụ? Tôi cho anh quyền lợi gì à?”

Mộ Ly quay đầu nhìn cô một cái, sau đó liền dừng xe lại ở ven đường.

“Dừng xe làm cái gì?”. Quý Linh Linh có chút không hiểu nhìn về phía anh.

“Quý Linh Linh, ” Sau khi dừng xe, Mộ Ly lập tức làm ra đáng vẻ đàng hoàng nói, “Chúng ta nói chuyện này thật tốt.”

“Mộ Ly, anh là đang làm gì? Tôi cảm giác anh, chính là giải thích không được nha.”

“Cái gì là không giải thích được? Em nghiêm túc một chút, hiện tại anh sẽ nói lời rất nghiêm túc!” Mộ Ly quả thật bị cô đánh bại, ai dám dám can đảm nói Quý Linh Linh là một người phụ nữ gốc, anh sẽ lập tức đem quân đánh tới nhà của người đó.

Quý Linh Linh giơ hai tay lên, làm như là đầu hàng, “Được rồi, anh nói đi, anh mà nói thật nghiêm túc, tôi sẽ là thật lòng hâm mộ anh nha!”. Qua hai, ba lời nói cô liền dùng lời nói làm “tổn thương” anh.

“Hiện tại anh muốn nói cho em biết, anh là một người đàn ông rất giữ chữ tín.”

“Sau đó thì sao?”

“Nếu anh đã nhận tiền của em, thì sẽ vì em mà phục vụ, cho nên xin mời hưởng thụ anh đi!” Bộ dạng của Mộ Ly giống như là giận dữ, kéo một bàn tay nhỏ bé của Quý Linh Linh đặt ngay tại trên lồng ngực mình.

“Này!” Quý Linh Linh bị anh dọa sợ hết hồn, người đàn ông xấu xa này, nói thì nói đi, lại còn động tay động chân rồi, anh cho là cô là một người rất lưu manh sao? Có thể làm loại chuyện như vậy sao? Không thể nào! Cô - Quý Linh Linh chính là một người thẳng thắn, tuyệt đối sẽ không làm được loại chuyện như vậy.

Mộ Ly giống như là rất quyết tâm, hoàn toàn không quan tâm đến phản kháng của Quý Linh Linh, nắm thật chặt tay nhỏ bé của cô, hướng vào trong lòng của mình. Anh hai à, anh cho rằng đang dùng phương pháp phục hồi nhịp tim sao? Còn nữa, cái người này thật ra là đói khát đến trình độ nào, cư nhiên lại khẩn cấp xin được bị giày vò đây?

Ax. Quý Linh Linh không nhịn được nuốt nước miếng một cái, đáng chết, anh bây giờ đang ở làm cái gì nha, tại sao có thể vô lý như vậy!

“Này, anh nhưng. Nhưng.” Đầu lưỡi lượn vòng một chút rồi nói, “Anh phải chú ý hình tượng của anh một chút, nếu như người bị người ta nhìn thấy, tôi. Tôi xem anh làm sao làm....?”. Làm ơn, Quý Linh Linh- cô có cần lộ ra dáng vẻ khấn trương hay không.

“Có thể cái gì? Sờ, phải sờ!” Mộ Ly nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, đặt ở trước ngực anh vuốt ve.

Bị ép buộc, hoàn toàn chính là bị ép buộc, thật là quá phận rồi ! Cư nhiên áo cũng không cởi mà liền sờ, sờ cái còng lông á, tay của cô vì bị áo ma sát mà cũng có chút nóng. (Vậy ý chị là sờ trực tiếp chứ giề! *chắc chắc*)

“Này, anh là người ngốc à, anh đang mặc áo đấy, tay của tôi rất đau!”. Quý Linh Linh thật sự là nhịn không được muốn bắt nạt hắn, chẳng lẽ anh không kỳ cục sao? Ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, gió có thổi cũng không lọt vô được, lại cố tình chơi cái trò này!

“Tay? Tay như thế nào?”. Vừa bị Quý Linh Linh mắng một câu, Mộ Ly liền lo lắng dừng động tác của mình lại, cầm lấy tay cô nhìn, quả nhiên, bàn tay mềm mại trắng nõn đã bị đỏ thành một mảng, ở giữa lòng bàn tay vừa đỏ lại vừa nóng.

“Hả? Tại sao chỗ này lại nóng? Không phải nơi đó mới nên nóng sao?”. Mộ Ly lăm bằm lâu bầu nói một câu.

“Thô lỗ! Không có học thức!”. Quý Linh Linh lại mắng một câu, lập tức liền rút tay mình về, hơn nữa anh vẫn rất là ngu ngốc, lời nói như vậy rất dễ làm cho người khác đỏ mặt!

Thô lỗ, không có học thức? Dùng những lời này để hình dung Thượng tá Mộ quả thật là không thích hợp nha.

“Tốt rồi, anh có biện pháp nha!”. Một lát sau, Mộ Ly vừa vui vẻ nở nụ cười vừa nói, “Quý Linh Linh, không nhìn ra, em cũng sốt ruột vội vã như vậy nha!” Nói lời này, anh còn tặng cho cô một cái nháy mắt.

“Cái gì?”. Quý Linh Linh không hiểu rõ, nhưng khi nhìn thấy anh kéo cà vạt của anh ra, mở nút áo, cô lập tức hiểu!

“Mộ Ly, anh thật là ngu ngốc, làm cái đầu anh á?”. Cô lập tức quay đầu đi.

Thượng tá Mộ , anh có phải hay không là quá vội vàng rồi, đây là đang ở ven đường, cũng không phải là đang ở nhà của mình, lại dám làm càn như vậy! Quả nhiên là không có học thức rồi!

“Bây giờ, muốn em an ủi em cũng không chịu, anh còn muốn..... làm cái gì? Tới đây, đừng để anh phải động thủ, chính em nên chủ động một chút, nhanh lên một chút sử dụng quyền lợi của em!” Ax. Cơ ngực của người này thật đúng là làm cho người khác chảy nước miếng – thật quyến rũ! (Mad: iem cũng muốn nhìn *chẹp chẹp*).

Chỉ là liếc mắt nhìn một cái, Quý Linh Linh liền không khỏi mấp máy môi, chuyện này. Thật là quá đáng, thật là quá đáng, vốn là Thượng tá không quân, cán bộ quốc gia, lại dám trắng trợn quyến rũ phụ nữ đảng hoàng như vậy!

Mộ Ly vừa thấy vẻ mặt này của Quý Linh Linh, không khỏi cười xấu xa , “Có phải hay không là đặc biệt muốn sờ một cái? Đến nha, sờ một cái xem, rất bền chắc đó!”

Ax. Lời của Mộ Ly tựa như những câu thường dùng trên ti vi, “Hải, cậu nhìn các bạn này, mọi người cùng nhau tới sờ, sờ một cái, chỉ cần 998, hôm nay công ty đại hạ giá, không cần 1998, chỉ cần 998! Các em gái, mau nhanh tới sờ một cái nha!”

Trong đầu Quý Linh Linh chợt lóe lên cái ý nghĩ này, thật là tà ác, thật sự là quá tà ác!

“Em yêu, không cần sờ, anh biết rõ là em cũng rất thích , đến nha, liền sờ một cái, anh dám cam đoan, sờ một cái bảo đảm em còn muốn sờ cái thứ hai, cái thứ ba.”. Mộ Ly vừa nói, vừa ưỡn ngực về phía Quý Linh Linh.

“Lưu manh!”. Thân thể của Quý Linh Linh co rúm lại lùi về phía sau, “A!” Sau đó tát một cái vào gương mặt điển trai anh!

Quý Linh Linh lộ vẻ tức giận núp ở một góc, quan sát vẻ mặt của Mộ Ly, oa, tốt lắm, vẻ mặt trầm mặt kia thật sự rất tốt.

Gương mặt của Mộ Ly đen như than, buồn bực không lên tiếng chỉ lái xe, không đúng, chính xác là lái xe như đua mới đúng !

Một cái tay tay nhỏ bé của Quý Linh Linh nắm thật chặt dây an toàn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên trắng bệch, Mộ Ly thật không biết sống chết, thế mà lại dám chạy xe như vậy chứ, cô thật muốn ới vào người anh rồi, nhìn cảnh vật bên ngoài lướt qua trong chớp mắt, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy trái tim nhỏ không khỏi đập bùm bụp vang lên vang xuống.

“Mộ. Mộ Ly.”. Quý Linh Linh thận trọng gọi anh một tiếng, cô nhất định phải giống cô gái nhỏ một chút, trời mới biết Mộ Ly có tái phát tính khí thất thường như vậy nữa hay không?

Không có trả lời.

“Mộ Ly.”

“Gọi anh là anh yêu.” Mặt của Mộ Ly đen thui, cứng rắn trả lời một câu.

“Ax.” Tên đáng chết, rõ ràng chính là đua xe uy hiếp cô, “VẬY. Mộ.”

“A. Ô.” Quý Linh Linh trợn to hai mắt, lúc đang muốn đẩy ra , thân thể của Mộ Ly lại ngồi thẳng dậy, “Anh.”

Tài lái xe của Mộ Ly thật sự là không tồi a, đem xe trở thành phi cơ, trên đường còn có thể hôn môi cô.

Quý Linh Linh cắn môi, “Mộ Ly!”

“Ô.” Quý Linh Linh còn đang muốn phát giận, còn chưa kịp hành động, Mộ Ly lại ôm chầm đầu của cô, lại một lần nữa hung hăng hôn lên môi cô, người phụ nữ này thật không ngoan, phải bị trừng phạt một chút mới được!

“Anh.” Ax, quái vật, quái vật! Quý Linh Linh nhìn cảnh vật ngoài cửa xe nhanh chóng bị thụt lùi phía sau, trong lòng là vừa tức, lại vừa run, tốc độ này chỉ cần sườn xe đụng đưa một chút, hậu quả kia thật không tưởng tượng nổi!

“Gọi anh là anh yêu.” Rất rõ ràng, sau hai lần cưỡng hôn, tâm tình của người đàn ông liền thay đổi rõ ràng, giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Nói cái đầu anh á!” Dù sao cô cũng biết kỹ thuật lái xe của anh cũng tốt lắm, Quý Linh Linh giống như là giận dỗi, hai tay ôm ngực vui người vào trong chỗ ngồi. Thật là mất mặt muốn chết, cư nhiên. Cư nhiên ở loại tình huống này lại bị hôn liên tiếp hai lần, càng nghĩ càng tức, cô dùng sức lấy tay lau môi! Cũng biết bụng anh cũng không có ý gì tốt cả, quả nhiên. Quả nhiên không kịp chờ.

Mộ Ly quay đầu liếc trộm Quý Linh Linh còn đang buồn bực một cái, đó, thật là bộ dạng đáng yêu nha, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, anh cũng có chút buồn cười rồi. Anh phải nhịn thêm chút nữa, dù thế nào đi nữa anh cũng có rất nhiều thời gian.

Mộ Ly vì không muốn để cho Quý Linh Linh thấy cảm xúc thật của anh, nên trước khi về nhà, anh đều an phận lái xe. Dĩ nhiên, thời gian an phận cũng không dài, chỉ cần loại người giống như anh dùng tốc độ của máy bay, mới mười phút liền đem xe lái vào trong nhà để xe.

“Em yêu, chúng ta về đến nhà.” Mộ Ly cởi dây an toàn ra, quay đầu kêu Quý Linh Linh.

Nhưng đảo mắt lại thấy Quý Linh Linh chẳng biết đã ngủ từ lúc nào, Mộ Ly nhìn cô giống như con mèo nhỏ mà ngủ ở trên ghế, vẻ cứng chiều trên mặt càng ngày càng đậm.

“Quý Linh Linh, em nói em rốt cuộc là người thông minh hay là người ngốc đây? Lại tùy tiện ngủ trước mặt anh như vậy, không sợ anh làm ra những thứ gì xấu sao?” Anh tự nói nói một câu, liền xuống xe.

Anh đi qua bên kia, mở cửa xe, vì cô cởi dây an toàn ra, rón rén ôm cô xuống xe.

“Uhm.” Quý Linh Linh nhẹ giọng hừ hừ hai tiếng, đầu ở trước ngực anh cọ xát, tìm một chỗ thoải mái, lại tiếp tục ngủ.

Mộ Ly lại một lần nữa không nhịn được cười ra tiếng, “Quý Linh Linh, Lục Vân Thiên có một câu nói không sai, bản lãnh “quyền rũ” đàn ông của em, thật không sai mà!”. Trời mới biết, phía dưới của Thượng tá Mộ đã có chút rục rịch chộn rộn, nhất là khi trong ngực đang ôm một báu vật thế này.

“Hô.” Mộ Ly liếm môi một cái, thở phào một hơi, cũng khô hài lắc đầu, hình như anh đang tăng cường trấn tĩnh của mình, tự khống chế mình vậy. Làm xong một loạt động tác, anh nhẹ nhàng ôm Quý Linh Linh vào nhà mình.

“Ba. Ba.” Mộ Ly nhìn Quý Linh Linh đang nằm ở trên giường không ngừng mê sảng, bàn tay ở trên mặt của cô nhẹ nhàng sờ sờ, đắp kín chăn mỏng cho cô.

“Cố ngủ một giấc đi, chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, đã đủ rồi.” Mộ Ly cúi đầu ở trên trán cô khẽ hôn, liền rời đi.

Anh chỉ muốn ôm cô, muốn ôm cô ngủ thôi, nhưng đáng chết!, Mộ Ly đi ra ngoài, cúi đầu nhìn qua chỗ đó một cái, giống như là đang trách mình là người không có tiền đồ, sai bước đi vào toilet!

Ax. Thật ra thì Thượng tá Mộ cũng là một người đàn ông bình thường mà thôi!

“Cha. Ba.” Quý Linh Linh nằm ở trên giường, nhưng thật tế là không ngủ được.

“Linh Linh, mẹ biết con là người thông minh, học tập rất tốt, nhưng làm người con phải hiểu được một chữ “nhịn”, mọi chuyện chớ can thiệp vô. Ông trời yêu mỗi người trong chúng ta, là của con, cho dù người không đi tranh giành, cũng sẽ là của con. Không phải là của con, có muốn cũng không được. Con chỉ còn có một mình mẹ, nhưng mẹ không thể lúc nào cũng bảo vệ con được, cho nên con phải tự bảo vệ bản thân mình cho thật tốt, mọi chuyện cũng không cần phải tranh cãi, như vậy sẽ làm cho người khác chú ý đến con, còn có thể xảy ra chuyện làm con không vui.”

“Mẹ. Mẹ. Con sai rồi, con rồi.” Trong giấc mộng, Quý Linh Linh nhẹ giọng nức nở, “Mẹ. Mẹ không cần đi, con sai rồi!”

“Mẹ!”

Quý Linh Linh chợt bật ngồi dậy, nhìn căn phòng xa lạ, đầu óc của cô nhất thời không kịp.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này Mộ Ly một cước đá tung cửa, lo lắng hỏi.

“À? Anh ở đây làm cái gì?” Quý Linh Linh cũng không có rõ ràng, nhưng lại sáng suốt thấy cả người của Mộ Ly chỉ bọc một cái khăn tắm đơn giản liền chạy vào, nhưng mà, cô lại thấy một mảng lông từ ngực tới rốn của anh!

Mộ Ly sững sờ, rốt cuộc người phụ nữ này đang làm gì?

“Anh chỉ là vào xem em có xảy ra chuyện gì hay không thôi?”. Lời nói này nghe cực kỳ đáng thương.

Quý Linh Linh vội vàng lấy chăn mỏng kéo lên trên mặt, “Anh mau đi ra đi!” Mặt của cô lập tức đỏ lên, thân thể trần trụi như vậy, Nghiêm Tử Tuần cô còn chưa nhìn thấy, cô như vậy nhưng là một người rất đơn thuần đó!

Mộ Ly thấy thế, trên mặt lại hiện lên nụ cười tà khí, anh đi vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại.

“Em yêu, em nhìn xem Anh tắm cũng đã tắm rồi, nếu như em vừa lòng, vậy có thể bắt đầu phục vụ rồi chứ?”

Ax! Người đàn ông này, trong đầu có nghĩ cái gì cũng không quên “Phục vụ” !

“Tránh ra! Mộ Ly anh cút ra ngay cho tôi, tới nữa, tôi nhất định la lên đó!”. Mộ Ly lập tức nhảy lên giường, Quý Linh Linh liền nhanh chóng lùi đến đầu giường bên kia, đáng chết, người đàn ông này thật sự là đáng ghét.

“Không cần trốn, em xem, em nhìn xuống xem, vóc dáng của anh không tệ nhé!”. Mộ Ly nói xong, lập tức liền giật khăn tắm đang quấn ở trên người ra.

“Tránh ra á..., tôi mới không cần nhìn!” Quý Linh Linh nắm thật chặt chăn mỏng, bình tĩnh, ngàn vạn lần không được nhào tới, dáng người của Mộ Ly cho dù rất đẹp, nhưng như vậy thì thế nào, không phải là món ăn của cô, không phải là món ăn của cô!

“Quý Linh Linh, em lẩm nhẩm cái gì vậy? Liếc anh một cái thôi, chỉ cần một cái thôi, anh cởi sạch hết nha!” Mộ Ly cười dụ dỗ nói, âm thanh kia rõ là. Vô sỉ muốn chết! Quả thật không có phẩm chất

~“Này, tôi nói rồi tôi không muốn, anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ!”. Quý Linh Linh nổi giận, hừ, cô vén chăn mỏng lên, xoay người lại, chuẩn bị mắng to Mộ Ly một phát, “A! Anh biến thái!” Quý Linh Linh trừng mắt, miệng vừa la, chân lập tức liền đá tới.

Vô sỉ, cư nhiên cười hất thật, ánh mắt của cô thật muốn đau rồi!

Sau đó chỉ nghe “Bùm” !

“A!” Thượng tá Mộ vĩ đại của chúng ta, rất không có dáng vẻ mà ngã xuống mặt đất.

“Xem anh lần sau còn dám tùy tiện như vậy hay không!”. Cái đầu nhỏ Quý Linh Linh giương lên, thật là, dám giở trò lưu manh với cô, cũng không tự lượng sức mình.

“Anh. Quý Linh Linh.”. Mộ Ly hung hăng cắn răng.

“Kêu la cái gì? Lần sau còn như vậy, xem tôi có đánh bể đầu anh hay không!” Quý Linh

Linh cố giả bộ kiên cường, gờ gờ quả đầu nhỏ lên, nhưng trời mới biết, bây giờ trái tim của cô nhảy thình thịch, thiếu chút nữa là không điều khiển được rồi.

“Anh. Em đá phải chỗ không nên đá rồi.” Âm thanh của Mộ Ly tràn đầy. Tràn đầy khổ sở

~“Cái gì?” Quý Linh Linh lập tức sững sốt, xảy ra chuyện gì?

“Này, Mộ Ly, anh làm sao vậy?”

“Anh. anh không nhúc nhích được.” Tốt nha, cái này, anh không phải không đúng là một người đàn ông chính hiệu nhưng..

“Anh. Em đá trúng nó. !!!!!”

68. Chương 68: Kiêu Ngạo

Không nhúc nhích được. Không nhúc nhích được, là ý gì?! Nhất thời Quý Linh Linh cảm thấy đại não của cô trong nháy mắt trống không, lúc nào thì chân của cô lại trở nên lợi hại như thế rồi, một phát liền đánh trúng mục tiêu? Nhưng là, cô không nghĩ là đá trúng chỗ đó!

“Mộ. Mộ Ly, anh nói thật hay nói xạo vậy, không nên gạt tôi?”. Quý Linh Linh lo lắng, Mộ Ly chính là một con cáo già, lại chọc cô để đùa giỡn.

“Anh. Hiện tại anh cũng không có hơi sức lừa em. Đi lấy cho anh mấy viên đá lạnh đi!” Câu nói cuối cùng, Mộ Ly giống như là phải cần rằng mới nói ra được.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Quý Linh Linh cũng không muốn xem cái gì là thật là giả, xem ra quả thật đã xảy ra chuyện!

Cô đứng dậy, tiện tay đem chăn mỏng ném vào trên người Mộ Ly, cô nhanh chóng nhảy xuống giường.

“Mộ Ly?” Quý Linh Linh nửa quỳ ở trước mặt anh, vươn tay chuẩn bị ôm anh. Xong rồi. Sắc mặt của Mộ Ly trắng bệch, trên trán còn có không ít mồ hôi, là thật! (Mad: 1’ mặc niệm cho anh Ly! *-*)

- , Quý Linh Linh, cái người này, bây giờ là lúc nên đùa sao??!!!

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải là cố ý.” Lúc này Quý Linh Linh có chút bối rối, cô đưa bàn tay ra nhưng không biết nên làm cái gì bây giờ, “Mộ Ly, tôi. Tôi nên làm như thế nào đây?”

Thân thể trần truồng như vậy mà nằm ở trên sàn nhà cũng không phải là một chuyện nhỏ nha, nhưng mà, cô làm sao có thể di chuyển anh được!!!

“Đưa tay cho anh!” Mộ Ly cuộn tròn thật chặt thân mình, đau đến nỗi đầu của anh cũng không nâng dậy nổi rồi.

“Sau đó thì sao?” Quý Linh Linh lo lắng vươn tay, không biết anh đang muốn làm cái gì.

Sau đó trong nháy mắt, Mộ Ly đưa một cái tay ra, liền cầm lấy tay của cô, “Không. Không nên cử động. Khá hơn một chút rồi.” Mộ Ly cầm tay cô thật chặt, để lòng bàn tay của cô để trên trán anh.

Sau đó, hai người đều yên tĩnh trở lại, Quý Linh Linh chỉ có cảm giác thật đúng là, tay của anh càng ngày càng nắm chặt, giờ phút này cô cũng có thể biết đại khái là, anh đau đến cỡ nào.

“Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi, tôi không biết có thể xảy ra như vậy? Anh ngàn vạn lần không được có chuyện nha ~” Nhất thời, đôi mắt của Quý Linh Linh trở nên ươn ướt như muốn khóc vậy, cái tay còn lại vịn ở trên bả vai của anh, nếu như cô đánh anh bị thương những chỗ khác, cô còn có thể đền bù được, nhưng nếu như làm cho chỗ đó bị thương, làm ơn, đánh chết cô, cô cũng không trả nổi nha!

Quý Linh Linh cắn thật chặt môi, lớn cái đầu từng này rồi, mà vẫn cứ khóc như vậy, nước mắt từng giọt rơi trên bả vai của anh, “Mộ Ly, tôi cầu xin anh, không nên làm cho tôi sợ, có được hay không?”. Giọng cô nghẹn lại, trong lòng lại càng loạn lên. Cô lấy cái gì mà trả cho Mộ gia đời sau đây.

Thấy Mộ Ly vẫn cuộn tròn người như cũ không có bất kỳ buông lỏng nào, trong lòng Quý Linh Linh lại càng thêm quặn chặt lại. Quý Linh Linh, cô rốt cuộc là người như thế nào vậy, Mộ Ly- cái người này đã giúp cô rất nhiều như vậy, tại sao cô lại có thể...!

Nếu quả thật là “anh” không “dùng” được nữa, vậy anh sẽ phải làm thế nào đây? Mộ Ly có phải hay không sẽ giống như thái giám, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, nói “Linh Linh yêu quý, chúng ta lên giường thôi!” Nghĩ đến đây, Quý Linh Linh không nhận được lạnh run một cái, quá đáng sợ!

Nếu như âm thanh không thay đổi, vậy có thể anh cũng sẽ không có râu nữa, hơn nữa. Còn có thể đả kích đến lòng tự trọng của anh, có thể đẩy anh vào con đường tự sát hay không??!!!!

Tưởng tượng thấy, âm thanh Mộ Ly nhẹ nhàng, trên mặt sáng bóng một cọng lông nhỏ cũng không có, đẹp trai nhưng lại giống như một nữ lưu manh, “Cả người tôi đổi thành như vậy rồi, tôi không sống được nữa, tôi muốn nhảy lầu!”

Ax!

“Mộ Ly, van cầu anh, không nên có chuyện gì xấu, ngàn vạn lần không được có chuyện, không cần làm thái giám, không cần đi tự sát! Ta không chịu nổi, thật không chịu nổi!”

Quý Linh Linh bị tưởng tượng của chính mình làm cho sợ hết hồn, lúc này, cô chỉ có thể nằm trên người Mộ Ly mà khóc lớn.

Quý Linh Linh, cô tự nhìn cô coi, công phu mèo cào của cô, vậy mà lại muốn “cắt đứt” con cháu của người ta sao?

“Không cần a, Mộ Ly, anh không cần chết, không cần chết ~”

Mồ hôi rơi đầy mặt, trong nháy mắt Mộ Ly chỉ là bị đá đau lập tức biến thành người chết đã chết

~“Này, Quý Linh Linh em đang làm gì?” Âm thanh của Mộ Ly rõ ràng đã yếu đi, nhưng cũng vẫn rất rõ ràng, anh không có chuyện gì nha.

“À?” Quý Linh Linh lập tức bò dậy, đôi mắt mở to sáng ngời, còn rơi nước mắt, “Mộ Ly, anh không chết a!”

Vừa mới thấy được Mộ Ly “Không có chết”, Quý Linh Linh lập tức rút tay của cô về, ôm lấy cổ Mộ Ly, kích động mà khóc lớn kêu to lên.

“Khụ. Khụ.” Hiện tại chỉ có thể nhìn thấy gương mặt của Mộ Ly đã có đầy vạch đen rồi, nếu như bị cô một cước có thể đá anh chết, vậy anh thật là quá yếu nha!

“Quý Linh Linh, anh không thể thở được.” Không bị cô đá chết mà bị cô ôm chết, nói ra thật là sẽ rất khó coi đó!!!

“A, ồ!” Quý Linh Linh vội vàng buông tay ra, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi thật sự không phải là cố ý!” Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy khổ sở, liên tục nói xin lỗi.

Mộ Ly khẽ nhăn lại mày, “Không cho khóc.” Âm thanh của anh vẫn bá đạo như cũ, tuy nhiên nó đã yếu đi mấy phần.

“Thật xin lỗi nha, tôi không ngờ là một cước có thể đá trúng. Éc. Tôi không ngờ sẽ chính xác như vậy.” Cô thật sự rất uất ức nha, cô hay thật nha, cứ nhiên một cước liền đá trúng mục tiêu.

“Không sao, không sao. Hiện tại hãy đỡ anh lên trên giường, sàn nhà thật rất cứng.” Mộ Ly giơ tay lên xoa xoa nước mắt của cô, mình không thể thấy cô ấy rơi lệ, trong lòng anh đau dữ dội.

“Tốt!” Quý Linh Linh tiện tay lau lấy nước mắt, hít mũi một cái, vội vàng đưa tay ra ôm anh.

“Anh chậm một chút, anh chậm một chút, tôi ôm anh, tôi ôm anh mà!” Quý Linh Linh kích động không biết nên ôm chỗ nào của Mộ Ly, cuối cùng đem cô dày vò một hồi, trên người toàn là mồ hôi, mà Mộ Ly lại nửa ngồi trên sàn nửa dựa vào giường.

“Tốt lắm.” Mộ Ly thật là không đành lòng nhìn cái bộ dáng này của cô, “Em giữ vững cái

động tác nửa ngồi này không nên cử động, anh tới đỡ em.”

“A, tốt.” Quý Linh Linh cảm giác mình quả thật chính là xấu hổ muốn chết, chuyện nhỏ như vậy mà cũng không làm được, “Thật xin lỗi nha, tôi ngốc quá.”. Đang nói chuyện, Quý Linh Linh lại rơi nước mắt xuống, tự nói chính mình, chỉ có thể làm phiền Mộ Ly.

Ai ôi, tại sao lại khóc!

Lòng của Mộ Ly càng quặn chặt lại, cái cô gái nhỏ này thật sự muốn giết chết lòng anh mà,

“Không cho khóc!”

“Tốt.” Quý Linh Linh mím môi nhìn Mộ Ly, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối của anh, trong lòng cô rất không thoải mái, ngoài miệng nói là không khóc nữa, nhưng nước mắt vẫn cứ chảy như cũ.

Đáng chết!

“Không cho khóc!” Âm thanh của Mộ Ly đề cao thêm mấy độ. Anh lấy một tay đặt trên giường, một tay vòng qua ôm lấy cổ cô, kéo cô vào ngực và hôn lên môi cô. Đáng chết, em có biết mỗi lần em khóc, còn làm cho anh đau hơn gấp trăm lần!

Môi anh đặt trên môi cô trần trọc mà hôn lấy, thưởng thức ngọt ngào ở trong miệng cô, môi của cô rất ngọt lại rất mềm, thật là ấm áp, đột nhiên phía dưới bụng lại nóng lên. . . .

“Tách. . . .” Mộ Ly đẩy cô ra.

Quý Linh Linh sững sờ ngồi trên đất trên sàn nhà, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Nhìn bộ dạng khổ sở của Mộ Ly, Quý Linh Linh tiện tay sờ lên môi mình, nhưng cô cũng không kịp so đo với Mộ Ly, bởi vì cô nhìn thấy anh rất khổ sở, “Mộ Ly, anh làm sao vậy? Như thế nào? Không phải là không có chuyện sao? Tại sao lại đau như vậy?”

“Không có. . . . Không có việc gì. . . .” Gương mặt của Mộ Ly trắng xanh rồi lại đỏ lên, đáng chết, anh có thể nói là bởi vì anh suy nghĩ, sau đó. . . . Liên đau đón như vậy sao?

“Sàn nhà lạnh, tôi ôm anh lên giường.” Quý Linh Linh nghe anh nói như vậy, tạm thời yên tâm, thật tốt là anh không có chuyện gì.

“Ừ, được, em qua đây.” Mộ Ly giơ tay lên, ý bảo cô đi đến bên người anh.

Quý Linh Linh đi tới, nửa ngồi ở trước mặt của anh.

“Em có thể đỡ được anh sao?” Mộ Ly nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang tới gần, hỏi.

“Không thành vấn đề!” Quý Linh Linh kiên định trả lời.

Mộ Ly mấp máy môi, đưa tay phải ra đặt ở trên vai của cô, “Nhưng anh sẽ phải đè em đấy.”

“Được, đến đây đi!”

Mộ Ly cắn răng, dùng sức, ráng dùng sức, lập tức Quý Linh Linh cũng dùng sức, anh đè cánh tay của cô mà đứng lên.

“Rớt rớt. . . .” Quý Linh Linh cúi đầu nhìn, “A! A!”

Mộ Ly nhăn mày lại, đem đầu mình nghiêng sang, “Không nên cử động, sẽ động tới anh.” Anh nhỏ giọng nhắc nhở, âm thanh của cô bé này thật sự là không nhỏ nha.

“Tôi. . . . Tôi. . . .” Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, mặt đỏ lên giống như là “Quan công”, “Tôi. . . . Tôi không phải cố ý. . . .”

Ha ha, nếu như không phải là đang đau đón, Mộ Ly sẽ phải bật cười, nếu như anh nói là anh cố ý để cho cô nhìn, cô có thể hay không đem anh “Đánh bết” nhỉ, dĩ nhiên cái đề tài này, hiện tại không thích hợp để thảo luận.

“Không có. . . . Không sao, em là vì giúp anh.” Mộ Ly ơi là Mộ Ly, anh quả nhiên là con hồ ly già, nói ra những lời này, mà mặt giống như rất thành thật, bộ dáng thật quá “hiền ngang”, “lắm liệ” rồi.

“Thật ngại quá, tôi. . . . Tôi xâm phạm anh. . . .” Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, chỉ sợ phải nhìn thấy cái gì thứ không nên thấy nữa.

Mộ Ly môi mím thật chặt môi, “Không được, anh rất đau, , từ từ để cho anh ngồi lên trên giường.”

“A, tốt.”

Quý Linh Linh vẫn như cũ nghiêng đầu, không dám nhìn thẳng Mộ Ly.

Được rồi, không thể trách anh quá âm hiểm (xảo trá), trêu chọc cô như vậy thật sự rất có ý tứ gì rồi, thật ra thì mới vừa rồi thì anh cũng không có chuyện gì, anh chỉ nghĩ là muốn trêu chọc cô mà thôi, không ngờ, phản ứng của cô kích động như vậy. Mặc dù đây là một kiểu đùa giỡn nhỏ vô hại, nhưng là anh cũng rất vui mừng, ít nhất thì cái cô gái nhỏ này rất quan tâm anh, dựa vào âm thanh “Phàn nàn” mới vừa nãy, đây chính là chứng cứ tốt nhất!

“Ôm eo của anh, anh không còn chút sức nào. . . .” Âm thanh của Mộ Ly nho nhỏ đầy yếu ớt.

“Tốt!” Quý Linh Linh cũng không kịp suy nghĩ nhiều, liền cúi thấp thân hơn để ôm eo của anh, thế nhưng cái động tác. . . .

Ồ ô. Muốn khóc. Cái trường hợp này thật sự là quá bốc lửa rồi, cứ nhiên khoảng cách lại gần như vậy!

“Nhẹ nhàng mà ôm, từ từ để cho anh ngồi xuống.” Trên mặt của Mộ Ly lúc này đã lộ ra vẻ tươi cười, nhưng âm thanh còn “đau đớn” như cũ.

“Được, anh cứ từ từ, đừng để tôi đụng phải anh.” Quý Linh Linh thật là một “người hầu” tốt nha, động tác rất chuyên nghiệp.

Ông trời, nếu như thời gian có thể dừng ở giờ khắc này thì tốt biết bao, đây là điều anh đã mong muốn từ rất lâu.

“Nằm xuống, tôi đi lấy chăn đắp cho anh.” Quý Linh Linh quay đầu đi, nhặt chăn mỏng ở trên sàn nhà lên, nhẹ nhàng che ở trên người của anh.

“Chỉ cần đắp nhẹ là được rồi, anh rất nóng.” Mộ Ly không hề chớp mắt thưởng thức nét mặt Quý Linh Linh, rất khó mà tưởng tượng một cô gái nhỏ hay thẹn thùng như vậy lại có thể chăm sóc một người đàn ông trần truồng như anh tốt vậy, cảnh tượng này thật là khó có thể tưởng tượng được.

“Tốt.” Chăn mỏng đắp lên, ở trong lòng Quý Linh Linh hô to một hơi. Cô nửa quỳ ở bên giường, lo lắng nhìn Mộ Ly.

“Anh bây giờ cảm thấy như thế nào rồi? Tôi đi gọi điện thoại, gọi bác sĩ cho anh nha.”

“Không nên đi!” Mộ Ly kéo tay của cô lại, “Đồ ngốc, loại bị thương này, có thể để cho người khác nhìn sao?”

“Éc.” Thật ra thì đối với đàn ông như vậy sẽ rất xấu hổ, “Nhưng nếu như không đi gọi bác sĩ, vậy phải làm sao bây giờ, nếu như. Nếu như nặng hơn rồi thì sao, anh chẳng phải là.” Quý Linh Linh ngập ngừng nói sự lo lắng trong lòng ra ngoài.

Mộ Ly liếm liếm môi, anh thật sắp sắp nhịn không nổi nữa rồi, còn như vậy sẽ bị nội thương mất, “Không có chuyện gì, chỉ cần em ở bên cạnh anh cùng với anh, là sự là rất tốt rồi.”

“Có thể như vậy sao?” Quý Linh Linh là thật bị anh dọa sợ, hiện tại đầu óc của cô hoàn toàn ngừng lại, anh không có chuyện gì, anh chưa chết, nơi đó cũng rất tốt.

“Ừ.” Mộ cách gật đầu một cái, “Ai ôi.”

“Thế nào?” Quý Linh Linh gấp gấp hỏi.

“Anh. Ngực của anh thật là đau, bất chợt thật là đau quá.” Ngay sau đó Mộ Ly làm bộ bộ dáng thật rất đau đớn.

“Anh có bệnh tim sao? Tôi nên làm như thế nào?” Quý Linh Linh lập tức đứng lên, không nhìn ra, Mộ Ly nhìn khỏe mạnh như vậy, không nghĩ tới cứ nhiên lại yếu ớt như vậy, tất xấu gì cũng đều có.

Ax Trẻ tuổi như vậy làm sao lại bị bệnh tim vậy?

“Anh. Ngực của anh giống như có cái gì đó buồn bực, em giúp anh xoa xoa đi, có thể là mới vừa rồi bị đụng trúng ở ngực, lập tức lan không ít.” Nhìn Mộ Ly thật sự rất khổ sở nha, giọng nói đều run rẩy lên cả.

“Tốt. Được rồi, tôi giúp anh xoa.” Anh ngàn vạn đừng chết! Quý Linh Linh bò lên giường, quỳ gối trước mặt của anh, đưa tay nhỏ bé trắng nõn ra, đặt ở trên ngực của anh.

Cơ ngực bền chắc, đột nhiên có thêm một bàn tay trắng nõn nhỏ bé như vậy, bộ dáng kia thoát nhìn không phải rất hài hòa sao!

“Là nơi này sao?” Quý Linh Linh không dám dùng sức, nhẹ nhàng vuốt vuốt.

“Đó.” Sảng khoái đến sắp không chịu nổi, anh thật muốn vọt lên, đem cô đè xuống giường.

“Rất đau?” Quý Linh Linh lập tức dừng lại tay.

Mộ Ly liền đề tay của cô lại, “Không có. Còn dễ chịu hơn một chút, tiếp tục tiếp tục, dùng sức một chút.” Vô sỉ mà yêu cầu a, yêu cầu này nghe rất đen tối nha.

“Ừ, chỉ cần không đau là được.” Lần này đôi tay của Quý Linh Linh, giống như thợ đấm bóp, nhẹ nhàng ở trước ngực anh vân vê xoa bóp, nhìn bộ dạng từ từ thả lỏng của Mộ Ly, tảng đá ở trong lòng cô cũng từ từ buông xuống.

“Ừ. Ừ. Ừ.” Thoải mái. Mộ Ly nhìn vẻ mặt nghiêm túc kia của

Quý Linh Linh, trong lòng rất hồi hộp, chính là như vậy, chính là như vậy, cái anh muốn chính là cô gái như vậy, có thể hung dữ, cũng có thể giống như bây giờ, ngồi ở bên cạnh anh.

“Anh không thoải mái sao?” Nghe Mộ Ly phát ra âm thanh, Quý Linh Linh chẳng biết tại sao, trong lòng cô rất không thoải mái.

“Không có. Không cần xoa nữa, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi một chút. Hôm nay em đã rất mệt rồi.” Mộ Ly kéo tay của cô, dùng sức một chút, Quý Linh Linh liền ngã vào trong ngực của anh.

“Không cần phản kháng, anh bây giờ đã như vậy, sẽ không làm được gì với em, chỉ cần em có thể nằm ở bên cạnh anh là được rồi.”

Nghe thấy anh nói như vậy, Quý Linh Linh cũng không quá cự tuyệt, thuận theo nằm ở bên cạnh anh. Mà Mộ Ly cũng thật là rất ga-lăng, đưa một cánh tay ra, để cô lấy làm gối, một cánh tay thu về, hai người lại càng thêm thân mật.

“Từ hôm nay trở về sau, em sẽ phải dùng dằng về ngày hôm nay, để cho những người phụ nữ kia nhìn, không để cho bọn họ bắt nạt em như trở bàn tay nữa.” Mộ Ly dùng một cái tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, nói.

“Tôi không thích như vậy, điều này so với những gì mẹ tôi đã dạy cho tôi là hoàn toàn khác biệt.”

“Mẹ em dạy em?”

“Mẹ từ nhỏ đã nói cho tôi và em trai tôi biết, muốn chúng tôi luôn giữ vững khiêm tốn, làm người không cần lên giọng, không cần tranh không cần giành, an tâm làm tốt chuyện của mình, như vậy là được rồi. Qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn là làm theo lời của mẹ. Hơn nữa cuộc sống vẫn luôn thật an lành, cho đến khi Lục Vân Thiên xuất hiện, tôi cho là tôi và Nghiêm Tử Tuấn sẽ cứ như vậy mà qua hết cả đời này, nhưng không nghĩ tới.” Mặt của Quý Linh Linh dán vào trên người anh, lúc nước mắt rơi xuống, vừa đứng thắm ướt người anh.

Hai người cùng bình tĩnh lại, Mộ Ly trừ ôm cô vào trong ngực, cái gì cũng không nói nhiều. Hai mươi mấy năm qua bị gia đình dạy dỗ như vậy, nhất thời muốn thay đổi cũng là rất khó khăn, giống như bộ dáng ngày hôm nay của cô, có lẽ là do bị đè nén quá lâu mà thôi.

“Nhưng.” Quý Linh Linh giơ tay lên lau nước mắt, “Tôi hiện tại không muốn sống yên lặng như vậy nữa, tôi có năng lực, tôi có thể khiến mình ở trong xã hội này nhận được nhiều lời khen hơn, cũng không cần vui mình ở một nơi nhỏ, bị những người được gọi là “đẳng cấp” khi dễ!”

Mộ Ly cả kinh, nhìn gò má kiên định của cô, trong lòng anh lúc này ngập tràn ngũ vị.

Trước đây anh đã sớm định là cô sẽ trở thành người phụ nữ của anh, anh hi vọng cô có thể kiêu ngạo một chút, bởi vì anh có đầy đủ năng lực để cho cô kiêu ngạo, như vậy anh có thể nâng cô lên thật cao, bất luận kẻ nào cũng không thể chạm tới cô.

Nhưng bây giờ thì sao, anh thật là muốn đem cô giấu đi, vô dục vô cầu, chỉ làm cô gái bé bỏng của anh, luôn ở bên cạnh anh, không chịu bất kỳ tổn thương gì, không tham dự vào bất kỳ tranh giành nào.

“Không nên cử động.” Mộ Ly khàn khàn giọng nói ở bên tai của cô.

“Hả?” Quý Linh Linh quay đầu nhìn về phía anh, ngay sau đó liền bị Mộ Ly nghiêng người kéo cô ôm vào ngực.

Cự ly gần như vậy, cô có thể ngửi thấy được hương thơm mát mẻ được tản ra từ trên người anh, trong giờ khắc rất an tĩnh này, hiện tại thì cô cũng không biết sau này cô có thể ở chung một chỗ với Mộ Ly hay không, nhưng là hiện tại, cô lại muốn an tĩnh như vậy, cứ như vậy, bị một người đàn ông ôm vào trong ngực.

Thỏa mãn, chưa bao giờ có cảm giác thỏa mãn như vậy.

Mộ Ly vuốt mái tóc của cô, khích lệ cô trở thành một người dũng cảm, khích lệ cô biến thành một người trong những người dám tranh giành, anh không biết rốt cuộc là anh làm vậy có đúng hay là không? Có lẽ, cũng chiều, đối với bất kỳ người nào mà nói cũng sẽ có sai lầm. Anh lại gần cô, ngửi mùi hương trên tóc cô, Quý Linh Linh, anh rất hi vọng chúng ta có thể vĩnh viễn như vậy.

Rất nhiều tiếng thở dài, hai người tự đuổi theo tâm tư của mình, nhưng lúc này lại không giống như là đang ôm nhau ở chung một chỗ. Ngày mai, ai mà biết được, đối với những mong đợi không biết được, có lẽ, chỉ có từng bước từng bước mà đi, như vậy mới là tốt nhất.

Yên tĩnh kéo dài một hồi, Quý Linh Linh chợt đẩy anh ra.

Mộ Ly không hiểu vì sao nhìn cô.

“Mộ Ly, làm sao anh lại giống người tốt vậy??!!” Quý Linh Linh nhòm người dậy hỏi.

“Anh vốn chính là người tốt nha, chỉ là em không biết mà thôi.”

“Nói nhảm, tôi không phải hỏi cái này, anh. phía dưới của anh không đau sao?”

“Hả? Chỗ đau a. Ai yêu, thật là đau.” Một khi bị nhắc nhở, Mộ Ly lại kêu đau quá mức.

Quý Linh Linh bắt mắt nhìn anh, “Anh làm bộ thật giỏi nha, mới vừa lúc này thấy anh lật người ôm tôi, cũng không thấy anh la đau?”

“Chuyện này.” Cái cô bé này, sao lại nhảy bén như vậy chứ.

“Anh tốt nhất là nên cho tôi một lý do tốt, nếu không.” Quý Linh Linh lúc này đã nhảy xuống giường, chà sát tay, đáng chết, vốn là đã không có chuyện gì, lại dám cùng cô chơi trò mập mờ!

“Đừng đừng đừng!” Mộ Ly không nghĩ tới, lồng ngực của anh không còn nóng, cô cứ nhiên liền nhảy lên, “Nữ hiệp tha mạng, thật vẫn còn rất đau, hơn nữa hiện tại có chút sưng lên, không tin em nhìn xem?” Nói xong, anh làm bộ muốn vén chăn mùng lên.

“Đừng tay!” Quý Linh Linh lập tức bỏ qua chuyện đó, “Không được nhúc nhích, đau thì cứ đau đi, dù sao cũng không có liên quan gì đến tôi. Thời gian không còn sớm, tôi muốn về nhà.”

“Em nói cái gì?”

“Về nhà.”

“Thôi đi, em biết bây giờ chúng ta đang ở đâu sao?” Mộ Ly lộn người qua, hả hê hỏi.

“Nhà anh nha, tôi đã từng tới nhà anh.” Quý Linh Linh muốn nghĩ nhiều, cửa ra cầm giấy lên, muốn rời đi.

“Vậy em nhìn bên ngoài cửa sổ xem một chút, chỗ này có phải là nhà anh hay không?”

Quý Linh Linh nghe vậy, nhanh chóng đi tới bên cửa sổ, con mẹ nó!

“Chúng ta bây giờ đang ở đâu?” Cứ nhiên.Đang ở trên núi!

“Biệt thự ở trên núi.”

“Anh. Đây, tại sao anh dẫn tôi lên núi?”

“Anh chuẩn bị , đem em giải quyết tại chỗ a.” Giọng của một tên con trai cực kỳ mập mờ.

“Anh nói cái gì? Lặp lại lần nữa?” Quý Linh Linh giống như vũ trụ nhỏ, muốn nổ tung rồi.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng nóng giận, anh chỉ là muốn cho chúng ta ở chung một chỗ, bồi dưỡng tình cảm một chút.”

Bồi dưỡng tình cảm em gái anh!

“Đổi lý do lại!”

“A, được rồi, anh muốn tiến hành phục vụ cho em.” Mộ Ly chẳng hề để ý nói, đây mới là mục đích thực sự của anh.

“Anh thật là rất hạ lưu !” Quý Linh Linh liếc anh một cái, “Tôi không chơi với anh, tôi đi trước.”

“Tốt, em dám đi một bước, anh liền vén chăn lên để cho em nhìn.”

Ax. Cái loại uy hiếp như thế này, vô sỉ vãi!

“Anh. Cái người này nha. Vô sỉ!”

“Anh mặc kệ, dù sao em phải ở chỗ này với anh trong ba ngày, sau đó ba ngày, chúng ta trở về.”

“Mộ Ly, anh không cần nói giỡn có được hay không?”

“Anh giống như đang đùa giỡn hay sao?” Mộ Ly nghe thấy lời của cô..., vẻ mặt nghiêm túc: “Quý Linh Linh, em đối với anh rốt cuộc là có cảm giác cái gì? Anh nói thẳng cho em biết, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã xác định em là người ở bên cạnh anh cả đời này!”

Hả? Thượng tá Mộ coi như là đang thổ lộ sao?

“Chớ chọc tôi Anh. Ha ha.” Mặc dù biết rất rõ ràng tình cảm này của anh, nhưng vừa nói ra, chuyện này. Lại làm cho cô có chút thẹn thùng.

“Nhìn thẳng anh mà trả lời, em đối với anh có cảm giác gì?”

Quý Linh Linh nhìn về phía anh, “Tôi đối với anh là có cảm tình, nhưng mà tôi lại muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ của chúng ta như thế này.”

“Tại sao? Sao em không muốn tiến thêm một bước nữa?”

“Tiến thêm một bước? Rồi lùi lại một bước sao? Chia tay, hay là lại là như thế nào?”

“Anh sẽ càng thêm thương yêu em!”

Quý Linh Linh không thể nín được cười, “Ha ha, đã nói đừng nói đùa như vậy rồi, bây giờ tôi đối với chuyện của tương lai không có hứng thú. Nếu như anh nghĩ, chúng ta hãy duy trì tình trạng như bây giờ, nếu như anh không muốn như vậy, tôi sẽ đi.”

“Quý Linh Linh, em có thể đừng đánh giá người khác bằng cái não bé của em được hay không??!!” Anh bị cô ép đến điên rồi, người phụ nữ này thật sự là muốn mạng của anh mà, anh cũng đã làm như vậy, cô còn không xác định được là 100%, “Nếu như đổi lại là những người phụ nữ khác, họ nhất định sẽ cười lớn coi trọng lên giường anh.”

“Hả? Thật sao? Vậy anh đi tìm những người phụ nữ khác đi, tốt lắm.” Một câu này, mặt của Quý Linh Linh cũng trầm xuống.

Ax. Anh giống như là đã nói sai rồi

_*****

69. Chương 69: Không Nghe Lệnh Của Thượng Tá Địa Nhân

edit+beta:pemichio

“Thượng tá Mộ, thiếu một người như tôi, thì vẫn còn rất nhiều cô gái đứng xếp hàng muốn làm bạn gái của anh ? Anh có muốn tôi thay mặt anh nhờ giới truyền thông loan truyền dùm không?” Quý Linh Linh khẽ ngửa cằm lên, nhìn Mộ Ly với ánh mắt cực kỳ khinh thường.

“Quý Linh Linh, em thật là một con sói mặt trắng,anh.” Anh sắp bị tức chết rồi, cô gái nhỏ này, lại dám lớn tiếng nói chuyện với anh, hơn nữa lại còn sử dụng chính lời nói của anh để đả kích anh, “Quý Linh Linh!”

“Anh nói nhỏ một chút đi, tôi không có bị điếc.” Mỗ nữ rất không khách khí liếc anh một cái.

Đây là thái độ gì? Dù gì hiện tại anh cũng là một bệnh nhân nha, cô có thể đối xử quá đáng với anh như vậy sao? Cô gái nhỏ nhu thuận mới vừa rồi đã chạy đi đâu rồi?

“Anh bây giờ là bệnh nhân, em phải chăm sóc anh.” Bây giờ dù cho có nói anh là người vô lại cũng được, dù sao anh cũng đã quyết định liều mạng rồi

“Anh còn dám nói, Mỗ Ly ,dựa vào gương mặt và bộ dáng cường tráng anh, ai sẽ tin được lại bị người khác một cước đánh ngã chứ? Mới vừa rồi em thấy anh mạnh như rồng như hổ,không hề yếu ớt chút nào!” Quý Linh Linh miệng lưỡi bén nhọn, không chừa cho Mỗ Ly một đường lui nào.

“Đúng vậy, anh rất cường tráng, người khác đá anh một cước, có lẽ không có chuyện gì, nhưng em đá là vào chỗ ***, anh rất hoài nghi có phải em cố ý hay không! Dù sao ,em đã thương anh thì em phải chịu trách nhiệm. Trong thời gian này , em phải có trách nhiệm chăm sóc anh cho tới khi anh khỏe lại, nếu không ngộ nhờ có di chứng gì , vậy thì nửa đời sau của anh sẽ phải nhờ vào em hết.” Mỗ Ly một hơi nói hết, nghe có vẻ nhẹ nhõm, nhưng người ngoài nghe thấy lại có cảm giác giống như anh rất muốn mình có di chứng để lại

“Nghĩ hay quá nhỉ, anh thì có thể để lại di chứng gì?”

“Có di chứng gì?Chẳng lẽ còn phải nói cặn kẽ với em sao? Em đá vào cậu em nhỏ của anh,ngộ nhờ nó có vấn đề gì, chẳng lẽ em lại không chịu trách nhiệm? Quý Linh Linh, em cũng đừng có quên, em là loại người mà người khác tổn thương em...em cũng thay cả nhà người đó mà đau lòng. Nếu như em nói em không phụ trách, anh một chút cũng không tin.” Nụ cười trên mặt Mỗ Ly càng ngày càng sâu, cô bé này, anh hiểu rất rõ.

“Thôi đi, anh có lảm hay không, cứ nhiên có thể lấy cái cớ này đi so, anh cũng là đàn ông sao?” Cái tên Mỗ Ly này, bây giờ cứ nhiên còn có thể nói như vậy.

“Anh không phải đàn ông? Em không thể xác nhận bằng lời nói được, tới đây a, tới đây để anh cho em kiểm tra , anh là một người rất rộng rãi à nha!” Mỗ Ly cười nheo mắt lại.

Quý Linh Linh nghe xong lời này, lập tức nổi giận, “Mỗ Ly bây giờ thân thể anh không được khỏe thì anh đừng có chọc em nếu không em đánh chết anh, anh có tin hay không?” Đồ lưu manh lại muốn chiếm tiện nghi của cô, đừng nói là cô không dám nhìn, thời đại internet phát triển như thế này, chưa ăn thịt heo không có nghĩ là chưa từng thấy heo chạy, thiệt là, không nên coi cô quá đơn thuần!

“Tới đây tới đây, em đánh anh đi,em đánh anh cho tàn phế đi,anh liền bắt đền em. Đến đây đi, Come on baby! Đánh anh đi, đánh anh đi!” Mỗ Ly anh.

Lau, nhìn bộ dáng đê tiện của anh ta!

Cắn răng, dậm chân, vỗ trán, té!

“Anh.Anh.” Quý Linh Linh duỗi đầu ngón tay ra, run run rẩy rẩy chỉ vào Mỗ Ly, thật là bị anh ta đánh bại rồi, thiện hạ đệ nhất da mặt dày nếu gặp anh ta cũng sẽ chào thua.

“Em yêu, đừng chỉ đứng đó, đến đây nha, bộ ngực của anh sẽ mãi mãi dang rộng vì em, đến đây nha, nơi này rất trống nhé!” Mỗ Ly cứ nhiên làm ra bộ dáng cần cần môi, vút mị nhân , bày ra tư thế khiêu khích.

Anh. Anh. Quả nhiên. Nhìn bộ dáng khúm núm e lệ của anh ta, nếu như không phải làm thượng tá thì khẳng định anh ta đã..... Nhất định là ra ngoài làm trai bao rồi! Nhìn bộ dáng ông ẹo hiện tại của anh ta, rất đúng tính chất của một tên trai bao đang quyền rũ phú bà nha!

“Tiểu Bạch Kiềm!” Quý Linh Linh cắn răng, nặn ra mấy chữ.

“Em yêu, anh chính là tiểu bạch kiềm của em,anh có thể phục vụ em 1000 đồng một đêm nha, đến đây nha, để cho anh phục vụ em!”

Té!

“Một ngàn đồng, em cũng không cần, anh tốt nhất nên quên đi cho em!” Quý Linh Linh thật là bị anh ta chọc tức đến nghiêng rằng nghiêng lợi, người đàn ông này là bị bệnh tâm thần phân liệt sao? Còn muốn tính tiền, cuộc sống có vấn đề sao, không biết sao lại cảm giác anh ta có vấn đề gì đó đây?

“Nghĩ hay quá nhỉ, anh có chứng cứ nha, một buổi tối ngày nào đó, có một người phụ nữ xinh đẹp, mặc một bộ lễ phục bảo thủ, ôm trọn bộ ngực sữa, còn lộ ra một cặp chân dài mê người, chắc, chắc, nhớ lại liền muốn ném một cái a!” Mắt Mộ Ly nhìn chăm chăm trần nhà, bắt đầu nghĩ tới tình huống lần đầu tiên gặp Quý Linh Linh.

“Câm miệng lại!” Nhắc tới chuyện này, Quý Linh Linh thật sự mắc cỡ chết đi được, anh ta còn dám nói mấy lời này để kích thích cô nữa!

Mộ Ly quay đầu lại, mang nét mặt quyến rũ nhìn cô, “Quý Linh Linh, đêm hôm đó em, rõ là. . . .” Anh ta liếm liếm đầu lưỡi, “Thật là muốn đem em ăn sạch sẽ!”

Nghe xong lời này, gương mặt trắng xanh của Quý Linh Linh lập tức ửng đỏ, cô có chút bứt rứt cúi đầu, cuống quýt che giấu sự ngượng ngùng của bản thân.

“Em yêu, nơi này cũng chỉ có hai chúng ta, hãy để cho anh dùng hết sức phục vụ em thật tốt nhé.” Ha ha, Mộ Ly nhin không được nở nụ cười, lại đỏ mặt, quả nhiên, cô gái nhỏ này rất mê người, mỗi lần đều lộ ra vẻ mặt đáng yêu như thế này, thật là làm cho anh yêu chết rồi.

“Câm miệng!” Quý Linh Linh hét lớn một tiếng, trực tiếp nhảy lên trên giường, tay chân cô lưu loát, một cước liền đem Mộ Ly áp ở trên giường.

Đem hai tay của anh túm vào cùng nhau, rồi đặt ở sau lưng, chân sau đặt ở hông của anh ta, bàn tay nhỏ bé giữ thật chặt ở chỗ xương quai xanh của anh ta, “Mộ Ly, anh còn dám nói về chuyện này nữa thì đừng trách em không nể mặt anh!”

Hung ác, cường hãn, tất cả động tác làm liền một mạch, thật là đặc sắc!

Thấy Mộ Ly không nói lời nào, Quý Linh Linh lại uy hiếp lần nữa, “Nếu như anh muốn ép em, em liền phé đi cậu em nhỏ của anh, để cho anh trở thành một thái giám chân chính!” Những lời thật có lực uy hiếp, ề hèm!

Lúc này, Mộ Ly mới chậm rãi mở miệng, “Em yêu, anh và em đã đụng qua da thịt rồi, anh đã có phản ứng, trưởng vô cùng đau.”

Té! Mất thể diện!

Két! Gương mặt nhỏ nhắn đang hã hê của Quý Linh Linh, lập tức sụp xuống, cô cúi đầu nhìn cặp đùi trắng nõn đang phơi bày của mình, đang áp sát vào phần eo của anh ta, không đúng, phải nói là đang đè lên mới đúng. Còn từ phần eo trở xuống thì lại thấy tám chân mỏng bị đẩy lên.

“Bệnh thần kinh!” Quý Linh Linh mắng một câu, tức giận tát một cái vào lồng ngực của anh ta, sau đó nhảy xuống giường chạy đến cửa, khom người nhặt lên giày của mình, “Mộ Ly, lần sau, nếu để em gặp lại anh, gặp một lần đánh một lần!”

Quá biến thái rồi, cô lại muốn ngược đãi anh, nhưng anh muốn tiếp tục vô sỉ. Vô sỉ tột cùng, đúng. Ác! Người đàn ông này, tâm. Cẩn rằng, dậm chân, té!

“Này, Quý Linh Linh, em đi rồi còn anh phải làm thế nào?” Mộ Ly cố nén lại chống thân thể lên, nhưng bắt đắ dĩ phía dưới lại càng căng đau lợi hại, “Làm ơn đi, thật không thể chịu đựng được nữa rồi, trong khoảng thời gian ngắn lại phản ứng đến ba lần, như vậy rất đau!” Mộ Ly thật là bị kích, chính anh cũng có chút tự giận bản thân mình, Quý Linh Linh đối với anh mà nói, giống như một loại thuốc kích thích tình dục. Chỉ cần đụng vào, sẽ tự nhiên xảy ra phản ứng sinh lý, mà lại còn rất thường xuyên, cư nhiên trong một thời gian ngắn mà có đến tận ba lần! Tận ba lần, thật ghê tởm!

Cuối cùng, bởi vì mỡ nữ đã bỏ đi nên mỡ nam vẫn tiếp tục dâng trào, chỉ đành phải cắn răng đỡ tường, đi tắm nước lạnh. Tiếp tục hạ hỏa như vậy, chắc chức năng sinh lý của anh sẽ giảm xuống mất.

Cộc cộc, cửa được mở ra.

“Ly, cậu đang làm gì vậy?” Tần Mộc Vũ mới vừa vào cửa, liền bị bộ dáng cúi người đỡ tường, hơn nữa còn để thân trần của Mộ Ly hù sợ.

Mộ Ly sững sờ, tên đó vì sao lại tới đây!

“Oa, không phải đâu, cậu cứ nhiên lại bị thương! Cậu là người mạnh khỏe vĩ đại a!” Về mặt kích động của Tần Mộc Vũ giống như so với việc phát hiện ra một vùng đất mới còn kích động hơn, “Không nghĩ tới a, cậu cũng sẽ tự mình ra tay, súng a, tớ đã nói rồi nha, làm xử nam thì có cái gì tốt, thân thể khó chịu tìm nữ nhân là xong!”

“Câm miệng!” Mộ Ly cắn răng, vốn là bộ dạng này của bản thân bị người khác nhìn thấy cũng đã đủ thảm rồi, bây giờ còn phải bị tên Tần Mộc Vũ kia cười nhạo.

“Ha ha.” Xem ra hôm nay đến đây thật là quyết định đúng đắn, có thể nhìn thấy bộ dạng này của Mộ Ly, bản thân cũng coi như là kiếm được lợi, “Ly, nói thật đi, đều là đàn ông mà, nên buông lỏng thì cần phải buông lỏng, nếu không sẽ đem bản thân mình nghiền đến tổn thương mất.” Tần Mộc Vũ đỡ Mộ Ly, từng bước từng bước đi về phía phòng tắm.

“Nếu như không muốn tớ khiến cậu biến mất ngay bây giờ, tốt nhất là cậu nên câm miệng!” Về mặt của Mộ Ly bây giờ cũng bị tức đến xanh lại.

“Ok, tốt tốt tốt, tớ không nói gì nữa là được rồi chứ gì?” Tần Mộc Vũ làm ra cử chỉ đầu hàng, nhưng nụ cười trên mặt kia lại không giảm chút nào, “Nhưng cậu không cảm giác cậu bé của cậu đã rất lớn rồi sao?”

Lúc này Mộ Ly đã ngồi vào trong bồn nước lạnh, nhắm chặt mắt lại, cắn răng, cảm thụ sự lạnh lẽo.

“Cậu nói xem bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn không chịu chạm vào đàn bà, cái tên này ruột cuộc là đang vì người nào mà thủ thân như ngọc đây? Nếu như tớ mà là người phụ nữ đó chắc chắn là sẽ cảm động đến chết nha.” Tần Mộc Vũ tựa vào cửa phòng tắm, nói.

Haiz. Rốt cuộc cũng đã khá hơn một chút rồi.

“Tần Mộc Vũ, cậu nói nhắm càng ngày càng nhiều rồi đó!” Mộ Ly cắn răng.

“Ồ, Ly, nếu như cậu không muốn cái đó bị hư, hay là hai chúng ta tự xử lý đi, bây giờ cũng đang chuộng phong trào đó lắm.” Tần Mộc Vũ bày ra một bộ dáng đồng ý..... “Cút!” Nổi giận, rốt cuộc anh cũng đã nổi giận!

“Không cần phải như vậy đâu, làm chuyện đó không phải là tớ vì cậu mà hy sinh sao!” Tần Mộc Vũ giống như không hề lo lắng chút chuyện nhỏ này.

“Cút! Cút ra khỏi tầm mắt của lão tử!” Mộ Ly nhặt lên chai sữa tắm, trực tiếp đập lên người Tần Mộc Vũ.

“Ai da, không cần nha, thượng tá đại nhân, đập bể rồi sẽ không chữa lại được nha!” Tần Mộc Vũ cười hì hì chạy ra.

Hừ! Đáng chết!

Bên trong quầy rượu.

“Lâm Tư Kỳ, tôi đã từng cảnh cáo cô rồi, đến bây giờ cô vẫn không chịu nhớ, đúng không?” Hôm nay Vu Uyển Tinh mặc một cái áo phong đen, da thịt trắng nõn, nổi bật dưới ánh đèn càng lộ ra vẻ hấp dẫn. Cô vẫn đang cầm lên một chai bia, uống vào.

“Tôi. Tôi không bỏ được anh ấy.” Lâm Tư Kỳ cúi đầu ngồi ở phía đối diện, tóc dài thả xuống che khuất gương mặt của cô, trong lời nói còn ẩn chứa tiếng khóc.

“Không bỏ được? Cái gì gọi là không bỏ được? Cô có biết bản thân cô có thân phận gì không? Chỉ bằng cô cũng muốn có được anh ấy?” Vu Uyển Tinh bá một tiếng để ly bia xuống, vươn tay kéo tóc Lâm Tư Kỳ.

“Á. Đau, van cầu cô đừng dùng sức, thật sự rất đau.” Thân thể Lâm Tư kỳ cũng nghiêng về phía trước, lực kéo của Vu Uyển Tinh thật quá lớn, khiến cho nét mặt của cô cũng có chút vặn vẹo.

“Đau? Cái này mà cũng gọi là đau?” Vu Uyển Tinh giơ tay lên, ở trên mặt của Lâm Tư Kỳ “Ba ba ba” tát liền ba cái, âm thanh thanh thúy lập tức chìm vào trong tiếng âm nhạc huyền ảo.

Lâm Tư Kỳ hô nhẹ một tiếng, nước mắt rơi xuống, “Uyển Tinh, thật ,thật xin lỗi, nhưng tôi vẫn rất thích anh ấy, nhưng dù tôi rất thích anh ấy nhưng vẫn nghe lời cô cái gì cũng không làm .” “Không làm gì?” Vu Uyển Tinh nói với giọng bình tĩnh, nếu không phải thấy động tác tiếp theo của cô thì cũng không biết cô cái thái độ gì “Pằng” lại là một cái tát.

“A.”

Vu Uyển Tinh buông tay ra, Lâm Tư Kỳ cúi đầu lo lắng, lấy tay che lại một bên má trái bị đánh của bản thân.

“Tôi. Tôi.” Có lẽ là đau đớn do bị đánh nên Lâm Tư Kỳ nghẹn ngào, không nói ra lời.

“Lâm Tư Kỳ, cô chỉ là một cô gái trong quán rượu, nếu như ban đầu không phải là tôi giúp cô, cô nghĩ cô có ngày hôm nay sao? Nếu như không phải là tôi giúp cô, cha của cô phải chăng cũng đã chết trong nhà tù rồi? Nhưng tôi cũng đã nói với cô một câu chẳng lẽ cô lại không thể nhớ được.” Vu Uyển Tinh tiện tay cầm vài chai rượu ra chơi.

“Tôi. Uyển Tinh, tôi biết rõ, tôi rất cảm ơn cô,tôi vẫn luôn rất cảm kích cô, cho nên lời nói của cô, tôi vẫn luôn nhớ, từ sau lần đó,tôi vẫn không hề gặp lại anh ấy, thật sự là không có.” Lúc này Lâm Tư Kỳ đã khóc không thành tiếng, thân phận của nàng thấp kém, vĩnh viễn không thể so với Vu Uyển Tinh.

“Không gặp anh ấy? Hôm nay chẳng lẽ cô chưa từng xuất hiện sao? Không phải bởi vì sự xuất hiện của cô mới khiến cho Lãnh Dạ Hi không có bất kỳ cơ hội nào sao?Hừ, cô thật đúng là một người đàn bà hại người, ban đầu Lãnh Dạ Hi vì thấy cô tội nghiệp đáng thương nên mới bỏ thí cho cô, nhưng không ngờ cô lại trở thành gánh nặng lớn cho anh ta” Đúng là vô cùng mỉa mai.

“Tôi.” Lâm Tư Kỳ ngẩng đầu lên, xuyên qua mái tóc dài nhìn Vu Uyển Tinh, chuyện ngày hôm nay, cô ta căn bản cũng không có xuất hiện, vậy tại sao lại biết rõ ràng như vậy? Lãnh Dạ Hi nói với cô ta sao? Không thể nào, Lãnh Dạ Hi cùng cô ta căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

“Lâm Tư Kỳ, một ả đàn bà như cô thật khiến cho người ta hận đến cực điểm, cô nói tôi nên làm thế nào với cô đây?” Vu Uyển Tinh quay đầu nhìn về phía Lâm Tư Kỳ, trong ánh mắt phát ra một luồng sáng khiến người ta sợ hãi.

“Tôi. Tôi. Là Mộ Ly bảo tôi đến giúp anh ta chuyện này , tôi. Tôi thật sự Uyển Tinh, van cầu cô, van cầu cô nghe tôi giải thích có được không? Tôi thật sự không có bất kỳ ý nghĩ gì khác, tôi là một cô gái đến từ quán rượu,nay lại trở thành một cổ gái ăn mặc không cần phải lo , đây tất cả đều là do cô cho tôi, tôi chỉ muốn làm người bình thường, không có bất kỳ hy vọng xa vời nào, Uyển Tinh, van cầu cô, tin tưởng tôi, tin tưởng tôi có được không?” Lâm Tư Kỳ, vừa nói vừa năn nỉ , thân thể của cô từ trên ghế tuột xuống đất, cuối cùng quỳ xuống dưới chân của Vu Uyển Tinh.

Mắt của Vu Uyển Tinh lạnh lẽo nhìn Lâm Tư Kỳ một cái, sau đó liền rút tay lại, xoay người, nhìn về phía người bán rượu nói: ” Lấy thêm một chai rượu đến đây.”

“A, vâng.” Người bán rượu khi đem rượu đưa cho cô thì liếc mắt nhìn Lâm Tư kỳ đang quỳ trên mặt đất một cái, người phụ nữ đang quỳ trên mặt đất nhìn bộ dáng thì vô hại, nhưng. Thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng

Vu Uyển Tinh cầm chai rượu, trực tiếp đem rượu rót vào trong miệng của mình, mà Lâm Tư Kỳ đang quỳ ở một bên thì cực kì lo lắng.

“Uyển Tinh tôi. Tôi” Lâm Tư Kỳ ngẩng đầu lên, gương mặt xinh xắn do không bị tóc che lại cũng lộ ra ngoài, “Tôi cái gì cũng không dám làm nữa, lần sau cũng sẽ không để anh ấy tìm được. Thật.” Cô tiếp tục năn nỉ , vậy mà Vu Uyển Tinh cũng không có bất kì động tĩnh gì

Một lát sau, Vu Uyển Tinh đem vỏ chai rượu bỏ xuống bàn, sau đó lấy từ trong ví ra một tấm thẻ ném ở trên quầy bar, nói với người bán rượu: ” Tôi muốn anh thay tôi nhìn cô ta quỳ cả đêm ở đây, đây là tiền

boa cho anh.”

Người bán rượu sững sờ, anh cũng chưa thu tiền boa trong trường hợp này bao giờ, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm như thế nào cho phải .

“Nếu như, anh không làm giống như tôi nói, vậy thì....” Khóe miệng Vu Uyển Tinh cong lên thành một nụ cười diêm dúa lạnh lùng mà lẳng lơ, “Tôi sẽ khiến anh đau thân hai nơi.” Đôi môi đỏ mọng mềm mại nhưng lại nói ra những lời cực kì khát máu.

“A.” Người bán rượu cả kinh, nhìn lại cô gái đang quỳ dưới đất, trong lòng sợ hãi, “Tôi nhất định sẽ làm thật tốt, nhất định sẽ làm thật tốt!”

Vu Uyển Tinh lạnh lùng nhìn anh ta một cái, liền cầm ví lên, “Nếu như cô dám đứng dậy, Lâm Tư Kỳ, cô cũng biết sẽ có hậu quả gì .” Dứt lời, Vu Uyển Tinh liền rời đi.

“Ô ô. Ô.” Thân thể Lâm Tư Kỳ lập tức ngồi phịch ở trên đất, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

“Cô gái bên kia đang làm gì vậy?”

“Uống nhiều quá nên quỳ xuống à?”

“Tớ thấy là cô ta đang khóc”

“Chắc có người bắt cô ta quỳ ở đó!”

“Thật là mất mặt”

Nghe những âm thanh truyền đến từ bên cạnh, Lâm Tư Kỳ cúi đầu càng thêm xấu hổ.

“Bên kia hình như đang rất náo nhiệt không biết có chuyện gì đang xảy ra nha?” Tần Mộc Vũ vừa vào quầy rượu, liền thấy một đồng người chen chúc trước mặt.

Gương mặt của Mộ Ly không lộ ra bất kì thay đổi gì khi nghe Tần Mộc Vũ nói, trực tiếp đi về phía phòng VIP.

“Này, tớ đang nói chuyện với cậu đó, sao lại không nói gì hết vậy!” Thiệt là, mỗi lần đều như vậy, để anh phải đọc diễn một mình.

“Tránh ra, nhìn cái gì mà nhìn?” Lúc này, một thanh âm vang dội truyền ra từ trong đám người.

“Ly, đi xem kịch vui đi!” Tần Mộc Vũ vốn là một côn đồ, chuyện tốt như thế, dĩ nhiên là sẽ không thể thiếu mặt anh được.

Mộ Ly cũng chú ý nhưng vẫn không có bước lại.

“Tất cả mọi người giải tán đi, tự mình chơi đi.” Lúc này lại là một giọng nói của một người lớn tuổi.

“Thấy một tiểu thư xinh đẹp quỳ ở chỗ này ,rất tò mò sao? Đều đi hết đi!”

“Đại tiểu thư, xin chú ý đến hình tượng.” Người lớn tuổi nhỏ giọng nói với cô bé bên cạnh.

“Dài dòng!” Cô bé liếc người bên cạnh một cái, liền đến bên cạnh Lâm Tư Kỳ .

“Không nên quỳ ở chỗ này .” Nàng kéo Lâm Tư Kỳ một cái.

“Không...không cần, cầu xin cô không cần phải lo cho tôi.” Lâm Tư Kỳ lập tức hoảng sợ.

“Cái gì mà không cần, tôi không cho phép xuất hiện loại chuyện như thế này ở chỗ của tôi” Nhìn qua chỉ là một cô bé , nhưng lời vừa nói ra lại cực kì bá đạo.

“Vị tiểu thư này, em không thể ,” Lúc này người bán rượu cũng vâng vâng dạ dạ nói.

“Sẽ như thế nào? Nói với người đã làm ra chuyện này, nếu dám động đến cô ấy thì chính là muốn đối đầu với Tư Kỳ Nại Mỹ ta!”

Tư Kỳ Nại Mỹ, lại là Tư Kỳ Nại Mỹ!

70. Chương 70: Thượng Tá Mộ Tức Giận

“Thấy không Ly, có kịch hay kia.” Tần Mộc Vũ cười cười nói.

Mộ Ly không để ý đến hắn, trực tiếp đi vào phòng, “Này, lại thêm một tuồng nữa!”

“Đại tiểu thư, thân phận của cô không thể bại lộ được.” Trưởng lão dặn dò cô..

“Tân tiên sinh, ông quản quá nhiều!” Tư Kỳ Nại Mỹ hoàn toàn không để ý đến lời nói của Tỉnh Thượng Tân Sinh

“Vùng đất này là của nhà Tư Kỳ đấy !”

“Cô bé kia khí thế thật là mạnh mẽ!”

“Làm ơn, cô ấy là đại tiểu thư nhà Tư Kỳ !”

Một loạt tiếng cảm thán vang lên, chỉ có Lâm Tư Kỳ mê mang, không biết làm sao.

“Tiểu thư, đừng quỳ nữa, tiểu thư Tư Kỳ đã nói rồi, không ai còn dám động tới cô nữa.” Người bán rượu luôn miệng nói.

Nhà tài phiệt Tư Kỳ ở Nhật Bản, tục truyền là gia tộc cổ ở Trung Quốc từ rất lâu trước đã đến Nhật Bản tổ chức hắc đạo, hiện tại có ai không biết nhà Tư Kỳ hắc – bạch đều ăn sạch, ở ngoài sáng, nắm trong tay cả xã hội chính là tài phiệt Tư Kỳ. Mặc dù trong truyền thuyết, trong hắc đạo vẫn tồn tại một tổ chức khác, gọi là tập đoàn Hắc Diêm, nhưng tin đồn chính là tin đồn, chưa từng nghe thấy tập đoàn Hắc Diêm có bất kỳ động tĩnh gì. Cho nên, ở trong xã hội, mọi người công nhận là tài phiệt Tư Kỳ đứng đầu hắc đạo.

Thiên kim nhà Tư Kỳ, từ thời niên thiếu đã sớm là nhân vật trong truyền kỳ. Dáng dấp nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, tuy nhiên cô có đức tính luôn bất bình dùm người khác, với bản lĩnh của cô và sự coi trọng của mọi người, khiến cho Tư Kỳ Nại Mỹ trở thành một nhân vật hô mưa gọi gió.

“Tôi.”

“Nói lời vô dụng làm gì, Tân Sinh tiên sinh, hãy đưa vị tiểu thư này về nhà đi.” Tư Kỳ Nại Mỹ căn bản không có cho Lâm Tư Kỳ bất kỳ cơ hội cự tuyệt.

“Đại tiểu thư, cô.”

Tư Kỳ Nại Mỹ liếc hắn một cái, “Dài dòng!” Nói xong, liền sải bước rời đi, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đi theo sau lưng đều là hộ vệ của cô.

Tỉnh Thượng Tân Sinh, bắt đắc dĩ bĩu môi, đại tiểu thư này tính khí lớn thật, mỗi lần chữ mình cứ như dạy một đứa trẻ.

“Tiểu thư, tôi đưa cô về nhà.”

Lâm Tư Kỳ ngược đôi mắt đắm lệ mê ly nhìn Tỉnh Thượng Tân Sinh, không biết rõ tình huống.

“Mộ Ly, người nhà Tư Kỳ đều đã tới, tôi có cảm giác kịch hay vẫn còn tiếp.” Tần Mộc Vũ vừa vào phòng, đã không nhịn được mở miệng lần nữa. “Người anh em, cậu nể mặt tôi có được hay không, đừng để tôi nói chuyện một mình như vậy.”

“Cậu quá nhiều lời.” Mộ Ly trả lời một câu.

“Cái gì, không phải tôi muốn không khí bớt căng thẳng hay sao? Thiệt là, ai cũng biết tôi là một người thân thiết với Thượng tá Mộ, nhưng mà mọi người không biết Thượng tá Mộ thật ra là một khối đá lạnh lẽo!” Tần Mộc Vũ bắt đầu bắt măn oán trách.

“Tần Mộc Vũ, cậu gần đây rất rảnh rỗi phải không?” Mộ Ly không nhìn được.

“Đúng vậy, là tôi rảnh rỗi đó, mọi chuyện đều có người khác điều tra rồi, tôi dĩ nhiên là rất rảnh rỗi, nhưng mà hiện tại tôi có một tin tức thú vị, có muốn nghe không?” đôi tay Tần Mộc Vũ dè ở sau gáy, tự tại bất chေo chân.

“Nói.”

“Đại tiểu thư nhà Tư Kỳ này, cũng không phải đột nhiên tới nơi này đâu.”

“Cô ấy không phải đến vì vùng đất này sao?” Mộ Ly hỏi ngược lại.

“Làm ơn, cậu quá đơn thuần, nhà Tư Kỳ sẽ đem vị tiểu thư được thương yêu nhất ra chỉ vì vùng đất thúi sao?” Tần Mộc Vũ có chút xem thường trí thông minh của Mộ Ly

Mộ Ly nheo mắt lại, khuôn mặt không biểu lộ tâm tình gì.

“Cậu nói nếu như nhà Tư Kỳ hướng tới kết thân với chính phủ, cậu cảm thấy sẽ như thế nào?” Tần Mộc Vũ đột nhiên chuyển bộ dạng cười cợt thành bộ dạng uy nghiêm..

“Bây giờ là thời đại gì? Còn có việc kết thân sao?”

“Ha ha, có chứ, có lợi, tại sao không làm chứ?”

“Người kia là tôi?” Mộ Ly bình tĩnh hỏi.

“Không tệ, lần này phản ứng rất nhanh.” Tần Mộc Vũ mặc dù còn có chút không đứng đắn, nhưng mà trên mặt lại hoàn toàn không có nụ cười, “Lần này, tôi cho người đi điều tra được nhà Tư Kỳ có mục đích này, vì phía chính phủ bày tỏ nguyện ý chiếm lĩnh, cho nên Nhật Bản đã âm thầm phái lãnh sự tới xử lý chuyện này.”

“Hừ.” Mộ Ly cuối cùng đơn giản hừ lạnh một tiếng.

“Chuyện như vậy dù sao không biết trước được kết quả cuối cùng là dạng gì, ai cũng không đoán được.”

“Vậy thì sau này hãy nói.” Mộ Ly không nói bất cứ lời nào về chuyện này, hôn nhân đại sự của anh, bất luận kẻ nào cũng không nắm được, mặc kệ người đó là ai.

“Được rồi, kết thúc ở đây, tôi phải đi ra ngoài tìm việc vui rồi.” Tần Mộc Vũ nói chuyện xong, cả người cũng hoàn toàn buông lỏng, lúc trước anh còn có thể sợ Mộ Ly phát giận vì chuyện này, nhưng mà thấy cậu ta rất thần nhiên, mình cũng an tâm.

“Ừ.” Mộ Ly chỉ đơn giản đáp một tiếng, không có nhiều lời, nhưng tình cảm trong lòng hai người đàn ông này đã sớm có dấu ấn kiên định .

Sau khi Tần Mộc Vũ đi, mặt Mộ Ly lạnh lùng, căng thẳng, tin tức này, hẳn đến bây giờ cũng còn chưa nhận được, chẳng lẽ phía trên thật sẽ có động tĩnh? Tư Kỳ Nại Mỹ? Gia tộc Tư Kỳ? Hẳn giờ tay lên trên trán, tình huống bây giờ hình như thay đổi khá phức tạp. Chuyện kia, còn chưa có tra ra manh mối, lại xảy ra nhiều vấn đề như vậy.

Mộ Ly lấy điện thoại di động ra, “Lão Trung, hãy điều tra về Lâm Tư Kỳ.”

“Mộ tiên sinh khi nào cậu trở về, là. . . . Là Vu tiểu thư.”

“Uyển Tinh?”

“Đúng vậy.” Mộ Ly trầm mặc một hồi lâu, tiếp tục nói, “Phái mấy người bảo vệ Quý Linh Linh, tôi không muốn cô ấy xảy ra bất kỳ chuyện gì.”

“Dạ, Mộ tiên sinh.”

Mộ Ly cúp điện thoại, Vu Uyển Tinh? Anh tựa vào ghế sa lon, nhắm mắt lại, suy tư.

“Linh Linh? Linh Linh.” Trang Mỹ Cầm nhìn Quý Linh Linh đang ngồi ở trên ghế sa lon sững sờ, không khỏi liên tiếp kêu hai tiếng.

“Hà? A, mẹ.” Quý Linh Linh chợt ý thức được mình mất hồn, lập tức đứng lên, trên nét mặt dù sao cũng hơi co quắp.

“Linh Linh, đã xảy ra chuyện gì sao?” Trang Mỹ Cẩm đi tới bên cạnh con gái, lôi kéo tay của cô ý bảo cô ngồi xuống.

“Không có, gần đây công việc. rất bận.” Quý Linh Linh cup mắt xuống.

“Vậy thì tốt, con nhớ phải nghỉ ngơi nhiều, con bây giờ đã là nhà thiết kế chính, áp lực lớn hơn so với trước kia.” Trang Mỹ Cẩm giơ tay lên vuốt tóc con gái, gương mặt hiền lành.

“Mẹ, con. Con muốn hỏi mẹ... mẹ có trách con lên làm nhà thiết kế chính không?” Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, giống như là suy tư thật lâu, lúc này mới hỏi.

Chỉ thấy Trang Mỹ Cẩm dừng lại một lát, ngay sau đó vỗ nhẹ nhẹ tay của cô, “Linh Linh, mẹ cho tới bây giờ đều không có trách con. Con có tài, có năng lực đảm nhiệm. Mặc dù mẹ. Linh Linh, mẹ không để cho con làm, chỉ là không muốn vì tài hoa của con, khiến con.” Nói tới chỗ này, Trang Mỹ Cẩm nghẹn ngào “Mẹ.”

Trang Mỹ Cẩm cười cười, liên tiếp khoát tay, “Con xem mẹ, lớn tuổi, nói tới nói lui không lưu loát. Linh Linh, mẹ chỉ không muốn con giống như ba con.”

“Mẹ.” nước mắt của Quý Linh Linh cũng lập tức rơi xuống.

“Tài năng của con và ba con rất giống nhau, nhưng cho dù là như vậy thì như thế nào? Cuối cùng còn không phải là rơi vào kết cục kia?” Trang Mỹ Cẩm dời đi ánh mắt, mặt mày khó nén bi thương. “Con là một cô gái, mẹ chỉ muốn con có cuộc sống bình thản một chút, như vậy là được rồi. Mẹ hiểu biết tại sao Tử Tuấn không đến nhà chúng ta rồi, Linh Linh, đừng chịu uất ức, mẹ muốn con hãy theo đuổi hạnh phúc.”

Quý Linh Linh cúi đầu, mặc cho từng giọt nước mắt rơi xuống .

“Mẹ, con cũng muốn sống cuộc sống bình thản, tìm một người bình thường, trải qua ngày tháng bình thường, chúng ta cùng nhau sống.” Nhưng, ước nguyện nhỏ này hình như trở nên khó khăn.

“Con bé ngốc.” Trang Mỹ Cẩm mím môi thật chặt, tay của bà nắm chặt tay con gái, đều do bà không có năng lực, hại con gái từ nhỏ đến lớn vẫn luôn bị người ta khi dễ, hiện tại bạn trai cũng bị con gái thị trường đoạt đi, “Hạnh phúc, không ai ngờ tới, tất cả phải tự nhiên mới tốt. Bạn trai tương lai của con, mặc kệ cậu ta là người bình thường, hay xuất sắc chỉ cần cậu ta yêu con, chỉ cần cậu ta có một trái tim thiện lương, là được rồi. Mẹ sống nhiều năm như vậy, không có cho con quá nhiều. Cẩm giác an toàn, thật xin lỗi.”

Trang Mỹ Cẩm nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng càng cảm thấy có lỗi với con gái.

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, mấy năm qua con vẫn luôn rất tốt, chỉ cần có mẹ ở đây, con đều không thấy khổ.” Quý Linh Linh lo lắng trấn an mẹ mình.

Mẹ là đã từng là một tiểu thư khuê tú, nhưng gia đình gặp chuyện, mà bản thân lại yếu đuối, sau khi ba qua đời, bà một mình cắn răng nuôi lớn cô và em trai, đã không dễ rồi.

Trang Mỹ Cẩm ôm quý Linh Linh, “Con gái, con cũng nên dừng cảm lên. Bọn họ cũng có hạnh phúc của mình rồi, con cũng nên tìm hạnh phúc của mình thôi.”

“Ha ha, con biết rõ..., con vẫn luôn rất dũng cảm.” Quý Linh Linh xoa xoa nước mắt, cười nói.

Cứ như vậy hai mẹ con dựa vào nhau, hưởng thụ yên tĩnh chốc lát

“Đúng rồi mẹ, con muốn nói ẹ biết một chuyện.”

Trang Mỹ Cẩm buông tay ra, “Chuyện gì?”

“Công ty phân cho con nhiệm vụ, mấy ngày nữa phải con đi công tác nhưng thời gian chưa định.”

“Vậy thì con phải làm cho tốt.”

“Nhưng. Một mình mẹ.” Quý Linh Linh lo lắng hỏi.

“Cái gì một mình mẹ, sáng sớm là Thiên Minh trở về rồi”

“Nó được nghỉ ạ?”

“Nó nói hiện tại nó đã học xong cấp ba, định về ở cùng chúng ta. Hơn nữa nói cho con biết một tin tức tốt, khi về nó sẽ giới thiệu bạn gái.” Trang Mỹ Cầm vừa nói tới đây, trên mặt không còn lo lắng.

“Thật à! Cô bạn gái nó có tốt không ạ?” Quý Linh Linh cũng vui vẻ ra mặt, xem ra em trai đã trưởng thành.

“Mẹ nghĩ, chờ sáng sớm ngày mai khi trở về, hẹn bạn gái nó cùng nhau ăn một bữa cơm, con cảm thấy như thế nào?”

“Mẹ, tốt như vậy sao? Sáng nay Thiên Minh tính sao?”

“Đồng ý rồi, nó nói bạn gái của nó không phải là người địa phương, chuẩn bị chuyển tới ở cùng nhau.” Trang Mỹ Cầm cười cười mà nói ra.

“Ồ chung!” Quý Linh Linh lập tức đề cao âm thanh, thằng nhóc này có chút quá mức rồi, vừa học xong, đã muốn mang bạn gái về nhà ở chung!

“Dĩ nhiên không phải..., phòng ở nhà của chúng ta dù sao cũng nhiều, mẹ. Mẹ làm sao có thể để cho bọn nó ở chung đây?” Trang Mỹ Cầm vội vàng nói.

Quý Linh Linh đen mặt, mẹ có quá đơn thuần hay không, thanh niên bây giờ tùy tiện ở đâu cũng có thể chung phòng rồi, thiệt là!

“Được rồi,..., bọn nó nguyện ý trở lại là được, con không có ý kiến. Hẹn thời gian ăn cơm rồi nói cho con biết một tiếng, con mời.” Quý Linh Linh cầm một quả táo ở trên bàn trà, rồi đứng lên.

“Ừ, mẹ sẽ nói cho con trước.”

“Được, mẹ con muốn ngủ.”

“Đi ngủ thôi.”

Quý Linh Linh cầm quả táo trở về phòng, cái thời đại này thật là thời đại cởi mở, nghĩ cô đã hơn hai mươi, chuẩn bị gần tuổi ba mươi, còn chưa có xxoo, em trai của cô cứ nhiên trắng trợn mang bạn gái về ở chung? Đây thật là. Chị gái như cô có chút khó chịu nha

Ngày hôm sau, Quý Linh Linh bước vào công ty, liền bị Thẩm Hiểu Phi ngăn cản.

“Hiểu Phi cô làm gì đấy?”

“Câm miệng, không cho nói chuyện!” Thẩm Hiểu Phi lập tức nhìn cô với ánh mắt hung ác, sau đó kéo cô vào khu nghỉ ngơi của nhân viên.

“Làm ơn, sáng sớm cô định làm gì?” Cô hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên

“Cô còn dám hỏi tôi làm cái gì? Ngày hôm qua cô làm chuyện tốt gì?” gương mặt Thẩm Hiểu Phi âm trầm, vẻ mặt này sao nhìn có chút giống vì chính nghĩa thế?

“Tôi. Éc.” Quý Linh Linh nhìn Thẩm Hiểu Phi sáng mắt lên, không biết sao mọi người trong công ty lại biết điều này.

“Cô và ông chủ có chuyện tốt đúng hay không? Cô thật là, chuyện tốt như thế, tại sao không len lén nói cho tôi biết chứ!” thái độ Thẩm Hiểu Phi thay đổi 180°.

“Hử. . . .” Quý Linh Linh cũng ngây ngẩn cả người, lời đồn quả nhiên không thể tin.

“Khụ khụ. Hiểu Phi cô phải nhớ, đây là thời đại mới, thanh niên tốt phải tích cực tiến lên, cố gắng làm việc, những tin tức nhảm chán, cô có thể lên trên web xem, được không?” Thật là thua cô, xem ra lần mình này gặp nguy hiểm rồi.

“Tôi đúng là xem trên web đó, mọi người trong công ty đều xem được trên web.” Thẩm Hiểu Phi nhìn cô với ánh mắt ngu ngốc.

“Cái gì?”

“Xem này.” Thẩm Hiểu Phỉ lấy điện thoại di động ra, giải thích.

“Sát thủ tình trường Lãnh Dạ Hi, thành đôi với ide Quý Linh Linh”! Cái tựa đề này thật có vấn đề, “Sát thủ tình trường”? Cái từ này gắn cho Lãnh Dạ Hi hình như không đúng.

“Nhìn này, hình của hai người.” giọng nói Thẩm Hiểu Phỉ hơi run.

Bức hình này là Quý Linh Linh cúi đầu kéo cánh tay Lãnh Dạ Hi tiến vào trong hội trường, đây không phải là ngày hôm qua sao!

Quý Linh Linh lập tức lại cảm thấy đau đầu

“Còn có cái này.” Thẩm Hiểu Phỉ dùng tay chỉ những dòng bình luận

“Linh Linh, tôi cảm thấy bây giờ cô thật là ‘ nổi tiếng nhất ’!” Thẩm Hiểu Phỉ trầm ngâm nói.

“Đây là cái gì?” Khi xem bình luận, Quý Linh Linh nghĩ thầm rồi.

—— Một nhân viên nho nhỏ, lại có thể cùng ở chung với ông chủ, cô gái đó là vì tiền sao?

Phía sau cùng gần 10 nghìn lời bình.

Lúc nào thì Lãnh Dạ Hi nổi tiếng như vậy rồi, sao mình không biết?

“Linh Linh, tôi cảm thấy gần đây cô ra cửa phải chú ý, Lãnh Dạ Hi tuổi trẻ tướng mạo đẹp, bao nhiêu cô gái thích mà không thể tiếp cận được, nhưng bây giờ cứ nhiên bị cô.” Thẩm Hiểu Phỉ có thái độ xem chuyện vui.

“Sao tôi không biết nhỉ ?” Quý Linh Linh hỏi ngược.

Thật buồn cười ? Chẳng lẽ Lãnh Dạ Hi là ngôi sao? Rõ ràng không phải.

“Linh Linh cô không cần giả ngu, sản nghiệp nhà họ Lãnh lớn như vậy, Lãnh Dạ Hi là người thừa kế duy nhất sản nghiệp nhà họ Lãnh, đáng đáp anh tuần lạnh lùng, năng lực làm việc hạng nhất, ai mà không thích .”

“Có liên quan gì đến tôi sao?.” Quý Linh Linh vẫn không hiểu.

“Xem ra cô không thường vào Post Bar rồi, Lãnh Dạ Hi nổi tiếng ở trong web forum, rất nhiều mỹ nữ hâm mộ, cô lại có thể thành đôi với anh ta, vậy hãy cầu phúc ỉnh đi!” Thẩm Hiểu Phỉ rõ ràng chính là ước ao ghen tị chứ sao.

“Thẩm Hiểu Phỉ sao anh lại nói như vậy, anh rõ ràng là.” Sao lại nói chuyện với cô như vậy.

“Bình tĩnh, không phải tôi hâm mộ cô đâu, chị gái ạ” Thẩm Hiểu Phỉ dừng một chút nói, “Ha ha, chị gái à có cảm thấy thú vị không! A ha ha ha ha.”

Biến thái!

“Đại tiểu thư, cô lấy tôi ra trêu đùa?”

“Quý đại tiểu thư, mau trở về phòng làm việc đi, tôi có thể tưởng tượng ra mọi người trong phòng thiết kế của cô, sẽ dùng ánh mắt gì nhìn cô, oa, quả thực là quá hay đi!”

Nhìn Thẩm Hiểu Phỉ, Quý Linh Linh cũng biết mình đã trở thành trò giải trí

Trước mắt lại nghiêm trọng rồi, vốn cho là chỉ cần mình nghiêm túc làm việc duy trì quan hệ sếp và nhân viên với Lãnh Dạ Hi là được rồi, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện. Thật là không muốn sống mà.

Quý Linh Linh cúi đầu than khổ, rồi đi lên lầu, dù sao chuyện gì nên tới cũng phải tới.

“Tôi đi nha.”

“Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại nha? Hoặc là cô cũng làm một Blog đi, tôi làm fan trung thành của cô!” Thẩm Hiểu Phỉ vui vẻ vỗ tay sau lưng Quý Linh Linh

“Ngu ngốc!”

Thẩm Hiểu Phi bỏ điện thoại di động vào trong túi của mình, “Thì ra là Linh Linh tính tình đơn giản, cuộc sống sau này khó khăn đây.” Hắc hắc. Phải đi xem chuyện vui

Quả nhiên Thẩm Hiểu Phi đoán không sai, đoạn đường Quý Linh Linh đi, đồng nghiệp toàn bộ công ty đều chú ý đến cô.

Trong bụng không ngừng kêu khổ, làm sao lại xảy ra loại chuyện hoang đường. này

“Cô ta chính là nhà thiết kế Quý Linh Linh.”

“Đúng là chị ta, dung mạo cũng thường thôi, sao lại quyến rũ được Lãnh tổng?”

“Cô đó, đừng chỉ xem bề ngoài, không chừng người ta trên giường.”

He he, he he, mấy người nhân viên tập trung một chỗ, nhỏ giọng nở nụ cười.

Quý Linh Linh vừa đẩy cửa phòng thiết kế ra, toàn bộ ánh mắt đồng thời đều nhìn cô.

“Éc. Chào buổi sáng.” Đầu lưỡi có chút lượn vòng rồi.

Những người khác sững sờ, hình như còn chưa có phản ứng kịp, “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!”

.

Quý Linh Linh nhìn ánh mắt mập mờ không rõ của bọn họ, lại cảm thấy trong lòng càng lúng túng

“Linh Linh, cô đã đến rồi à!” Giang Tâm Dao vừa thấy cô, liền hưng phấn chào hỏi.

“Tâm Dao, Chào buổi sáng.” Cô có chút vô lực chào hỏi.

“Linh Linh, thì ra ước hẹn của cô và Mộ Ly tất cả đều là giả, cùng Lãnh tổng mới là thật! Chúng tôi đều bị cô lừa nha.” Giang Tâm Dao cười đến híp cả mắt .

Làm ơn, lời này rất cầu huyết.

“Tâm Dao. Tôi.”

“Ai là quý Linh Linh, đứng ra!”

Đúng lúc ấy thì, trong phòng thiết kế truyền ra một giọng nữ, cao vút bi phẫn!

Đây là cái gì?

Trong phòng thiết kế, ai cũng sững sờ nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“Hình như tìm cô.” Giang Tâm Dao cũng không biết là có chuyện gì.

Quý Linh Linh đã đứng lên, đi ra

“Ai là quý Linh Linh, đứng ra!” Tư Kỳ Nại Mỹ mặc đồ màu đen, tóc dài buộc đuôi ngựa, nếu không phải cô mở miệng lộ ra sự tức giận, những người khác đều sẽ coi cô như bé gái.

Khí thế thật mạnh mẽ, chẳng biết tại sao, những người khác hoàn toàn không có ai dám nói một câu, sáng sớm có người quậy phá sao!

“Là tôi.” Quý Linh Linh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, giọng nói không kiêu ngạo không tự ti.

Nhất thời, cô là tiêu điểm của mọi ánh mắt

Tư Kỳ Nại Mỹ cũng nhìn về phía cô, mặc bộ đồ công sở màu xanh dương nhạt, mặt mũi tinh xảo, vóc người cao gầy, cũng có thể coi là cô gái xinh đẹp.

“Là cô chuẩn bị lấy Lãnh Dạ Hi?” Tư Kỳ Nại Mỹ vừa lên tiếng, trong phòng thiết kế nhất thời đứng hình, cuối cùng rốt cuộc ra khỏi một cái kết luận, “Hai nữ giành một nam” !

Quý Linh Linh khẽ cau mày, xem ra hôm nay đen đủi rồi. Cũng như người trước mặt hiện tại, một gương mặt trẻ con, kết hợp với vóc người, rõ là. . . . chỉ kém mình một chút mà thôi.

“Tiểu thư, xin hỏi cô là?” Hầu Tử không muốn Quý Linh Linh gặp phiền toái, nên đi đến trước mặt của Tư Kỳ Nại Mỹ, “Nếu như không ngại, tôi mời cô uống ly cà phê.”

“Cà phê? Không cần? Ý đồ tôi tới, cô vẫn chưa rõ sao?” Tư Kỳ Nại Mỹ không cảm kích chút nào.

“Ý đồ của cô, tôi không hiểu rõ.” Quý Linh Linh cùng với cô hai mắt nhìn thẳng, trong ánh mắt không có chút nào khiếp đảm.

“Vị tiểu thư này, khi nói chuyện với đại tiểu thư của chúng tôi nên khách khí một chút!” Lúc này, vệ sĩ đứng bên Tư Kỳ Nại Mỹ lên tiếng.

Quý Linh Linh dời ánh mắt đi, nhìn về phía hần, “Lời của tôi rất khách khí!”

“Thật là to gan!” Tư Kỳ Nại Mỹ bực tức nói .

Những người khác kinh ngạc nhìn, người tới quả nhiên không tốt, dựa vào bên người cô đi theo bốn vệ sĩ cũng có thể thấy được. Không phải là giành đàn ông sao, chuẩn bị cho người đánh Quý Linh Linh đây mà.

“Cô thật là, cho tới bây giờ không người nào dám nói với tôi như vậy.” Tư Kỳ Nại Mỹ đi tới phía sau cô, nói. “Nhưng, tôi muốn xem cô có bao nhiêu bản lĩnh, lại có thể quấy rầy Lãnh Dạ Hi.”

“Tôi nghĩ, cô và Lãnh tổng có hiểu lầm, không bằng đi tìm anh ta đi, anh ta sẽ giải thích cho cô.” Sao cô lại gặp phải chuyện này, còn bị người ta tìm tới công ty, làm như cô là tiểu tam?

“Hỏi anh ta? Tại sao cô bảo tôi đi hỏi anh ta?” Tư Kỳ Nại Mỹ hỏi ngược lại.

Vị đại tiểu thư này có phải nghe không hiểu không.

“Nếu như cô không đi hỏi anh ta, vậy tôi phải đi làm việc.” Dứt lời, Quý Linh Linh liền muốn xoay người, cô không có nhiều thời gian để nói chuyện phiếm như vậy.

“Đứng lại!” Lúc này, một người đàn ông đi lên trước, kéo cánh tay Quý Linh Linh .

“Ồn ào. . . .” rất cuộc ra tay! Mọi người trợn to hai mắt, Giang Tâm Dao đứng ở đằng xa, tay nhỏ bé nắm thật chặt, khuôn mặt gấp gáp, nhưng không biết nên làm gì đây.

“Lúc này tôi đã nói rồi, nói chuyện với đại tiểu thư của chúng tôi nên khách khí một chút, mà cô ấy vẫn chưa nói xong!” Một người dáng dấp cao to, giằng co với một cô gái bé bỏng thật có chút quá mức.

Quả nhiên!

“A!”

Chỉ thấy Quý Linh Linh xoay ngược lại, một tay kéo cánh tay hần, sau đó một cước liền đá vào bụng của hần. Anh chàng hét to một tiếng, quỳ trên mặt đất.

“Cô dám ra tay với người của tôi?” về mặt Tư Kỳ Nại Mỹ dữ tợn.

Quý Linh Linh phủi tay, “Vậy thì sao? Tôi đã nói cho cô biết, cô nên đi tìm Lãnh Dạ Hi.”

Ồn ào. . . . Quý Linh Linh biết võ! Hơn nữa còn khá tốt! Chàng vệ sĩ cứ như vậy ngã xuống, nhân viên phòng thiết kế nhìn nhau, xem ra lần sau tán gẫu về Quý Linh Linh thì bọn họ phải cẩn thận.

Tư Kỳ Nại Mỹ trợn mắt nhìn Quý Linh Linh, cô lui về phía sau một bước, ba vệ sĩ bên cạnh tự động chắn trước mặt.

Muốn đánh nhau sao? Làm ơn, loại chuyện như vậy chỉ có học sinh tiểu học mới làm

“Tâm Dao, gọi bảo vệ.”

“Được!” Giang Tâm Dao lấy lại tinh thần, tự nhiên đánh người, thật là quá đáng.

“Tiểu thư, nếu như cô muốn cho người của cô ra tay ở chỗ này, nên nghĩ đến hậu quả.” Quý Linh Linh có ý tốt nhắc nhở.

“Hậu quả? Tôi ngược lại muốn xem ai dám động tới Tư Kỳ Nại Mỹ này!”

Tư Kỳ Nại Mỹ?

Người ngoại quốc?

Quý Linh Linh nhìn người trước mặt, sao cô ta hồng hách, bất chấp hậu quả như vậy, chắc là một thiên kim, cho nên mới dám không chút kiêng kỵ gì như vậy.

“Đánh!” Tư Kỳ Nại Mỹ ra lệnh một tiếng, ba vệ sĩ liền xông về phía Quý Linh Linh.

Xem ra, mình không thoát được rồi.

Chỉ thấy Quý Linh Linh đột nhiên tung người, một tay chống trên mặt bàn, nhắc chân đá một cước.

“A!” Một vệ sĩ ngã xuống đất.

Quý Linh Linh nhanh chóng xoay người, một cước đá vào phía sau, đôi tay bắt hấn lại, đầu gối nện vào bụng hấn.

“A!” Tiếp một người.

“Tất cả mọi người ở đây có thể làm chứng cho tôi, tôi không có gây sự với mấy người.” Quý Linh Linh nắm chắc tay, nhìn vệ sĩ đứng cách xa mình nhất.

“Đánh con gái, thật là hèn hạ!”

“Mấy chàng trai bị cô gái đánh, thật là mắc cỡ chết người!”

Vệ sĩ có lẽ là trong lòng bốc hỏa, nên móc ra cây gậy, trực tiếp lao lên đánh Quý Linh Linh. Cô nghiêng người, đã tránh được.

Quý Linh Linh lui về sau, bởi vì mang giày cao gót, bị hất chân một cái, té xuống đất ba vệ sĩ đứng lên, cùng đi tới chỗ Quý Linh Linh.

“Ừm . . .” Quý Linh Linh đỡ cái bàn liền tiếp lui về phía sau, một tay chuẩn bị cởi giày của mình, nhưng đã quá chậm.

Vệ sĩ cầm cây gậy thừa thắng xông lên, vung cây gậy trong tay đánh cô, nhìn bộ dáng hấn, không để ý đối thủ của mình chỉ là một cô gái, hơn nữa lúc này chân cô lại bị thương.

Quý Linh Linh cắn môi, bắt lấy cổ tay của hấn, dùng một lực kéo hấn về hướng mình, đầu gối trực tiếp đập vào ngực của hấn!

Hấn lập tức ngã xuống đất, mà quý Linh Linh cũng bởi vì đứng không vững, ngã xuống đất.

“Nếu như hôm nay không xử lý được cô ta, mấy người cũng đừng mong trở về!” Tư Kỳ Nại Mỹ lớn tiếng ra lệnh!

“Này, mau ra giúp đi, nhờ thiết kế Quý bị đánh!”

“Tôi. Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng. Tôi.”

Người của phòng thiết kế trừ thay Quý Linh Linh đổ mồ hôi hột ra, không có một ai dám đứng ra.

Lúc này một người vệ sĩ đi tới bên Quý Linh Linh, đá một cái, bởi vì không để ý, Quý Linh Linh bị đá một cước vào bụng.

“Ô!” Ngay sau đó cô liền ôm bụng rên lên.

Hai tên con lại thấy thế, cùng nhau chạy tới, đá về phía Quý Linh Linh.

“A A”

“Dừng tay!” Lúc này, Mộ Ly đột nhiên xuất hiện ở cửa, bởi vì anh đột nhiên đi vào, Tư Kỳ Nại Mỹ đứng ở cửa bị va phải nên ngã.

Nhìn Quý Linh Linh té xuống đất, cả người Mộ Ly tản ra hơi thở lạnh lẽo, cặp mắt đỏ lên.

“Trong vòng 10 giây những người không liên quan đi ra ngoài!” Anh lạnh lùng mở miệng.

Vệ sĩ thấy Tư Kỳ Nại Mỹ bị ngã trên mặt đất, vội vàng chạy tới.

“Đáng chết, dám ra tay với đại tiểu thư của chúng tôi” Một vệ sĩ nổi giận mắng Mộ Ly.

Chỉ thấy Mộ Ly thu hồi ánh mắt, anh đưa mắt ngừng ở vệ sĩ trước mặt, “Những người khác, đi ra ngoài!”

Mọi người nghe vậy, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, đã chạy ra ngoài, Giang Tâm Dao cũng không có suy nghĩ nhiều, theo mọi người ra ngoài

Mấy vệ sĩ đỡ Tư Kỳ Nại Mỹ lên, hét lên với Mộ Ly “Cái tên này, anh có biết mới vừa rồi mình làm chuyện gì không?”

Ánh mắt Mộ Ly nhìn một vòng, âm trầm sâu vô cùng, anh xoay người đóng rồi khóa trái cửa phòng thiết kế lại.

“Tôi không biết mình làm gì, tôi chỉ biết mấy người làm gì.” Mộ Ly lạnh giọng nói.

Những người khác ngẩn người, ngay cả Tư Kỳ Nại Mỹ lập tức cũng quên mất muốn nói gì, nhìn Mộ Ly lúc này, trông mắt đỏ lên, đột nhiên cô cảm thấy “Sợ” .

Lúc này Mộ Ly lấy ra một cái khăn tay màu trắng ở trong ngực, cuộn quanh tay phải rồi buộc chặt.

“Khụ.” Quý Linh Linh cắn răng, chống thân thể, nhìn Mộ Ly đứng ở đối diện cô

“Anh. Anh biết chúng tôi là ai không? Tôi. Chúng tôi là người của gia tộc Tư Kỳ, đây là đại tiểu thư Tư Kỳ Nại Mỹ!” Vệ sĩ cầm gậy, lớn tiếng kêu gào, nhưng chẳng biết tại sao, lời nói của hắn hơi run

“Vậy thì sao?” Mộ Ly nắm quả đấm, lời của anh mới vừa nói xong, cánh tay dài đuổi một cái liền bắt được vệ sĩ cầm cây gậy, rồi nặng nề đấm lên mặt hắn. Sau đó, chỉ thấy lỗ mũi hắn chảy máu.

Mộ Ly liên tiếp đánh ba quyền, vừa dừng tay hắn ngồi phịch ở trên đất, một chút sức sống.cũng không có Tư Kỳ Nại Mỹ lui về phía sau một chút, mà ba vệ sĩ kia trong lòng cũng khiếp sợ.

Quý Linh Linh nhìn chiếc khăn tay trên tay anh, đã dính đầy máu.

“Tôi mặc kệ các người là ai, tôi chỉ biết các người động tới người phụ nữ của tôi, tôi muốn khiến mấy người,” anh dừng lại một chút, “Không có đường về!” Bốn chữ cuối cùng vừa ra, tất cả không khỏi cả người toát mồ hôi lạnh.

Nhưng, vào giờ phút này, nhìn Mộ Ly, cho dù là cầu xin tha thứ cũng vô ích, chỉ bằng cùng anh đánh một trận, nhưng mới vừa rồi thấy anh ra tay, thật quá mức hung tàn.

Tư Kỳ Nại Mỹ lui đến phía sau bọn họ, “Đánh.” Cô thật muốn xem người đàn ông này có bản lĩnh gì!

Ba vệ sĩ vừa nghe đại tiểu thư ra lệnh, nhất trí lấy gậy ra.

“Khẩu khí lớn như vậy, để xem anh có bản lĩnh gì!” Lúc này ba vệ sĩ đồng thời xông đến chỗ Mộ Ly.

“Chuyện gì xảy ra?” Lãnh Dạ Hi mới ra khỏi thang máy, liền thấy bảo vệ và người phòng thiết kế đứng ở cửa.

“Lãnh tổng?”

“Lãnh tổng?”

. người trong cuộc rút cuộc xuất hiện!

Lãnh Dạ Hi hỏi, “Tâm Dao có chuyện gì ?”

“Lãnh tổng. Có một vị tiểu thư mang theo bốn vệ sĩ, đánh Linh Linh, hiện tại Mộ Ly ở bên trong. cửa bị khóa chúng tôi không biết đang xảy ra chuyện gì.” Giang Tâm Dao cố gắng khắc chế tâm tình của mình nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Lãnh Dạ Hi biến hóa.

Chỉ thấy hắn trực tiếp đi tới cửa, đá một cước, “Ầm!”

Một số cô gái nhát gan đã hét loạn lên!

“Thật là đáng sợ. Lãnh tổng lên cơn,.. . . .”

“Nét mặt anh ấy và thượng tá Mộ giống nhau.”

Mọi người bị Lãnh Dạ Hi hù sợ, mà cửa phòng thiết kế cũng bị đá văng .

Lãnh Dạ Hi đi vào, những người khác liền xúm lại.

Khi thấy tình huống bên trong, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Bốn vệ sĩ mới vừa rồi hung ác giờ nằm trên mặt đất dính đầy vết máu, vị đại tiểu thư, lúc này cũng ngồi trên đất,.. . . .

Mộ Ly ôm quý Linh Linh, mắt nhìn không thấy anh bị thương, duy nhất có thể thấy chính là chiếc khăn tay trên tay phải ngấm máu.

“Cô ấy ở trong công ty anh quá nguy hiểm, tôi sẽ suy tính để cho cô ấy từ chức.” ánh mắt Mộ Ly lạnh lùng nhìn Lãnh Dạ Hi, dứt lời liền ôm quý Linh Linh sải bước rời đi.

“Cô ấy sao rồi?” Lãnh Dạ hi hỏi.

“Anh hãy quan tâm cô gái kia kìa.” Nói xong, Mộ Ly liền ôm quý Linh Linh ra cửa.

Vừa đi đến cửa, những người khác thấy thế liền nhường đường

Những người khác nhìn Quý Linh Linh như đã ngất đi, lại vụng trộm mà nhìn xem mộ Ly, trên mặt anh đã hạ hỏa một chút, so với bộ dạng như muốn ăn thịt người lúc trước, thật sự là đã tốt hơn nhiều.

Mộ Ly ôm quý Linh Linh vào thang máy.

Thượng tá Mộ rất đẹp trai.”

“Đây đúng là người đàn ông anh tuần, sự lựa chọn của thiết kế Quý là đúng.”

“Tôi cảm thấy anh ấy tốt hơn Lãnh tổng!”

“Đúng là, sao lại có chàng trai vừa đẹp trai vừa tài giỏi như vậy chứ!”

Những anh chàng khác, nghe mấy câu này, không biết nói gì, bọn họ cũng thừa nhận, bọn họ không thể so sánh với Mộ Ly được!

Lãnh Dạ Hi đi ra, “Nghỉ phép một ngày.” Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, liền trở về phòng thiết kế, đóng cửa lại.

Những người khác còn đang ngưỡng mộ Mộ Ly, không hiểu có chuyện gì

“Trở về biệt thự.”

“Dạ, Mộ tiên sinh.” Lão Trung khởi động xe.

Nhìn Quý Linh Linh trong ngực đã ngủ mê man Mộ Ly liền hận đến nghiến răng, đáng chết, lại dám ra tay với người của anh.

“Phái người phong tỏa tin tức, tôi không muốn mọi người biết cô ấy.” Mộ Ly lại ra lệnh.

“Dạ, Mộ tiên sinh.”

Người của gia tộc Tư Kỳ dám động vào cô, bọn họ quả thật là đùa với lửa!

“Ừ. Ô. Uhm” Quý Linh Linh bỗng nhúc nhích, cảm thấy đau bụng .

“Sao rồi? Quý Linh Linh em cảm thấy đau ở đâu?” Mộ Ly thấy Quý Linh Linh tỉnh lại, luôn miệng hỏi.

“Bụng của em đau.” Quý Linh Linh cắn răng dựa sát vào trong ngực của anh.

“Lão Trung, gọi cho tổng bộ không quân, gọi hai bác sĩ tới đây.” Mộ Ly nóng nảy nói.

“Vâng, tôi sẽ làm ngay!” Lão Trung trả lời, ông chưa bao giờ thấy Mộ tiên sinh gấp gáp như vậy.

“Không phải sợ, lập tức sẽ không sao, có anh ở đây.” Mộ Ly lại ôm chặt thân thể cô một lần nữa. “Lão Trung, nói cho bọn họ biết, còn dám lộ tin tức, thì không cần xuất hiện nữa!”

“Vâng”

Đáng chết, bảo bọn họ bảo vệ Quý Linh Linh, mà lại để cô bị vây đánh, mới thông báo cho anh!

Thật ra thì, người bảo vệ phát hiện Quý Linh Linh bị theo dõi, đã trước tiên báo cho anh, nhưng sáng sớm bị kẹt xe. Xem ra lần sau, có chuyện cấp bách, thượng tá Mộ phải thay phương tiện giao thông rồi

“Reng reng. Reng reng.”

“Ly, cậu có sao không?” Bên kia điện thoại, chính là Tần Mộc Vũ

“Không phải tôi mà là cô ấy.” Mộ Ly cố đè xuống tâm tình của mình, trả lời.

“Người nhà Tư Kỳ có động tĩnh rồi.”

“Hừ, tôi còn sợ bọn họ không hề có động tĩnh gì, cứ như vậy, còn dám nói chuyện kết thân? Cho rằng tôi là trứng chim mặc cho bọn họ định đoạt ư?” Mộ Ly lớn tiếng trả lời.

“Ôi, làm ơn, cậu nhỏ tiếng một chút, cậu rất không tinh tế, vậy không giống như cậu bình thường.” Tần Mộc Vũ lại bắt đầu cười cợt, “Cô ấy không có việc gì chứ?”

“Bị ngắt.”

“Không phải chứ, xuống tay ác như vậy!” Tần Mộc Vũ kinh ngạc, lần này có chuyện xấu.

“Tôi sẽ cho bọn họ lãnh hậu quả! Thôi, tôi muốn mang cô ấy đi kiểm tra, cứ như vậy.”

“Này, a lô” Tinh tảo đi! Tần Mộc Vũ sững sờ nhìn chằm chằm điện thoại, sao chuyện lại thành thế này? Xem ra mình lần này lại có việc rồi, làm Mộ Ly bực, hậu quả là rất khó nói.

Gia tộc Tư Kỳ dù có thể một tay che trời, nhưng bây giờ bọn họ đã chọc vào người Thượng tá Mộ thích.

“Mộ tiên sinh, biệt thự bên kia gọi điện thoại tới, bác sĩ đã tới nơi đó chờ rồi.” Lão Trung nói.

“Ừ, lái nhanh một chút .” Mộ Ly suy tư xong nói, “Phái người lái máy bay về.”

“Ừ...vâng.” Lão Trung chỉ có cảm giác chảy mồ hôi, xem ra Mộ tiên sinh lần này quyết tâm rồi, để máy bay ở nước ngoài nhiều năm như vậy cũng muốn mang về rồi.

hết chương 70

71. Chương 71: Bú Sữa Mẹ

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Bên trong một nhà hàng cao cấp.

Vu Uyển Tinh thuận tay cầm một ly nước đưa lên khóe miệng, sắp sửa uống thì hỏi một câu: “Vân Thiên, hôm nay cô tới tìm tôi có chuyện gì?”

“Uyển Tinh, cô có nghe nói gì chưa?” Lục Vân Thiên xoa mái tóc dài, trên mặt mang cái kính to, mặc dù như vậy nhưng vẫn có thể nhìn thấy được vết bầm tím trên mặt cô ta.

Vu Uyển Tinh thấy gương mặt hưng phấn của Lục Vân Thiên thì lên tiếng hỏi: “Mặt của cô khá hơn chút nào chưa?”

“Không phải chuyện này.., tôi không phải muốn nói chuyện với cô về vấn đề ấy đâu!” Vừa nhắc tới mặt của mình, Lục Vân Thiên cảm thấy xấu hổ “Quý Linh Linh bị đánh!” Cô lập tức vòng vo câu chuyện, trong giọng nói không khỏi mất đi vẻ hưng phấn.

Vu Uyển Tinh liếc bộ mặt hớn hờ của Lục Vân Thiên, xem ra tin tức không sai rồi đây.

“Bị ai đánh?”

“Hình như là một thiên kim tiểu thư của tập đoàn lớn ở Nhật Bản, cô gái kia cũng lợi hại thật nha, dẫn theo mười mấy tên vệ sĩ, hùng hổ đi vào trong IDE. Nghe nói lúc ấy Quý Linh Linh còn muốn trốn khỏi đó, nhưng bị người ta tóm gọn, cuối cùng. Cô cũng biết đấy..., bị cái cô thiên kim tiểu thư kia đánh đập một trận tàn bạo. Hừ, tôi nghĩ bây giờ chắc cô ta đang núp ở nơi nào khóc lóc rồi.” Lục Vân Thiên biểu hiện cứ như tiểu nhân đắc chí, đặc biệt là vào lúc này càng thêm phô trương hơn bao giờ hết.

“Thật chứ? Cô nghe ai nói?” Ngoài mặt thì Vu Uyển Tinh coi như là có chút tỉnh táo, nhưng bàn tay không khỏi siết chặt lấy ly nước.

“Chuyện này. Tôi nghe nhân viên bên trong IDE nói, chủ yếu vụ đánh đập này cũng thật lợi hại, lợi hại nhất chính là, cảnh sát thừa biết nhưng cũng không dám can dự vào, tôi không biết cô có nhận được tin tức này không nữa.” Dáng vẻ Lục Vân Thiên y như một bà tám, nhưng không cần biết chuyện mình nghe được có thật hay không, nhưng ít nhất trong lòng cô giờ đây cảm thấy rất thoải mái.

Quý Linh Linh, cô còn dám mạnh mẽ ư, bây giờ tốt rồi đấy! Thật đúng là núi cao còn có núi cao hơn, có gan đi, cô có thể để Mộ Ly cứu cô nữa hay không!

“Ui.”

“Thế nào?”

“À Không có gì..., mới vừa rồi cười quá nên kéo căng khóe miệng thôi” Lục Vân Thiên chặt vật đưa tay lên vuốt vuốt khóe miệng.

“Cụ thể về tin tức này tôi vẫn chưa nghe được, chuyện này hình như có người cố ý ép nó xuống rồi.” Với Uyển Tinh suy nghĩ rồi nói.

“Đúng vậy, trong thành phố xảy ra cái chuyện này, nhất định sẽ đăng báo với phát trên TV, nhưng tôi đã điều tra, ngay cả trên internet cũng không có một người nào nhắc đến chuyện này.” Lục Vân Thiên nhắc tới chuyện này, không khỏi trầm mặt, cô còn muốn xem cô ta bị bêu xấu tiếp.

Vu Uyển Tinh đảo mắt suy nghĩ một lát, tin tức về Quý Linh Linh với Lãnh Dạ Hi đã lan ra rồi, nhưng bây giờ xuất hiện chuyện lớn như vậy, đây là một tin tức có giá trị lợi dụng rất cao, nhưng lại không có bất kỳ bài báo nào đăng tin.

Suy nghĩ kỹ cũng cảm thấy có chút kỳ quái, “Cô có nghe tin Mộ Ly xuất hiện ở đó không?” Vu Uyển Tinh hỏi chuyện này.

“Không có! Chẳng lẽ cô không biết thông tin về tập đoàn Nhật Bản này sao, nó còn giống như một đoàn thể xã hội đen vậy, lần này có như vậy thì Mộ Ly cũng không dám xuất hiện đâu. Hừ, tôi còn tưởng anh ta là một tên đàn ông lợi hại hơn mấy gã kia đấy chứ, thì ra đến cuối cùng cũng chỉ là một cái mụn bọc bị mềm rách phủ lên thôi. Lần trước còn nói cái gì nhĩ: Quý Linh Linh là người phụ nữ của tôi..., bây giờ người phụ ấy ấy bị đánh cũng không thấy anh ta có động tĩnh gì cơ đấy.” Lục Vân Thiên xảo miệng, trong giọng nói lộ vẻ hả hê.

Nhưng mà, một người cao cao thượng tại giống như Thượng tá Mộ, sao Lục Vân Thiên có thể miêu tả thành cái mụn bọc nữa?

Vu Uyển Tinh không thích phát ngôn của Lục Vân Thiên, nhưng ngại vì cô cũng chẳng có lý do gì nên cũng không lên tiếng phản bác lời cô ta.

“Uyển Tinh, cô không biết khi tôi nghe được tin tức này đâu, tôi hưng phấn đến mức cả đêm mất ngủ đấy nhé. Ông trời thật là có mắt mà, có thể khiến cho người ta đánh con tiện nhân Quý Linh Linh kia một trận, nhưng ngược lại tôi muốn xem cô ta còn có mặt mũi nào mà gặp mặt tôi hay không. Cô có biết tại sao cô ta bị đánh không?”

Lục Vân Thiên đang nói được nửa câu, mới nghĩ đến chuyện quan trọng nhất mà cô chưa nói ra.

“Tại sao?”

“Bởi vì cô hạ tiện, quyến rũ Lãnh Dạ Hi. Cái cô tiểu thư thiên kim của tập đoàn kia là bạn gái của Lãnh Dạ Hi. Quý Linh Linh là người thứ ba xen vào họ, không có việc gì làm hay sao mà để cho người ta xem là tiểu tam cơ chứ, đáng bị đánh lăm đấy.” Lục Vân Thiên cắn răng, trong giọng kia vừa chứa đựng sự hả giận vừa chứa đựng sự thoải mái.

Vu Uyển Tinh liếc cô ta một cái, gân trên khóe miệng rung rung, nếu như cô nhớ không lầm, chồng bây giờ của Lục Vân Thiên là Nghiêm Tử Tuấn, chẳng qua cũng là một bộ với Quý Linh Linh mà thôi.

“Tôi muốn Mộ Ly sẽ không trông nom cô ta nữa, một mặt có thể e dè lực lượng của tập đoàn Nhật Bản kia, một mặt có thể biết Quý Linh Linh là cái dạng gì, nếu như đổi lại là tôi... tôi cũng không bao giờ đi đến đó cứu cô ta!” Lục Vân Thiên nói tự nhiên, còn khỏi phải nói, mặc dù Lục Vân Thiên này cũng ghê gớm, nhưng khi cô phân tích sự tình vẫn còn có cái đạo lý rõ ràng, nhưng mà tiền đề thì sao chứ. Ha ha.

“Có lẽ là vậy.” Vu Uyển Tinh ngồi nghe Lục Vân Thiên lảm nhảm đủ điều, không tiếp tục đưa ra ý kiến gì với cô ta, bởi vì cô hiểu rõ tính cách của Mộ Ly, anh ấy không phải là cái loại thấy địch mạnh là sợ hãi, nhưng khi cô nghe Lục Vân Thiên nói chắc như đinh đóng cột như vậy, trong lòng cũng thoáng qua sự dao động.

Nhưng về vấn đề chính, có người vượt lên cả Quý Linh Linh, nói về tình về lý thì trong lòng cô vẫn có sự vui mừng nhất định.

Nhớ tới hôm cô ta giả bộ điềm dạm đáng yêu, nhưng xử lý người khác lại không nương tay đến một chút. Còn trắng trợn nói cho tất cả mọi người biết Mộ Ly là núi dựa của cô ta, mà cô ta cũng ỷ lại vào sự yêu chiều của Mộ Ly mà lên mặt với cô.

Mộ Ly thì chịu để cho cô ta mê hoặc, nhưng những người ngoài cuộc như bọn họ đều hiểu một cách rõ ràng. Chỉ bằng đồng tài sản của Quý Linh Linh, cô ta dù có tu mấy kiếp cũng không thể khiến Mộ Thiếu thích cô ta được. Nghĩ đến mấy chuyện này, trong lòng Vu Uyển Tinh lại cảm thấy buồn giận vô cớ.

“Thật là lòng người rộng quá mà, mặc dù tôi không thể bước lên cho cái ả Quý Linh Linh kia hai bạt tai, nhưng mà khi nghe cái tin này, tôi thật sự muốn. . . . Hừ, cảm giác thỏa mãn thật đấy nhé!” Nhìn bộ dạng của Lục Vân Thiên bây giờ, chắc chắn một lát nữa mới cảm thấy hết vui mừng khi thấy con người ta gặp nạn.

“Ừ, chính là lỗi của cô ta.” Rốt cuộc trên mặt Vu Uyển Tinh mới hiện lên một nụ cười, cô nâng ly hướng về phái Lục Vân Thiên.

Lục Vân Thiên cũng tiện ly nước lên, hai người hôm nay lấy nước thay rượu ăn mừng cuộc vui này.

Thật đúng là bảo sao hay vậy, nếu để cho bọn họ biết rõ ngọn nguồn sự việc hôm đó, không biết uống nước hay sâm banh có cảm giác như thế nào hay không đây?

“Mộ tiên sinh, mời xuống xe.”

Lão Trung dừng xe lại, vội vàng mở cửa xe.

Nhưng người bên trong không có bất kỳ một động tác nào, hơn nữa vẻ mặt của anh ta đang ngây ngốc.

“Mộ tiên sinh, cậu làm sao vậy?” Lão Trung lo lắng hỏi.

Mộ Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt mông lung nhìn Lão Trung.

“Mộ tiên sinh.”

Lúc này anh mới rút cánh tay phải đang nâng cơ thể của Quý Linh Linh ra.

Lão Trung nhất thời trợn tròn đôi mắt : “Quý tiểu thư, cô ấy. . . .” Nhìn bàn tay đầy máu tươi của Mộ Ly, ngay cả một người có thói quen bình tĩnh như Lão Trung cũng bị dọa đến sợ.

Mộ Ly giống như mang cảm giác có lỗi nhìn khuôn mặt Quý Linh Linh, tại sao lại chảy máu, chẳng lẽ cô ấy đã. . . . Không thể nào, không thể nào.

“Lão Trung, ông đi trước đi. ” Giọng nói Mộ Ly tăng thêm mấy phần đau thương.

Bên dưới của Quý Linh Linh đang chảy máu, thấm ướt cả quần tây của anh, khiến động tác của Mộ Ly trở nên cứng ngắc.

Cúi đầu gương mặt trắng bệch trong ngực mình, Mộ Ly cau mày, mặt mày bi thương, “Quý Linh Linh, em. . . .” Không biết anh muốn nói ra điều gì, chỉ có thể nhắm thật chặt đôi mắt, hô hấp thật sâu, rồi mới bình tĩnh ôm Quý Linh Linh ra khỏi xe.

Mặc kệ như thế nào, anh vẫn muốn có được cô, cho dù cô đã mang thai của người khác, cho dù cô xảy thai anh vẫn muốn có cô.

“Thượng tá Mộ.”

Mộ Ly vừa mới ôm Quý Linh Linh đi vào trong phòng khách, bốn người thầy thuốc đứng đó đã chào anh theo kiểu hành lễ bên quân đội.

“Mau mau cứu cô ấy, không thể để cho cô ấy có một điểm nguy hiểm nào!” Bước chân Mộ Ly gấp gấp đi tới phòng ngủ của mình, trực tiếp đặt cơ thể cô lên giường của anh.

Một người trong đó tuổi cũng xấp xỉ ông Trung, lên tiếng noi: “Thượng tá Mộ, máu trên người anh. . . .”

“Là của cô ấy.”

“A, vậy mời ngài đi ra ngoài một lát, mấy người chúng tôi sẽ kiểm tra cho cô ấy.”

“Mộ tiên sinh, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”Lão Trung một bước cũng không rời Mộ Ly, đứng bên cạnh nhỏ giọng nói cho anh nghe.

Mộ Ly liếc Quý Linh Linh đang nằm trên giường :“Ừm.”

Sau khi đợi hai người bọn họ đi ra khỏi phòng, cửa phòng lập tức đóng lại, bốn vị bác sĩ bắt đầu công việc kiểm tra của mình.

Mộ Ly đứng canh ở cửa ra vào, thân thể dán chặt lên tường: “Lão Trung, ông đi xuống trước đi.”

Lão Trung liếc mắt nhìn Mộ Ly, vẫn còn nỗi lo lắng trong người “Được.” Có lẽ Mộ tiên sinh không muốn người khác nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình bây giờ

Đợi Lão Trung đi rồi, Mộ Ly thở ra một hơi, đưa tay lên ôm lấy đôi mắt mình, Quý Linh Linh, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy, em không phải vẫn còn. . . . Chẳng lẽ là do Nghiêm Tử Tuấn? Nghĩ đến đây, Mộ Ly khó nén bi phần trong lòng anh, cái tên khốn kiếp đáng chết kia, cư nhiên lại khiến Quý Linh Linh mang đứa bé của hắn ta, đã thế hắn còn vui mừng mà đi làm con rể cái nhà Thị Trưởng kia!

“Rầm!” Anh xoay người, đâm lên tường một cái thật mạnh.

“Thượng tá Mộ?”

Cảnh này vừa đúng lúc bác sĩ đi ra khỏi phòng.

Mộ Ly thu cánh tay mình rồi lên tiếng hỏi: “Cô ấy như thế nào rồi? Sao nhanh vậy chứ?”

“Chuyện này. . . .”

“Cô ấy như thế nào hả ?” Mộ Ly không khống chế được taamt ình của mình, trực tiếp nhấc tay tóm lấy cổ áo của tên bác sĩ.

“Thượng tá Mộ không cần lo lắng.” Lúc này, vị bác sĩ lớn tuổi kia mới lên tiếng.

Mộ Ly không dừng động tác trên tay mình ra, quay đầu nhìn về phía ông ta, “Đứa bé trong bụng cô ấy như thế nào rồi?” Có trời mới biết khi thốt ra câu hỏi này, trái tim của anh có muôn vàng khó khăn thế nào.

“Đứa bé? Đứa bé nào?” Vừa nghe thấy lời ấy, kể cả hai bác sĩ mới đi ra cũng không tránh sửng sốt, hình như không hiểu lời anh nói là có ý gì.

“Đứa bé của cô ấy. Chẳng lẽ mất rồi?” Cô ấy bị mấy tên đàn ông vay đánh như vậy, chắc đứa bé cũng lành ít dữ nhiều.

“Khụ. Thượng tá Mộ, tôi nghĩ anh đã lầm rồi. Vị tiểu thư kia không mang thai.”

Gì?

Mộ Ly cả kinh, Vẻ âm trầm trên khuôn mặt anh chợt biến mất. Xóa sạch, có cần nhanh như vậy không chứ!

“Ông.Ông lặp lại một lần nữa cho tôi!” Mộ Ly không dám tin vào lỗ tai của mình.

“Vị tiểu thư kia bị chảy máu, có lẽ là do áp lực quá nhiều dẫn đến kinh nguyệt hàng tháng không đều, lại thêm bị ngoại lực tác dụng vào cho nên.”

Khốn! Mộ Ly giơ cánh tay mình lên, nhìn vết máu trên tay, đáng chết, Quý Linh Linh là phụ nữ thật ư? Tại sao mà không biết cách chăm sóc mình chứ, thậm chí kinh nguyệt cũng tới chậm, dọa anh sợ gần chết đấy nhé.

Ngu ngốc ~ đại khái thì Mộ Ly anh cũng đâu có hiểu về phụ nữ đâu, loại chuyện như vậy có thời gian cũng không cho phép anh quan tâm, mà cũng là chuyện bình thường không cần để tâm nhiều làm chi.

“Bây giờ cô ấy ra sao rồi?”

“Một lát giúp cô ấy thay quần áo, nghỉ ngơi một chút là coi như không có chuyện gì nữa, đang ở giai đoạn này cho nên thân thể tương đối kém, cũng không có chuyện gì lớn với cô ấy nữa đâu.”

“Ừm.” Thật tốt quá! Hô. Nỗi bi thương treo lủng lẳng trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống.

“Mà Thượng tá Mộ, chúng tôi phải đi giúp cô ấy thay quần áo, nên đi trước đây ạ.”

“Không cần!” Mộ Ly lên tiếng nói.

“Hả?”

Mộ Ly đột nhiên phát hiện ra phản ứng thái quá của mình, “Khụ. Không cần, làm phiền mấy người rồi, có thể đi được rồi.” Thay quần áo là chuyện lớn, làm sao có thể để mấy người đàn ông bọn họ thay cho cô chứ, mặc dù bọn họ là bác sĩ thì sao chứ?

“Ừ, vâng. Nếu Thượng tá Mộ còn có bất kỳ phân phó nào thì thông báo với chúng tôi một tiếng” Mấy vị bác sĩ cũng có khí phách.

Ai có thể nghĩ tới, chỉ là do cơ thể bị suy yếu dẫn tới việc ngắt xỉu, đã lập tức điều động bác sĩ tốt nhất ở tổng y viện quân khu đến đây, nếu như chuyện này truyền ra ngoài chắc sẽ xấu hổ lắm đây.

Cuối cùng Lão Trung cũng đưa mắt nhìn bốn vị bác sĩ lên máy bay trực thăng rời đi, trong lòng không khỏi cảm thán, Mộ tiên sinh nhà mình lần này là sao, bình thường có gặp chuyện phiền toái cỡ nào, cũng chưa từng huyên náo rầm rang như hôm nay, chẳng lẽ vì cái vị tiểu thư kia? Mình chỉ biết quan hệ của Mộ tiên sinh và cô gái đó cũng tốt, dĩ nhiên vào tuổi cũng hần cũng là chuyện quá đổi bình thường. Nhưng cái cảnh hôm nay đã biểu hiện rõ sự khác biệt ở đây là gì.

Mộ Ly bảo Lão Trung phái người mang băng vệ sinh đến đây, tự tay mình tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo cho cô, sau đó chuyển qua phòng khác.

“Mộ tiên sinh, nệm trong phòng ngủ có cần bỏ đi không?” Lão Trung hỏi.

“Bỏ? Tại sao phải bỏ?”

“À. . . .” Mộ tiên sinh là một người rất yêu thích sạch sẽ, những lúc bình thường nếu dơ một chút là vứt hết tất cả, lần này trên giường có nguyên một mảng đồ lớn, chẳng lẽ vứt đi là sai lầm ư?

“Bảo người giúp việc giặt sạch nó đi, tiếp tục dùng.” Mộ Ly nói một câu với ông Trung, liền vội vã quay lại căn phòng nơi Quý Linh Linh đang nghỉ ngơi. Một câu nói, khiến ông Trung sửng sốt một hồi lâu, chẳng lẽ bởi vì đó là dấu vết của Quý Linh Linh tiểu thư ư? Khốn, không nghĩ ra.

Nhìn Quý Linh Linh đang an ổn nghỉ ngơi trên giường, lòng Mộ Ly rốt cuộc cũng đã yên tâm hơn. Anh rón rén lên giường, nằm bên cạnh cô, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cô.

Làn da mịn màng, hai hàng lông mi giống như cánh liễu nhỏ, còn có cái mũi yêu kiều đang ưỡn lên, đôi môi mềm mại, khiến anh nhìn qua mà nuốt nước bọt, thì ra bộ dạng khi ngủ của Quý Linh Linh cũng có thể đẹp như vậy.

Mộ Ly không nhịn được liếm môi mình một cái, Quý Linh Linh em muốn hành hạ anh đến lúc nào đây? Lúc này, anh giờ tay lên, vuốt ve khuôn mặt Quý Linh Linh, nếu cứ giữ cô ở bên mình, yên lặng nhìn cô, tim của anh đã vô cùng thỏa mãn vì cô.

“Người hôm nay đánh em, chẳng cần biết cô ta là ai, anh sẽ khiến cô ta phải trả giá đắt.” Mộ Ly nhẹ nhàng nói ra, hướng người lên trước, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Nhưng chính do động tác này đã khiến Quý Linh Linh đang say trong cơn mê chợt tỉnh lại.

Chỉ thấy Quý Linh Linh mở lớn hai con mắt, nhất thời chưa kịp phản ứng như thế nào nên cố gắng nhìn rõ khuôn mặt Mộ Ly ở phía trước.

“Em đã tỉnh rồi hả? Thân thể không thoải mái thì ngủ thêm chút nữa” Bàn tay to của anh đặt lên khuôn mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh không sao chứ?” Bởi vì trong miệng khô khốc, giọng nói của Quý Linh Linh có chút khàn khàn, cộng thêm cơn đau truyền đến từ bụng khiến giọng điệu càng trở nên suy yếu.

Mộ Ly nhìn cô cười cười “Bé ngốc, quan tâm mình hơn một chút đi kìa.” Nhìn vẻ yếu ớt của cô, trái tim anh như bị bấm nát vậy.

Quý Linh Linh vô lực mở mí mắt, mệt chết đi được, cơ thể một chút sức cũng không có.

“Em. Bụng của em rất đau.” Quý Linh Linh chu cái miệng lên, ghét cái chuyện này cực kỳ. Nhìn về khi cô cau mày đây này, dù là một người có tập võ thì bị mấy tên đàn ông khai tập hợp lại đánh, mà còn là tập trung vào vùng bụng nữa, cũng khó có thể chịu đựng nổi việc này.

“Rất đau sao?”

“Ừ.”

Một cánh tay thế, ở bên cạnh cô hơi di chuyển người, đầu tiên là đưa cánh tay để dưới đầu làm nệm cho cô nằm, rồi ôm cô vào người, lúc này mới đưa tay phải ra, xuyên qua lớp áo sơ mi trắng phủ lên vùng bụng bằng phẳng của cô.

“Ừm.” Bàn tay ấm áp vừa mới dán lên trên đó, Quý Linh Linh không nhịn được phát ra âm thanh thoải mái.

“Vừa sức rồi chứ?” Mộ Ly nhẹ nhàng hỏi cô.

Quý Linh Linh không trả lời, chỉ khẽ gật đầu, sau đó cô giật giật cơ thể mình, rúc vào lồng ngực của anh. Bàn tay Mộ Ly không ngừng truyền hơi ấm, từ từ vuốt ve cơ thể đau đớn của cô.

Nhìn vẻ bình tĩnh của cô chuyển sang sự thoải mái, Mộ Ly cũng theo nét mặt của cô trở nên yên tâm hơn. Cái cô gái nhỏ này, mình chỉ làm một chút chuyện nhỏ nhỏ như vậy đã khiến cô thảo mãn rồi nàng liền thỏa mãn, suy nghĩ kỹ thì cũng khiến cho anh rất đau lòng, đau lòng thay cô.

“Quý Linh Linh, em vì bản thân mình đi, đừng rời khỏi anh nữa được không?” Mộ Ly vẫn duy trì sức lực ở bàn tay, xoa xoa lên vùng bụng bằng phẳng của cô.

“Hả?”

“Em cách xa anh thì anh sẽ không yên tâm được.” Ý nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ là muốn cô vẫn ở trong tầm mắt của anh và anh sẽ bảo vệ cô.

“Ừ.” Trong mũi Quý Linh Linh Linh phát ra tiếng hừ nho nhỏ, sau đó giống như một con mèo con, cọ cọ lên ngực của anh.

“Ha ha.” Mộ Ly bị động tác của cô chọc cười, gần thêm nữa một chút, cái cằm phủ một lớp râu rụng lên da mặt mịn màng của cô.

Không biết có phải trong lòng anh bắt đầu hiện lên một tên vô lại hay không, Mộ Ly cố ý nhích người đến gần chỗ cô, từ từ đặt cằm lên, cố ý lấy nó gãi gãi mặt cô. Vừa di chuyển mấy cái, Quý Linh Linh lập tức có phản ứng.

“Này. Đau.”

“Đau?” Được rồi, anh thừa nhận mình mấy cái râu nổi lên của mình cũng không phải là lo xo, chỉ có thể trách da cô quá non nớt.

Quý Linh Linh lẩm bẩm mấy câu nữa nhưng người khác lại không nghe thấy, sau đó im lặng ngủ trong lòng ngực Mộ Ly.

Mộ Ly chậm chậm dừng lại động tác của mình, tay phải nhẹ nhàng vòng lấy eo cô, nhẹ nhàng nắm miếng thịt nho nhỏ trên người cô. Quý Linh Linh, chúng ta kém một chút nữa là da thịt thân thiết lắm rồi ấy, anh mong đợi rằng sau khi em tỉnh lại sẽ có phản ứng như thế nào với anh đây.

Cô ấy sẽ có phản ứng gì? Đầu tiên là xấu hổ, nhào vào trong ngực của anh, xin anh cứ yêu cô. Thứ hai, phản ứng trực tiếp là cho anh một đệp. Xóa xóa, cái này không được. Không biết còn có cái phản ứng thứ 3 nào đây không nhỉ?

Mộ Ly đang mong đợi, cũng đủ hài lòng vì trong ngực có cô, mọi thứ đều không quan trọng.

Mộ Ly thì đang nhàn nhã, còn một tên đàn ông khác thì đang khổ ải.

“Lão đại, chúng ta cứ đi vào như vậy, hình như không có đạo đức?”

“Cóp!”

Tần Mộc Vũ xoay cánh tay, cốc lên đầu tên đàn em một cái.

“Này. Lão đại, em chỉ hỏi thôi mà , làm gì nóng tính như thế?” tên đàn em ôm lấy cái đầu của nó, lão đại xuống tay thật ác quá đi, nhức đầu chết mất.

“Nói nhảm, đã tới rồi còn hỏi có nên đi vào không?” Nhìn cái vẻ đần độn của cái tên thuộc hạ nhà mình, Tần Mộc Vũ phải kêu khổ.

Anh đã đợi ở đây một ngày rồi, mới đợi đến Tư Kỳ Na Mỹ quay về, chưa đến một tiếng nữa có thể ra tay được rồi.

“Lão đại, bọn họ nhà Tư Khi từ trước đến nay đều không có bất kỳ liên hệ với tội mình, thế nào lần này, anh phải tự mình ra tay vậy?” Tên đàn em một tay che đầu, vừa nói.

“Cậu ở trong đội à, sao tôi phát hiện cậu nói nhiều thế nhỉ?” Tần Mộc Vũ có chút phiền não.

“Em. Được rồi, em không hỏi nữa, tất cả nghe theo sự phân phó của anh.”

Tần Mộc Vũ liếc cậu ta một cái, anh đã nói rõ ràng chọn một người có đầu óc và nhanh trí một chút đi theo anh, làm sao lại đưa cho anh một tên như vậy, xem ra gần đây anh lười biếng quá đây mà, khi nào trở về sẽ chỉnh đốn đội ngũ cho tốt mới được..

Lại qua một tiếng đồng hồ, Tần Mộc Vũ hỏi, “ Thân thủ của cậu ra sao?”

“Em có thể nhảy vào bên trong từ đây.”

Tần Mộc Vũ quay đầu nhìn cái tên đàn em hoa hoa, anh biết cái cửa này cao khoảng 3 -4 thước, dù có bản lĩnh cũng không qua được.

“Chớ đem chuyện này nói khoác với tôi, đến lúc đó cậu tự rước phiền phức, cũng đừng trách tôi không để ý đến cậu.”

“Lão đại, anh chăm sóc tốt ỉnh đi, em có thể nhảy qua chỗ này. Em thề!”

Tần Mộc Vũ cảm giác đầu đang đau, chẳng lẽ mấy tên đàn em khác trong bang đều nói chuyện như cậu ta à, mấy lời ấy toàn đồ ngốc ư?

“Hô. Cầm lấy cái này, đi vào trong kia sao chép cuộc đối thoại của bọn họ đi.” Nói xong, Tần Mộc Vũ giao cho tên đàn em một cái máy ghi âm loại nhỏ.

“Chỉ có ngần ấy chuyện?”

“Cái gì mà cậu nói đấy là ít chuyện hả?”

“Em cho là đi ra ngoài với lão đại, còn có thể có một trận nảy lửa chứ!” Tên đàn em chỉ cúi mặt nhìn cái máy ghi âm trên tay anh, nhưng lại không chú ý đến vẻ mặt âm u của lão đại Tần Mộc Vũ.

Nảy lửa, làm ơn, muốn nảy lửa thì làm bài tập trước đi hần tính, biết cái gì gọi là nảy lửa không nhóc con?

Giờ nay Tần Mộc Vũ đang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tên thuộc hạ.

“Được rồi, lão đại anh ở đây chờ em đi, em làm xong chuyện rồi đi ra đưa cho anh.” Nói xong, tên đàn em không để cho Tần Mộc Vũ mắng chửi cậu ta nữa, rồi lập tức thấy cậu ta bò lên tường trèo qua bên kia.

Người tốt, xem ra đó cũng không là vấn đề đối với một người đàn anh như anh, nếu để cho cậu ta canh chừng không biết chút nữa có leo được ra hay không?

Nhưng nhìn rồi bản lĩnh của tên đàn em, trong bụng Tần Mộc Vũ cũng để chịu mấy phần, ít nhất không phải cái tên cậy miệng mạnh mà người cũng ngu ngốc luôn.

Tần Mộc Vũ tiện tay thò vào túi áo, lấy ra một hộp kẹo cao su cho vào miệng một viên, núp ở chỗ kín đáo chờ thuộc hạ của anh. Nghe lén người khác nói chuyện, nhớ lần đầu tiên anh làm chuyện này là tò mò về Tần lão đại, lần này là vì Mộ Ly, tính ra thì chuyện gì anh cũng làm qua rồi.

Cổ gái nhỏ Tư Kỳ Nại Mỹ lớn lên vô cùng xinh đẹp, nhưng ngay cả một chút thông minh cũng không có nốt. Muốn đánh người thì ít nhất cũng phải nên điều tra thân thế của họ rồi tính tiếp cũng được, chẳng những không điều tra mà còn tằng trợn đi đến đó đánh người ta bầm dập, bây giờ lại còn cái tên Mộ Ly này mà đau lòng nữa chứ.

Ha ha, Tần Mộc Vũ cười, những đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, “Phụt!” Anh phun bã kẹo trong miệng ra đất.

Thế nào thì Tư Kỳ Na Mỹ cũng được coi là một người có máu mặt, cô ấy trắng trợn làm ra việc này, một mặt có thể nói rằng cô ấy ngốc nghếch, nhưng mặt khác. “Chuyện xấu!” Thái độ Tần Mộc Vũ trở nên cứng nhắc, nếu như đúng như chuyện hần đã nghĩ tới, vậy đây là chuyện xấu!

Được, lần này, bọn họ đi qua đây chắc cũng uống công rồi, căn bản sẽ không nghe được tin tức gì quan trọng từ bên trong.

Sau nửa giờ, điện trong phòng lớn tắt ngúm.

“Rằm.”

“Ồ.” Ngay lúc Tần Mộc Vũ đứng dậy nhìn quanh, lại nghe thấy thứ gì đó rớt từ trên hàng rào xuống đất.

“Này, ậu không phải nói không thành vấn đề sao?” Tần Mộc Vũ đi tới, quả nhiên nhìn thấy cái tên đàn em ngốc nghếch nhà mình.

“Ồi. Lão đại.” Khuôn mặt nhỏ của tên đàn em hiện lên vẻ uất ức.

“Đừng có cái tánh như vậy, giống y chang mấy ả đàn bà!” Tần Mộc Vũ phun mắng “Nhanh đi về.” Đứng chỉ thêm xấu hổ, nếu để cho người khác biết dưới trôn anh đều mấy tên như vậy, chẳng phải khiến cho người ta cười rớt hàm ra rồi à.

“Lão đại, em. Chân của em bị hàng rào cào vào, lúc rơi xuống hình như đụng phải cái gì rồi ấy, bây giờ thì. Thật là đau.” Chỉ thấy tên đàn em nằm dài trên mặt đất.

” Vậy muốn thế nào?” Trong lòng Tần Mộc Vũ phút chốc càng thêm tức giận.

“Lão đại công em về đi?”

Hả, rốt cuộc ai là lão đại, ai là đàn em?

“Lão đại. Chân của em thật sự rất đau. Công em thôi mà.”

Té! Tần Mộc Vũ hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta, cuối cùng tức giận gơ tay tóm cổ cậu ta.

“Khụ. Lão đại nhẹ tay.” Tên đàn em này vẫn còn nhiều tật xấu chưa lộ ra.

Tần Mộc Vũ giận đến mức một câu cũng không nói. Xốc cậu ta lên rồi tiện tay vác lên vai, rời khỏi cái nơi này.

“Lão đại. Khụ. Đầu của em đang choáng này.”

Rốt cuộc cậu ta đang nghĩ gì nhỉ? Trong lòng Tần Mộc Vũ còn nổi giận hơn, lúc nào thì anh lại bị một tên đàn em sai bảo vậy hả?

“Lão đại, đầu hơi choáng.”

Chờ khi anh quay trở về, chuyện thứ nhất thứ nhất chính là bắt cái tên này vác quần áo đi khỏi đó. Nhưng mà nghĩ thì nghĩ, một lát là nghe cái câu: Lão đại, đầu bị choáng.. Là anh lại muốn chết rồi.

Tần Mộc Vũ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp bỏ cậu ta xuống, cuối cùng vẫn ngồi xuống ôm cậu ta lên.

“Lão đại, anh thật sự là người tốt nha.” Lúc này tên đàn em cảm động đến rơi nước mắt, nói xong, đôi tay cậu ta trực tiếp vòng lên cổ Tần Mộc Vũ.

Oe!

“Cậu có thể đừng giống như đàn bà được không?” Tần Mộc Vũ nhìn cậu ta gằm nhẹ một cái.

“Nhưng. Lão đại, không ôm anh.. anh sẽ mất sức nha.”

Được. Nhịn!

Tần Mộc Vũ cắn răng, coi như ôm cơ thể mảnh mai của phụ nữ đi, đem tên đàn em bỏ vào chiếc xe giấu bên bụi rậm đằng kia.

“Ầm!”

“Ô. Anh làm em đau nha!”

Tần Mộc Vũ mày cũng không có nhân đạo sao, dù nói thế nào thì tên đàn em này vì làm việc ày mới bị thương đấy nhé, không thể bởi vì cậu ta không phải phụ nữ mà ném vô xe như vậy được đâu.

“Câm miệng!”

Vừa nghe mấy cái câu “Ôi” , “Lão đại” , bây giờ lòng Tần Mộc Vũ chỉ muốn chết mà thôi, thế này thì mình bị thương mất, đã là một tên vô dụng còn không nói, còn phải mang theo cái tên đàn em khiến anh phát điên như thế này thì làm sao chịu nổi đây hả trời.

“Lão đại, anh hung dữ quá đi!”

“Cậu câm miệng cho tôi!” Tần Mộc Vũ đóng cửa xe một cái “Rầm”, khởi động xe rồi lập tức lái ra ngoài.

“A ~”

“Câm miệng!”

Sau này nhất định mình phải chỉnh sửa lại bang hội mới được, cái tên bán nam bán nữ này, cho dù cậu ta có bản lĩnh thì cũng không giữ được!

“Lão đại, anh. Anh đi chậm một chút.em. Em muốn ới.”

“Không.”

“Oe.”

Sau đó liền nghe thấy tiếng phanh xe cực kỳ to giữa màn đêm.

Tần Mộc Vũ quay đầu, nhìn người phía sau đang ới không ra hình người trên ghế.

“Oe oe.” Mà lúc này cái tên đàn em kia vẫn liên tiếp ới lên ới xuống .

Nặng nề vỗ vỗ cái trán, đây gọi là vận rủi phải không?

“Lão đại. Em.” Lúc này, tên đàn em nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên , sắc mặt tái nhợt khác thường, một vẻ mặt điềm đạm đáng yêu nhìn anh.

Hả. Đã nói chuyện như đàn bà còn chưa tính, không ngờ, gương mặt đó rõ ràng chính xác là phụ nữ.

“Cậu.Cậu là phụ nữ!”

Chỉ thấy tên đàn em chép miệng, “Lão đại, em. Em đau chân.” Nói xong lập tức ôm lấy bắp đùi rên rỉ.

Tần Mộc Vũ nhìn cái người trước mặt mình, không, rõ ràng chính là một cô gái mới đúng! Tại sao vậy, cư nhiên phái tới cho anh một ả phụ nữ chứ, trong bang bọn họ không phải không cho phép phụ nữ gia nhập ư?

“Này, cậu xuống xe cho tôi!”

Tần Mộc Vũ đã sớm nổi đóa, phát hiện tên đàn em của mình là một phụ nữ, khiến cho anh có cảm giác bị lừa gạt.

Tên đàn em còn chưa phản ứng kịp, nhưng Tần Mộc Vũ lập tức mở cửa xe, trực tiếp lôi cậu ta ra ngoài.

“Ôi.” Tên đàn em bị ném thẳng một đường xuống đất.

Tần Mộc Vũ cau mày nhìn người đang co rúc trên mặt đất, mặc kệ nguyên nhân là gì, trong bang phái của anh không thể có phụ nữ được!

Cuối cùng, ngay cả cái liếc mắt anh cũng không nhìn, trực tiếp lên xe, bỏ lại tên đàn em đằng sau.

“Lão. Lão đại.” Tên đàn em bò dậy, lời còn chưa nói hết, người liền hôn mê bất tỉnh.

Nhưng mặc dù Tần Mộc Vũ đang làm chính sự nên sẽ không nương tay với kẻ nào, nhưng mà bây giờ chính bản thân anh.

Liếc mắt người phụ nữ đang nằm ở ghế đằng sau, thật đúng là mềm lòng quá mà, rõ ràng đã bỏ cô ta lại, giờ lang rước về lại.

“Tần Mộc Vũ, sau này mày phải điều tra rõ ràng cô ta là người ra sao biết không, mới dễ đưa ra phán đoán chính xác! Đúng, chính là cái này đáng về!” Tần Mộc Vũ lại một lần nữa đạp mạnh chân ga, xe cuồng đã đi trên con đường bằng phẳng, mục đích của bang phái anh chính là giúp đỡ bệnh viên phúc lợi thành phố T.

72. Chương 72: Băng Vệ Sinh

edit+beta:pemichio

“Em yêu, tới đây xử phạt anh đi, không cần khách khí đâu, anh rất mong chờ, rất mong chờ a” Mộ Ly làm bộ như muốn nhào tới

“Anh. . . . Anh kiềm chế một chút đi!” Quý Linh Linh thật muốn chết ngay bây giờ, không biết tại sao bản thân lại đứng phải một người số một như thế này, đánh anh ta, anh ta không sợ, mắng anh ta, anh ta còn trưng ra bộ mặt đầy cộc, bây giờ muốn phạt anh ta, thì anh ta là trưng ra cái bộ dáng cô gái nhỏ thế kia.

“Anh không thể không chế được!” Đây là sự thật,thượng tá Mộ a thượng tá Mộ, chuyện bỉ ổi như vậy mà anh vẫn có thể làm được, thật là hèn hạ.

“Anh nói cái gì?” Quý Linh Linh hét lớn một tiếng, đáng chết, “Kìm chế không được cũng phải kìm chế!”

Mộ Ly vừa thấy Quý Linh Linh cứng rắn như thế, trong lòng kêu một tiếng đau quá, thật là khó chịu, nếu như anh thật sự có thể kìm chế được, thì cũng sẽ không nhân lúc cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ mà len lén hôn cô, dĩ nhiên cũng hôn rất nhiều chỗ, nhưng đây cũng là điều dễ hiểu nha, dù gì anh cũng là một người đàn ông bình thường mà, như thế không hề có lỗi!

“A, như vậy cũng tốt, em liền phạt anh đi.” Mộ Ly giơ lên bàn tay làm khẩu hình tha thứ, may mà Quý Linh Linh hung dữ với anh, nếu cô lại bày ra bộ dạng nhu nhu nhược nhược thì không biết anh có thể kìm chế được không.

“Anh muốn bị phạt sao?” Quý Linh Linh đột nhiên nở một nụ cười với Mộ Ly,nụ cười này đến bất ngờ, khiến cho Mộ Ly phải ngây người một lát.“Mộ Ly, anh thật muốn bị phạt sao?”

“Ách. . . .” Cô thế nào. . . . Thế nào mà giọng nói lại thay đổi, trở nên như vậy. . . . Không bình thường.

“Nói đi, anh thật sự muốn bị phạt sao?” Quý Linh Linh bày ra bộ dạng kiêu mỵ bộ dáng này khiến Mộ Ly ngớ ngẩn, rất tốt, tốt vô cùng, bộ dáng này của anh ta rất hợp với ý của cô.“Nhanh lên một chút, người ta vẫn còn đang chờ anh đấy, anh có muốn bị phạt hay không?”

“Muốn!” Làm sao mà không muốn, đây quả thực là một niềm hạnh phúc lớn! Mộ Ly cười đến cong mắt, gương mặt trở nên trầm mê rồi, “Em yêu, chuẩn bị phạt anh thế nào?” Anh lại gần Quý Linh Linh, ngửi mùi thơm phát ra trên người cô.

Quý Linh Linh nghe xong lời của anh ta, cười đẹp như một bông hoa sen đang nở rộ, “Được, đây chính là anh nói a, vậy em phạt anh, em nói cái gì, anh đều phải làm theo, không được làm trái.” Thanh âm nhỏ nhẹ của cô nhu nhu nhẹ nhẹ, nghe vào tai khiến lòng người ta như nhéo ra nước.

“Được!” Mộ Ly làm sao nhịn được khi thấy Quý Linh Linh từ một con cộc cái trở thành một con mèo xinh xắn ngực to quần một chiếc vải ren mê người,đây nhất định là có vấn đề. Nhưng bây giờ chúng ta thử nhìn lại thượng tá Mộ yêu quý của chúng ta một chút, hai con mắt tròn to, khóe miệng còn chảy ra một dòng nước kì lạ, hiển nhiên đó là nước miếng“Ách. . . .” Quả nhiên,thượng tá Mộ rất không có tiền đồ phát ra một tiếng như vậy.

Hửm! Anh ta đã bao lâu rồi chưa nhìn thấy đàn bà đây !

Quý Linh Linh thật muốn tát một phát lên bản mặt của anh ta, nhìn bộ dáng đăm đúi kia của anh ta, suy nghĩ một chút nếu bây giờ mang tới một con búp bê bong bóng, sợ rằng anh sẽ nhào vô cũng nên! Nhưng cô lại nhịn lại ý nghĩ đó, anh ta không phải muốn bị sử phạt sao, rất tốt, cô sẽ làm như ý nguyện của anh ta .

“Vây. . . . Anh yêu,anh đi lấy chậu nước nóng cho em đi, bây giờ em muốn ngâm chân.” Quý Linh Linh nháy đôi mắt to mềm mại đáng yêu, chính con người long lanh sóng nước này khiến Mộ Ly như bị hòa tan Cô nghĩ rằng, nếu như Mộ Ly từ chối yêu cầu của cô, cô liền buột tội anh nói không giữ lời.

“Được! Chờ anh...anh lập tức đi lấy!”

Nói xong, chỉ thấy Mộ Ly nhảy xuống giường, chạy ra ngoài giống như một cơn gió.

Đem Quý Linh Linh đang ngây ra như một tên ngốc ném về trên giường.

Quý Linh Linh giống như vẫn chưa phục hồi lại ý thức, mở lớn hai mắt, đây đã xảy ra chuyện gì nha? Lấy nước rửa chân ột cô gái, mà anh ta vẫn vui vui về về, anh ta. . . . Anh ta không phải là thượng tá sao? Không phải là làm quan chức sao? Làm sao có thể. . . . Sao có thể làm như vậy ?

“Nước nóng đến rồi!” Đang lúc Quý Linh Linh vẫn còn đang ngây ngẩn thì Mộ Ly đã chạy tới, tay áo được anh cuốn lên, trong tay bưng một chậu nước nóng.

“Hả?”

“Dùng nước nóng để ngâm chân, có thể giảm bớt đau đớn cho em.” Mộ Ly thân thiết nói, khiến cho Quý Linh Linh phải đỏ mặt một trận

“Em.”

“Thế nào?” Mộ Ly có chút khó hiểu.

“Xoay người sang chỗ khác!” Quý Linh Linh như nhớ tới cái gì, ra lệnh.

“ok!” Một tên con trai nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh, rất chi là nghe lời.

Đợi Mộ Ly xoay người sang chỗ khác xong, Quý Linh Linh liền vội vàng cởi nút áo trước ngực, thật là một tên khốn kiếp, cư nhiên không mặc áo ngực cho cô, cho dù là mặc áo sơ mi của anh có chút rộng lớn nhưng vẫn có thể nhìn ra được một chút. Quý Linh Linh lại nhìn xuống phía dưới một chút, chỉ thấy mình mặc một cái quần lót màu trắng, nếu như rửa chân thì chiếc áo sơ mi này vẫn có thể che lại một chút.

“Anh có thể quay lại.”

Mộ Ly xoay người, đem chậu để xuống, “Đến đây đi, anh rửa chân cho em.”

“Anh rửa chân cho em?”

“Chẳng lẽ em muốn để ông Trung rửa cho em?”

“Dĩ nhiên là không phải!”

“Vậy chính là anh rồi !” Mộ Ly dùng lời nói chặn lại lời nói của cô, khiến Quý Linh Linh nhất thời cũng không biết nói cái gì.

“Em cử động được rồi sao?” Thấy Quý Linh Linh vẫn ngồi bất động như cũ, còn tưởng rằng thân thể cô đau đớn, không động đậy được.

“Cũng may, vẫn có thể cử động.” Nói xong, Quý Linh Linh liền vén lên chăn mỏng, hai tay chống ở trên giường.

“Oa ưnh!” Mộ Ly vừa thấy cặp đùi trắng nõn xinh đẹp của Quý Linh Linh, liền không nhịn được huyết sáo một tiếng.

“Câm miệng! Nếu không anh hãy nhắm mắt lại đi!” Quý Linh Linh bị anh ta nhìn khiến gương mặt thẹn thùng mà đỏ lên.

“Được được được, em yêu anh nghe lệnh của em còn chưa được sao?” Mộ Ly khoát tay áo, làm dấu đầu hàng.

Nhìn bộ dáng đàng hoàng của anh ta, lúc này Quý Linh Linh mới hài lòng, bởi vì bụng bị mấy tên kia đá, bản thân lại không khỏe, nên động tác không khỏi chậm chạp một chút. Nhưng Mộ Ly lại lấy lý do vì thân thể cô quá yếu không nhúc nhích được, nên anh trực tiếp qua bế cô lại.

“A! Anh làm gì vậy?” Quý Linh Linh còn chưa có phản ứng kịp, liền bị Mộ Ly bế lên, cô theo quán tính liền ôm cổ anh.

“Anh thấy nếu để em tự mình qua thì nước chắc cũng lạnh rồi, không bằng tới như vậy thì tương đối nhanh hơn.” Trên gương mặt tuấn tú của Mộ Ly nở ra một nụ cười sáng lạn khiến Quý Linh Linh thấy phải sung sướng một chút.

“Khụ. Được rồi, cái người này sao lại làm quá lên như vậy, thân thể của em cũng không bị nặng lắm.” Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, cố ý không nhìn anh.

“Ha ha, vậy hãy để cho anh thay em rửa chân đi.” Mộ Ly ôm cô nhẹ nhàng đặt trên giường, dịu dàng cầm bàn chân nhỏ của cô thả vào trong nước.

“Ừm.”

“Rất nóng?”

“Không. Không biết.” Mộ Ly ngồi xổm người xuống rửa chân cho cô, bộ dáng này, khiến cho cô cảm thấy hơi lung túng. “Anh. Mộ Ly, để tự em rửa là được rồi.” Nói xong, cô định rút chân về, nhưng chân cô vừa mới thu lại một chút, Mộ Ly liền nhanh chóng nắm lại mắt cá chân của cô, Quý Linh Linh vốn không phải là một cô gái yếu đuối, thấy anh nắm lại cô liền trực tiếp sử dụng lực muốn kéo về.

Cứ như vậy, hai người một người kéo xuống một người kéo lên.

73. Chương 73: Còn Thiếu Một Chút

Editor: Chi Chi

Lúc ăn cơm trưa

“Mộ Ly.” Quý Linh Linh thả đôi đũa trong tay ra, nhìn về phía Mộ Ly bên cạnh cô.

“Hử? Thức ăn không vừa miệng sao?” Mộ Ly tiện tay cầm khăn giấy lên, tỉ mỉ lau miệng giúp cô.

Có lẽ Quý Linh Linh đã với những động tác thân mật của anh, coi những chuyện như vậy là bình thường, nên cô không phản ứng gì, để mặc cho anh lau miệng giúp cô.

“Em đã ăn no rồi.” Mỗi lần có chuyện xảy ra, khẩu vị của cô sẽ không tốt, bây giờ cũng vậy.

Mộ Ly liếc mắt nhìn thấy cơm trong chén cô còn một nửa, đồ ăn thì chỉ ăn có một ít, thế mà đã ăn no ư? Vóc dáng gầy như thế, lại chỉ ăn có một chút thì cơ thể làm sao phát triển được, không có thịt thì làm sao ôm có cảm giác được? Không được, không được, nhất định phải khiến cô ăn nhiều một chút.

“Quý Linh Linh, phụ nữ phải ăn nhiều mới đẹp” Mộ Ly ném khăn giấy trong tay qua một bên, gấp thêm thức ăn cho cô, tiện tay cầm chén của cô múc thêm một chén canh hạt sen.

“Ai nói?” Quý Linh Linh coi thường những lời này của anh, bây giờ các cô gái đều ăn như mèo, anh chưa từng nghe tới điều đó sao? Trở thành Bạch Phú Mỹ, giảm cân là châm ngôn, “Hiện tại anh rất thích phụ nữ ăn nhiều sao?” Những lời này, Quý Linh Linh hỏi lại mà trong lòng cảm thấy tức giận

“Bây giờ rất thích nha, anh rất thích những cô gái ăn nhiều. Đâu có phiền phức như mấy cô thiên kim tiểu thư, thấy thức ăn là muốn quay đầu bỏ chạy, nhìn cũng không muốn ăn.” Mộ Ly nói xong, liền tiện tay đút canh hạt sen cho cô.

“Em.” Trong miệng cô đang ăn canh, nói chuyện có chút không rõ ràng, “Anh đừng hại em. Một cô gái không nhất thiết phải có gia thế, nhưng nếu như vóc người cũng không có, nhất định sẽ khổ khổ! Em muốn giữ vóc dáng!” Trong lời nói mang theo ý phản kháng.

Mộ Ly lấy khăn giấy lau nước canh nhiều ra bên miệng của cô, tiện tay đút cho cô thêm một muỗng canh.

“Vóc dáng liệu có thể giữ được bao nhiêu năm? Mười năm hay hai mươi năm? Quý Linh Linh em có thể yên tâm mà ăn, mặc kệ em trở thành hình dạng gì, em đều không cần phải lo lắng, vì anh đã sớm dự đoán được.”

Quý Linh Linh gơ tay đẩy cánh tay đang tính đút tiếp canh cho cô, “Quý mới tin lời anh nói!” Chẳng những không cảm động, cô còn trợn mắt nhìn Mộ Ly.

Đàn ông toàn nói lời ngon tiếng ngọt, luôn nói với phụ nữ, cái gì mà mặc kệ em như thế nào anh đều yêu em, anh yêu vì em là chính em, không phải là vì bề ngoài của em, vân vân, bình thường thì ai mà chẳng nói thế? Hừ, coi Quý Linh Linh cô là người ngu ngốc chắc? Khiến cô không chút đề phòng mà ăn ập, cuối cùng làm cho đàn ông không ai thích cô, cô sẽ không bị lừa đâu?

“Quý không tin anh nói... nhưng em phải tin lời nói của anh!” Mộ Ly kéo cánh tay cô, tiếp tục dứt canh cho cô, “Phụ nữ phải mập mạp một chút mới dễ nhìn, em ăn ít vậy, chẳng lẽ còn muốn làm người mẫu hay sao? Thôi đi, Quý Linh Linh em mau bỏ ý định đó đi, với chiều cao của em không được đâu.”

“Anh. Đóng.” Sau đó miệng của cô lại bị dứt đầy canh.

Cô cao 1m68, là vừa vặn, được chưa nào. Nhìn bộ dạng của anh, chẳng lẽ anh coi mình là model.

Quý Linh Linh quay đầu không thèm để ý đến anh, cũng không uống canh nữa, cô gái đã nổi giận.

“Anh nghe nói phụ nữ trong thời kì này, phải ăn uống nghỉ ngơi nhiều mới được. Ngoan, quay đầu lại uống thêm một chút nào.” Mộ Ly một tay bưng chén canh, một tay nhẹ nhàng kéo tay áo của cô

“Anh nghe ai nói?” Quý Linh Linh sắc bén hỏi.

“à. Chỉ là một vài người phụ nữ, em cũng biết sức quyến rũ của anh lớn như vậy, có rất nhiều người phụ nữ nói với anh, sức khỏe của họ không tốt lắm ..., muốn anh quan tâm họ nhiều hơn một chút.” Mộ Ly hớn hờ nói. Quả nhiên là đã từng quen nhiều người phụ nữ, xem dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của anh kìa!

“Quý Linh Linh, em làm cái vẻ mặt gì thế kia? Ha ha.” Mộ Ly cười làm cô có chút xấu hổ, cô làm bộ dạng như muốn ăn thịt người nhìn anh, “Quý Linh Linh?” Anh dò xét gọi.

“Một lát cho tôi một bộ quần áo, tôi muốn về nhà.” Nói chuyện với anh lậu như vậy, làm cô quên cả vấn đề chính, vừa rồi mới nói vấn đề chính cho anh, cô cần một bộ quần áo, để về nhà.

“Đừng mà!” Mộ Ly lập tức đặt chén canh xuống bàn, kéo cánh tay của Quý Linh Linh.

“Làm gì vậy?” Quý Linh Linh bị bộ dạng của anh hù dọa, tại sao lại như vậy, đột nhiên lại lộ ra dáng vẻ bị người khác vút bỏ, anh ta đối mặt cũng lẹ quá đi!

“Anh sai rồi!” Anh dường như đã hiểu, đại tiểu thư, đừng hành hạ tôi nữa mà.

“Sai? Sai cái gì, anh đang nói gì thế?” Quý Linh lơ đãng tay lên sờ trán anh, “Không có bị sốt mà.”

“Anh từ giờ về sau không bao giờ nhắc đến những người phụ nữ khác trước mặt em nữa, em đừng tức giận, đừng tức giận! Anh hứa là về sau không nhắc tới người phụ nữ khác nữa!” Mộ Ly thấy bộ dạng thần nhiên của cô, trong lòng không khỏi nóng nảy.

“Hả. Mộ Ly anh nói cái gì vậy? Anh nói chuyện với người phụ nữ khác thì liên quan gì đến tôi, hơn nữa tôi cũng không có tức giận mà?”

“Đừng! Ngán vạn đừng, Quý Linh Linh em đừng giày vò anh nữa mà, anh sẽ bị bệnh tim đấy!” Mộ Ly nói xong làm bộ dáng như thật lấy tay ôm lấy ngực trái, “Ôi, đau quá!”

“Nhảm chán!” Quý Linh Linh gỡ tay của anh ra, cô còn đang bận suy nghĩ xem lát sẽ phải giải thích thế nào với mẹ về việc đêm qua không về nhà ngủ, nhưng anh lại suy nghĩ sâu xa như vậy, quả thật rất lợi hại.

Mộ Ly thấy Quý Linh Linh không có hứng thú với anh, khiến anh cảm thấy bất an.

“Quý Linh Linh!”

“Hả?” Quý Linh Linh xoay người lại, còn chưa kịp nhìn thấy bộ dạng của anh, liền bị anh ôm lấy đặt xuống bàn. “Này!” Cô trợn tròn mắt, bị hù sợ bởi hành động của Mộ Ly.

“Không được tức giận!” Mộ Ly tiến tới gần cô, hai cánh tay ôm chặt lấy hông cô. Thân hình anh đứng giữa hai chân cô, việc này làm cho khung cảnh bên trong chiếc áo sơ mi lộ ra gần hết.

“Mộ Ly, anh điên rồi à?” Quý Linh Linh ngây thơ nhìn hành động của anh, có chút khó hiểu.

“Chụt!” Không nghe được đáp án mình muốn, Mộ Ly nhanh chóng hôn cô một cái.

“Này!” Cầm thú, Quý Linh Linh trợn tròn hai mắt, lớn tiếng kháng nghị.

Mộ Ly lại càng ôm chặt hơn, Quý Linh Linh thử nhúc nhích hai cánh tay, nhưng không thể động đậy được.

“Không được tức giận!” Anh lại tiếp tục nói.

“Anh. Em không có tức giận?” Anh quả thực muốn chọc Quý Linh Linh tức đến hộc máu mả.

“Chụt!” Lần này, môi Mộ Ly dừng lại trên môi cô một chút, sau đó còn dùng đầu lưỡi khẽ liếm môi cô, sau đó mới chùi buông ra.

“Này, Mộ Ly, anh nghĩ gì thế hả? Nếu như cảm thấy cơm ăn không ngon, anh có thể dừng ăn, bây giờ anh làm cái chuyện này, em sẽ đánh chết anh!” Đôi tay bị anh cố định, hai chân cũng không nhúc nhích được, cô trừ nói chuyện cũng không thể đánh lại anh.

“Không được giận!” Mộ Ly không để ý đến câu nói của cô, tiếp tục lặp lại lời nói của mình.

Trời ạ, cô thật sự muốn thua Mộ Ly, trong đầu người này toàn nghĩ đến hai việc lần trước sao? Tại sao cô cơ bản nghe không hiểu gì? Nhưng, nhìn vẻ mặt có vài phần nghiêm túc của anh, cô thực sự sợ, nếu như trả lời theo kiểu khác, khẳng định sẽ bị cường hôn. Người này, thật là dã man, rõ ràng là ức hiếp cô!

“Không. Không giận!” Quý Linh Linh cắn răng nói ra mấy chữ, Mộ Ly đợi bản cô nương vùng lên đi!

Gương mặt Mộ Ly đang căng thẳng, rốt cuộc cũng nở ra một nụ cười.

“Đồng ý với anh, nhất định phải tin tưởng anh!” Anh lại bá đạo đưa ra yêu cầu.

Tin tưởng anh, tại sao? Anh cũng không phải là Thượng Đế!

“Anh làm cái gì?” Quý Linh Linh thật sự không thể đoán ra được tâm tư của anh, “Ồ.”

Không nghe được câu trả lời mình muốn, Mộ Ly liền cắn vào đôi môi nhỏ mềm mại của cô, một tay đặt ở sau lưng cô, tay còn lại ôm chặt eo cô, không để cho cô có bất kì phản ứng nào.

Lần hôn này, anh hình như có chút tiến bộ, hai ba lần liền dây dưa với chiếc lưỡi hồng của cô, lúc ra lúc vào, hai người tựa như trêu chọc lẫn nhau. Nước miếng của cô và anh hòa tan vào nhau, chỉ có thân mật thể này, mới khiến anh cảm thấy yên lòng.

Nhưng, anh thề, chỉ đơn giản muốn dùng nụ hôn để trừng phạt cô, ngay cả anh cũng không thể ngờ, chẳng biết tại sao, bàn tay to của anh lại tự nhiên đặt trên cái địa phương mềm mại của cô, hơn nữa anh còn không kiềm chế được mà khẽ xoa nắn! Trời ạ, anh thật sự không muốn làm chuyện này ! Chẳng lẽ đây là phản xạ có điều kiện? Đúng, nhất định là như vậy! Vừa nghĩ như thế, tiếp đó làm việc gì cũng đều khiến anh an tâm hơn.

“Ừ. Ừ.” Giữa nụ hôn nóng bỏng của Mộ Ly, Quý Linh Linh dần trở nên mê muội, cặp mắt khép hờ, mặc anh từ đội môi của mình di chuyển xuống dưới, mặc cho nút áo sơ mi bị mở ra, khiến da thịt cô lộ rõ ra ngoài không khí.

Quý Linh Linh ngược đầu, đầu lưỡi của Mộ Ly đang du ngoạn trên chiếc cổ trắng nõn của cô, tiến dần xuống địa phương đang bị bàn tay to của anh xoa nắn.

Cảm giác tê dại lại ập đến một lần nữa, “Ừ. Mộ. Ly. Dừng.” Quý Linh Linh mơ mơ màng màng phát ra âm thanh mềm mại.

Đôi môi của Mộ Ly bỗng dừng lại, bàn tay to của anh ôm chặt eo cô, không để cho cô té ra khỏi bàn. Nhìn gương mặt cô ửng đỏ, rất tốt, anh rất hài lòng với kiệt tác của mình.

Quý Linh Linh vẫn để mặc cho người ta tiến dần xuống phía dưới, không chừng một ngày nào đó cô bị người đàn ông khác lừa mất, thay vì mình cứ ngày đêm lo đề phòng, không bằng sớm làm chuyện này với cô trước. Dù sao thì hai người bọn họ đã một lòng một dạ với nhau, hơn nữa. đều chú trọng danh tiết.
. Phốc

~Cho nên, hiện tại mạnh mẽ chiếm lấy cô, cũng không phải không đúng!

“Ôm cổ anh.” Mộ Ly tiến lại gần cô, khẽ thổi khí vào tai cô.

74. Chương 74

Tần Mộc Vũ, đồ ngốc này, phá hư kế hoạch lớn không nói, còn ở đây nói mát. Có trời mới biết, hiện tại anh cũng muốn cho Quý Linh Linh phá thân thể của mình, nhưng sao một yêu cầu nhỏ nhoi cũng không thể làm được. Không có làm được còn chưa tính, cư nhiên lại còn bị bảo bối của anh ột cái tát, làm cho lửa dục mãnh liệt nhất thời như bị dội nước đá.

Chết tiết, chết tiết, anh thật sự muốn bùng nổ, anh nhin không được! Tần Mộc Vũ. Nếu lần này mà không giáo huấn cậu, thì quả thật là có lỗi với thanh danh thượng tá của mình.

“Ôi, bạn thân mến, nếu không như vậy đi, tớ tặng cậu hai mỹ nữ khuynh nước khuynh thành, đáng người nóng bỏng, chắc chắn, hơn nữa công phu trên giường là hạng nhất, sẽ giúp cậu dễ chịu đó, như thế nào?” Tần Mộc Vũ quả nhiên là kẻ háo sắc, chỉ là suy nghĩ thôi, cũng có thể làm lộ rõ từ ngọn đến đáy bộ dáng hèn hạ của anh ta.

“Àm”

Mộ Ly nhặt lên cái chén không liền ném về phía Tần Mộc Vũ, nhưng bị anh ta nhanh tay lẹ mắt bắt được.

“Tiểu Ly Ly, cậu muốn mưu sát bạn thân là tôi sao?” Tần Mộc Vũ giống như thị uy bản thân, hướng về phía Mộ Ly, mở vạt áo ra, trong tay cầm cái ly không.

“Tôi cho cậu một cơ hội, cho tôi một lý do chính đáng vì sao lại dốt nhiên tới đây. Cậu cần phải hiểu rõ, nếu như không có lý do gì, tôi sẽ khiến cậu..... ” giọng nói Mộ Ly mơ hồ lộ ra sự rét lạnh.

“Ai yêu, ngừng, đừng nói ah..... Tôi thật sự là có lý do, có được hay không? Đừng có dùng dáng vẻ đối với kẻ địch để tiếp đãi tôi, cậu xem xem nhân phẩm đạo đức của lãnh đạo mấy người, đừng nên xem tôi như kẻ địch mà đối đãi. Đừng quên, tôi chính là người kẻ vai chiến đấu, Tiểu Vũ đó! ” Tần Mộc Vũ lại bày ra bộ dáng nũng nịu lần nữa.

Vừa nhìn thấy bộ dáng đó của Tần Mộc Vũ, Mộ Ly đã cảm thấy đau đầu nhức óc.

“Đến phòng sách! tốt nhất là cậu có lý do” nói xong, Mộ Ly liền dùng dùng đi đến phòng sách.

“Được” Tần Mộc Vũ nhún vai một cái, được rồi, dù thế nào đi nữa, thì anh ta cũng xem mình là người xấu rồi. Không phải chỉ là bị phụ nữ đánh ư, vậy thì thế nào chứ.

“Cái gì” Mộ Ly hiển nhiên tỏ ra vô cùng không hiểu với lời nói của Tần Mộc Vũ.

“Cậu không hiểu nổi có phải hay không, tôi cũng không hiểu” Tần Mộc Vũ vuốt vuốt tay.

“Tập đoàn Tư Kỳ cư nhiên lại muốn nhận lỗi với tôi? Ha, đây thật sự là chuyện lạ” gương mặt tuần tú của Mộ Ly căng thẳng khó coi.

“Ly, mặt mũi của cậu càng lúc càng lớn nha, trung ương thu được tin tức này, tôi đi nghe lén cũng là nhận được tin tức này. Cậu cảm thấy tập đoàn Tư Kỳ có ý gì?”

Mây Mộ Ly nhăn lại, tự hỏi ruốt cuộc chỗ nào có vấn đề, theo đạo lý mà nói, một tập đoàn có thể hô phong hoán vũ trong giới hắc bạch, cho dù bọn họ rất muốn lấy lòng trung ương, nhưng cũng không cần phải bỏ xuống mặt mũi, nói xin lỗi với một quan viên cao cấp nhỏ như mình. Hơn nữa, theo như anh điều tra được, Tư Kỳ Na Mỹ đích thị là một tiểu thư điều ngoa, hơn nữa chủ nhà Tư Kỳ cũng thường để mặc cô ta, trừ phi.....

“Cậu đoán xem có phải đại tiểu thư nhà Tư Kỳ coi trọng cậu rồi ?” Trong ánh mắt của Tần Mộc Vũ lộ ra vài phần khôn khéo.

Mộ Ly liếc anh ta một cái, mặc dù như vậy, nhưng ý nghĩ của Tần Mộc Vũ lại giống mình.

“Nếu tôi là cô ta thì có thể coi trọng một người như thế sao?” Giọng nói Mộ Ly tràn đầy khinh thường hỏi ngược lại.

“Nếu quả thật ‘ chỉ hôn ’ cho cậu rồi, cậu có thể cự tuyệt?” Nét mặt Tần Mộc Vũ rõ ràng tràn đầy bộ dạng xem kịch vui.

Mộ Ly nhìn anh ta một cái, cũng đoán được suy nghĩ của Tần Mộc Vũ, “Nếu như cô ấy thật là ái mộ tôi như vậy, tôi đây cũng cam nguyện cống hiến thân mình vì quốc gia.”

Đứng ở ngoài cửa, Quý Linh Linh nghe đến đó, trong lòng không khỏi lặng xuống, nghe thấy Mộ Ly nói những lời này, trên mặt của cô thoáng hiện một nụ cười lạnh, quả nhiên giống như cô suy nghĩ. Nghe đến đây, cô nghĩ mình có lẽ không cần thiết phải tiếp tục nghe nữa.

“Thật sao? Cậu sẽ sẵn sàng khoái đồng ý như vậy sao? Ly, nếu như đổi lại là những người khác, dù không phải thì tôi cũng sẽ tin tưởng hẳn ta sẽ khuất phục cường quyền, mà không oán không hối hận. Nhưng nếu là cậu, coi như xong đi, tôi còn hiểu cậu hơn cả cậu. Quan trọng hơn là...” anh ta dừng một lát, “cậu bỏ được nữ thần của cậu sao?” Một lời nói mập mờ, đã làm rõ được cả trung tâm.

Nét mặt căng thẳng của Mộ Ly buông lỏng xuống, “cậu biết là tốt rồi.” Cho tới bây giờ, không có người nào có thể ép buộc được mình. Tập đoàn Tư Kỳ thì như thế nào, đại ca hắc đạo thì thế nào chứ, có liên quan tới mình sao? Chẳng có bất cứ quan hệ gì cả.

“Ha ha, Ly, tớ nói cậu không phải là thực sự nhớ trần tục chứ, nữ thần nhà cậu rốt cục làm thế nào mà hấp dẫn được cậu. Theo như tớ thấy, dung mạo nữ thần nhà cậu chỉ như các phụ nữ bình thường, thật sự là không có chỗ nào khác so với một số cực phẩm gặp lúc trước. . .”

“Cậu thì biết cái gì?” Mộ Ly không đợi anh ta nói xong, đã không nhịn được cắt đứt lời của anh ta.

“Được rồi, tớ không hiểu. Trước kia tớ tặng cậu mấy cô gái trẻ, kỹ thuật đều là hạng nhất, cậu đều không cần, cứ nhiên bây giờ có thể chịu được một người phụ nữ tát cậu một cái, tớ thật đúng là không nhịn được tò mò.”

“Cô ấy đánh tôi, tôi cũng cảm thấy hạnh phúc!” Mộ Ly kiên quyết làm tiểu nhân, “Chỉ cần cô ấy không phải không để ý đến tôi, dù cô ấy có làm gì, tôi đều có thể chịu được, hơn nữa còn sẽ rất yêu.”

“Không phải chứ? Cậu bị trúng độc à?” Tần Mộc Vũ bày ra bộ dáng ghét bỏ, nghĩ đến người anh em đẹp trai ban đầu bị đồn là người mình thích, cứ nhiên bây giờ vì một người phụ nữ lại mê muội tới trình độ này? Nữ thần đó có phải cho anh ta uống thuốc gì rồi hay không? “Vậy cậu ở trên sao?”

Ban đầu Mộ Ly nghe câu hỏi của anh ta thì sững sờ, nhưng rất nhanh sau đó đó vể lúng túng trên mặt liền biến mất, “Chúng tôi muốn không chỉ là kết hợp trên thân thể, mà là cả tâm hồn.”

Té xỉu, không phải là quan hệ nam nữ sao? Còn tiến lên tới trình độ như vậy, anh ta lại không nhịn được muốn châm chọc rồi

“Nữ thần nhà cậu ở trên giường không có tranh cướp ở phía trên với cậu, khiến cậu bãi công rồi sao?” Về mặt Tần Mộc Vũ hứng thú hỏi.

Vừa nghe thấy vậy, về mặt Mộ Ly không khỏi chán chường, “Nữ thần nhà tôi, đối với tôi mà nói thì ‘chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể khinh thường nông nổi’, cho nên, cậu nên hiểu, cậu cần để cho cô ý yên tâm mặc quần áo.”

“Nghĩa là, nữ thần không có coi trọng cậu?” Giọng Tần Mộc Vũ ngay lập tức cất cao.

“Dĩ nhiên không phải!” Việc có tổn hại đến hình tượng chính bản thân mình, bảo anh làm sao có thể chấp nhận đây.

“Vậy là vì cái gì? Loại người như cậu vừa đẹp trai, nhiều tiền, lại là quan lớn, mặc cho phụ nữ nào thấy cậu đều sẽ điên cuồng theo đuổi, nhưng nữ thần nhà cậu. . . . Tất cậu một cái kia không nhẹ chứ?” Tần Mộc Vũ có chút đồng tình cho người anh em của mình, theo đuổi người ta lâu rồi mà không được, thật mất mặt.

“Cậu nói xong chưa? Cậu là đội chó săn à? Hối tới hối lui, tớ không có tâm tình trả lời cậu. Được rồi, mau nói cho hết lời rồi đi nhanh lên, về sau loại truyện nhỏ này thì gọi điện thoại là được rồi, không cần trực tiếp đến tìm tớ.” Mộ Ly bị Tần Mộc Vũ nói cho có chút nghẹn lời, nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ có thể làm cho anh ta mau biến đi.

“Được rồi, trong tình yêu đàn ông mà thâm mến thì đáng thương nhất, tớ đi đây!” Thật là không nhịn được muốn khinh bỉ anh ta, không biết là ai ngày hôm qua nóng vội bắt mình đi thăm dò động tĩnh của tập đoàn

Tư Kỳ, xem ra một khi rơi vào lưới tình, chỉ số thông minh đều âm hết cả.

Sau khi Tần Mộc Vũ đi, Mộ Ly liền đi đến phòng của Quý Linh Linh.

=đường phân cách =

“Hi, đại ca!”

Ai? Người nào đang gọi mình! Tần Mộc Vũ vừa dừng xe trong sân trước cửa biệt thự, liền nghe thấy tiếng gọi. Trước cửa nhà anh ta, đứng ở đó là Hả, là tên đàn em đêm đó, người phụ nữ đó! Mới nửa ngày chân đã khỏi rồi sao? Nhớ mang máng là cô ta hôn mê bất tỉnh mà, sao hiện tại lại tràn đầy sức sống đứng ở chỗ này?

“Hi, xin chào, đại ca, em đợi anh rất lâu rồi!” Chỉ thấy cô ta một chân cà thọt, nhìn thấy Tần Mộc Vũ liền kích động chạy tới.

“Làm sao cô biết tôi ở nơi này?” Tần Mộc Vũ cau mày, đẩy tay cô giắt trên cánh tay mình ra.

“Anh Vũ Nhân đó, đại ca, anh Vũ Nhân nói anh gần đây rất cực khổ, muốn em tới đây chăm sóc anh!” Thấy trên mặt cô còn ửng hồng, khiến Tần Mộc Vũ không khỏi ghét bỏ .

“Giữ một khoảng cách!” Mạc Vũ Nhân, đáng chết, anh ta xem mình là người nào chứ? Lại còn ra ý phái một người phụ nữ, muốn ngực không có ngực, tới chăm sóc mình.

“Được!” cô nghe được mệnh lệnh, lập tức lui về phía sau hai bước. “Đại ca, anh vừa trở về, đưa chìa khóa cho em đi, em đi mở cửa giúp anh!”

Tần Mộc Vũ nhìn cả người đầy bụi đất phía dưới gương mặt nhỏ nhắn của cô, trừ gương mặt này giống phụ nữ ra, thì không còn chỗ nào có dáng vẻ con gái, thật sự còn không bằng một người đàn ông . Anh không khỏi cảm thán, chậm rãi giao cái chìa khóa ra.

Cô đoạt lấy, cầm cái chìa khóa trong tay, chân cà thọt, nhanh chóng chạy tới mở cửa.

Nhìn bộ dáng cà thọt cà thọt của cô, thật là xấu xí mà.

“Đại ca, anh vào đi, đừng khách khí, cứ tùy tiện ngồi, em đi rót nước cho anh!”

Hả, nhà này hẳn là của anh chứ?

“Cô.” Kể từ cái ngày cô xuất hiện tại nơi này, chân mày trên mặt anh cũng chưa từng giãn ra.

” Đại ca, anh có việc gì sai bảo không ạ?”

“Cô tên là gì vậy?”

“Em tên là Quách Hiểu Lượng, anh có thể gọi em là Lượng Lượng.”

Hả Thật sự. Bộ dáng của cô rất giống như sau khi làm phẫu thuật chuyển giới, ngay cả tên cũng quê mùa. Còn nam tính nữa.

“Đi đi đi.” Tần Mộc Vũ thật sự là nhịn không được rồi.

“Được, đại ca chờ em một lát, em đi làm quen với nơi này một chút, rồi lập tức rót nước cho anh.” Quách Hiểu Lượng không thềm để ý chút nào đến vẻ mặt chán ghét của Tần Mộc Vũ, bởi vì anh Vũ Nhân đã nói, đại ca là người tốt nhất trong thiên hạ, cũng là người cực khổ nhất, nếu như chăm sóc tốt cho anh, bang hội nhất định sẽ phát triển tốt. Cô hiện tại không chỉ là đang chăm sóc cho đại ca, mà là đang chăm sóc cho người quan trọng nhất của bang hội số một nước nhà!

Tần Mộc Vũ nhìn theo bóng lưng của cô nàng tai họa kia, thật không nhịn được muốn kêu ông trời. Anh đây là xui xẻo mấy đời, tự nhiên bên cạnh lại có một tên nam không ra nam, nữ không ra nữ như vậy đi theo, sớm biết như vậy, anh cũng không bắt Mạc Vũ Nhân cử người chăm sóc rồi, thật là tự mình làm bậy thì không thể sống được mà!

Ngồi ở trên ghế sa lon, liền nhìn thấy cái túi rách nát của Quách Hiểu Lượng, ở phía trên còn viết “Trường Thành chào mừng quý khách”, làm ơn đi, đây không phải là túi du lịch từ năm 1970 đi du lịch Bắc Kinh nhận được làm kỉ niệm chứ? Nhìn thấy anh đã cảm thấy đau đầu.

“Đại ca, mời anh uống nước!” Hân là cô đã sửa soạn lại mình một chút, nhưng nhìn quần áo cả người cô màu xám tro như người già, thì anh nhìn thấy cốc nước cũng đã muốn có phản ứng giống như có thai !

“Đại ca, anh không khát sao? Tôi thấy anh hình như có vẻ rất khát, anh tới uống một hớp đi, trời nóng nực như vậy, sẽ hạ hỏa rất tốt!” Quách Hiểu Lượng vẫn giữ bộ dạng nhiệt tình nói với anh.

“Không cần.” Tần Mộc Vũ gắt gao mím chặt môi, như vậy mới không dễ dàng lộ ra một chút nụ cười.

“Vậy cũng được, đại ca anh không uống nước, nhất định là đã đói bụng, anh muốn ăn cái gì, em đi làm cho anh, em làm được rất nhiều loại món ăn, các loại cơm, bảo đảm anh ăn một bữa còn muốn ăn bữa tiếp theo!” Trong tay Quách Hiểu Lượng còn bưng ly nước, nhìn bộ dáng, giống như đầu bếp cao cấp của khách sạn năm sao.

“Tùy ý làm một chút là được, tôi về phòng nghỉ ngơi trước.” Tần Mộc Vũ thật sự không muốn nhìn lại cô, “Đúng rồi, trước khi nấu cơm, trước tiên sửa soạn cô sạch sẽ đi đã”. Anh vừa mới đi được một bước, liền quay đầu lại nói.

“Dạ, được, em đi làm ngay, xin đại ca yên tâm!”

Hả. Thật sự chịu phục cô rồi!

Tần Mộc Vũ nghiêng rằng, thật là không biết nên nói cái gì cho phải, cứ nhiên phái cho anh một cực phẩm như vậy! Vừa vào phòng, anh liền gọi điện thoại, mắng Mạc Vũ Nhân.

“Mạc Vũ Nhân, cậu muốn chết có phải hay không? An bài người như thế cho tôi, người đó . . . Quách cái gì đó, cô ta rất cuộc làm gì, có phải là thân thích nhà cậu hay không? Vừa quê mùa, thô kệch, một chút dáng vẻ con gái cũng không có, cứ nhiên cho cô ta đến chăm sóc cuộc sống của tôi! Có biết bản đại ca rất kén chọn, thấy cô ta sẽ ăn không ngon miệng hay không! Cậu muốn mưu hại tôi, sau đó sẽ được làm đại ca có phải hay không? Được rồi, tôi thua cậu, hiện tại tôi liền để cậu làm đại ca, cho nên cậu hãy lập tức mang cô ta đi!” Tần Mộc Vũ đợi cuộc gọi được chuyển, liền mắng ngay sau khi điện thoại được thông.

Quả nhiên Mạc Vũ Nhân đoán không sai, cũng biết đại ca sẽ có bộ dạng này , hơn nữa tuyệt đối sẽ không mắng ngay trước mặt Hiểu Lượng! Người đàn ông này, chú trọng nhất chính là khí chất.

Nghe Tần Mộc Vũ mắng xong rồi, Mạc Vũ Nhân mới đưa điện thoại di động đến gần lỗ tai.

“Đại ca.”

“Tôi không làm đại ca, tôi để cho cậu làm!” Cơn giận này của Tần Mộc Vũ cũng không phải lớn bình thường.

“Đại ca, mau tắt giận. Tôi phải chọn từ mười mấy cô gái, mới tìm ra được một người như Hiểu Lượng, đó là một cô bé có lòng trách nhiệm.” Đại ca, anh nhất định phải biết quý trọng, Mạc Vũ Nhân nghĩ tới dáng vẻ đại ca mình, muốn nhịn cười cũng không được .

“Còn mười mấy cô gái? Cứ nhiên lại tìm cho tôi một người như vậy? Chẳng lẽ cậu không biết thưởng thức của tôi hả?” Hồng mắt, chẳng lẽ nhiều năm qua anh lại tạo được một cái hình tượng chó má như vậy trước mặt anh em?

“Đại ca, anh đừng nói như vậy nha, cô gái này cũng không phải lên giường với anh, cô ấy chỉ là chăm sóc anh, hơn nữa cô ấy đã ở trong bang hội một thời gian, có thể chiếu cố cả việc anh em kết thân, cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. . . . Ách.” Đoạn này, Mạc Vũ Nhân cũng không biết nên nói như thế nào, Quách Hiểu Lượng, cô em gái này thật sự rất vĩ đại! Thật, “Đại ca, cho nên anh không khỏe thì để khiến Hiểu Lượng chăm sóc anh đi, cô nàng nhất định sẽ chăm sóc anh béo phì, tráng kiện an khang đấy!”

“Cậu câm miệng! cậu xem tôi là heo để nuôi sao?” Đáng giận, cứ nhiên lại dám dùng mấy từ “béo phì, tráng kiện an khang” này!

“Đại ca, tôi sai lầm rồi, tôi nói sai, tôi nói sai! Nhưng Hiểu Lượng thật sự rất tốt, bản lĩnh lại còn rất được, có thể làm trợ thủ đắc lực của anh nữa!”

“Đúng, bản lĩnh thật không tệ!” Tần Mộc Vũ nghiêng răng rặn ra mấy từ, “Bảo cô ta leo tường, ai dè lại gãy chân!” Bản lĩnh này quả thật quá tốt, gãy thì gãy, còn hôn mê bất tỉnh, khiến anh mất hết mặt mũi, đưa cô ta vào bệnh viện, còn bị bác sĩ trưởng kia hỏi lung tung này kia! Ông trời, Quách Hiểu Lượng quả thật chính là đến đánh bại nhân phẩm của anh mà!

“Đại ca, đừng nóng vội, anh phải thật tâm phát hiện, mới biết Hiểu Lượng thật sự rất tốt. Ai nha, đại ca tôi. Tôi. hình như tín hiệu Không được tốt. Nghe. không thấy gì cả?”

Tần Mộc Vũ sững sờ nhìn điện thoại di động bị cúp! Anh em tốt, lại dám lật bài với anh, được được được, nếu Mạc Vũ Nhân không mang Quách Hiểu Lượng về, vậy chính anh cũng có biện pháp đuổi cô đi!

Vù. di động bị ném lên đệm, anh lập tức nằm sấp ở trên giường, nghĩ tới cũng đã muốn phát hỏa!
= đường phân cách =

“Em yêu, có phải rất mệt không? Có muốn nằm nghỉ một lát không?” Mộ Ly thận trọng đánh giá rồi đi vào, ngồi ở mép giường Quý Linh Linh. Cô không nói chuyện, bất động cũng không âm ỉ, đây là thế nào?

Hỏi câu này xong, anh thấy Quý Linh Linh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

“Em yêu”

“Anh có thấy buồn nôn hay không? ai là em yêu của anh? Thượng tá Mộ, anh có phải quá tùy tiện rồi hay không?” Nghe ra cô thật sự là không thoải mái, Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, lạnh lùng trả lời anh một câu.

Ách, cô xem ra là giận thật rồi, có lẽ tát mình một cái kia còn chưa đủ hả giận .

“Quý đại tiểu thư, đừng nóng giận có được hay không? anh không phải cố ý, em cũng biết, đàn ông mà, cũng có chút không thể tự điều khiển”

“Hả? Là thế này phải không? Ý của anh chính là lấy tôi để giải quyết nhu cầu sinh lý của anh sao?” Quý Linh Linh nghe lời này, nụ cười lạnh trên mặt liền lạnh hơn. Cô thật là may mắn, may mắn vì mấy lần mình đều cầm giữ, không có nhả ra mà nhiệt tình thật lòng với anh.

Anh, Mộ Ly, cô còn một mực nghĩ, anh làm sao có thể để ý tới một người bình thường như cô chứ, thì ra hết thấy đều là vì cái gọi là..... Cô thật đúng là vinh hạnh, có thể được anh tuyển chọn, cho cô đến để giúp anh giải quyết cái gọi là “nhu cầu sinh lý” .

“Đàn ông mà, thỉnh thoảng cũng sẽ có, nhưng mà anh muốn nói với em, anh cảm thấy cũng không tệ lắm, em yêu, em cảm thấy thế nào?” Mộ Ly chỉ cho là Quý Linh Linh vì chuyện mình mới vừa rồi hôn cô nên tức giận, anh không biết lần này còn có sự phiền toái khác.

“Hả? Tốt lắm, có phải nếu cho anh một lần, anh sẽ để tôi về nhà?” Quý Linh Linh hỏi ngược lại.

“Em yêu, em cũng đồng ý sao?” Để cho cô về nhà một mình? Dĩ nhiên không được rồi, anh vốn là muốn cùng cô về nhà, để gặp bề trên!

“Được, tôi sẽ thỏa mãn anh! Tôi còn tưởng rằng Thượng tá Mộ là một người cao thượng lắm chứ, hóa ra cũng không có gì hơn cái này!” Dứt lời Quý Linh Linh nhẹ buông tay, áo sơ mi đang mặc trên người cô liền trượt xuống, trừ quần lót ra, cô cứ quang minh chính đại như vậy phơi bày trước mặt anh.

Mộ Ly bị động tác và giọng nói của cô làm cho có chút không biết rõ tình hình, “Quý Linh Linh, em làm sao vậy?” Anh mơ hồ cảm thấy cô có cái gì đó không đúng.

“Tôi thế nào? Tôi còn có thể thế nào?” Nói xong, quý Linh Linh đã đứng lên, đi tới trước mặt của anh, “Không phải anh muốn chính là thân thể tôi sao? Chỉ cần anh đạt được điều mình muốn, thì tất cả mọi thứ đều không quan trọng. Mà tôi đúng lúc có thể dùng thân thể mình, để báo đáp anh đã giúp đỡ tôi trước đây, như vậy chúng ta liền thanh toán xong rồi.”

Cô thật lạnh lùng, trong giọng nói mang đầy vẻ khinh thường cùng kiên quyết, lúc trước cô có tức giận với anh thì cũng chỉ to tiếng la mắng, hoàn toàn khác hẳn với lần này. Mộ Ly thấy sợ, anh sợ cô đột nhiên trở nên xa cách, trở nên khó nắm bắt.

“Linh Linh?” Đây là lần đầu tiên anh không có gọi cả họ của cô, “Em làm sao vậy? em đừng dùng bộ dáng này.”

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, trên mặt lộ rõ ý cười châm biếm, cũng không thèm quan tâm mà cười nói: “Thượng tá Mộ, vậy anh muốn tôi có bộ dáng như thế nào? Là thế này phải không?” Nói xong, cô liền cầm bàn tay anh đặt ngay trước ngực mình, “Có phải tôi chủ động như vậy rồi, anh sẽ hài lòng?”

Mây Mộ Ly nhú lại, không tự chủ được nhẹ lắc đầu một cái, không đúng, bọn họ không phải là phát triển theo hướng như vậy, “Không phải! Anh không hài lòng!” Anh đột nhiên rút tay về, chỉ chừa lại tay của cô cứ như vậy trực tiếp đặt trước ngực của mình.

Cô như vậy, thật sự quá hấp dẫn, thân thể trắng nõn, tay xoa ngực, bộ dáng quyến rũ làm cho người ta khó có thể kiềm chế, nhưng khi nhìn đến gương mặt lạnh lùng của cô, liền làm cho anh lui xuống tất cả nhiệt tình.

“Anh không muốn?” cô lạnh giọng hỏi.

“Em làm sao vậy? Tại sao lại có thể như vậy? Nếu em không thích anh chạm vào em, vậy anh có thể đảm bảo, nếu không có được sự đồng ý của em, về sau anh tuyệt đối sẽ không chạm vào em. Nhưng, em không được như vậy, không nên làm ỉn sa ngã thành bộ dáng cam chịu như thế, anh không thích.” Mộ Ly nhìn dáng vẻ này của cô, trong lòng mơ hồ nhói đau, anh đã dọa đến cô rồi sao? Thật sự đã động đến ranh giới cuối cùng của cô rồi ư? Cô là một người coi trọng thanh danh của bản thân, làm sao có thể tùy tiện ở chung với anh chứ. Anh sai lầm rồi, anh thật sự sai lầm rồi, anh không nên nóng lòng như thế, chỉ cần cô chịu ở bên cạnh anh, sớm muộn gì cô cũng sẽ hiểu rõ là anh thật lòng, nhưng tại sao, vào giờ phút này, anh cứ nhiên cảm thấy, Quý Linh Linh lại cách anh rất xa.

“Lấy được sự đồng ý của tôi? Ha ha, anh có thể tôn trọng tôi như vậy sao?” Xem ra tất cả đàn ông đều giống nhau, đối với phụ nữ tự chủ động đến đâu không khơi dậy được hứng thú của bọn họ, còn đối với phụ nữ không thèm để ý tới họ, bọn họ liền quấn quýt chặt lấy. Như vậy cũng có thể giải thích được một chút thái độ của anh đối với Lục Văn Thiên cùng với Vu Uyển Tinh? Mà anh đối với cô, bất quá chỉ là vì “Chinh phục” .

“Mặc kệ em làm gì, anh đều sẽ tôn trọng em, anh chỉ muốn biết, trong lòng em bây giờ đang suy nghĩ điều gì?”

“Tôi muốn về nhà.” Quý Linh Linh cúi đầu, thả tay xuống, cả người không có chút nào che đậy, thản nhiên ở trước mặt anh.

Yết hầu Mộ Ly giật giật, khó khăn lắm mới có thể nuốt xuống, anh thoáng giật mình, sau đó nói: “Được, anh lập tức đưa em về nhà.” Cuối cùng, anh cũng đồng ý yêu cầu của cô, nhưng đồng ý với cô rồi anh lại càng thấy khó chịu hơn.

“Được, cảm ơn anh.” Dứt lời, Quý Linh Linh liền xoay người, cầm lấy áo sơ mi trên giường, che đậy thân thể của mình.

Nhìn cô kiên quyết đưa lưng về phía mình như vậy, khóe môi Mộ Ly giật giật, nhưng cuối cùng, anh cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Quý Linh Linh, lòng của em rất cuộc là có bao nhiêu hung ác, lại có thể ác độc đẩy anh ra như thế?

Mộ Ly vừa ra khỏi phòng, Quý Linh Linh liền hít hít mũi một cái, nửa đầu ngẩng lên, cố gắng ngăn cản nước mắt của mình trượt ra. Quý Linh Linh, mộng đẹp đến đây là kết thúc, mây vĩnh viễn cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, nên cố gắng làm việc, sống tốt với mẹ và em trai là được rồi.

Đàn ông mà yêu, thật sự là rất hiếm, cho dù lên trời mình cũng không tìm được người quyến luyến mình. Bọn họ thích, chỉ là khoái cảm nhất thời, cho nên hết hi vọng đi. Nghiêm Tử Tuần đã là một ví dụ điển hình, cho nên mình phải tỉnh ngộ đi!

Đợi lão Trung lấy ra một bộ quần áo mới, Mộ Ly liền đưa Quý Linh Linh trở về nhà.

Thời điểm còn cách nhà cô khoảng hai con đường, Quý Linh Linh liền muốn anh dừng xe.

Mộ Ly biết còn chưa tới nhà cô, khóe miệng co giật một chút, cô xa cách anh quá rõ ràng rồi. Là anh quá không chừng chặc, hay là anh không có để tâm đến tình cảm của cô.

Đúng lúc Quý Linh Linh đang xuống xe, anh liền hỏi, “anh lúc nào thì được phép tìm em?”

Khóe miệng Quý Linh Linh lộ ra một ít ý cười châm biếm, “Về sau không cần đến tìm tôi nữa.” Dứt lời, cô liền không có bất kỳ lưu luyến xuống xe, đóng cửa lại, động tác liền một mạch dứt khoát.

Mộ Ly ở trên xe, nhìn bóng lưng của cô đi xa, trên mặt khó nén bi thương, anh thật sự làm sai sao? Là bởi vì anh quá kích động, liền đẩy cô đi sao? Có lẽ, biết đâu cho cô mấy ngày bình tĩnh để suy nghĩ một chút, có thể sẽ khiến cô thích nghi được.

Anh cũng không nghĩ thêm được điều gì nữa, bởi vì ô tô phía sau đã bấm còi thúc giục. Mộ Ly liền lái xe rời đi, hai người lại đi theo hai hướng ngược nhau.

Thật ra thì, mộ Ly biết tình yêu nếu quá vội vàng, sẽ làm chính mình bị thương, nhưng anh lại không biết, hiểu lầm lại làm cho cả hai người bị tổn thương.

=đường phân cách =

Ở trong nhà nghỉ ngơi hai ngày, Quý Linh Linh lại phải đi làm, dĩ nhiên lần này, cô trở lại ide, càng bị nhìn chăm chú nhiều hơn, thế nhưng lần này, đa số đối với cô đều là sợ hãi. Lại không nói, có một người đàn ông mạnh mẽ có thể bảo hộ cô chu toàn, theo ý của cô, có lý cũng không còn mấy ai nói xấu ở sau lưng của cô nữa .

“Quý tiểu thư.”

Quý Linh Linh vừa đi tới cửa thang máy lầu một, liền nhìn thấy Lãnh Dạ Hi đang đi về phía mình.

“Lãnh tổng.” Quý Linh Linh lễ phép chào hỏi anh ta.

75. Chương 75: Cường Hôn! Mạnh Hơn Đi ! (có Thịt, Thịt Heo Con Nguyên Chất)

Editor Bỉ Ngạn Hoa

“Linh Linh, lúc xế chiều con đi tới khách sạn nhé, sáng sớm ngày mai em trai con dẫn theo bạn gái đến đây.”

Quý Linh Linh đang làm thiết kế đồ, Trang Mỹ Cẩm gọi điện thoại qua thông báo.

“Thật sao? Được, lát nữa con làm xong công việc rồi qua đó nhé.” Giọng nói của Quý Linh Linh ngập tràn hưng phấn, suốt mấy ngày gần đây cô mới cười tươi được như vậy.

“Không cần gấp vậy đâu, tan việc rồi con qua cũng được, Thần Thiên với Lam Lam không mong muốn con để lỡ công việc đâu.” Giọng bà Trang Mỹ Cẩm mang theo chút bất mãn.

“Ôi chao, mẹ đừng có thể vui như vậy được không, mới đây mà mẹ gọi người ta là Lam Lam rồi kìa, người khác tưởng mẹ chuẩn bị uống rượu mừng đây.” Quý Linh Linh thay mẹ tạo tâm lý vui mừng cho bà.

“Con nhỏ thói, được rồi, sau khi tan việc thì tới Long Duyệt .”

“Mẹ, thế mà chịu rồi cơ đấy, tới Long Duyệt luôn kìa.” Xem ra mẹ cô rất thích cái cô con dâu tương lai này lắm đây, nếu không thì sao bà ấy lại lấy tiền tiết kiệm đi ăn ở Long Duyệt được chứ.

“Được rồi, đừng cười mẹ nữa, tới đây mau đi. ”

“Dạ vâng ạ, con đi ngay .” Quý Linh Linh dứt lời, cúp điện thoại.

Mà cái nét mặt nhẹ nhõm của cô đã rơi hoàn toàn vào trong mắt Lãnh Dạ Hi, anh mới vừa bước vào cửa thì nhìn thấy ngay dáng vẻ này của cô.

Nhìn khuôn mặt mang theo nụ cười của cô, khiến mối lo lắng trong lòng anh vơi đi một chút.

” Tổng giám đốc Lãnh?”

“Hả?”

Giang Tâm Dao vừa mới từ chỗ máy in quay trở về, đã thấy Lãnh Dạ Hi đứng ngay tại cửa, và không có ý định đi vào trong.

Quý Linh Linh nghe tiếng nói chuyện thì ngẩng đầu lên, đem sự cứng ngắc của Lãnh Dạ Hi vào trong mắt.

“Tổng giám đốc Lãnh, có chuyện gì không?” Câu này vẫn là của Giang Tâm Dao.

“Không có chuyện gì.”

Quý Linh Linh không mở miệng nói chuyện, Lãnh Dạ Hi tới đây giám sát sao? Làm việc như vậy chắc hơi vụng về rồi đây.

“Không lẽ Tổng giám đốc Lãnh lo lắng tôi có làm tốt công việc của mình không à?” Quý Linh Linh hỏi ngược lại.

Lúc này, gương mặt Giang Tâm Dao có chút gì đó không hiểu nổi, tại sao cô lại có cảm giác ông chủ hông giống như ngày thường vậy nhỉ?.

“Bản thiết kế của cô có chút vấn đề, đến tìm cô thảo luận lại.” Lãnh Dạ Hi là người từng trải, cho dù bị bắt bài, anh bình tĩnh vẫn như cũ, không để lại chút sơ hở nào.

“A, được.” Quý Linh Linh đứng lên.

Giang Tâm Dao nói thầm trong bụng, có điện thoại, không có thư ký cũng có trợ lý, cần gì ông chủ phải tới đây một chuyến chứ? Không hiểu, tương đối không hiểu.

Lãnh Dạ Hi không nói gì thêm, xoay người bước đi trước, Quý Linh Linh cũng vội vã đi theo.

Hai người một trước một sau, mặc dù không nói chuyện, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn cũng biết họ rất xứng đôi.

“Ngồi đi.” Sau khi vào phòng làm việc, Lãnh Dạ Hi liền bảo Quý Linh Linh ngồi xuống ghế salon.

Thấy dáng vẻ khó khăn của Lãnh Dạ Hi, Quý Linh Linh cũng không dám nói gì thêm, rồi nghe lời anh ngồi lên ghế.

Đúng lúc Lãnh Dạ Hi cầm bản thiết kế đi tới chỗ Quý Linh Linh, anh trực tiếp ngồi bên cạnh Quý Linh Linh.

“Nhìn chỗ này đi.” Bởi vì Lãnh Dạ Hi vào vấn đề ngay lập tức, nên ánh mắt Quý Linh Linh trực tiếp đặt lên bản thiết kế, không chú ý đến khoảng cách giữa hai người như thế nào.

“Chỗ nào là miệng giếng, nhưng căn cứ vào số liệu thực tế cho thấy, khoảng cách ở đây không hợp lý.” Lãnh Dạ Hi vừa chỉ vào bản thiết kế vừa nói.

Quý Linh Linh nghe lời của anh, vừa cẩn thận nhìn toàn bộ bản thiết kế, “Tôi nhìn một chút.”

Nói xong, cô cầm lấy bản thiết kế trên tay anh, duỗi ngón út ra, để trước mặt đo lường khoảng cách trên đó.

“Thiếu nửa đoạn?” Quý Linh Linh kinh ngạc nhìn số liệu mình vừa đo, cự ly thiếu nửa ngón tay út, loại này sai lầm cấp thấp này mà cô lại mắc phải.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc Lãnh, là do sai sót của tôi. Trên thực tế thì tôi đã tính được cự ly cho phép, nhưng lúc làm thì lại nhớ sai số liệu. Thật ngại, hi vọng không bởi vì khuyết điểm này mà dẫn đến sai sót.” Quý Linh Linh không còn lạnh lùng như lúc trước, mà là cúi đầu, như một đứa bé làm chuyện sai vậy.

Lãnh Dạ Hi không lên tiếng, nhưng anh im lặng nhìn ngót tay út đó.

Thấy Lãnh Dạ Hi không trả lời, trong lòng Quý Linh Linh cảm thấy bất an, chẳng lẽ vấn đề chưa hết? Khoảng cách giữa giếng và tầng lầu quá gần, rất có thể về sau sẽ khiến cho tầng lầu bị sụp, nếu như bây giờ đã tiến hành xây dựng bên kia, vậy sẽ gây phiền phức cho bên tổ chức.

“Cô đều lấy ngón út để đo đạc?” Phương pháp đo đạc đặc biệt này của Quý Linh Linh, thật đúng là rất ít thấy, trong ngành kiến trúc xây dựng thì hiếm ai sử dụng loại này để đo lường cự ly.

“Ừ, lúc còn nhỏ khi thiết kế thì tôi luôn dùng ngón út để đo, đôi lúc cũng sử dụng thêm mấy cây thước, như vậy, tác phẩm hoàn thành cũng không sai biệt bao nhiêu, với lại đây là thói quen nên cũng khó bỏ được.” Khó có được lúc Quý Linh Linh tâm sự cũng với tổng giám đốc Lãnh.

“Ở trong ấn tượng của tôi, có một kiến trúc sư cũng dùng phương pháp này để đo đạc, ông ta cũng họ Quý, không biết cô có biết người đó hay không nữa.” Trong giọng nói của Lãnh Dạ Hi mang theo vào tia nghi hoặc.

“Hả? Có người này nữa ư, tôi không biết. Lần đầu tiên sử dụng thước thì hơi có chướng ngại, nên tôi không thích dùng nữa, tự nghĩ luôn phương pháp khác ỉh.”

“Theo lý mà nói, dùng thước thì sẽ đúng tiêu chuẩn hơn, nhưng dùng ngón tay thì sẽ có sai biệt rất nhỏ, làm sao cô có thể đảm bảo bản thiết kế của mình không có sai số được chứ?”

“Sai số, bây giờ còn chưa có một thứ đồ nào có sự chính xác đến từng chút một, nếu có thể thì nó phải rất tinh vi, cho dù dùng thước thì chỉ giảm sự sai số xuống mức thấp hơn mà thôi. Tôi dùng ngón tay để đo sự sai số ấy, chẳng qua là do trực giác của chính mình.” Quý Linh Linh ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta, là trực giác của cô, từ nhỏ cô đã cực kỳ nhạy bén với mấy bản thiết kế, tất cả đều được cô dùng ngón tay út để đo, chỉ mỗi khi buông lỏng thì mới gây ra sai số, có lẽ chính là thiên phú mà người khác không thể nào có được.

“Tôi nghĩ người bình thường thì không thể làm được loại này, cô sửa lại bản thiết kế đo.” Nói xong, Lãnh Dạ Hi đứng lên đi về phía bàn làm việc của mình.

Quý Linh Linh liếc mắt nhìn bóng lưng của anh ta, không nói gì nữa, cầm bút nhẹ nhàng vẽ lại bản thiết kế. Mấy cái loại sai sót cấp thấp này không nên xuất hiện lại lần nữa.

Nhưng lúc cô đang sửa chữa thì, cô phát hiện thêm mấy vấn đề trong bản thiết kế của mình. Ông trời, sao có thể thành ra vậy chứ, nếu cô không biết thì chắc lần này đã gây ra một tai họa lớn cho công ty rồi, hơn nữa còn là một công trình trọng yếu ở thành phố! Ôi May nhờ Lãnh Dạ Hi tra ra được, nếu không.

Nghĩ đến đây thì cô ngẩng đầu nhìn cái người lạnh lùng Lãnh Dạ Hi bên kia, ôi. Sai lầm cấp quá thấp rồi.

Vừa nhìn thiết kế của mình toàn lỗi sai, trong lòng Quý Linh Linh như đang kêu oan, ban đầu rõ ràng tự nhận đây là bản thiết kế hoàn hảo nhất của mình, nhưng nhìn lại thì lại ra cái kết như vậy, có lẽ thời gian qua không ổn định về tinh thần mới khiến cho thành quả như bây giờ.

Quý Linh Linh, đừng như vậy nữa, nếu không thì tai họa ập vào người mày đấy!

Nhưng khi nhìn thiết kế của mình, cô vẫn có chút là lạ, làm sao có thể xảy ra sai lầm cấp thấp như vậy. Ai. Chỉ có thể ngồi đó nhủ mày rồi sửa lại bản thiết kế.

Mà lúc này Lãnh Dạ Hi, ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng nghiêm túc của Quý Linh Linh, biểu tình lạnh nhạt tăng lên thành nụ cười chiến thắng, lúc này anh cũng chuyển qua nghiêm túc làm việc, nhưng đối với Quý Linh Linh thì anh nghiêm túc cái nỗi gì chứ.

Nhìn kế hoạch của mình kìa, trời ạ, hai bản thiết kế giống nhau như đúc!

Nhìn qua thì có vẻ Lãnh Dạ Hi đang coi công việc trên bàn, nhìn lại thì thấy rõ nụ cười trên khóe môi anh, nụ cười thể hiện gian kế đã thành công!

Nhìn mình ép khô Quý Linh Linh bên kia, vui lấp lún cái tự trách bên trong lòng mình, xem ra con cá nhỏ ấy đã sập bẫy vô điều kiện rồi!

Một người như nhận được giải thiết kế quốc tế Quý Linh Linh, thì làm sao xuất hiện những lỗi sai nhỏ nhất như vậy, duy nhất chỉ có một lý do, có người cố ý vẽ y chang bản thiết kế của cô rồi sửa lại một số chi tiết nhỏ trên đó, nhưng người nào có thể làm được hai cái giống nhau, ngoại trừ ông chủ của IDE thì còn ai có bản lĩnh như vậy đây?

Xem ra, quả nhiên là vậy, ai có thể nhìn ra một núi băng lạnh như Lãnh Dạ Hi, cho dù ai cũng nghĩ tới, nhưng cũng không nghĩ anh ta lại nhỏ mọn như vậy.

76. Chương 76: Quý Linh Linh Về Đến Vi Thệt Nướng (1)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Mộ Ly đặt Quý Linh Linh lên giường, dùng chăn bao bọc lấy người cô, anh lấy điện thoại di động ra, gọi ới ột người bên Tổng bộ không quân, nhưng kết quả là đây

~“Thượng tá Mộ, bây giờ mưa rất lớn, không cách nào cử máy bay qua bên đó được ạ.”

Nghe đối phương xin lỗi, thiếu chút nữa Mộ Ly đã chửi thề, cuối cùng coi như ở trong anh vẫn còn lại một chút xú thiện lương, nên buông tha cho họ.

“Sau khi mưa tạnh, nhanh chóng chạy tới đây cho tôi.” Ra lệnh xong, Mộ Ly ném điện thoại di động xuống, vội vã chạy vào phòng tắm.

Đầu tiên, dùng nước lạnh chườm mới được!

Nhìn Quý Linh Linh nằm trên giường, vì bị sốt mà tứ chi hươ hươ lung tung, một tên đàn ông ngăn lại sự nóng bỏng tổng lòng, dùng khăn lạnh lau khắp nơi trên người cô. Bắt đầu từ cái trán, cho đến ngón chân, khắp nơi, anh đều không bỏ qua, có thể thấy được trình độ nhận biết của anh như thế nào.

Hoàn thành quá trình lau người cho cô, Mộ Ly sớm đã mồ hôi đầm đìa cả người, và sau khi người Quý Linh Linh được anh lau lết toàn bộ, khiến cho nhiệt độ trên người hạ xuống một phần. Mộ Ly lo lắng cơn sốt của cô chị hạ xuống tạm thời mà thôi, cho nên anh đi đổi chậu chậu nước lạnh khác, tiếp tục lau cơ thể cô.

Mặc dù bây giờ Quý Linh Linh đang sốt, mặc dù bây giờ anh cũng không thể làm gì với cô được, nhưng dù sao, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, nhìn một người con gái, hơn nữa còn là người con gái anh yêu, cứ như vậy lộ hết trước mặt anh, anh có thể không động tâm sao, cái kia có thể không động sao?

Hoàn toàn không có thể! Cho nên khi anh lau hết người Quý Linh Linh một lần nữa, không nhịn được chạy đến phòng tắm dội một trận nước lạnh, nhìn như vậy thôi, chứ Quý Linh Linh là một con yêu tinh nhỏ quỷ quái, sớm muộn muộn gì cũng khiến anh bị bệnh liên quan đến sinh lý mà thôi..

Nhiệt độ trên người Quý Linh Linh đã hạ, giảm xuống còn 38 độ, so với vừa rồi thì giảm được một ít, thì ra chườm khăn lạnh cũng có tác dụng quá đấy chứ.

Cũng có lúc người như Mộ Ly cũng có thể lộ ra được vẻ mặt nhẹ nhàng sau những trăn lo lắng vì cô. Lần sau có dùng khổ nhục kế, cũng không thể lôi kéo cô làm như mình, dù kế sách có thành công thì cũng không để cô bị bệnh, như vậy so giết anh còn khó chịu hơn rất nhiều.

Quý Linh Linh nghiêng người nằm trên giường, so sánh với những lúc bình thường của cô thì có vài phần an tĩnh hơn, nhưng lại thêm vài phần tiêu tụy. Mộ Ly đưa tay sờ lồng ngực của mình, anh yêu cô quá sâu rồi phải không, thấy cô như thế, anh nhận ra lòng mình rất đau.

A. . . Anh kiểm chế mình không nên suy nghĩ quá nhiều, sờ người cô thấy nhiệt độ đang từ từ hạ xuống, dùng đá chườm có vẻ hiệu quả hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Mộ Ly đi vào nhà bếp, lấy mấy viên đá trong tủ lạnh, đem khăn lông ngâm trong nước đá một chút rồi đặt lên trán nàng.

“Quý Linh Linh, sớm tỉnh lại giùm anh đi nhé.” Anh nói nhẹ bên tai cô, ngay sau đó nằm bên cạnh cô.

“Nếu như lúc này có thuốc hạ sốt thì tốt biết bao nhiêu.” Thuốc hạ sốt!

Đáng chết! Mộ Ly lập tức ngồi dậy, làm nhiều chuyện như vậy, nếu như có thuốc hạ sốt chẳng phải tốt hơn sao, mà chỗ anh ở cũng có thể hạ sốt trong tủ mà. Toàn là mấy ông già cổ lỗ sĩ ở Tổng viện, chỉ nói kiểng thứ làm hạ cơn sốt, lại không nói cho anh biết mình có thể dùng thuốc hạ sốt!

Thượng tá Mộ à, người ta là ông già cổ lỗ sĩ thì làm sao biete nhà anh có thứ này? Lần trước là chuyện tới tháng của phụ nữ, cũng kêu hết bọn họ qua đây. Người ta cho rằng, ở trong nhà đều có loại thuốc cấp cứu thông dụng này, sẽ không sao cả đâu mà anh lo!

Mộ Ly lấy một viên thuốc con nhộng trong hộp, lại lấy ly nước ấm, cho Quý Linh Linh uống.

MệtTất cả đều làm xong cả rồi, cô gái này thật sự khiến anh không yên lòng mà, qua hai tiếng nữa, se xem lại tình hình của cô như thế nào.

Có lẽ bởi vì ngâm trong mưa, Mộ Ly cũng cảm thấy người mình hơi mệt mỏi, sau đó anh đến bên cạnh Quý Linh Linh, ôm cô tiến vào giấc ngủ.

Sau khi tỉnh lại, hi vọng hiểu lầm giữa cô và anh sẽ được xóa bỏ, sẽ không còn có những chuyện khác.

===== Bỉ Ngạn Hoa phân cách =====

“Anh cả, điểm tâm đã làm xong!” Quách Hiểu Lượng ba bước chạy hai bước lên trên lầu, chân này rất tốt, với cái tốc độ đã lên đến nơi ngay tức thì.

“A!” Bởi vì Quách Hiểu Lượng chưa nói gì đã mở cửa phòng Tần Mộc Vũ ra, thấy ngay cô gái mới tỉnh đang nằm trên giường, liếc thấy cô ấy đang cuống quýt cầm chăn che hết cả người lại.

Mà Tần Mộc Vũ thì nằm bên cạnh cô ta, hình như hành động của cô giúp việc đã quen thuộc đối với anh rồi, chắc cũng rất nhiều lần, ho tới bây giờ vào phòng của anh không gõ cửa, quan trọng hơn là, mỗi lần đều dùng cái lực mạnh nhất đẩy ra, có biết cửa phòng của anh sắp không kiên trì nữa rồi hay không.

“Lão đại, phu nhân lão đại, điểm tâm em đã làm xong rồi ạ, hai người có thể rời giường ăn cơm.” Quách Hiểu Lượng vẫn duy trì nụ cười sáng lạn, giống như cô chính là một nữ siêu nhân siêu cấp vậy, mỗi ngày đều mang tinh thần cao ngất trời vào phòng anh.

Khi cô gái đẹp kia vừa nghe Quách Hiểu Lượng gọi mình là “Phu nhân lão đại” thì trong lòng hồi hộp, “Vũ, người giúp việc nhà anh rất biết ăn nói nha.” Nói xong, ngón tay của cô đặt lên ngực Tần Mộc Vũ, vuốt ve tới lui, như nịnh hót.

Người đẹp thì vui vẻ ra mặt, nhưng nét mặt tên đàn ông kia thì cực kỳ khó coi.

“Quách Hiểu Lượng!” Giọng nói trầm thấp mang theo chút tức giận.

“Có! Lão đại có gì phân phó?” Quách Hiểu Lượng không ý thức được rằng, đây là sự bình tĩnh trước cơn bão táp.

“Vũ, đối xử dịu dàng với cô ấy một chút chứ, không cần dữ dội như vậy á.” Người đẹp lúc này nghiêm nhiên trở thành một người chủ trong cái nhà này.

Tần Mộc Vũ lạnh mắt nhìn ả đàn bà bên cạnh, ngay sau đó nói với Quách Hiểu Lượng: “Dẫn cô ta đi, chờ ta sau khi tôi tắm xong, nơi này không cho phép bất kỳ người nào vào.” Trong giọng nói không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, Tần Mộc Vũ cầm một chiếc khăn tắm quấn quanh hông, đi về phía nhà tắm.

“Vũ.” Nhất thời nét mặt người đẹp thay đổi như trời sắp sập đến nơi vậy, khuôn mặt vốn xinh đẹp lồng lộng, lúc này lại nhuộm đầy nước mắt vì đau buồn.

Quách Hiểu Lượng hình như không chấp nhận đối với cách làm của Tần Mộc Vũ, cô bĩu môi một cái với anh ta, sau đó đáp: “Tuân lệnh, lão đại.”

Người đẹp nghe Quách Hiểu Lượng nói câu này, càng khóc như đứt ruột đứt gan.

Quách Hiểu Lượng dâng lên lòng thương hại, nhưng bất đắc dĩ thôi, lão đại nhà cô là loại gì: diệt vô số phụ nữ, lạnh lùng vô tình, được xưng cổ máy giết người trong tình trường, phụ nữ loại gì anh ấy cũng đã đụng qua, dĩ nhiên những lời này đều do đại ca Vô Nhân nói cho cô biết.

Đối với một người đàn ông như lão đại, một loại nhìn thấy đã chạy trốn để khiến bản thân họ không bị tổn thương, một loại khác như con thiêu thân lao vào trong lửa, mặc dù biết rõ chính mình sẽ bị thương, nhưng vẫn cứ làm một việc không chịu lùi bước.

“Vị tiểu thư này, mới đi theo tôi. Nếu không đi, tính khí của lão đại chắc cô cũng hiểu rồi chứ.” Quách Hiểu Lượng cúi thấp đầu, nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của người đẹp ngẩng lên, nước mắt lăn xuống, dáng vẻ diễm đạm đáng yêu, thật sự khiến cho người ta thương tiếc.

Khi cô rời đi, lại lưu luyến nhìn phái phòng tắm một lần nữa.

“Tần Mộc Vũ, em có thể ngủ cùng anh một lần, đời này cũng không còn gì để tiếc nuối nữa.” Người đẹp lớn tiếng nói xong, rồi che cái miệng nhỏ nhắn bỏ đi.

Quách Hiểu Lượng nghe xong thì ngây ngốc, dạo này, còn có mấy em ngây thơ như vậy ư, quả thật không đơn giản mà. CỒ cũng không khỏi liếc mắt nhìn về phía phòng tắm, chậm rãi đưa ra ngón tay cái, thủ đoạn thật là cao!

“Lão đại, đây là bữa ăn sáng, có sữa tươi, bánh bao, đậu hũ hoa, bánh tiêu, hai quả táo, một ly nước chanh, một nải chuối tiêu, một gói hạnh nhân, một chai nước tương hoa quả, một.”

“Tôi có mắt !” Tần Mộc Vũ không nhị được, không phải anh không thể tiếp nhận dáng vẻ nhiệt tình của Quách Hiểu Lượng, nhưng cô mỗi ngày tới lúc ăn cơm của anh, đều báo cáo tên món ăn, cái này ai mà chịu nổi, càng làm cho anh tức giận hơn là, sáng sớm cô đều chuẩn bị đồng đồ như vậy cho anh, cô coi anh là heo để nuôi à?

“A, lão đại còn có cái này.” Nói xong, Quách Hiểu Lượng lấy một quyển tạp chí từ sau lưng mình ra.

“Cái gì?” Tần Mộc Vũ chưa bao giờ có thói quen trước khi ăn sáng mà đọc tạp chí cả, nhiều lắm cũng lướt qua một tờ báo.

“Đây là đồ bạn của em ở bên Nhận Bận chuẩn bị cho anh, 188 cách kích tình!” Quách Hiểu Lượng tươi tỉnh lấy “báu vật” ra cho anh xem.

“Khụ.” Một ly sữa tươi, trong nháy mắt phun mất nửa ly!

“Lão đại, em thấy anh xem cái này rất tốt, em nghĩ quyển tạp chí, sau khi anh xem xong, lúc anh làm cái chuyện kìa, nhất định là oai phong lẫm liệt đấy nhé!” Quách Hiểu Lượng cô có thể lựa lời mà nói được hay không, cái gì mà bảo anh oai phong lẫm liệt chứ? Tần Mộc Vũ anh chơi nguyên một đêm lên đến 3456p cũng không có vấn đề, cần quái gì coi cái này để làm hả?

Khóe miệng Tần Mộc Vũ co giật, nổi giận, anh hoàn toàn nổi giận, Quách Hiểu Lượng là một đứa thật ngốc, mỗi lần anh mang phụ nữ về đều nghĩ tới chuyện xấu, cái âm thanh mở cửa lúc sáng sớm đều để lại di chứng đối với anh, những chuyện này anh cũng không nhắc làm gì nữa, thế nhưng một lần. Cô dám đem anh biến thành một tên “Không có năng lực”? Mẹ kiếp, đây quả thực là sự không thể nhẫn nhịn!

“Quách Hiểu Lượng, đầu cô bị khung cửa kẹp hả?” Tần Mộc Vũ, mày phải nhịn, mày là lão đại, mày phải lấy tư cách lão đại dạy dỗ cô ta mới đúng đạo.

“Cửa kẹp?” Quách Hiểu Lượng nghe xong câu này, vội vàng để quyển tạp chí xuống, vuốt vuốt đầu tóc của mình, một lát sau, rồi nghe cô nói: “Lão đại, đầu của em rất tròn, không có bị móp!”

77. Chương 77: Chị Em Quý Linh Linh Đồng Lòng

Editor: Bì Ngạn Hoa

“Làm sao cô tìm được đến đây?”

Khi Tần Mộc Vũ nhìn thấy Thẩm Hiểu Phỉ trước cửa, không khỏi giật mình.

Thẩm Hiểu Phỉ giơ một cái hộp lớn trên tay lên, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tần Mộc Vũ, “Tôi tìm Quý Linh Linh.”

A, không phải tìm anh, anh còn tưởng rằng mình có sức quyến rũ chết người, khiến cô gái này đuổi theo mình đến đây.

“Xin hỏi, chủ nhà này tên là Mộ Ly?” Thẩm Hiểu Phỉ ngược đầu nhìn quanh nhà, nghe Quý Linh Linh miêu tả qua, thì người đàn ông đang ngồi bên kia không phải là Mộ Ly.

“Đúng vậy, cô tìm Quý Linh Lịm làm gì?” Tần Mộc Vũ nhìn Thẩm Hiểu Phỉ đang không để ý đến sự tồn tại của anh trong phòng khác, trong lòng hơi khó chịu. Bọn họ đã gặp nhau những hia lần, hơn nữa mỗi lần gặp mặt đều “Oanh oanh liệt liệt”, nếu như nói không nhớ anh, thì không thể nào có thể xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này Thẩm Hiểu Phỉ mới chú ý đến giọng nói của Tần Mộc Vũ, “Tôi tìm cô ấy, có liên quan tới anh sao?”

Trời! Cô nàng này vẫn là cay độc như thế.

“Cô không biết tôi?” Ngay sau đó Tần Mộc Vũ đổi đề tài.

“Chúng ta quen biết nhau?” Xem ra Thẩm Hiểu Phỉ thật sự không nhớ anh.

Ha ha, thật đúng là chuyện kỳ lạ rồi, thế nào mà đột nhiên, Tần Mộc Vũ cảm giác sức quyến rũ của mình đã rút xuống trầm trọng như vậy, cô ta lại có thể không biết mình ?

“Nhìn không quen mắt ?”

“Nhìn quen mắt? A, nhìn rất quen mắt, mặt của anh cũng bị ghê, nhìn quen mắt.” Thẩm Hiểu Phỉ lại có thể là một người toàn thốt mấy câu không cần thiết.

Xỉu Tần Mộc Vũ anh rút cuộc cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy, tự đi tìm phụ nữ ỉn.

“Xin hỏi tiểu thư cô tìm ai?” Lúc này Lão Trung chạy tới.

“Xin chào, con tìm Quý Linh Linh.” Thẩm Hiểu Phỉ thấy một ông lão đi tới, liền lễ phép chào hỏi.

Tần Mộc Vũ càng nhìn càng không vừa mắt, thái độ của cô ta với mình còn thua xa một ông lão.

“Này, cô thật sự không nhớ rõ tôi?” Bàn tay Tần Mộc Vũ đặt lên bả vai Thẩm Hiểu Phỉ, xem ra anh không ép Thẩm Hiểu Phỉ thì không biết anh là ai rồi.

Rồi Thẩm Hiểu Phỉ chợt ngẩng đầu lên, nhưng vẻ mặt cô không thể nhìn thêm được nữa, “Anh có chuyện gì? Loại người như anh mà đến cách tiếp cận cũng không ra hình thù gì!” Nói xong, trực tiếp đánh lên bàn tay anh một cái.

“Tiểu thư, xin hãy đối xử khách sáo với lão đại của ta đi.” Đang lúc ấy thì, Quách Hiểu Lượng chạy ra khỏi nhà bếp.

Thẩm Hiểu Phỉ nhìn con bé ăn mặc quý dị đang tới, dáng dấp thì đang tức giận, nó lại đang mặc một bộ tây trang, rồi nhìn cái tay áo đang cuộn lên của nó, cô chỉ thấy nó quá lãng phí gương mặt của mình trên đồng hồ kia.

“Dạy bảo lão đại cô cho tốt, trước hết nên để cho tay chân anh ta sạch sẽ một chút.” Thẩm Hiểu Phỉ thể hiện vẻ mặt khó chịu, một đấng mày râu còn phải để một con nhóc bảo vệ, quá mất mặt.

Tần Mộc Vũ thấy thế, sự khó chịu trong bụng cũng bùng cháy.

“Cô đây là định vờ tha để tóm thật sao?” Mấy người phụ nữ thủ đoạn chính là đây, rõ ràng là thích bạn, nhưng lại nguyh trang mình thật chắc chắn, rồi đến một lúc nào đó người đàn ông ấy sẽ rơi vào cái bẫy đã đặt ra.

“Anh nghĩ giống như bị thừa vậy.” Lần này Thẩm Hiểu Phỉ cũng không nhìn anh ta, vì ánh mắt đang đặt lên người đàn ông đang đi ra.

Ngay lúc này, Tần Mộc Vũ đang muốn nói cái gì, lại bị lại bị Quách Hiểu Lượng chặn trước mắt, anh không hiểu ý cô, nhìn con bé đang đứng trước ngực anh, dáng người nhỏ nhắn, đầu chỉ ngang ngực anh mà thôi.

“Tiểu thư, lão đại của chúng coi trọng cô, nói đi, cô có yêu cầu gì.”

Tần Mộc Vũ chặc lưỡi, xem ra Quách Hiểu Lượng nhà mình thuộc phái hành động, hơn nữa còn. . . .
.Hiểu anh đến vậy, oa ha ha, lần đầu tiên phát hiện ra để cô cạnh bên người là điều hoàn toàn chính xác.

Nghe câu này, nét mặt Thẩm Hiểu Phỉ trở nên khó coi, “Lão địa của mấy người là cái thá gì chứ, thế mà cũng dám để ý tôi ư?” Thẩm Hiểu Phỉ cũng không phải là Quý Linh Linh, chỉ cần cô không thích thì cô liền bất chấp tất cả.

“Tiểu thư, tôi lại nhắc nhở cô một lần, nên khách sáo với lão đại của tôi một chút!” Quách Hiểu Lượng thường lộ ra vẻ mặt si mê lão địa, giờ lại chuyển sang nét âm trầm kinh người trên đó.

Tần Mộc Vũ đột nhiên nhận ra có điều gì đó không đúng, hỏa khí của hai người đều lớn như nhau.

“Không khách sáo thì sao chứ? Hắn ta là lão đại cổ cô, đối với tôi đâu có quan hệ gì.” Thẩm Hiểu Phỉ hoàn toàn không quan tâm tới nét mặt chuẩn bị ăn thị người của Quách Hiểu Lượng, hừ, cái loại mặt hù dọa này, cô nhìn chán từ nhỏ rồi.

“Vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!” Nói thì chậm như hành động thì nhanh, Quách Hiểu Lượng ngay lúc Tần Mộc Vũ vẫn chưa còn phản ứng, trực tiếp bay qua chỗ Thẩm Hiểu Phỉ đá cô ta một cước.

“Này!” Tần Mộc Vũ kinh hãi, anh không nghĩ rằng Quách Hiểu Lượng lại nóng tính như vậy, lại đánh nhau với cô gái cay độc kia. Nhưng Quách Hiểu Lượng là người học võ, cô gái kia nhất định bị đánh.

“Hiểu. . . .” Nhưng lời của anh còn chưa hết, chỉ thấy Thẩm Hiểu Phỉ trực tiếp nhắc một chân lên đá chân Quách Hiểu Lượng trở về, sau đó hai người đánh nhau, người tới người lui, một công một thủ, đánh rất náo nhiệt.

“Tần Mộc Vũ, cậu đang làm gì đấy hả? Sao lại đánh nhau?” Mộ Ly mới đi đến cửa thì thấy ngay cảnh này.

“À, chỉ là tranh giành người tình thôi.” Tần Mộc Vũ lên tiếng, đủ đề tiện, vậy mà cũng thành dạng tranh giành người tình rồi ư?

“Lão Trung, cô ấy là người tìm Quý tiểu thư?”

” Vâng, Mộ tiên sinh .”

Giờ đến lượt Mộ Ly rối rắm, chẳng lẽ bạn của Quý Linh Linh là người quen của Tần Mộc Vũ?

“Mặc kệ như thế nào, cản họ lại đi, đừng khiến họ đánh nhau nữa.” Mặt Mộ Ly có chút khó coi, có chút khó coi.

Tần Mộc Vũ thì hưng phấn huyết sáo, liếc mắt nhìn cô gái không phân cao thấp với bản lĩnh của Quách Hiểu Lượng bên kia, xem ra cũng không tệ lắm, tốt lắm, mục tiêu tiếp theo của anh là cô.

Ngay lúc Tần Mộc Vũ muốn cản họ lại, thì hai người khác xuất hiện trước mặt mọi người.

“Sao họ lại đánh nhau chứ?” Lục Vân Thiên tự giác núp sau lưng Vu Uyển Tinh.

Vu Uyển Tinh liếc Tần Mộc Vũ và Mộ Ly đang đứng ở cửa chính, “Có lẽ có người lại treo hoa ghẹo nguyệt rồi. ” Nói xong, cô đi lên hai bước, đi thẳng vào giữa Thẩm Hiểu Phỉ và Quách Hiểu Lượng, trực tiếp giơ chân, đá văng hai người ra hai bên.

“Ban ngày lại dám công khai đánh nhau, có tin tôi bắt mấy người không?” Vu Uyển Tinh dùng ánh mắt nhìn hai người không ra gì, không có nét người, lại vì đàn ông đấu đá.

“Tiểu Tinh, không nên hiểu lầm, hai cô ấy đều là bạn tôi.” Tần Mộc Vũ cất giọng nói.

Thẩm Hiểu Phỉ liếc anh một cái, ai là bạn bè với anh!

Rồi vào lúc này cô mới nhìn thấy Mộ Ly đang đứng ở cửa chính, người đàn kia kia, chính là người định bảo Quý Linh Linh là tình phụ sao? Nhìn khuôn mặt trắng trắng non mềm của anh ta, đáng vẻ rất an tĩnh, đại khái không giống như người có đức có tài, thật sự là mặt người dạ thú.

“Mộ Thượng tá, tôi tới đây tìm Linh Linh, mang ít đồ cho cô ấy.” Dù sao Thẩm Hiểu Phỉ cũng là một người con gái có tâm cơ, ở trước mặt Tần Mộc Vũ thì cô biểu hiện đáng vẻ không quan tâm của mình, nhưng bây giờ chủ yếu là việc giải quyết người đàn ông của Quý Linh Linh, cô phải cấp ình bộ mặt tốt nhất.

“Quý Linh Linh?” Lục Vân Thiên đi tới bên cạnh Vu Uyển Tinh, “Chẳng lẽ con tiện nhân đó đang ở đây?”

Mặt Vu Uyển Tinh vẫn băng bó, không nói gì.

“Cô ấy ở trong phòng, xin mời.” Mặt Mộ Ly trở nên nhu hòa hơn, nhưng nhìn về hướng Lục Vân Thiên và Vu Uyển Tinh thì không muốn tiếp đãi hì cho lắm, bây giờ Quý Linh Linh đang ở đây, anh không muốn xảy ra xung đột.

“Mộ Ly, không mời bọn em vào sao?” Vu Uyển Tinh lên tiếng.

“Mời vào.” Nụ cười bên môi Mộ Ly tăng thêm mấy phần..

Sau khi Thẩm Hiểu Phỉ đi vào, Vu Uyển Tinh và Lục Vân Thiên cũng theo sao vào nhà.

“Lão Trung, mời trà.”

“Vâng, Mộ tiên sinh.”

Đoàn người đi vào, ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách.

“Oa, nhà của Mộ Ly thật là lớn.” Lục Vân Thiên ghé vào tai Vu Uyển Tinh, nhỏ giọng thở dài nói.

Với Uyển Tinh liếc cô một cái, nhưng không lên tiếng, quả nhiên là hiếm thấy, một đứa con gái của Thị trưởng Thành phố, thì loại biệt thự sang trọng này sao lại không biết qua?

Giờ chỉ còn Tần Mộc Vũ và Quách Hiểu Lượng ở phòng ngoài.

“Lão đại, em chưa đánh cô ấy.” Quách Hiểu Lượng cúi thấp đầu, làm như rất áy náy.

“Về sau đối xử tốt với cô ấy một chút, không cho phép cô ra tay lần nữa, nếu không. Cô ra đi.” Tần Mộc Vũ vốn muốn nói câu không quan trọng, nhưng anh lại nghĩ đến chuyện khác, nói không sao, Quách Hiểu Lượng thì không hiểu rõ chuyện gì, nên không lên tiếng nói.

Quách Hiểu Lượng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào anh, hình như hoàn toàn không hiểu rõ vấn đề mà lão đại đang nói.

“Bởi vì sau này cô ấy sẽ là vợ của tôi.” Khóe mắt Tần Mộc Vũ tạo thành một đường cong đẹp mắt.

(Bí : tôi đã suýt khóc khi edit đoạn này, Lượng nhà tôi ra sao đây ? =><>

A, cô hiểu rồi.

“Ừ, em hiểu rồi lão đại ,em sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt.” Quách Hiểu Lượng nhg gật đầu lia lịa, lão đại thì cô phải bảo vệ, vợ của lão đại cô cũng phải bảo vệ.

Tần Mộc Vũ nheo mắt cười, giơ tay vỗ vỗ bả vai cô, “Không tệ, hiểu rất nhanh, vào nhà đi.” Nói xong, anh bước vào nhà trước.

Lão đại lại cười với cô kia, thật là hiếm thấy. Nhìn vợ tương lai của lão đại đi, dường như là người rất quan trọng đối với lão đại, cô phải liều mạng bảo vệ cô ấy. Nghĩ tới đây, Quách Hiểu Lượng đơn bào đứng lên đi theo sau Tần Mộc Vũ vào nhà.

Thẩm Hiểu Phỉ nhận lấy ly trà trong tay Lão Trung, đáp một câu cảm ơn, sau đó Lão Trung cười thân thiết đáp lại.

“Thượng tá Mộ, Linh Linh đâu?” Thẩm Hiểu Phỉ hỏi.

“A, xin chờ một chút, tôi mang cho cô ấy bộ quần áo, xin chờ thêm một lát.” Mộ Ly vừa nhớ tới hình ảnh ban nãy, cho nên anh cũng không muốn Quý Linh Linh quần khăn tắm chạy ra đây, huống chi Tần Mộc Vũ vẫn còn ở nơi này. “Uyển Tinh, Vân Thiên xin cứ tự nhiên.” Dứt lời, anh liền rời đi.

“Chuyện xấu rồi, con tiện nhân kia lại ở đây!” Lục Vân Thiên nhíu mày, tựa như người đàn ông của cô mới bị cướp đi vậy.

Với Uyển Tinh trầm mặc không nói như trước, nhưng biểu hiện trên mặt đã bán đứng cô, khuôn mặt oán hận.

78. Chương 78: Quý Linh Linh Phản Công Cường Đoạt Thượng Tá

Hi cúp điện thoại, suy nghĩ thật lâu trong lòng cũng không thể yên bình lại được.

Quý Linh Linh lại lần nữa giữ khoảnh khắc Lãnh Dạ ch với anh khi đang ở cùng nhau, anh nhất định là không thể làm ra điều gì. Ánh nắng buổi chiều vào trong phòng làm việc, anh không biết mình đã đứng ngây ngẩn bên cửa sổ bao lâu, cho đến khi ánh nắng chiếu vào mặt thì anh khẽ nhắm mắt lại.

Chợt chói mắt, trong mắt tràn đầy cảm giác chua xót, loại cảm giác này, giống như anh đã xác định được trước là mình cùng Quý Linh Linh thật sự không có duyên phận.

“Lãnh tổng, có người tìm anh.”

Lúc này, thư ký đứng ở cửa phòng làm việc, nhẹ nhàng gõ cửa gọi anh một tiếng.

Thân hình Lãnh Dạ Hi cũng không nhúc nhích, “Ai?”

“Là cháu của anh.”

Nghe được lời của cô..., Lãnh Dạ Hi lúc này mới quay đầu lại, “Cho thằng bé vào đi.”

” Chú!” Lãnh Tư Viễn tựa như đã chuẩn bị sẵn sàng, vừa nghe anh nói xong liền vọt vào.

“Gọi bác.” Mặt Lãnh Dạ Hi trầm xuống, quay lại ngồi xuống ghế làm việc của mình.

“Cháu muốn gọi là gì, liền sẽ gọi như vậy.” Lãnh Tư Viễn lộ ra một bộ dáng kiêu ngạo, Lãnh Dạ Hi thấy thế cũng không thèm cùng nó tranh chấp.

“Tối được đây, là bà nội chỉ đường cho cháu sao?” Lãnh Dạ Hi vốn không muốn nói gì nhiều, nhưng là nghĩ thằng bé nhỏ như vậy mà tự tìm được đường đến công ty anh, không nói những việc khác, hình như có chút không thể tin được.

” Này, chú, cháu tới tìm chú cũng không phải là để nói chuyện này đâu.” Lãnh Tư Viễn nhảy lên ngồi ở trên ghế đối diện Lãnh Dạ Hi, hai tay chống ở trên bàn làm việc, bộ dáng giống như một ông chủ nhỏ.

“Cháu thì có thể có chuyện gì?” nói xong câu này, Lãnh Dạ Hi cũng chuẩn bị không thèm để ý đến thằng bé nữa.

“Chuyện mà chú đã hứa.” Lãnh Tư Viễn lập tức giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng kia.
Giống như là đang đòi nợ.

Lãnh Dạ Hi liếc thằng bé một cái, không có trả lời.

“Chú, chú sẽ không quên đấy chứ, lần trước chú nói nếu cháu giúp chú tán gái, chú cũng sẽ giúp cháu tán gái mà, nhưng sao cháu đã giúp chú, mà chú không có giúp lại cháu? Cháu đã nói qua, không được phép lừa gạt trẻ con, nếu không chú sẽ bị đánh vào mông a!” Lãnh Tư Viễn tức giận lên tiếng chát vắn, bộ dáng kia, rất giống với dáng vẻ của một người trưởng thành.

“Lãnh Tư Viễn, chú ý lời nói của cháu, đây là đồng ý để cháu giúp chú làm cho Quý Linh Linh chấp nhận chú, không phải là tán gái!”

“Chú, chú là đang cường từ đoạt lý đó. Chớ quên, ngày đó, cháu còn phải rơi cả nước mắt đấy!” Lãnh Tư Viễn đếm trên đầu ngón tay cùng Lãnh Dạ Hi tính toán nợ cũ.

Nhưng đổi lại là một tiếng hừ lạnh khinh thường của Lãnh Dạ Hi.

“Chú!” Lãnh Tư Viễn thấy thế nhất thời cất cao giọng điệu, “Cháu ngày đó vì chú, đã phải giả bộ bị bệnh, lại còn phải giả bộ đáng thương nữa, cuối cùng còn phải khóc lớn, cổ họng của cháu cũng khản cả rồi, bà nội đau lòng thiếu chút nữa là ngắt rồi đó.”

“Chú không biết.”

Hả! Lãnh Dạ Hi chú thật sự có là tiềm chất chơi xấu a !

“Quả nhiên!”

“Cái gì?”

“Quả nhiên người lớn các người, khi đạt được mục đích của mình rồi, lại không thêm thực hiện lời hứa của mình. Hừ, chú, cháu chán ghét chú, sẽ không bao giờ giúp chú theo đuổi chị xinh đẹp nữa.” Lãnh Tư Viễn vừa nói, hai tay khoanh trước ngực, dường như là đang giận thật.

“Lãnh Tư Viễn, cháu cũng đừng có quên, cháu mới chỉ sáu tuổi! Chưa đến tuổi tìm bạn gái.”

“Chú không cần phải dùng lý do này, chỉ số thông minh của cháu đã sớm vượt qua 120, hơn nữa tư tưởng đều đã thành thực, ông nội nói, cháu bây giờ đại khái suy nghĩ đã như đứa trẻ mười ba tuổi. Mười hai mười ba tuổi, đương nhiên là có thể tìm bạn gái rồi.” Lãnh Tư Viễn không chút khách khí đánh trả, ngôn ngữ lão luyện, nhưng là khuôn mặt nhỏ bé non nớt kia đã sớm đem cậu bé bán đứng rồi.

Lãnh Dạ Hi nhìn đứa cháu của mình, tuy nó nhỏ tuổi nhưng suy nghĩ đúng là rất trưởng thành, đột nhiên anh cũng không biết nói thế nào cho phải nữa.

“Chú nhưng là đã hứa giúp cháu tìm người yêu mà, thế nào bây giờ lại nuốt lời rồi.”

“Cháu thì làm sao biết cái gì gọi là người yêu chứ!” Ngữ khí Lãnh Dạ Hi có chút không tốt khi nghe xong.

“Cháu đương nhiên là biết, bà nội có nói cho cháu. Chị xinh đẹp là người yêu của chú, mà em gái kia cũng là người mà cháu yêu!”

“Lãnh Tư Viễn, chú cảnh cáo cháu, về sau không được nói những thứ này nữa, nếu không.”

“Nếu không thì thế nào? Chú định sẽ đánh cháu sao? Cháu chính là một đứa trẻ không cha không mẹ, chú nhẫn tâm như vậy sao?” Nói xong, Lãnh Tư Viễn lập tức làm ra bộ dáng một đứa trẻ đáng thương.

Mỗi lần đều như vậy, mỗi lần đều như vậy, đây cũng là lý do khiến Lãnh Dạ Hi không có trả lời nguyên nhân của thằng bé, chỉ cần vừa nói dạy dỗ nó, là nó liền lôi cái chết của em trai anh ra nói. Nhưng là chỉ cần thằng bé nói ra, trong lòng anh liền tràn đầy cảm giác áy náy.

“Lãnh Tư Viễn!” Âm thanh Lãnh Dạ Hi trầm thấp cảnh cáo.

“Chú.” Vẫn còn là bộ dáng đáng thương.

Lãnh Dạ Hi thật sự là bị thằng bé làm cho tức chết, nếu như không phải là bởi vì Quý Linh Linh, anh mới không thêm chủ động đi yêu cầu Lãnh Tư Viễn giúp anh diễn trò.

“Cái đó cô nhóc kia, chú không có tra được.” Lãnh Dạ Hi nhận thua, không thể không nói ra lời nói thật.

“Chú gạt người, ông nội nói chú bản lãnh rất lớn nha, không thể nào một cô bé cũng không tìm ra.” Lời nói này, Lãnh Tư Viễn liền bắt đầu hối hận.

Lãnh Dạ Hi liếc thằng bé một cái, không muốn để ý đến nó nữa.

“Chú, nếu như chú không giúp cháu tìm ra em gái đó, cháu sẽ đi tìm chú xấu xa kia, để chú ấy giúp cháu tìm. Nếu như vậy, thì chú sẽ không được cùng chị xinh đẹp ở chung một chỗ đâu.” Người tốt, thằng bé nhỏ như vậy đã biết uy hiếp rồi?

“Sẽ đi tra ngay bây giờ!” Lãnh Dạ Hi lạnh lùng nói, không lý do gì lại bị một thằng bé làm phát bực rồi.

Lãnh Tư Viễn vừa thấy Lãnh Dạ Hi muốn lên cơn giận, lập tức nhún nhún vai, nhảy xuống ghế, chạy đến bên cạnh Lãnh Dạ Hi, “Ai nha, chú, người Tư Tư yêu nhất là chú, làm thế nào lại đứng về phía chú xấu xa kia được chứ, chú hãy yên tâm đi.”

Rốt cuộc lại một lần nữa biết vì sao Lãnh Dạ Hi không thường trả lời Lãnh Tư Viễn rồi.

“Ai nha, chú đừng nóng giận, đừng nóng giận nha, tức giận sẽ nhanh bị già lắm, chẳng lẽ chú muốn trở thành bộ dạng giống ông nội sao?” Cái tay mập mập của Lãnh Tư Viễn lay lay bắp đùi của Lãnh Dạ Hi.

Cuối cùng Lãnh Dạ Hi bắt đắc dĩ thở dài một cái, một phen ôm lấy thân thể nhỏ bé của nó, ôm thẳng bé ngồi ở trên đùi của mình.

“Chú, đừng tức giận mà.” Nói xong, thằng bé dùng bàn tay nhỏ bé ôm lấy mặt của Lãnh Dạ Hi, ngay sau đó hôn một cái thật lớn, “Chú! Trên mặt của chú có gai!”

Lãnh Dạ Hi vừa nghe xong không khỏi muốn cười, “Lãnh Tư Viễn, cháu là con trai, về sau cũng sẽ có râu, không cần phải ngạc nhiên.”

“Đó. Có thật không? Thật hẳn a, cháu thích nhả nhui, tựa như gương mặt của chị xinh đẹp” Hắn lại bắt đầu yy.

“Lãnh Tư Viễn!”

“Ai ui, tốt lắm nha, không đề cập tới sẽ không nói tới á..., nhưng cháu thật sự có hôn qua chị xinh đẹp, cũng có sờ qua rồi.”

Lãnh Dạ Hi liền gơ tay gõ một cái vào đầu Lãnh Tư Viễn .

“Ô. chú, không được sử dụng bạo lực gia đình nha.” Lãnh Tư Viễn diễn kịch phải nói là hạng nhất, tức thời trong hai con mắt nhỏ chứa đầy nước mắt.

“Đi!” Nói xong Lãnh Dạ Hi trực tiếp đem Lãnh Tư Viễn nhấc lên.

“Chú định làm gì a, không nên đem cháu ném vào thùng rác!” Lãnh Tư Viễn lập tức la lên.

“Về nhà!”

“Không cần, cháu còn muốn đi tìm em gái nhỏ!”

Lãnh Dạ Hi không thèm để ý đến sự phản kháng của thằng bé, trực tiếp ôm nó rời đi

.

Có lẽ, ở trong cuộc sống sau này, anh phải nuôi dạy thằng cháu mình mới là nhiệm vụ quan trọng nhất, những chuyện khác, chỉ có thể.

Mộ Ly ôm Quý Linh Linh đang ngủ say ngồi trên ghế sa lon, từ lúc ăn cơm xong, anh đã cảm thấy cô có cái gì đó không đúng, cô chủ động đòi ăn cơm, sau đó lại náo loạn khóc lớn, cơm nước xong còn bầu lấy anh, không để cho anh đi bất cứ nơi nào, sau cùng lại bắt anh cùng xem ti vi với cô.

Loại cảm giác này mặc dù làm cho anh cảm thấy có chút xa lạ, nhưng lại mơ hồ khiến anh cảm thấy có chút ấm áp không nói lên lời.

“Quý Linh Linh, em nói xem, em rốt cuộc là người như thế nào, sao lúc nào anh cũng không thể hiểu hết được em .” Anh nhẹ nhàng lăm bằm lăm bầu.

Đúng vậy a, mỗi lần đều là anh chủ động, mà Quý Linh Linh dường như là sẽ dùng toàn bộ sức mạnh của mình để chống cự lại anh, nhưng bây giờ thì sao, cô đột nhiên an tĩnh, cứ như vậy lẳng lặng tựa vào trong ngực của anh. Hai người bọn họ cứ như vậy yên tĩnh ở cùng nhau.

Anh thật rất muốn đem giờ khắc này tồn tại lại mãi, không biết sau khi cô tỉnh lại, sẽ có bộ dạng như thế nào.

“Quý Linh Linh, nếu như em cũng có thể yêu anh, chỉ một chút thôi cũng được, như vậy thì thật tốt biết bao.” Mộ Ly nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, không khỏi cảm thán nói.

Từ sau khi anh tự mình độc lập, Quý Linh Linh là người đầu tiên khiến anh phải nếm cảm giác thất bại. Cô cùng với những người phụ nữ khác hoàn toàn khác nhau, làm cho anh đoán không ra, không biết kế tiếp cô sẽ là bộ dáng như thế nào, điều anh có thể làm cũng chỉ là “Gặp chiêu phá chiêu”, đi theo con đường mà Quý Linh Linh đi.

“Mộ tiên sinh.”

“Xuyt!”

Lão Trung vừa gọi một tiếng, Mộ Ly liền làm một động tác chó lên tiếng.

“Dạ, Mộ tiên sinh, tổng bộ tư lệnh không quân vừa có thông báo.” Âm thanh của Lão Trung rõ ràng đã đè thấp xuống.

Mộ Ly nhướng mày.

“Là thông báo tham gia vũ hội.” Lão Trung tiếp tục nói.

“Vũ hội?” Mày Mộ Ly đột nhiên nhăn lại, tham gia vũ hội, đây mà cũng là tổng bộ gửi thông báo sao?

“Là tổng bộ gửi thông báo yêu cầu cá nhân, cho nên.” Lão Trung dường như cũng nhìn thấy Mộ Ly nghi ngờ, liền giải thích.

“Không cần nói, hiện tại Quý tiểu thư buồn ngủ, không cần ăm ỉ đến cô ấy.” Mộ Ly che giấu vẻ mặt của mình, tổng bộ làm sao lại làm ra chuyện nhảm chán như vậy, gần đây chuyện của anh còn chưa đủ nhiều sao?

“Dạ, Mộ tiên sinh.”

“Là vũ hội gì vậy?”

Lão Trung vừa mới chuyển người muốn đi, Mộ Ly liền hỏi.

“Là tiểu thư Tư Kỳ Na Mỹ tổ chức khiêu vũ chiêu đãi quan khách.”

Vừa nghe đến cái tên này, vẻ mặt Mộ Ly hoàn toàn thay đổi.

“Đi xuống đi.” Thâm trầm ra lệnh một tiếng, lão Trung khom người, liền lui xuống.

Tư Kỳ Na Mỹ lại mời ần tham gia vũ hội? Đại tiểu thư vênh váo này, chẳng nhẽ lần trước lại chịu thua thiệt với anh sao?

Mộ Ly nhắm mắt lại, nghĩ tới những hoạt động gần đây của tập đoàn Tư Kỳ, cùng với tin tình báo mà Tần Mộc Vũ mang tới, Tư Kỳ Na Mỹ xuất hiện ở quán bar, lại động thủ đánh Quý Linh Linh, hiện tại lại đến vũ hội, mỗi lần chính anh đều có xuất hiện? Đã rất rõ ràng rồi.

Chẳng lẽ là kết thân? Mộ Ly nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi nổi giận, lúc nào thì đến phiên bọn họ làm chủ hôn sự của mình!

Anh đem mọi chuyện liên kết lại chặt chẽ, bởi vì trong ngực đang ôm Quý Linh Linh, khiến cho cơn tức giận lúc này của anh cũng không thể phát ra được.

“Tập đoàn Tư Kỳ, các người nghĩ có thể thông qua tôi để tiếp tục che dấu tội ác của mình ư, vậy cũng phải xem bản lĩnh của các người lớn tới đâu! Bằng một người phụ nữ, liền muốn giải quyết tôi, có phải là đã nghĩ quá đơn giản rồi hay không?” Trên mặt Mộ Ly ngưng tụ một nụ cười lạnh.

“Hả?” Lúc này, Quý Linh Linh ở trong ngực anh bỗng cử động, trong miệng ô ô a a không biết đang nói câu gì.

Mộ Ly không nghĩ là cô đã tỉnh, chỉ là tiện tay vỗ vỗ cô, dự định để cho cô ngủ tiếp.

“Ừ. Tới rồi sao?” Quý Linh Linh nằm ở trong ngực của anh, giọng nói nồng đậm về ngái ngủ.

Mộ Ly hướng về phía cô cười cười, “Chạng vạng tối.”

“Em ngủ thật lâu nha.” Quý Linh Linh nhắm mắt lại, cô muốn tỉnh ngủ để còn làm công tác chuẩn bị.

“Em rất mệt mỏi, ngủ nhiều thêm một chút cũng không sao.” Mộ Ly gắt gao ôm chặt cô, trong giọng nói tràn đầy mùi vị thân thiết.

Quý Linh Linh mím môi cười cười, nhưng là trời tối, cô còn có việc muốn làm, cũng phải dậy để chuẩn bị thôi.

“Hò. Ngủ thật ngon nha.” Quý Linh Linh ngồi thẳng dậy, duỗi cái lưng đã mỏi, cô quay đầu nhìn Mộ Ly, “Anh như thế nào lại bất động ?”

“Anh. Chờ một chút.”

Nhìn thân thể anh có chút cứng ngắc, Quý Linh Linh có chút nghi ngờ đưa tay đụng anh một cái, “A. Chờ một chút, đang tê rần.”

Quý Linh Linh nghe được lời anh nói , không khỏi trợn to hai mắt, cô đề anh đã tê rần rồi!

“Này, anh là tên ngốc sao? Tay cũng đã tê rần, mà cũng không biết gọi em!” giọng nói Quý Linh Linh tràn đầy vẻ oán trách , nhưng tay cô đã với tới cầm tay anh nhẹ nhàng xoa bóp , “Thế nào? Như vậy có dễ chịu hơn chút không?”

“Ừ.” Mộ Ly gắt gao nhắm mắt lại, bị áp đã tê rần, sau đó lại bất động, vốn đã không có cảm giác gì, nhưng không nghĩ tới, vừa định cử động một chút, cơ nhiên lại có thể đau như vậy. Tê dại căn bản khiến anh không còn một chút hơi sức nào, loại cảm giác này, so đau đớn còn làm cho người ta khó chịu hơn.

“Không nên cử động! Để em xoa bóp thêm một lúc nữa xem sao.” Nhìn đồng hồ treo trên tường, cô thật có tiềm lực làm heo, cơ nhiên ngủ thẳng từ mười giờ sáng tới bảy giờ tối, Quý Linh Linh, mà đây là muốn phản nghịch a! Mà trong đoạn thời gian dài vậy, anh ta đều duy trì động tác này, “Này, Mộ Ly, anh không phải là rất biết cách ứng biến sao? Như thế nào lại không sử dụng được, ôm thời gian dài như vậy, ngộ nhờ cánh tay bị phế bỏ thì làm thế nào?” Chẳng biết tại sao, mặc dù trong lòng Quý Linh Linh rất đau, nhưng là cô vẫn muốn mắng anh, có lẽ là vì như thế sẽ làm lòng cô bớt đau chút ít.

“Không có gì, chỉ là tê dại một chút mà thôi.” Mộ Ly để tùy cô vuốt ve vai trái và cánh tay trái của mình, nâng tay phải lên sờ sờ gương mặt của cô, “Quý Linh Linh, chúng ta như vậy, có phải rất giống như đôi vợ chồng đã kết hôn nhiều năm không?”

“Ách. Anh nói loạn cái gì.” Quý Linh Linh nói xong liền nện một đấm xuống bả vai anh , “Được rồi, em muốn đi tắm, anh tự xoa bóp đi.”

Nghe anh nói những lời này, không biết vì sao trong lòng cô mơ hồ lại dâng lên dự cảm xấu, không thể như vậy được. Lúc đó ăn cơm, cũng bởi vì cảm xúc của cô, kém một chút đã hỏng chuyện rồi. Quý Linh Linh, mà phải khống chế được, không nên mê muội anh ta nhất thời dụ dỗ. Yêu một người nhưng trái tim họ lại không đặt trên người mình, kết quả sẽ rất thảm, trong cuộc sống đã có rất nhiều ví dụ rồi.

Mặc dù hiện tại Mộ Ly đem mình trở thành bảo bối, nhưng là có ai có thể bảo đảm rằng một tuần, hai tuần, một tháng, hai tháng về sau sẽ là cái dạng gì sao? Tình yêu là một việc đầu tư rất nguy hiểm, mà hiện tại chính mình cũng không có nhiều tiền bạc, không cần phải mạo hiểm hành động.

Mộ Ly thật sự rất tuần tú, rất dịu dàng, rất mê người, nhưng là hiện tại anh ta có thể đối xử ôn nhu với mình, anh ta cũng có thể đối với bất cứ người nào như vậy. Quý Linh Linh, mà tốt nhất đừng hi vọng, chờ thêm một lúc nữa, thì hai người cũng sẽ không có bất cứ quan hệ nào nữa.

“Quý Linh Linh, chúng ta cùng nhau tắm đi. Lúc trước anh ôm em ngủ, trên người ra rất nhiều mồ hôi.” Mộ Ly bộ dáng nhàn nhã tựa vào trên ghế sa lon, đôi mắt quyến rũ, nhìn Quý Linh Linh, dường như muốn đem toàn bộ sức quyến rũ của mình phóng ra.

Quý Linh Linh đứng trước cửa phòng tắm, tay trái gầy nhẹ trên nút áo sơ mi, thoáng chốc, hai cái, ba cái bị cởi ra, trước ngực đã lộ ra một mảng lớn cánh xuân. Chỉ thấy cô nâng lên khóe môi, tạo nên nụ cười đẹp mắt, sau đó cánh môi khẽ động, “Nghĩ khá lắm!”

Nói xong, cô lập tức xoay người vào phòng tắm, “Phanh” một tiếng, cửa liền bị đóng lại.

Nhìn một loạt động tác liên tục của cô, làm Mộ Ly cảm thấy như vừa được dạo một vòng trên mây, chậm rãi bay lên trời cao, đột nhiên bịch một cái liền rơi xuống .

Mộ Ly không khỏi cười khỏ, lòng của phụ nữ thật đúng như là kim dưới đáy biển, căn bản không hiểu được cô đang suy nghĩ gì, một hồi nhiệt tình, trong chốc lát lại lạnh như băng, để cho anh hiểu được Quý Linh Linh, thật sự là có chút khó khăn. Dĩ nhiên càng làm cho anh khổ não hơn chính là thân thể của mình, suốt cả ngày, thân thể của anh cũng liền theo sự nhiệt tình cùng lạnh như băng của Quý Linh Linh mà thay đổi, cứ tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện .

Nghe tiếng nước chảy ào ào từ trong phòng tắm, thân thể Mộ Ly tựa vào trên sofa, cố gắng thả lỏng thân thể.

“Hô.” Thở một hơi thật dài, không được, thật sự là nhịn không được rồi.

Anh đột nhiên đứng lên, đi tới trước cửa phòng tắm .

“Em yêu, anh giúp em kì lưng nhé, em nhất định là không với được tới sau lưng để tắm.” Hèn hạ !

Không có trả lời, chỉ có tiếng nước chảy ào ào.

“Em yêu, phòng tắm rất lớn nha, một mình em nhất định sẽ lạnh, để anh vào giúp em sưởi ấm nhé.” Ngu ngốc! Lời vô sỉ như thế cũng nói được, đây mà là Thượng tá Mộ có khí chất sao!

Vẫn như trước không có trả lời, chắc hẳn Quý Linh Linh trong phòng tắm đang chế nhạo lời anh nói.

“Em yêu. Anh. Anh thật sự nhịn không được rồi, em có thể hay không. Đi ra giúp anh. . .” Biến thái! (em phục trình độ biến thái của anh Ly rồi ^-^)

Ai cho anh không nhịn được, đường đường là thượng tá, ngay cả một chút tự chủ cũng không có!

“Ầm!” Liền nghe được một tiếng vang thật lớn, hình như là từ bên trong đập một cước, Mộ Ly cả kinh, cái đó cô ở trong phòng tắm nổi bão rồi.

“Được rồi, được rồi, không tắm sẽ không tắm.” Nhịn xuống mồ hôi trên trán, ai, người phụ nữ này nhất định là bắt tù anh rồi, làm sao lúc đó tự dưng hôn anh, lại còn giăng chân ngồi trên đùi của anh thân thiết, hiện tại anh suy nghĩ đến, cô cứ nhiên lại dùng chân đá vào cửa cảnh cáo anh, quá đáng, quả thật là quá đáng!

Quý Linh Linh, người phụ nữ này, chờ em ra ngoài, anh nhất định làm cho em đẹp mắt!

Đang muốn đi ra, Quý Linh Linh lại một phen kéo cửa phòng tắm ra.

79. Chương 79

“Linh Linh, tối hôm trước con đi đâu vậy?”

“Chị, mưa to như thế, chị lại cùng anh rể đi hẹn hò? Có phải như vậy rất lãng mạn không ?”

“Linh Linh, con thật sự là cùng”

“Chị, việc này, lãnh tổng thật sự rất tốt, hai người trông cũng rất xứng đôi .”

“Linh Linh, con phải suy nghĩ cho kỹ, dù sao cũng là việc trọng đại của con.”

“Chị, hãy suy nghĩ thật kỹ, dù sao người tốt cũng không có nhiều đâu!”

. . . !

Quý Linh Linh che đôi mắt sưng đỏ, len lén ra khỏi phòng, cứ nhiên đụng phải mẹ cùng em trai liên hợp tra hỏi!

“Làm mọi người phải thất vọng rồi, con cùng Lãnh Dạ Hi một chút quan hệ cũng không có!”

Cuối cùng khi nhìn thấy thái độ kiên định của cô, mẹ cùng em trai không khỏi giật mình, Quý Linh Linh cũng an tâm đi làm .

“Quý Linh Linh!”

Quả nhiên mới sáng sớm, Thẩm Hiểu Phi đã chờ cô ở cửa, chố sắn này tinh thần quả thật cũng rất lớn.

“Cậu không cần phải đến sớm như vậy.” Biểu tình Quý Linh Linh có chút vô tội nhìn Thẩm Hiểu Phi, tại sao cô thấy trong mắt của Thẩm Hiểu Phi cũng không có lấy một chút thương cảm, mà hoàn toàn lại là vẻ mặt như xem trò vui !

“Oa, Quý Linh Linh cậu đau lòng rồi sao, mau nhìn mắt cậu đi, đây hẳn là phải khóc đến mấy cân nước mắt, cứ nhiên đem mình biến thành hình dạng như vậy.” Thẩm Hiểu Phi kéo cô đi tới khu vực nghỉ ngơi của nhân viên, thuận tay còn đưa cho cô một hộp sữa tươi.

“Mắt của tớ rất tốt. a, cái này. Chỉ là bị bệnh phù thũng một chút mà thôi.” Quý Linh Linh mở nắp hộp sữa, hoàn toàn không thèm để ý tới lời của Thẩm Hiểu Phi.

“Bệnh phù thũng, thật đáng thương nha, có phải là cậu hối hận rồi? Làm sao mà chỉ trong chốc lát, cậu liền thay đổi suy nghĩ rồi. Thần linh a, cũng là do tớ giúp cậu chinh anh ta , mong người hãy tha thứ cho con.” Thẩm Hiểu Phi làm ra một bộ dáng cầu nguyện .

Quý Linh Linh liếc Thẩm Hiểu Phi một cái, cũng không có trả lời. Dù sao kết quả cô ấy cũng đã biết, Thẩm Hiểu Phi nhiệt tình giúp mình như vậy, cũng là có nguyên nhân của cô ấy. Ví dụ như, Quý Linh Linh làm ra chuyện này, người vui vẻ lại là cô ấy.

“Không nên có độ dạng như vậy, mau nói chuyện, cậu xem lại mình đi, mới có hai ngày, đã gầy đi nhiều như vậy. Thật sự nhìn rất đáng thương.” Thẩm Hiểu Phi vươn tay làm bộ dáng muốn sờ mặt của Quý Linh Linh.

Nhưng lại bị Quý Linh Linh giơ hộp sữa trong tay chặn lại, “Tớ đã nói rồi, không được đụng vào mặt của tớ.”

“Ồ, thế cậu nói xem, sao không để Mộ Ly ít đụng vào cậu thôi.” Thẩm Hiểu Phi hướng về phía cô nháy mắt ra hiệu nói, “Xem cậu ngày hôm qua mặc quần áo của anh ta, chẳng lẽ đã quên rồi.” Hắc hắc.

“Yên tâm, tớ vẫn còn là xử nữ, nguyên vẹn không sút mẻ.” Quý Linh Linh thầm nghĩ nếu như ngày hôm qua không phải cô ấy nhiệt tình giúp mình, thì hiện tại cô đã sớm cho Thẩm Hiểu Phi đang ngồi há mồm ở bên cạnh một đạp. Ở ide làm việc quá nhàm chán, nên cả ngày lấy việc nói chuyện phiếm làm thú vui, cô thật lòng bội phục vị đại tiểu thư này.

“Thật sao? Còn đầy đủ không sút mẻ? Không phải chứ, áo sơ mi của anh ta cậu cũng đã mặc vào rồi, còn có thể đầy đủ không sút mẻ, nhưng ngay cả áo ngực cậu cũng không có mặc mà.” Về mặt Thẩm Hiểu Phi có chút nghi ngờ.

“Làm sao cậu biết!” Quý Linh Linh đột nhiên có cảm giác như bị người khác nhìn thấu suy nghĩ của mình.

“Thế nào mà trí nhớ cậu lại kém như vậy rồi, đừng quên, nửa đêm là người chị em này cho cậu mượn quần áo đấy.”

Hả cô cứ nhiên lại quên một việc như vậy.

“Còn nữa, tớ nghĩ việc này chắc Vu Uyển Tinh và Lục Vân Thiên cũng nhìn thấy đó, nếu không bọn họ sẽ không tức giận lớn như vậy đâu.”

“Cậu xem họ không vừa mắt sao?” Quý Linh Linh lập tức đánh hơi được mùi vị khác lạ.

“Nói nhảm. Loài người cùng động vật làm sao có thể chung sống vui vẻ được chứ ? Hơn nữa, còn là hai loại động vật cấp thấp, tớ mới không có hứng thú đó.” Khi Thẩm Hiểu Phi nói những điều này, giọng nói tràn đầy vẻ bất mãn. Nhìn bộ dạng này, nếu như để cô ấy gặp mặt Vu Uyển Tinh và Lục Vân Thiên lần nữa, rất có thể sẽ xông lên đánh nhau .

“Tớ sao lại ngửi được mùi thuốc súng nồng nặc như vậy chứ ? Chẳng lẽ cậu là vì tớ?” Quý Linh Linh không thể nín cười được, không hổ là chị em tốt của mình, yêu ghét cũng rất giống nhau.

“Hừ, cậu nghĩ mặt mũi cậu lớn như vậy sao? Chỉ là khi gặp phải động vật cấp thấp, ai mà chả muốn giết. Huống hồ, nhìn bọn họ đều là loại không có nhân phẩm lại càng không có bản lĩnh, tớ thật không hiểu, dựa vào trình độ đó của Lục Vân Thiên, cậu làm sao có thể bị đánh bại.” Thẩm Hiểu Phi nghĩ tới chuyện này của Quý Linh Linh, liền thay cô cảm thấy không thỏa đáng.

“Chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại chứ.” Quý Linh Linh cũng cảm thấy có chút lúng túng, nhưng lúc đó chuyện này thật sự cũng không có biện pháp nào khác.

“Không đề cập tới? Không đề cập tới cho cậu nhanh quên sao? Nghiêm Tử Tuấn cho dù không ưu tú, thì tốt xấu gì cũng là một người đàn ông, người đàn ông của cậu, lại bị loại cấp bậc thấp như Lục Vân Thiên đoạt đi? Chẳng lẽ lúc ấy cậu cũng không cảm thấy phải cho bọn chúng trả giá sao?” Thẩm Hiểu Phi quả nhiên tức giận.

“Chuyện này.” Có tiền cũng có thể mua được anh hùng thời Hán, hơn nữa lúc đó đối với Quý Linh Linh mà nói, cô đối với Nghiêm Tử Tuấn coi như là không có con mắt nhìn người, cũng không có nỗi bao nhiêu hứng thú, tuy rằng cô đúng là có đi mua say, nhưng từ ngày thứ hai trở đi, tất cả cũng đều khôi phục như bình thường, cuộc sống của cô vẫn rất tốt.

“Cậu rõ là. Quý Linh Linh, lúc ấy là do tớ không có ở đây thôi, nếu như tớ mà ở đây, tớ nhất định sẽ cho Nghiêm Tử Tuấn cùng Lục Vân Thiên một trận đẹp mặt, để cho tất cả mọi người đều coi thường bọn chúng, cứ nhiên lại dám đụng chạm đến trên đầu của tớ!”

Hộp sữa tươi trong tay Thẩm Hiểu Phi cũng sắp bị cô bóp nát rồi, Quý Linh Linh nhìn thấy trong lòng không khỏi run sợ, nếu lát nữa mà bắn vào trên người mình thì sẽ mất mặt cho coi.

“Không nên gấp. Lúc ấy tớ cũng nghĩ như vậy, nghĩ nửa đêm bắt bọn họ lại, trực tiếp tóm vào bao tải đánh một trận, rồi sau đó sẽ ném chúng xuống sông Trường Giang làm mồi cho cá.” Khóe miệng Quý Linh Linh cong lên cười, chậm rãi nói.

“Ách.”

“Sau lại cũng nghĩ tới, như vậy thì quá phiền toái. Không bằng trực tiếp đem theo con dao, tìm lúc đêm khuya vắng vẻ, đem hai người bọn họ đến cùng một nơi, chém bọn chúng hai ba trăm nhát, hừ hừ, để cho bọn chúng ngay cả xác cũng không thể nhận ra.” Giọng nói Quý Linh Linh bình tĩnh, cảm giác kia, giống như chuyện cô đang nói một chút xú cũng không liên đến mình.

“Linh Linh.” Nét mặt Thẩm Hiểu Phi có chút cứng nhắc, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Nhưng là, tớ nghĩ như vậy cả người tớ sẽ bị máu bắn vào rất bẩn, cho nên.”

“Cho nên cậu liền chấp nhận! Linh Linh, cậu làm rất đúng! Lúc trước cậu nghĩ như vậy là rất đúng, vì hai kẻ tiện nhân đó, cậu không cần thiết phải làm vậy, không đáng giá! Không ngờ cậu lại suy nghĩ tinh táo và cơ trí như vậy, so với tớ suy nghĩ mọi chuyện đều chu toàn hơn. Rất tốt, thật sự rất tốt a, tớ đặc biệt sùng bái cách làm của cậu lúc đó.” Thẩm Hiểu Phi một tay nắm thật chặt tay Quý Linh Linh, vì lúc đó may mắn cô ấy không có làm ra cái chuyện thảm hại tàn khốc như vậy mà cực kỳ kích động.

Quý Linh Linh nhìn cô, khẽ mỉm cười, “Không dám, không dám. Vậy bây giờ tớ có thể lên lầu làm việc được chưa?”

“Đi đi! Đây mới là chuyện quan trọng, mau đi đi!” Thẩm Hiểu Phi cũng không dám cản Quý Linh Linh nữa, trong nội tâm cô ấy phần tử bạo lực thật sự là quá nhiều rồi, để cho cô. Cảm thấy không bằng.

“Được, buổi trưa cùng nhau ăn cơm.” Quý Linh Linh đem hộp sữa trong tay bỏ vào trong tay Thẩm Hiểu Phi, xoay người liền rời đi.

Đối phó với loại người hay lừa dối như Thẩm Hiểu Phi này, hơn nữa lại còn hứng thú bạo lực với người khác, cô chỉ có thể “Lấy bạo chế bạo”, nói nhiều lời đã man một chút, như vậy liền thành công, Quý Linh Linh chính là đối phó với Thẩm Hiểu Phi như thế.

80. Chương 80: Thượng Tá Đại Nhân

Editor: Bửu Ngạn Hoa

Dưới sự chỉ dẫn của Tại Tân Sinh, Quý Linh Linh đi tới trước mặt Mộ Ly và Tư Kỳ Nại Mỹ.

“Tiểu thư Nại Mỹ, tôi mời Quý Linh Linh qua đây rồi.” Tại Tân Sinh rũ hai tay bên hông người, cúi người cung kính nói xong.

“Cô Quý, rốt cuộc cô cũng tới, cảm ơn cô nhé.” Tư Kỳ Nại Mỹ tựa như biến thành người khác, đối với Quý Linh Linh tỏ ra khách sáo, giống như chuyện một cô gái nhỏ hống hách hôm trước là người khác hoàn toàn.

Quý Linh Linh gật đầu chào cô ta, cười cười, cũng không nói chuyện.

“Mộ Ly, tính tình cô Quý thật tốt, cứ vậy mà tha thứ cho em này, em thật thụ sủng nhược kinh đấy nhé.” Tư Kỳ Nại Mỹ hôm nay ăn mặc theo xu hướng của giới trẻ hiện nay, tựa như một đóa hoa xen chưa nở vậy, trẻ trung, để lộ ra một cổ cao quý, nhưng cô ta vừa cao quý vừa thoát ly với thế tục.

Quý Linh Linh nhìn cử chỉ thân mật của hai người trước mặt, Tư Kỳ Nại Mỹ coi anh giống như một tòa núi nhỏ, cánh tay cô tay vòng chặt tay anh, cả người dán lên thân thể Mộ Ly. Nhìn lại Mộ Ly, nụ cười trên mặt kia, có phải quá ngán hay không?

Xem ra, đàn ông đều thích cái dạng trẻ con mũm mĩm này, suy nghĩ kỹ thì cũng không sai. Kiểu khả ái, vóc người cũng có. bao nhiêu cái này cũng đủ ấy “Ông chú” như Mộ Ly thích thú, trong lòng vui vẻ không dứt.

“Cô Quý, lòng dạ rộng rãi, tha thứ cho em cũng là cái lý cái tình.” Mộ Ly một thân tay trang màu đen, đứng nghiêm, nhìn dáng vẻ bây giờ của anh, có chút cao quý hơn so với mấy người bồi bàn.

Quý Linh Linh cười trong bụng, đừng quên ngày đó anh xuất hiện rồi đáng người của Tư Kỳ Nại Mỹ, còn nói cái gì mà sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nhưng bây giờ thì sao, ? Thật là không sợ gió lớn đem mình đại gia và người đẹp ở cạnh nhau? Thật sự không sợ gió bão cuốn trôi lưỡi mình đi sao? “Hợp tình hợp lý” ? Nếu cô không tha thứ cho Nại Mỹ, vậy thì cô chả hiểu nhân tình không, không hiểu nhân tình sự cố ấy phải không?

Hừ, một người đàn ông bị bạo súc, có cái gì mà đặc ý, cũng chẳng qua tìm cái loại non trẻ để thúc giục thêm mà thôi.

“Cô Quý, quan hệ của cô với Mộ Ly chắc không tồi, lần trước anh ấy lại thế không biết, đẩy ngã người nhà của mình, thiếu chút nữa khiến người ta bị thương rồi.” Tư Kỳ Nại Mỹ nói dứt lời thì nhìn về phía Mộ Ly, nâng lên quả đấm nhỏ, nhẹ nhàng đấm vào Mộ Ly, hai người bông đùa.

“Tôi nghĩ ngày đó có lẽ một người theo chủ nghĩa gia trưởng như Mộ Ly bị rối loạn cảm xúc thôi, tôi với anh ấy. Không quen.” Quý Linh Linh cười đến rục rịch, nhưng mặc dù cô cười sung sướng, nhưng cặp mắt hơi đỏ, cùng với cảnh tượng trước mắt, đã sớm khiến cô phơi bày ra ánh sáng, cô chính là người thua cuộc.

Nghe được lời này của cô thì ánh mắt anh hơi hạ xuống, nhưng thoáng qua nụ cười ngọt tựa như mật.

“Thật sao? Đáng vẻ như vậy, tôi là tôi thích chủ nghĩa gia trưởng lắm, ở Nhật Bản chúng tôi, đàn ông đều có thể như vậy. Hơn nữa, vì Mộ Ly, tôi thích anh ấy dùng chủ nghĩa gia trưởng bảo vệ cho tôi.” Nói xong, gương mặt Tư Kỳ Nại Mỹ lộ ra vẻ ngọt ngào, nhẹ nhàng cúi đầu, ghé vào ngực Mộ Ly.

Tư Kỳ Nại Mỹ cúi đầu, Quý Linh Linh nhìn Mộ Ly, đột nhiên như nghĩ đến cái gì, “Vây chúc mừng cô nhé.” Nói xong, cô liền nhích tới người bọn họ.

“Mộ Ly, cái tên khôn kiếp này.” Quý Linh Linh dùng khẩu hình miệng mắng Mộ Ly.

“Này Mộ tiên sinh, phải đối xử tốt với người đẹp bên cạnh nha.” Cô đứng bên cạnh Mộ Ly, nói xong, giống như đùa dai chút, tát lên má Mộ Ly một cái anh.

“A!” Đột nhiên đau đớn, khiến Mộ Ly đột nhiên đứng thẳng người, t nụ cười trên mặt thay thế bằng sự đau đớn.

“Mộ Ly, anh làm sao vậy?” Tư Kỳ Nại Mỹ ngẩng đầu lên, mặt không hiểu nhìn Mộ Ly.

“Ồ, Mộ tiên sinh anh bị làm sao vậy? Nhìn anh có vẻ không thoải mái, hơn nữa nhìn vẻ mặt của anh tựa như. . . .” Quý Linh Linh dừng lại một chút, không nói hết.

“Như cái gì?” Ngược lại Tư Kỳ Nại Mỹ lại hỏi.

“Giống như là đang bị đau trĩ ấy.” Quý Linh Linh mỉm cười, nheo mắt lại. Không khiến lòng cô sáng khoái, anh ta muốn sáng khoái tán gái sao? Có khả năng sao? Mặc dầu không phải người của cô, chỉ cần dám xuất hiện trước mặt cô, cô cũng đem nước trong biển thành nước đục.

“Hả?” Tư Kỳ Nại Mỹ nghe Quý Linh Linh nhắc đến bệnh trĩ, cô ta theo bản năng thu hồi tay mình lại. Một người đàn ông, lời trĩ, thật buồn nôn.

Quý Linh Linh xem cảnh mình vừa đùa , nhìn Mộ Ly bị chê.

“Ha ha, cô Quý hiểu lầm rồi, tôi không có chuyện gì, rất khỏe.” Mộ Ly tránh đầu sang bên cạnh, một phút kia trợn mắt khiêu khích Quý Linh Linh.

Hừ, tốt nhất anh không nên có chuyện gì!

“Có thật không? Không phải bị trĩ sao?” Tư Kỳ Nại Mỹ chẳng biết tại sao quan tâm cái bệnh này.

Cái vấn đề này thật ra thì có chút xất hổ, vẻ mặt Mộ Ly cương cứng: “Không phải.”

“Tiểu thư Nại Mỹ.” Lúc này Tại Tân Sinh đi tới.

Tư Kỳ Nại Mỹ bỏ tay mình ra, đi tới trước mặt Tại Tân Sinh, hai người giống như là đang bàn luận cái gì.

Sau khi Tư Kỳ Nại Mỹ đi, Quý Linh Linh cúi đầu, nhẹ nói , “Lần đầu tiên bị phá trinh, lại còn có thể tới tham gia dạ vũ, không đơn giản nha.” Cô lạnh lùng cười, có trời mới biết, hiện tại cô suy nghĩ mình nên cười nhiều, khiến Mộ Ly phải khó chịu.

“Cũng may, kỹ thuật của em cũng rất cao siêu, khiến anh nhớ nhung, nhất là cái quần lót gợi cảm kia, vì muốn làm kỷ niệm, anh giữ lại rồi.” Mộ Ly hơi cúi đầu, trả lời.

Khốn! Biến thái!

“Ha ha, vậy tôi sẽ không quấy rầy Thượng tá Mộ nhé, nhưng ngàn vạn đừng quên, buổi tối nếu như còn muốn, cứ để cho tiểu thư Nại Mỹ giúp anh làm nhé.” Tên Mộ Ly này là một lão hồ ly, nghe nụ cười của anh ta mà cả người trên dưới không thoải mái.

“Nhưng mà, anh muốn để em làm giúp, mà lần này chúng ta phải cùng nhau lên.” Cơ thể Mộ Ly không khỏi tựa vào người cô, một bàn tay to lập tức ôm lấy cái mông tròn trịa của cô.

Quý Linh Linh ngẩng đầu, “Hừ, anh không có số tốt như vậy đâu, tôi thích chơi với đàn ông khác hơn!” Nói xong, cô đẩy một cái, liền rời đi.

Dù sao ở đây cũng không phải là chỗ của cô, muốn đi thì đi.

Mộ Ly thu tay lại, cười nhìn Quý Linh Linh đã giận, anh nhìn lại bàn tay của mình, cái nơi mới sờ qua đó của cô , nụ cười trên mặt sâu hơn. Cái người phụ nữ này, thật đúng là khiến cho người ta hao tổn tâm tư.

81. Chương 81: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Đả tự:

Ừm. Ừm.”

Sáng sớm, Mộ Ly đã thức dậy từ rất sớm, chỉ là bởi vì anh muốn nhìn thêm người con gái đang nằm trong ngực anh nhiều thêm một chút.

Lông mi cong dài tự nhiên, cái mũi nhỏ xinh xắn, còn có cái miệng nhỏ nhắn mềm mại này nữa. Mộ Ly lấy tay chạm vào mặt cô, miêu tả khuôn mặt của cô một cách nhẹ nhàng, nhưng khi nhìn cô, cổ của anh kết không nhìn được mà giật giật.

Có lẽ là lấy tay đụng phải cô, chọc cho đôi mắt như trắng của cô khê nhú lại. Mộ Ly thấy bộ dáng này của cô, không khỏi nhếch môi nở nụ cười, Quý Linh Linh, làm sao em có thể hành hạ một người đàn ông như vậy, từ hôm qua tới bây giờ, cuối cùng là em mệt mỏi đến như thế nào vậy.

Nhìn môi nhỏ mềm mại, đột nhiên làm cho anh không khỏi nuốt nước miếng.

Chỉ là hôn một chút? Chỉ là hôn một chút thôi để xem thử sẽ có cảm giác tuyệt vời như thế nào. Môi của cô rất đầy đặn, tựa như là một miếng thạch hoa quả vậy, anh chưa từng được hôn cô thật tử tế, vậy bây giờ liền thử xem sao?

Hai bàn tay của Mộ Ly ôm chặt lấy eo của cô, không nhìn được mà nắm chặt thêm mấy phần, anh cúi đầu, chậm rãi tới gần đôi môi mềm mại xinh xắn mà hôn lấy.

“Ừm. Ừm. Nhột.” Đột nhiên trong miệng tràn ngập mùi vị của đàn ông, khiến Quý Linh Linh không nhìn được mở mắt.

Nhưng cô vừa mở mắt, “A!” Lập tức thấy được khuôn mặt phóng đại ngay trước mắt, Quý Linh Linh hét to một tiếng, giơ tay lên,

“Bốp!”

Tay giơ lên, một tiếng thanh thúy vang lên.

“Tại sao lại là anh?” Quý Linh Linh đánh người xong, mới phát hiện là. Đánh nhầm người rồi.

“Không phải là anh, thì còn là ai vào đây?” Mộ Ly lại thất bại lần nữa, lấy tay ôm lấy mặt, thật là, còn chưa “ăn” được bao nhiêu, anh lại bị ăn một cái tát mạnh như vậy.

Quý Linh Linh suy tư một lát, trong đầu liền hỗn loạn, cảm thấy có chút phản ứng không kịp.

“Em. Em sao lại ở nhà của anh? Em không có về nhà sao?” Quý Linh Linh nằm ngang, trợn to mắt nhìn trần nhà. Thầm nghĩ là thật xong rồi, lại thêm một đêm không về nhà ngủ, không có cách nào giải thích với mẹ rồi.

Mộ Ly ngồi thẳng người dậy, một cánh tay ôm cổ của cô, để cho cô nhích lại gần mình.

“Làm cái gì?”. Mặc dù là quan hệ của hai người bây giờ, căn bản đều đã hiểu rồi, nhưng mà cứ thân mật như vậy, làm Quý Linh Linh có chút không kịp thích ứng.

Nhìn cô di chuyển ánh mắt, lòng Mộ Ly giống như là bị đánh một cái thật mạnh vậy. Quý Linh Linh, tại sao em không thể nhiệt tình với anh thêm một chút nhỉ? Tỷ như là nụ hôn buổi sáng

“Em nói xem anh muốn làm cái gì?”. Mộ Ly không trả lời mà hỏi lại.

Quý Linh Linh giơ tay lên, để ở trước ngực của anh, “Anh. Anh phải chú ý. Sáng sớm nha.” Ngụ ý này rất rõ ràng.

“Nhưng mà, anh nghĩ muốn thì làm thế nào?” Mộ Ly nói xong, liền ôm cô vào thật chặt.

“Anh có bị bệnh không, vừa mới sáng sớm, không được!”. Cái yêu cầu như vậy, lập tức bị Quý Linh Linh cự tuyệt. Thật là không chịu nổi anh, người đã lớn như vậy, như vậy mà không thể khống chế, nhưng là. Tối hôm qua.

“Này, Mộ Ly, tối hôm qua anh có làm gì với em không vậy?”. Cô vừa cúi đầu, liền nhìn thấy người cô đang mặc lại chính là áo sơ mi trắng của anh.

“Ngủ nha.”

“Anh. Làm sao anh có thể không có sự đồng ý của em liền. Anh anh.” Giọng nói của Quý Linh Linh run rẩy.

“Quý Linh Linh, em nghĩ quá nhiều rồi. Tối hôm lúc công em về thì em vẫn ngủ say, anh thấy em mặc đồ như vậy sợ em ngủ không thoải mái nên lại tắm rửa giúp em, rồi lại thay đồ cho em.”

“Cái gì? Lại tắm?” Quý Linh Linh lớn tiếng hỏi. Ô ô. Xong rồi, một đời trong sạch, lại bị xem sạch bách rồi.

“Trước khi đi ngủ em không tắm sao?”. Mộ Ly có chút ghét bỏ nhìn cô.

“Câm miệng, cơ bản là không cùng một chuyện! Mộ Ly, cái người này thật đúng là tiểu nhân, lại thừa dịp em gấp khăn, bắt nạt em!”. Quý Linh Linh nói xong, trong lòng nổi đóa, nắm bờ vai của anh, nâng người lên, một phát liền cắn vào vai của anh.

“A.” Mộ Ly cắn răng, không ngờ mình mới nói vài câu như vậy, lại bị “Tai bay vạ gió”, “Quý Linh Linh, em phải cho anh cơ hội để giải thích chứ!”

[*Tai bay vạ gió*: có nghĩa là Tai họa bất ngờ từ đâu tới]

“Cho cái gì mà cho? Thừa dịp em không được tỉnh táo, mà dám động tay động chân với em, anh còn muốn em như thế nào nữa?”

“Nhưng mà, em là người phụ nữ của anh, tắm rửa thì có gì sai nào?”

“Ai nói là đúng!”. Cô cắn thêm một cái rồi hỏi ngược lại.

Mộ Ly nghe xong lời này, nhìn cô chăm chăm một hồi lâu, đột nhiên anh không trả lời cô, làm cho Quý Linh Linh cũng cảm thấy là lạ.

Đột nhiên, thân thể của Mộ Ly bất ngờ đè lên người của cô.

“Ô. Khụ. Anh quá nặng.”

“Quý Linh Linh, anh cho em biết, nếu như bây giờ em dám hối hận, ngay bây giờ anh sẽ khắc lên người em con dấu của riêng anh!”. Giọng nói anh rất bá đạo, vẻ mặt nghiêm túc, giống như là thật sự đã rất quyết tâm vậy.

“Khụ. Khụ. Mộ Ly anh ép em không thở nổi rồi.” Đáng chết, con hồ ly này, sao lúc nào cũng khỏe như vậy.

“Nói cho anh biết, có phải hay không là em hối hận...”. Mộ Ly ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm cô, không đợi cô trả lời liền nói:

“Hối hận cũng vô ích. Anh đã nghĩ xong rồi, nếu như em dám đổi ý, anh liền nhốt em ở chỗ này, cả đời không để cho em rời đi.”

Ax, nhốt? **? Không phải chứ.

Quý Linh Linh bị anh đè thật sự là có chút không chịu nổi, cô giơ tay lên, véo vào eo của anh một cái, “Đi xuống!”

“A.” Mộ Ly đau đến nhe răng nhếch miệng, cô gái này có tật xấu là hay đánh anh, nên thay đổi một chút, nhưng là, bây giờ nên ngoan ngoãn nghe lời mà nằm xuống xuống.

“Tại sao không chở em về nhà?”

“Em tối hôm qua ngủ rất ngon, nếu như anh đưa em về nhà, chẳng lẽ anh tự nhận mình chính là con rể.”

“Câm miệng! Anh nghĩ thế nào mà lại tốt như vậy?” Quý Linh Linh trên mặt bộ dạng thẹn thùng, không muốn nghe anh nói một chút nào nữa. Bản lĩnh của Mộ Ly, bây giờ cô đã biết rất rõ, hơn nữa chỉ bằng cô giống như bây giờ, đối với Thượng tá Mộ đây gian xảo mà nói, thật là quá đơn thuần rồi. Có thể ít chọc đến anh liền không chọc, cô không thích khiêu chiến đối thủ mạnh hơn cô.

“Không cần lo lắng mẹ của em, anh dùng điện thoại di động của em gửi tin nhắn ẹ em rồi, nói em ở lại nhà của một đồng nghiệp nữ, chắc không có vấn đề gì.”

“Thật?”. Ha ha, người này không tệ lắm, đầu óc còn rất linh hoạt.

“Nhưng thật ra thì anh muốn gọi điện thoại nói thẳng, nhưng anh sợ sau khi em biết sẽ không vui, cho nên.” Không chỉ có là lo lắng cô mất hứng, chủ yếu nhất là sợ cô nổi giận, dù sao cho tới bây giờ, anh vẫn không có tìm được biện pháp nào tốt hơn có thể áp chế cô.

Nếu như mà cô đối với anh còn một khúc hai nháo nữa....., thì anh so với chết còn thê thảm hơn nữa.

“Anh dám gọi!”. Quý Linh Linh nghe vậy quả nhiên trở nên hung hãn, trừng mắt, liền “nhẹ nhàng” nhìn anh, “Tối hôm qua anh có làm chuyện thất đức nào với em hay không?”

“Aizz da cái gì cũng không có, anh chỉ. Vuốt vuốt, đụng, sờ sờ.”

“Bốp!”. Một cái tát vỗ vào trên người của anh, “Anh đã làm gì em?”

Mộ Ly nuốt một ngụm nước bọt, nhìn bộ dạng chuẩn bị phát hỏa của cô, “Thật ra thì, toàn thân của em thì anh đều nhìn thấy rồi, tối hôm qua không ngủ được, anh liền....”

“Anh vì không ngủ được, liền “sờ” em!”. Giọng nói của Quý Linh Linh nhất thời lớn thêm một chút, bộ dáng kia giống như là đang ngậm một ngụm máu lớn ở trong miệng vậy.

“Vậy thì phải làm như thế nào? Chẳng lẽ để anh phải “tự làm” sao? Loại chuyện như vậy anh không làm được.” Mộ Ly nói xong, còn liếc cô một cái, làm sao cô lại không thể hiểu cho anh, ôm mỹ nhân trong ngực, nhưng cái gì cũng không thể làm, nửa đêm liền còn phải tắm nước lạnh đến ba lần!

“Anh. Anh thật sự quá vô sỉ nha.” Quý Linh Linh cười nhạt, “Anh. Anh thường. Cái gì?”

“Đàn ông cũng có dục vọng, bên cạnh lại không có phụ nữ, tự nhiên chỉ có thể tự mình giải quyết, lại không gây hại gì xã hội.” Mộ Ly ho nhẹ một tiếng, giả bộ giống như không để ý lắm chuyện đó.

“Không có phụ nữ? Anh đã mấy tuổi rồi? Không có chạm qua phụ nữ?”. Cô không tin, đánh chết cô cũng không tin.

Mộ Ly nghe thấy lời này, trên mặt lộ ra chút lúng túng.

“Em biết ngay, anh đang gạt em! Ở trước mặt em, anh không cần nói như là anh thật sự rất trong sáng như vậy, anh có phụ nữ thì đúng hơn á..., làm gì có ai mà lúc còn trẻ không có chứ?” Quý Linh Linh véo một cái vào cánh tay của anh, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi.

“Quý Linh Linh!”

“Làm gì!”

“Anh. Anh nói, không cho phép em cười.”

“Cười? Ha ha, bây giờ em đã cười rồi! Ngu ngốc, vô sỉ, nhảm chán!” Quý Linh Linh cười khan hai tiếng.

“Em là người yêu đầu tiên của anh, là người đầu tiên anh hôn, cũng là người đầu tiên anh nhìn thấy toàn bộ.” Mộ Ly đột nhiên cảm thấy, kinh nghiệm của mình thật là ít đến đáng thương, sắp ba mươi tuổi rồi, nếu để cho mọi người biết anh còn là một xử nam, vậy. Khẳng định sẽ bị mọi người cười.

Hai người trầm mặt trong chốc lát, cuối cùng Mộ Ly không chịu được nói.

“Quý Linh Linh, làm sao em lại không có phản ứng gì vậy?”

“Ách. Anh thật sự là.” Quý Linh Linh cảm thấy lời cô muốn nói bị kẹt ở trong cổ họng, không phải chứ, đến bây giờ vẫn còn người cực phẩm như vậy sao?

“Uhm!” Mộ Ly có chút xấu hổ quay mặt đi.

“Em muốn kiểm tra xem thử!” Đột nhiên Quý Linh Linh tinh thần trở nên tỉnh táo, lập tức thoát khỏi ngực của anh, một tay đè ở trước ngực của anh, vẻ mặt hưng phấn nói.

“Cái gì?”

“Anh không phải nói mình là xử nam sao? Vậy em muốn kiểm tra anh xem có đúng là xử nam không!” Chẳng biết tại sao, Quý Linh Linh vừa nghe anh nói mình vẫn còn “trong trắng”, còn thấy được vẻ mặt bối rối của anh, lại làm cho cô không khỏi bắt đầu kích động. Hơn nữa. Cũng rất muốn chọc anh.

Suy nghĩ một chút, cô trêu đùa anh, bị chính cô trêu chọc như vậy, khẳng định. Hắc hắc.

Quý Linh Linh khê cần môi dưới, nửa thân trên dễ dàng thấy bộ ngực sữa xinh đẹp, cô cúi thấp đầu, vài sợi tóc rơi loạn xuống, ở anh trước ngực thỉnh thoảng quét nhẹ. Mắt to ngập nước, âm thanh êm ái, khiến Mộ Ly không khỏi ngẩn cả người. Cô muốn làm cái gì?

“Anh yêu, nói chuyện nha, anh phải chứng minh như thế nào đây?” Quý Linh Linh dùng tay nhỏ bé nhẹ vỗ về qua lại ở phía dưới của anh, một lát đụng trúng, một lát lại không đụng tới, hấp dẫn như vậy, khiến Mộ Ly không khỏi đỏ chút mồ hôi lạnh.

Xong rồi, anh lại bị Quý Linh Linh trêu chọc, chỉ cần cô cứ nhiệt tình như vậy, nhất định là sẽ có chuyện.

Quý Linh Linh nhìn chằm chằm động tác nuốt nước miếng của Mộ Ly, thật sự là cô nhìn cười không được, cô cũng chỉ là tùy tiện học được mấy chiêu ở trên internet, anh cứ nhiên lại không chịu nổi? Nhìn bộ dáng kia của anh, thật đúng là có chút đáng yêu.

Lúc này, những khúc mắc của Quý Linh Linh về Mộ Ly cũng từ từ mất đi. Một người phụ, nhất là người giống như là Quý Linh Linh, trong thời gian dài qua tình thần đã bị đè nén quá lâu, trong lúc này bất chợt có một người đàn ông cho cô cơ hội, để cho cô cần rõ, vậy sao còn không nắm chặt thời gian này để cùng anh đùa giỡn chứ?

“Mộ Ly, nói chuyện với anh nha, không phải là vì em mặc quá nhiều chứ?” Nói xong, Quý Linh Linh lại cố ý kéo chiếc áo sơ mi xuống thêm một chút nữa, ba nút áo ở phía trên đã sớm bị bung ra, hơn nữa chính cô cũng cố ý để lộ, chỗ đó rất tròn, có cảm giác rất sinh động.

Thấy anh như cũ không nói lời nào, nhìn lại đến vẻ mặt đang đè nén của anh, Quý Linh Linh trong lòng len lén cười cười, lần này liền chọc anh thật đã vào.

“Mộ Ly....”. Quý Linh Linh vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy “bảo bối” của anh.

“Quý Linh Linh!” Mộ Ly run người một cái, bị động tác của cô làm cho sợ hết hồn.

Ai yêu, có phản ứng rồi!

“Quý Linh Linh, không cần đùa với lửa!”

Trời mới biết, nếu như cô cứ tiếp tục như vậy nữa, anh thật sự có thể biến thành một con dã thú muốn động dục.

“Mộ Ly, anh rất nóng sao? Sao trên trán toàn là mồ hôi không vậy?” Quý Linh Linh đột nhiên lấn người qua, nơi mềm mại của cô đè ở bên người anh, hai người mặt đối mặt, cự ly trong nháy mắt lại gần hơn.

Tay nhỏ bé của cô, chợt đi lên, đặt ở anh mặt bên, “Mộ Ly, anh chảy rất nhiều mồ hôi, sao thế?”

Quý Linh Linh thật đúng là một tiểu yêu tinh, anh thật sự là thua ở trong tay của cô rồi.

“Quý Linh Linh.” Âm thanh của anh khàn khàn, đã không còn kiên định như trước nữa.

“Hả?” Quý Linh Linh trả lời một câu, cái miệng nhỏ nhắn liền tới gần, nhẹ nhàng liếm lên trán đang chảy mồ hôi của anh, từng lần từng lần, giống như là muốn giúp anh liếm sạch mồ hôi vậy, nhưng động tác của cô như vậy, thật sự quá đáng giận, thân thể của Mộ Ly càng ngày càng trở nên nóng như lửa.

Tiếp tục vuốt mặt Mộ Ly, tay nhỏ bé của cô một khắc cũng không được rảnh rỗi, kéo bàn tay to của anh qua, khẽ vuốt ve lòng bàn tay thô ráp của anh, ma sát một lát, cô liền kéo tay anh, đi tới trước ngực của mình.

Mộ Ly đột nhiên trợn to hai mắt, cô cứ nhiên.

“Em còn tiếp tục làm như vậy, anh.”

“Hả? Anh được cái gì?” Quý Linh Linh cười hì hì hỏi ngược lại anh, “Nói nha, anh sẽ như thế nào?”

Cô ấn bàn tay to của anh, chậm rãi dùng sức, loại cảm giác này, đột nhiên cũng làm cho cô thân thể run rẩy một hồi, chơi đùa đến tự mình phát hỏa!

“Mộ Ly, anh nhắm mắt lại, em muốn đi toilet trước.” Cái miệng nhỏ nhắn của Quý Linh Linh ghé vào bên tai của anh nói, “Ngoan ngoãn, chờ em trở lại.”

Dứt lời, tay của cô liền che hai mắt của anh, ý bảo anh nhắm mắt lại.

Tay cô chậm rãi nâng lên, Mộ Ly cũng thuận theo nhắm hai mắt lại.

Quý Linh Linh khẽ nhếch môi hồng, cặp mắt nhú lại, tràn đầy vẻ khôn khéo.

“Ngoan ngoãn chờ em.” Dứt lời, cô ở trên môi anh cắn một cái, liền lướt qua người anh nhảy xuống giường. Cứ chờ xem.

Mười phút, 20 phút, cho đến một giờ, Mộ Ly mới phát giác có cái gì đó không đúng. Anh chợt vén chăn mỏng trên người lên, chân không nhảy xuống giường.

“Quý Linh Linh!” Anh vừa muốn mở cửa, liền thấy được tờ giấy dán trên cửa.

Mộ Ly kéo xuống một cái.

Anh yêu:

Thân thể của anh, bản đại gia đã xem qua, quá trình mặc dù nhấp nhô, nhưng kết quả lại làm người khác vui mừng. Xét thấy anh trung thành với bản đại gia một cách tuyệt đối, cố tình có quyết định, tùy ý yêu thương anh. Ngoan ngoãn, mỗi đêm an thuận nằm ở trên giường, chờ bản đại gia lâm hạnh. Ha ha.

Quý đại gia nhắm lại.

Mộ Ly cắn răng, vừa định xé toang tờ giấy trong tay, nhưng lại dừng động tác lại.

Quý Linh Linh nha Quý Linh Linh, lần này để cho em phản công. Nhưng thủ đoạn nhỏ náy của em, anh cũng rất thích. Nào là lâm hạnh, còn có yêu thương ..., có phải là đại biểu cho thấy cô đã nghĩ thông suốt rồi hay không?

“Bảo bối yêu quý của anh, tâm ý của em anh đã biết.” Mộ Ly tự mình nói hết câu này, trên mặt xẹt qua vẻ vui mừng nhàn nhạt.

“Mộ tiên sinh.” Lão Trung đôi tay rủ ở bên người, khẽ cúi người, ở bên cạnh Mộ Ly kêu một tiếng.

Mộ Ly buông ly cà phê trong tay xuống, “Làm sao?”

“Ngài có điện thoại.”

“Ai gọi tới?”

“Là cảnh sát Vu.”

“Cô ta.” Mộ Ly trầm ngâm một tiếng, sau đó nói, “Đưa điện thoại di động cho tôi.”

“Vâng”. Lão Trung cung kính đưa di động qua.

“Này?”

“Mộ Ly, ta là Uyển Tinh.”

“Ừ, có chuyện gì không? Uyển Tinh.” Mộ Ly cố giữ vững nhã nhặn, nhưng trong lời nói lại lạnh nhạt thêm một chút.

“Sở cảnh sát an bài một công việc mới cho em, mấy ngày nữa em phải rời T thị rồi, muốn qua nhà anh, cùng anh uống chút rượu.” Lời nói Vu Uyển Tinh tựa như cũng có chút khó chịu.

Lông mày Mộ Ly khẽ nhú lên, tâm ý của Vu Uyển Tinh đối với anh, anh hiểu. Nhưng mà, anh đối với cô không có ý gì khác, hơn nữa hiện tại anh cùng Quý Linh Linh cũng đã xác định quan hệ, không phải cần

thiết tìm thêm phiên toái ình. Nhưng mà, năm đó quan hệ của Vu Uyển Tinh với anh cũng không tệ lắm, yêu cầu của cô, coi như là giữa bạn bè gặp nhau đi.

“Chúng ta gặp nhau ở quán rượu đi, để tôi tiễn cô đi.” Mộ Ly chậm rãi nói ra.

“Tốt. Được rồi, vậy tối nay chúng ta gặp nhau ở quán rượu, chín giờ tối, đừng quên.”

“Ừ.”

Sau đó hai người cúp điện thoại.

“Lão Trung, đem chuyện tối này dời sang ngày khác đi.”

“Mộ tiên sinh, tối nay ngài cũng không có chuyện gì, ngài định tối nay sẽ gọi điện cho Quý tiểu thư.” Lão Trung trả lời.

“À.” Mộ Ly đáp một tiếng, cũng không nói gì thêm.

82. Chương 82: Nhìn Trộm Ngoài Ý Muốn

“Chúng ta kết hôn đi.”

Nếu xét theo một hướng khác mà nói, cũng coi như là Mộ Ly đã cầu hôn Quý Linh Linh rồi. Nhưng Quý Linh Linh đúng là người không biết giữ mặt mũi cho người khác, sau khi anh lặp lại một lần nữa, cô còn đang nghẹn cơm thì lập tức phun hết thức ăn trong miệng lên người anh, trong lúc hoảng loạn, cả hai người đều quên mất chuyện cầu hôn.

“Lần sau phải chú ý một chút.”

Đến trước cửa công ty IDE, Mộ Ly vừa dùng khăn lau áo sơ mi của mình, vừa dặn dò Quý Linh Linh.

“Vâng, em biết rồi. Anh đi về đi.” Quý Linh Linh giả ngây giả dại, đem lúng túng che giấu đi.

Đúng lúc mà Quý Linh Linh chuẩn bị rời đi thì lại bị Mộ Ly vươn tay ra bắt lại được, cả người cô chìm sâu vào trong ngực anh, dĩ nhiên là đôi môi mềm mại cũng không thể nào mà may mắn thoát khỏi sự tấn công của anh. Chỉ được một lúc, Quý Linh Linh bắt đầu giãy dụa, cuối cùng thì Mộ Ly cũng buông lỏng tay, mặt không đổi sắc, bình tĩnh nhìn về phía cô mà cười.

Nhưng mà Quý Linh Linh đã sớm thở hổn hển.

“Anh đi đây.” Mộ Ly cho cô một nụ cười xinh đẹp, không đợi Quý Linh Linh tỉnh lại, liền rời đi.

Quý Linh Linh sững sờ ngây ngốc đứng tại chỗ, lại bị cường hôn, cái người này.

Khi Quý Linh Linh đi vào thang máy thì Thẩm Hiểu Phỉ mới từ trong một góc nhảy ra, hai con mắt mở to trừng mắt nhìn về phía Quý Linh Linh.

“Quý Linh Linh cùng Mộ Ly. Hôn môi!” Thẩm Hiểu Phỉ nghĩ đến mức khốn đốn, tình huống bây giờ là như thế nào đây, chuột con tự quăng mình vào trong lòng con mèo rồi sao? Thẩm Hiểu Phỉ cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng nghĩ không ra là hai người đó cuối cùng là có quan hệ như thế nào.

“Mặc kệ.... mặc kệ đi, trước mắt thì mang theo Quý Linh Linh xem trò vui là được rồi.” Thẩm Hiểu Phỉ nghĩ rằng, lúc này Quý Linh Linh nhất định là đang dùng mưu kế. Tỷ như là dùng sắc đẹp đi quyến rũ Mộ Ly, chờ anh ta mắc câu, thì liền hung hăng bỏ rơi. Khụ, đương nhiên là có một chút cầu huyết (máu chó) rồi, nhưng cũng là hoàn toàn không phải là không có khả năng này nha.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hiểu Phỉ không thể nhịn cười được, “Hắc hắc, Linh Linh không hổ là chị em tốt của mình, thật sự là quá thông minh mà.”

Ax.

“Mạc Vũ Nhân? Cậu tới chỗ này tìm tôi làm cái gì? Trong bang rất rảnh rồi sao?” Tần Mộc Vũ trần truồng khoe nửa người trên khỏe mạnh, chỉ đơn giản mặc một cái áo choàng tắm, ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn tên thủ hạ làm anh giận đến nghiêng răng.

“Đại ca, em là đến thăm anh mà.” Mạc Vũ Nhân cười đến ngọt sớt, không có chút nào thêm quan tâm đến vẻ mặt như cá ươn của Tần Mộc Vũ.

“Nhìn tôi? Tôi còn chưa chết được? Nếu như cậu nghĩ làm sao có thể ngồi vào chỗ của tôi, tôi đây liền tặng cho cậu là được rồi.” Tần Mộc Vũ tức giận liếc mắt một cái.

“Khụ. Đại ca, anh nói quá lời, em chỉ là đơn thuần là đến thăm anh thôi, không nên tức giận lớn như vậy nha!”

“Còn dám chê tôi tức lớn? Cậu sắp xếp người bên cạnh tôi là những người nào? Tôi là ai, còn cần những người khác tới bảo vệ sao? Hơn nữa còn là.” Còn là Quách Hiểu Lượng, cái loại người đó, đầu óc không có, đáng người lại càng không, bản lĩnh cũng không ra làm sao, chỉ biết làm mỗi chuyện là chọc tức anh!

“Đại ca, anh đang nói Lượng Lượng sao?” Mạc Vũ Nhân giả bộ ngây ngu, cười hỏi.

“Lượng Lượng? Quan hệ của các người cũng thật là tốt nha!” Tần Mộc Vũ lạnh lùng mỉa mai một câu. Quách Hiểu Lượng, tư cách kém như vậy, còn dám khoác lác vô sỉ nói là phải bảo vệ anh? Nhưng mà chỉ nói cô hai ba câu, cư nhiên ba ngày không thấy bóng dáng? Đây chính là thái độ làm việc sao?

“Ha ha, cũng may, rất tốt.” Mạc Vũ Nhân gãi gãi tóc, cười khúc khích nói.

Vừa thấy bộ dáng kia của cậu ta, Tần Mộc Vũ chẳng biết tại sao buồn bực trong lòng lại càng tăng lên.

“Mạc Vũ Nhân, cậu tới chỗ này làm gì, chính là vì nói những lời nhảm nhí này hay sao?” Tần Mộc Vũ không còn bày ra dáng vẻ giống như lưu manh khi gặp được gái đẹp nữa, từ đầu tới cuối đều lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo vô tình, bất chấp tình người.

“Dĩ nhiên là không phải. Lần trước đại ca để em điều tra một chuyện, hiện tại đã có tiến triển rồi.” Vẻ mặt của Vũ Nhân bỗng chốc trở nên nghiêm túc.

“Có tiến triển gì?”

“Hơn mười năm trước, từng có một người thông đồng với thế lực nước ngoài, muốn đem tiền của một công trình công cộng nuốt làm của riêng.”

“Thật sự là có loại chuyện như vậy sao?” Tần Mộc Vũ lập tức nhíu chặt mi lại, điều này giống như là suy nghĩ ban đầu của Mộ Ly.

“Vâng, không có sai, lúc ấy có một người thông đồng với thế lực phản quốc, hơn nữa nếu như việc đó không bị phát hiện, thì lúc đó hẳn ta còn đang ở trong tổ đặc vụ ở nước ngoài. Năm đó số tiền đầu tư của công tình đó ở thành phố T là số tiền rất lớn, hơn nữa sau này lại dính lú tới lợi ích của các phe khác nhau, nhưng mà giống như là cuối cùng cũng bị điều tra ra được.” Mạc Vũ Nhân suy tư nói. (Mad: Huhu, nói thật chứ tớ edit đoạn này cũng chả hiểu nó nói gì. Ai hiểu ment góp ý cho tớ nha.)

“Tra ra được? Là ai ?”

“Điều này bây giờ em còn chưa điều tra ra được, hiện tại em cảm thấy rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ? Tại sao?”

“Đại ca, em hỏi anh, nếu như năm đó người ở phía sau màn bị tra ra, phía chính phủ và hooiin đồng nhân dân nhất định là có tư liệu về chuyện này này, có đúng hay không?”

“Ừ, những thứ này đều sẽ bị lập án, làm đương án.”

“Nhưng vấn đề là ở chỗ này, văn kiện về việc năm đó, không có gì cả. Giống như là biến mất hoàn toàn, giống như là có người cố ý không muốn để chuyện này tiếp tục bị mở rộng thêm ra vậy.” Mạc Vũ Nhân thật sự là không nghĩ ra.

“Còn có loại chuyện như vậy?” Tần Mộc Vũ cũng chút giật mình, có đôi khi, chính phủ vì khống chế dân tình, không muốn đem sự kiện mở rộng ra, sẽ bịt kín một số tin tức. Nhưng theo chuyện này, người kia, năm đó phạm tội bán nước, không có gì tốt đẹp cả nhưng nghiêm phong giấy tờ, trừ phi hắn ta là nhân vật lớn nào đó, chính phủ sợ bị bôi nhọ nên phải nghiêm phong thông tin và giấy tờ lại.

“Hiện tại nhưng gì điều tra được chỉ có như vậy, về phía Mộ Ly.” Mạc Vũ Nhân nói đến đây thì nhìn Tần Mộc Vũ một chút, không có tiếp tục nói hết.

“Mộ Ly.” Tần Mộc Vũ trầm tư nửa phút sau đó nói: “Tôi sẽ nói rõ những việc này với anh ấy, hiện tại tra ra được những thứ này, anh ấy sẽ không hài lòng. Vũ Nhân, cậu còn phải tiếp tục điều tra, tra ra người kia rốt cuộc là ai, chớ quên, Mộ Ly trở về T thị.”

“Vâng, Đại ca, em hiểu. Em sẽ tăng thêm người đi điều tra.” Mạc Vũ Nhân không đợi Tần Mộc Vũ nói xong, liền nói tiếp.

“Ừ. Nhớ là chuyện này, nhất định phải giữ bí mật, không được rò rỉ ra ngoài dù là nửa câu, nếu không. Kể từ bây giờ sẽ có người ngăn trở việc điều tra của chúng ta, chuyện này không đơn giản. Hừ, không chừng chúng ta còn có thể bị chính phủ dèm pha.” Tần Mộc Vũ neho hai mắt lại, trên khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh đầy khinh thường.

“Ý của đại ca là, người ngăn trở chúng ta, là người của chính phủ?” Mạc Vũ Nhân không khỏi cả kinh, anh nghĩ đến rất nhiều loại, tuy nhiên lại không hề nghĩ tới việc này.

“Trước tiên cứ tiếp tục điều tra, về sau chuyện này sẽ càng sáng tỏ.”

“Vâng.” Mạc Vũ Nhân gật đầu lia lịa, nhất thời sắc mặt trở nên nặng nề mấy phần.

Hiện giờ bang phái của bọn họ đang điều tra chuyện này, mà giờ khắc này chính phủ lại cho người ngăn trở, nếu như không làm được, nhất định cả bang sẽ bị bắt, hậu quả kia liền. Nghĩ tới đây, Mạc Vũ Nhân không khỏi ngậm ngẫn cả người, anh không thể để chuyện không may xảy ra.

“Đại ca, em còn có một việc phải nói.”

“Chuyện gì?”

“Lượng Lượng, cô ấy.”

Vừa nghe Vũ Nhân gọi “Lượng Lượng” một tiếng, Tần Mộc Vũ liền không nhịn được nhú mày, có thể hay không dừng tại thời khắc mấu chốt mà nói ra chuyện làm cho người khác mất hứng như vậy?

“Đại ca, về mặt bây giờ của anh, là đại biểu rất muốn cô ấy sao?” Mạc Vũ Nhân không nhịn được trêu nói.

“Cậu muốn chết có phải hay không?” Tần Mộc Vũ hung ác chửi một câu.

“Ha ha, Lượng Lượng, vào đi.” Mạc Vũ Nhân cười hai tiếng, không có chút nào thêm quan tâm sự “đe dọa” của Tần Mộc Vũ.

“Cô ta ở bên ngoài?” Tần Mộc Vũ kinh ngạc hỏi một câu, thế nhưng ở ngoài cửa lại có một cô gái đi vào.

Một cái váy ngắn màu đen trễ ngực, tóc ngắn, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tinh xảo, lễ phục màu đen bọc một thân thể đầy đặn xinh đẹp. Nhìn phía dưới thì tà váy được xẻ rất cao, chỉ cần chân hơi nâng cao lên một chút, liền có thể thấy được nơi tư mật nhất.

“Cô.”

“Đại ca.” Đứng ở trước mặt anh chính là Quách Hiểu Lượng, vừa mở miệng liền đem mình bại lộ.

“Quách Hiểu Lượng, cô điên rồi, ăn mặc như vậy? Trước ngực của cô cuối cùng là độn bao nhiêu thứ?” Tần Mộc Vũ lập tức đứng lên, anh không thể tin được, cái vóc dáng nho nhỏ đó, đầu óc ngu si, ngực không có được tới bốn lạng thịt, lại là một mỹ nhân.

Mạc Vũ Nhân thấy thế, cũng lập tức đứng lên, về mặt của đại ca, đây là về mặt thưởng thức, đều là biểu hiện bình thường của đàn ông.

Đang lúc Tần Mộc Vũ vẫn còn sững sờ nhìn Quách Hiểu Lượng, Mạc Vũ Nhân len lén chạy mất.

“Đại ca, em không có nhét đồ.” Bộ dáng của Quách Hiểu Lượng thon thả gọn gàng, không còn dáng vẻ lồi thối như trước nữa, cứ để mặc cho Tần Mộc Vũ nhìn cô chăm chăm.

“Làm sao có thể?” Chẳng lẽ đổi một bộ đồ, lại có sự khác biệt lớn như vậy? Đồ Tây và lễ phục lại khác nhau đến như thế?

Quách Hiểu Lượng giơ tay lên sờ sờ ngực của mình, “Thật sự là em không có độn nha, tuy bộ đồ này đúng thật là không được thoải mái, nhưng vẫn không thể nào đâm thủng áo ngực được.”

Ax, không đâm thủng áo ngực, “sóng” lại có thể lớn như vậy!

“Cô.”

“Anh Vũ Nhân có nói, ngực của em quá lớn, phải dùng vải bó quăn lại, như vậy mới mặc đồ nam được. Cho nên em liền nghe lời anh ấy, nhưng siết chặt như vậy lại rất đau đó.”

Một tên con trai nào đó trên mặt toàn là vạch đen. Đúng vậy nha, ngực lớn như vậy, lại bị siết thành vùng đất bằng phẳng, không đau mới lạ. Nhưng.

“Ai cho cô trở về?” Tần Mộc Vũ lúc này mới nghĩ đến chuyện quan trọng.

“Ách. Đại ca anh nói nếu như em là phụ nữ, thì hãy trở lại tìm anh mà. Em cũng đã hỏi những người khác rồi, bọn họ đều nói em là phụ nữ, cho nên em liền trở lại nha.” Mặc dù là bề ngoài của Quách Hiểu Lượng có sự thay đổi rất lớn, nhưng vẫn chính là một con ngốc.

“Cái gì.”

“Hai ngày qua em đều ở trong quán rượu, có không ít đàn ông đến gần em, còn nhân cơ hội đó sờ mông của em nha, hắc hắc, Đại ca, điều này không phải nói rằng em là phụ nữ sao?”

(Mad: Chì dễ thương quá đi!)

Ax!

“Cô bị sờ soạng?” Đầu của Tần Mộc Vũ đau đến muốn nổ tung ra .

Quách Hiểu Lượng có không rõ tại sao đại ca lại đột nhiên trợn mắt, chỉ có thể vô tội đáp một tiếng.

“Quách Hiểu Lượng, trong óc cô chỉ chứa bã đậu thôi sao? Cố ý ăn mặc như vậy để bị người khác sờ?” Về mặt của Tần Mộc Vũ lúc này, nghiêm nhiên muốn ăn thịt người.

“Đại ca. hai ngày trước em không có mặc giống như thế này, em mặc đồ công sở, bọn họ cũng rất thích đó.” Quách Hiểu Lượng nói vô cùng chân thành, cô cũng không có cho như vậy là có cái gì không đúng, chỉ cần cô có thể trở thành phụ nữ, trong lòng liền cảm thấy vui mừng, bởi vì như vậy sẽ có thể về với đại ca rồi.

Trời! Quách Hiểu Lượng là cố ý muốn chọc tức chết anh đúng không? Cứ nhiên mặc. hở hang như vậy? Đổi lại mà là anh thì anh cũng sẽ...!

“Quách Hiểu Lượng, tôi cảnh cáo cô, về sau không cho phép cô mặc thành cái dạng này đi ra ngoài nữa, có biết hay không?” Tần Mộc Vũ tức giận rống lớn một tiếng.

Quách Hiểu Lượng chỉ có cảm giác lỗ tai mình bị đau đến mức muốn rụng xuống, “Đại ca, anh. Anh không phải là muốn em giống phụ nữ một chút sao? Tại sao hiện tại lại thay đổi rồi?” Cô giống như là một con nhóc đáng thương, đại ca của cô thật khó chiều, yêu cầu mỗi lần đều không giống nhau.

“Tôi. Tôi muốn như thế nào, cô đều phải nghe lời tôi. Rốt cuộc cô là Đại ca, hay tôi là Đại ca?”. Tần Mộc Vũ tức giận nói.

“Anh là Đại ca nha.”

“Vậy thì phải nghe lời tôi, đi. Thay quần áo ngay!”

“Không cần. . . . em cảm thấy mặc như thế này rất thoải mái nha, cũng rất mát mẻ! Đại ca, em không muốn mặc đồ tây đâu, còn phải siết ngực, thật sự là rất không thoải mái!” Trời mới biết, hai ngày nay cô được mặc những bộ đồ này, thân thể thoải mái biết bao nhiêu.

Tần Mộc Vũ bị cô nói đến tức giận, “Không được!”

Quách Hiểu Lượng lập tức chu đôi môi lên, “Đại ca, anh thật là không có lòng thương người, anh có biết bị siết chặt như vậy là rất không thoải mái sao?” Nhưng mà nói tới nói lui, cô vẫn phải nghe theo lời của đại ca, đi lên lầu hai thay đồ thôi.

Hai tiểu khả ái mới được giải phóng, giờ lại bị nhốt lại rồi, huhu. Lệ rơi. huhu!!!!

Chờ cho cái người đáng ghét đó đi khỏi, Tần Mộc Vũ chẳng biết tại sao lại có chút thẹn quá hóa giận.

“Ầm!” Anh phiền não đá một cước vào khay trà, cuối cùng tức giận ngồi ở trên ghế sa lon.

“Đại ca, anh làm sao vậy?” Quách Hiểu Lượng đứng ở một bên cầu thang, lớn tiếng hỏi.

Tần Mộc Vũ vừa ngẩng đầu, Ax. . . .Muốn anh bị đau mắt hột sao, bỏ đồ của Quách Hiểu Lượng cứ nhiên lại bị cô ta cởi ra một ít, để lộ ra nửa ngực! Anh chợt thu hồi tầm mắt, lập tức gầm nhẹ một tiếng: “Cút về thay đồ ngay!”

Quách Hiểu Lượng cong đôi môi đỏ mọng lên, chân nhỏ dẫm một cái, cô lại muốn khóc rồi.

Đáng chết, tại sao lại như vậy, tại sao thấy Quách Hiểu Lượng trở thành một phụ nữ xinh đẹp thì anh lại cảm thấy phiền não chứ?

Tần Mộc Vũ đứng lên, trước tiên anh phải đi tắm nước lạnh cái đã!

“Uyển Tinh, cô gọi điện cho Mộ Ly chưa? Tại sao bây giờ anh ấy còn chưa tới?” Lục Vân Thiên mặc một đồ màu đỏ, trang điểm sắc sỡ.

Vu Uyển Tinh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Còn mười phút nữa mới tới chín giờ.” So với Lục Vân Thiên gấp gáp, thì Vu Uyển Tinh lại bình tĩnh hơn một chút.

“Oh.” Lục Vân Thiên thấy Vu Uyển Tinh bình tĩnh như vậy, cảm thấy mình là người ngoài cuộc cũng không tiện mở miệng.

Người trong quán rượu càng ngày càng đông, hai người vẫn như cũ lẳng lặng ngồi ở trước quầy rượu.

“Hai vị tiểu thư, có thể mời hai vị uống ly rượu được không?” Lúc này, Hướng Tuấn Ngạn lấy ra hai ly rượu vừa mới pha chế, nhẹ nhàng di chuyển.

Lục Vân Thiên vừa nhìn thấy, liền bị Hướng Tuấn Ngạn hấp dẫn. Người đàn ông này làm sao lại đẹp trai đến vậy, trong ánh mắt đều là tươi cười, lại lộ ra chút cột nhĩ làm cho người khác không khỏi bị chìm đắm vào đó.

“Tiểu thư, cô nể mặt tôi chứ?”. Hướng Tuấn Ngạn lấn người lại gần Lục Vân Thiên, trong giọng nói mang theo vài phần trêu đùa.

“Tôi.” Lục Vân Thiên đột nhiên cảm thấy mặt mình nóng lên, thẹn thùng cúi đầu.

Hướng Tuấn Ngạn mỉm cười, cầm một ly rượu, đưa đến bên môi Lục Vân Thiên, “Tiểu thư, nếu như có thể may mắn được chạm vào môi cô, chỉ cần chạm vào cái ly này, cũng làm tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh rồi.”

“Tôi.” Lục Vân Thiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy nét tà mị trên gương mặt của Hướng Tuấn Ngạn, nhất thời làm cô ta rối loạn tay chân.

“Cám ơn ý tốt của anh, nhưng tôi không cần.” Vu Uyển Tinh giơ tay lên, trực tiếp ngăn giữa Hướng Tuấn Ngạn và Lục Vân Thiên.

“Vị tiểu thư này.” Hướng Tuấn Ngạn nheo mắt lại, tỉ mỉ quan sát Vu Uyển Tinh, “Cô không chịu nể mặt sao?”

Vu Uyển Tinh trên mặt mang theo tươi cười, “Trai đẹp, không nên dùng nét mặt kia mà quan sát tôi.....tôi không thích?” Cô ta chậm rãi đứng lên, nhất thời làm cho Hướng Tuấn Ngạn cảm thấy một loại khí thế áp bức.

Hướng Tuấn Ngạn trong lòng tự nói, Hiểu Phỉ nói không sai, hai nữ nhân này, một mạnh một yếu, có chút khó trị nha.

“Tiểu thư.”

“Ngừng!” Vu Uyển Tinh đưa một tay ra ngăn ở trước mặt của Hướng Tuấn Ngạn, “Nhân lúc tôi còn chưa tức giận, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” Nói xong lời này, đôi mắt đẹp của Vu Uyển Tinh cũng đã trầm xuống. Trời mới biết, từ nhỏ cô ta chính là con gái nhà giàu có, lại làm cảnh sát được nhiều năm, đã sớm làm cô ta trở thành một bộ dạng kiêu ngạo. Đối với những người đàn ông chủ động tán tỉnh mình, không chút nào có thể gợi được hứng thú của cô ta, mặc dù, người đàn ông này, diện mạo và tài ăn nói cũng còn coi là có thể, nhưng mà so với Mộ Ly. Còn kém xa.

“Uyển Tinh.” Lúc này một cao to bóng dáng của đi tới trước mặt bọn họ.

Hướng Tuấn Ngạn không tự chủ quay đầu, liền thấy được bóng dáng cao lớn của Mộ Ly. Ax, nam chính cũng đã vào vị trí rồi.

“Ly, thật đúng giờ nha.” Vu Uyển Tinh nói xong, liền khoác lên cánh tay của anh.

Hướng Tuấn Ngạn sờ sờ chóp mũi, anh cũng đã diễn xong rồi, cũng nên rút lui thôi.

“Khi nào chuẩn bị đi?” Mộ Ly đối với nhiệt tình của Vu Uyển Tinh cũng không biểu hiện ra cảm xúc gì, gương mặt bình tĩnh, giống như một người bình thường vậy.

“Mai. Ngày mai.” Vu Uyển Tinh nhìn thấy biểu hiện lạnh lùng lảng lảng của Mộ Ly đối với cô ta, chẳng biết tại sao, cô ta lại không nhận được chóp mũi có chút đau xót.

“Ừ.” Mộ Ly cũng không có nói thêm gì nữa.

“Mộ Ly, Uyển Tinh, phòng riêng đã chuẩn bị xong, chúng ta đi lên đi.” Lục Vân Thiên thấy thế, vội vàng nói, đem sự trầm mặt giữa hai người cắt đứt.

Mộ Ly nhìn Lục Vân Thiên một cái, không nói gì, lại làm ặt cô ta ngăn ra.

“Đi thôi, Ly.” Vu Uyển Tinh, không có chú ý đến ánh mắt của hai người, liền lôi kéo Mộ Ly đi tới cửa thang máy.

Mà Lục Vân Thiên lại đứng sững sờ tại chỗ, vốn là trên gương mặt đầy sự hưng phấn, lập tức trở nên hung dữ, cô ta cắn răng, mặt không phục mà nhìn Mộ Ly!

Đến phòng vip, phục vụ liền mang mấy chai bia đi vào.

“Tôi cho là tối nay mấy người trong cục sẽ tổ chức tiệc để tiễn cô đi.” Mộ Ly ngồi trên ghế sofa, âm thanh đều đều nói.

“À” Vu Uyển Tinh nhìn anh, trong tay lấy ra một chai bia, “Trong cục vốn là có chuẩn bị, nhưng mà em đã từ chối rồi.”

“Hả?”

“Em. em muốn trước khi đi, được cùng với anh nói chuyện một chút.” Vu Uyển Tinh nói xong, liền nở nụ cười, tay cầm bia, đưa cho Mộ Ly một chai, rồi cô ta cũng tự khui ình một chai.

Mộ Ly nhìn Vu Uyển Tinh ngửa cổ uống rượu, anh cũng không có nói thêm gì nữa, mà chỉ nhận lấy chai bia, cũng uống vào.

“Ly, chúng ta cũng đã quen biết nhau được 5-6 năm.” Vu Uyển Tinh lúc này có mấy phần ôn chuyện.

“Ừ.” Mộ Ly lại uống một hớp bia lớn.

“Thật hoài niệm nha, thì ra là chúng ta ở cùng trường cảnh sát, còn có cùng làm đồng nghiệp. Hai người chúng ta thường ở chung một chỗ, học tập, tham gia nhiệm vụ, nhưng sau lại, anh lại bị điều đến không quân, nhưng mà em vẫn ở vị trí cũ.” Vu Uyển Tinh cúi đầu, thuận tay đem nước mắt trong khóe mắt lau đi.

“Anh không phải cũng không biết lúc anh bị điều đi, em cũng không suy nghĩ nhiều muốn lãnh đạo cũng điều em tới đó, nhưng ba em không cho phép em đi. Ông ấy nói, mục tiêu của ông ấy là muốn em trở thành một nữ cảnh sát xuất sắc. Mộ Ly, anh nói, nếu như năm đó không phải là ba em ngăn trở, vậy chúng ta. . . .” Vu Uyển Tinh đặt chai bia trên môi, nhưng không có uống, nước mắt lại chảy xuống.

Mộ Ly bình tĩnh như trước cô ta, đối với câu hỏi của cô, ta cũng không có bất kỳ câu trả lời nào.

“Uyển Tinh, uống chậm một chút, không sẽ say đó.” Lúc này Lục Vân Thiên đến bên cạnh cô ta, tức thời an ủi.

“Mộ Ly, anh nói xem, nếu như mà lúc đó em và anh cũng bị điều đến không quân, vậy chúng ta bây giờ. . . . Có thể hay không, có thể. . . .”

“Uyển Tinh, cô mới uống hai chai, cô cũng đã say rồi, tửu lượng thật kém.” Mộ Ly cười khê một tiếng, lơ đi câu hỏi của cô ta. Hai người ở chung một chỗ, có người thì lâu ngày sinh tình, nhưng nếu như không có cảm giác, cho dù ở cùng nhau cả đời, vậy thì như thế nào? Anh không muốn nói, dù sao anh còn coi cô ta như là bạn bè, không muốn sau này gặp mặt lại lúng túng.

“Uyển Tinh, không cần uống nhiều như vậy, Mộ Ly bây giờ đang ở bên cạnh cô nha, không nên mất hứng.” Lục Vân Thiên lúc nói lời này thì len lén liếc Mộ Ly một cái, nhưng là sau đó liền bị ánh mắt bén nhọn của anh phát hiện, cô ta liền cuống quýt quay đầu đi.

“Ừ, Đúng vậy nha, Mộ Ly bây giờ thật sự đang ở bên cạnh tôi, tôi. . . . Tôi rất vui vẻ. Mộ Ly, cạn chén.” Vu Uyển Tinh nói xong, liền lấy chai bia trong tay cô ta đi đụng vào chai bia trong tay Mộ Ly.

“Keng!” Âm thanh thanh thúy vang lên.

Mộ Ly nhìn bộ dáng của Vu Uyển Tinh, lại nhìn nửa chai bia trong tay mình, thuận theo ý của cô ta, uống vào.

“Mộ Ly, chúng ta vẫn là bạn tốt đúng không?”

“Ừ.”

“Nếu như, em có làm chuyện gì sai lầm, anh có tha thứ cho em hay không?” Vu Uyển Tinh vội vàng theo dõi ánh mắt của anh.

“Hả? Chuyện sai lầm? Ở trong ấn tượng của tôi, Uyển Tinh cô sẽ không làm ra chuyện sai lầm gì.”

“Ha ha, em cũng là người bình thường, cũng chỉ là một cô gái bé bỏng, em cũng sẽ phạm sai lầm nha. Em hiện tại muốn biết, về sau nếu như em có làm chuyện gì sai lầm, anh có hay không tha thứ cho em?” Nước mắt của Vu Uyển Tinh rơi xuống.

(Mad: ax! Vâng chụy Vu Uyển đúng là “bé bỏng” mà. Tác giả viết thế đấy ạ!)

Mộ Ly nhìn cô ta, từ trong ngực lấy ra một cái khăn tay, đưa cho cô ta.

“Nếu như sai lầm của cô, không làm tổn thương tới người người tôi yêu nhất, tôi sẽ tha thứ cho cô.”

Ha ha, người anh yêu nhất, anh không có người nhà, cũng không người thân, người anh yêu nhất, ý muốn chỉ Quý Linh Linh sao?

Ha ha, vào lúc này, thì ra là trong lòng anh cô vẫn không bằng Quý Linh Linh sao? Vu Uyển Tinh nghĩ tới đây, không nhịn được nở nụ cười khổ, cô cùng Mộ ly đã ở cùng nhau mấy năm, lại không bằng nổi thời gian ngắn mà bọn họ gặp nhau.

“Làm sao mà biết chứ? Em thích anh, làm sao lại tổn thương người anh yêu nhất, làm cho anh thương tâm đây?” Có lẽ là vì tác dụng rượu cồn, làm cho Uyển Tinh càng nói càng lớn mật.

Mộ Ly rời ánh mắt, tránh đi ánh mắt nhiệt tình của Vu Uyển Tinh.

“Tôi sẽ tha thứ cho cô.”

“Ha ha, Mộ Ly, cảm ơn anh. Cảm ơn sự tha thứ của anh, cũng cảm ơn anh đã tin tưởng em như vậy.” Vu Uyển Tinh siết chặt chai bia, tại sao mà Mộ Ly lại ưu tú như vậy. Anh không giống với những người đàn ông nói khác nói chuyện nhả nhặn, nhưng mà anh lại là một người đàn ông dám làm dám chịu. Cô còn phải mất bao lâu nữa, mới có thể gặp được một người giống như Mộ Ly, cô không cam lòng, thật sự là không cam lòng. Vu Uyển Tinh cứ như vậy, cầm chai bia trong tay, nhìn Mộ Ly không nhin được mà rơi nước mắt.

“Uyển Tinh, ngày mai cô phải đi rồi, sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Mỗi người đều có cuộc sống của mình, có vài người cho rằng, người mà mình gặp được bây giờ chính là người tốt nhất, nhưng lại không thấy được ở nơi khác, còn có người tốt hơn. Đem tâm mắt của mình mở rộng ra một chút, trong lòng cô cũng sẽ khác hơn rồi.” Mộ Ly uống một ngụm bia, nhàn nhạt nói qua.

“Người tốt nhất đang ở trước mắt em, sẽ có người tốt hơn sao?” Vu Uyển Tinh nhìn khăn tay mà anh đưa cho cô, muốn cô đi đâu để tìm đoạn tình yêu đã mất này.

Mộ Ly không dám mở miệng, chỉ là lẳng lặng uống bia, có lẽ tối nay anh không nên đi, đáng lẽ anh phải sớm nghĩ đến, Vu Uyển Tinh sẽ nói này nói nọ với anh. Thấy Vu Uyển Tinh khóc thành như vậy, anh cũng thương tiếc, nhưng này chỉ là thương tiếc, sẽ không còn có cái gì gọi là tình yêu.

“Vân Thiên, cô có thể đi ra ngoài một chút không? Tôi muốn cùng Mộ Ly nói một số chuyện.” Cứ theo dự định ban đầu của bọn họ mà làm, mặc dù cô cảm thấy thật có lỗi với Mộ Ly, nhưng là cô cũng không thể có lỗi với chính trái tim mình.

“Ừ, được rồi.” Lục Vân Thiên đứng lên, lúc xoay người đi, chân mày vốn đang cau lại thì lại giãn ra, kịch hay còn đang ở phía sau.

Đợi Lục Vân Thiên đi ra ngoài, “Mộ Ly, trước khi em đi, anh. Anh có thể ôm em một cái nữa không? Em vẫn không quên được, lúc ấy sau khi huấn luyện em đã bị thương, anh đã ôm em. Cái cảm giác ấy em vẫn không quên được, anh đem đến cho em cảm giác an toàn. Em không quên được, lồng ngực rộng lớn của anh.” Cô cho là, cô sẽ không nhớ đến lồng ngực ấm áp đó nữa, nhưng cô đã quá tự đại rồi.

“Uyển Tinh.”

“Em chỉ muốn ôm anh một cái mà thôi, coi như là cái ôm chia tay cũng không thể sao? Chẳng lẽ hiện tại anh lại keo kiệt như vậy sao? Anh để cho em yêu anh.....nhưng anh lại không thể ôm em một cái sao?” Vu Uyển Tinh lớn tiếng kêu lên, chỉ là bởi vì Mộ Ly không có lập tức đồng ý với cô ta.

Mộ Ly vươn tay, ôm cô ta vào trong lòng.

(Mad: á á á. Thả ra ngay.....Ghét anh Ly quá!)

Đột nhiên cảm nhận được sự ấm áp từ ngực anh truyền tới, mặt của Vu Uyển Tinh chôn sâu ở trong ngực của anh.

Một phút, hai phút. Đổi lấy cô ta ở trong lòng anh khóc thút thít.

Tại sao trời cao lại đối với cô ta như vậy, không công bằng, nếu để cho cô ta động lòng, vì sao lại không để cho cô có thể được như ý nguyện?

“Uyển Tinh, cô phải quên tôi đi, như vậy cuộc sống sau này của cô mới có thể vui vẻ được. Giữa chúng ta, chỉ có tình bạn thôi.” Mộ Ly vỗ nhẹ ở phía sau lưng của cô ta, nói hợp tình hợp lý, nhưng mà đối với Vu Uyển Tinh mà nói, như vậy cũng rất là tàn nhẫn.

“Đây là lần cuối cùng tôi ôm cô, sau này đừng ai người đó đi.”

Đường ai nấy đi? Nếu như bọn họ có thể cùng đi hết lộ trình thù hận thật là tốt biết bao nhiêu? Có lẽ, số phận bắt bọn họ đi hai con đường khác nhau, có thể gặp nhau, nhưng sau khi gặp nhau chính là vĩnh viễn chia lìa.

Vu Uyển Tinh cắn răng, chống thân thể của mình lên, rời khỏi ngực của anh.

“Ha ha, anh nói rất đúng, là em đã quá tức giận. Em sẽ nghe lời của anh, thật đó!” Vu Uyển Tinh dùng khăn tay của anh để lau nước mắt, để lại cho anh một nụ cười khó coi.

“VẬY THÌ TỐT.”

“Thật xin lỗi, em có chút kích động, em muốn đi toilet.” Vu Uyển Tinh đứng dậy.

Cả căn phòng, chỉ còn có một mình Mộ Ly.

Vu Uyển Tinh vừa mới đi ra khỏi phòng, Lục Vân Thiên liền đi tới.

“Thuốc đâu?” Vu Uyển Tinh lạnh mặt hỏi.

Lục Vân Thiên bị nét mặt của cô ta làm cho sững sờ, người mới vừa rồi khóc như cô gái nhỏ đâu rồi?

“Ách, chuyện này.” Lục Vân Thiên móc ra hai viên thuốc nhỏ.

“Tại sao lại có hai viên?” Vu Uyển Tinh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lục Vân Thiên, lúc trước cô ta chỉ nhìn thấy chỉ có một viên màu hồng, nhưng lúc này lại có thêm một viên màu xanh dương.

“Màu hồng chính là để cho anh ấy ăn, màu xanh dương là để cô ăn.”

“Tôi cũng phải ăn sao?”

“Dĩ nhiên. Loại thuốc này, không phải tôi đã từng nói với cô là thuốc này có được tính rất lớn sao? Nếu như chỉ có anh ấy ăn, cô. Cả đêm thì làm sao mà cô chịu nổi. Hơn nữa nghe bọn họ nói, lúc bọn họ ăn loại thuốc này, bình thường cũng sẽ phải tìm bảy tám người phụ nữ.”

“Tốt lắm, không cần nói nữa, tôi đã hiểu!” Vu Uyển Tinh vội vàng cắt đứt lời của cô ta. Đối với Lục Vân Thiên, cô cũng không còn muốn để ý tới cô ta nữa. Thân là con gái của Thị trưởng, không biết cô ta đến chỗ nào để tìm loại thuốc này, nhưng mà bây giờ cô muốn sử dụng, chỉ có thể chấp nhận dùng nó thôi.

Lúc trở về thì Vu Uyển Tinh cùng Lục Vân Thiên đi vào cùng nhau.

“Mộ Ly, mới vừa rồi em đã có chút quá mức, vì để biểu đạt sự áy náy, em mời anh.” Nói xong, Vu Uyển Tinh lấy ra một chai bia, nga trong lúc đó, cô ta liền đem viên thuốc màu hồng bỏ vào. Bởi vì ánh sáng bên trong phòng khá tối, nên không thể nhìn thấy được viên thuốc đang tan rã.

Mộ Ly nhận lấy chai bia của cô ta, Vu Uyển Tinh thuận tay còn lại đem nâng một chai khác lên, cũng đem viên thuốc màu hồng bỏ vào.

“Hi vọng ngày mai em đi, em có thể tìm được một người đàn ông yêu em. Cũng hi vọng, anh và người yêu của anh, có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ. Cạn chén!” Vu Uyển Tinh ngửa đầu uống chai bia trong tay mình, giờ khắc này, cô không giống như một cô bé nữa, mà là một người lạnh lùng vô tình, vì đạt được mục đích, cô ta không từ thủ đoạn.

Mộ Ly thấy cô ta nghĩ thông suốt, trong lòng cũng mừng rỡ, không hề nghĩ ngợi, liền uống lên chai bia trong tay mình.

Mà Lục Vân Thiên ngồi ở một bên, cũng chậm rãi uống bia, cô ta nhìn hai người kia cũng không có chút cổ kị nào uống bia, khúc miệng của cô ta lại nhếch lên một chút.

Bởi vì Vu Uyển Tinh không hề nói những chuyện đau lòng trước kia của cô ta và Mộ Ly nữa, hai người cũng coi như bạn bè, vừa uống rượu, vừa nhắc lại chuyện trước kia, chỉ trong chớp lát, mấy chai bia cũng bị bọn họ uống sạch sẽ.

“Bia hết rồi, tôi ra ngoài gọi thêm.” Lục Vân Thiên cười cười rồi đi, nhìn hai người kia đều đã có chút say, trong lòng cô ta cũng rất vui mừng.

Sau khi rời khỏi phòng, cô liền nhìn đồng hồ, còn có mười phút!

“Bên này!”

Thẩm Hiểu Phỉ nhanh tay kéo Quý Linh Linh lại, hai người xuýt nữa đã chạm mặt của Lục Vân Thiên.

“Lục Vân Thiên!” Quý Linh Linh nhìn đi vào trong thang máy, có chút nghi ngờ hỏi, “Cô ta sao lại cũng ở đây?”

“Ai nha, nơi này là quán rượu nha, có người nào không thể đi vào, đi thôi, tớ còn có chuyện hay cho cậu xem, nhanh lên một chút.” Thẩm Hiểu Phi kéo Quý Linh Linh, nhìn như vô cùng vội vã.

“Rất cuộc là muốn đi đâu nha, lúc trên đường thì nói là có chuyện hay, đến bây giờ cũng không có thấy.” Quý Linh Linh có chút không vui nói, đi tới quán rượu, cũng không có uống rượu, trực tiếp đi lên lầu năm, rất cuộc là làm gì.

“Không cần nói, một lát nữa cậu sẽ biết!” Thẩm Hiểu Phi kéo Quý Linh Linh, vừa đi vừa nhìn số phòng.

“Sát vách phòng 521 chính là phòng 520, phòng 520 đâu?” Thẩm Hiểu Phi vừa nhìn, vừa lăm bầm lầu bầu.

“Hiểu Phi, cậu ở đây nói thầm cái gì vậy?”

“Không có, a là nơi này! Phòng 520! Khắc chữ vàng nha.” Thẩm Hiểu Phi một phát liền đẩy cửa phòng ra, kéo Quý Linh Linh đi vào.

“Chúng ta không có thuê phòng.”

“Suyt! Không cần nói!” Hướng Tuấn Ngạn nói cho cô biết, phòng 521 kì thực là thông với phòng 520, lần này thật cho tiện bọn họ, hai phòng sát nhau, chỉ cần âm thanh lớn hơn một chút nữa, thì sẽ bị bọn họ nghe được.

“Làm gì!” Quý Linh Linh có chút bất mãn trợn mắt nhìn Thẩm Hiểu Phi một cái, mỗi lần đều thần thần bí bí.

“Bên này, tới đây, bên này có thể nhìn thấy.” Thẩm Hiểu Phi lấy một đèn trên tường xuống, cô quỳ gối trên ghế sa lon.

“Cái gì?” Quý Linh Linh cũng đi theo qua, cùng nhau quỳ gối trên ghế sa lon, nhìn xuyên qua cái lỗ trên tường.

“Này! Thẩm Hiểu Phi, cậu cứ nhiên lại nhìn lên!” Quý Linh Linh chỉ là liếc mắt nhìn, chỉ có thấy một nam một nữ đang nằm ngang, cô vội vã thu hồi tầm mắt.

“Này! Cậu nhìn kĩ một chút xem bọn họ là ai? Nhìn kĩ một chút.”

“Người quen?” Vừa nghe giọng của Thẩm Hiểu Phi, Quý Linh Linh cũng không có chút hăng hái nào mà nhìn Thẩm Hiểu Phi.

“Ừm. Nóng. Nóng quá.” Vu Uyển Tinh đã ngã ở một bên ghế sa lon, mà ở bên kia lộ ra vẻ mặt khổ sở của Mộ Ly.

“Mộ Ly!” Quý Linh Linh cả kinh kêu lên.

“Xuyt!” Thẩm Hiểu Phi liền lấy một tay bịt miệng Quý Linh Linh lại!

Quý Linh Linh trợn to hai mắt, tại sao. Tại sao anh ấy lại ở chỗ này? Hơn nữa lại cùng ở cùng một chỗ với Vu Uyển Tinh.!!!!

83. Chương 83: Lỗi Dạ Mê Tình

“Xuyt! Quý Linh Linh cậu không được nói chuyện, nếu không lần sau tớ sẽ không bao giờcoi trọng mà dẫn cậu đi chơi nữa.” Lòng mảy Thẩm Hiểu Phi nhất thời lộ ra tia rét lạnh, còn không quên uy hiếp Quý Linh Linh .

Chân mày Quý Linh Linh nhíu chặt, giãy giụa, choáng, Thẩm Hiểu Phi cậu đang xem trò vui cũng không quên đùa giỡn phải không? Cư nhiên gắt gao kẹp chặt cô, khiến Quý Linh Linh muốn cử động cũng không thể động được.

“Đừng động! Thấy không? Đây, hai người đó hiện tại cũng đều nằm cạnh nhau, một lát nữa nhất định sẽ có trò hay a! Ai nha, một người đường đường là Thượng tá Mộ, cùng với một cảnh sát cao cấp, cư nhiên lại ở quán bar chơi loại trò chơi này, nếu như có thể chụp được hình, rồi cho lên mạng.” Thẩm Hiểu Phi một tay giữ thật chặt Quý Linh Linh, một tay che miệng của cô, lằm bằm lầu bầu nói xong, “Ai nha! Cư nhiên lại quên mang điện thoại di động, nếu không có thể chụp hai tấm làm kỷ niệm rồi! Quý Linh Linh cậu hãy nhìn cho kỹ, ở trong đó một kẻ chính là tình địch của cậu, còn người đàn ông kia cũng không còn liên quan với cậu, hiện tại hai người bọn họ như vậy, cậu nói xem bọn mình có nên gọi thêm mấy người nữa tới cùng xem một chút không?”

“Ồ ô.” Quý Linh Linh dùng sức giãy giụa, nhưng là bất đắc dĩ Thẩm Hiểu Phi thật sự kẹp rất chặt, nhất thời làm cô cũng không có biện pháp. Hiện tại Mộ Ly cùng với Vu Uyển Tinh mỗi người nằm ở một bên, cũng không có làm chuyện gì, trước hết chờ một chút đã rồi nói sau.

“Mau nhìn, Lục Vân Thiên đang tiến vào!” Giọng nói của Thẩm Hiểu Phi trực tiếp hấp dẫn ánh mắt của Quý Linh Linh.

Chỉ thấy Lục Vân Thiên rón rén mở cửa đi vào.

Nhìn Vu Uyển Tinh nằm bất động trên ghế salon, Lục Vân Thiên đi tới trước mặt cô ta, gơ chân đá đá, không thấy có bất kỳ phản ứng gì.

“Hừ, ” Lục Vân Thiên nhìn Uyển Tinh, hừ lạnh một tiếng, “Uyển Tinh, cô không cần trách tôi. Người không vì mình, trời chu đất diệt. Tôi lúc đầu cưới lần thứ nhất, đã nhìn lầm lần thứ nhất, lần này, tôi không thể lại nhìn nhầm.” Nhìn Vu Uyển Tinh đã sớm không còn bất kỳ phản ứng nào, cô ta lại càng cảm thấy buồn cười.

“Uyển Tinh, cô cho rằng cô là cảnh sát cao cấp thì giỏi hơn tôi sao? Cô cho rằng tôi luôn đi theo bên cạnh cô, tôi chính là dây tở của cô sao? Ha ha, cô yêu Mộ Ly, tôi cũng yêu anh ta. Tại sao tôi chỉ có thể là thủ hạ, vì cô chuẩn bị đồ, mà không có thể vì chính mình sống một lần đây? Uyển Tinh, tôi biết cô thông minh hơn tôi, lại có năng lực, nhưng. Tôi là con gái thị trưởng, là Lục Vân Thiên, cho nên bất kỳ kẻ nào cũng không được phép cùng tôi tranh đoạt.” Lục Vân Thiên càn rỡ nói xong, liền cúi người xuống, hai tay kéo Vu Uyển Tinh, trực tiếp kéo đến cửa, thẳng tay vứt cô ngã xuống đất.

Cô ta nhìn Vu Uyển Tinh ở trên sàn nhà vẫn không có bất kỳ tri giác như cũ, Sự khinh thường trong mắt Lục Vân Thiên lại càng nhiều, “Người liên tục uống thuốc mê cùng thuốc ngủ cũng không phân biệt được, mà cũng được làm cảnh sát cao cấp sao? Tôi hôm đó bị Quý Linh Linh vũ nhục, cô ngay cả giúp cũng không thêm giúp, còn dùng cái loại ánh mắt đáng ghét đó nhìn tôi. Hừ, đừng tưởng rằng tôi đánh không lại cô, thì thủ đoạn liền thấp hơn cô! Vu Uyển Tinh, cô giúp tôi xuất giá, tôi sẽ ghi nhớ lòng tốt của cô cả đời, ha ha, cảm ơn nhé.” Lục Vân Thiên lại dùng chân đá cô ta mấy cái, lúc này mới hài lòng đi đến chỗ Mộ Ly.

“Mộ Ly, hiện tại cảm giác như thế nào đây?” Lục Vân Thiên đi tới trước mặt Mộ Ly, tùy tiện trực tiếp ngồi ở bên cạnh anh.

“Cô.” Tay Mộ Ly gắt gao nắm chặt áo sơ mi của mình, hàm răng đã đem đôi môi cắn nát, trong lòng lửa dục sôi trào sắp đem anh cắn nuốt. Bởi vì kiềm chế quá mức, toàn thân anh không nhịn được run rẩy.

“Mộ Ly, uống loại thuốc kia, tôi chưa nghe thấy có người đàn ông nào có thể chịu nổi đâu. Tôi bây giờ đang ở bên cạnh anh, anh làm gì phải khiến bản thân mình chịu khổ như vậy chứ?” Lục Vân Thiên vươn tay, nhẹ nhàng liếm liếm đầu lưỡi của mình, đáng vẻ quyền rũ. Tay của cô ta ở trên mặt anh vuốt ve, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tuấn tú như vậy, thế nhưng loại đàn ông tốt như thế, tại sao đều không nhìn đến trên người cô chứ?

“Mộ Ly, không phải từ trước đến giờ anh đều thấy tôi chướng mắt sao? Đã từng nghĩ tới, lại có một ngày, có thể cùng tôi ở chung một chỗ như thế này chưa? Ha ha, Lục Vân Thiên tôi bản lãnh khác không có, nhưng là bản lĩnh hầu hạ đàn ông, cũng không ít.” Cô ta tiếp tục bày ra bộ dáng quyền rũ, tiếp tục hấp dẫn Mộ

Ly, cô ta hiện tại không vội động thủ, mà thật sự muốn xem Mộ Ly có thể nhịn tới khi nào, người đàn ông này cô ta đã muốn từ lâu, hiện tại đã trở thành vật trong túi của cô. Cho nên cô ta muốn trêu chọc hẳn một phen thật tốt, mới làm giảm được oán hận trong lòng cô ta.

“Lục Vân. . . .” Mộ Ly vừa định cử động, trong người lại tựa như có một đóm lửa chạy toán loạn, khiến cho tay chân anh như được tràn đầy sức mạnh, giống như được vây quanh bởi một loại cảm giác hưng phấn cực độ.

“Vẫn còn cố nhịn sao? Nhưng tôi lại có chút không đành lòng rồi?” Lục Vân Thiên lấy tay nhẹ nhàng lau mồ hôi hột trên trán anh, “Mộ Ly, chỉ cần anh đồng ý, tôi hiện tại liền thỏa mãn anh, cho nên, anh có thể không cần tiếp tục phải khổ sở như vậy nữa. Nhưng là, tôi cũng muốn nói cho anh biết, nếu như anh cứ cố gắng kiềm chế như thế, sẽ rất có hại cho bản thân đó nha.” Nói xong, Lục Vân Thiên liền vui vẻ cười to.

“Quý Linh Linh, cậu đừng cử động! Nhìn thêm một chút, tớ muốn xem ả thiên kim thị trưởng kia rốt cuộc da mặt dày đến đâu!” Thẩm Hiểu Phỉ hiện tại đang hưng phấn xem trò vui, cho nên cô tuyệt đối không cho phép Quý Linh Linh hiện tại hét to, quấy rầy đến vở kịch hay này.

“Mộ Ly a, anh nói xem, cao triều mà Quý Linh Linh đó mang lại cho anh cảm giác như thế nào? Để cho anh cảm nhận được mình là người đàn ông hấp dẫn sao? Hừ? Quý Linh Linh, loại phụ nữ đó, giỏi nhất cũng chỉ là có khuôn mặt để nhìn một chút thôi. Nghiêm Tử Tuấn cũng không thèm màng hàng đó, anh làm sao lại có thể muốn chứ?” Lục Vân Thiên nhìn thân thể đã co chặt thành một cục của Mộ Ly, nụ cười trên mặt càng đậm.

Hắn không còn là kẻ cao cao tại thượng, cũng không thèm đem cô coi vào mắt, là Mộ Ly đây sao? Hắn liền dựa vào chức vị trong không quân, thân phận đặc phái viên của bộ quốc phòng, liền ngay cả ba của cô cũng không thèm để vào mắt. Hừ, hiện tại cô thật muốn xem, sau khi cùng hắn xảy ra quan hệ, hắn còn có thể đối xử với cô cùng ba như vậy được nữa không.

“Đừng cố nhịn nữa, lượng thuốc này ước chừng đủ dùng cho bảy người, một đêm cho anh tìm bảy tám phụ nữ, anh cũng sẽ không đủ thoải mái, mà hiện tại, tôi tự nguyện hiến thân, để cho anh ném thử một chút mùi vị của tôi. Nhưng không phải miễn phí a, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, ngày mai tôi sẽ lập tức cùng Nghiêm Tử Tuấn li hôn, còn anh, sẽ phải chuẩn bị lấy tôi. Ha ha, nếu không. . . . cuộn phim quay cảnh yêu đương của chúng ta bị lộ ra ngoài, thì thân phận của anh, có thể sẽ rất khó giữ được nha.” Lục Vân Thiên khe khẽ cắn môi dưới, lộ ra một mặt toan tính.

“Con mẹ nó, Lục Vân Thiên này thật sự là đứng hạng nhất trong đám người cực phẩm, loại chuyện như vậy, cô ta cũng có thể làm ra, tớ thật sự đã được mở rộng tầm mắt!” Thẩm Hiểu Phỉ không nhịn được cười một câu.

“Cách. . . . Cách xa tôi một chút. . . .” Lúc này Mộ Ly cố nén thân thể run rẩy, găm nhẹ một tiếng.

“Ha ha, Mộ Ly, không cần nhịn nữa, anh chống cự không nổi đâu. Loại thuốc này, thật sự không giống những thuốc khác. Anh bây giờ nơi đó, chắc chắn đã căng chướng khó chịu đi, nơi này lại không có phụ nữ khác, tôi sẽ không ngại hy sinh một chút đâu.” Lục Vân Thiên lấy tay vuốt ve râu trên cằm Mộ Ly, đó. . . . cảm giác quả thật cực kỳ tốt! Xem ra lần này, cố gắng của cô đã được đền đáp.

“Nhìn tôi a, xem tôi, dáng người sau khi cởi hết quần áo cũng không tồi nha.” Nói xong, Lục Vân Thiên liền đứng lên, chậm rãi bắt đầu cởi áo khoác của mình.

Mộ Ly cuộn tròn thân thể, mắt lạnh nhìn Lục Vân Thiên.

“Cảm giác như thế nào đây?” Lúc này, Lục Vân Thiên đã cởi hết chỉ còn lại quần áo lót, cô ta đứng trước mặt của anh, bày ra một tư thế hấp dẫn, “Anh vẫn còn có thể nhịn được sao?” Nói xong, cô ta còn làm động tác sờ ngực.

Mộ Ly nhìn cô ta, cương chế nuốt nước miếng, được lực đã làm anh không thể khác chế nổi nữa.

“Tối a, sờ một cái xem.” Lục Vân Thiên ngồi xổm xuống, kéo bàn tay Mộ Ly, trực tiếp đặt trên cánh tay trần của mình, bây giờ nhìn bộ dáng kia của anh, nếu để cho anh sờ tới bắp đùi, rất có thể sẽ khiến anh không chịu nổi.

“A” Từ trong cổ họng Mộ Ly phát ra một tiếng thở dài, đột nhiên cho anh sờ tới da thịt của phụ nữ, chỉ một động tác nhỏ như vậy, cũng đủ làm cho anh dễ chịu một chút.

“Ha ha, tiếp tục động tác của anh, anh sẽ càng thêm thoải mái.” Lục Vân Thiên dẫn dụ anh, từng bước từng bước dụ dỗ anh làm theo.

Mặt mày cô ta đều hiện lên ý cười, nhìn chăm chăm Mộ Ly, chờ động tác kế tiếp của anh, mà anh có thể che giấu thân thể của mình, nhưng lại không dấu được ánh mắt của mình!

Mộ Ly nhìn thẳng vào mắt cô ta, khẽ nhắm mắt lại, anh cần thời gian thở dốc, bàn tay to của anh đang nắm thật chặt bả vai của cô ta.

“Tôi a, tiếp tục đi.” Lục Vân Thiên tiếp tục dẫn dụ anh.

“Tôi chỉ muốn Quý Linh Linh!” Vào thời điểm Lục Vân Thiên đang cao hứng, Mộ Ly đột nhiên dùng hết hơi sức toàn thân, nặng nề đẩy cô ta ra, gầm nhẹ một tiếng.

“A!” Thân thể Lục Vân Thiên trực tiếp đụng vào bàn, vỏ chai rượu trên bàn va chạm vào nhau phát ra âm thanh chói tai.

“A a a!” Tay Mộ Ly nắm chặt thành quả đấm, lớn tiếng hét lên, muốn phát tiết hết lửa nóng trong lòng.

Quý Linh Linh nhìn đến đây, thật sự là không nhịn nổi nữa. Cô cuối cùng đã hiểu, rốt cuộc hiểu rõ Mộ Ly là thật lòng rồi. Cô cắn răng, dùng hết sức lực, kiên quyết vùng vẫy.

“Này! Quý Linh Linh, cậu làm gì thế! Không thể đi!” Thẩm Hiểu Phi một phát bắt được Quý Linh Linh đang chạy ra phía cửa.

“Cậu có ý gì?” Mắt Quý Linh Linh lộ ra tia nguy hiểm, nhìn chăm chăm tay Thẩm Hiểu Phi.

“Này, chúng ta còn phải xem trò vui a!”

“Nhìn cái rắm! Buông tay, con bà nó, lại có kẻ dám khi dễ người đàn ông của tôi!” Quý Linh Linh buông ra một câu nói tục, cánh tay dùng lực một chút, liền đánh rớt tay của Thẩm Hiểu Phi.

Hả. Thẩm Hiểu Phi lập tức hóa đá, người đàn ông của cô ấy? Này cũng kia cùng kia à? Nhưng là hiện tại Quý Linh Linh đã chạy đi, cô cũng không thể tiếp tục ở chỗ này ngây ngẩn.

“Này, chờ tớ với!” Thẩm Hiểu Phi cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng đuổi theo.

“Mộ Ly, là anh ép tôi!” Lục Vân Thiên che hông của mình, cắn răng, đứng lên.

“Ầm!”

“Kẻ nào?”

“Là mẹ ngươi!” Quý Linh Linh đột nhiên xuất hiện ở cạnh cửa.

“Làm sao? Tại sao lại là cô?” Lục Vân Thiên vừa nhìn thấy cô, cả người đều sững sờ.

Quý Linh Linh liếc mắt nhìn Mộ Ly đang nằm trên ghế sa lon chịu đựng khổ sở, lại nhìn bộ dáng này của Lục Vân Thiên, bực tức trong lòng cô lại càng tăng lên.

“Cô lại dám ra tay với người đàn ông của tôi!” Quý Linh Linh bước liền mấy bước đi tới trước mặt cô ta, từ trong kẽ răng rút ra mấy chữ.

Lục Vân Thiên nhìn khí thế mạnh mẽ của Quý Linh Linh, trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng là cô ta vẫn còn ở trong cơn hưng phấn kịp phản ứng lại, không được, cô không thể cứ như vậy mà thua, cô đã chờ rất lâu mới có cơ hội như thế.

“Quý Linh Linh, cô. Cô tại sao lại nói anh ta là đàn ông của cô!” Lục Vân Thiên cố gắng nâng lá gan, hét lớn. Đôi mắt lạnh lẽo của Quý Linh Linh nhìn cô ta, “Bằng cái này!” Nói xong, cô trực tiếp túm lấy tóc Lục Vân Thiên, trực tiếp đè đầu cô ta, đập vào mặt bàn, ngay sau đó liền nghe được, “Phanh” một tiếng. mặt bàn bị đập vỡ, mà thân thể Lục Vân Thiên cũng như một cái xác chết, ngồi phịch ở trên đất!

“Linh Linh!” Thẩm Hiểu Phi thấy bộ dáng kia của Quý Linh Linh, không khỏi sợ hãi, cô. Cô cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua Quý Linh Linh ra tay nặng như vậy .

“Mộ Ly, Mộ Ly, anh làm sao vậy?” Quý Linh Linh không để ý đến Thẩm Hiểu Phi, trực tiếp quỳ gối bên cạnh sofa kéo tay Mộ Ly .

“Anh.” Mộ Ly vừa thấy được người đến là Quý Linh Linh, vốn là tinh thần đang căng thẳng, lập tức buông lỏng xuống.

Nhìn môi anh khô nứt, khuôn mặt đầy mồ hôi, cả bộ quần áo đều bị mồ hôi thấm ướt.

“Anh làm sao vậy? Cô ta rốt cuộc cho anh ăn cái gì?” Quý Linh Linh vừa thấy bộ dạng này của Mộ Ly, không nhận được đau lòng mà khóc, “Mộ Ly.” Cô bỗng nhiên ôm chặt anh, suy nghĩ một chút anh thiếu chút nữa là bị Lục Vân Thiên, cái loại phụ nữ bản thủ đó khi dễ, trong lòng cô lại khó chịu như ăn phải con ruồi.

“Anh. Cách. Cách xa anh một chút” Mộ Ly cắn chặt răng, cố gắng nhận sự khó chịu to lớn trong lòng, đẩy Quý Linh Linh ra.

“Em không muốn, em không muốn! Em sẽ không bỏ lại anh, nói cho em biết, nói cho em biết, bây giờ phải làm gì? Anh mới có thể không khó chịu nữa?” Nước mắt của Quý Linh Linh toàn bộ đều rơi trên cánh tay anh.

Đột nhiên có chút lạnh lẽo, khiến Mộ Ly tỉnh táo lại một chút.

“Linh Linh, Lục Vân Thiên cho hắn ăn được thuốc, được thuốc kia, hơn nữa. Nhìn dáng vẻ bây giờ của anh ta thì lượng thuốc kia có lẽ là rất lớn.” Lúc này Thẩm Hiểu Phi đi tới bên cạnh cô, liền nói .

“Lượng rất lớn? Là có ý gì? Hiểu Phi cậu giúp tớ gọi bác sĩ có được hay không? Mộ Ly anh ấy rất khổ sở, tay của anh rất lạnh, tớ không muốn anh ấy có chuyện gì!” Quý Linh Linh một tay cầm tay Mộ Ly, một tay lôi kéo Thẩm Hiểu Phi thật chặt, vừa khóc vừa nói.

“Linh Linh.”

“Mời bác sĩ cũng vô dụng thôi”

Lúc này, hai người đồng loạt nhìn về phía ngoài cửa, Hướng Tuấn Ngạn đột nhiên xuất hiện. Thẩm Hiểu Phi vừa nhìn thấy anh ta, vội vàng chạy tới, bận rộn lo lắng kéo anh vào phòng.

“Hướng Tuấn Ngạn anh đã tra ra chưa?”

“Ừ. Đây là một loại thuốc kích dục mãnh liệt, là tình dục , người nào ăn phải thì chỉ khoảng mười đến hai mươi phút sau, được liệu liền bắt đầu phát tác. Đây là do một số người nhầm lẫn cố ý pha chế, dùng để kéo dài thời gian, thường hay dùng cho đối tượng là đàn ông khoảng trên năm mươi tuổi. Mà Thượng tá Mộ.”

“Anh ấy thế nào?” Quý Linh Linh vội vàng hỏi.

“Anh ta vốn là thanh niên khỏe mạnh, cho nên hiệu quả của thuốc sẽ nghiêm trọng hơn, hơn nữa nếu như. Nếu như không để cho anh ta ** phóng ra ngoài, về sau có thể dẫn đến cả đời bất lực, làm mất khả năng sinh sản.” Sắc mặt Hướng Tuấn Ngạn nặng nề nói.

“Cái gì? Bọn chúng cứ nhiên lại có thể ghê tởm như vậy, cho Mộ Ly ăn loại thuốc này!” Thẩm Hiểu Phi không nhận được hết lớn.

“Mộ Ly.” Quý Linh Linh nắm thật chặt tay anh, lại không nhận được mà khóc.

“Linh Linh.”

“Hiểu Phi, xin mọi người giúp tôi đem bọn họ ra ngoài, đóng kín cửa lại.” Trong lòng Quý Linh Linh đã tính toán xong .

“Cậu.”

Thẩm Hiểu Phỉ còn muốn nói điều gì đó, lại bị Hướng Tuấn Ngạn kéo đi, "Thuốc này càng kéo dài thời gian sẽ càng có hại cho sức khỏe, đem hai người phụ nữ kia ra ngoài thôi."

"Mộ Ly, em sẽ ở bên cạnh anh, em sẽ ở bên cạnh anh." Quý Linh Linh nhìn bộ dạng tựa như đã mất hết tâm trí, thân thể đã sít sao cuộn tròn lại của Mộ Ly, trong lòng cô giống như đang rỉ máu.

"Linh Linh, Tuấn Ngạn sẽ đem tất cả người trên tầng lầu đi xuống, không cần lo lắng." Thẩm Hiểu Phỉ nói xong, liền đóng cửa lại.

"Mộ Ly, , cử động một cái, không cần cuộn tròn thân mình nữa, buông lỏng, buông lỏng." Quý Linh Linh lấn người lên trước, dùng sức đem thân người Mộ Ly duỗi thẳng, "Anh có nghe được lời Hướng Tuấn Ngạn nói không? Chỉ cần chúng ta. Chỉ cần chúng ta hai người ở chung một chỗ, anh sẽ không có chuyện gì, anh nghe thấy không?"

Lúc này Mộ Ly đã tạm thời lâm vào trạng thái hôn mê, đầu cúi thấp, trừ bắp thịt khắp người căng cứng, còn có những thứ khác đều không có phản ứng.

"Mộ Ly, anh phản ứng lại một chút có được hay không?" Nước mắt Quý Linh Linh giống như chuỗi ngọc bị đứt, vẫn không ngừng chảy, bộ dáng này của anh, thật sự đã dọa cô gay gắt.

Vuốt tay của anh, cảm nhận nhịp tim đập kịch liệt trước ngực anh, Quý Linh Linh cắn răng. Mộ Ly, cô đã xác định phải có được, cả đời cũng sẽ không thay đổi. Dựa vào tình cảnh mới vừa rồi như vậy, mà anh vẫn như cũ chỉ cần cô, Quý Linh Linh liền quyết định chủ ý.

"Mộ Ly." Quý Linh Linh nâng đầu của anh dậy, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Vừa đụng đến môi của anh, nước mắt Quý Linh Linh lại chảy càng lợi hại hơn, đôi môi của anh rất lạnh, nếu như không phải là lồng ngực anh vẫn còn một chút nhiệt độ, cô sẽ thật sự cho rằng anh.

Cô dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua, sưởi ấm môi của anh.

Mộ Ly, em là Quý Linh Linh, xin anh cho em một ít phản ứng đi.

Quý Linh Linh dần dần chuyển hôn nhẹ, biến thành hôn sâu, tay của cô nhẹ nhàng cởi nút áo của anh, dùng tay để cảm nhận nhiệt độ trên người anh.

"Mộ Ly." Khi môi cô lướt qua yết hầu của anh, cô rõ ràng có thể rõ cảm nhận được sự rung động của anh.

"Mộ Ly!" Quý Linh Linh cả kinh, thấy Mộ Ly đã chậm rãi mở mắt ra, "Buông lỏng, không cần căng thẳng nữa rồi, em ...em là Linh Linh, không cần phải kiềm nén nữa." cô nắm tay anh đặt ở trên mặt mình, "Anh hãy nhìn rõ em. Em không phải Vu Uyển Tinh, cũng không phải là Lục Vân Thiên. Buông lỏng, không cần phải căng thẳng như vậy nữa, sẽ làm mình bị thương."

Nước mắt của cô, theo tay của anh, chậm rãi tuột xuống.

"Linh." Mộ Ly vừa mới được môi cô làm dịu, lại khiến ngọn lửa trong lòng anh bùng lên, anh lúc này, thân thể phía dưới đến cùng có bao nhiêu nóng.

"Ừ, là em. Không cần đè nén bản thân thêm nữa, ôm lấy em." Quý Linh Linh kéo đôi tay cứng ngắc của anh, để cho tay của anh vòng qua eo của cô, "Vì em, không được làm mình bị thương, có được không?" Âm thanh của cô vang lên ở bên tai anh, có vẻ cực kỳ vang dội.

Đột nhiên, cánh tay vây quanh eo cô siết chặt lại, Quý Linh Linh ngẩn ra.

Mộ Ly gầm nhẹ một tiếng, ôm lấy Quý Linh Linh trực tiếp đè cô ở dưới thân.

"Mộ. Ô." Cô còn chưa kịp nói xong, liền bị môi lưỡi của anh mãnh liệt phủ xuống. Lúc này Mộ Ly giống như con sư tử bị trói buộc đã lâu, một khi đã được phóng thích, anh sắp sửa sẽ đem tất cả thú tính của mình phóng ra.

"Ừ." Khi anh kích động hôn mãnh liệt, Quý Linh Linh chậm rãi phát ra tiếng rên rỉ.

Nghe được âm thanh của cô, lửa nóng trong cơ thể Mộ Ly lập tức bị kéo lên một tầng khác, anh nắm thật chặt bả vai của cô, ngồi thẳng lên, tròn mắt chăm chú nhìn cô!

“Không hối hận?” Ba chữ này bị anh đè nén xuống, trở nên có chút trầm thấp dữ tợn.

Quý Linh Linh nhìn về mặt ửng hồng của anh, đáng chết, đã là lúc này rồi!

Hai tay của cô trực tiếp ôm cổ anh, trực tiếp dùng hành động của mình, nói cho anh biết. Cô không hối hận, hơn nữa cũng sẽ không làm anh hối hận!

Cảm xúc căng thẳng của Mộ Ly rốt cuộc đã có thể buông xuống, anh gầm nhẹ một tiếng, ôm chặt lấy thân thể của cô, cách một lớp quần áo vuốt ve cơ thể cô

84. Chương 84

Thời điểm thân thể hai người tiếp xúc, cảm xúc mãnh liệt giống như động một cái liên bùng nổ. Mộ Ly cũng không khống chế nổi nữa bởi vì được hiệu đã phát tác ra tới toàn thân, sau khi tay anh đem quần áo của Quý Linh Linh cởi hết, trong lòng anh cũng không kịp chần chờ .

Anh một đường bá đạo hôn cô kèm theo có chút thô bạo, mang theo một tiếng, “Thật xin lỗi.”

Quý Linh Linh nghe anh nói lời này trong lòng không khỏi ngẩn ra, ngay sau đó nước mắt liền chảy, cánh tay cô vòng thật chặt quanh cánh tay của anh, ý định nói với anh rằng, cô sẽ không lùi bước. Trong phòng mờ mờ tối, hai thân thể quấn quýt cùng một chỗ, thân thể trần trụi, kèm theo tiếng rên nhẹ của cô, thiếng thở dốc của anh. Lục Vân Thiên “Đưa” tình được, vào lúc này, cũng chỉ coi như làm tăng thêm một chút chuyện thú vị nho nhỏ mà thôi.

Miệng anh đầy mùi rượu, toàn bộ đều tiến vào trong miệng cô, đi đến khắp nơi trên cơ thể khiến cho Quý Linh Linh thả lỏng, cô cũng bắt đầu chủ động dùng lưỡi vụng về đáp lại anh.

“Ừ. Ừ.” Mộ Ly ở trên gương mặt của cô, đem tất cả nước mắt của cô toàn bộ nuốt vào trong miệng, môi anh bắt đầu từ cổ, xương quai xanh rồi chậm rãi dời xuống dưới, anh đang tìm kiếm địa phương có thể làm anh an lòng ấm áp nhất.

Anh giống như một đứa trẻ, hút lấy tất cả những điều tốt đẹp nhất của cô. Xúc cảm tê tê đại đại, khiến cho Quý Linh Linh dần dần thích ứng , tối nay tới có chút đột ngột, chỉ ít cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nhưng khi thấy bộ dáng anh lúc bị hành hạ, thì cô lại hoàn toàn nguyện ý. Nhìn anh khổ sở, trong lòng cô cũng khó chịu gấp bội, đây là cảm nhận chân thật nhất của cô.

“Ừ.” Quý Linh Linh ôm chặt lấy đầu của anh, cô vẫn chưa thỏa mãn.

Mà dường như chỉ hôn không cũng làm Mộ Ly thấy chưa đủ thỏa mãn, anh cũng liên tục làm những động tác khác.

“Ồ.” Đột nhiên đau đớn làm Quý Linh Linh kêu lên một tiếng.

“Đợi.” Mộ Ly nửa mê hoặc, ở bên tai của cô nói.

Quý Linh Linh cắn răng, đau đau đau, thời điểm mơ mơ hồ hồ say đắm, cô chỉ cảm giác bị anh áp làm đau, nhưng. Mộ Ly cái tên này chẳng lẽ hiện tại không có tri giác sao? Tại sao mỗi lần nơi ấy đều không có vào được, hơn nữa hơi sức lớn như vậy làm cho cô đau đớn không dứt.

Ngừng! Lúc này hai người đã đầm đìa mồ hôi, nhưng là chuyện tình nên làm, lại căn bản không có tiến thêm được một bước. Quý Linh Linh nhéo một cái ở hông anh, cô thật không muốn cử động nữa.

Lúc đầu hết thấy cái gì cũng làm rất thuận lợi, nhưng vào thời điểm mấu chốt nhất, hai người đều dừng lại, bỗng chốc lại không biết nên tiếp tục như thế nào. Quý Linh Linh cắn chặt răng, cùng Mộ Ly cả người đầm đìa mồ hôi nhìn thẳng vào nhau.

“Thật xin lỗi, anh. Lần đầu tiên.” Nói xong, đầu của anh liền nặng nề đè ở trên vai cô.

Những lời này, khiến cho Quý Linh Linh không khỏi sững sờ, kết. Lần đầu tiên. Điều này nói lên cái gì, hai người đều là lần đầu tiên, ở đây. Trong tình huống Lục Vân Thiên người phụ nữ kia bỏ thuốc, cư nhiên đem hai tiểu xử cho lừa gạt.

Quý Linh Linh lâu bầu một chút bỗng chốc đôi môi lại bị hút khô nước.

“Anh. anh rất. nóng, nóng lợi hại.” Cổ họng Mộ Ly khàn khàn, trầm thấp đè nén âm thanh thống khổ.

Động tác của bọn họ ngừng lại, thân thể anh lại bắt đầu run rẩy, vuốt e tấm lưng căng thẳng của anh, trái tim Quý Linh Linh đau nhói, “Anh. Còn có em!” Cô cắn môi, nhớ tới Mộ Ly lúc này, cô liền không khỏi đau lòng, cô khe khẽ hôn lên bờ vai anh.

Thời gian kế tiếp, hoàn toàn là thời gian hai người thăm dò lẫn nhau, không nhận được muốn nói nhỏ một câu, hiện tại mọi người đang xem chính là, tiết mục thăm dò nổi tiếng ——discovery thăm dò bằng tằm!

Nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của Mộ Ly, Quý Linh Linh cắn chặt cánh môi, dẫn dắt anh, cùng nhau thăm dò, cho đến.

Đột nhiên tiếp xúc, cảm giác lạ lẫm. Quý Linh Linh cuộn tròn người, kêu đau một tiếng, ôm chặt lấy Mộ Ly, “Không cần. Rất đau.” Trong nháy mắt, hai người cũng không có dự liệu được tình huống, Quý Linh Linh đau đến chảy nước mắt.

Mà anh, “Ừ.” Mộ Ly rên lên một tiếng, đôi tay vòng xuống phía dưới, ôm cô thật chặt,. Nhiệt độ trên người, cũng được làm dịu đi chút ít.

Lần đầu tiên đau đớn, khiến cho đầu Quý Linh Linh vùi ở cổ anh , “Có thể.” Mặt của cô nhất thời vì xấu hổ mà đỏ bừng.

Mộ Ly ở trên tóc của cô nặng nề hôn, người phụ nữ này, anh đã định, ở trong cuộc sống sau này, nhất định phải yêu, phải cưng chiều, sẽ không để cho cô phải khổ sở.

“Ừ.”

Mới qua một lát, đại khái Mộ Ly cũng không chịu nổi dụng vọng mãnh liệt trong cơ thể nữa, ôm chặt cô, để ngừa chính mình nặng quá, sẽ đè đau cô.

“Ừ.” Quý Linh Linh cũng không nhàn rồi, cô nhắm chặt mắt, cắn một cái trên vai của anh, dùng cái này để làm giảm bớt đi đau đớn trên người mình.

“Ừ. Chậm một chút.” Cô cắn chặt môi, không nhận được phát ra âm thanh rên rỉ.

Mộ Ly nghe xong, thân thể căng thẳng cũng chậm rãi thả lỏng. Anh nhẹ nhàng ôm hôn cô, trong mơ hồ, người phụ nữ ở trong ngực hơi run rẩy, không biết là cô có phải cảm thấy lạnh.

Cả đêm, khiến cho Mộ Ly hiểu sâu sắc được một câu nói” họa phúc khôn lường không biết lại là phúc” .

“Này, Hường Tuấn Ngạn chúng ta cũng nên đi thôi.” Sắc mặt Thẩm Hiểu Phi có chút khác thường, vỗ vai Hường Tuấn Ngạn ngồi cạnh một cái , tự mình đứng lên trước.

“Đi bây giờ? Không giúp bọn họ trông người nữa sao?”

Thẩm Hiểu Phi quay đầu, liếc anh ta một cái, “Hường Tuấn Ngạn anh có thể vô sỉ thêm một chút? Mọi người đều bị anh đuổi đi hết, còn ai có thể tới lâu năm nữa chứ? Cũng tại tôi đây ngu ngốc, mới ngày ngốc theo anh ngồi ở đây nghe chuyện giường chiếu.”

“Hiểu Phi em nghĩ hơn nhiều rồi.” Hường Tuấn Ngạn đứng lên, bộ dáng cười đến như ánh mặt trời rực rỡ.

“Nhớ người. Muội!” Thẩm Hiểu Phi giơ tay lên đối với anh làm ra một cái ngón giữa, rồi liền xoay người đi xuống lầu.

Quý Linh Linh này , làm sao lại biến thành một bộ dạng kinh nghiệm phong phú như vậy, làm cho âm thanh dù cách nhiều phòng như thế, cô cũng đều có thể nghe được. Còn cái tên Mộ Ly đó, làm là liên làm

tốt lắm, kêu lên cũng thật nhiệt tình, dường như trước đó cũng chưa trải qua chuyện giường chiếu, nói cho cùng hai người kia lấy đâu ra tinh thần mà nhiệt tình như vậy chứ!

Nhất là lão già Hường Tuấn Ngạn còn ở bên tai cô nói cái gì, chớ đem ghế sa lon của hắn làm hỏng các loại , em gái hắn, hắn có thiếu ghế sa lon sao!

Để cho cô một hoàng hoa đại cô nương, lại không có chuyện gì ngồi ở cửa nghe chuyện hai nười bọn họ lên giường, chuyện như vậy thật là đủ kích thích.

“Hiểu Phi em đi chậm một chút !” Hường Tuấn Ngạn đuổi sát ở phía sau, anh biết cô nàng này lâu như vậy, đây lần đầu tiên thấy cô đỏ mặt, nhưng là nghĩ một chút, hai vị trong phòng kia, quả thật là đủ kích thích.

“Hường Tuấn Ngạn, sao không cho nơi này nghỉ một đêm?” Thẩm Hiểu Phi đi tới lầu một, thấy trong quán bar còn tụ tập đủ loại người, cô không khỏi khẽ cau mày, cô không muốn để cho những người này biết quá nhiều chuyện.

“Em nói nghỉ là liền nghỉ được chắc.” Hường Tuấn Ngạn nói, lập tức vỗ tay một cái, “A Khải, thông báo cho tất cả mọi người ở đây, hôm nay có việc nên nghỉ làm, tất cả tiền rượu đều tính vào của tôi.”

“Lão bản, tối nay người cũng không ít, hơn nữa tiền rượu vậy.”

“Cậu cảm thấy lão bản của cậu không ngay cả chút tiền thưởng này cũng không có sao?” Hường Tuấn Ngạn hếch mày, hỏi ngược lại

“Không. Không phải, tôi không có ý này.”

“Vậy thì đi xuống thông báo cho bọn họ đi, trong vòng mười phút, tôi hi vọng thấy toàn bộ mọi người đều đi về.”

“Dạ dạ dạ.”

Thẩm Hiểu khoanh hai tay trước ngực, liếc Hường Tuấn Ngạn một cái, không ngờ tên này, heo giả trang thành cợn, làm việc còn rất tùy ý.

“Như thế nào? Hiểu Phi có hài lòng với cách làm của anh không?”

85. Chương 85: Thuốc Tránh Thai(1)

“Này. Nhắm mắt lại, không cho anh nhìn.”

“Anh đã nhìn nó rồi.”

“Nhìn.Cái đấy là hôm qua, giờ không được nhìn!”

“Anh ghi nhớ trong đầu rồi, có nhìn hay không thì cũng là một mà thôi, cho anh coi thử đi, có bị thương chỗ nào không.”

“Anh Câm miệng!”

“Ngoan, đầu cần đã man như vậyĐừng lộn xộn nữa!”

“Vì cái gì mà không cho em lộn xộn chứ? Anh làm em đau.”

“Vậy em ở dưới, anh ở trên?”

“Nghĩ cũng không muốn nghĩ!”

“Quý Linh Linh, em thật chả ra gì, em ở trên thì em ghét, em ở dưới thì em không đồng ý.”

“Đồng ý cái quỷ nhà anh, giờ em ép người có một tí mà đã đau âm ỉ rồi!”

“Hà? Thật sao? Tối đây đi Bảo Bảo, dựa gần anh này, sẽ không đau nữa đâu.”

“Mộ Ly, anh buông tay ra mau, không được chạm vào em!”

“Nhưng cái ghế này chật như vậy, thì làm sao anh không chạm vào em được hả? Hoặc là, bây giờ em có thể ra khỏi vị trí của mình được không?”

“Mộ Ly Anh”

“Anh biết ngay không được mà, không ngờ, mới sáng sớm mà có thể thoải mái tinh thần như thế này”

“Em đang nghi ngờ có phải tối hôm qua anh giả bộ không đây”

“Linh Linh, ngoan nào, đừng có nói nữa, cứ nhìn cái bộ ngực đang lên xuống kia lại dụ dỗ anh phạm tội.”

“Mộ Ly!”

“Hừm!” Mộ Ly đưa ngón tay đặt lên môi cô, nhìn đôi mắt ngập tràn lửa giận ấy thì ai có thể tưởng tượng được một giờ trước, ngay cả một tiếng cô cũng không thể thốt thành lời, nhưng giờ lại mở miệng mắng anh vô lí như thế này đây: “Đừng giận nữa, gây hại đến cơ thể em đấy. ”

Quý Linh Linh bĩu môi: “Em bảo, không cho anh nhìn được đâu!”

“Đâu liên quan..., anh muốn xem.” Mộ Ly sửa sang lại mấy cọng tóc rơi trước mặt cô, rồi chợt đưa tay vòng lấy người cô, kéo cô lại gần mình thêm chút nữa.

“Không cho chạm vào em!” Quý Linh Linh không chịu an phận mà giãy người lên.

Mộ Ly vô tội nhìn cô. Chuyện gì đang diễn ra với Quý Linh Linh vậy, một người con gái qua khỏi cái đêm đầu tiên, đáng lẽ ngày hôm sau tỉnh lại phải e thẹn ngồi trong ngực của người đàn ông chứ, hoặc là khóc thút tha thút thít nói người ta quá mạnh mẽ hay sao? Nhưng tại sao bọn họ lại trải qua những tình huống như thế này vậy?

Từ sau khi ngủ dậy, anh có thể thấy Quý Linh Linh đã nhìn đau này giờ, rồi giống như muốn tiêu tan cơn đau ấy, cô mắng anh, hành hung anh, đại khái gần được 1 tiếng đồng hồ. Có phải bây giờ trong lòng cô đang để ý điều gì đó, hay đang sợ?

“Quý Linh Linh, có phải em mắc chứng sợ hãi sau đêm đầu tiên hay không?” Bàn tay Mộ Ly ôm chặt lấy eo Quý Linh Linh, không muốn để ý đến cái câu nói “Không cho chạm vào em” trong lòng.

“Sợ cái đầu nhà anh”

“Em có cảm thấy bản thân mình có gì đó không giống nhau, vừa rất nóng nảy vừa rất không ổn định, có phải em đang sợ cái gì hay không?” Mộ Ly vươn tay vuốt nhẹ khuôn mặt rồi nâng cằm cô lên, mở miệng hỏi .

Quý Linh Linh nhìn thẳng vào anh, có chút xú không chịu được ánh mắt chứa chan tình cảm của anh bây giờ, cô vội nghiêng đầu sang một bên, “Anh nghĩ nhiều quá rồi, em vẫn ổn!”

“Linh Linh, em không cần phải sợ, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.” Nói xong, anh nhẹ nhàng ôm cô, nghĩ rằng như vậy sẽ mang đến cảm giác an toàn cho cô, và để cô biết tình cảm của anh là như thế nào.

Quý Linh Linh nghe vậy thì ngẩn người ra, cô đang sợ? Không biết, dù sao trong lòng cô giờ đang rất phiền não, có quá nhiều phiền não mà cô không giải thích được.

“Được rồi đó..., anh có phiền hay không hả, chúng ta mới ngủ có một đêm với nhau thì làm gì ghê gớm chứ, em không cần anh chịu trách nhiệm!” Cảm xúc Quý Linh Linh giờ không có bất kỳ sự trấn an nào mà càng ngày càng phiền.

“Anh phải chịu trách nhiệm với em!” Giọng nói Mộ Ly giờ thêm cương chế, bàn tay ôm chặt lấy cô, không để cô lui người về phía sau thêm một tí nào.

“Anh định làm cái gì? Em là cái gì mà anh phải chịu trách nhiệm?” Quý Linh Linh không khách khi rống lên

“Bởi vì anh là người đầu tiên của anh, em phải coi anh là số một!”

“Hứ, anh đừng có làm trò hề nữa được không? Thời buổi bây giờ chuyện – tình – một – đêm- là chuyện – bình – thường , lần đầu tiên giờ còn đáng giá à?”

“Nhưng anh coi trọng nó! Quý Linh Linh, em hãy nghe cho kỹ đây, lần đầu tiên của em là dành cho anh, sau này mỗi ngày chúng ta đều là của nhau. Em muốn trốn cũng trốn không được. Tốt nhất ngay từ bây giờ em nên chuẩn bị tâm lí, hiểu chưa?” Mộ Ly lật người, đem cô đặt xuống bên dưới. Cái con nhỏ này, càng nói càng điên. Thiệt là, biết rất rõ cơ thể mình giờ không được khỏe, biết rất rõ cô bây giờ cần được nghỉ ngơi, nhưng chính anh lại không thể kiềm chế được, anh muốn cho cô biết anh cần cô.

“Anh vô sỉ! Mộ Ly, anh cút qua một bên cho em!” Quý Linh Linh vừa định nhấc chân đá anh thì “A. đau quá.” Động tác này khiến cô than lên một tiếng.

“Thế nào? Thế nào?” Mộ Ly vòng ôm lấy cô, lên tiếng hỏi han ân cần.

Quý Linh Linh cắn răng, “Không cần anh lo, em không cần anh chịu trách nhiệm cũng không cần anh... anh tốt nhất quên hết cho tôi!”

Cô vẫn cố chấp như cũ.

“Quý Linh Linh, anh phát hiện ra, bây giờ em hình như rất có sức lực nhỉ? Có muốn bọn mình làm lại lần nữa không?” Giọng nói cường ép của Mộ Ly đã thay bằng giọng không chính đáng.

“Anh dám!”

“Có cái gì mà không dám, bọn mình cũng làm nhiều lần như vậy, đối với anh sao cũng không cần để ý.” Đôi môi anh chỉ cách môi cô vài xentimet, cái dáng vẻ mập mờ này cũng có thể biết chuyện gì sắp xảy ra.

Quý Linh Linh không khổ run người, hơi thở của anh quá nồng nhiệt và quá nóng, khiến cô không chịu nổi.

“Em.Người em đâu.” Quý Linh Linh có lẽ đang sợ anh nên giọng nói cực mềm mại. Tối hôm qua, hai người bọn họ không biết đã nghỉ ngơi bao nhiêu lần, lại làm không biết bao nhiêu lần, cho đến khi trời sáng bọn họ mới ngủ được một giấc ngắn ngủi, nhưng khi tỉnh là thì toàn thân đau rã rời, cho dù cử động nhẹ một cái cũng sẽ khiến cả người tê buốt, nhức mỏi.

“Sớm ngoan như vậy không phải tốt hơn rồi sao? Người không thoải mái thì em ngừng lại đi, anh đi xem còn quần áo nào có thể mặc không rồi chút dẫn em đi.” Mộ Ly tiến sát đến mặt cô, hôn nhẹ một cái rồi nhướn người đứng dậy.

“Em không về cùng anh đâu.”

“Vậy em chuẩn bị cùng ai về?”

“Chuyện này anh không cần quan tâm!”

“Quý Linh Linh! Chúng ta bây giờ đã là một, chuyện của em thì anh mặc cô, em muốn bảo ai quan tâm em đây?”

“Anh thôi đi, bên cạnh, bên cạnh anh có bao nhiêu người phụ nữ thì tự anh biết lấy, cần gì phải giả mù với em?”

“Em nói gì?”

“Còn muốn em giải thích à? Là ai đi theo đến trang viên nhà Từ Kỳ tổ tình với em, nhưng mà đâu rồi, đêm hôm qua lại đi uống rượu say mềm với hia người phụ nữ khác. Thượng tá Mộ, có phải bản thân anh nguy trang quá tốt hay không?” Thì ra Quý Linh Linh rối rắm ở khúc này.

Mộ Ly nâng người dậy, nhìn người con gái dưới thân, đúng là khó giải thích thật.

“Em đã cảm thấy anh nguy trang bản thân mình như vậy, thế tại sao tối qua lại xuất hiện ở đây, rồi đêm qua cùng anh.”

Quý Linh Linh đột nhiên nhìn anh, “Anh có ý gì?”

“Anh chỉ muốn biết em đang có ý gì, chủ động ở cùng với anh nhưng sáng đến lại bày ra cái vẻ như người đứng này đây, anh muốn biết em đang suy nghĩ gì.”

“Anh.”

“Nói đi, Quý Linh Linh, em có ý gì, Biết anh gạt em mà em vẫn làm.”

“Anh là đồ khốn! Anh vô sỉ! Em nói, em nói là được phải không, em yêu anh, cho dù biết anh lừa em, nhưng mà bản thân em vẫn chưa giải thích được nguyên do anh lại ở cùng với họ, em nói như vậy anh đã hài lòng chưa hả!” Quý Linh Linh đột nhiên dùng sức sự trôi buộc của Mộ Ly, cô chuẩn bị đi qua chỗ khác nhưng lúc đứng lên vì đau quá mà té trên sàn nhà, cô chống hai tay và cô khóc.

“Cái đồ ngốc này!” Lúc này Mộ Ly không biết nên nói cái gì cho phải. Anh ôm lấy cô vào lòng “Quý Linh Linh, chừng nào thì em mới tỉnh tường được hả? Hôm đó Vu Uyển Tinh nói với anh cô ấy chuẩn bị đi, nên đi tụ họp một lát. Anh không ngờ là bọn họ đi bỏ thuốc.”

“Có chỗ nào không giống nhau>” Quý Linh Linh tựa vào ngực anh mà khóc.

“Nếu như anh thật sự muốn ở cùng với cô ta thì lúc ấy anh đã giải quyết cho xong rồi!”

“Anh.”

“Anh cái gì mà anh, người đàn ông em yêu, đêm hôm qua xem chút nữa bị làm nhục rồi đó, em còn không an ủi anh vậy mà sáng sớm còn bộc phát tính khí, ôi trời, lòng anh.” Mộ Ly lập tức bày ra bộ dáng đau lòng, như một thiếu nữ bị ăn hiếp vậy

“Nhưng.”

“Nhưng cái gì? Quý Linh Linh, em cũng biết anh mới là người bỏ thuốc chứ?”

“Hả? Em. Em không biết!”

“Không biết? Vậy em thấy Lục Vân Thiên đối với anh ra sao?” Mộ Ly khôn khéo hỏi chuyện.

“Em.”

Bất được vẻ mặt khó xử của Quý Linh Linh, Mộ Ly một phen nắm lấy cảm cô: “Được rồi, nhìn anh bị cô ta làm ra thấy này, giờ em không muốn ra ngoài, càng làm anh khó chịu.”

“Em không có.”

“Ừm, không cần lên tiếng nữa, trực tiếp bồi thường cho anh là được rồi!”

“Không. Ô.” Quý Linh Linh còn chưa nói xong thì đôi môi đã bị ai kia chặn lại.

Lời editor: Có vẻ bạn Bỉ rất được quan tâm. E hèm, chân thành cảm ơn.

86. Chương 86: Cuộc Chiến Tranh Của Phụ Nữ

Nghiêm Tử Tuấn đứng bên ngoài kho chứa rượu, vẻ mặt không hiện lên chút gì, mà cứ đứng đó nhìn hai người phụ nữ bên trong.

“Thấy đặc sắc không, anh Nghiêm?” Lúc này, Thẩm Hiểu Phỉ và Hường Tuấn Ngạn đi từ hướng cầu thang tới.

“Cô là ai?” Nghiêm Tử Tuấn nhìn Thẩm Hiểu Phỉ, rồi liếc nhìn Hường Tuấn Ngạn bên cạnh, họ không biết nhau.

“Đúng là bi ai mà, anh với Quý Linh Linh quen nhau bốn năm, nhưng người chị em thân thiết nhất của cô ấy anh lại không nhận ra.” Thẩm Hiểu Phỉ cười lên, mang theo vài phần khinh bỉ lẫn sự khinh thường.

“Cô. Cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa giới thiệu cô với tôi.”

“Hả? Là từ trước đến nay không giới thiệu qua, hay là mỗi khi cậu ấy tụ tập đi chơi, anh đều kiểm có đấy đưa từ chối hả? Ha ha.” Cái âm cười haha của Thẩm Hiểu Phỉ kéo dài ra, khiến sắc mặt Nghiêm Tử Tuần càng thêm khó coi

“Chuyện này. Là cô ấy chỉ cô làm?”

“Anh tự tính đi, anh cho rằng tôi với cậu ấy rảnh rỗi đi làm mấy trò hề này à? Hơn nữa anh cũng nghe được lâu rồi đúng không, chẳng lẽ còn không hiểu chuyện gì đã diễn ra? Vậy thì anh có hiểu rõ người vợ mang họ Lục kia không vậy?” Thẩm Hiểu Phỉ này rất có công phu tổn thương người khác, thật lòng có thể làm mấy người tức chết vì ghen nghe giọng nói cô, nhìn nét mặt cô thì Nghiêm Tử Tuần chắc hẳn nuốt cục tức vào bụng rồi.

“Cô”

“Tôi thế nào? Tôi lằng lơ vạn người à? Nhưng tôi còn kém xe vợ của anh đấy. Suy nghĩ nát óc cũng muốn đi quyến rũ đàn ông , cuối cùng lại dùng thuốc cấm hại người ta, ha ha, cái cách làm này hình như quá mạnh bạo rồi.”

“Còn nói cái gì?” Giọng nói Nghiêm Tử Tuần mang theo vài cơ run rẩy.

“Hả? Anh nghe không hiểu lời tôi nói à.., vẫn không nghe hiểu lời hai ả bên trong kia à?” Thẩm Hiểu Phỉ vẫn trêu nụ cười giấu trên mặt, không biết vì sao cô không thể cứ như vậy mà đi đồng tình với tên đàn ông này được. Quý Linh Linh như vậy lại không cần, lại đi cam tâm làm đầy tớ cho con gái thị trưởng, bây giờ thì phát hiện vợ mình bị buông lời gièm pha, anh ta còn muốn làm gì đây? Cái trò giả ngu này đôi với anh ta chẳng có gì tốt cả.

Sắc mặt Nghiêm Tử Tuần tối thui, anh biết rõ người phụ nữ trước mặt không hiền lành gì, nhiều lời thì chỉ khiến bị bị nhục mạ mà thôi, cũng không có kết quả tốt đẹp gì, thay vì để cô ta nhục mạ, mình nên ngoan ngoãn im lặng cho lành thân.

“Chúng ta đi vào xem hai người bên trong như thế nào đi. ” Hướng Tuấn Ngạn kéo tay Thẩm Hiểu Phỉ.

Thẩm Hiểu Phỉ ngẩng đầu lên, nhìn anh, bên trong có phụ nữ không mặc gì trên người, vậy mà anh ta còn đi vào nhìn à?

Hướng Tuấn Ngạn mỉm cười nhìn cô, ý tứ rất rõ ràng, thay vì nhìn một người đàn ông ầm ứ đứng đấy, không bằng đi vào trong nhìn một ả đàn bà chán ghét còn sướng hơn.

“Được rồi.”

“Không được đi vào!” Nghiêm Tử Tuần đột nhiên giang hai tay chặn họ lại.

Thẩm Hiểu Phỉ khẽ hất cằm lên, chờ lý do của anh ta.

“Anh không thể đi vào.” Nghiêm Tử Tuần nói với Hướng Tuấn Ngạn.

“Hừ, ” Thẩm Hiểu Phỉ khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Ôm cũng ôm rồi, nhìn lại có gì mà không thể? Không nhìn ra nha, anh cũng là một người thích bảo vệ vợ mình, nhưng khi anh quen Quý Linh Linh bốn năm, tôi chưa từng thấy anh bảo vệ cậu ấy bao giờ.”

“Tôi và cô ấy đã là chuyện quá khứ rồi, không cần cô nhắc đến!” Nghiêm Tử Tuần nói rõ bản chất.

Quý Linh Linh chia tay anh là một việc kinh khủng không thôi, và chính Nghiêm Tử Tuần anh đã rất hối hận, hiện tại Thẩm Hiểu Phỉ lại cứ nhắc đến nó, càng khiến lòng anh thêm đau khổ.

“A, đúng rồi, đúng là quá khứ rồi nhỉ, nếu không cái tên bạn trai cũ như anh là sao ở đây coi hàng trưng bày chứ, đối với danh tiếng của cậu ấy cũng không tiện cho lắm, hơn nữa cũng có người rất rất không muốn thấy anh xuất hiện trước mặt cậu ấy đâu.” Thẩm Hiểu Phỉ giả bộ làm trạng thái bình tĩnh vấn đề.

“Cô có ý gì?”

“Ý của cô ấy là, Quý Linh Linh đã có người đàn ông khác .” Dứt lời, Hướng Tuấn Ngạn không để ý để Nghiêm Tử Tuần nữa, trực tiếp dắt tay Thẩm Hiểu Phỉ rồi đẩy cửa đi vào trong.

Nhất thời, hai người phụ nữ bên trong thoáng sửng sờ, nhưng ngay sau đó đã lấy lại vẻ tự nhiên.

“Là cô ư?” Lục Vân Thiên liếc mắt nhìn Thẩm Hiểu Phi một cái, thì ra đây là thứ cản trở tất cả hành động của cô.

“Cô chỉ cái gì mà chỉ?” Thẩm Hiểu Phi đôi tay ôm ngang ngực, nhìn cô ta đầy khiêu khích.

“Là cô quấy rầy kế hoạch của tôi, đồ dà bà dê tiện, hôm nay tôi muốn xé mặt cô ra!” Lục Vân Thiên lúc này như bị vẩn đầu, sau khi chửi rửa thì gương nanh múa vuốt nhào qua người Thẩm Hiểu Phi.

Hương Tuấn Ngạn không biến sắc đi về phía trước một bước, trực tiếp chắn trước mặt Thẩm Hiểu Phi.

“Vân Thiên!” Đây là tiếng Nghiêm Tử Tuấn, anh nhanh chóng gọi lại rồi kéo cô về.

“Buông tôi ra!” Lục Vân Thiên sớm đã bị cơn giận làm mù mắt, giờ chỉ muốn đánh nhau mà thôi.

“Vân Thiên, không được ầm ĩ nữa, chúng ta về nhà nhé.” Nghiêm Tử Tuấn cởi áo khoác ra, cưỡng ép mặc lên người cô

“Về nhà? Trở về cái nhà nào? Nghiêm Tử Tuấn, tôi đã sướm đặt đơn ly dị của chúng ta trong nhà rồi, chỉ cần trải qua đêm hôm qua, tôi có thể ly dị với anh! Nhưng bây giờ thì sao, cái gì tôi cũng không có!” Lục Vân Thiên gầm thét to như điên loạn, lời cô nói đều là thật, có trời mới biết cô ân hận biết bao nhiêu, cô lúc nào cũng muốn người đàn ông của mình trở thành thứ mà ai cũng tôn sùng, cô nghĩ nhiều cách để có thể trở thành người phụ nữ đứng trên đầu tất cả các quý phu nhân khác!

Nghiêm Tử Tuấn không thay đổi sắc mặt: “Về nhà.” Nói xong, còn chưa chờ Lục Vân Thiên phản kháng, anh đã nhấc bổng cô lên.

“Không được đụng vào tôi, không được ôm tôi! Không muốn về đi, người tôi muốn gả là Mộ Ly, không phải anh, không phải anh!” Lục Vân Thiên la hét, nhưng dù sao Nghiêm Tử Tuấn cũng là đàn ông, sức lực của anh bao giờ cũng vượt xa Lục Vân Thiên, cho nên dù cô có vẫy vùng ra sao thì anh vẫn có thể kiềm chế được cô.

“Thay tôi nói Quý Linh Linh một câu, thật sự xin lỗi.” Lúc Nghiêm Tử Tuấn nói mấy lời này, trên mặt anh hiện lên sự lúng túng.

Cứ như vậy, bên trong tiếng hét của Lục Vân Thiên, cùng với sự ngăn ngớt của Thẩm Hiểu Phi, Nghiêm Tử Tuấn đã mang Lục Vân Thiên rời đi.

“Anh đoán xem, cái tên kia có phải tên mặt trắng gan thô kia không?” Thẩm Hiểu Phi qua một lúc lâu mới lên tiếng hỏi Hương Tuấn Ngạn.

“Anh đoán, cái tên kia đã hối hận.”

“Hối hận?”

“Hối hận làm con rết thị trường, mất đi cả một đời người đàn ông.”

“Anh xác định anh không nhìn lầm chứ? Anh ta đối với Quý Linh Linh vẫn còn tình cảm cũ kia à? Ở trong ấn tượng của tôi, dường như lúc nào anh ta cũng không muốn gặp Quý Linh Linh, tuy nhiên vì khổ không tìm được nhà ở, cho nên không tiện chia tay với câu ấy, cho đến bốn năm sau, anh ta mới làm ra cái chuyện này. Đối với cái loại đàn ông như thế này, tôi thật sự không phát hiện ra anh ta tốt ở chỗ nào nữa.” Thẩm Hiểu Phi ở đáy lòng đều là sự chán ghét Nghiêm Tử Tuấn, nhớ mỗi lần hối hận Quý Linh Linh, bạn trai của cậu sao không đến vậy, trên mặt Quý Linh Linh đều là biểu hiện khó xử, thấy mà cô cũng đau lòng thay.

“Cũng bởi vì như vậy anh ta mới hối hận.” Hương Tuấn Ngạn lời ít mà ý thì nhiều.

“Được rồi, tạm thời cứ cho anh đúng đi.”

“Hai người nói xong chưa? Tôi đang ở đâu, ai ấy người tự ý nhốt tôi ở đây, là phạm pháp!” Vu Uyển Tinh cũng không chịu nổi hai người cứ đứng đó hát song ca nữa, lạnh lùng lên giọng hỏi.

“Chúng tôi lo nói chuyện quá nên quên mất chủ xị a.” Thẩm Hiểu Phi liếc mắt nhìn Vu Uyển Tinh một cái.

“Thẩm Hiểu Phỉ, tôi cảnh cáo cô... nếu cô dám đối xử với tôi như thế này thì về sau tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô!” Vu Uyển Tinh lấy ra bộ dáng của cảnh sát cao cấp mà nói chuyện.

“Ha ha, cảnh sát Vu à, tôi hơi sợ đó nhà.” Thẩm Hiểu Phỉ dứt lời, không chút kiêng kị mà nở nụ cười mỉa.

“Cảnh sát Vu, nếu như cô biết thân phận của cô ấy, tôi nghĩ, cô cũng không đến nỗi nói mấy câu tức giận như thế đâu.” Hướng Tuấn Ngạn như đang xem kịch vui, vốn anh chưa từng có cảm giác chán ghét với phụ nữ như thế nào, nhưng bây giờ anh cực kỳ ghét hay ả phụ nữ này, điều khiến anh cảm thán nhất chính là không thích ứng nổi với cô ta.

“Thân phận của cô ta? Hừ, cô ta thì có cái thân phận gì? Nhân viên công ty IDE? Hay là người tình của Lãnh Dạ Hi? Tôi sợ cô ta, mắc mớ gì tôi phải sợ cô ta?” Bị Lục Vân Thiên đã kích lúc này, Vu Uyển Tinh bây giờ cần phải có cơ trí, không thôi cô sẽ mất đi danh dự của mình.

(mấy cô mua chuộc tôi đi, tôi nói Linh Linh có thân phận chi nào

“Đánh cô cũng không cần nói!” Thẩm Hiểu Phỉ cười cười mà nói, cô hận nhất người nào nói cậu ấy là người tình của ai đó, cái ả Vu Uyển Tinh này chính là kẻ động tay động chân với người ở trên mình.

“Sau này tôi sẽ khiến cô chịu không nổi.” Vu Uyển Tinh trực tiếp nói cứng.

“Ha ha, cảnh sát Vu à, hiện tại tôi vẫn có thể khiến cô chịu không nổi đấy, cô tin hay không? Cảnh sát Vu mới được điều nhiệm tới thành phố T, lại đi sử dụng thuốc cấm của quốc gia, âm thầm bán thịt quynh rữ Thượng tá không quân Mộ Ly, cô nói cái tíit báo như thế nào hợp không hả, Vu Uyển Tinh?” Thẩm Hiểu Phỉ tỉnh bơ nhìn cô ta, “Nếu như cô đã cảm thấy thích hợp, vậy chúng tôi sẽ dùng nó nhé, Hướng Tuấn Ngạn có thể để cho giới truyền thông toàn thành phố biết được tin này trong vòng 10 phút, điều này cũng được chứ?”

“Nói tầm bậy, anh có thể hoàn thành nó trong vòng năm phút, hình ảnh cũng chất lượng lắm đấy, chờ nghe lệnh của em.” Hướng Tuấn Ngạn đứng một bên xen vào câu nữa.

“Anh. . . . Thẩm Hiểu Phỉ, cô.” Vu Uyển Tinh nghe bọn họ nói vậy, gương mặt vốn có mấy phần kiêu ngạo giờ lại muốn trút giận cũng không được. Lật thuyền trong mương, không nghĩ tới cô như thế này mà bị người khác nắm đuôi.

“Tôi thế nào? A a đúng rồi, cái tíit báo đó hình như không được đâu, tại sao chúng ta lại quên mất con gái thị trưởng đi nhỉ, cô nói đi, một cảnh sát cấp cao, cộng thêm một vị thiên kim thị trưởng, cái tin tức này khẳng định hot ngất trời!”

“Thẩm Hiểu Phỉ! Rốt cuộc cô muốn thế nào?” Vu Uyển Tinh lớn tiếng hỏi.

“Tôi muốn như thế nào?” Thẩm Hiểu Phỉ nở nụ cười, cô một phen đỡ cảm cô ta lên, “Chỉ là tôi muốn cho cô biết, đừng tưởng rằng mình có chút gia cảnh quyền quý, có chút uy quyền nho nhỏ, thì có thể tùy tiện đi ức hiếp người khác. Quý Linh Linh có tôi là cái lồng, hơn nữa dù bây giờ tôi cũng không phải lồng của cậu ấy, thì chưa chắc người khác sẽ là lồng của cô ấy. Nếu như sau này, nếu để cho tôi phát hiện cô làm điều gì bất lợi với cậu ấy, tôi sẽ khiến cái tên cô rạn danh ở chốn đây!”

Thẩm Hiểu Phỉ neho mắt lại, vẻ mặt toát ra sát khí khiến người ta phải khiếp sợ.

“Cô.”

“Vu Uyển Tinh, cô nghĩ muốn chơi cùng bọn tôi? Tôi nói cho cô hiểu nhé, coi như có mười cô đi chẳng nữa, mười cái loại hàng như Lục Vân Tiên đi chẳng nữa, tôi đều không sợ. Đừng tưởng rằng Quý Linh Linh không tính chuyện với cô, thì cô đem quả hồng bóp cho nát được đâu!”

Vu Uyển Tinh nhìn Thẩm Hiểu Phỉ, trong bụng chẳng biết tại sao lại run rẩy, người phụ nữ trước mặt này thật sự quá đáng sợ, cho tới bây giờ cô chưa từng biết, cũng có loại phụ nữ như thế này tồn tại.

“Nhớ, còn dám tìm Quý Linh Linh thì. Sẽ để tên cô ra đầu đường một lần!” Dứt lời, Thẩm Hiểu Phỉ buông tay ra, khiến cơ thể Vu Uyển Tinh lảo đảo về phía sau.

“Kịch vui cũng xem xong rồi, chúng ta nên đi thôi, đừng để người xem đợi lâu.” Hướng Tuấn Ngạn lười biếng nói, tiện tay kéo Thẩm Hiểu Phỉ đi ra ngoài.

“Hứ, xem cuộc vui cũng phải trả tiền đó, anh Hường à, anh định thưởng bao nhiêu?”

“Một khối lông được không?”

“Một ít tiền này của anh Hường, có đáng với thân phận của anh không?”

“Nếu không đem cơ thể anh Hường đây tặng cho em được không?”

“Tiểu nhân không dám nhận, sợ bị đám đám phụ nữ kia biết được thì ăn tươi nuốt sống tôi mất.” Cứ như vậy, Thẩm Hiểu Phi và Hường Tuấn Ngạn cũng đã đi được một lát, chỉ để lại Vu Uyển Tinh đang ngăn người đứng đó, tại sao cô có thể yếu đuối như vậy chứ, giờ ra đường người nào cũng có thể khinh thường cô?

Quý Linh Linh? Cô ta cho rằng cô ta là ai, cho rằng chỉ cần mang hai người tới hù dọa cô, thì cô sẽ sợ sao?

“Quý Linh Linh, hãy đợi đấy! Còn nữa, Lục Vân Thiên!”

Vu Uyển Tinh cũng không ở thêm làm chi, vội vã đi theo sau bọn Thẩm Hiểu Phi.

“Cùng à, biết cậu chúng mình hơi lâu rồi.” Thẩm Hiểu Phi nhìn Quý Linh Linh đang được Mộ Ly bế, thì nói ngay cái giọng mập mờ với cô.

“Cửa không khóa, đâu có đợi cậu đâu, chúng ta đi được chưa?” Quý Linh Linh tức giận nói với một câu, tại nhiên lại đi đứng chờ với bọn Nghiêm Tử Tuấn làm gì không biết.

“Mình đây không phải cho cậu cơ hội sao!” Thẩm Hiểu Phi cười cười mà nói “Hường Tuấn Ngạn.”

“Ừ, lập tức mở cửa.” Nói xong, Hường Tuấn Ngạn mở cửa ra.

Nghiêm Tử Tuấn và Lục Vân Thiên đứng ở một bên mà mặt đen thui, Thẩm Hiểu Phi đủ hư hỏng mà, cái trường hợp lúng túng ấy cũng nói ra.

“Quý Linh Linh, nhìn thấy Ex. Boyfriend, cậu không có chút cảm nhận nào à?” Quả nhiên Thẩm Hiểu Phi là một người không an phận mà.

Ngay sau đó Mộ Ly cho Thẩm Hiểu Phi một ánh mắt cảnh cáo, làm ơn, đó là người đàn ông trước của Quý Linh Linh, cũng không phải của cô, trùng cô cái gì chứ?

“Có cái gì tốt mà cảm nhận, anh ấy bây giờ là người đàn ông của tôi!” Ai, Lục Vân Thiên không đợi mọi người tại hiện trường lên tiếng, cô ta đã mở miệng nói rồi.

Cái người Lục Vân Thiên này. chắc chắc, liếc mắt. Không có gì đáng khen.

“Hết rồi sao, có vợ chính thức ở đây hầu hạ, tôi đúng là không có mắt mà. Nhưng là, thế nào mà thời buổi bây giờ lưu hành việc đi ra ngoài làm nhân tình vậy ta? Cái loại đi ra ngoài ấy càng chưa tính, lại còn thêm thủ đoạn hạ thuốc nữa này, dự định khiến đàn ông làm cô ta mạnh mẽ tí, cô ta đúng là dễ tiện mà.” Thẩm Hiểu Phi giả vờ nói với không khí.

“Cô.”

“Cô Thẩm, nếu như cô nói đủ rồi thì làm ơn đừng tiếp tục nữa.” Nghiêm Tử Tuấn chen miệng nói trước.

“Anh Nghiêm, nếu như người phụ nữ của mình mà anh không quản lý được, thì tôi không để ý việc thay anh dạy dỗ cô ta đâu.” Lúc này, Hường Tuấn Ngạn lúc này mới vừa đi tới, trực tiếp đứng bên cạnh Thẩm Hiểu Phi, anh như một cái lồng của cô vậy. (cặp 3 xuất hiện ^^)

“Không cần.”

Mộ Ly lành lặn mà nhìn, trừ những động tác trên tay thì ngay cả một câu anh cũng không nói.

Quý Linh Linh tựa đầu vào ngực Mộ Ly, cũng không nói gì.

“Hường Tuấn Ngạn, anh cũng đừng có tốt bụng như vậy, không nhìn ra vợ anh Nghiêm đang sốt ruột à? Cái tâm ý này đúng là rộng mà.” Thẩm Hiểu Phi chu cái miệng lên mà nói.

“Thẩm Hiểu Phi, cô là đồ tiện nhân!” Lục Vân thiên có lẽ do đang ở bên cạnh Nghiêm Tử Tuấn, mà người thì mặc ít, cho nên não cô ta dễ bị chấp mịch.

“Ha ha, tôi là tiện nhân? Tôi đây tiện nhân, nhưng ở trước mặt Lục Vân Thiên cô , quả thật chính là nhỏ gộp lớn đấy nhé. Tiện nhân lớn Lục ày, về sau tôi còn phải dựa vào người mà phát triển đấy.” Thẩm Hiểu Phi đang rất ngứa ngáy, cái ả Lục Vân Thiên này đúng là nào tàn không có thuốc chữa.

87. Chương 87: Cảnh Khốn Cùng

“Hiểu Phi”

Quý Linh Linh nhìn tình cảnh hiện tại, cảm thấy có chút nhức đầu. Mặc kệ là Nghiêm Tử Tuấn, hay là Lục Vân Thiên, tất cả đối với cô đều không có quan hệ.

Nghe vậy, Thẩm Hiểu Phi liền thu lại vẻ mặt, không nói thêm gì nữa.

“Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Không muốn để ý đến bọn họ nữa, Mộ Ly ôm quý Linh Linh, xoay người định đi.

“Mộ Ly!” Đúng lúc này, Vu Uyển Tinh đã đứng ngay sau lưng bọn họ.

Mộ Ly bất chợt dừng chân, nhưng không quay đầu lại.

Quý Linh Linh không nhìn anh, nhìn khuôn mặt Vu Uyển Tinh tràn đầy nước mắt , cô có thể cảm nhận được thân thể Mộ Ly cứng nhắc, có lẽ nhất thời vẫn chưa quên được đi. “Mộ Ly, anh thật sự cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu em sao?” Vu Uyển Tinh đứng tại chỗ, cô cho tới bây giờ vẫn chưa chịu hết hi vọng. Chỉ cần Mộ Ly một ngày chưa trực tiếp cự tuyệt ý tốt của cô, cô sẽ vẫn còn hi vọng. Cho tới bây giờ, cô không biết mình rốt cuộc có điểm nào kém hơn Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh nghe thế, cô không khỏi cảm thấy buồn cười. Nhưng lần này, cô cười không phải ý giễu cợt Vu Uyển Tinh, mà vì cô cảm thấy thương cảm thay cho cô ta. Vu Uyển Tinh chính là yêu thâm Mộ Ly quá nhiều, cho nên mới bất chấp tất cả, cũng không để ý đến thân phận của mình, làm ra loại chuyện như vậy. Còn Mộ Ly lại quá mềm lòng, cho tới bây giờ cũng không có trực tiếp cự tuyệt cô ta.

“Làm sao vậy?” Đột nhiên cảm nhận được động tác của Quý Linh Linh, Mộ Ly vội vàng nhìn cô hỏi.

“Em muốn xuống.” Quý Linh Linh cúi đầu, không có nhìn anh, tự muốn thoát ra khỏi ngực anh.

Thẩm Hiểu Phi thấy vậy, lập tức đi đến bên cạnh, đỡ thân thể của cô.

“Mộ Ly, thật xin lỗi, tôi không nghĩ như vậy, nhưng tôi. Thật xin lỗi.”

“Em đi đâu vậy?” Mộ Ly nhìn Quý Linh Linh muốn đi, lập tức hỏi.

“Anh tốt nhất đem chuyện của mình giải quyết cho rõ ràng đi, rồi hãy quay lại.” Quý Linh Linh tùy tiện để Thẩm Hiểu Phi đỡ, âm thanh có chút trầm lặng.

Quý Linh Linh lại mắc phải bệnh cũ, tự ti, quá nhạy cảm, là nhược điểm lớn nhất của cô. Thời điểm cô nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Vu Uyển Tinh, thì sự căm ghét của cô đối với Vu Uyển Tinh cũng hoàn toàn biến mất .

Yêu một người, hoàn toàn không sai. Mộ Ly là một người đàn ông ưu tú, cô không có năng lực ngăn cản bất cứ ai thích anh. Còn cô, chỉ là một cô gái bình thường.

“Cậu làm sao vậy?” Thẩm Hiểu Phi vuốt bàn tay lạnh ngắt của cô, lo lắng hỏi.

Quý Linh Linh nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ra hiệu muốn đi tiếp.

“Quý Linh Linh!” Đúng lúc này, Mộ Ly đã đuổi theo.

Cô còn chưa kịp ngẩng đầu, Mộ Ly đã trực tiếp bế cô lên.

“Anh làm gì vậy?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Linh Linh trắng bệch, nhìn Mộ Ly, trong lúc vô tình toát ra vẻ mặt u oán.

Thẩm Hiểu Phi đứng một bên, nhìn vẻ mặt kia có chút kinh hãi, làm ơn, Quý Linh Linh thế nào lại giống như người phụ nữ đang đổ kị chứ? Xem bộ dáng kia của cô ấy, thật giống như Mộ Ly thiếu cô ấy 200 – 300 vạn vậy !

“Chuyện của anh đã giải quyết xong rồi, tiếp theo sẽ là của chuyện của chúng ta.” Dứt lời, Mộ Ly không thèm để ý đến những người khác, trực tiếp ôm Quý Linh Linh rời đi.

“Mộ Ly! Mộ Ly!” Vu Uyển Tinh nhìn theo bước chân anh rời đi, hai chân cô mềm nhũn, buông mình ngồi trên mặt đất.

Khuôn mặt Lục Vân Thiên cũng không còn chút máu, thua, lần này cô thua đến một quân lính cũng không còn!

“Chuyện của bọn họ cũng giải quyết xong rồi, chúng ta cũng nên về nhà.” Vẻ mặt Nghiêm Tử Tuấn không chút biểu cảm nói, không đợi Lục Vân Thiên lên tiếng, trực tiếp ôm cô ta rời đi.

“Đó. Diễn trò tới đây là xong rồi?” Thẩm Hiểu Phi liếc Vu Uyển Tinh một cái, thuận tiện thêm một câu châm chọc.

“Vậy anh cũng chuẩn bị mở cửa.”

“Ban ngày, thì có ai chứ?”

“Nhớ đâu lại có em gái nào đó đến tận cửa tìm anh thì sao?” Hướng Tuấn Ngạn hỏi, hai người bọn họ đại khái đã đem Vu Uyển Tinh quên mất.

“Tìm anh? Ha ha, tôi thật sự không nghĩ đến da mặt anh lại dày như thế.” Thẩm Hiểu Phi cho anh một vẻ mặt khinh thường, sau đó liền đi tới chỗ Vu Uyển Tinh.

Nhìn Vu Uyển Tinh ngồi co quắp dưới đất khóc đến vô lực, Thẩm Hiểu Phi chỉ có thể than nhẹ một tiếng, mỗi người đều có một số mệnh, chuyện này a, tình yêu , hoàn toàn không thể gò ép được.

“Cảnh sát Vu, người cũng đã đi rồi, nếu như cô không thể tự đi về, Hướng Tuấn Ngạn có thể giúp đưa cô về.” Giọng nói của cô mặc dù không có tiếng cười nhạo, nhưng lúc Vu Uyển Tinh nghe vào trong tai, âm thanh đó lại trở nên thực chói tai.

“Cô bây giờ có phải rất thỏa mãn hay không?” Vu Uyển Tinh ngẩng mặt, xuyên qua tầng nước mắt đầy, khuôn mặt tràn đầy oán hận

“Thỏa mãn?” Thẩm Hiểu Phi nhại lại lời của cô ta..., “Ha ha, không phải là cô đã xem quá nhiều phim truyền hình đấy chứ?”

“Cô và Quý Linh Linh thì có cái gì khác biệt chứ? Đều cùng một bộ dạng giả dối, cho rằng hiện tại Mộ Ly thích cô ta, cô ta liền giả bộ thành một bộ dáng độ lượng rời đi.”

“Cô ấy rời đi, không phải vừa vạn cho cô và Mộ Ly thời gian sao?”

“Cô ta rõ ràng biết, Mộ Ly căn bản sẽ không cho tôi thêm cơ hội!” Vu Uyển Tinh nói đến đây, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, “Quý Linh Linh, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!”

Nói xong, liền cực kỳ phần nộ rời đi.

Thẩm Hiểu Phi cùng Hướng Tuấn Ngạn nhìn nhau một cái, vẻ mặt tràn đầy khó hiểu.

“Hướng Tuấn Ngạn anh nói xem, Vu Uyển Tinh này có thể gây chuyện lần nữa không ?”

“Anh cũng không biết.” Hướng Tuấn Ngạn nhún vai một cái, đây cũng là toàn bộ câu trả lời của anh.

“Được rồi, tôi không làm chậm trễ việc kiếm tiền của anh nữa, đến lúc phải quay lại công ty làm việc tiếp rồi .” Thẩm Hiểu Phi cầm lên túi xách của mình trên quầy rượu, liền rời đi.

=hoa lệ tuyển phân cách =

“Thế nào lại không nói chuyện? Thân thể không thoải mái sao?” Mộ Ly ôm Quý Linh Linh ngồi ở phía sau xe, một bàn tay to nhẹ nhàng xoa đầu ngón tay lạnh cóng của cô.

Mà suốt dọc đường đi, Quý Linh Linh cũng chỉ cúi đầu, không có chút ý muốn nói chuyện cùng anh, bộ dáng này của cô, làm cho Mộ Ly có chút gấp gáp.

“Nhìn anh, ” Anh ép buộc nâng cằm của cô lên, ép cô nhìn thẳng vào anh, “Rốt cuộc em làm sao vậy?”

Rõ ràng tất cả đều tiến triển rất thuận lợi, nhưng tại sao bây giờ lại như vậy .

Đôi mắt Quý Linh Linh thất thần, con mắt nhìn anh cũng không tiêu cự.

“Quý Linh Linh, em rốt cuộc làm sao vậy? Anh hiện tại đang ở bên cạnh em, em còn muốn như thế nào?” Mộ Ly nổi giận, suy nghĩ của người phụ nữ này, anh thật sự không hiểu nổi.

“Cho chúng ta một ít thời gian đi, tách ra một thời gian ngắn, suy nghĩ cho thật kỹ”

“Em nói cái gì?”

“Em không cần anh phải chịu trách nhiệm.” Nói xong, cô liền rũ mi mắt xuống, mặc dù cảm bị anh nắm, nhưng là cô thật sự không thể tiếp tục nhìn anh được.

“Quý Linh Linh!” Mộ Ly lập tức nắm lấy bả vai của cô, “Em có biết em đang nói cái gì không?”

Tính tình của Mộ Ly luôn luôn dịu dàng, giờ phút này rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa. Đôi tay nắm thật chặt bả vai của cô, dùng sức lắc. Anh chính là muốn lay tỉnh cô, không để cho cô nữa suy nghĩ lung tung.

Đối mặt với sự nóng nảy của Mộ Ly, Quý Linh Linh lại rất an tĩnh, hiển nhiên làm anh không giữ được bình tĩnh.

Nhìn Quý Linh Linh vẫn như cũ thờ ơ, Mộ Ly đột nhiên cảm thấy có chút vô lực . Đối với cô, anh thật sự là không nghĩ ra được biện pháp tốt nào.

“Em nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh cùng Vu Uyển Tinh, còn có những người phụ nữ khác cũng không có quan hệ, một chút quan hệ cũng không có. Em còn muốn anh phải làm sao chứ?”

“Em không muốn anh làm gì cả.”

“Em không muốn anh làm gì cả.”

“Em cho đến bây giờ đối với anh cũng không có lòng tin sao? Quý Linh Linh, em có thể đem ý nghĩ thật sự của mình nói cho anh biết được không?” Bàn tay Mộ Ly nắm chặt khiến cô phát đau, anh thế nhưng lại không khống chế được bản thân mình.

“Em đối với mình không có lòng tin.” Cô nói ra thật tình.

“Cái gì?”

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, cô thế nhưng lại bất ngờ lộ ra vẻ mặt yếu đuối trước mặt anh.

“Quý Linh Linh!” Mộ Ly lập tức cô kéo ôm vào trong ngực, ôm lấy cô thật chặt, “Em nói cho anh biết, em nơi nào không có lòng tin?” Nhìn dáng vẻ này của cô, tim anh đau đến tột đỉnh.

Cô có nguyên nhân, nhưng không muốn nói ra. Lục Vân Thiên và Vu Uyển Tinh hai người bọn họ, đều bị anh gây thương tích. Cô không muốn một ngày nào đó cũng rơi vào tình cảnh quần bách như bọn họ, cô thật sự kém Mộ Ly quá nhiều. Cô không có lòng tin sau này có thể trối lại được trái tim anh.

Đúng vậy, cô tự ti, cô không có tự tin. Anh ưu tú như vậy, suất sắc đến nỗi làm người ta không dám nhìn thẳng. Anh yêu cô, cô có thể cảm nhận được tình cảm của anh, nhưng anh yêu cô, liệu có thể duy trì được một tháng, hai tháng, hay là một năm? Nếu như cô và anh kết hôn, kết quả cuối cùng của cô sẽ là cái gì?

Hoàn toàn làm một bà chủ gia đình sao, ở trong cuộc sống sau này, sẽ từ từ cùng anh tách rời, cho đến có một ngày, khi cô đã quen với địa vị của một người vợ, nhưng đến lúc đó anh lại chán ghét cô. Cô vẫn nhớ mang máng, khi còn bé cô nhìn thấy người dì kia.

Cô ấy mang tạp dề, tóc rất dài, vẻ mặt cũng rất dịu dàng giống mẹ cô, nhưng cô ấy đang lôi kéo tay của một chú, khóc đến vô lực, nhưng cuối cùng trong vườn hoa cũng chỉ dư lại một mình cô ấy đang khóc. Quý Linh Linh rất muốn đi tới hỏi một chút xem dì ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại bị mẹ cô giữ lại.

“Linh Linh, người lớn có rất nhiều chuyện không thể nói, người phụ nữ dù đẹp đến đâu thì một ngày nào đó cũng sẽ mất đi sức hút đối với chồng của mình.”

Lời của mẹ, vẫn còn mơ hồ bên tai cô.

Mặc dù cô không nhớ rõ dì kia là ai, nhưng cô ấy rõ ràng còn rất đẹp, nhưng chồng của cô ấy lại không muốn cô ấy nữa.

Còn cô? Quý Linh Linh không nhìn ra mình có chỗ nào suýt sắc, có lẽ cô có. Nhưng nếu so cùng với Mộ Ly, tất cả cũng đều không sánh bằng.

“Quý Linh Linh, em mau nói chuyện đi, có vấn đề gì, em hãy nói với anh có được không?” Mộ Ly vuốt mái tóc dài của cô, một lần lại một lần hỏi cô.

Lúc này, anh còn có thể yêu mình, cưng chiều mình như vậy, nhưng bảo đảm thời gian được bao lâu? Quý Linh Linh trầm mặc không nói, yên lặng rơi nước mắt.

Cuối cùng, Mộ Ly cũng không hỏi ra được nguyên nhân của cô, đưa cô đến dưới lầu, anh liền rời đi.

Về đến nhà, tắm rửa xong, thời gian còn lại, cô nằm trên giường của mình, suy nghĩ về kỳ hạn của tình yêu.

Một người phụ nữ hấp dẫn được một người đàn ông có thể duy trì trong thời gian bao lâu? Khi yêu sẽ kích thích Hormone từ từ hoạt động, nhưng khi bình tĩnh lại, cô còn có thể nắm bắt được anh hay không?

“Ring Ring.”

“Này, Hiểu Phi.” Quý Linh Linh cầm điện thoại di động, giọng nói yếu ớt.

“Linh Linh cậu đang ở đâu vậy? Cậu và anh ta đang cùng nhau sao?”

“Không có, tớ về nhà.”

“Nghe âm thanh của cậu, cậu hình như có chút không tốt.”

Quý Linh Linh trầm mặc.

“Linh Linh, mới vừa rồi tớ cảm thấy cậu có cái gì không đúng, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Hiểu Phi, cậu nói tình yêu có thể kéo dài được cả đời không?” Hỏi lời này, Quý Linh Linh cảm thấy chóp mũi chua xót, nước mắt liền tuôn ra. Động đến chuyện tình cảm, cô càng ngày càng trở nên yếu đuối.

“Tình yêu, tớ không biết có tình yêu trọn cả một đời hay không. Nhưng chúng ta, một đời người có thể sống được bao nhiêu thời gian chứ, nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ năm sáu chục năm thời gian tình yêu, dĩ nhiên sẽ không phải lúc nào cũng oanh oanh liệt liệt, nhưng tình yêu khi biến thành tình thân, chính là vĩnh cửu rồi.”

Tình yêu biến thành tình thân? Sau khi cô gả cho anh, bọn họ từ tình yêu sẽ biến thành tình thân, đó chính là vĩnh cửu rồi sao?

“Hai người, thì không thể vẫn luôn yêu nhau sao?” Bài học từ Nghiêm Tử Tuấn trước đó, bốn năm yêu nhau, cũng không thắng được quyền lực hấp dẫn, cô sao lại yêu cầu Mộ Ly phải yêu cô nhiều hơn chứ?

“Quý Linh Linh, tớ phát hiện cậu rất ngốc. Làm sao cậu lại lo buồn đa cảm như vậy? Nếu như cậu muốn làmột người vĩnh viễn yêu cậu, phương pháp đơn giản trực tiếp nhất chính là, cậu phải vĩnh viễn thích anh ta. Cậu không chịu bỏ ra, sao lại yêu cầu người ta đáp lại, cậu cảm thấy tình yêu như vậy sẽ luôn được vững bền sao?” Thắm Hiểu Phi không nhịn được nghĩ muốn mắng chửi người rồi, từ lúc rời khỏi quán bar đã cảm thấy Quý Linh Linh có cái gì không đúng, nhưng là không nghĩ tới, cô ấy cư nhiên bị “Bệnh” rồi.

“Yêu cũng coi trọng bỏ ra với báo đáp lại sao?”

“Cậu không thể ích kỷ như vậy, cậu không thể vĩnh viễn yêu cầu người khác yêu cậu. Cậu chỉ có thể yêu người ta trước, mới có tư cách hưởng thụ được người khác yêu. Yêu cần chính là sự cân bằng, một người yêu, sẽ không đủ nổi cho hai người tiêu phí.”

Một người yêu, không chịu nổi hai người tiêu phí. . . . Trong lòng Quý Linh Linh yên lặng nghĩ. Nếu một người yêu đến cuối cùng, liệu cân bằng đó có bị đánh vỡ không?

“Ừ, tớ hiểu rồi. Hiểu Phi tớ có chút mệt mỏi, muốn ngủ một chút.”

“Được, nghỉ ngơi cho tốt. Lãnh Dạ Hi đã trở lại rồi.”

“Ừ.”

Quý Linh Linh cúp điện thoại, sau đó liền tắt máy, cô phải nghỉ ngơi cho thật khỏe, thân thể mệt mỏi kịch liệt, đầu cũng sắp biến thành một mảnh trống không rồi.

“Lão Trung, mang theo một nhóm người đến nhà Lục Vân Thiên, cảnh cáo cô ta, nếu như cô ta còn dám động đến Quý Linh Linh nửa phân, tôi sẽ lập tức khiến bọn họ biến mất ở thành phố này!” Mộ Ly hé ra khuôn mặt tuần tú, ngồi trên ghế sofa.

“Dạ, Mộ tiên sinh.”

Lão Trung nghe lệnh liền rời đi, xem ra vị thiên kim thị trưởng kia thật sự đã chọc giận Mộ tiên sinh, lần này ngay cả mặt mũi của thị trưởng cũng không thêm để ý.

Sau khi lão Trung rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Mộ Ly.

“Ầm!” Nghĩ đến thái độ Quý Linh Linh đối với anh, Mộ Ly nhất thời nổi giận, trực tiếp hất toàn bộ khay trà trên bàn xuống đất.

Anh thở phì phò nhìn mảnh vụn của bộ trà rơi vãi đầy trên đất, lửa giận trong lòng vẫn như cũ không thể phát tiết ra được.

Quý Linh Linh rốt cuộc là nghĩ cái gì? Đối với anh yêu hoàn toàn chính là một bộ không thêm quan tâm, cô kiêu ngạo, cô có tự tôn, anh đều hiểu, nhưng cô không thể bởi vì mấy thứ đó, liền đem tình yêu của anh toàn bộ tiêu diệt

“Người phụ nữ ngu ngốc!” Nhỏ giọng mắng một câu, sau đó liền tựa vào trên ghế salon.

“Ly, cậu là đang mắng người nào vậy?” Tần Mộc Vũ nhìn Mộ Ly đang phát giận, vẻ mặt cợt nhả cùng Quách Hiểu Lượng đi tới.

Vừa nhìn thấy Tần Mộc Vũ, mày Mộ Ly nhíu lại càng chặt, thực sự rất biết chọn thời điểm!

“Wey wey Wey, có thể hay không vừa thấy tớ liền cau mày, tớ cũng không phải là kẻ làm tổn thương người phụ nữ của cậu.” Vẻ mặt Tần Mộc Vũ không hài lòng đặt móng ngồi bên cạnh anh.

“Lão đại, Mộ tiên sinh có thể là bị vứt bỏ rồi, nên tâm tình mới khó chịu.” Quách Hiểu Lượng, người thật đúng là yêu nghiệt a, một lời liền trúng..

Nhìn vẻ mặt Mộ Ly đang trừng cô, liền có thể đoán được.

“Hiểu Lượng, không cần nói lung tung, sức quyến rũ Mộ tiên sinh đây rất lớn đấy. Tối hôm qua kém chút nữa là bị hai ả đàn bà làm hại rồi!” Tần Mộc Vũ thì ra là cố ý tới cười nhạo anh.

“Tần Mộc Vũ! Vừa mới sáng sớm đã rảnh rỗi như vậy, tới tìm tôi muốn đấu tay đôi sao?” Vốn là đã đủ phiền, vào lúc này còn tới khiêu khích anh.

“Không có, chúng ta là anh em nha, tớ tới là để hỏi thăm một chút, tối hôm qua bị hai ả đàn bà kia làm có đủ thoải mái không??”

“Thật xin lỗi, để cho cậu thất vọng rồi, tôi đã đem một nữ nhân ngu xuẩn làm rồi!” Mộ Ly cắn răng, trả lời.

88. Chương 88: Bị Thương

”Quý tiểu thư, cuối buổi chiều hôm nay, cô và đội công trình phải cùng nhau xuống địa phương giám sát.

“Hôm nay sao?” Quý Linh Linh không ngờ lại đột xuất như vậy.

“Còn chưa chuẩn bị xong sao?”

“Không có. Không phải, đã chuẩn bị xong.”

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng không mang theo chút cảm xúc nào của Lãnh Dạ Hi, chỉ mới qua mấy ngày, cô liền cảm thấy hân hân càng thêm lạnh lùng vô tình.

“Ừ. Công ty đã bố trí nơi ở cho cô ở nông thôn, còn có xe, đại khái sẽ phải ở đó khoảng một tháng.”

Điều kiện tốt như vậy sao?

“Còn nữa, mỗi ngày đều phải ghi lại lịch trình làm việc của công trình. Công trình lần này không được phép xảy ra bất kì sơ suất nào, cô hiểu ý của tôi chứ?” Hai tay Lãnh Dạ Hi bắt chéo trước ngực, đôi mắt nhìn thẳng vào Quý Linh Linh.

“A, tôi đã hiểu. Lãnh tổng, nếu như không còn chuyện gì nữa, tôi về trước để chuẩn bị, đợt công tác này, sẽ không để cho ngài và công ty phải thất vọng.” Quý Linh Linh khẽ vuốt cằm.

Lãnh Dạ Hi gật đầu một cái, Quý Linh Linh liền chuẩn bị rời đi.

“Nhớ tôi không?” Bàn tay Quý Linh Linh vừa mới chạm đến tay nắm cửa, Lãnh Dạ Hi đột nhiên nói một câu như câu như vậy, giống như tấm băng Nam Cực đột nhiên bùng lên một ngọn đuốc, khiến cho lòng cô không khỏi sợ hãi.

“Trước cứ công việc thôi.” Lãnh Dạ Hi không đợi Quý Linh Linh trả lời, hân hân lại hạ lệnh đuổi khách.

Hồ. Nhất thời, Quý Linh Linh cảm giác như trút được gánh nặng, trong lúc cô xoay người đóng cửa mơ hồ nhìn thấy trên khuôn mặt Lãnh Dạ Hi nở nụ cười. Làm cô không nhận được rằng mình một cái, quá. Thật sự làm cho người khác khó mà giải thích được.

Có phải Lãnh Dạ Hi cảm thấy mấy ngày nay cô bỏ bê công việc, nên cố ý trừng phạt cô? Hừ dọa cô không?

Quý Linh Linh trở lại phòng làm việc của mình, không khỏi lắc đầu liên tục, cô thật sự không nghĩ ra nổi, thật là gian trá thì không dấu nổi mà.

“Linh Linh, nghe nói Lãnh tổng điều cậu đi công tác xa nhà, chuyện tốt nha.” Lúc này Giang Tâm Dao cầm trong tay một xấp giấy giống như bản thiết kế, đi tới.

Quý Linh Linh nghe xong câu này, trong lòng không khỏi gào thét, Đúng vậy a, chuyện tốt, bị phái đến thăm sơn cùng cốc, còn không phải là chuyện tốt sao?

”Linh Linh cậu xem giúp tớ bản thiết kế mới này đi, Lãnh tổng giao cho tớ. Tớ phải mất mấy ngày mới vẽ xong, cậu xem giúp tớ một chút, xem có chỗ nào cần phải sửa không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Tâm Dao cười lên giống như một đóa hoa sen, Quý Linh Linh nhìn thấy không khỏi cảm thán, cô gái này đúng là càng nhìn càng khiến người khác phải yêu thích.

“Ừ, được, hiện tại đúng lúc tớ có thể xem, nếu không sẽ phải đợi sau một tháng đó.” Nói xong, Quý Linh Linh liền mỉm cười, nhận lấy bản thiết kế trong tay Giang Tâm Dao.

“Cậu phải đi một tháng sao?”

“Đúng vậy, ” Quý Linh Linh hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc của Giang Tâm Dao, “Số của tôi thật tốt mà !” Sau đó cô mở bản thiết kế ra, nghiêm túc xem.

“Hắc hắc, thật tốt số a, ở nông thôn cây cối nhiều, muối cũng nhiều, mang nhiều loại dầu thơm một chút.”

“Ừ.” Quý Linh Linh đáp tiếng gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Giang Tâm Dao thấy cô nghiêm túc nhìn bản thiết kế, cũng không nói thêm gì nữa, kiên nhẫn chờ ở một bên.

“Nơi này.”

“Thế nào?” Giang Tâm Dao lo lắng tới gần phía trước.

Quý Linh Linh dùng ngón tay út đo lường, “Khoảng cách giữa hai ngôi nhà này, cậu để cự ly quá khổ, sẽ bất lợi cho việc lấy ánh sáng mặt trời, mà sau này cũng có thể xảy ra sự cố nữa.

“A, chờ tớ dùng thước đo lường lại” Giang Tâm Dao khẽ nhăn mày, vội cầm thước trên bàn, cẩn thận đo lại.

“Nhìn tớ như vậy làm gì?”

“Linh Linh, hóa ra nơi này tớ vẽ sai rồi, nguyên bản của nó không phải là khoảng cách này, nhất thời có sơ sót nhỏ.” ánh mắt Giang Tâm Dao cảm kích nhìn Quý Linh Linh.

“Tớ cũng không nghĩ cậu sẽ để xảy ra loại sơ sót nhỏ này, còn nơi này nữa, nếu như đem toàn bộ cánh cửa sổ đổi thành loại năng lượng mặt trời bảo vệ môi trường, tớ nghĩ nhất định sẽ càng thêm xuất sắc.”

“Ừ. Ừ, đúng, tớ sẽ cẩn thận xem xét lại, như thế chắc hẳn sẽ tiết kiệm được một khoản phí vật dụng không nhỏ”.

Hai nhà thiết kế đang nói chuyện giữa giờ, liền đem vấn đề của bản thiết kế giải quyết xong.

Giang Tâm Dao nhìn những chỗ Quý Linh Linh đã chỉ, nếu như không gặp Quý Linh Linh thì cô nhất định sẽ ỉnh là thiết kế sư giỏi nhất, trừ việc hàng năm đều được đến Paris nhận giải thưởng nhà thiết kế giỏi, còn thêm giải ý tưởng sáng tạo nữa, nhưng từ khi làm việc cùng Quý Linh Linh, cô mới biết núi cao còn có núi cao hơn.

“Tâm Dao, theo ý kiến của tớ thì bản thiết kế không còn vấn đề gì nữa.” Quý Linh Linh thôi nhìn, đem bản thiết kế cuộn lên, trả lại cho Giang Tâm Dao.

“Có đại thiết kế Quý phê bình, có thể qua được mắt của cậu, dĩ nhiên là không có vấn đề á.”

“Xem cậu, lại giấu cậu rồi, lần sau sẽ không bao giờ xem bản thiết kế giúp cậu nữa.”

“Mới không cần đâu, cậu không xem bản thiết kế giúp tớ, tớ cũng sẽ không xem giúp cậu nữa!”

“Tâm Dao, cậu đang uy hiếp tớ hả?”

“Đúng á..., về sau cậu nghiêm túc xem bản thiết kế giúp tớ, tớ cũng vậy sẽ nghiêm túc chăm chỉ xem giúp cậu á.” Giang Tâm Dao kéo cánh tay Quý Linh Linh, hai người thoạt nhìn giống như hai chị em, quan hệ cực kỳ thân thiết.

“Được rồi, cậu nhanh một chút đem bản thiết kế nộp cho Lãnh tổng đi, tớ phải về nhà thu dọn đồ đạc một chút, buổi chiều phải lên đường rồi.”

“Ừ, được, vậy trước chúc cậu lên đường thuận buồm xuôi gió, tớ đi đây.”

Quan hệ của Quý Linh Linh và Giang Tâm Dao hiện tại, mặc dù chưa tính là quá thân thiết, nhưng họ đều đem bản thiết kế của mình nhờ đối phương xem giúp Việc này nếu như đối với những nhà thiết khác, khi phương án thiết kế chưa được công khai, họ đều tuyệt đối bảo mật, nhưng hai người các cô, hiện tại rõ ràng chính là cường cường liên thủ (*) rồi.

(cường cường liên thủ: đại khái là cùng nhau hợp tác để hoàn thiện công việc tốt hơn)

Thu xếp đồ xong, còn chưa tới mười giờ, Quý Linh Linh liền rời khỏi công ty.

“Lãnh tổng, Quý Linh Linh đã chờ ở trạm xe.”

Lãnh Dạ Hi ngồi trong xe, cách trạm xe không xa, quan sát Quý Linh Linh

“Chúng ta bây giờ liền qua đó sao?” Tài xế lại hỏi.

“Không vội.” Bây giờ còn chưa gấp, hắn đã điều tra tuyến xe lần này rồi, đại khái phải khoảng hai mươi phút nữa mới có một chuyến xe mới, hắn còn có rất nhiều thời gian.

“Lãnh tổng, ngài đây là nghĩ vờ tha để bắt thật sao?”

Lãnh Dạ Hi nâng mắt, nhìn thoáng qua vẻ mặt vui đùa của tài xế ở phía trước, khóe miệng nâng lên một chút ý cười, “Coi như cậu nói đúng.”

“Ha ha, Lãnh tổng bằng tài lực (tiền tài + quyền lực) của anh muốn giải quyết trái tim của Quý tiểu thư, hẳn không phải là vấn đề gì. Ngài tại sao còn dùng loại phương pháp này?” Tài xế là một người không khan, hắn không hiểu tâm tư của phụ nữ, nhưng quan trọng hơn, hắn lại càng không hiểu nỗi suy nghĩ của ông chủ mình.

Lãnh Dạ Hi lại một lần nữa cười cười, hình như lần này sau khi ra nước ngoài trở về, hắn càng thích cười hơn rồi.

Hắn tại sao dùng loại phương pháp này? Rất đơn giản, Mộ Ly dùng mưu kế, hắn cũng sẽ không chịu lép vế. Hiện tại Quý Linh Linh còn chưa có biểu hiện gì trong mối quan hệ của bọn họ, liền chứng minh hắn còn có cơ hội.

Mộ Ly, chỉ vì ly khai hắn, cũng không ngại uy hiếp đến cả sự nghiệp của cha hắn ở nước ngoài. Đoán được ý định của Mộ Ly, Lãnh Dạ Hi ngược lại cũng không quá để ý, ít nhất hắn biết hắn và Mộ Ly đều bình đẳng.

Trong vòng vài ngày hắn rời đi, mặc dù không biết giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng là Quý Linh Linh có thể xuống địa phương giám sát, cái này chứng minh, Mộ Ly cùng cô không có quan hệ thân mật đến mức khiến người khác không thể xen vào.

“Lãnh tổng, không xong rồi!” Thời điểm Lãnh Dạ vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của mình, tài xế đột nhiên kêu to: “Có một đám người đang khi dễ Quý tiểu thư!”

“Nhanh lên một chút chạy qua bên đó!” Sắc mặt Lãnh Dạ Hi đột nhiên hạ xuống lạnh băng.

“Gái điếm thôi, hôm nay sẽ cho người biết một chút lợi hại!”

Quý Linh Linh một tay đỡ tay phải của mình, từng bước lui về phía sau.

89. Chương 89: Bầy Ngươi Không Thấy

“Ừ.” Vừa sáng sớm, Quý Linh Linh liền tỉnh, bởi vì đã ngủ một khoảng một thời gian khá dài, nên đầu óc có chút hỗn loạn

“Em đã tỉnh?” Lãnh Dạ Hi hé mở mắt, cảm thấy người bên cạnh động đậy, hắn nhỏ giọng hỏi .

“Ừ.” Quý Linh Linh thuận miệng đáp một tiếng, hiện tại cổ họng khát lợi hại, mãnh liệt muốn uống nước, cũng chính bởi vậy, cô mới không phát hiện hiện tại có điều gì không đúng: “Tôi. Muốn uống nước.”

“Ừ, anh đi rót cho em.” Lãnh Dạ Hi nghe vậy, lên tinh thần, lập tức nhảy xuống giường.

“Uống chậm một chút.” Chỉ trong chốc lát, anh liền rót cho cô một chén nước, nhẹ nhàng nâng đầu cô dậy, kiên nhẫn đợi cô uống nước.

Ừng ực ừng ực liên tiếp uống hai ngụm lớn, nhất thời giải quyết được cảm giác khô khốc trong miệng.

“Cám ơn.” Quý Linh Linh lần nữa nằm xuống giường, nhắm mắt lại, thân thể giống như vừa làm vận động nặng xong, cả người vô lực. Trên thực tế, là do cô cả đêm đều dựa vào Lãnh Dạ Hi, thân thể có chút cứng.

“Cảm giác đã khá hơn chút nào chưa?” Lãnh Dạ Hi tiến tới trước mặt cô, âm thanh cực kỳ êm ái. Tay của hắn đặt trên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, bộ dáng kia không nói ra được là bao nhiêu thân mật.

“Ừ.”

Cảm giác này hình như không đúng, Mộ Ly.

“Lãnh tổng!” Quý Linh Linh giống như đột nhiên bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, trên mặt viết đầy giận mình “Ồ. Thật là đau!” Động tác quá kịch liệt động tới vết thương trên cánh tay phải, nhất thời làm cô đau đến nhe răng nhếch miệng .

“Thế nào rồi?” Lãnh Dạ Hi khẽ vuốt đầu vai của cô, nhìn cánh tay phải rỉ ra màu đỏ thẫm, lông mày không khỏi cau lại, “Động tác không nên quá mạnh, sẽ ảnh hưởng tới miệng vết thương khép lại.”

“Ừ.” Quý Linh Linh giống như rơi vào mê cung, cô sững sờ, cũng ngầy ngẩn cả người. Cô. Vẫn vẫn cho là người đàn ông cạnh giữ cạnh mình Nhưng là, anh cứ nhiên lại không có ở đây.

“Đau lắm sao?” Lãnh Dạ Hi giơ tay giúp cô lau nước mắt trên mặt, “Anh đi tìm bác sĩ, kiểm tra vết thương cho em.”

“Không cần!” Quý Linh Linh vội vàng kéo tay hắn, vết thương trên tay có thể tìm bác sĩ, nhưng vết thương trong lòng, người nào mới có thể chữa được chứ?

Lãnh Dạ Hi nhìn chằm chằm Quý Linh Linh, cô. Hình như có chút kì lạ. Hắn giơ tay nhẹ nhàng vuốt đầu cô, giống như đang an ủi cô, “Đừng khóc, tôi thấy sẽ rất đau lòng.”

Kết.

Về mặt Quý Linh Linh không hiểu nhìn Lãnh Dạ Hi, trong đôi mắt hắn tản ra ánh sáng dịu dàng, như thể cô thật sự cảm thấy không quen.

“Lãnh tổng. Tôi. Chuyện công việc.” Cô ngượng ngùng cúi đầu, tại sao hắn lại ở chỗ này? Mộ Ly cứu mình, anh tại sao không có ở đây?

Hóa ra, Quý Linh Linh bị thương đến nỗi hồ đồ rồi, tự cho ngày hôm qua người cứu cô là Mộ Ly. Ngày đêm tương tư, đại khái chính là ý này rồi.

“Chuyện công việc trước hết hãy để qua một bên, tôi đã phái những người khác đi xử lý, em hãy dưỡng thương cho tốt đi đã.”

“Lãnh tổng, tôi.” Quý Linh Linh vừa định nói điều gì nữa, Lãnh Dạ Hi lập tức đặt ngón trỏ ở môi cô, ngăn cản lời cô định nói.

Quý Linh Linh chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, Lãnh Dạ Hi đối với cô như thế, cô lập tức không biết nên đáp lại như thế nào mới phải.

“Đói bụng chưa? Tôi đi mua cho em chút thức ăn, ngoan ngoãn nằm xuống.” Nói xong, Lãnh Dạ Hi đối với cô giống như đang chăm sóc một đứa bé, hắn đỡ bả vai của cô, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, hắn dịu dàng sờ sờ chu đáo, làm cho Quý Linh Linh cảm thấy như đang xuất hiện ảo giác vậy.

“Ừ.” Cô hiện tại ngoại trừ đáp lời, cũng không biết phải nói cái gì nữa.

Lãnh Dạ Hi rời đi, để lại Quý Linh Linh một mình.

Tại một khắc cửa bị đóng lại, nước mắt của cô lại lần nữa trào ra, tại sao không phải là Mộ Ly, tại sao hiện tại anh không ở nơi này? Anh không phải luôn biết mọi hành động của cô sao, tại sao lần này cô bị thương, anh đều chưa từng xuất hiện?

Đàn ông đều cùng một dạng, một khi đã lên giường xong, tất cả liên kết thúc? Mộ Ly cũng là người như vậy sao, hay lần này chỉ là do cô tự mình đa tình?

Quý Linh Linh một tay kéo chăn, che miệng lại, mặc cho nước mắt rơi xuống. Rốt cuộc, cô cũng nên tự biết thân phận của mình, khoảng cách giữa cô và Mộ Ly, căn bản cũng không thể gần hơn. Hiện tại đây không phải là minh chứng tốt nhất sao?

Nước mắt, tùy ý rơi. Cô vốn cho rằng tâm tình mình đã tốt lên được một chút, thế nhưng lại lần nữa bị Mộ Ly làm tổn thương, lần này, làm cô đau đến nỗi khó có thể tiếp nhận được.

Cứ như vậy, trong lúc mơ mơ màng màng, Quý Linh Linh lại ngủ mê man, cho đến khi Lãnh Dạ Hi mang đồ ăn trở lại, mới gọi cô dậy.

“Như thế nào lại ngủ nữa? Rất mệt sao?” Lãnh Dạ Hi trực tiếp vươn tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, cũng không có gì bất thường.

Quý Linh Linh một chút cũng không có phản ứng dựa người vào Lãnh Dạ Hi, ánh mắt ngốc trệ không có bất kỳ tia sáng nào, ôm thân thể mềm mại của cô, khóe môi Lãnh Dạ Hi khẽ nhếch lên.

“Trước lau tay chút tay, sau đó ăn một chút cháo thịt.”

Hắn cầm khăn mặt ẩm, nhẹ nhàng giúp cô lau chùi hai tay, “Trong nhà của em, tôi đã nói cho họ biết là em phải đi công tác.” Vừa lau, hắn vừa nhẹ nhàng nói.

Lúc này Quý Linh Linh mới ngẩng đầu lên, nhìn hắn, “Cám ơn anh, Lãnh tổng.” Âm thanh của cô có chút nghẹn ngào.

Khóe miệng Lãnh Dạ Hi khẽ nhếch lên, cô “Cám ơn” hai chữ này cũng thật chói tai.

“Hé miệng, ăn một chút.”

Lãnh Dạ Hi cầm thìa, coi cô như đứa bé mà chăm sóc, Quý Linh Linh chẳng qua là cảm thấy có chút chạnh lòng, chuyện vốn không nên như vậy.

Chỉ thấy cô cúi đầu, đối với lời nói của Lãnh Dạ Hi làm như không nghe thấy.

“Làm sao vậy?” Hắn với tay, đem mái tóc đang rũ xuống của cô vén ra sau tai.

Lãnh Dạ Hi đột nhiên dịu dàng, đối với cô đặc biệt săn sóc, điều này khiến Quý Linh Linh không khỏi sợ hãi, không có nguyên nhân a.

“Lãnh tổng.”

“Gọi tên tôi.” Lãnh Dạ Hi trực tiếp ngắt lời cô.

Hai người cứ như vậy yên lặng nhìn nhau, khuôn mặt gầy gò của Quý Linh Linh trắng bệch, cặp mắt khẽ sưng đỏ, “Tôi.”

“Có chuyện gì, trước ăn hết cháo rồi hãy nói. Chờ em khỏe hơn, có vấn đề gì, tôi cũng sẽ đáp ứng với em.” Âm thanh của Lãnh Dạ Hi nghiêm túc, hoàn toàn không cho phép người khác cự tuyệt.

“Tôi muốn tìm Hiểu Phi.” Nếu như hắn còn tiếp tục chăm sóc cô như vậy, cô thật không biết về sau nên báo đáp như thế nào. Không dứt khoát cắt đứt, về sau nhất định sẽ loạn, đây chính là chân lý a.

“Nếu như tôi đoán không sai, cô ấy hiện tại đang hẹn hò cùng Tần Mộc Vũ, tôi hiện tại là người rảnh rỗi, cho nên có thể chăm sóc tốt cho em.” Lãnh Dạ Hi nói mấy câu, liền trực tiếp cắt đứt đường lui của Quý Linh Linh.

“Tôi.” Quý Linh Linh nhìn hắn, muốn nói lại thôi, không có Thẩm Hiểu Phi, cô cũng không nghĩ ra còn có ai có thể tới chăm sóc cho cô.

“Ăn cháo trước.” Nói xong, Lãnh Dạ Hi có chút bá đạo, đem thìa đưa đến bên miệng của cô.

“Chuyện này.” Cô còn muốn nói tiếp điều gì, nhưng vừa mới há mồm, Lãnh Dạ Hi trực tiếp đem thìa bỏ vào trong miệng của cô. Sau đó liền nhìn thấy bộ dáng Quý Linh Linh khẽ cau mày.

Lãnh Dạ Hi vội vàng thu thìa lại, cầm khăn giấy lau khóe miệng của cô, “Thế nào?”

Vẻ mặt Quý Linh Linh khổ sở quyết miệng, “Rất tanh!” Đây là cháo thịt gà chứ, vừa đến miệng, cô chỉ kém chưa có phun ra.

“Tanh?” Lãnh Dạ Hi làm như không thấy vẻ mặt của cô, trực tiếp đem thìa cháo còn dư lại bỏ vào trong miệng, nhưng hần giống như cố ý chọc giận Quý Linh Linh, còn ăn say sưa ngon lành.

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy tanh sao?” Quý Linh Linh có chút ghét bỏ nhìn Lãnh Dạ Hi, tại sao chính mình ăn lại có cảm giác muốn ói, thế nhưng hần ăn lại có mùi vị ngon lành như vậy.

“Tôi nghĩ em bị bệnh rất nghiêm trọng, một ngày không có ăn cái gì, nên vị giác có vấn đề rồi.” Lãnh Dạ Hi lại không chút khách khí xúc một thìa nữa bỏ vào miệng. Bộ dáng kia, thật sự là ăn rất hả hê.

“Cái gì! Chỉ có một ngày không ăn cơm, vị giác liền xảy ra vấn đề hay sao? Rõ ràng là cháo của anh có vấn đề mà!” Cô cũng thuộc vào dạng kén ăn, đối với thức ăn ngon rất nhạy cảm, làm sao lại không ném ra mùi vị, nhưng tại sao hần lại có thể ăn được ngon lành như thế, cô nhìn có chút muốn nuốt nước miếng rồi.

“Nhưng là, tôi ăn cũng không thấy tanh, còn rất thơm đấy. Vậy em nói xem, có phải là đầu lưỡi của em có vấn đề rồi không?”

“Dĩ nhiên không phải!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Linh Linh liền tức giận, rõ ràng vừa ném liền cảm thấy tanh vô cùng, “Này, Lãnh tổng, anh đây có phải là đang chăm sóc bệnh nhân không đấy?” Chưa từng thấy qua như vậy, người làm bệnh nhân cũng đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi, người chăm sóc bệnh nhân lại vẫn ngồi một bên ăn say sưa ngon lành.

“Là tôi cho em ăn, nhưng em không ăn a.”

Quý Linh Linh liếc hần một cái, lại nhìn bát cháo thịt trong tay hần, xoay đầu đi nơi khác, bộ dáng tức giận. Quý Linh Linh có một tật xấu, lúc đói bụng và lúc chưa tỉnh ngủ, hành động sẽ không còn lý trí như bình thường. Giống như hiện tại, cô đã đói bụng đến nỗi đầu óc có chút không bình thường rồi.

“Vậy nếu không tôi cho em ăn một miếng nhé?” Lãnh Dạ Hi bưng bát, lại múc một muỗng đưa qua, “Tới đây ăn một miếng thôi.”

“Tôi không muốn, quá tanh!” Miệng Quý Linh Linh vênh lên thật cao, cô hiện tại đã đói bụng đến nỗi có chút choáng váng đầu óc, tâm tình cũng khó chịu cực độ.

“Được rồi, vậy tôi tự mình ăn thôi, em chắc chỉ mới đói một chút.”

Hừ, nói gì vậy? Có kiểu chăm sóc bệnh nhân như thế này sao? Đói một chút sao? Cô đã đói bụng một hần một ngày rồi?

“Uy. Ừ.” Quý Linh Linh xoay người đang muốn nổi giận, đồng thời chiếc thìa trong tay Lãnh Dạ Hi cùng lúc đó cũng bị đút vào trong miệng của cô, cô cả kinh lập tức trợn to hai mắt, nhưng là sau đó liền cảm thấy trong miệng ngọt ngọt. Quý Linh Linh vốn đang nhúu chặt chân mày, đột nhiên giãn ra.

“Lần này dễ ăn hay không?”

Quý Linh Linh lầu bầu trong miệng, trong miệng tràn đầy mùi thơm, ngọt mà không ngán. Chỉ thấy Quý Linh Linh khẽ nheo mắt lại, hài lòng nhai kỹ.

“Rất ngọt, lại mềm, đây là cháo gì vậy?” Vẻ mặt Quý Linh Linh thỏa mãn hỏi, thức ăn ngon quả nhiên hóa giải tâm tình rất có hiệu quả.

Lãnh Dạ Hi lại đút cho cô một xìa, “Tôi cũng không rõ lắm, hình như là cháo gạo nếp hoa quế.”

“Ừ. Mùi vị thật sự rất ngọt a, không nghĩ tới, bệnh viện này còn có đồ ăn ngon như vậy.”

“Có thật không?”

“Thật, anh cũng nếm thử một chút đi, so với bát cháo tanh kia thì ngon hơn nhiều.” Quý Linh Linh vừa nói xong, lập tức đưa thìa tới bên miệng Lãnh Dạ Hi, lấy tay đỡ ngược lại đưa đến trong miệng của hần.

Thấy Lãnh Dạ Hi nhú mồm, “Để ăn hay không? Nét mặt này của anh là có ý gì chứ?” Bộ dáng của hắn nhìn thật sự là rất khổ sở a.

“Khụ.” Lãnh Dạ Hi không chỉ có bộ dáng đau khổ, còn ho lớn tiếng như vậy.

“Thế nào?”

“Cái này cháo quá.” Khó ăn rồi, hắn không dám nói ra, cho tới bây giờ hắn đều không ăn đồ ngọt, cháo này phải nói là ngọt lợi hại, cứ nhiên làm cho hắn bị sặc.

“Quá cái gì?” Quý Linh Linh giống như một cô bé nhỏ bộ dạng kiêu căng, vẻ mặt như đang mong đợi người bạn nhỏ khen ngợi đồ ăn của mình.

“Quá. Ăn ngon rồi, khụ.” Hắn có chút sát phong cảnh mà ho lên lần nữa.

“Thật sao?” Nhưng khuôn mặt cô tỏ vẻ không tin, không có ai ăn được món ăn ngon, mà lại lộ ra vẻ mặt kia.

Lãnh Dạ Hi không tiếp tục trả lời, mà trực tiếp dứt cô ăn cháo tiếp.

Thành phố T nổi tiếng nhất cháo hoa quế, dĩ nhiên là ăn ngon nhất rồi, tất nhiên là hắn cũng sẽ không nói. Hơn nữa không nghĩ tới Quý Linh quả thật rất kén ăn, cũng may hắn đã sớm chuẩn bị, mua tổng cộng những năm vị cháo.

Lãnh Dạ Hi sau khi dứt Quý Linh Linh ăn no, lại tìm bác sĩ đến kiểm tra vết thương cho cô, lại bởi vì quan hệ của bọn họ, hắn lại tìm một hộ lý cao cấp, giúp Quý Linh Linh tắm rửa, làm xong những việc đó, cũng gần đến buổi trưa rồi.

Còn chưa ăn cơm trưa, Quý Linh Linh lại kêu bụng không thoải mái.

Lãnh Dạ Hi còn tưởng rằng vết thương của cô có vấn đề, cuống quýt đi gọi bác sĩ, ai ngờ bác sĩ lại nói, là do Quý Linh Linh lúc sáng đã ăn quá no.

Lau, ăn quá no

~Sau khi bác sĩ rời đi, vẻ mặt Quý Linh Linh xấu hổ, thật sự là mất mặt a.

“Được rồi, nếu buổi sáng ăn quá nhiều, buổi trưa trước hết đừng ăn nữa. Tôi nghĩ là em thích ăn bánh hoa quế, xem ra hiện tại lại không thể dùng nó rồi.” Khuôn mặt Lãnh Dạ Hi tỏ vẻ đáng tiếc, thế nhưng hắn lại cố ý cầm bánh hoa quế dụ Quý Linh Linh.

Quả nhiên.

“Bánh hoa quế!” Quý Linh Linh nghe vậy, thân thể lập tức ngồi ngay ngắn lại, căn bản không để ý đến việc có đang đau bụng hay không.

” Bánh hoa quế ở thành phố T khá nổi tiếng, không biết em đã từng ăn chưa?”

“Ăn rồi, ăn rồi!” Cho đến bây giờ, cô mới được ăn có một lần, bởi vì chỗ bán bánh hoa quế quả thực khá xa, cho nên cô mới chỉ được ăn có một lần khi còn bé.

“A, ăn rồi coi như xong, tôi ném đi.” Lãnh Dạ Hi nhìn thấy tâm tư của Quý Linh Linh, cô gái này thật sự không biết dấu điểm nét mặt của mình một chút nào, cho dù ai nhìn thấy cũng nhận ra được, nước miếng của cô cũng sắp chảy ra ngoài rồi.

“Chớ a! Đừng ném cái đó, tôi.”

“Bụng của em bây giờ không thoải mái, dù sao cũng không ăn được.”

“Tôi. Tôi không ăn được, thì cũng có thể nhìn nha, có đúng không?” Có trời mới biết lúc này Quý Linh Linh đang suy nghĩ giá như cô có hai cái dạ dày, một cái để chứa món điểm tâm ngọt, một cái để dành cho bữa ăn chính.

“Chỉ nhìn thôi?”

“Ừ, lãnh tổng, tôi chỉ liếc nhìn thôi!” Liếc mắt nhìn cũng có thể bóc tách nó nha.

“Gọi tên tôi!”

“Ách. Tôi.”

“Vậy tôi đi ném.”

“Lãnh Dạ Hi!” Lãnh phí là đáng xấu hổ nha!

“Làm gì?” Một tên con trai cổ ý xoay người, cho cô một ánh mắt nghi hoặc.

“Tôi. Tôi chỉ liếc nhìn thôi.”

“Em lại không thể ăn.”

Một câu nói làm Quý Linh Linh á khẩu không trả lời được.

“Ai ôi. Cánh tay của tôi.”

“Thế nào? Quý Linh Linh em làm sao vậy?” Đứng ở cửa, Lãnh Dạ Hi vừa thấy cô kêu đau, vội vã đi tới bên cạnh cô, đem bánh hoa quế ném lên trên bàn.

“Tôi. Cánh tay vừa đau, giống như mới vừa rồi đụng phải.”

“Không phải đã nói cho em biết không được lộn xộn sao? Tại sao không nghe lời?”

“Nhưng là, tôi. Tôi muốn nhìn bánh hoa quế.” Quý Linh Linh rụt cổ lại, cúi đầu, sợ lại sẽ bị dạy dỗ.

Lãnh Dạ Hiếm có chút ngây ngẩn cả người, cô là có bao nhiêu muốn ăn.

“Vậy chỉ được ăn một khối thôi.” Hắn thật sự có chút không chịu nổi ánh mắt này của Quý Linh Linh, suy cho cùng vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy một người phụ nữ vì đồ ăn, lại có thể liều mạng như vậy.

“Có thể ăn?” Tròng mắt của Quý Linh Linh nhất thời phát sáng.

“Nếu như không để cho em ăn, tôi thấy cái người này của em nửa ngày cũng không chịu đành hoàng.” Lãnh Dạ Hi có cảm giác chịu thua cô, “Nhưng là, chỉ có thể ăn một ít, nếu không lại bị đau bụng.”

“Ừ, được, được.” Quý Linh Linh nghe xong lời này, mặt mày lập tức hớn hở.

“Oa, là màu hồng đấy! Thật dẻo a, đó. Thơm quá, rất ngọt a!” Lãnh Dạ Hi cũng chỉ vừa đem túi mở ra, Quý Linh Linh nhìn mà muốn trợn tròn hai mắt, một bộ giống như muốn đem cả vỏ túi đựng cũng ăn luôn.

Lần này Lãnh Dạ Hi thật sự không nhịn được bật cười, Quý Linh Linh a Quý Linh Linh, em rốt cuộc còn có bao nhiêu điều thú vị mà tôi không biết, lại vì ăn đồ, mà ngay cả vết thương cũng không thèm để ý, quan trọng hơn, hắn đã tìm được cách để kéo gần khoảng cách giữa hai người lại.

“Oa!” Quý Linh Linh cũng không kịp lấy tay đón, mà trực tiếp đưa miệng tới cạnh tay Lãnh Dạ Hi, cắn một miếng lớn.

“Ăn từ từ, cẩn thận nghẹn.” Hắn không thể không thừa nhận, hắn sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người phụ nữ có tướng ăn giống như là hổ đói vậy.

“Ừ. Ừ.” Quý Linh Linh vừa gật đầu, vừa nhai miếng thật to.

“Chậm một chút, cũng không có ai tranh của em.” Trong nháy mắt, một khối lớn bánh hoa quế cứ như vậy bị Quý Linh Linh ăn sạch, nhìn cái miệng nhỏ nhắn khi ăn của cô, trong khoảng thời gian ngắn hắn thật không nghĩ được, cô đến cùng có bao thích thú với mùi vị này.

“Đó. Mùi vị này, ách. Thật là khiến người ta cảm thấy thèm a.” Quý Linh Linh vừa cảm thán, vừa liếc bánh hoa quế còn dư lại trong tay Lãnh Dạ Hi.

“Không cần nhìn, không được phép ăn nữa.” Câu nói của Lãnh Dạ Hi liền chặt đứt ý nghĩ trong đầu cô.

“Nha.” Quý Linh Linh liếc mắt nhìn thức ăn ngon ở ngay phía trước, lại không thể động nửa phần. Ai, cuộc sống bị bức bách thật đau khổ, có thức ăn ngon tới tận tay, lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

Dù sao cũng không thể ăn nữa, vậy chờ chút thể lực, trước tiên phải ngủ một giấc.

Quý Linh Linh uất ức nhìn Lãnh Dạ Hi một cái, lại lưu luyến nhìn bánh hoa quế trong tay hắn một chút, cái bụng khốn kiếp này, thể nào mà ăn nhiều chút cũng không chịu nổi đây? Ai. Lại than một tiếng, cô mới chậm rì rì chuẩn bị nằm xuống .

“Quý Linh Linh, ăn thêm một khối nữa, cũng chỉ có thể ăn một khối nữa thôi đấy.” Lãnh Dạ Hi hoàn toàn hết cách, chỉ vì một khối bánh hoa quế, lại có thể làm cô nhìn mình bằng ánh mắt u oán như vậy, nếu như không cho cô ăn, vậy hẳn thật sự cảm thấy có chút quá đáng rồi.

“Có thật không? Có thật không? Lãnh Dạ Hi, tôi thật sự yêu anh nha!” Nếu như không phải là một cánh tay của cô bị thương, lúc này Quý Linh Linh nhất định sẽ nhảy dựng lên cho Lãnh Dạ Hi một cái hôn hôn thật lớn.

Lãnh Dạ Hi đưa tay捏了捏 gương mặt của cô, “Quý Linh Linh, em còn ăn nữa, sẽ càng ngày càng mập .”

“Ghét! Thời điểm ăn không được phép nói mập a . Nhanh lên một chút á..., cho tôi thêm một khối thôi.” Quý Linh Linh lập tức giả bộ thành bộ dáng thỉnh cầu, cô thật sự muốn ăn, hơn nữa là thêm không chịu được.

Lãnh Dạ Hi làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ, để cho cô ăn thêm một khối, thể nhưng đã có lần một thì sẽ có lần thứ hai, có hai liền ba. Dùng cái này tuần hoàn, cho đến cuối cùng, sáu khối bánh hoa quế cũng vào hết bụng Quý Linh Linh.

“A, chén nước cho anh.” Lãnh Dạ Hi nhận lấy chén nước, khuôn mặt kinh ngạc.

“Đó. Thật thoải mái a.” Quý Linh Linh hài lòng nằm trên giường bệnh, trên khoe miệng còn treo nụ cười, chỉ thấy cô lấy tay vỗ vỗ bụng mình, “Cuộc sống thật mỹ mãn a.”

Lãnh Dạ Hi đem chén nước để sang một bên, thì ra Quý Linh Linh cũng rất dễ thu phục . Vậy có phải đại biểu, chuyện kể tiếp cũng có thể thuận buồm xuôi gió chứ?

=hoa lệ phần cắt =

“Lão đại, anh phải đi đâu vậy?” Quách Hiểu Lượng nhìn Tần Mộc Vũ cầm chìa khóa xe, bộ dáng muốn rời đi.

90. Chương 90: Cầm Tù

Editor: Bì Ngạn Hoa

Lãnh Dạ Hi lái xe đưa Quý Linh Linh và Thẩm Hiểu Phi đến biệt thự nhà họ Quý, dọc đường đi Quý Linh Linh lo lắng thấp thỏm vì không biết nên ăn nói với mẹ về chuyện này như thế nào, đối với cái việc nói lão cô không hiểu rõ cho lắm. Nhưng sau khi về đến nhà, cô lại thấy một tờ giấy.

Linh Linh:

Sáng sớm ngày mai mẹ đi thành phố A, trường bọn ta cố tổ chức hội nghị nghiên cứu, đại khái là đi khoảng một tháng. Điện thoại di động của con mẹ không gọi được, nên chỉ có thể viết giấy để lại cho con. Tự lo ành nhé con.

Mẹ yêu của con!.

Quý Linh Linh để xuống tờ giấy, vốn đang lo muốn chết giờ lại thoải mái hơn rồi. Thẩm Hiểu Phi giúp cô đem mấy thứ trong cốp xe xuống, sau đó nói vài câu với Lãnh Dạ Hi, rồi anh ấy đi.

Trở lại phòng, giờ chỉ còn sót lại cô và Thẩm Hiểu Phi.

“Này, sao chả làm gì mà Lãnh Dạ Hi kia lại đi nhỉ?” Thẩm Hiểu Phi trực tiếp ngồi bên cạnh Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh nhướn mày lên, nhìn Thẩm Hiểu Phi, vẻ mặt đã rất rõ ràng, cậu nghĩ như thế nào?

“Tại sao anh ta không ở lại, bồi dưỡng tình cảm với cậu nhỉ? Đây chính là thời cơ tốt mà, ở nhà cậu thì mối quan hệ được tăng thêm một bậc đó nha.” Thẩm Hiểu Phỉ nghiêng nhiên trở thành khách xem cuộc vui.

“Cậu không ngại chuyện này đủ lớn nên tới tìm mình à?” Quý Linh Linh hỏi ngược lại.

“Có cái gì lớn lao đâu chứ, dù sao hai người bọn cậu cũng tâm cam tình nguyện, có gì không tốt? Đã nói rồi, Lãnh Dạ Hi có thể chăm sóc người, đây quả thực là một chuyện tốt vô cùng tốt. Bên cạnh có một tên đàn ông thế đấy, mà cô không rung động được à?” Bàn tay be bé chọc chọc vào ngực Quý Linh Linh.

“Nếu như mình dễ dàng rung động như vậy, thì trước đây đã có bao người đàn ông hả?” Quý Linh Linh cúi đầu cười cười, đối với ẩn ý trong lời nói của Thẩm Hiểu Phỉ thì nên giả lơ đi là tốt nhất.

“Cậu thích Mộ Ly? Bởi vì hai người các cậu xảy ra quan hệ?” Thẩm Hiểu Phỉ tắt nụ cười, hỏi nghiêm túc.

Quý Linh Linh dừng lại một chút, không có ý trả lời Thẩm Hiểu Phỉ.

“Mình và Tần Mộc Vũ cùng xảy ra quan hệ, nhưng đôi với chuyện đến với nhau thì mình không có khái niệm đó.”

“Cậu nói cái gì?” Quý Linh Linh nghe vậy, trên mặt thì có vẻ giật mình nhưng bên trong lại không để ý đến chuyện này.

“Đồ ngốc, nét mặt của cậu là ý gì đấy? Trước cái chuyện lên giường còn nhiều thứ lắm, thích này, cơ thể hợp này, là được rồi, dù sao tất cả mọi người chơi với nhau vui vẻ là được thôi mà.” Thẩm Hiểu Phỉ tiện tay vuốt mái tóc dài của mình, giọng nói cực thanh thản, giống như chả để ý mấy vụ này.

Thẩm Hiểu Phỉ vẫn luôn là một người con gái có tác phong làm việc gan dạ, Quý Linh Linh hiểu rõ.

“Không có, chỉ là không hiểu sao các cậu lại nhanh như vậy thôi. Chuyện lên giường, cũng không có nhiều vấn đề. Người chạm người, có thể thích hợp thì chuyện này cũng là điều bình thường thôi.” Quý Linh Linh ngã mình lên ghế sofa, cúi thấp đầu nói.

“Vậy còn cậu, cậu và Lãnh Dạ Hi cũng có duyên rất lớn đấy, có cảm giác với anh ta không?”

“Anh ấy là cấp trên, còn mình là nhân viên, nên phải cố gắng làm việc, cuộc sống còn dựa vào anh ấy rất nhiều, cậu thử nói mình có cảm giác gì với anh ấy?” Quý Linh Linh vẫn tỉnh táo hỏi ngược lại như cũ.

“Chỉ như vậy? Cậu không cảm nhận được à? Lãnh Dạ Hi có tính cách như thế nào, chắc chắn cậu hiểu rõ hơn mình.”

“Cảm nhận cái gì đây? Qua nhiều năm như vậy, đàn ông có tình cảm với mình rất nhiều, nếu như bản thân mình cảm nhận ra được, vậy thì không ổn đâu. Mình không thể bởi vì anh ấy chăm sóc có mấy ngày, thì mình phải lấy thân báo đáp, cậu nghĩ chuyện này nên thế nào đây?” Quý Linh Linh nhìn Thẩm Hiểu Phỉ, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói trầm ổn, trừ khuôn mặt lạnh tanh như cũ, thì mọi chuyện vẫn như lúc ban đầu.

“Vậy cậu có cảm giác gì với Mộ Ly? Quý Linh Linh, cậu hãy nghe mình nói này, cậu và anh ta không thích hợp. Hai người các cậu căn bản không thuộc một nước, sự chênh lệch giữa bọn cậu quá lớn, cho dù sống chung với nhau một chỗ đi, cũng chỉ là trường hợp đau lòng mà thôi, “yêu mền” thứ người này thì không tồn tại được lâu đâu.” Thẩm Hiểu Phỉ nghiêng người tựa lên ghế sofa, vẻ mặt cực nghiêm túc.

Im lặng chốc lát, Quý Linh Linh từ từ trả lời, “Mình không biết là cảm giác gì, bây giờ mình chỉ muốn nghỉ ngơi và không suy nghĩ nhiều nữa, mong vết thương mau lành rồi cố gắng làm việc mà thôi.”

“Lấy luôn cái bệnh tình cậu nói luôn đi, ban ngày mà bị người ta chém, xã hội bây giờ có pháp luật trừng trị, thế mà lại xuất hiện cái tình huống như vậy. Quý Linh Linh, nếu như cậu và Mộ Ly tiếp tục ở cùng nhau, mình có thể biết trước cậu gặp thêm phiền phức nào không?” Cô gấp gấp, Cô o ầu, cuộc sống Quý Linh Linh vốn phẳng lặng, không thể xuất hiện mấy cái thứ “Thuốc cấm” “Người giới thượng lưu” ” Sự việc bạo lực” như thế này, bây giờ lại xảy ra, đáng lẽ không nên có mới đúng.

Quý Linh Linh cúi đầu lần nữa, tay trái ôm lấy mu bàn tay phải, mơ hồ vẫn có thể cơn đau do kim tiêm để lại.

“Hiểu Phỉ, cậu cảm thấy mình nên làm thế nào?”

” Từ bỏ Mộ Ly, lựa chọn Lãnh Dạ Hi!” Giọng nói của cô kiên định, tựa như đã chuẩn bị từ trước.

Nhất thời trong đôi mắt Quý Linh Linh chứa đầy nước mắt, “Cậu nghĩ, từ bỏ một người rồi chọn người khác, là một việc rất đơn giản sao?”

“Linh Linh.” Nghe được sự run rẩy trong giọng nói và nhìn thấy vẻ mặt bi thương của cậu ấy, cô..

“Mình yêu anh ấy.” Quý Linh Linh nói nhẹ nhàng, trong lúc cúi đầu nước mắt chợt rơi xuống.

Thẩm Hiểu Phỉ ngẩn ra, cô thật không ngờ Quý Linh Linh lại bộc trực như vậy, trong lúc nhất thời, cô không biết nên nói cái gì tiếp theo.

“Nhưng mà, mình lại không dám yêu anh ấy.” Quý Linh Linh tiếp tục nói, “Giống như cậu nói, mình và anh ấy là người của hai thế giới, bọn mình chỉ là hai đường thẳng chéo nhau, cắt nhau một lần rồi từ bỏ nhau vĩnh viễn. Mình bây giờ, rất đau.”

Nói xong, Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, dựa người lên thành ghế, nâng tay trái che mặt, như đang che đi sự đau thương của mình.

“Linh Linh.” Chưa bao giờ cậu ấy mềm yếu như vậy, tâm trạng Thẩm Hiểu Phỉ chợt trầm xuống.

“Mình sẽ nghe lời của cậu, sẽ quên anh ấy, sẽ không có bất kỳ day dưa gì với anh ấy. Mình. Mình muốn trở lại cuộc sống của chính mình, cố gắng vì công việc, ngoan ngoãn chăm lo cuộc sống của mẹ và em trai, vậy là mãn nguyện rồi. Mình không phải là người có thể chống lại gió to sóng lớn, cũng không phải là người đặc biệt ưu tú, có thể được một người đàn ông ưu tú yêu. Thật ra thì, cho tới bây giờ, mình đã hiểu rõ nó rồi.”

“Quý Linh Linh, cậu đang nói bậy bạ gì vậy? Là cậu và Mộ Ly không thích hợp, đừng có đi hạ bản thân mình như vậy chứ! Mình lén đi điều tra ít thông tin về Mộ Ly, tài liệu của anh ta chỉ liệt kê ba năm trở lại đây thôi, còn lại đều trống không. Nếu như anh ta là một người bình thường, tại sao không có tài liệu trước kia? Một người lính, có thể làm cho tài liệu về mình được bảo mật, thật sự mình không đoán ra được anh ta là ai. Nếu cậu và anh ta ở chung với nhau, nhiều nhất là sự tổn thương mà thôi, cậu không thể không chế được anh ta.” Thẩm Hiểu Phỉ một hơi đem hết những lo lắng trong lòng mình nói ra.

Quý Linh Linh thật sự thấp kém, yêu một người mà lại có thể sợ hãi ư?

91. Chương 91

Sáng ngày thứ hai ở nhà họ Mộ, trời mới tờ mờ sáng, Quý Linh Linh đã rời giường, có lẽ do cô ngủ quá nhiều cho nên mới có cảm giác tỉnh táo sớm như vậy.

Nhìn ánh mặt trời, cảm thụ làn gió mát buổi sớm, thật ra ở trong núi non này vẫn có chỗ tốt, ngoại trừ mây giăng kín thì khí hậu rất là trong lành. Có lẽ cô dậy hơi sớm, lúc đi vào trong sân vườn thì thấy có mấy người mà thôi, thật ra thì như vậy cũng tốt, điều này có thể khiến cô đi thăm một vài chỗ.

Gió buổi sớm man mát lạnh, cô kéo chặt áo ngủ, theo con đường lát đá đến phía sau biệt thự. Nhưng lúc vừa bước tới đó, Quý Linh Linh cô đã bị khung cảnh trước mắt làm hoảng sợ.

Chỉ cách một bức tường thành, sân vườn sau biệt thự này đã trở thành một đất nước khác. Một bụi một đám, ở phía xa xa còn có một nhà trồng hoa nữa.

Quý Linh Linh không thể tin nổi há miệng thành chữ O, nơi này quả thật là tuyệt vời, nhìn những đóa hoa khác nhau, trong lòng cô không khỏi rạo rực. Nhìn hoa cỏ xinh đẹp hai bên lối đi, rồi cái nơi phía xa kia, cô nhìn thấy hai người trùm đầu đang cặm cụi làm gì ở đó. Có lẽ là người chăm sóc hoa ở đây.

“Xin hỏi, các dì đang làm gì vậy ạ?” Quý Linh Linh đi lên phía trước, thì ra hai dì ấy đang loay hoay với đồng hoa Bách Hợp.

Vừa thấy có người đến, hai người đồng thời quay đầu lại, khi thấy Quý Linh Linh thì sửng sốt vài giây, sau đó vội vàng đứng lên, mặt mũi tươi cười: “Cô Quý, buổi sáng tốt lành.”

“Hả? Các dì biết cháu hả?” Quý Linh Linh cũng mỉm cười đáp lại, hai người này tuổi chừng trên năm mươi, tình tình chắc cũng rất tốt.

Một dì hơi mập mập lên tiếng, “Biệt thự họ Mộ có cô gái xinh đẹp ghé thăm, bọn tôi cũng tự nhiên biết người đó là ai.” Bà chỉ nói tương đối thôi, chứ chuyện quán gia Phương và hai nữ giúp việc kia bị thôi việc mọi người đều biết.

Mà nguyên nhân có lẽ do cô gái xinh đẹp trước mặt bây giờ. Nhưng bọn họ vẫn không hiểu lắm, nghe nói cậu Mộ muốn đưa cô gái này đến nhà làm người giúp việc, tuy nhiên điều hay ở đây là khi quán gia Phương mới mắng nhiếc cô ấy mấy câu thì đã bị đuổi. Nghĩ kỹ đi, quán gia Phương ở chỗ này cũng được coi là người có lai lịch rõ ràng, nếu không sẽ không trở thành quán gia đại diện. Nhưng bởi vì lớn tiếng với ‘người làm’ mà khiến cậu Mộ phát bực, chắc hẳn quan hệ giữa cô gái này và cậu ấy không thấp.

“Cám ơn.” Quý Linh Linh khẽ vuốt cằm, “Chỗ trồng hoa này do hai dì lo à? Rất đẹp.” Cô nói xong, lớn đến từng này ngoại trừ nhìn thấy hoa tươi trog vườn thực vật, thì nơi này công nhận rất đẹp.

“Hai chị em chúng tôi chăm lo ở đây, xử lý theo đúng thiết kế của nó mà thôi.” Dì hơi mập cười ôn hòa, khiến lòng Quý Linh cũng thoải mái.

“Vườn hoa lớn như vậy, thật sự khổ cho hai dì, có thể nuôi dưỡng hoa tươi đẹp thành như vậy, rất tốn công.” Quý Linh Linh cong khóe môi, mới sáng sớm mà đã vui vẻ như vậy rồi, cả người cô giờ đều cảm thấy rất thoải mái.

“Cô Quý, cô thích hoa gì, chúng tôi cắt xuống cho cô vài đóa.”

“A, không cần đâu, bọn chúng ở nơi này mới đẹp chứ, nếu tự nhiên cắt đi thì ảnh hưởng y đến mỹ quan.” Quý Linh Linh nói lời cự tuyệt, cô không đành lòng nhìn mấy bông hoa xinh đẹp này, bởi vì cô yêu thích mà bị tước đi sinh mệnh của mình, quan trọng hơn là cô bị dị ứng với phấn hoa.

“Cô Quý, cô đúng là người tốt.”

Nghe lời khen tặng, Quý Linh Linh cũng không nói gì thêm, lặng lặng đứng đó nhìn xung quanh.

“Hoa màu tím bên kia là hoa gì vậy ạ?”

“A, đó hoa oải hương tím Lavender” Dì mập mập giới thiệu. (BB: 1 trong 4 loài hoa bạn Bì thích ~: Tử đằng, Bì ngạn, bằng lăng, oải hương.)

“Ôi, màu tím thật đẹp.” Quý Linh Linh vui vẻ lắm bấm một mình.

“Cô Quý, tôi lấy một cái hình trái tim nhỏ cho cô nhé, chút đưa tới phòng cho cô được không?” Dì mập vội vàng tiếp lời.

“Hả? Nhỏ?” Quý Linh Linh nhìn dì ấy, không hiểu câu ấy có nghĩa gì.

“Cô Quý, cô tới bên này đi.”

Quý Linh Linh theo chỉ dẫn của dì mập ấy, đi về phía nhà trồng hoa.

“Những thứ này là gì?” Vừa vào nhà ươm, đã thấy ngay một chậu hoa. “Oa, còn có ngôi sao năm cánh nữa à?” Quý Linh Linh không khỏi thở dài nói.

“Những thứ này đều do cậu Mộ tìm người chế tạo chậu hoa, cậu Mộ đã nói, hoa dù có cho vào chậu thì cũng phải theo phương thức nào đó để biểu thị cái đẹp của nó. Cô xem mấy loại hoa này đi, theo từng kiểu chậu, cuối cùng thì trở nên đa dạng, đẹp mắt.” Dì giống như đang tự khen mình vậy, trên mặt không khỏi toát ra vẻ hài lòng.

Không ngờ Mộ Ly còn là người như thế, nhưng nói thật, làm như thế này thì mấy loại hoa này trở nên đầy màu sắc hơn rất nhiều.

Dì thấy vẻ mặt say mê của Quý Linh Linh, “Cô Quý, cô chọn hai chậu đi, chút đưa về phòng.”

“Ha ha, không cần.” Quý Linh Linh lại cự tuyệt một lần nữa, ngoại trừ vấn đề dị ứng với phấn hoa, còn có một nguyên nhân nữa, cô tới nơi này cũng không phải làm khách .

“Như vậy.” Dì thấy Quý Linh Linh không nhận, nên bà có hơi thất vọng.

“Được rồi, cháu cũng không nói chuyện với dì nữa, mất công làm trẻ nãi công việc của dì, con đi trước” Nơi này đúng là đẹp thật, có lẽ cô vẫn còn nhiều thời gian để thưởng thức bọn chúng.

“Cô Quý có thời gian thì cứ tới đây ngắm hoa nhé.”

“Dạ, sẽ tới.” Dứt lời, Quý Linh Linh lần nữa kéo chặt áo ngủ, xoay người rời đi.

“Chị béo à, rốt cuộc cô Quý này với cậu Mộ có quan hệ như thế nào?” Lúc này một người khác xử lý hoa khác tiến lại gần hỏi han, cả mặt đều viết rõ chữ nhiều chuyện.

“Thế mà còn chưa nhìn ra à?”

“Gi?”

“Chắc chắc cô Quý này rất đặc biệt với cậu Mộ, em gặp qua người nào khác tới vườn sau biệt thự này chưa?”

“Đúng vậy, nơi này ngoại trừ cậu Mộ và hai người xử lý chúng ta, thì chả có ai dám vào cả. ” Phải công nhận điều này là thật.

“Biết không, quản gia Phương là ai chứ, bà ta có quan hệ rất tốt với quản gia Ngô của chúng ta, hơn nữa còn là quản gia đại diện, bảo đuổi là đuổi ngay đấy. Còn nữa, em có từng thấy cậu Mộ đuổi việc người làm từ nhiều năm nay chưa?” Dì mập này càng nói càng sáng tỏ.

“Em nghe nói, người ở đây dù có từ chức thì cậu Mộ cũng ột số tiền để an ủi sau này, thật đúng là chưa từng thấy cậu chủ làm như vậy bao giờ.”

“Chính chị nghe thấy, cũng bởi vì quản gia Phương nói mấy cậu nặng nhẹ với cô Quý, không nói hai lời, trực tiếp đuổi bà ấy đi.”

“Trời ạ, cái cô Quý này cũng thật lợi hại, em nhìn sao cũng thấy cô ấy rất bình thường, cũng không phải người nổi trội gì.”

“Chị cũng thấy cô Quý này là người rất biết đạo lý, em xem ban nãy cô ấy đối xử với chị rất khách sáo. Cậu Mộ lợi hại như vậy, nhất định phải có được người con gái nét na.”

“Nhưng. Tại sao ngày hôm qua cậu Mộ lại nói, đem cô Quý ấy thành người làm chứ?”

“Chị nghĩ chuyện này hoặc là bọn họ nghe lầm, hoặc là do cậu Mộ với cô Quý đang giận dỗi nhau thôi. Em nghĩ kỹ đi, cậu Mộ thương cô Quý như vậy, hẳn tâm để cho cô đi làm người ở à? Mà hai người họ còn trẻ như vậy, bảo có xích mích chắc cũng có. Mới nãy nhìn tâm trạng cô Quý không tệ, đây chính là vợ chồng sợ gây nhau đầu giường, cuối giường làm hòa.”

“Ừ ha, chị béo, nghe chị nói vậy em cũng thấy đúng lắm.”

“Đúng mà! Chị béo đây cũng được coi lớn hơn em mấy tuổi đúng không? Mình chăm chỉ làm đi, được hai chậu hoa đẹp đẹp thì mang cho cô Quý đó ngắm.”

“Đúng đúng đúng, bên kia có hoa Tulip Hà Lan mới nhập về, đẹp lắm.”

“Em cũng tinh đấy! Được, trước tiên ta đem hoa bách hợp qua vườn sau đi, chút đi lấy mấy thứ khác.” Dì mập cười cười đi làm.

“Đi đâu vậy?”

Quý Linh Linh vừa đi vào phòng khách, thì Mộ Ly vừa đâm đầu đi tới, gương mặt giống như không có chuyện gì. Lão Trung đứng bên cạnh anh, hàng lông mày nhíu thật chặt, mới vừa rồi cậu Mộ đến tìm cô Quý nhưng không gặp được, cả người lẫn sắc mặt đều thay đổi, bây giờ gặp rồi không biết như thế nào đây? Hai người bọn họ thế nào vậy nhỉ, ngay cả thái độ cũng thay đổi.

“Tùy tiện đi lòng vòng.” Đầu cô cũng không ngẩng, học dáng vẻ của anh ta mà nói chuyện.

“Đi lòng vòng ở đâu?” Ngay cả chủ ngữ cũng lười phải thêm.

“Không biết, chỉ biết chỗ đó nhiều hoa.”

Chết. Lão Trung nghe thấy câu này, có cảm giác trái tim mình đang tăng tốc đập liên tục, cô Quý đi tới sân sau biệt thự, mà nhà họ Mộ có quy định, những người không có nhiệm vụ cấm đi vào sân sau.

“Gi? Cảm giác như thế nào?” Nhưng trọng giọng nói Mộ Ly lại không mang theo giận.

“Tuyệt vời.” Quý Linh Linh trả lời có chút lười biếng, quay một vòng, cánh tay của cô hơi đau, “Tôi muốn về phòng ngủ.” Nói xong, cô lướt qua người anh ta, đi lên lầu trên.

Mộ Ly đứng nguyên tại chỗ, đợi cô đi rồi, mới xoay người nhìn bóng lưng đang trên lầu.

Lão Trung giơ tay lên, không để lại dấu vết lau trán, hừ chết ông rồi! Cái sân sau đó, ông còn không dám bước vào, có trời mới biết, nếu như ông đi vào đó, cậu Mộ sẽ biến thành cái vế như thế nào.

“Chúng ta đi thôi.”

“Cậu Mộ, cậu còn chưa ăn điểm tâm.” Lão Trung cúi đầu đứng sau lưng anh, lên tiếng.

“Một lát có cuộc họp, chúng ta bây giờ sắp muộn rồi.” Mộ Ly nói xong, lập tức bước nhanh ra ngoài.

Lão Trung sững sờ, biệt thự Viễn Sơn cách trung tâm thành phố hai tiếng đồng hồ, biết rất rõ lần này bản thân mình về tổng bộ không quân sẽ nhận rất nhiều nhiệm vụ, thế mà lại đi tới đây ở? Chẳng lẽ muốn ông rèn luyện kỹ năng lái xe? Ai, Lão Trung lắc lắc đầu, lòng cậu Mộ sâu không lường được.

Mới quay lại phòng thì hai người giúp việc đến tìm cô.

“Cô Quý, đi ăn cơm thôi.”

Quý Linh Linh đã ăn tức đến no rồi, giờ ăn gì chứ?

“Hai người vào đi.” Quý Linh Linh ngồi lên giường, nhìn hai cô gái nhỏ đứng bên cửa.

“Có chuyện gì vậy cô Quý?” Hai người này nhìn qua thì biết tuổi không lớn bao nhiêu, nhưng từ lời nói cũng nhận ra được tác phong làm việc.

“Em gọi là gì?” Quý Linh Linh chỉ cô gái có mái tóc dài.

“A Tú.”

“VẬY còn em?”

“Ari.”

“A ~ đẹp lắm! Hai người lớn lên chắc chắn rất đẹp.” Quý Linh Linh nói vô tư, nhưng A Tú và Ari trước mặt lại không tỏ vẻ gì.

Quý Linh Linh nhìn hai người, tròn mắt đảo vòng vòng, “Tôi không đói bụng, nhưng muốn ăn mỳ hoành thánh ở thành phố T, giờ tôi đi mua, hai người ở đây chờ tôi được không?” Cô rõ ràng có ý muốn dụ dỗ, ngay cả cách nói chuyện cũng giống một đứa trẻ đang vòi vĩnh.

“Không được!” A Tú lên tiếng chặn đứt hành động này.

Cái gì! Vô tình cự tuyệt, đã thế cự tuyệt rất chi nhanh gọn?

“Cô Quý à, Cậu Mộ đã sai bảo rằng, không để cho cô đi ra ngoài.” Cái gương mặt A Tú kia cũng học theo Mộ Ly ư? Mặt không chút thay đổi, nói chuyện ngang ngang, mới lớn chừng đó mà như vậy rồi sao?

Không. Không để cô đi ra ngoài? Chẳng lẽ nghĩ vậy hãm cô lại đây? Nghĩ khá lắm, không có cửa đâu! Quý Linh Linh cô một không có ngu, hai không nào tàn, chẳng lẽ bị vây hãm như vậy sao? Không có khả năng.

“Ai ya, như vậy đi, nhưng tôi không có hứng, giờ nuốt cái gì cũng không trôi. Ai, tôi đói quá đi, ngày hôm qua cũng chưa được ăn no, nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc đói đến ốm mất.” Quý Linh Linh lập tức làm bộ

đáng thương, kèm theo tiếng than thở buồn khổ, cơ thể tự nhiên ngã quỵ xuống, tựa như một người không có xương. Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ không có tinh thần.

A Tú và Ari nhìn nhau một chập, rồi luống cuống không biết làm gì.

“Cô Quý à, giờ ăn chút ít đi cái đã, mì hoành thánh. Cô thật sự không có khả năng đi mua đâu” Cậu Mộ đã sớm dặn dò, tuyệt đối không để Quý Linh Linh đi khỏi đây, nhưng nếu cô Quý đói đến ớn thì có được đi ra ngoài hay không?

“Ai, được rồi, không có hoành thánh thì cái gì cũng nuốt không trôi. A Tú Ari, hai người đi ra ngoài đi, tôi đi ngủ một lát.” Quý Linh Linh vừa nghe thế thì biết kế hoạch của mình đã thất bại! Không khỏi ngửa mặt lên nhìn trời than thở.

“Vâng” Hai người cùng đáp lời, đi ra ngoài.

Quý Linh Linh thấy hai người đi rồi, cái bụng lại kêu ùng cù. Cô vuốt bụng, ” Kêu à, kêu thì có ích gì chứ, mới vừa rồi bảo ăn không trôi, giờ cũng đâu thể chạy xuống lầu ăn lấy ăn để được. ”

Câu này là do chính cô nói, kế thứ nhất thất bại rồi, nhưng cô không sợ, cố còn kế hoạch thứ hai thứ 3 thứ n, không lo!

Mơ mơ màng màng ngủ thẳng cẳng tới trưa, “Cô Quý, ăn cơm trưa thôi ạ.” Vừa đúng lúc ngoài cửa vang lên âm thanh mời mọc.

“A, đến đây.” Quý Linh Linh một tay xoa đầu, chậm rãi bò dậy. Cúi cái đầu, ngồi bên mép giường, không thể ngủ như vậy nữa, đầu cứ đau như búa bổ.

Vừa mở cửa ra, A Tú Ari đã đứng ngay tại cửa hầu hạ.

“Cậu Mộ về rồi, đang chờ cô xuống ăn cơm.”

“Chờ tôi?”

“Đúng vậy.”

Đúng là kỳ quái, mắc mớ gì anh ta chơi cái trò này? Còn đi chờ cô? Còn muốn cô hất thức ăn lên người anh ta à? Vuốt cái bụng không chịu im lặng, Quý Linh Linh cũng không muốn suy nghĩ nhiều, đi theo họ.

Đến phòng khách, đã thấy Lão Trung đứng bên cạnh Mộ Ly, nhìn tổng thể, có vẻ đang đợi cô xuống ăn cơm thật.

Còn chưa ngồi xuống bàn ăn, cô đã ngửi thấy một mùi thơm, mùi gì vậy nhỉ? Vị thịt gì vậy? Còn là gì nữa.

Quý Linh Linh đi tới trước bàn ăn, không nhận được nuốt từng ngụm nước bọt.

Mì hoành thánh!

Ôi, đầu bếp ở đây là thần hã, cô muốn ăn cái gì thì có ngay thứ đó ư? Buổi sáng cô chỉ tính kể thôi, nhưng thật ra cô rất muốn ăn mì hoành thánh. Có lẽ thời gian trước cô bị Lãnh Dạ Hư làm hư rồi, giờ chỉ muốn được nuông chiều.

Không đúng, không phải là như vậy.

Quý Linh Linh nhìn chằm chằm tô mì hoành thánh một lúc lâu, lại quay đầu lại nhìn A Tú và Ari, chỉ thấy hai người này vẫn cứ cúi thấp đầu, không ý thức được Quý Linh Linh đang nhìn họ. Hai người này đúng là người tốt mà, biết cô muốn ăn mì hoành thánh thì bảo nhà bếp làm món này liền.

Khen ngợi tí.

Vừa vào ngồi, Quý Linh Linh ngẩng đầu liếc Lão Trung cái, ông ta đang cúi đầu.chắc đang đếm ngón chân của mình.

Rồi đem ánh mắt qua Mộ Ly, thế nhưng anh ta vẫn bày cái khuôn mặt giả chết kia ra, một chút cũng không nhìn ra anh ta đang nghĩ gì. Anh ta xem cô là bài vị chắc? Mỗi lần nhìn thấy cô như muốn cùng bái như

vậy à? Cô giật giật khoe môi, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không thốt ra nổi. Ăn cơm là khoảng thời gian vui vẻ nhất, đừng vì loại chuyện đó mà phá hư tâm trạng

Thấy Mộ Ly cũng không nói câu nào khó nghe, cô vội cầm thìa lên, bắt đầu uống canh.

“Chợt nói nhiều, chợt nói nhiều.”

Lão Trung nghe vậy, có chút khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn Quý Linh Linh đang cúi đầu, ôm chén, há miệng thật ta ăn mỹ hoành thánh. Ông lại im lặng đưa mắt nhìn sang Mộ Ly, quả nhiên cậu Mộ nghe thấy âm thanh này, mắt không chớp mà nhìn chằm chằm cô Quý.

Trời ạ, ai tới nói với Quý Linh Linh ăn cơm phải nhỏ giọng một chút đi, cậu Mộ không có tâm tình ăn cơm kìa.

Đang lúc Lão Trung đang cầu nguyện, ánh mắt Mộ Ly bắn qua.

Ông ngẩn ra, Mộ Ly liếc tô mỹ hoành thánh trước mặt mình, rồi liếc ông một cái.

A ~ hiểu rồi.

“Cô Quý, ăn từ từ thôi, còn nữa nè.” Lão Trung bưng tô mỹ của Mộ Ly sang cho Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, bởi vì này giờ ăn hơi vội vã, bên miệng cô còn dính cọng hành nho nhỏ. Cô có chút nghi hoặc nhìn Lão Trung, không hiểu cho lắm, ông ta muốn làm gì.

“Cho cô này.” Lão Trung lấy chiếc tô còn chút nước cạn dưới đáy trong tay Quý Linh Linh ra, “Ăn cái này đi.”

“Dạ vâng.” Đột nhiên hiểu ý Lão Trung làm gì rồi, thật sự khiến người ta cảm động mà, biết cô ăn khỏe nên bưng thêm một tô đến, nhưng tại sao lại đổi tô khác, múc một tô khác không được sao?

Quý Linh Linh nhận lấy tô mỹ trong tay Lão Trung, cũng không suy nghĩ nhiều, cúi thấp đầu ăn ngon lành.

Dáng vẻ khi ăn có tiếng động này, vừa có sắc vừa có vị. Nhưng có trời mới biết, lúc này A Tú và Ari đã vạch đen đầy mặt, may mắn thông báo trước với cậu Mộ rồi, cô Quý muốn ăn mỹ hoành thánh, không thôi đói đến ốm luôn thì chết.

Lão Trung quay đầu lại, liếc mắt nhìn Mộ Ly. Được được được, tự nhìn cũng biết rõ rành rành, sự lo lắng trên khuôn mặt của Mộ Ly đã tan đi hết rồi, mặc dù lúc này cậu ấy không cười, nhưng theo kinh nghiệm hiểu biết nhiều năm của mình, nhìn thấy cô Quý ăn vui vẻ như vậy, cậu ấy cũng an lòng.

Quý Linh Linh ăn một hơi hết hai tô mỹ hoành thánh, còn Mộ Ly chỉ ăn qua loa chút nên đã về phòng trước Quý Linh Linh từ sớm.

“Cô Quý ở chỗ này đã quen chưa?” Lúc này Lão Trung bu tới, từ tốn hỏi han..

“Ừ, trừ có chút buồn bực, thứ khác đều tốt.” Quý Linh Linh nói thật, hai ngày gần đây cô ngủ quá nhiều, có cảm giác người dần ra trông thấy.

“Vậy.” Lão Trung có chút khó mở miệng.

Quý Linh Linh cầm khăn chùi tay, “Lão Trung, ông có chuyện gì nữa à?”

“Cô Quý, tôi có lời muốn hỏi, nhưng không biết có nên hỏi hay không?” Lão Trung cúi người, Quý Linh Linh thấy nó hình như không phải, vội vàng đứng lên.

“Có chuyện gì vậy, nói thẳng ra đi ạ.”

Lão Trung đứng thẳng người, nhìn cô: “Gần một tuần lễ này, cậu Mộ nhà tôi không cười lấy một lần.”

A, không cười? Hai ngày nay, cô thấy anh ta cười lạnh không ít lần đó nhé.

“Tuổi anh ta cũng lớn rồi, ít cười cũng tốt, đỡ có nếp nhăn.” Quý Linh Linh mím môi, không biết đang nói thật hay nói giỡn.

Kết. Lão Trung cũng sửng sốt, cô Quý kể chuyện cười mà lạnh quá.

“Không phải, ý của tôi là, đến cuối cùng cô Quý và cậu Mộ xảy ra chuyện gì vậy?” Ai, hai người này thật khiến người ta không yên tâm mà, lúc nào mà một người không qua loa không cười nhưng lớn tuổi, lại nhiều chuyện thành vậy đây.

Quý Linh Linh nghe ông nói thế, ngập ngừng chút: “A, bọn tôi không có gì đâu, chẳng qua thấy đối phương hơi ngứa mắt mà thôi. Lão Trung, không còn chuyện gì thì tôi về phòng nhé.”

Lão Trung khẽ gật người lại, Quý Linh Linh cùng rời đi.

Nhìn bóng lưng Quý Linh Linh, nếp nhăn trên khuôn mặt Lão Trung hiện lên chút ý cười, ông đã đoán đúng, cậu Mộ với cô Quý chỉ đang giận dỗi nhau mà thôi, xem ra ông phải báo tin này cho cậu Tần biết mới được..

92. Chương 92

Bởi vì Mộ Ly vô cố, Quý Linh Linh trong lúc tức giận, một mình đi đến phía sân sau.

Khi thấy cả sân đều tràn ngập hương thơm, tức giận trong lòng cô cũng theo đó mà vơi xuống rất nhiều.

Chỉ ở trong nhà kính mới thấp đèn, cho nên ở ngoài sân chỉ có thể dựa vào ánh trăng mới có thể nhìn thấy mọi vật. Bởi vì đang ở trong núi, gió đêm có chút lạnh. Một cơn gió thổi qua, làm cả người cô lạnh cóng.

“Ti. . . .” Không nghĩ đến có thể lạnh như vậy, Quý Linh Linh kéo lại áo ngủ thật chặt, sau đó trực tiếp đi về hướng trái tim Lavender.

Trái tim màu tím, xem một cái liền không thể quên được. Một màu tím thanh nhã khiêm tốn, kết hợp lại thành một khối, trở thành một hình trái tim khiến cho người ta yêu thích, không biết tại sao trong lòng có cảm giác tràn đầy tình yêu.

Quý Linh Linh kéo áo ngủ gọn lại, cả người ngồi xổm xuống. Dựa vào ánh sáng yếu ớt, cẩn thận đánh giá mùi thơm của đám hoa oải hương này. Ở trong ấn tượng của cô, cây oải hương thường rất cao, mọc ở khắp núi, lay động theo những cơn gió. Thế nhưng những cây oải hương ở chỗ này lại lùn lùn thấp thấp, hình dáng như vậy, có chút nhỏ nhắn nhưng rất dễ thương.

Nhìn những khóm hoa oải hương màu tím khiến cho người ta yêu thích, cô không nhịn được đưa ngón trở ra, nhẹ nhàng vờn về chơi đùa ở trên những bông hoa. Bởi vì sợ làm tổn hại đến những cánh hoa yếu ớt, nên cô không dám dùng sức, chỉ dám dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, thỉnh thoảng không nhịn được đụng chạm một chút.

“Một mình ở chỗ này, không sợ sao?” Đột nhiên truyền đến một giọng nam.

“A!” Quý Linh Linh cả kinh, chợt xoay người, thân thể chưa ổn định, trực tiếp nghiêng mình ngã vào tảng đá trên đường. “Ồ. . . .” Lập tức lại đụng phải tay phải của cô.

Mộ Ly nhìn thấy bộ dáng này của cô, khóe miệng khẽ co rút, nhưng không có làm ra hành động gì.

Tay phải truyền tới từng trận đau nhói, dưới bắp đùi lại bắt đầu truyền đến một loạt cảm giác nhức mỏi, Quý Linh Linh ngồi trên tảng đá ven đường, mày nhíu lại, nhẹ nhàng xoa cánh tay của mình.

“Anh am hiểu nhất là ở sau lưng dọa người khác sao?” Quý Linh Linh không ngẩng đầu lên, trong giọng nói tràn đầy âm thanh phẫn nộ.

Hai tay Mộ Ly khoanh trước ngực, “Không lạnh?” Anh ngược lại cảm thấy rất vui khi nhìn thấy dáng vẻ này của cô, không chút đề phòng, đây là một mặt chân thật nhất của cô

“Chân tê dại.” Quý Linh Linh cũng không sáng khoái trả lời một câu, anh đột nhiên xuất hiện, biết loại hành vi này có bao nhiêu độc ác không? Cô kém một chút là bị hù chết rồi, đây coi là chuyện gì?

“Lại đã tê rần?” Nghe được lời của cô..., một tên con trai nét mặt rớt cuộc đã có phản ứng, anh đi tới bên cạnh cô.

Quý Linh Linh không tình nguyện ngẩng đầu lên, “Thân người anh lớn như vậy, đừng đứng ở chỗ này ngăn cản ánh sáng!” Đột nhiên biến thành đen, rất không thích hợp.

“Còn có thể cử động được không?” Còn nhớ rõ lần trước khi cô bị tê chân, bộ dáng vừa la vừa kêu đau , hiếm khi cô lại yên tĩnh như vậy, mặc dù giọng nói có kém chút.

“Chân anh bị tê dại còn có thể cử động sao?”

“Vậy tại sao không kêu đau?”

Quý Linh Linh nhìn anh chằm chằm, “Tôi kêu đau, sẽ không đau nữa sao?”

Không biết cô kêu có thể giảm bớt đau đớn hay không, nhưng chỉ cần cô kêu, anh sẽ làm, anh đang chờ cô kêu đau.

Mộ Ly cúi đầu nhìn cô, bộ dáng vừa nhe răng nhếch miệng vừa xoa cánh tay của mình, một bên lại xoa chân của mình, cô chịu đựng, một tiếng cũng không chịu thốt ra.

“Em không thoải mái, tại sao lại không nói lời nào?” Mộ Ly bị hình dạng này của cô làm cho nổi giận, rõ ràng anh đang ở bên cạnh cô, chỉ cần cô chịu cúi đầu trước anh một chút, anh nhất định sẽ giúp cô.

“Lời nói của tôi sẽ thoải mái sao?” Quý Linh Linh vẫn như cũ không ngẩng đầu, một cái tay nhanh chóng xoa xoa chân, không nói còn không có chuyện gì, vừa nói xong, cảm giác vừa tê vừa đau đó lại ập tới , khiến cô không nhận được muốn hét lớn lên, loại cảm giác này không phải là đau, nhưng so với đau nó còn khó chịu hơn.

“A.” Quý Linh Linh cắn răng thật chặt, khổ sở từ giữa kẽ răng chui ra.

Mộ Ly nhỏ giọng mắng một câu, thân thể cúi xuống trực tiếp ôm cô đứng lên . Cũng biết cô có thể như vậy, ở chỗ này giả bộ kiên cường.

“Ô. Không nên đụng tôi, chân rất tê!” Quý Linh Linh cắn răng, nhắm hai mắt cố gắng chịu đựng, quả thật là khó có thể hình dung.

“Không nên cử động!” Mộ Ly gầm nhẹ một tiếng, ôm cô liền sai bước đi về.

“Ô ô. Chân rất tê, rất buồn!” Quý Linh Linh nắm thật chặt áo ngủ của anh, hai chân truyền đến cảm giác tê buốt vô cùng, khiến cô thật sự không nhận được muốn hét to.

Mộ Ly cúi đầu liếc mắt một cái, “Lập tức sẽ tốt.” Giọng nói vẫn như cũ không dịu dàng chút nào, nhưng lại khó nén được cảm giác quan tâm.

“A Tú , Ari, chuẩn bị khăn nóng.” Mới vừa trở lại nhà chính, Mộ Ly vội vàng vàng ôm Quý Linh Linh lên lầu, phân phó đơn giản mấy chuyện bọn họ cần làm.

A Tú, Ari trong lòng không nhận được nghi ngờ, bận rộn lo lắng đi vào phòng tắm chuẩn bị khăn nóng.

Mộ Ly đập một cái mở cửa, anh trực tiếp kéo áo ngủ của cô xuống.

“A !” Chuyện thứ nhất Quý Linh Linh làm chính là hét lớn một tiếng, tiện thể đem cánh tay đặt ngang trước ngực.

Anh ngẩn ra, quên mất là cô không có mặc áo ngực.

Bỏ qua vẻ khó chịu trên mặt Quý Linh Linh, anh kéo một cái chăn qua, trùm lên trên người cô, chỉ lộ ra hai chân của cô ở phía dưới.

“Cậu Mộ, khăn nóng.”

“Được, để sang một bên, đi ra ngoài đi.”

“Vâng”

“Anh muốn làm cái gì?” Trên mặt Quý Linh Linh vẫn còn hiện lên vẻ đau đớn, cảm giác tê dại trên đùi đã lui xuống, nhưng chẳng biết tại sao, lại cảm thấy bắp chân từng trận đau buốt.

“Chính em thiếu canxi, tại sao không chịu ăn uống bồi bổ?” Mộ Ly nói xong, liền cầm khăn nóng lên.

“Đó. Rất nóng.”

“Chỉ có nhiệt mới có tác dụng, không chườm nóng, ngày mai em sẽ không thể đi bộ được.” giọng nói Mộ Ly tràn đầy trách cứ.

Quý Linh Linh rầu rĩ, nhưng không có lên tiếng, quả thật trước kia cô cũng đã từng bị tình huống như bây giờ, chỉ cần chân bị lạnh, sẽ như vậy, giống như gọi là “Chuột rút” .

Cô không có trả lời, sau đó hai người cũng không nói gì nữa, Mộ Ly chỉ đổi qua lại mấy lần khăn nóng, cho đến khi nước nguội hẳn, anh mới chịu thu lại khăn long.

“Tôi.” Quý Linh Linh giơ tay lên, vừa muốn nói gì đó, lại nhìn đến đôi tay đỏ hồng khác thường của anh, là do bị bỏng nước nóng sao?

Mộ Ly nhìn cô một cái, không để ý đến cô, liền bưng chậu nước đi ra ngoài.

Hơi hồi hộp thoáng qua, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy trong lòng giống như có cái gì đó khác biệt, nhưng loại cảm giác đó cô lại nói không ra. Anh đang làm cái gì? Vì không để cho khăn nóng làm bỏng đến chân cô, lại lo lắng khăn lông không đủ nóng sẽ không có tác dụng, anh tình nguyện để mình bị nóng đến bỏng sao?

Lòng bàn chân truyền đến cảm giác ấm áp, đại não nói cho cô biết , hiện tại chân rất dễ chịu.

Còn chưa chờ cô suy nghĩ ra mọi việc là như thế nào, Mộ Ly lại đi vào. Về mặt Quý Linh Linh phòng bị nhìn anh.

“Lần này, em lại thiếu tôi một lần.”

“Cái gì?” Quý Linh Linh nhô người ra, không hiểu hỏi.

“Em lại thiếu tôi một lần ân tình, lần này trả nợ, trở lại cùng nhau.” Nói xong, anh liền không quay đầu lại, sải bước rời đi thật nhanh.

Hả! Đây cái gì cùng cái gì, thì ra là anh nói “Trả nợ” chính là vẫn muốn cô, anh đối với cô. Tốt?

Không phải đâu, Mộ Ly đây là đang suy nghĩ gì chứ? Quý Linh Linh kém một chút muốn bật cười.

Một ** đuổi không kịp nữ thần, cuối cùng để công bằng cho bản thân mình, yêu cầu nữ thần tới bồi thường anh ta. Cái anh muốn bồi thường, chính là ban đầu đối với nữ thần các loại tốt. Không chiếm được tình yêu thì thôi, hẳn lại còn muốn thu hồi ban đầu thì tốt hơn.

Thế nào lại hẹp hòi như vậy?

“Mộ Ly, đầu óc của anh thật sự rất không bình thường.”

“Không sai, là đầu óc của tôi không bình thường!” Kết, đi rồi mà còn quay lại, “Cho nên em phải trả nợ, còn thiếu nợ thì phải quay lại.”

Đồ đàn ông keo kiệt! Trên người của anh lại thêm một nhãn mác, Quý Linh Linh oán thăm.

Đồ đàn ông keo kiệt! Trên người của anh lại thêm một nhãn mác, Quý Linh Linh oán thăm.

“Không nên dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, em thiếu tôi, cho nên em phải trả lại cho tôi!” Sao sắc mặt Mộ Ly lại trở nên lạnh như vậy, thế nhưng trong giọng nói thế nào lại nghe như một đứa bé đang tức giận.

“Tôi rút cuộc nợ anh cái gì? Như vậy đi, tôi cũng không rõ lắm, anh viết từng khoản ra đây đi, tôi cũng theo đó để trả, như thế nào?” Đối với cô tốt, đối với cô tốt, mỗi lần cũng là câu này, cô hiện tại liền có thể nhìn rõ ràng, nếu không anh ta liền coi mình là mặt trời, vô tư chiếu rọi cô, hy sinh anh ta.

Mộ Ly nhìn cô, có lẽ là ngữ trệ rồi, “Chúng ta lúc trước đã nói, trong thời gian 1 tháng. Em phải cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc tôi, đem việc nợ tôi cũng hoàn trả lại. Tôi trước kia cũng chiều em thế nào, em phải trả lại toàn bộ. Cho đến một tháng sau. . . .”

“Như thế nào?”

Mộ Ly dừng một chút, “Hai người chúng ta không còn thiếu nợ lẫn nhau.”

Lộp bộp, trong lòng như có một sợi dây bị lay động. Quý Linh Linh vốn là biểu tình bình tĩnh, lập tức trở nên kích động. Không thiếu nợ lẫn nhau, hảo một cái không thiếu nợ lẫn nhau!

“Tốt, anh đều đã nói như vậy rồi, nếu như tôi không thuận theo, cũng sẽ không được kết quả tốt gì. Trong một tháng, tôi sẽ chăm sóc anh thật tốt, cũng chiều anh, thuận theo anh, đem anh cho tôi những cái gì được gọi là ‘tốt’, toàn bộ sẽ trả lại cho anh!” Quý Linh Linh chịu đựng sự khó chịu trong lòng, Mộ Ly thật là vĩ đại, anh cứ nhiên đem những này chuyện nhớ rõ ràng như thế. Anh ta thật là không nên đi làm quan, mà phải là đi làm thương nhân, anh ta đã bỏ ra thì sẽ bắt người ta phải trả lại, may mắn cũng không đã thương được bản thân mình.

“Em hiểu là tốt rồi.” Ngược lại Mộ Ly lại trấn định hơn nhiều, “Tôi hiện tại muốn tắm, giúp tôi tắm.”

Nói xong, anh tựa như hướng phòng tắm đi tới.

“Anh không có giúp tôi tắm rửa qua!”

Dừng chân, xoay người, giọng nói bình tĩnh, “Cẩn thận suy nghĩ.” Nói xong một câu, anh lại xoay người trực tiếp đi vào phòng tắm.

Nghĩ. . . . Nghĩ cái gì mà nghĩ, cô đều không phải tình nguyện đây!

“Thế nào? Em bây giờ lại hối hận? Em vẫn muốn cùng tôi dây dưa không rõ?” Mộ Ly ở trong phòng tắm nhô đầu ra, hỏi.

Kéo em gái anh!

Quý Linh Linh một thanh vén chăn lên, cầm áo ngủ trên đất lên che thân thể của mình, nổi giận dưng dưng đi vào phòng tắm.

“Đi vào!” Quý Linh Linh nhìn chăm chăm vào bồn tắm.

“Em ở đây đang nói chuyện với ai vậy?” Mộ Ly biết rõ còn hỏi.

“Nói nhảm, nơi này còn có ai nữa?”

“Nói chuyện với người khác em đều không nhìn người ta hay sao? Em đang nói chuyện với bồn tắm đây à?” Về mặt Mộ Ly giả vờ ngốc nghếch.

Quý Linh Linh bị anh làm cho tức giận thiếu chút nữa muốn nổ tung, anh cởi sạch trơn không còn một tấc, chẳng lẽ bắt cô quang minh chính đại đi nhìn anh sao?

“Anh muốn cho tôi chiếm tiện nghi của mình thì trực tiếp nói ra, cần gì phải nói bóng gió như vậy?” Quý Linh Linh tức giận, cô cũng liều mạng, dù sao người bị xem sạch bách cũng không phải là cô.

“Em cũng không phải là chưa từng xem qua.” Mộ Ly nói xong một câu khiến cô tức giận giậm chân một cái, sau đó liền nhảy vào trong bồn tắm.

Anh. . . . Em gái anh! Cẩn rằng, dậm chân, té! Té khăn lông!

Quý Linh Linh cầm vôi hoa sen, mắt không thèm nhìn anh, tùy tiện quơ về phía anh

“Em nghĩ muốn dùng nước sắc chết tôi đây à, còn cố ý cùng tôi gây khó khăn? Hoặc là, trong lòng em liền muốn cùng tôi dây dưa không rõ?” Lại là câu này.

“Anh cứ nằm mơ đi!” Quý Linh Linh đoạt lấy lại bị anh nắm vôi hoa sen ở trong tay.

“Vậy thì tắm cho tôi, phải có khuôn có dạng, không được ứng phó qua loa, nếu không tôi sẽ cho rằng em muốn cùng tôi dây dưa không rõ. Dĩ nhiên, giống như nhiều cô gái yêu thích tôi, em đối với tôi nhớ nhưng không thôi, đây cũng là lẽ thường, tôi sẽ không cười em.” Mộ Ly nghiêm mặt, nói đầu ra đây.

Làm ơn, đại ca nếu như anh muốn nói chuyện cười, thì đem vẻ mặt của mình buông lỏng một chút, nghiêm nghị như vậy, trời mới biết, anh đến cùng có phải bị chứng tâm thần phân liệt hay không.

Anh là có ngàn năm công lực lão hồ ly, còn cô là một cô bé chưa có kinh nghiệm sự đời, cùng anh đấu trực tiếp, cuối cùng cô chỉ có thể bị chết vô cùng thâm. Quý Linh Linh đã có kinh nghiệm, anh muốn cô làm cái gì, cô liền làm, dù sao ở phương diện tranh luận cô chắc chắn không chiếm được chút tiện nghi nào.

“Bả vai phải dùng sức, tay của em quá mềm yếu rồi, khiến tôi rất nhột ” Mộ Ly nói xong, đột nhiên anh giơ tay lên, một phen cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Quý Linh Linh đột nhiên dừng lại động tác, không biết anh đây là đang làm động tác gì.

“Em xuống tay nhẹ như vậy, là muốn quyến rũ tôi sao?” Mộ Ly nói chuyện ngược lại một mạch, không chút nào chú ý lựa lời.

Quyến rũ em gái anh a, cô không có làm gì khổ lực, có thể có sức khỏe lớn đến đâu chứ, còn nữa nói đến việc giúp người khác tắm thật sự không phải là chuyên ngành của cô.

Quý Linh Linh dùng sức rút ra, thu hồi tay của mình, ” Cánh tay của tôi đau, không làm gì được.”

“A.” Lý do này được, hẳn có thể tiếp nhận.

“Em đem quần áo cởi xuống.” Xoa bóp phải vốn là thật tốt, Mộ Ly lại nói lên yêu cầu.

Anh là gia(ông nội) đây à, nằm thoải mái như vậy, còn đòi người khác kỳ lưng cho, đã thế còn đòi yêu cầu như thế.

“Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Tôi nghĩ một chút cũng không hay, là em nghĩ khá lắm. Em cũng đều đem tôi nhìn sạch bách rồi, còn mình lại bao bọc cực kỳ chặt chẽ, nếu như em không cởi, vậy cũng coi là thiếu nợ của tôi.” Một tên con trai bộ dạng giống y như hồ ly tinh nói.

Nợ em gái anh a, thế nào cũng đều là thiếu nợ!

“Vóc người của tôi tốt như vậy, bị em nhìn thấy, quả thật là phúc lợi của em. Vóc người của em mặc dù không có gì đặc sắc, nhưng nếu như em cởi, chúng ta coi như bằng nhau.”

“Tôi thế nào cho tới bây giờ cũng không biết, anh lại là một người vô sỉ như vậy!” Anh ta tự luyện thì cũng thôi đi, lại còn dám nói vóc người của cô không được, cô chỗ nào không đẹp, nên lôm thì lôm nên lồi thì lồi, lưng linh hấp dẫn, da thịt còn trơn tuột, lời này là anh ta lần trước nói với cô.

“Không cởi thì thôi, lại thiếu tôi một lần.”

“Câm miệng!”

Quý Linh Linh nghiêng rằng, tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, tiện tay xé ra, áo ngủ liền bị ném xuống đất, bởi vì không có mặc áo ngực, trừ phía dưới là quần lót trong suốt, căn bản cũng liền lộ ra trọn vẹn.

Mộ Ly liếc mắt một cái nhìn quần lót của cô, nghiêm trang nói, “Mặc nội y gợi cảm, là muốn quyến rũ tôi sao?”

Hả, cô làm cái gì đều là quyến rũ anh ta!

“Dù sao thì em và tôi cũng đã từng lên giường, em mặc thành ra như vậy không phải quyến rũ tôi, chẳng lẽ là vì đẹp mắt, loại này mặc sẽ không thoải mái đi.” Nhìn anh nói, bộ dạng như muốn nhìn xuyên qua.

“Anh nói nhảm rất nhiều!” Cô thật là bị anh làm tức chết, mới vừa dâng lên một ít thẹn thùng, nhưng bởi vì một câu nói của anh, trực tiếp liền rớt xuống không còn gì, thân thể trần truồng thì như thế nào, cô cứ nhiên không có bất kỳ cảm giác gì .

“Trước tôi chưa từng la to nói lớn đối với em, em còn muốn trở về không đây.” Một tên con trai loay hoay đầu ngón tay, chậm rãi nói.

Nhìn tính tình này của anh ta, quý Linh Linh đột nhiên có một loại cảm xúc, nghĩ muốn một quyền đâm chết tim của anh!

“Chỉ cần anh không nói chuyện, tôi liền sẽ không la to nói lớn với anh. Hiện tại quần áo của tôi cũng đã cởi, có thể kỳ cọ đi, cánh tay của tôi rất đau, tắm cho anh xong, tôi lập tức muốn nghỉ ngơi.” Cùng anh tiếp tục nói chuyện như vậy nữa, cô khẳng định tuổi thọ của mình sẽ bị rút ngắn ít nhất mười năm.

“Hả? Tay vừa đau rồi? Để chứng minh tôi không phải tảng đá vô tâm, vào đi, nước có chút lạnh, dùng thân thể của em sưởi ấm cho tôi, thì tương đương với kỳ cọ rồi.” Mộ Ly nói lời này, mặt không đổi sắc, giống như chính là lẽ hiển nhiên vậy.

“Anh. Chẳng lẽ anh không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Anh rốt cuộc có biết xấu hổ hay không vậy.

Anh nhũu mày, mặt phớt tỉnh nhìn về phía cô, môi khẽ nhúc nhích, “Chúng ta nên nhìn, nên sờ, nên hôn, cũng đã làm xong, mấy cái chữ kia, đối với chúng ta còn hữu dụng sao?”

Kết. Lại bị anh nói cho á khẩu không trả lời được.

“Người xưa nói tốt, đàn ông phải có khí khái, anh bây giờ tính toán chi li như vậy, anh cảm thấy có ý nghĩa sao?” Quý Linh Linh thật muốn một bàn tay đập chết anh.

“Đó là người xưa nói, cùng chúng ta hiện tại có quan hệ gì?” Anh không nhanh không chậm hỏi ngược lại.

Hả! Quả thật, đó là người xưa nói, bây giờ là hiện đại, không có gì quan hệ. Nhưng là, em gái anh! Cô nói một câu, anh chặn một câu, cô thật không biết nên nói cái gì?

“Nước càng ngày càng lạnh rồi.” Anh nhắc nhở.

Quý Linh Linh cắn răng một cái, dậm chân một cái, trong lòng một mắng, trực tiếp nhấc chân, nhảy vào bồn tắm.

Quý Linh Linh cắn răng, dậm chân một cái, trong lòng mắng một câu, trực tiếp nhấc chân, nhảy vào bồn tắm.

“Anh dựa gọn vào một bên, tôi không có chỗ.”

“A, bồn tắm vốn là không quá lớn, hoặc là lần sau để cho tiện, nên đổi một cái.” Mộ Ly trả lời hoàn toàn bất đồng.

“Vậy làm sao bây giờ?” Một nữ mắt đã tức giận đến đỏ lên, cứ hành hạ cô như thế, cô không biết có xảy ra sự kiện máu me gì không nữa.

“Dựa vào đây đi, tôi chịu chút thua thiệt, lần này không đáng kể.” Bàn tay anh lôi kéo, Quý Linh Linh không có đứng vững, trực tiếp ngã xuống trên người anh.

“Ô. Như vậy còn tắm thế nào được nữa?” Đầu Quý Linh Linh bị anh giữ thật chặt trước ngực, không thể động dậy chút nào, nước lại có chút lạnh, cô nằm xuống sau, không khỏi rung mình một cái.

“Tôi đã nói rồi, là ấm từ người.”

“Tốt!” Cô cắn răng trả lời.

Dù sao trong thời gian 1 tháng, cứ mặc anh ta là được rồi.

Cả tắm cả đối thoại, nghiêm nhiên chính là một cao nhân nội lực cùng một non nớt bị kích thích đối kháng. Đầu tiên phân tích từ về mặt, Mộ Thượng tá từ đầu tới cuối đều là bộ dạng chán định, không nhìn ra chút nào là anh đang vui mừng hay tức giận, dĩ nhiên có lẽ nếu từ nơi nào nữa người dưới của anh phân tích, liền có thể biết anh rốt cuộc là trạng thái tinh thần gì. Mà Quý Linh Linh lại bất đồng, từ lúc vào cửa phòng tắm, gương mặt vẫn luôn cau có, tức giận hay không tức giận, trực tiếp nhìn tính tình cũng đã biết.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng, ai cũng không nói gì thêm.

Quý Linh Linh nghiêng người tựa vào trên người của anh, nghe nhịp tim thần tốc đều đặn của anh, chẳng biết tại sao, chỉ trong chốc lát, cô cứ nhiên cứ như vậy đã ngủ, không có bất kỳ dấu hiệu. Ngay cả một tên con trai đang dùng bàn tay ở trên người cô tùy ý lực lợi, cô cũng đều không có bất kỳ phản ứng.

Nghe được tiếng hít thở bình ổn của cô, trong lúc nhất thời, Mộ Ly ngây ngẩn cả người, vốn tưởng rằng là cô đã bình tĩnh, nhưng là không có nghĩ đến, cô lại ngủ thiếp đi.

“Quý Linh Linh? Linh Linh?” Anh giật giật thân thể của cô, vẫn không có bất kỳ phản ứng.

Mộ Ly ôm cô ngồi dậy, Quý Linh Linh rũ đầu xuống, vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng nào. Nước trong bồn tắm càng ngày càng lạnh, Mộ Ly khẽ cau mày, tiện tay mở van vòi nước nóng, không bao lâu sau, bồn tắm lại một lần nữa trở nên ấm áp.

Mà một cô gái cũng thoải mái nhẹ giọng lầu bầu mấy tiếng.

“Quý Linh Linh?” Anh lại một lần nữa thử dò xét gọi cô, trừ đầu của cô giật giật, cái khác vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Hô. Như vậy cũng có thể ngủ, Mộ Ly nhìn cô bởi vì nước ấm dâng lên, mà gương mặt dịu dàng, biểu tình của anh bình tĩnh, rốt cuộc cũng không lộ ra điều gì khác biệt, “Em lại thiếu tôi một lần.”

Anh vừa nói vừa dùng bàn tay chai sần của mình, một tay ôm cô, một tay vì cô lau rửa thân thể.

Quả nhiên Quý Linh Linh lại muốn thiếu anh một khoản, vốn là nên vì anh tắm, nhưng cuối cùng lại trở thành anh một lần nữa vì cô phục vụ. Thiên lý ở chỗ nào?

Tội tệ nhất là, anh ở trong nước lạnh đổi nước nóng nhiều lần, nhưng Quý Linh Linh lại vẫn như cũ ngủ rất an ổn, không bị ảnh hưởng chút nào từ tình huống nào đó.

Cuối cùng Mộ Ly chỉ đành phải bị tức giận đem cô từ trong nước vớt ra, lau khô thân thể, vốn muốn trực tiếp vớt cô đến trên giường, nhưng vì để cho cô thiếu mình, anh còn rất dịu dàng, không để lại dấu vết đặt cô ở trên giường, dùng chăn đem cô bọc cực kỳ chặt chẽ.

Vừa đem cô cất xong, Quý Linh Linh không yên ổn giật giật thân mình, đưa lưng về phía người ngồi bên giường, đem đôi tay đem ở cả một bên mặt, mặt hài lòng lại ngủ.

Mộ Ly rời chỗ ngồi ở bên giường, nhìn cô một cái, sắc mặt hết sức băng bó khó coi, anh cúi đầu nhìn qua phía dưới một chút, sau đó đứng dậy, liền đi hướng phòng tắm, đêm này, khổ ép một tên con trai, không biết lại muốn tắm mấy lần nước lạnh rồi.

——tuyển phân cách =

“Đại ca, anh Vũ Nhân mời nghe điện thoại.”

Ngồi ở quầy rượu trên quầy bar, vẻ mặt Tần Mộc Vũ hậm hực, đợi Thẩm Hiểu Phỉ cả đêm, nhưng không thấy bóng dáng của cô đâu, hơn nữa ngay cả bóng dáng Hướng Tuấn Ngạn cũng không thấy.

“Uy.”

“Đại ca, vừa lấy được tin tức, Vu Uyển Tinh gần đây không đi làm, mà đi thành phố B du lịch.” Mạc Vũ Nhân vừa tiếp điện thoại, chính là vào thẳng đề tài.

Vừa nghe đến chuyện này, Tần Mộc Vũ lập tức ngồi thẳng người, hai tròng mắt lại khôi phục thần sắc.

“Có ý tứ gì? Cô ta phải người làm ra loại chuyện đó, lại còn có tâm tình đi du lịch?” Tần Mộc Vũ lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Mấy ngày gần đây, cô ta đều ở thành phố B, có một người làm trợ lý. Chúng ta tra xét việc liên lạc của cô ta, không thấy có bất kỳ sự khác thường nào.” Giọng nói của Mạc Vũ Nhân cũng chứa đầy hoài nghi.

“Mấy tên ngày hôm đó động thủ với Quý Linh Linh đã tìm được chưa?” Giọng điệu Tần Mộc Vũ nặng nề, cái vấn đề này hình như không có đơn giản như vậy, khắp nơi cũng tản ra điều kỳ lạ.

“Không có. Ba tên đó sau khi từ đồn cảnh sát rời đi, bọn chúng liền đi vào tòa nhà thị chính.”

“Tòa nhà thị chính? Bọn chúng qua bên đó làm cái gì?” Mấy tên côn đồ lại đến chỗ làm việc của thị trưởng, muốn làm cái gì vậy?

“Để cho em kinh ngạc chính là, em cũng không biết bọn chúng đi làm cái gì, từ tòa nhà thị chính bên đó, sau liền bị đứt tất cả liên lạc. Em cảm thấy rất kỳ quái, không biết việc này rốt cuộc là tại sao?” Giọng nói Mạc Vũ Nhân tràn đầy nghi ngờ, đã bao lâu rồi, cho tới bây giờ cũng chưa đụng phải vấn đề khó giải quyết như vậy.

“Nơi nào cảm thấy kỳ quái?” Tần Mộc Vũ chờ hắn nói, xem hai người bọn họ cảm giác có giống nhau hay không.

“Ba người kia hình như đi qua tòa nhà thị chính, sau đó liền hoàn toàn biến mất, sau đó không có bất kỳ tin tức.”

Bingo! Chính là cái này, Tần Mộc Vũ cũng nghĩ như vậy, vốn là bọn chúng đi tòa nhà thị chính cũng rất khả nghi rồi, nhưng đi qua sau lại liền mất tung tích hoàn toàn.

“Vũ Nhân, bây giờ vấn đề có chút trở nên phức tạp, không phải chỉ cần điều tra Vu Uyển Tinh, còn phải điều tra cả tòa nhà thị chính bên kia nữa. Tôi ngược lại muốn nhìn, là ai nghĩ muốn đưa Quý Linh Linh vào chỗ chết.” Tần Mộc Vũ nhấp nhẹ môi mỏng, ánh mắt lộ ra tinh quang.

“Dạ, đại ca yên tâm, có tin tức sẽ nói cho anh biết.”

“Ừ.”

“Lão đại, gần đây Hiểu Lượng như thế nào? Con bé kia có gây họa nữa không?” Mạc Vũ Nhân nhất thời đổi sang một khuôn mặt tươi cười, nghe giọng của hắn cũng biết là đang cười, hơn nữa còn cười đến rất vui vẻ.

Tần Mộc Vũ nhìn người ngồi bên cạnh anh, Quách Hiểu Lượng nhìn chằm chằm ly nước trái cây mà cả người đều ngây ra, khóe môi khẽ nhếch lên, “Gần đây không có gây phiền toái cho tôi, thích hợp.”

“Ha ha, vậy là được, vậy là được, có thể làm cho cô bé kia không gây họa, thật sự là rất khó khăn đấy.” Rõ ràng chính là cảm giác yên lặng trước cơn gây họa mà.

“Cậu không còn chuyện gì nữa? Không có việc gì tôi cúp điện thoại.” Chẳng biết tại sao, hắn liền nghe không nổi mấy tiếng cười này của Mạc Vũ Nhân, giống như xem anh giống như Tiểu Sử(thăng hê) vậy.

“Hắc hắc, vậy em sẽ không quấy rầy chuyện tốt của đại ca.”

“Này! Chuyện gì tốt!” Đã cúp điện thoại, Tần Mộc Vũ nhìn điện thoại di động, thật muốn bóp chết Mạc Vũ Nhân, cái tên kia!

“Quách Hiểu Lượng.” Kêu một câu, không có bất kỳ phản ứng.

“Quách Hiểu Lượng?” Cô đang nhìn cái gì, sao phải nghiêm túc như vậy, Tần Mộc Vũ lấy tay đẩy một cái.

“Hả? Đại ca.”

“Cô đang xem cái gì vậy, sao lại mất hồn như vậy?”

“Lão đại, anh nhìn xem một chút.” Quách Hiểu Lượng bưng chén lên tiến tới trước mặt Tần Mộc Vũ, “Anh xem cái này đen kịt, có phải là con muỗi hay không?”

Hả! Cả vẻ mặt Tần Mộc Vũ cũng đen kịt, cư nhiên nhìn hồi lâu, lại nhìn con muỗi.

Hả! Cả vẻ mặt Tần Mộc Vũ cũng đen kịt, cư nhiên nhìn hồi lâu, lại nhìn con muỗi.

Tần Mộc Vũ cầm lấy ly nước trái cây, dùng sức ở trên quây bar để xuống bàn thật mạnh, người phục vụ thấy thế lập tức chạy lại, gương mặt cười hỏi, “Thưa anh, có việc gì sao?”

“Này!” Quách Hiểu Lượng một phen liền bắt được cổ áo người phục vụ, “Xem một chút, nơi này là cái gì?” Cô cầm lấy ly nước trái cây, vỗ vào trước mặt của hắn.

“Nhỏ. Thưa cô.” Người phục vụ vốn tưởng rằng người đàn ông kia khó hầu hạ, nhưng không nghĩ tới, cô gái này cư nhiên còn hung hãn hơn, hơn nữa sức lực của cô ấy lại còn rất lớn, cổ cũng bị kéo đau, vùng cũng không vùng ra được.

“Nhìn cái gì vậy? Không phải để cho anh nhìn tôi, là để cho anh nhìn cái ly! Nghĩ muốn đóng cửa rồi phải không? Trong ly ngay cả con muỗi cũng có, anh chán sống rồi phải không?” Quách Hiểu Lượng nhất thời đem khí thế của Tần Mộc Vũ thăng lên đến một tầng cấp cấp, bộ dáng kia. quả thật chính là cô nàng tiểu đệ.

Người phục vụ nằm nhoài về phía trước, liếc mắt nhìn ly nước trái cây, hả, hửn muốn khóc, mới vừa rồi nhìn thấy hình như có một con con muỗi bay loạn, nhưng trời đánh, con muỗi như vậy lại không có mắt, cư nhiên rơi đến trong chén của cô gái hung hãn này! Thảm

~“Thấy được chưa?” Bộ dáng Quách Hiểu Lượng trông nhỏ bé nhưng thật sự rất linh hoạt, nếu như động thủ đánh người lần nữa, như vậy liền xảy ra sự kiện bạo lực rồi.

Mà thân người Tần Mộc Vũ tựa vào trên quầy bar, hai con mắt phượng híp lại, bộ dáng lười biếng, bên cạnh có Quách Hiểu Lượng, hửn đến động tay cũng đều lười. Hiện tại liền muốn xem cô giải quyết sự tình thế nào cho tốt.

“Nhìn. Thấy được.”

“Được, nơi này lại có con muỗi, bắn thành như vậy, không muốn làm ăn nữa phải không?” Quách Hiểu Lượng hướng người phục vụ giơ quả đấm, “Người có biết bản tiểu thư là từ nơi nào đến không?”

“Ách, nhỏ. Tiểu thư. Tôi tôi không biết.”

“A, không biết? Bản tiểu thư là từ căn cứ hồng khu của thành phố T.”

“A!” Người phục vụ nghe xong, nhất thời chỉ cảm thấy cặp chân như nhũn ra, nếu như không phải là bị cô lôi cổ áo, hửn khẳng định cả người đã co lại đến bên dưới đi.

Căn cứ hồng khu của thành phố T, danh như ý nghĩa, thành phố T không chịu cai quản của chính quyền, nơi đó bởi vì bang phái tự lập, trị an ở thành phố T lại trở nên đặc biệt tốt. Nhưng là người từ hồng khu đi ra, tính khí cũng là cực kỳ thô bạo, cũng giống như cô gái trước mắt này.

Dáng dấp diễm đạm xinh đẹp, bộ dáng trắng nõn mềm mại, nhưng trời mới biết tại sao cô ấy sau đó lại tay nặng như vậy, tại sao phải nói chuyện dữ dội như vậy.

Tần Mộc Vũ nghe được lời Quách Hiểu Lượng nói, không nhịn nổi cười, hồng khu của thành phố T, cô nàng này thật có năng khiếu lường gạt người.

“Hiện tại, tôi cho cậu thời gian, gọi ông chủ của cậu tới, nói xin lỗi tôi, tất cả chúng tôi đều dễ nói chuyện, nếu không.” Mắt đẹp của Quách Hiểu Lượng rét lạnh, lại dùng sức kéo quần áo của người phục vụ, “Nếu không tôi liền mang anh em đến đập phá cửa tiệm này!”

“A ~ tôi. Tôi lập tức gọi điện thoại cho ông chủ!”

“Được, tôi chờ cậu.” Quách Hiểu Lượng nhẹ buông tay đẩy người phục vụ lão đảo một cái, hơi kém chút cắm đầu xuống đất.

Chỉ thấy người phục vụ cũng không dám nói thêm điều gì nữa, trong nháy mắt đôi mắt nhỏ tràn đầy nước mắt, như một làn khói chạy ra phía sau.

Quách Hiểu Lượng nhìn kiệt tác của mình, trong lòng không biết có bao nhiêu tự hào, cô nhìn sang người đang đứng bên cạnh là Tần Mộc Vũ, “Đại ca, em làm thế nào? Hửn ta đi gọi điện thoại, một lát Hướng Tuấn Ngạn nhất định có thể sẽ tới, nếu như anh ta tới, mà chị Thẩm không tới, em liền đánh anh ta bắt anh ta nói ra Thẩm tiểu thư ở nơi nào. Đại ca, anh cảm thấy như thế nào?” Cô liếm liếm môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, vẻ mặt cũng viết đầy nịnh hót, bộ dáng này, cùng mới cô gái nhỏ nhắn hung ác vừa rồi, quả thật giống như hai người khác nhau.

Khóe miệng Tần Mộc Vũ khẽ nhếch lên “Làm tốt lắm.”

“Hắc hắc, em biết ngay mà!” Quách Hiểu Lượng vừa nghe thấy được khen, cô cũng không khỏi nở nụ cười, đầu năm nay làm thủ hạ chính là phải có con mắt biết quan sát, làm việc bên cạnh đại ca lại càng khó, giống như chuyện xung đột vừa rồi, thì cô phải là người phụ trách toàn bộ.

“Thưa cô, tôi. . . . Ông chủ của chúng tôi nói, xin cô đợi thêm một chút, anh ấy lập tức chạy tới.” Người phục vụ cúi đầu, bộ dáng sợ sệt.

Quách Hiểu Lượng che lại khuôn mặt tươi cười, “Tốt nhất là hãy nhanh lên một chút.”

“Dạ dạ dạ vâng” Người phục vụ vẻ mặt lúng túng, hẳn trừ việc biết vâng dạ, hiện tại đứng ngây ngốc ở chỗ này, rốt cuộc còn có thể biết làm gì khác nữa chứ.

“Được rồi, đi xuống làm việc của anh đi, chờ một lát ông chủ của các anh đến xin lỗi chúng tôi thật tốt là được.” Quách Hiểu Lượng còn giả làm bộ nhân từ, cấp cho người phục vụ một bậc thang, trời mới biết, một lát nữa cô đem ông chủ dậy dỗ, ông chủ sẽ xử lý hẳn như thế nào.

“Đại ca, nghe thấy không, Hương Tuấn Ngạn lập tức tới.” Vẻ mặt Quách Hiểu Lượng lấy lòng tiến tới trước mặt Tần Mộc Vũ.

“Tôi lại không điếc.” Một tên con trai vẻ mặt lạnh lùng.

“A ~” ai, đại ca lại bày ra sắc mặt này, rõ ràng là mình làm vô cùng tốt mà.

Quách Hiểu Lượng niêng lăm bằm, tiện tay cầm một ly đồ uống trên quầy bar, thuận miệng liền uống.

“Oa, thật cay!” Rượu mới vừa vào cổ họng, nhất thời làm cô bị sặc, khiến cho nước mắt nước mũi lập tức thi nhau chảy ra.

“Làm sao cô lại đem rượu của tôi uống hả ? Rượu này rất mạnh!” Tần Mộc Vũ vừa nhìn, nửa ly rượu còn dở của hắn, tất cả đều vào trong bụng của cô.

“Ô ô. . . . Đại ca, thật cay, thật là nóng. . . .” Lớn như vậy, cô cũng chưa từng uống qua loại rượu nào mạnh như thế , phủ tạng giống như là bị lửa thiêu đốt vậy, cái đó. . . . thật khó chịu a. . . .

Tần Mộc Vũ nhất thời cảm thấy vô lực, quá mất mặt a, nửa ly rượu đã khiến cô lộ nguyên hình.“Bành bạch.” Tần Mộc Vũ tiện tay vỗ vỗ, người phục vụ liền vội vàng chạy tới.

“Thưa anh, có gì cần ạ?”

“Một ly Bạch Thủy.” (Bạch Thủy: t nghĩ chắc là một loại rượu mạnh nha, tại tr rùi mà vẫn không ra công thức vs thành phần của nó,hiuhiu)

“Được, được.” Người phục vụ đáp lời, liền tiếp gạt đầu, sau đó liền bưng đến một ly Bạch Thủy.

“Uống đi.” Quách Hiểu Lượng vừa thấy Bạch Thủy, không hề nghĩ ngợi, bưng ly nước lên, bộ dáng kia giống như muốn đem cả chiếc ly cũng nuốt xuống.

“Khụ. . . . Khụ. . . . Đại ca, vẫn còn thật là cay. . . .”

“Tiếp một ly.”

“Khụ khụ. . . . Đại, em còn muốn. . . .”

“Thêm một ly.”

“Khụ. . . . Đại ca, em muốn. . . .”

“Thêm một ly! Cuối cùng lại một ly!” Tần Mộc Vũ trợn to hai mắt, cô rốt cuộc muốn thế nào? Chạy đến trong quán rượu, chẳng lẽ là muốn uống miễn phí mấy ly Bạch Thủy sao? Nhìn cô một ly nhận một ly, uống đến bất diệc nhạc hồ.

“A, một ly cuối cùng.” Quách Hiểu Lượng mím môi, vẻ mặt như không nói ra được uất ức, ai biết nha, rượu kia cứ nhiên lại mạnh như vậy, cô chỉ là một chút tò mò, muốn nếm thử đại ca uống loại rượu gì mà thôi. Được rồi, cô lần sau sẽ ngoan ngoãn uống nước trái cây, coi như có mười con muỗi, cũng không dám vượt mặt anh nữa.

“Thưa cô, ông chủ chúng tôi tới, anh ấy mời hai vị đến phòng quản lý, nói rằng trong này quá hỗn loạn.” Người phục vụ cười đến thanh xuân rực rỡ, thế nhưng hẳn lại không biết, Quách Hiểu Lượng lúc này bụng đầy uất ức.

“Phái đoàn lớn như vậy? Để cho hẳn tự mình đến mời chúng tôi!”

Kết. Có phải hay không vậy a, ông chủ của mình đã nhượng bộ, bây giờ còn dạng.

“Thưa cô. Chuyện này.”

“Này cái gì này? Lập tức gọi hẳn tự mình tới.”

“Ha ha, Tiểu Lượng thân yêu, anh biết ngay là em.” Còn chưa chờ Quách Hiểu Lượng nói hết lời, Hường Tuấn Ngạn vẽ mặt yêu mị, ngắt lời liền đi tới. Đáng vẻ kia. Lau, thật hận không thể cho hẳn một cước, so phụ nữ còn quyền rũ hơn.

“Đến chậm như vậy, có phải không muốn giữ quán bar này nữa không hả?” Quách Hiểu Lượng không chút nào thối lui, lớn tiếng hỏi ngược lại.

“Hả? Chỉ vì em, tôi đây phải tới rất nhanh nha, bỏ lại nhiều phụ nữ như vậy, đặc biệt là vì em đó.” Hường Tuấn Ngạn đi tới trước mặt cô, bộ dáng từ trên cao nhìn xuống, quả thật, Quách Hiểu Lượng vóc dáng cũng không cao cho lắm.

Quách Hiểu Lượng ngược đầu, thôi đi, quả nhiên là tên ngựa đực, sớm biết liền đem hẳn ta dạy dỗ cho tốt.

Hường Tuấn Ngạn đột nhiên vươn tay, nâng cằm của cô lên, như vậy giúp hẳn dễ dàng nhìn rõ gương mặt của cô hơn, “Em uống rượu?”

“Hả?”

Còn chưa chờ Quách Hiểu Lượng trả lời, Hường Tuấn Ngạn liền cúi người, môi lưỡi nhiệt liệt ở trên môi cô càn quét. Quách Hiểu Lượng lập tức kịp phản ứng, đưa tay đánh hẳn. Hành động này của Hường Tuấn Ngạn thế nhưng lại chọc giận Tần Mộc Vũ, trước mặt anh, lại dám đường hoàng cường hôn người của anh!

Tần Mộc Vũ nhảy xuống ghế, một thanh liền đem Quách Hiểu Lượng kéo về phía sau mình.

“Ha ha.” Chỉ thấy Hường Tuấn Ngạn ưu nhã đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng liếm liếm nước bọt phía trên, “Anh Tần thật đúng là hăng hái, cứ nhiên để cho cô ấy uống loại này rượu mạnh này.” Trên mặt Hường Tuấn Ngạn vẫn treo nụ cười như cũ, nhưng trong giọng nói lại là bất mãn.

Quách Hiểu Lượng, cái cô gái nhỏ này, tại sao có thể uống loại rượu này, nhìn dáng vẻ của cô cũng biết, trên mặt và cổ cũng đã sẫm hồng một mảnh, nhìn dọa người như vậy.

“Cô ấy uống gì, cùng anh có quan hệ gì sao?” Bàn tay Tần Mộc Vũ lôi kéo thật chặt cổ tay của Quách Hiểu Lượng.

“A, anh để cho cô ấy uống gì tôi mặc kệ, nhưng là cô ấy bị dị ứng với cồn, cho nên tôi liền muốn xen vào. Anh không phải mặc kệ cô ấy sao, tôi nhất định sẽ trông nom.” Hường Tuấn Ngạn thu lại vẻ mặt tươi cười, khuôn mặt lạnh lùng nhìn Tần Mộc Vũ.

“Dị ứng?” Tần Mộc Vũ nghe nói như thế, lập tức lấy tay lôi kéo Quách Hiểu Lượng đến trước mặt mình, nhìn kỹ một chút khuôn mặt của cô, quả nhiên đã hồng thành một mảng.

“Ngứa sao?”

“Ừ. Đúng vậy.” Thật ra thì Hường Tuấn Ngạn vừa nói như vậy, cô mới cảm thấy toàn thân đều ngứa, nhưng vẫn cố nhịn như cũ.

Tần Mộc Vũ nhìn Quách Hiểu Lượng giơ tay lên lưng, cũng hồng thành một mảng, “Đi, tôi dẫn cô đến gặp bác sĩ.”

“Đại ca, anh.”

“Câm miệng!” Tần Mộc Vũ gầm nhẹ một tiếng, lôi kéo Quách Hiểu Lượng không thềm để ý đến Hường Tuấn Ngạn, trực tiếp rời đi.

“Ông. . . . Ông chủ, bọn họ đi nha.” Lúc này người phục vụ lập tức lại gần nói.

“Đi thì đi thôi.” Hướng Tuấn Ngạn nhếch mày, xoay người, đã không còn nhìn thấy bóng dáng hai người đó nữa, trên mặt anh không có bất kỳ biến hóa gì. Minh rõ ràng không thể uống rượu, lại vì hấn ta, không tiếc đem mình uống đến mức bị dị ứng, Quách Hiểu Lượng, không ai đau lòng cho em, nhưng tôi đau lòng cho em.

93. Chương 93: Nợ Nần, Càng Ngày Càng Nhiều

Lúc Quý Linh Linh tỉnh dậy, thì đã gần đến mười hai giờ trưa.

“Quý tiểu thư, cơm trưa của cô đã chuẩn bị xong rồi.” Quý Linh Linh đi ra ngoài phòng ngủ, đã thấy A Tú đứng đợi ở cửa.

“Được rồi, cảm ơn cô.” Quý Linh Linh đi về phía trước, A Tú theo sát phía sau.

Đến phòng ăn, trên bàn có hai chén mì hoành thánh, còn lại là rau sống nhìn rất tươi.

Vừa thấy được mì hoành thánh mà cô thích ăn, Quý Linh Linh không thể nín được cười, “A Tú, đầu bếp chỗ này là ai vậy, tôi muốn cảm ơn ông ấy.”

“Quý tiểu thư, tại sao lại nói như vậy?” A Tú kéo ghế cho Quý Linh Linh, lúc này thì Quý Linh Linh mới ngồi xuống.

“Mỗi bữa ăn đều nấu món tôi thích ăn, tôi đương nhiên phải cảm ơn ông ấy.”

A Tú sững sờ, nghe ra được ý tứ ở trong câu này, hình như có chút gì đó không đúng. A Tú nhìn bàn bày đầy các món ăn, đều là do Mộ tiên sinh kêu người làm. Hơn nữa mì hoành thánh này, là do Mộ tiên sinh sáng sớm đã cố ý đi mua từ bên ngoài về. Cứ như vậy, phải cảm ơn Mộ tiên sinh mới đúng.

“Ai ui.” Quý Linh Linh mới vừa giơ tay lên, bả vai liền truyền đến một trận đau đớn.

“Quý tiểu thư, cô làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?” A Tú thấy thế liền vội vàng hỏi.

Quý Linh Linh thấy bộ dáng khấn trương của A Tú, không thể nín được cười, “Không có sao, chỉ là bả vai có chút đau, giống như buổi tối lúc ngủ bị cảm lạnh, không có sao. Cô đã ăn cơm chưa? Chúng ta cùng nhau ăn đi.” Nói xong, Quý Linh Linh liền cầm một đôi đũa làm bộ muốn thả vào trong tay A Tú.

Ngay lập tức A Tú liền lui về phía sau mấy bước, “Quý tiểu thư, tôi đã ăn rồi.”

Quý Linh Linh sững sờ để tay ở giữa không trung, “A, được rồi, vậy tôi ăn một mình vậy.” Thấy bộ dạng A Tú như vậy, cô cũng không nói thêm gì nữa, vốn nghĩ là muốn dụ dỗ A Tú, để sau này giúp cô làm việc, nhưng xem ra trước mắt có chút khó khăn rồi.

Mới vừa uống một ngụm canh, Quý Linh Linh liền hỏi, “Ari đâu? Tại sao tôi không thấy cô ấy vậy?”

Hai người này trước giờ đều như hình với bóng, giờ thiếu một người liền thấy kì kì.

“Mộ tiên sinh có việc giao cho cô ấy đi làm rồi.”

“À.” Quý Linh Linh suy tư một hồi, sau đó hỏi nói: “Vậy Mộ tiên sinh đâu?”

“Mộ tiên sinh đã đi công tác rồi.”

“Công tác?” Cái từ này thật hiếm khi được nghe thấy nha.

“Vâng, đúng vậy, trời còn chưa sáng, Mộ tiên sinh và chú Trung đã đi rồi.”

“À.” Quý Linh Linh lại cúi đầu tiếp tục ăn, giống như là đang suy nghĩ điều gì đó.

“Quý tiểu thư, A Tú, tôi đã trở về.” Đang lúc này thì Ari đã trở về.

“Ari, cô đã đi đâu vậy?” Quý Linh Linh ngừng tay, ngẩng đầu lên hỏi.

“Quý tiểu thư, tôi giúp cô đi mời một vài người.” Ari bước nhanh tới trước mặt của Quý Linh Linh, ngẩng mặt nói.

“Giúp tôi mời? Là ai vậy?” Nghe Ari nói như vậy, cô có chút không hiểu.

Ari ngần ra, không hiểu vì sao Quý Linh Linh lại nói như vậy, cô nghi ngờ nhìn về phía A Tú.

Lúc này A Tú mới nghiêm mặt nói, “Là như vậy, Mộ tiên sinh lo lắng Quý tiểu thư mỗi ngày đều nhàm chán, cho nên kêu Ari đi mời một vài giáo viên đến đây.”

“Giáo viên?” Quý Linh Linh vừa nghe thấy, cảm thấy chút nữa đã rớt xuống.

“Đúng vậy, Mộ tiên sinh nói muốn đáp lễ lại cho cô, Ari cũng không có rõ, tuy nhiên ngài ấy nói muốn tôi đi mời nhiều giáo viên đến đây cho tiểu thư.” Ari lúng túng nói.

“Đáp lễ lại?” Quý Linh Linh khuôn mặt hồ đồ, căn bản là nghe không hiểu ý tứ của bọn họ.

“Mộ tiên sinh nói, Quý tiểu thư đối với ngài ấy rất tốt, vì vậy không thể chỉ để Quý tiểu thư bỏ tâm tư ra, cho nên Mộ tiên sinh hiện tại chính là muốn làm cho Quý tiểu thư không còn cô đơn.” A Tú không sợ người khác làm phiền tiếp tục giải thích.

Cô đơn cái P! Quý Linh Linh hoàn toàn hiểu rõ, Mộ Ly chính là một con hồ ly già, đem cô nhốt ở chỗ này, lại tìm lý do cũng đặc biệt đáng hoàng, quả nhiên là gian trá. Anh ấy bây giờ làm như vậy, không biết khi nào anh ấy mới trở về, lại muốn nói cho cô biết, Quý Linh Linh em lại nợ anh một lần.

“Nếu cho tôi ra ngoài, thì còn sợ cô đơn cái gì nữa” Quý Linh Linh cúi đầu lại nuốt hoành thánh vào miệng, lén lút lầu bầu.

“Ari, cô đi tìm giáo viên dạy môn gì vậy?”

“A, tôi đã mời rất nhiều người, Quý tiểu thư có thể tùy ý chọn. Có giáo viên dạy đàn dương cầm, đàn vi-ô-lông, cổ tranh, trang điểm, yoga, bơi lội, đá cầu, cầu lông huấn luyện viên, giáo viên để nói chuyện phiếm.”

“Ngừng!” Ari đang nói say sưa ngon lành, Quý Linh Linh lập tức kêu dừng.

Quý Linh Linh trợn to hai mắt, hoàn toàn không hiểu Ari đang nói cái gì, như vậy là có ý gì, coi cô như là đứa bé sao? Giáo dục toàn phần, mọi thứ đều không được kém, mấu chốt chính là, “Cái đó. Cái gì gọi là giáo viên dạy nói chuyện phiếm?”

“A, cái đó a, là Mộ tiên sinh nói là tìm người để cùng cô nói chuyện.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ari cười đến rục rịch.

Ông trời, thật là coi cô như là trẻ con nha, hơn nữa phương pháp nuôi dạy trẻ con bây giờ, là dạy nó nói chuyện sao? Anh ấy rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì? Quý Linh Linh vuốt cằm dưới, tự hỏi.

“Quý tiểu thư, Quý tiểu thư?”

“Hả?” Quý Linh Linh ngẩng đầu nhìn A Tú.

“Quý tiểu thư ăn cơm trước đi, một lát nữa thức ăn sẽ nguội đó.”

“A, được rồi.” Quả anh ấy muốn giở trò khỉ gió gì, ăn no bụng trước đã, kế tiếp chính là gặp chiêu thì phá chiêu thôi. (Mad: ý là đến lúc đó rồi tính á.)

Quả nhiên, sau khi Quý Linh Linh ăn no, liền bắt đầu cùng với đủ loại giáo viên và huấn luyện viên ứng biến. Khi Ari đem thời khóa biểu đến trước mặt cô thì Quý Linh Linh đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, cư nhiên là xếp kín cả tháng, có thể hay không là quá ưu tú rồi?

“Quý tiểu thư, như thế nào? Đối với sự sắp xếp như vậy cô có hài lòng không?” Ari đi tới trước mặt của cô, híp mắt cười hỏi.

Hài lòng, có thể không hài lòng được không? Muốn để cho cô có thể nhớ lại, cảnh tượng đi học năm đó, mỗi ngày đều tràn đầy các môn học.

“Vậy trước tiên chúng ta học cắm hoa đi.” Ari nói xong, liền ngồi thẳng lên, “Mời giáo viên vào thôi.”

Sau đó, một người ăn mặc mộc mạc, tóc búi cao xuất hiện trước mặt cô.

“Xin chào Quý tiểu thư.” Giáo viên đi tới trước mặt Quý Linh Linh, khẽ cúi người chào.

“Chào cô giáo.”

“Không biết Quý tiểu thư thích hoa gì?” Giáo viên hỏi.

“Ách. Hoa gì cũng thích.” Thật ra thì cô không có thật thích hoa gì, chỉ cần màu sắc đẹp mắt, hoa nở phải đầy đặn một chút là được, mà cô lại còn bị dị ứng với phấn hoa, muốn thích cũng không được.

“Vậy thì tốt, tôi liền tùy tiện chọn mấy loại hoa, dạy một chút cho Quý tiểu thư.” Giáo viên vừa nói hết lời, liền quỳ hai đầu gối xuống ngồi trước bàn trà, chọn mấy đóa hoa Bách Hợp, lại tìm mấy cây Mãn Thiên Tinh, màu sắc, độ dài, mỗi cái đều được chọn vô cùng cẩn thận.

Lúc cô giáo đang chọn hoa, liền không nói gì thêm, Quý Linh Linh tựa vào trên ghế sa lon, đột nhiên nghĩ đến nếu như vào lúc này có chút âm nhạc nữa thì thật là tốt.

“Quý tiểu thư, tôi đã làm xong, cô tùy ý có thể đặt ở bất kì chỗ nào. Quý tiểu thư?” Giáo viên ngẩng đầu lên, hài lòng nhìn tác phẩm của mình, nhưng khi bà nhìn Quý Linh Linh thì liền ngớ người.

Ax.

Ari liếc mắt nhìn thấy Quý Linh Linh đã ngủ trên ghế salong, gương mặt không khỏi có chút bất đắc dĩ, “Chuyện này.cô giáo à.”

“Thế nào?” Đúng lúc ấy thì, Mộ Ly và lão Trung cùng nhau đi vào.

“Mộ tiên sinh.” Ari vừa nhìn thấy, lập tức cúi đầu.

Cô giáo cũng đứng lên, cung kính chào hỏi.

Mộ Ly liếc mắt nhìn người phụ nữ đã ngủ say trên ghế sa lon, hình như đã hiểu rõ ràng.

“Tại sao lại để Quý tiểu thư ngủ ở chỗ này?” Âm thanh của Mộ Ly cũng không phải là cao, nhưng giọng nói lại có ý trách cứ.

“Mộ. Mộ tiên sinh, Quý tiểu thư mới vừa rồi còn rất tốt, nhưng sau khi hoa được hoàn thành, cô ấy liền ngủ mất rồi.” Ari đau khổ nghiêm mặt nói, làm sao lại như vậy, Quý tiểu thư rõ ràng mới vừa thức dậy rồi ăn cơm, làm sao mới được một lúc lại ngủ thiếp đi rồi.

Mộ Ly ôm lấy Quý Linh Linh, nhìn người trong ngực như cũ vẫn chưa thức dậy, anh cũng không có nói gì thêm nữa, chỉ là trước khi lên lầu nói một câu, trả cho cô giáo tiền lương một tháng, không cần trở lại nữa.

“Vâng, được ạ.” Ari cau mày, nhìn Mộ Ly đã lên lầu, lúc này mới xoay người, nói với cô giáo: “Thật xin lỗi, Mộ tiên sinh không hài lòng với công việc của cô, một lát nữa tôi sẽ đưa tiền cho cô.”

“Chẳng lẽ là tôi đã làm gì không tốt sao?”

“Chuyện này.” Ari còn muốn nói điều gì, nhưng mà rõ ràng là hoa cắm rất đẹp mà.

“Không phải cô là cô làm không tốt, chỉ là Quý tiểu thư không thích, mời cô trở về đi.” Lão Trung đi lên phía trước, thay Ari giải vây.

Ari nhìn lão Trung, thật là không cầm được gật đầu, chính là nguyên nhân này, bởi vì Quý tiểu thư không thích, cho nên Mộ tiên sinh cũng không thích!

Sau khi cô giáo rời khỏi, lão Trung cười ha hả nhìn Ari, “Tốt lắm, không nên mất hứng, Mộ tiên sinh không có ý muốn trách cô.”

“Không phải đâu, chú Trung, cô giáo đó thật sự là rất tốt, nhưng không biết vì sao Quý tiểu thư lại ngủ mất, hơn nữa còn là vừa mới ngủ, không có bị cảm lạnh.” Ari như cũ giải thích, nếu như Quý tiểu thư bởi vì ở trên ghế sofa ngủ mà ngã bệnh, cô nhất định sẽ chạy không thoát được tội danh.

“Yên tâm, thân thể của Quý tiểu thư rất tốt, không có yếu như vậy, sẽ không bị cảm lạnh.” Lão Trung cười nói, nếu như Quý tiểu thư yếu đuối như vậy, làm sao có thể thu phục được tiên sinh nhà chúng ta.

“Nhưng.”

“Ari, Mộ tiên sinh để bánh ngọt ở chỗ nào? Quý tiểu thư muốn ăn.”

Ari còn muốn nói tiếp cái gì, A Tú đã từ trên lầu đi xuống, hỏi.

“Bánh ngọt? Chú Trung, Mộ tiên sinh mua bánh ngọt sao?” Ari hỏi.

“Ai nha, ở trên xe, tôi quên mất. Mộ tiên sinh cố ý mua bánh ngọt về!” Nói xong, lão Trung còn chưa chờ A Tú và Ari có phản ứng liền vội vàng chạy ra ngoài.

Ari ngơ ngác nhìn A Tú, “Tú tỷ tỷ, Mộ tiên sinh thật sự rất thương Quý tiểu thư nha.”

A Tú như cũ bày bộ mặt lạnh, “Đó là chuyện tiên sinh, không có quan hệ với chúng ta. Chúng ta chỉ cần hầu hạ Quý tiểu thư cho tốt là được, hiểu chưa?”

“Ừ, tôi biết rồi.” Ari cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, hầu hạ tốt cho Quý tiểu thư, nghe thì thật sự là chuyện rất chuyện đơn giản, nhưng mà Quý tiểu thư yêu thích nhất chính là ngủ, bọn họ hầu hạ như thế nào được.

“Ari, nhanh lên một chút đem bánh ngọt cầm lên đi.” Lão Trung thở hổn hển đi tới, cầm trong tay chính là bánh Hoa Quế, bỏ vào trong tay Ari.

“Đó, đây là bánh Hoa Quế ở trong nội thành sao? Nghe nói là rất ngon.”

“Ừ, Quý tiểu thư chỉ thích bánh ở chỗ này.” Lão Trung lau mồ hôi trên trán liền nói.

“Chỗ đó cách trung tâm chợ rất là xa nha.”

“Ari không cần biết, nhanh mang lên đi!” A Tú thúc giục.

“Tốt tốt, tôi hiện tại liền mang lên.” Ari lập tức im lặng, bây giờ không phải là thời gian tám chuyện, Mộ tiên sinh đối tốt với Quý tiểu thư, người mù cũng có thể cảm thấy .

Chỉ trong chớp lát, Ari liền từ trong phòng lui ra. Gương mặt đau khổ như bị cực hình vậy.

Thế nào lại nhanh như vậy? Thấy Ari đi xuống lầu, lão Trung không nhịn được hỏi nói: “Ari, vẻ mặt của cô là sao vậy?”

“Ai, Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư giống như là cãi nhau.”

“Cãi nhau?” Lão Trung cùng A Tú không hẹn mà cùng hỏi, hai người đều kinh ngạc.

“Tại sao lại cãi nhau?”

“Tôi cũng không rõ lắm, dù sao tôi chỉ nhìn thấy Mộ tiên sinh ngồi ở bên giường, má trái rất đỏ, Quý tiểu thư lại ngồi trên người Mộ tiên sinh, mà không khí giữa hai người rất quỷ dị.” Ari cố gắng mô tả ra bộ dáng của hai người như đang ở trong “Đại Chiến Thế Giới” vậy.

Mộ tiên sinh bị đánh! ?

“Ari a, làm sao cô biết là Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư cãi nhau?” Lão Trung một mặt lo lắng, sao không để cho người già như ông an tâm một chút chứ, không phải là quan hệ cịn rất tốt sao? Sáng nay Mộ tiên sinh lúc ra cửa gương mặt còn rất vui mừng, ngay cả bánh ngọt, ngài ấy còn cố ý lái xe đi mua, nghe nói là bởi vì Quý tiểu thư buổi tối nằm mơ nói rất muốn ăn bánh Hoa Quế nha

~“Tôi đứng ở trước cửa, liền nghe được hai người bọn họ nói. Quý tiểu thư nói gì, không cần phải để ý đến, để cho tôi chết đi coi như xong, mà Mộ tiên sinh đã nói cái gì, em chết, anh làm thế nào các loại, tôi cũng không biết là việc gì.” Ari bĩu môi, làm sao lại đau khổ như vậy, hai người không phải còn tốt sao? Tại sao lại cãi nhau rồi.

“Sau đó thì sao?” Lão Trung và A Tú liếc mắt nhìn nhau, hai người lại cùng hỏi, Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư thật là không làm cho người khác yên tâm được, luôn làm cho A Tú lo lắng.

“Sau đó tôi liền gõ cửa a, Mộ tiên sinh rống to cho tôi vào, tôi để bánh Hoa Quế xuống, liền lui nhanh ra ngoài.”

“A, vậy là bọn họ nói chuyện xong rồi.” Lão Trung tự mình ra kết luận, nhưng là hai người bọn họ nói chuyện gì nha? Kể từ khi ông biết Mộ tiên sinh..... ông thật sự là hưng phấn không thôi, lại thấy Quý tiểu thư an tĩnh khéo léo, chắc hẳn hai người bọn họ sẽ thành một đôi rất đẹp, hơn nữa tình cảm lại được tiến hơn một bước.

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?” Ari lại hỏi.

“Cái gì là làm thế nào?”

“Chúng ta có nên đứng canh giữ ở cửa không, chờ Mộ tiên sinh phân phó?” Ari hỏi.

Đúng vậy đúng vậy, thật nên đứng ở trước cửa chờ.

“Ari, chúng ta lên trên lầu đi.” A Tú đột nhiên nói nói.

“Tốt!” Ari liên tục chạy không ngừng lên lầu.

“Đứng lại.”

Két! Chị em các nàng vẫn chưa đi được hai bước, lão Trung lại gọi hai người lại.

” Chú Trung?”

“Các người đi nghỉ đi cho khỏe, trên lầu có Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư là được rồi, xuống đây đi, chúng ta đi ra ngoài.” Lão Trung nhìn hai chị em này, thiết là, họ muốn đi nghe lén, hỏi thăm bát quái, như vậy sao được!

“A, được rồi.” Ari u oán nhìn A Tú, hai người liền phờ phạc rã rượi từ trên lầu đi xuống, lão Trung thật là nhàm chán, họ chỉ là muốn biết, Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư gây chuyện gì mà thôi, họ chỉ muốn ở giữa an ủi mà thôi mà.

Sau khi phòng khách dưới lầu yên tĩnh, lúc này cả biệt thự chỉ còn sót lại hai người đang ở trong phòng này.

“Quý Linh Linh, anh mua cho em bánh Hoa Quế, em lại nợ anh thêm một lần.”

“Nói vậy! Ai nhờ anh mua, là anh nghe lén người ta nói mớ, tự nguyện đi mua, mắc mớ gì tới em.?”

“Em không nhắc tới anh cũng quên mất, tối hôm qua em gối lên tay của anh ngủ cả đêm, lại nợ anh một lần.”

“Mộ Ly, anh là tên khốn kiếp, ai cho anh lên giường em ngủ, làm cho em sau khi thức dậy, cả người liền nhức mỏi!”

“Chắc! Vậy em nên bổ sung thêm canxi.”

“Anh mới nên bổ sung thêm canxi thì có!”

“Bánh Hoa Quế, một lần chỉ có thể ăn một cái, ăn ngọt quá nhiều, đối với thân thể của em sẽ không tốt.”

“Em thích ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu, anh mua cho em, chính là của em rồi!”

“Anh nói, không thể ăn quá nhiều.”

“Tốt, anh không cho em ăn, vậy thì để em đói chết luôn đi! Chết đi coi như xong, chết rồi, cũng không cần phải chăm sóc anh, cũng không cần để cho anh hành hạ, mọi chuyện đều xong hết.”

“Em không thể chết, em chết, làm sao bồi thường cho anh được? Em mà chết, anh còn phải mua quan tài cho em, tổ chức tang lễ cho em, vậy em lại nợ anh thêm nhiều lần nữa, chắc chắn kiếp sau của em cũng không trả hết được!”

“Anh. . . . Em muốn ăn, em thích ăn! Anh muốn ăn, anh cũng có thể ăn, tại sao đi giành với em làm gì?”

“Vậy em đút cho anh.”

“Em không muốn, anh cũng không phải là không có tay có chân!”

“Đây chính là em nợ anh.”

Hứ.

“Quý Linh Linh, em cố ý, toàn bộ đều nhét vào trong lỗ mũi của anh rồi!”

“Em hiện tại là đang nằm, làm sao biết miệng anh nằm ở đâu chứ.”

“Ngồi dậy.”

“Vậy không được, em hiện tại rất mệt, em muốn ngủ.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi mà em lại muốn ngủ chứ?”

“Không cần anh quan tâm, em hiện tại yêu thích nhất chính là ngủ, không được sao?”

“Không được!”

“Anh. Không mượn anh xen vào chuyện của em.”

“Đứng dậy, rời giường, đi ra ngoài dạo với anh .”

“Em không đi, anh muốn đi thì đi một mình đi.”

Kế tiếp là đại chiến 300 hiệp, Mộ Ly nói một câu, “Em phải trả nợ cho anh, anh nói gì phải nghe đấy.”

Quý Linh Linh mặt chán nản đi theo Mộ Ly, trong mắt tẩn mẩn ra oán khí. Bây giờ là giữa trưa, không được ngủ, cứ nhiên bị bắt ra ngoài đi bộ, chẳng lẽ muốn để cô nhìn xem nhà của anh lớn bao nhiêu sao?

“Thay.”

Mộ Ly đột nhiên xoay người, Quý Linh Linh không có chú ý tới anh, đầu trực tiếp đụng vào lồng ngực của anh.

“Này, anh đột nhiên dừng lại, cũng không biết nói một câu sao?” Có lẽ là do bị đụng đau, Quý Linh Linh toét miệng nói, gương mặt đầy khổ sở.

“Đi thay cái này đi.” Mộ Ly dùng ngón tay giơ một bộ quần áo mỏng lên.

“Bikini?” Quý Linh Linh nhìn thấy trong tay anh là bộ bikini màu đen, “Vì sao em phải thay nó chứ?”

“Bởi vì anh muốn bơi lội, em bơi với anh.” Dứt lời, Mộ Ly liền đem bộ bikini màu đen đặt vào trong tay của cô, “Bên này là phòng thay đồ, đừng để anh đợi quá lâu.”

Trong tay là bộ bikini nhẹ như không, liền cứ như vậy mà bỏ vào trong tay cô.

Nhìn Mộ Ly một chút, anh thật đúng là rất thoải mái, trực tiếp cầm một cái quần bơi, liền đi vào phòng thay đồ.

Lúc này Quý Linh Linh mới nhìn thấy, thì ra là trước mặt cô là một cái hồ bơi rất lớn, người này rốt cuộc là tham ô bao nhiêu tiền, cứ nhiên lại có thể xây một ngôi nhà xa xỉ như thế này.

“Xuống đi.” Đứng ở bên bể bơi, Quý Linh Linh bọc nguyên cái khăn lông lớn mà vẫn run lẩy bẩy, Mộ Ly càng cảm thấy ý tưởng của mình là rất chính xác.

Quý Linh Linh vừa bước một chân lên đúng phải làn nước lạnh trong hồ liền rụt chân lại. “Tại sao muốn em đi bơi?”

“Là em nợ anh.” Mộ Ly ở trong nước, gương mặt nhìn như là rất hài lòng vậy.

Tên khốn khiếp đáng chết, hi vọng một tháng này mau mau qua đi!

Cô lại thử bước một bước về phía trước, nhưng vừa thấy được làn nước xanh thẳm, trong lòng không khỏi run lẩy bẩy.

“Tại sao lại cố tình đi bơi chứ!” Trời mới biết, cô thật sự rất sợ nước, hồi nhỏ lúc đi bơi thiếu chút nữa cô mất đi cái mạng nhỏ này, cô lớn như bây giờ cũng chưa từng đi bơi lại.

“Buổi trưa vừa đúng lúc đi bơi, nhiệt độ vừa vặn, khó có được thời tiết tốt như thấy này, hơn nữa tâm tình của anh cũng rất tốt.” Đúng, tâm tình của anh bây giờ thật sự rất tốt, chỉ có thể hình dung như thế này. Thật —— thật —— thật rất vui nha

~Quý Linh Linh trừng mắt liếc anh một cái, “Nước có sâu không?” Cô tuyệt đối là vịt trên cạn, nếu cứ lao xuống như vậy, khẳng định là sẽ mất cái mạng nhỏ này.

“So với chiều cao của em không khác lắm.”

“Oh.”

Quý Linh Linh chậm rãi ngồi ở bên bể bơi, trên người vẫn bọc cái khăn lông lớn, hai chân ở trong hồ đập nước, quả là rất ấm áp, cảm giác này cũng không tệ lắm.

Mộ Ly bơi tới trước mặt nàng, “Ồ chỗ này ngồi coi như là xuống nước sao?”

“Em đây chỉ là đang vận động làm nóng người, anh thì biết cái gì.” Quý Linh Linh khinh bỉ nhìn anh một cái.

“Hả? Vận động làm nóng người, anh nghĩ là em sợ nước thì có.” Anh một câu liền nói trúng tâm tư của cô .

“Anh.” Không phải chỉ là xuống nước bơi lội thôi sao? Vóc dáng của cô đủ cao, đâu cần phải sợ..... “Anh mới sợ thì có!” Nói xong, Quý Linh Linh tiện tay tháo khăn lông, phịch một tiếng liền nhảy xuống.

“Aaaaaa!” Đột nhiên thét lên một tiếng, nước trong hồ rõ ràng là cao hơn so với cô. “Cứu. Cứu mạng!” Quý Linh Linh mới vừa thò đầu lên, lập tức liền chìm xuống.

Mộ Ly gần ngay trước mắt, khe nhảu mày lại, cô gái này thật đúng là không có đầu óc, liếc mắt cũng có thể biết được nước trong hồ rất sâu.

“Cứu.” Quý Linh Linh lấy tay đập nước giãy giụa, Mộ Ly lập tức bơi tới trước mặt cô, bàn tay nắm thật chặt eo cô.

Quý Linh Linh lập tức cảm thấy trước mặt mình có người, lập tức đưa ra ôm chặt lấy anh, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng.

“Hô. Hô.” Lúc cô có thể thở được như bình thường, thì trong miệng đã toà là không khí mới rồi.

Mộ Ly ôm chặt lấy cô, để cho cô tựa vào trước ngực của mình, “Em không biết bơi sao?”

“Em. Tại sao phải biết bơi? Anh không phải là nói, nước không sâu sao?” Quý Linh Linh trong giọng nói khê có chút tức giận.

“Chỉ có 2 mét, không tính là sâu.” (Mad: e lạy a, 2m đủ giết con 1m50 như e rồi. T-T)

“Anh. Nếu như ở nơi này không có ai, lúc em rớt xuống, chẳng phải là sẽ chết sao? Anh chỉ là muốn em tới trả nợ, chẳng lẽ anh còn muốn mạng của em?” Nghĩ đến đây, Mộ Ly thật quá là độc ác, vừa nghĩ tới lúc này bị sắc nước, cô liền cảm thấy sợ, giống với hồ bé y như đúc.

“Anh đang ở đây!” Mộ Ly cất cao giọng nói.

“Ồ đây, thì như thế nào?” Tên khốn kiếp này, quả thật chính là người giết người bừa bãi. “Anh muốn em chết, nói thẳng ra là được, dù sao cả cái vùng đất này đều thuộc về anh, nếu như anh giết chết em, vứt xác ở đây cũng sẽ không có ai tìm được! Tội gì anh phải dùng việc gây ra động tĩnh lớn như thấy này, dùng cái loại thủ đoạn hèn hạ như vậy, gạt em xuống nước!” Quý Linh Linh càng nói càng tức giận, có lẽ là mới vừa rồi cô thật sự rất sợ, bây giờ cô thật sự rất khó chịu.

“Quý Linh Linh, em ở đây đang nói lung tung cái gì vậy?”

“Em nói cái gì? Anh còn cần em lặp lại sao?” Quý Linh Linh ở trước ngực của anh, thân thể vẫn như cũ dựa vào anh, mới không bị chìm xuống, “Anh rõ ràng là muốn em chết! Mộ Ly, anh điên rồi, yêu em không được, liền hận em phải không? Anh thật quá đáng, quá quá đáng!”

“Không nên lộn xộn!” Mộ Ly gầm nhẹ ra một tiếng cảnh cáo.

“Động, thì như thế nào? Anh bây giờ mới sợ sao?” Trong mắt Quý Linh Linh không còn sợ hãi chút nào, dù sao hiện tại cô cũng đã như vậy, còn sợ cái gì nữa.

“Enm không cần cố tình gây sự!” Anh cho là cô mới vừa rồi chậm chạp không xuống nước, là bởi vì mặc hở hang, cô ngưng ngưng mà thôi, căn bản là không biết cô không biết bơi. Hiện tại, Quý Linh Linh đã vô cùng tức giận, căn bản cũng không cho anh cơ hội giải thích. “Em cố tình gây sự? Vậy thì chúng ta cùng chết đi!” Nói xong, Quý Linh Linh đẩy anh ra, kéo hai tay của anh, còn thân thể của mình liền chìm xuống phía dưới, trong nháy mắt, đầu của cô liền ở trong nước.

“Không nên càn quấy!” Mộ Ly dùng sức hướng kéo cô lên, nhưng Quý Linh Linh lại cứng đầu không chịu, hoàn toàn không cho anh cơ hội, không biết có phải là quá tức giận hay không mà lại có sức lực kéo anh cùng chìm xuống.

Bởi vì ở trong nước, không dùng sức được, Mộ Ly lại sợ làm cô bị thương, không tiếp tục dùng sức, mà là theo ý cô, trực tiếp để nước ngập qua đầu.

Nước trong hồ rất trong, mặc dù ở trong nước, vẫn như cũ có thể nhìn thấy rõ ràng đối phương.

Quý Linh Linh tức giận đến phồng má, nhìn Mộ Ly như là kẻ địch.

Mộ Ly kéo tay của cô, không dám thả lỏng chút nào.

Chỉ qua mấy giây, liền thấy trong miệng của Quý Linh Linh toát ra bong bóng nước liên tiếp, sau đó cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Chuyện này, chơi đùa có hơi quá rồi.

Mộ Ly thấy thế, lập tức dùng sức, ôm Quý Linh Linh vào trong ngực, không có suy nghĩ nhiều, liền đem môi hôn lên môi cô, trực tiếp đem không khí trong miệng mình truyền qua cho cô. Một bàn tay to ôm hông của cô, một cái tay khác nhanh chóng đập nước, hai người lập tức nổi lên mặt nước.

Mộ Ly liền tiếp thở hai ba phát thật sâu, cho đến hai mắt anh đều nổ đom đóm, anh mới ngưng động tác.

“Quý Linh Linh, Quý Linh Linh!” Mộ Ly dùng tay nâng cằm cô lên, hô hấp nhân tạo cho cô.

“Khụ. Khụ.” Một lát sau, Quý Linh Linh ho ra một ngụm nước, phun vào mặt của Mộ Ly.

Thấy Quý Linh Linh tỉnh lại, Mộ Ly vốn là đang lo lắng, lại đổi thành giận dữ, anh nắm thật chặt cằm của cô, như muốn đem cô bóp vỡ, “Về sau, em còn dám làm chuyện này, anh liền làm cho em vĩnh viễn không thể rời khỏi. Nơi này!” Dứt lời, anh ôm thân thể của cô, liền bơi đến cạnh bể bơi, ôm lấy thân thể của cô, ngồi bên cạnh bể bơi.

Cặp mắt hồng hồng, đối với lời anh nói nhắm mắt làm ngơ. Anh đúng là tên khốn khiếp! Khẳng định như vậy, nếu như không phải tại anh, làm sao nhưng chuyện như thế này lại có thể xảy ra ở trên người cô.

Mới vừa rồi một khắc kia, cô đúng là cố ý giả bộ, mà trong lúc tức giận, cô cũng không biết khi nào thì cô ngất đi, cô chỉ là muốn biết Mộ Ly có phải thật vậy hay không là muốn muốn chết, chính là chỉ đơn giản như vậy thôi.

“Quý Linh Linh, em tốt nhất nhớ lời anh đã nói..., nếu như em dám không sống tốt, anh sẽ cho em biết hậu quả!” Mộ Ly ngồi ở bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống nói.

Hậu quả? Có thể có hậu quả gì? Anh trừ nói những lời như vậy còn có thể làm cái gì?

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên nói, “Em cho dù không muốn sống, anh có thể ngăn được em sao?” Cô chính là cố ý, chính là muốn cùng anh đối nghịch, chính là không thích anh nói những lời nói đầy bá đạo này.

“Em lặp lại lần nữa xem!” Ánh mắt Mộ Ly ngưng tụ lại, trông mắt lạnh lẽo, một tác không rời nhìn chăm chăm cô.

Quý Linh Linh há miệng, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không có nói ra, cuối cùng cong lên môi, tức giận nghiêng đầu nhìn về phía hồ nước.

Mộ Ly nhìn về mặt tức giận của cô, đừng tưởng rằng anh không dám làm, đem ép anh quá đáng, anh chuyện gì cũng có thể làm!

Một lát sau, Mộ Ly ném khăn lông lên người cô.

“Tôi đây giúp anh lau tóc.” Giống như là ra lệnh, anh liền rời khỏi, ngồi lên ghế phơi nắng bên cạnh hồ bơi.

Quý Linh Linh nhặt khăn lông lên, không nói thêm gì, liền đi tới.

“Trước tiên hãy lau tóc.” Nói xong, anh liền thò đầu ra, chờ cô lau.

“Đây coi là trả nợ cho anh hay sao?”

Mộ Ly giơ tay lên, “Đúng vậy.”

Quý Linh Linh nghe xong lời này, hai lời không nói, đứng trước mặt của anh, dùng khăn lông cẩn thận lau tóc cho anh.

Đôi tay kéo khăn lông, đặt ở trên đỉnh đầu anh, sau đó nhẹ nhàng chậm chạp lau chân tóc, lui tiếp xuống ngọn tóc, không biết qua bao nhiêu lần, cho đến khi khăn lông đã thấm ướt, tóc của anh đã không còn giọt nước, Quý Linh Linh mới ngừng động tác của mình.

“Lau xong rồi.” Quý Linh Linh thu hồi khăn lông, nói, một cái tay cầm khăn lông, rõ ràng là không có làm cái gì, nhưng cô lại giống như là làm công việc gì đó rất kịch liệt phải dùng thể lực vậy, thở mạnh một hồi.

Mộ Ly ngẩng đầu lên, bởi vì Quý Linh Linh áp sát anh, mặt của anh vừa lúc đụng phải nơi mềm mại trước ngực của cô.

Chợt cảm thấy lúng túng, Quý Linh Linh bận rộn lo lắng lui về phía sau một bước, gương mặt lập tức trở nên ngượng ngùng, “Anh. Tôi lau xong rồi.” Nhìn cô cúi đầu, gương mặt đỏ lên, Mộ Ly đối với bộ dạng này của cô, thật sự là rất thích.

“Hả?” Mộ Ly tiện tay sờ sờ tóc, quả nhiên, không có nước giọt.

“Tôi đây.”

“Hả? Làm cái gì?” Quý Linh Linh phòng bị nhìn hẩn.

“Tôi đây!”

Quý Linh Linh đối với sự bá đạo của anh bày tỏ là vô cùng không thích, anh bây giờ nghiêm nhiên chính là một Bạo Quân. Cô không tiếp tục cùng anh tranh chấp, liền đi tới.

Mộ Ly cầm lấy khăn lông trong tay cô, “Em lau vô cùng nghiêm túc.”

Quý Linh Linh hừ nhẹ một tiếng, Quý đại tiểu thư ra tay, chất lượng tự nhiên là tốt rồi.

Nhìn tóc cô như cũng vẫn còn ướt, nhỏ giọt trực tiếp rơi vào chỗ đầy đặn của cô, bộ bikini mặc ở trên người của cô thật đúng là vừa vặn, vừa che được nơi địa phương huyền bí, không lộ quá nhiều, những đường cong quyến rũ đều được phô ra.

Lúc trước anh đã lượng qua rồi, một bàn tay của anh căn bản cũng không thể cầm hết, đầy đặn như vậy, ở trong lòng anh thật sự là rất ưa thích.

Bụng bằng phẳng, cặp đùi đẹp thon dài, cộng thêm làn da trắng nõn như nước, nói thật, ở trong lòng Mộ Ly, mỗi chỗ trên người Quý Linh Linh, không có chỗ nào là anh không thích.

“Anh đang nhìn cái gì?” Anh đột nhiên quá yên tĩnh, Quý Linh Linh cảm thấy kỳ quái, nâng lên đầu nhìn anh thì anh cứ nhiên mắt không chớp mà quan sát cô.

Đáng chết, anh đúng là có đồ háo sắc, hiện tại cũng không muốn thả cô?

Mộ Ly ngẩng đầu lên, cặp mắt bén nhọn chống lại cặp mắt xinh đẹp của cô, chỉ mới xong thì khóe mắt của anh híp lại, “Em mới vừa làm rất tốt, anh muốn thưởng cho em.”

“Thưởng?” Có thể chọn lựa sao? Cô muốn ăn cháo đậu xanh!

“Ừ, đúng vậy.”

“A!” Quý Linh Linh thét lên một tiếng kinh hãi, cả người cô liền ngồi ở trong ngực Mộ Ly. Cô còn chưa hoàn hồn, khiếp sợ nhìn anh, “Anh. . . . Anh nghĩ muốn làm gì?”

Khóe môi Mộ Ly nhếch lên, “Lau tóc cho em.”

Nói xong, anh liền xoay người cô, cầm lấy một cái khăn lông, còn chưa chờ Quý Linh Linh phản kháng, anh liền trực tiếp đem khăn lông trùm lên trên tóc của cô.

“Không nên lộn xộn, sẽ kéo đứt tóc!” Anh học bộ dáng của Quý Linh Linh mới vừa rồi, nhẹ nhàng vì cô lau tóc, lau thật nghiêm túc và cẩn thận, lau đến khi không còn có giọt nước nhỏ nào lưu luyến trên tóc cô.

“Cổ của em rất khó chịu.” Anh căn bản không biết lau tóc, ép cổ của cô tới đau.

“Thế nào?” Mộ Ly vội vàng rút khăn lông, lúc này tóc đã bị lau loạn, Quý Linh Linh mới oán ngẩng đầu lên, bộ mặt bị kìm nén đến đỏ lên.

“Anh rốt cuộc có biết lau tóc hay không?” Một tiếng rống to lên, cổ của cô đã sắp gãy rồi.

Ếc. Lúc này kiểu tóc của Quý Linh Linh, giống như là trên đời.rơi xuống.....

Cạc cạc. Một đám quạ bay qua

~Quý Linh Linh thấy vẻ mặt của anh không đúng, trực tiếp sờ lên tóc của mình, “Này, anh đến cùng là đã làm cái gì?”

“Thật ra, em. Tóc của em rất nhiều, chẳng lẽ em không biết?” Mộ Ly không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, tiện tay vì cô lau vài cái, sao lại lau thành như vậy rồi.

“Anh cố ý!” Quý Linh Linh giơ tay lên.

Mộ Ly lập tức rút về sau, nếu như cứ như vậy bị ăn một cái tát, như vậy thật là không đáng giá.

Cô giơ tay lên là muốn làm cái gì nha? Cô ngẩng đầu lên, nhìn tay mình đang dừng giữa không trung, suy nghĩ một chút, không biết nên làm sao..... What?!, còn không mau để xuống đi.

“Lần sau không cần anh lau tóc cho em, tay nghề thấp kém!” Quý Linh Linh trong giọng nói tràn đầy khinh bỉ.

“Em dám nói anh như vậy?” Mộ Ly lập tức ôm sát lấy cô thêm mấy phần, giọng nói đầy bá đạo. Làm không tốt còn không cho người ta nói.

“Nói anh thì như thế nào? Anh cần em à!” Khiêu khích trần trụi, hoàn toàn không chút che giấu.

Mộ Ly ánh mắt gian tà liếc cô một cái, được rồi, dù sao là do cô nói.

“Này! Ô ô.” Quý Linh Linh phát hiện tình huống không đúng, liền dùng tay đẩy anh ra nhưng vẫn không được, trực tiếp bị anh cắn nuốt.

“Ô!” Đáng chết, anh còn dùng ta nắn nắn. (Mad: tự hiểu tự hiểu thôi.)

Quý Linh Linh ngăn bàn tay không đứng đắn lại, đánh vào tay của anh, tuy nhiên không thấy Mộ Ly có bất kỳ phản ứng nào, càng hôn càng kịch liệt.

“Ừ.” Trong lúc lơ đãng, trong miệng của cô tràn ra ít nước, nhẹ nhàng tiếng rên rỉ.

Đầu lưỡi của anh dễ dàng liền trượt vào trong miệng cô, đưa giỡn với đầu lưỡi non mềm của cô. Quý Linh Linh nhú lông mày lại, đầu lưỡi bị anh làm cho tê dại, tất cả ngọt ngào trong miệng, toàn bộ bị anh hút lấy.

Hai tay của cô đẩy mạnh bụng anh ra, không để cho anh có cơ hội tấn công lần nữa. Mà hình như Mộ Ly đã sớm phát hiện mưu kế nhỏ này của cô, anh nhẹ nhàng dùng răng cắn nhẹ lên môi cô, tuy nhiên Quý Linh Linh vẫn bướng bỉnh như cũ, cuối cùng chỉ có thể hôn sâu thêm, hàm răng dùng sức, gặm cắn môi hồng của cô.

“Ồ ồ.” Đem cô cắn đau, cô giơ tay lên dùng sức đẩy anh về sau bày tỏ kháng nghị.

Mộ Ly thấy được phản ứng của cô, sau đó chuyển đến giữa gáy của cô, lưu lại một đóa hoa mai diễm lệ.

“Ồ. Tay. Dừng lại!” Quý Linh Linh bị anh hôn đến toàn thân mềm nhũn ra, không nhận được rung mình một cái. Hiện tại cô thật muốn đem anh đánh một trận, dám vô sỉ như vậy, lại còn là ở chỗ này.

“Về sau có nghe lời của anh hay không?” Bàn tay của Mộ Ly ở sau lưng cô vuốt ve, anh kìm nén lửa nóng đang cháy hừng hực trong người lại, một tay vừa ôm vừa kéo Quý Linh Linh đang vô lực tựa vào trước ngực của anh.

Vào lúc này còn nghĩ uy hiếp đến cô, thấp kém thấp kém!

“Hả? Sao không trả lời? Còn muốn tiếp tục phải không?” Giọng của Mộ Ly lúc này cũng đã tốt hơn rồi, trời mới biết lúc này anh có bao nhiêu là thoải mái. Từ ngày gây gổ với cô, anh thật đã lâu không có nếm được sự ngọt ngào.

“Anh.” Quý Linh Linh bây giờ còn mờ mờ ảo ảo, cảm thấy trong người thiếu oxy, vốn định dùng yên lặng để phản kháng, thế nhưng anh lại bắt cô trả lời cho bằng được, thật là tức chết người mà.

“Về sau có nghe lời anh hay không? Quý Linh Linh nếu như em không trả lời, vậy chúng ta có thể tiếp tục.” Nói xong, bàn tay to của anh vẫn còn ở bên hông của cô, nắn nhẹ vào phần thịt mềm một cái, ý muốn nhắc nhở.

“Ồ. ồ.....” Khốn kiếp, khốn kiếp, cho tới bây giờ cũng chưa thấy ai khốn kiếp như anh vậy, “Nghe ~ rồi” dù sao mặc kệ có muốn nghe hay không, cuối cùng đều phải nghe lời anh, ở trên địa bàn nhà người ta, cô làm sao có thể không nghe theo chủ nhà chứ.

Hiện tại Mộ Ly hả hê như muốn nói với cô, “Anh là chuyên gia trị những người lì lợm!”

Ax, thật đúng là bó tay.

“Nghe là được rồi.” Giọng Mộ Ly khó nén hưng phấn, phụ nữ nha, tự nhiên phải ngoan ngoãn, nghe lời thì mới đúng với đạo lý chứ.

Vừa nghe thấy lời này, Quý Linh Linh biết anh lại thắng, chỉ có thể vô lực tựa vào người anh.

“Thấy em nghe lời như vậy, thưởng cho em một cái.” Dứt lời, anh ôm đầu cô, lại một lần nữa hôn thật lâu.

Hồ. Cái hôn này thật là lâu, Quý Linh Linh thật có chút không ngẩng đầu lên được.

“Em. Đầu.... em muốn ngất.”

“Hả?” Mộ Ly còn đang ở trong cơn hưng phấn, không hiểu lời của cô.

“Đầu của em rất choáng váng. Em muốn trở về phòng.” Quý Linh Linh nói cũng có vẻ như không còn hơi sức.

“Quý Linh Linh, em làm sao vậy?” Mộ Ly lập tức ngồi thẳng lên, lo lắng hỏi.

“Anh.Anh hôn em đến không thở được, đầu choáng váng.”

Ax! Thượng tá Mộ, quả nhiên là vĩ đại nhất.

Sắc mặt của Mộ Ly tối sầm lại, không nói thêm gì nữa, nắm lên khăn lông che ở lên người của cô, chính mình cũng không có thay quần áo, trực tiếp ôm cô trở lại nhà chính.

94. Chương 94: Thượng Tá Mộ Toàn Thắng.

“Quý tiểu thư, cô không muốn ăn sao?” Ari không nhịn được hỏi một câu.

Quý Linh Linh đứng lên, đem thìa đang cầm trong tay và khăn ăn bằng phẳng để lên bàn.

“Tôi ăn không vô.” Nói xong, cô liền cúi đầu, tự xoay người đi lên lầu. Mới không bao lâu, bóng lưng của Quý Linh Linh có vẻ càng thêm mỏng manh, A Tú và Ari bày ra động tác giống nhau, nhìn người đang đỡ cầu thang đi lên, chẳng biết tại sao, trong lòng lại khó chịu.

“Quý tiểu thư!”

“Hả?” dừng lại chân, xoay người lại, “Ari có chuyện gì?”

“Cô không phải ăn cơm, Mộ tiên sinh sẽ lo lắng.”

“A, có không?”. Nghe được ba chữ “Mộ tiên sinh”, cô lại một lần nữa cúi thấp đầu xuống, trong lòng nhiều cảm xúc hỗn tạp, anh đã hai tuần chưa từng xuất hiện. Anh vốn là chán ghét cô, không phải sao?

“Sẽ, sẽ!” Ari gấp rút gật đầu, mặc dù Mộ tiên sinh không về, nhưng mỗi ngày ba bữa cơm đều sai người mang mì hoành thánh và bánh Hoa Quế về, cái này chẳng lẽ vẫn không thể đại biểu cho cái gì sao?

“À.” đáp một tiếng, không nói gì nữa, liền lên lầu.

“Quý tiểu thư.” Ari có chút than thở nhẹ giọng kêu, nhưng không có lời trả lời. Ari đưa ra tay, gương mặt bất đắc dĩ, Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư rõ ràng không phải là rất tốt sao?

” Chị Tú, chị nói Mộ tiên sinh tại sao không trở lại? Cho tới bây giờ cũng không có như vậy nha, những ngày qua Quý tiểu thư cũng không có ăn cơm, chỉ biết ngủ, chị nói xem cứ tiếp tục như vậy nữa, Quý tiểu thư sẽ không có chuyện gì sao?” Ari lo lắng nhìn A Tú, nhìn không khí trầm lắng bây giờ, trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Bình thường có thể nhìn thấy bộ dáng Quý tiểu thư và Mộ tiên sinh cãi nhau, nhưng bây giờ cả nhà lớn như vậy chỉ còn có một người, thật là có chút không thích ứng được.

A Tú thở dài, “Có lẽ là do Mộ tiên sinh có chuyện.”

“Có chuyện? Có không? Mộ tiên sinh hôm đó giận dỗi rồi đi, sau đó cũng chưa có xuất hiện lại. Chị nói xem....” Ari dừng một chút, nhìn A Tú, “Mộ tiên sinh có thể hay không không cần Quý tiểu thư rồi hả?”

A Tú nghe được lời của cô....., cảm thấy có chút rối rắm.

“Chị Tú, chị nói thử xem, Mộ tiên sinh có phải hay không không thích Quý tiểu thư rồi hả?” Ari gương mặt vội vàng hỏi, giống như cô mới là người bị vứt bỏ vậy.

“Chuyện này.” A Tú chần chừ, cô không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào nữa.

“Mộ tiên sinh cho tới bây giờ cũng không có thích tôi.”

“A!” Ari và A Tú đồng thời nhìn về phía người đột nhiên xuất hiện ở chân cầu thang.

Khẽ há miệng, muốn nói cái gì, nhưng thủy chung không có nói ra, cô muốn nói là chuyện vừa rồi không liên quan đến Mộ tiên sinh, nhưng trong lòng đè nén quá nhiều khổ sở, lời nói vừa đến cổ họng, lại không phát ra âm thanh nào.

“Quý tiểu thư.” Hai người giống như ăn trộm bị bắt được, đồng thời cúi đầu.

Quý Linh Linh đi xuống lầu rồi nói: “Ngủ nhiều quá, bây giờ muốn ra ngoài dạo dạo.” Đi tới bên người các cô, âm thanh cực kỳ nhẹ, tựa như không có bất kỳ hơi sức nào.

“Quý tiểu thư. cô.” Ari ngẩng đầu lên, “Mộ tiên sinh là thích cô, chúng ta ai cũng nhìn ra, chẳng lẽ Quý tiểu thư cũng không nhận ra sao?” Tính tình của Ari nôn nóng, muốn nói cái gì cũng nhịn không được. Có lẽ là do tuổi còn nhỏ, không hiểu cái gì gọi là bất đắc dĩ.

Cô nâng môi lên, cười cười, “Ha ha, có lẽ là đã từng thích đi.” Đi lướt qua Ari, nhìn về phía cửa.

“Làm sao sẽ chỉ là trước đây? Quý tiểu thư, Mộ tiên sinh cho tới bây giờ cũng không cho người phụ nữ nào vào Mộ gia, càng không có người nào có thể đi vào hậu viện ngắm hoa, những thứ này đều là những điều mà Mộ tiên sinh cấm kỵ nhất!”

“Ari!” A Tú lo lắng gọi lại cô, quả nhiên, Ari nói thật sự là quá nhiều rồi.

Quý Linh Linh xoay người, trên mặt dâng lên nghi ngờ, “Ari có ý là. . . .”

“Tôi. . . .” Ari còn muốn nói tiếp gì đó, lại bị A Tú đã ngăn ở sau lưng.

“Quý tiểu thư, xin cô không nên suy nghĩ nhiều.” A Tú cúi đầu, một bộ dạng không thể trả lời.

Nhìn hai chị em này, một tĩnh một động, ở chung một chỗ, quả thật là đẹp.

Cô cười cười, chỉ là cười đến có chút tái nhợt vô lực.

Không tiếp tục nghe A Tú và Ari nói gì thêm, liền đi ra cửa.

“Ai, Quý tiểu thư có phải hay không là giận Mộ tiên sinh?” Ari gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Chúng ta cũng không biết Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư xảy ra chuyện gì, hiện tại lo lắng có chút dư thừa.” A Tú nói, lúc này trong giọng nói hoàn toàn một bộ dạng không liên qua đến cô vậy.

“Nhưng mà, nếu như hai người bọn họ chỉ là bởi vì hiểu lầm mà không thể ở cùng một chỗ, không phải rất đáng tiếc sao? Chị Tú, trước kia cô từng nhìn thấy Mộ tiên sinh cười sao? Lúc chưa có Quý tiểu thư, Mộ tiên sinh rất ít khi trở về. Hiện tại ngài ấy thay đổi, chẳng lẽ không phải là vì Quý tiểu thư sao?”

“Ari, bây giờ rốt cuộc là cô đang lo lắng cái gì?”

“Chính là lo lắng Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư tách ra nha, nếu như Mộ tiên sinh giống như trước kia một năm mới về một lần, Quý tiểu thư phải làm thế nào đây?” Ari cất cao giọng rồi.

“Nói như vậy, Quý tiểu thư rời khỏi là được rồi.”

“Chị Tú, tại sao cô không lo lắng một chút nào vậy? Chẳng lẽ cô không đau lòng thay cho Quý tiểu thư sao? Cô ấy càng ngày càng gầy, giống như là một trận gió nhẹ cũng có thể thổi bay cô ấy đi mất tiêu.” Ari có chút nóng nảy nói.

“Nếu như Mộ tiên sinh và Quý tiểu thư là thật lòng yêu nhau, làm sao bởi vì một chuyện nó xiu như vậy mà tách ra. Ari, cô lo lắng nhiều quá rồi.”

“A. . . .” Ari nhất thời sửng sốt.

“Cô nghĩ xem, nếu như hai người yêu nhau, dễ dàng bị tách ra như ra, vậy.Không bằng chia tay sớm thì tốt hơn.” Nói xong, A Tú không tiếp tục để ý tới Ari, liền nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn.

Nghe xong lời A Tú nói, Ari chỉ có cảm giác mình đầu mình quay quay, tử mĩ nghĩ kỹ một phen, lời A Tú nói cũng không có cái gì là không đúng, nhưng. Tại sao cô vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Chị Tú, vậy cô đã gọi điện nói cho Mộ tiên sinh biết tình hình bây giờ chưa?” Ari tiến tới, mặt khẩn trương hỏi.

“Chưa có.”

“Chưa? Tại sao nha?” Ari hiện tại hai con mắt muốn bay ra khỏi tròng mắt.

“Cô muốn gọi thì gọi đi.” Dứt lời, A Tú bưng cái mâm lên..... Rồi đi.

Ari dậm chân một cái, A Tú gần đây làm sao lại biến thành cái bộ dáng này, căn bản không quan tâm đến Quý tiểu thư, cũng không liên quan đến Mộ tiên sinh!

“Mộ tiên sinh, hôm nay 11 giờ ngài có hẹn ở khách sạn Quốc Hoa.” Lão Trung gương mặt như cũ cung kính nói.

“Ừ.” Mộ Ly đóng tài liệu trong tay, cũng không ngẩng đầu lên chỉ trả lời. “Một lát nữa đưa tài liệu này đến tổng bộ Không Quân đi, đây là tài liệu cơ mật.” Anh hình như là mới xem xong, vừa nói, vừa đem tài liệu bỏ vào trong túi hồ sơ.

“Vâng” Lão Trung đi lên trước, nhận lấy túi hồ sơ trong tay Mộ Ly.

Cầm túi hồ sơ trong tay, lão Trung chần chờ một hồi, Mộ Ly ngẩng đầu lên, nhìn ông, “Lão Trung, ông còn có chuyện gì sao?”

“Mộ tiên sinh, sau khi ngài rời đi, Quý tiểu thư cũng không chịu ăn cơm, tôi lo lắng thân thể của cô ấy. . . .”

“Ông lo lắng?” Bởi vì khó chịu với lời nói của lão Trung, Mộ Ly hỏi ngược lại với giọng đầy sự cường thế bá đạo.

“Không đúng, là tôi nói sai, A Tú nói Quý tiểu thư gần đây gầy đi rất nhiều.”

“Tốt lắm, đi xuống đi.” Nghe thấy lão Trung nói như vậy, Mộ Ly có chút phiền não giơ tay lên day day huyệt thái dương, khó nén vẻ lo lắng trên gương mặt.

“Ách. Vâng”. Lão Trung vừa mới xoay người chuẩn bị đi.

“Chờ một chút! Nói cho đối phương biết, tôi bây giờ sẽ đi gặp hắn.” Mộ ly đứng dậy nói.

“À, vâng, tôi sẽ đi làm ngay.” Chẳng biết tại sao, khi lão Trung nghe nói như thế, trên mặt lại dâng lên chút vẻ vui mừng.

Mộ Ly phiền não kéo cà vạt một cái, lông mày của anh bởi vì tức giận mà nhíu chặt lại. Trễ nhất thì qua buổi trưa kết thúc mọi việc là được rồi.

Mười giờ năm phút, tại khách sạn Quốc Hoa, lão Trung đi theo Mộ Ly một trước một sau đi vào quán rượu.

“Mộ tiên sinh, Lãnh Dạ Hi tiên sinh đang đợi ở chỗ này.” Lão Trung tiến tới bên cạnh anh, nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Một thân kết hợp với đồ tây màu đen, vẻ mặt nhu hòa như đang cười, nếu không cảm nhận được khí lạnh trên người anh đang phát ra, ai cũng không thể đoán được, tâm tình của Thượng tá Mộ lúc này đã rơi xuống đáy cốc.

“Tiên sinh, xin mời đi bên này.” Nhân viên tạp vụ dẫn Mộ Ly tới chỗ Lãnh Dạ Hi.

“Lãnh tiên sinh, anh thật đúng giờ nha.” Mộ Ly khước môi cười cười, không có chút nào áy náy vì chuyện mình đã tới trễ.

Lãnh Dạ Hi khẽ nâng đầu lên, liếc anh một cái, không nói gì.

“Xin hỏi hai vị tiên sinh dùng gì?” Nhân viên tạp vụ mỉm cười hỏi, trời mới biết, hôm nay có cơ hội hầu hạ hai người đẹp trai giàu có này, cô thật may mắn biết bao.

“Tạm thời không cần, cảm ơn.” Mộ Ly mặt nở nụ cười, làm cho người khác cảm thấy gió xuân thổi đầy mặt.

“Đi xuống đi!” Mà Lãnh Dạ Hi từ đầu tới cuối đều lạ vẻ mặt lạnh tanh, nhìn Mộ Ly bằng ánh mắt tối tăm. Nhưng từ lông mày của anh, lại để lộ ra vẻ mệt mỏi không giấu được.

“Ách, dạ dạ dạ.” Nhân viên tạp vụ vừa thấy hai người một nóng một lạnh, có lẽ hai người có chuyện quan trọng cần bàn, cô cũng không muốn ở chỗ này gây cản trở.

Lão Trung cũng tự giác mà lui xuống.

“Lãnh tiên sinh, đã lâu không gặp.” Mộ Ly mở miệng đầu tiên, một bộ dáng khách khí thân thiện, “Anh bị ngài Lãnh điều đi Mỹ, thế nào mới vài ngày đã trở về rồi?” Lời nói đầy vui vẻ nhưng trên mặt lại không giấu nổi sự gian trá.

“Mộ Ly, anh cho rằng anh có thể uy hiếp được cha tôi thì tôi sẽ sợ anh sao?” Lãnh Dạ Hi phản kích nói.

“Ha ha, dĩ nhiên, núi này cao còn có núi khác cao hơn, tôi chỉ là rãnh rỗi đến nhàm chán, để cho anh rời khỏi nước đi chơi hai hay ba ngày mà thôi.” Nụ cười của Mộ Ly càng ngày càng đậm, anh vốn tính toán

khiến Lãnh Dạ Hi ở nước ngoài chơi cả một năm rưỡi cơ, nhưng không nghĩ tới mới một tuần lễ anh ta đã trở về, trong lòng anh cảm thấy như đang bị một khối đá lớn đè lên vậy.

“Nếu như anh là đàn ông, chúng ta liền cạnh tranh công bằng, không cần phải chơi trò hăm hại sau lưng thế này!” Lãnh Dạ Hi âm thanh càng ngày càng lạnh lùng, hiển nhiên là anh đã nổi giận.

“Ha ha, không nên gấp nha, sao lại nói tôi hăm hại anh chứ, chi nhánh của công ở nước Mĩ xảy ra chút chuyện, tôi không đi được, đương nhiên phải để anh đi sao chứ sao.” Sắc mặt của Mộ Ly vẫn là thản nhiên như cũ, ban đầu lựa chọn cùng với Lãnh thị hợp tác cũng không tệ lắm, ít nhất anh có thể kiềm chế được Lãnh Dạ Hi.

Lãnh Dạ Hi lạnh lùng liếc anh một cái, ánh mắt đầy tức giận, “Anh đem cô ấy mang đi đâu rồi?” Bỗng dưng, anh ta chuyển đề tài nói. Mộ Ly nghe được lời anh ta, nở nụ cười nhạt, chỉ thấy anh thuận tay cầm ly nước lên, uống một hớp, ngược lại nhẹ nhàng để ly nước xuống, lại cầm khăn ăn lau chùi khóe miệng, “Gương mặt của Lãnh tiên sinh trông rất mệt mỏi, thì ra là gần đây anh một mực đi tìm cô ấy.” Trong giọng nói lại ẩn chứa nụ cười.

Nghe được anh giễu cợt, bàn tay Lãnh Dạ Hi nắm chặt thành nắm đấm để trên bàn, “Mộ Ly, anh là người hèn mọn lại thiếu tự tin đến vậy sao? Sợ tôi thắng được anh? Nên anh mang cô ấy giấu đi, nhưng như vậy thì thế nào, trễ nhất ngày mai, tôi liền có thể biết tung tích của cô ấy. Đến lúc đó. . . .” Lãnh Dạ Hi tức giận nói, trong con ngươi mang đầy sát khí, “Tôi sẽ đem cô ấy cột chặt bên cạnh, sẽ không để cho anh đến gần cô ấy được nữa phần!”

“Anh có thể không?” Mộ Ly không chút khách khí phản kích, trên mặt nở nụ cười, cũng không vì lời nói của Lãnh Dạ Hi mà tức giận. “Không ngại nói cho anh biết, tôi chính là đã giấu cô ấy đi, giấu ở một nơi rất xa, quan trọng nhất là, hai người chúng tôi ở chung một chỗ, còn rất vui vẻ đấy.” Mộ Ly giống như một đứa nhỏ, dương dương hễ hê nói cho cho Lãnh Dạ Hi biết là anh ta nên sớm chết tâm đi là được rồi.

“Thật sao? Là như vậy này phải không? Nếu đúng là vậy, vậy sao hai tuần qua anh chỉ ở có một mình vậy?” Lãnh Dạ Hi đột nhiên nhếch môi nói, “Nói cho tôi biết, anh đem cô ấy giấu ở chỗ nào rồi?” Đè nén âm thanh, khàn đục hồi.

Nếu như là ở cùng một chỗ với Mộ Ly, anh có lẽ cũng sẽ không lo lắng cho lắm, nhưng theo điều tra của anh, gần đây Mộ Ly chỉ ở có một mình. Điều này làm cho anh không khỏi có chút lo lắng cho cô ấy, chẳng lẽ Mộ Ly đã làm chuyện gì đó với cô ấy hay sao?

Mộ Ly ngồi thẳng người, trên mặt một bộ nhàn nhã, anh dựa vào thành ghế, “Lãnh Dạ Hi, cái thủ đoạn theo dõi yếu kém của anh, làm sao tôi có thể không biết được đây?” Nói xong, anh lấy trong ngực ra một tập hình, ném lên trước mặt Lãnh Dạ Hi, “Xem thật kỹ một chút đi.”

Lãnh Dạ Hi nghi ngờ nhìn anh một cái, lại cầm xấp hình lên, có rất nhiều hình trong đó, toàn bộ đều là do chụp trộm, hơn nữa người bị chụp trộm lại chính là người mà Lãnh Dạ Hi phải đi theo dõi Mộ Ly.

“Anh. . . .”

“Thế nào? Cảm thấy không thể tin được đúng không? Chớ quên tôi là ai. Suy nghĩ một chút, anh dùng là những cách này, cũng là những thứ mà ở trong quân đội xem như là đồ bỏ đi.” Mộ Ly dề dặt mở miệng, đối với Lãnh Dạ Hi, nếu như không phải là bởi vì anh ta ở bệnh viện chăm sóc cô ấy nhiều ngày, anh căn bản sẽ không để ý.

“Anh cố ý để cho tôi biết là mấy ngày qua anh không cùng ở cùng một chỗ với cô ấy sao?” Giọng nói của Lãnh Dạ Hi lộ ra một chút vô lực.

“Ha ha, coi như anh cũng không ngu ngốc lắm. Nếu như không phải là như vậy, tôi làm sao có thể liên làm cho anh kiệt sức nhanh như vậy? Hôm nay chỉ là tùy tiện hẹn một cái, anh liền có thể sáng khoái xuất hiện.” Mộ Ly nở nụ cười, nhưng trong tiếng cười lại hàm chứa khinh thường cùng với sự đắc ý.

“Tại sao anh phải làm như vậy?”

“Tôi làm như vậy, chỉ là để cho anh hiểu, cô ấy đang ở cùng tôi, những người như ai đó không phải muốn cướp đi là có thể cướp được. Hơn nữa, tôi cũng muốn gián tiếp nói cho anh biết, rất cảm ơn anh vì anh đã

quan tâm đến cô ấy, nhưng cô ấy đã có tôi, nên chỉ có thể cố gắng nói cho anh hiểu. Anh nên tìm mục tiêu khác đi, cô ấy không thích hợp với anh.” Giọng nói của Mộ Ly hòa hoãn xuống, anh cảm thấy không cần làm cho Lãnh Dạ Hi mất hết hi vọng mọi việc, mặc dù Lãnh Dạ Hi không bằng anh nhưng dù sao cũng là một người đàn ông tốt .

“Anh lại quên rồi, bên cạnh tôi còn có Tư Tư, người mà cô ấy thích nhất đấy!”

“Hả? Anh cho rằng chỉ có mỗi anh là có Lãnh Tư Viễn thôi sao? Nhà chúng tôi có ai, tôi nghĩ anh không phải là không biết.” Mộ Ly nâng lên môi, lưu loát phản kích, đó là đòn sát thủ của anh, muốn để đến cuối cùng. (Mà: ý a Ly là bé con nuôi của anh ý.)

Lãnh Dạ Hi nghe Mộ Ly nói xong, thân thể đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, không còn ngồi thẳng như trước nữa, sự mệt mỏi trên mặt cũng hiện ra rõ, không còn cố ý che giấu nữa.

Trầm mặc chốc lát, Lãnh Dạ Hi lên tiếng lần nữa, “Anh sẽ đối tốt với cô ấy đúng không? Cả một đời này?”

Lúc này sắc mặt của Mộ Ly cũng trở nên nghiêm trọng, “Tôi yêu cô ấy, vượt xa cô ấy yêu tôi. Tôi không ngại đối tốt với cô ấy cả đời, chỉ cần cô ấy chịu cho tôi một nụ cười, nguyện ý nhảy vào ngực của tôi, như vậy là đủ rồi.” Trong lời nói của anh, lộ ra tình yêu tuyệt đối của anh đối với Quý Linh Linh.

“Anh đã yêu cô ấy như vậy, tại sao lúc cô ấy bị tập kích nằm viện, anh một lần cũng không có đến thăm cô ấy?” Lãnh Dạ Hi trầm giọng hỏi, lúc này anh không cam lòng, bởi vì theo ý anh, tình cảm của Mộ Ly dành cho cô ấy còn kém xa anh.

“Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, khi biết cô ấy bị thương, bởi vì không thể thấy cô ấy, mỗi ngày tôi đều cảm thấy chua xót.”

“Ai cũng có thể nói như vậy.” Ánh mắt của Lãnh Dạ Hi tan rã, anh lúc này, giống như già đi, “Mộ Ly, nếu như anh không yêu cô ấy nữa, không có năng lực cho cô ấy hạnh phúc, xin hãy đưa cô ấy đến bên tôi.” Nói xong, anh liền đứng lên.

Bây giờ Lãnh Dạ Hi giống như một người đàn ông bình thường, không có được người mình yêu, một mình chịu đau thương. Anh ta không còn là Lãnh Dạ Hi luôn lạnh lùng nữa.

Mộ Ly ngẩng đầu lên, “Anh nên đi tìm những người phụ nữ khác đi, cho đến khi tôi chết, anh cũng sẽ không bao giờ thấy được việc tôi đưa cô ấy đến bên cạnh anh đâu.” Âm thanh của anh trở nên trầm hơn, giọng điệu đầy sự kiên định.

Lãnh Dạ Hi nhìn anh trong chốc lát, “Tôi sẽ không đi tìm cô ấy nữa, tốt nhất là anh nên chăm sóc tốt cho cô ấy.” Nói xong, liền sải bước rời đi, ngẩng cao đầu lên.

Có lẽ cùng cạnh tranh với Mộ Ly, anh thua, hơn nữa là thua hoàn toàn, nhưng so với tình yêu của Mộ Ly dành cho cô, anh không có thua.

Hồ.

Nhìn Lãnh Dạ Hi đã đi xa, rốt cuộc Mộ Ly mới bình tĩnh lại, anh cho tới bây giờ cũng không biết trong đời có một “Tình địch”, lại là một chuyện khổ sở như thế này!

Nói đến, anh và Lãnh gia còn có mối quan hệ sâu xa, lần này đối với Lãnh Dạ Hi như vậy, ở trên đạo nghĩa, có thể là anh có chút quá mức, nhưng ai bảo tên kia không có mắt cùng anh tranh giành làm chi .

Lúc Lãnh Dạ Hi ở trong bệnh viện chăm sóc cô, việc đó đã sớm ở trong tầm mắt của anh. Vốn là anh không muốn đề ý đến anh ta, nhưng mà lúc ở trong bệnh viện anh luôn làm bộ làm dạng giống như là “Bạn trai” của cô vậy, làm anh thật sự rất khó chịu.

Anh cũng chịu đủ loại sức ép, những ngày đó đều phải ở trong bộ đội xử lý một đồng việc, hơn nữa nửa đường nhảy ra một Tề trổng tương và Lãnh Dạ Hi, làm cho anh hàng đêm không thể say giấc, ước chừng hành hạ anh cả một tuần lễ, bây giờ phát hiện anh hành hạ Lãnh Dạ Hi hai tuần lễ ăn không ngon ngủ không ngon, suy nghĩ một chút, hắc hắc, anh còn tốt chán đi.

“Mộ tiên sinh, chúng ta cũng đi sao?” Lão Trung đi tới bên cạnh Mộ Ly, cúi xuống hỏi.

“Ừ, đi thôi.” Anh nhẹ giọng nói, không nói ra được sự vừa lòng.

Hai người đi tới bãi đậu xe, lão Trung thấy vẻ mặt Mộ Ly nhẹ nhõm, “Mộ tiên sinh, chúng ta về biệt thự ở Viễn Sơn sao?”

“Không về đó.”

A, bây giờ còn không trở về? Là thật lòng muốn đem Quý tiểu thư hành hạ đến chết sao?

“Nghe nói ở phía Nam của T thị có người làm chả cá cay rất ngon, cô ấy nhất định sẽ rất thích ăn.” Nói xong, khóe miệng của Mộ Ly không khỏi ngoặt ra một đường cong đẹp mắt, cô gái nhỏ này không chịu ăn cơm, mặc dù là cô ấy đang hành hạ thân thể của mình, tuy nhiên lại chính là hành hạ tim của anh. (Mà: e ko chịu ăn cơm. Chỉ có mỗi cái dạ dày của e là cảm thấy đau cho e thôi! T-T)

Trời mới biết, hai tuần qua anh nhớ cô biết bao nhiêu, vốn là bởi vì giận cô mà ra ngoài, nhưng chân trước vừa ra khỏi cửa chính, anh liền cảm thấy hối hận, anh yêu bộ dáng cau mày của cô. Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, tất cả đều do cái tên Lãnh Dạ Hi kia, nếu như không phải do anh ta tự nhiên ân cần, quan tâm đến cô thì anh đâu phải đưa ra một chiêu độc ác như vậy sao? Nhưng là đối với việc cô càng ngày càng lạnh lùng hơn, tim của anh lại càng đau, đau như rỉ máu.

Chộc giận cho cô tức giận đau lòng không nói, còn đem chính mình hành hạ tức giận đến mức muốn mất luôn cả 2 lít máu. Mặc dù hôm đó nghe ý của cô là ráng nhẫn nhục nghe lời anh đến lúc chia tay, từ lúc anh và cô cam kết thời gian thì đã lâu không có tức giận như vậy, anh thừa nhận việc tự ý đem cô về nhà anh, chuẩn bị hết mọi thứ sau này cho cô, chính là lỗi của anh.

Nhưng mà lúc đó trước mặt anh là sói (Lãnh Dạ Hi), sau có hổ (nên đột nhiên đối với tình yêu của anh và cô anh không có chút xíu tự tin nào), bị kẹt giữa tình huống đó, hoàn hảo là anh trong cái khó ló cái khôn, nảy ra ý định đem cô mang về biệt thự ở Viễn Sơn.

Hô.

Hai tuần lễ không có gặp cô, không biết sau khi cô gái nhỏ này nhìn thấy anh, còn có hay không tức giận gơ chân gơ tay, nghĩ đến bộ dáng tức giận của cô lúc đó, anh cảm thấy thật là đáng yêu.

Mộ tiên sinh rất cuộc cũng cười, là nụ cười phát ra từ nội tâm. Xuyên qua kính chiếu hậu, lão Trung nhìn thấy Mộ Ly đang len lén bật cười. Xem ra ban đầu là ông hiểu lầm Mộ tiên sinh rồi, theo anh hai tuần qua, trời vừa tối Mộ tiên sinh liền cảm thấy lo lắng, cầm điện thoại di động đi tới đi lui, cũng biết anh có nhiều tâm tư.

Mới vừa rồi còn “giải quyết” luôn cả Lãnh tiên sinh kia, vậy có phải là chứng minh rằng sua này Quý tiểu thư chính là Mộ phu nhân phải không? Ha ha, nghĩ đến đây, lão Trung một cười đến cả mặt nhăn thành một đóa hoa.

“Reng Reng.” Lão Trung cầm điện thoại lên nghe, “Này, tôi là lão Trung.”

“Bác Trung, bác nhanh nói Mộ tiên sinh đi, Quý tiểu thư trộm xe của lái xe Lý Khố, đã chạy ra khỏi cửa chính rồi!” Đầu bên kia điện thoại là âm thanh lo lắng của A Tú.

“Cái gì!” Tay của lão Trung khẽ run rẩy, sườn xe run lên một lúc, mới dừng lại ở ven đường.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Mộ Ly ngồi thẳng người lên, sắc mặt nghiêm túc hỏi.

“Quý. Quý tiểu thư lái xe chạy khỏi Mộ gia rồi!” Giọng nói của lão Trung không khỏi có chút run rẩy.

Mộ Ly nhất thời chỉ có cảm thấy máu mình dâng cao lên, toàn bộ máu đều dồn về trước ngực, làm cho anh cảm thấy vừa buồn bực vừa lo lắng.

“Xuống xe!” Mộ Ly cất tiếng nói.

“Dạ dạ dạ.” Lão Trung vội vàng xuống xe, Mộ Ly rời chỗ ngồi ở phía sau lên chỗ tài xế, không chờ lão Trung lên xe, vội vàng khởi động xe.

Anh thuận tay cầm điện thoại lên, “Tôi là Mộ Ly, Quý tiểu thư chạy đi bằng chiếc xe nào?” Âm thanh của anh lúc này quá mức tỉnh táo đến mức làm cho người ta không khỏi lo lắng.

“Là chiếc Porsche màu xanh dương.” (Mà: chị Linh chạy trốn mà còn chọn xe đẹp nữa. hiuhiu. Porsche của iem.....)

“Trên chiếc xe đó có trang bị hệ thống định vị, các cô không nên gấp.” Giờ phút này, Mộ Ly nói một câu, làm cho cả trái tim đang khẩn trương của A Tú nhất thời cảm thấy an lòng.

Mộ Ly cúp điện thoại, vừa lái xe, vừa xác định hệ thống định vị của xe.

Anh tiện tay ở trên bảng điện tự nhấn mấy nút thì nghe được một giọng nữ cất lên, “Xin điền loại xe và số của hệ thống định vị.” Là giọng nữ của máy tính tiêu chuẩn.

Mộ Ly lại nhanh chóng điền loại xe, liên tiếp nhấn hai lần.

“Xin chờ một chút, đang định vị.”

Mộ Ly liếc bảng điều khiển một cái, dưới chân lại tăng ga.

“Đã định vị xong, xin xác định tọa độ địa điểm.”

Mẹ, cái hệ thống rách nát, không thể tự động thông báo! Mộ Ly khê nguyên rửa một tiếng, bận rộn lo lắng liếc mắt nhìn con đường phía trước, lại nhìn vào nội dung đang hiện trên bảng điện tử.

“Đáng chết, tự nhiên lại chạy lên núi!” Mộ Ly không nhịn được mắng tiếng, rốt cuộc là cô nghĩ như thế nào, chẳng lẽ không phân được ở đâu là đường ở đâu là núi sao?

Thật ra thì biệt thự Viễn Sơn chính là ở trên núi, chỉ có một con đường, mặc dù là đường nhựa, nhưng một hướng là hướng ra trung tâm, hướng còn lại chính là hướng lên núi.

“Ừng ừng. Ừng ừng.”

Mộ Ly nhíu lông mày lại, đáng chết, mới vừa rồi còn trời xanh mây trắng, cứ nhiên bây giờ mây đen lại kéo tới dày đặc.

Bây giờ chuyện qua trọng trước tiên chính là kết nối được với chiếc xe của cô, không cần cứ hồ đồ mà chạy lên núi.

Mộ Ly ấn mạnh vào mấy cái nút trên bảng điều khiển, “Đang xác định tần số, xin chờ một chút.” Lại tiếp tục vang lên một giọng nữ cứng ngắt.

Trên chiếc xe nào cũng cài đặt hệ thống định vị, có thể kết nối được với điện thoại, chỉ cần xác định được tần số, là anh có thể liên lạc được với cô.

“Ừng ừng. Ừng ừng. Ầm ầm.” Tiếng sấm xen lẫn tia chớp xuất hiện trên bầu trời, mưa rơi xối xả như trút nước.

“Không tìm thấy được bất kỳ tần số nào, có tiếp tục tìm hay không?”

Mộ Ly lại nhấn mấy nút trên bảng điện tử.

“Tiếp tục tìm, xin chờ một chút.”

Mộ Ly lại đạp mạnh chân ga, xe như gào thét chạy về phía biệt thự Viễn Sơn. Cầu trời là cô chưa chạy tới trên núi, gió lớn mưa lớn thế này, nếu như không thấy rõ đường, lại lái xe đến khe núi thì phiền toái. Giờ phút này, anh cảm thấy vô cùng tức giận và lo lắng, cái cô gái ngốc kia tại sao không chịu chờ anh một chút chứ.

Mộ Ly lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

“Vâng, Mộ tiên sinh, tôi là A Tú.”

“Thông báo cho bên kia, chuẩn bị một máy bay trực thăng.”

“Dạ!”

“Đã tìm thấy được tần số, đang kết nối.”

“Tít. tít.” Trong tai nghe truyền đến một trận tạp âm.

“Ừng ừng.”

“A. A.” Cũng đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

Mộ Ly lập tức trợn to mắt mắt, “Quý Linh Linh, mau dừng xe, không cần chạy tiếp, trước mặt là đường cụt đó!” Giọng nói của Mộ Ly cũng không khỏi run rẩy.

“Không có. Em sợ. Mộ Ly.” Trong tai nghe truyền đến tiếng nức nở nghẹn ngào đứt quãng.

“Không cần sợ! Anh sẽ lập tức đến ngay, em có thể dừng xe được hay không? Anh yêu em, anh yêu em, mặc kệ là em đối với anh như thế nào, anh vẫn sẽ yêu em! Dừng xe, chờ anh!” Nghe được tiếng khóc của cô, Mộ Ly vốn luôn tỉnh táo, giờ khắc này cũng không thể ức chế, ngay cả âm thanh của anh cũng kích động.

“Mộ Ly. Xe đụng phải cây, bị va vào vách núi.Em. Bụng của em rất đau.”

“Này! Em. em bị thương ở đâu, nói cho anh biết, nói cho anh biết đi!”

“Không có, chỉ là xe trượt bánh, đụng phải cây, trời mưa. . . .Em cũng không có chạy nhanh. Nhưng mà, không biết vì sao, hiện tại bụng thật là đau.”

Nghe thấy âm thanh càng ngày càng nhỏ, tâm tình của Mộ Ly không cảm thấy cấp bách đến cực điểm, anh muốn tỉnh táo lại, không nên quá kích động, nếu không sẽ làm cho cô kích động theo.

“Em nghe anh nói.... hai tuần qua, anh đã nghĩ thông suốt rồi, anh yêu em, rất thích rất thích, em hiện nên ngoan ngoãn ngồi trên xe chờ anh được không?” Mộ Ly nặng nề hít một hơi, lúc này mới cố gắng kìm nén tâm tình đã căng như dây cung một chút.

“Ừ. em chờ anh. Anh phải. Nhanh một chút Em rất đau.” Âm thanh của cô nghẹn ngào, làm cho lòng anh đau nhói.

“Anh biết rồi!”

Một tiếng thắng xe chói tai vang lên, xe dừng ở trước cửa Mộ gia, “Bảo bối, chờ anh!” Mộ Ly vội vã nhảy xuống xe, không để ý đến mưa như trút nước, vọt vào Mộ gia.

Các người hầu vừa thấy Mộ Ly chạy vào, A Tú liền che dù chạy tới bên cạnh Mộ Ly.

“Mộ tiên sinh, máy bay đã chuẩn bị xong, ô của ngài đây!” A Tú vừa chạy về phía Mộ Ly vừa nói.

“Cái ô này cô cầm đi!” Nói xong, anh liền chạy tới nơi máy bay đang đậu.

Lúc này, trên máy bay trực thăng đã có hai phi công ngồi sẵn chờ anh.

“Thượng tá Mộ, hiện tại mưa rất to, lái máy bay trực thăng sẽ rất nguy hiểm.” Mộ Ly vừa đi lên máy bay, liền vội vội thay một bộ đồ không quân màu xanh đen.

“Nếu như sợ chết, hiện tại liền cút xuống đi!” Mộ Ly lạnh lùng mắng.

Hai người phi công liếc mắt nhìn nhau, “Thượng tá Mộ xin ngồi chắc, hiện tại chúng ta cất cánh.”

“Ừng ừng”, âm thanh máy bay trực thăng trực tiếp bay từ Mộ gia ra ngoài.

“Đây là tọa độ, đại khái bao lâu thì đến.” Mộ Ly cầm điện thoại di động, phía trên hiện lên vị trí hiện tại của cô.

“Năm phút đồng hồ!”

“Tốt!”

Cố gắng, nhịn xuống, nhịn xuống, là tốt rồi! Mộ Ly mang theo kính bảo hộ, thông qua cửa sổ máy bay, nhìn bầu trời bên ngoài một mảnh mông lung, chờ thêm chút nữa, năm phút đồng hồ trôi qua rất nhanh.

“Thượng tá Mộ, ở phía trước chúng ta cách 100m phát hiện một chiếc xe thể thao màu xanh dương.”

“Xác định mục tiêu!”

“Dạ!”

Thượng Đế phù hộ, van cầu ông! Mộ Ly ở trong lòng nói thầm.

“Thượng tá Mộ, trên núi có mấy cây to bị gió làm đổ rồi, máy bay không thể hạ cánh.”

“Chuẩn bị thang dây!”

Phi công trần trụi một hồi.

“Nhanh lên một chút!”

“Dạ!”

Hiện tại máy bay cách xa mặt đất có chừng hơn 10m, bởi vì xung quanh rừng cây, máy bay không thể hạ xuống thấp hơn nữa.

“Thượng tá Mộ, có thể dùng thang dây xuống rồi.”

“Ừ.” Mộ Ly mở cửa máy bay, nhất thời mưa lớn liền tạt vào mặt.

“Thượng tá Mộ, để chúng tôi xuống, mưa quá to!” Một trong hai người phi công ngăn cản động tác của Mộ Ly.

Mộ Ly bắt được thang dây, “Người phụ nữ của tôi đang ở dưới đó, hiện tại cô ấy cần tôi!” Dứt lời, anh liền đem thang dây ném xuống, không tiếp tục chờ hai người đó mở miệng, Mộ Ly liền nhảy ra khỏi cabin, bởi vì mưa lớn gió mạnh, Mộ Ly nắm thật chặt thang dây, thỉnh thoảng bị gió lay động.

Mộ Ly cắn chặt hàm răng, chỉ cần anh nhìn thấy cô bình an vô sự, đó mới là an toàn lớn nhất! Nghĩ tới đây, anh ba bước cũng làm thành hai bước, nhanh chóng leo xuống phía dưới.

“Ầm!” Mộ Ly trực tiếp lập tức nhảy lên trên mũi xe.

“Cạch!” Cửa xe chợt bị kéo ra.

Mộ Ly chui vào trên xe, liếc mắt liền thấy được người phụ nữ của anh cả mặt mũi đều trắng bệch ra. Cô gầy, quả nhiên là gầy đi, đáng chết, anh thế nào lại khốn kiếp như vậy, mới có hai tuần lại đem cô biến thành bộ dạng như thế này.

“Thật xin lỗi.” Mộ Ly liền đem cô ôm vào trong ngực, trên mặt viết đầy chữ đau lòng.

Quý Linh Linh khẽ cắn môi dưới, nhẹ giọng khóc lên, “Em rất sợ.”

“Không phải sợ, không phải sợ, có anh ở đây, có anh ở đây rồi, không có chuyện gì.” Hai tay của Mộ Ly tới lui ma sát bả vai của cô, “Anh hiện tại liền dẫn em đi.”

“Ừ.” Cô gạt đầu lia lịa, miễn cưỡng lên tinh thần, ôm cổ của anh.

Xe đầu xe đã bị cây đại thụ đè lên, không thể chạy tới trước rồi, bây giờ đường tắt duy nhất chính là ôm cô cùng lên máy bay trực thăng rồi đi thôi.

“Em đã từng ngồi qua máy bay trực thăng chưa?”

Cô không trả lời, lắc đầu một cái.

“Anh hiện tại sẽ dẫn em đi ngồi máy bay trực thăng của chúng ta.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Rất tốt, anh nhẹ nhàng hôn hôn gương mặt của cô.

“Nhưng mà, muốn lên máy bay trực thăng có chút khó khăn, em cố hết sức ôm lấy anh, có được không? Em chỉ cần ôm chặt anh.....anh sẽ dẫn em lên máy bay.”

“Ừ.” Cô cúi đầu, giống như đã không còn hơi sức, nhưng mà đôi tay lại ôm thật chặt cổ của anh.

Mộ Ly ôm lấy thân thể của cô thật chặt, ở cái trán của cô nặng nề hôn một cái, có rất nhiều điều muốn nói với cô, nhưng mà bây giờ dường như không phải là thời cơ tốt nhất.

“Bảo bối, về sau tuyệt đối không được rời khỏi anh!” Nói xong, Mộ Ly một tay ôm chặt lấy thân thể cô, một tay kéo chặt lấy thang dây.

“Thu thang!”

“Dạ!”

Trên máy bay trực thăng hai phi công đã nhận được lệnh, thu thang lên, hai người bọn họ ôm chặt nhau ở trong mưa, thân thể từ từ đi lên. (Mad: lãng mạn***.)

“Bảo bối, chúng ta an toàn rồi.”

Vừa lên máy bay trực thăng, Mộ Ly cầm thăm, bao lấy cô thật chặt, hôn lên đầu ngón tay lạnh lẽo của cô. Cô toàn thân phát run, lạnh rung tựa vào trong ngực Mộ Ly.

“Mộ Ly. Em.”

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch của cô, Mộ Ly hận không thể đánh mấy phát vào chính mình.

“Em. Bụng rất đau, rất kỳ quái.”

“Đau bụng? Em ăn trúng cái gì hư rồi phải không?” Vừa mới bắt đầu cô đã kêu đau bụng, xem ra nguyên nhân làm cô mệt đến như thế này chính là do nó mà ra.

Cô lắc đầu một cái, “Em. Đau bụng.”

“Anh..... !” Cô không hề báo trước mà ở trong ngực của anh hôn mê bất tỉnh.

“Mau. Mau! Đến bệnh viện không quân! Nói cho bọn họ biết, người phụ nữ của tôi. Người phụ nữ của tôi ngất đi!” Mộ Ly ôm cô thật chặt , trong âm thanh khó nén run rẩy.

“Quý Linh Linh, bảo bối, van cầu em, không nên làm anh sợ, không nên làm anh sợ!” Mộ Ly ôm chặt lấy thân thể của cô, trong miệng lẩm bẩm nói.

“Về sau anh sẽ không bao giờ làm bộ hành hạ em nữa, không bao giờ nói với em mấy câu lạnh nhạt đó nữa, thật xin lỗi, anh là tên khốn kiếp, rõ ràng yêu em yêu đến rồi tỉnh rồi mù, lại còn giả bộ không thương em. Anh sai rồi, anh sai rồi, van cầu em không cần bỏ anh lại!”

“Không....không nên!” Mộ Ly ngay trước mặt hai người phi công, không quan tâm đến thân phận thượng tá không quân, chỉ lo lắng cầu xin cô gái đang ngất ở trong lòng mình.

*****huhu phân cách*****

“Thượng tá, xin ngài chờ một chút, kết quả kiểm tra lập tức có ngay bây giờ!”

Quý linh Linh bị đưa vào phòng cấp cứu, Mộ Ly ở ngoài đi tới đi lui, anh bởi vì lo lắng mà cả gương mặt trở nên căng thẳng, đem toàn bộ bệnh viện dọa sợ.

Viện trưởng của bệnh viện Không quân là người quen của Mộ ly, ngay cả những bác sĩ già nhất ở đây cũng biết Thượng tá Mộ là một người hòa ái dễ gần, thế sao lần này, lúc vào bệnh viện thì gương mặt của anh lại hung dữ như vậy, trong ngực còn ôm một người phụ nữ đã ngất đi.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, lại quên nhận lấy cô gái trong tay anh.

Cuối cùng vẫn là Mộ Ly rống giận một tiếng, mọi người mới cả kinh tỉnh lại, vội vàng mang người phụ nữ đó đi kiểm tra.

“Nếu như người phụ nữ của tôi xảy ra chuyện gì, các người tốt nhất nên chết theo cô ấy luôn đi!” Khi Mộ Ly dùng sắc mặt bình tĩnh nói ra những lời này thì bác sĩ lớn tuổi nhất liền cúi đầu ngay tại chỗ.

“Thượng tá, xin ngài nghỉ ngơi một chút, kết quả sẽ có ngay lập tức!” Người mới tới lại khuyên một câu.

“Nghỉ cái gì mà nghỉ? Tôi cảnh cáo các người, nếu như các người không cứu được cô ấy, tôi sẽ để cho các người. . . .”

“Ai yêu, Thượng tá Mộ, anh bớt tức giận đi.” Lúc này một bác sĩ nữ tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp đi tới, trực tiếp cắt đứt lời nói của Mộ Ly.

“Vương nhón nháo, tôi hiện tại không muốn đếm xỉa tới cô!” Gương mặt của Mộ Ly lạnh lùng, trên mặt viết chữ “Đến gần sẽ chết”!

Ax! Một mỹ nữ cư nhiên lại bị gọi là nhón nháo. “Thượng tá Mộ, nhìn anh như thế này, nếu như cô gái trong kia không cứu được, thì anh sẽ như thế nào nhỉ?” Lần này Vương nhón nháo cũng nắm được thóp của Mộ Ly, trước kia mỗi lần anh ta tới bệnh viện, đều làm cho tất cả y tá ở đây say mê đến ngất xỉu, ngay cả những vị bác sĩ lâu năm cũng xem anh ta như là bảo bối vậy.

Cô và anh ta đều là sinh viên trường không quân, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

“Không có cô ấy, tôi sẽ chết!”

“Ồ ơ ơ, mau nhìn xem đi, Thượng tá Mộ cuối cùng cũng giống con người rồi, cũng biết động lòng rồi sao?” Vương nhón nháo đi lòng vòng quan sát Mộ Ly, người đàn ông này không chỉ có dáng dấp không dính bụi trần, ngay cả tính tình cũng là như vậy, nhớ năm đó anh ta khiến trái tim của nhiều thiếu nữ sinh bể thành mảnh thủy tinh.

“Vương nhón nháo, cô câm miệng!”

“Khỏi băng, thiệt là, tôi đây chỉ là đang hỏi thăm anh, quan tâm anh, nếu như đổi lại là những người khác, đã sớm cảm động rầm rầm, nơi nào giống như anh a, không biết điều.” Vương nhón nháo lắc lắc cặp mông đầy đặn, biểu hiện vô cùng “tao nhả”.

“Vương nhón nháo!”

“Được rồi được rồi, chớ đem con mắt trừng lớn như vậy, coi chừng ảnh hưởng đến hình tượng Thượng tá Mộ chói lọi vĩ đại của chúng ta đấy.”

“Cô. . . .”

“Nếu như anh bắt tôi câm miệng, tôi sẽ ngậm miệng, không nói cho anh biết kết quả kiểm tra.” Vương nhón nháo trừng mắt nhìn anh, quả nhiên, Mộ Ly thật sự không dám nói gì cô nữa.

Chắc chắn, xem ra cái người phụ nữ bị ngất xỉu đó, đối với anh ta mà nói, thật đúng là không tầm thường, có thể làm cho Thượng tá Mộ thành ra như vậy, thật là hiếm thấy, không, chính xác mà nói là, là người đầu tiên nha.

“Người phụ nữ của anh, ngay cả có chút dinh dưỡng cũng không đủ, hơn nữa bị kinh sợ hù dọa, động Thai Khí.” Vương nhón nháo gương mặt giống như là không sao cả, thiệt là, chỉ có ngần ấy chuyện, Thượng tá Mộ lại muốn đem cả bệnh viện chôn theo.

“Thai Khí?” Mộ Ly lập tức bắt được bả vai của Vương nhón nháo, gương mặt khiếp sợ.

“Này, người phụ nữ kia, không phải là Mộ phu nhân sao, cô ấy đã mang thai được ba tháng rồi, lão ngài đây một chút cũng không biết sao?” Vương nhón nháo nhìn về mặt kính hỉ (kính ngạc+ vui mừng) chuyển đổi liên tục của Mộ Ly, thật là quá kỳ diệu, trời mới biết, cái người đàn ông như không dính khói bụi trần này, lại có thể thay đổi như vậy.

“Vương nhón nháo, lần sau tôi sẽ tặng cô bộ dây chuyền đá màu hổ phách!” Nói xong, Mộ Ly liền vội vội vọt vào phòng cấp cứu, trong lúc tình thế cấp bách, thiếu chút nữa đã ngã một phát.

Hứ, cũng không biết ai nói cho anh ta biết sở thích của cô, lần này thật quá, haha, dây chuyền hổ phách, bao nhiêu năm rồi nhỉ? Ai nha, suy nghĩ một chút thôi cũng chảy nước miếng rồi.

“Thượng tá Mộ, quần áo của ngài không vệ sinh, chúng tôi lập tức sẽ chuyển bệnh nhân vào phòng bệnh.”

Nghe lời này, Mộ Ly thật sự là không tìm ra được lí do cãi lại, hơn nữa vừa đúng lúc, anh thừa dịp này vào toilet một lát.

Chỉ thấy Mộ Ly một đường đi vào toilet, “Ầm!” “Cạch” khóa cửa, ai cũng dừng nghĩ vào được.

“Làm thế nào? Làm thế nào? Tôi được làm ba? Ta được làm ba?” Mộ Ly vừa rửa tay, vừa lui bước đi thông thả, vừa lẩm bẩm, vừa chà hai tay vào nhau, nhìn như vậy, thật ra là anh đang vô cùng kích động.

“Cô ấy là mẹ, mình là ba, còn có một tiểu bảo bối đáng yêu. Hạnh phúc, ấm áp, nhà của chúng ta.” Mộ Ly nhìn vào gương ở trước bồn rửa tay, trong đó là một người đàn ông đang vô cùng vui mừng, hưng phấn và kích động.

“Mộ Ly, anh chính là Mộ Ly, anh được ba, hơn nữa mẹ của con anh lại là người mà anh thích nhất, là bảo bối Quý Linh Linh quý giá nhất của anh!”

“Anh nói xem, cô ấy sinh ra một bé trai, còn bé gái thì sao? Sinh bé trai thì đẹp trai giống như anh, sinh bé gái thì lại xinh đẹp giống như cô ấy vậy, tính tình đầu rồi, à tính tình thì hào phóng, có thể quật cường một chút, tôi sẽ đem con bé giống như công chúa mà nuôi lớn!”

“Không đúng, ngộ nhỡ sinh đôi thì làm sao, một nam một nữ? Long phượng thai? Không không không, bụng nhỏ như vậy, làm sao có tới hai bảo bối được, cô ấy sẽ rất mệt mỏi, không được không được!”

“Sau khi sinh bảo bối, nó sẽ gọi mình là ba, hay là cha nhỉ. Gọi ba sẽ rất thân thiết, nhưng mà gọi cha thì lại có tính truyền thống, ai nha, rốt cuộc đặt tên gì đây?” Mộ Ly xoa xoa bàn tay, gương mặt không còn chút bình tĩnh nào.

(Mad: yêu chết đoạn này. Ôi Mộ Ly của em.....)

**Yếu ớt chen vào một câu, đứa nhỏ bây giờ mới có ba tháng thôi, hiện tại giống như là con cá nhỏ ở trong bụng, là bé trai hay bé gái, nghĩ tới trông như thế nào, tính cách như thế nào, còn nói gọi cha hay là ba, có thể hay không là kích động quá độ rồi?*

“Y tá, y tá, nhanh lên một chút, có ai ở trong đó không, tôi muốn chết mất, cửa phòng rửa tay này mở thế nào cũng không ra! Y tá đâu, tôi muốn đi tiểu! Y tá, cô mở cửa giùm tôi đi. Không không không, tôi không muốn đi nhà vệ sinh nữ, không cần nha.”. Quần chúng bắn loạn vị bị nhốt ngoài nhà vệ sinh.....

Rốt cục bên ngoài cũng không còn ai kêu gào.

“Bảo bảo nên đặt tên gì nhỉ? Mộ cái gì ta? Còn là Mộ Quý cái gì? Rốt cuộc là con trai hay còn gái?” Lại bắt đầu, lẩm lẩm bầm bầm.

“Rầm rầm.”

“Bên trong có ai không? Không có ai, chúng tôi sẽ phá cửa đó!”

“Rầm rầm.”

“Ai vậy, ai lại quấy rối như vậy, còn đem cửa nhà vệ sinh khóa lại!”

“Được rồi, cái gì cũng đừng nói nữa, đập vỡ ổ khóa đi!”

“Bang bang!” Chỉ nghe cái khóa cửa bị đập rớt xuống.

“A!”

Mộ Ly xoay người một cái, làm cho trái tim bé nhỏ của người đập cửa bị hù dọa không ít.

“Mộ. Thượng tá Mộ, ngài ở chỗ này làm cái gì?”

Mộ Ly vô cùng không để ý nhìn lướt qua mọi người, “Suy nghĩ về cuộc sống.”

Một câu vang lên làm cho toàn bộ người nghe được muốn ngắt đi, lúc này chỉ có Mộ Ly vẫn giữ vững tinh thần hưng phấn như cũ, đi thôi, mặc kệ bọn họ, đi thăm lão bà thân yêu một chút.

Chỉ thấy Thượng tá Mộ cực kỳ hưng phấn, ngâm nga khúc hát, vượt qua mọi người, nhẹ nhàng đi thăm lão bà của mình.

95. Chương 95: Em Tốt Với Anh Một Tháng, Anh Đối Tốt Với Em Cả Đời

“Tôi muốn bỏ đứa bé này!”

Khi Quý Linh Linh tỉnh lại, sau khi biết được tình trạng thân thể mình, theo sau chính là câu này.

“Anh không cho phép!”

“Anh nói cái gì?” Đôi mắt Quý Linh Linh sưng đỏ, chất vấn mộ Ly.

Ách.

“Ý của anh là, em thích đứa bé, anh cũng thích đứa bé, vậy tại sao chúng ta không sinh nó?” Mộ Ly bỗng cảm thấy lời nói của mình quá mức cứng rắn, sau khi nghe cô nói, lập tức thay đổi về mặt trả lời, trong giọng nói tràn đầy nịnh hót.

Quý Linh Linh trừng mắt liếc anh một cái, chu đôi môi hồng, “Đứa bé quan trọng như vậy sao?”

“Anh sẽ rất yêu nó!”

“Được, nếu như vậy, anh tìm người phụ nữ khác sinh nó không tốt sao? Dù sao anh cũng rất tuần tú, lại vừa tiền vừa có quyền, chỉ cần anh chịu mở miệng, nhất định sẽ có một đám phụ nữ nguyện ý sinh con cho anh.” Cô chẳng lẽ còn phải dựa vào “Mẫu bằng tử quý” sao, chuyện hoang đường như vậy, người kiêu ngạo như Quý Linh Linh, tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

“Quý Linh Linh, em nói cái gì vậy?” Mộ Ly sau khi biết cô mang thai, vừa lo lắng, vừa hưng phấn, anh đã chuẩn bị 100 câu thậm chí là nhiều hơn những lời tâm tình để nói với cô, nhưng chưa kịp dùng tới, khi cô tỉnh lại, trong lòng cô lại không có vui mừng, ít nhất anh không nhìn thấy trên mặt của cô có chút vui vẻ nào.

“Được rồi! Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa. Mộ Ly, tôi chỉ muốn cho anh biết, Quý Linh Linh tôi không phải người có thể muốn là lấy, không muốn liền một cước đá văng đi. Anh không có cách nào chứng minh đứa bé là của anh, nó bây giờ đang ở trong bụng tôi, cho nên tôi có quyền quyết định.” Quý Linh Linh tiện tay ngăn lại, ý tứ kết thúc cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Quý Linh Linh!” Mộ Ly một phen cầm lấy tay cô, siết thật chặt trong lòng bàn tay của mình. Về mặt anh nóng nảy, đây không phải là điều anh muốn, lại càng không nghĩ đến, Quý Linh Linh sẽ như vậy, làm cho anh thấy hoảng hốt.

“Mộ Ly, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Không phải lúc trước chúng ta đã nói xong rồi sao? Anh không yêu tôi, tôi cũng không yêu anh, đừng nghĩ rằng hiện tại có đứa bé, thì thái độ của tôi sẽ thay đổi. Anh muốn đứa bé, nhưng tôi không muốn!” Giọng nói của Quý Linh Linh có chút run rẩy, có lẽ là bởi vì tức giận, cũng có lẽ là bởi vì bi thương.

Quý Linh Linh dừng lại một chút, khi nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Mộ Ly, trong lòng cô giống như là bị dao cắt. Quan hệ của bọn họ không phải đã sớm thay đổi sao? Bộ dạng hiện tại của anh, là vì sao chứ? Là vì đứa bé chưa thành hình trong bụng cô sao?

“Cầu xin anh, không cần bởi vì tôi có đứa bé, mà anh phải đối tốt với tôi như vậy. Tôi. Tôi chịu không được, chúng ta đã ước định sau một tháng sẽ kết thúc, tôi sẽ tiếp tục hoàn thành nó, trả lại cho anh ‘khoản nợ’ này.” Lúc này, thanh âm của cô đã nghẹn ngào, giờ khắc này, cô cũng không thể giấu diếm tình cảm thật trong lòng mình nữa rồi.

“Quý Linh Linh, khi ở trên núi, lúc em bị đau bụng mà khóc lớn chẳng nhẽ em không nghe được anh nói điều gì sao? Bây giờ em lại chất vấn anh như vậy là sao?” Mộ Ly cầm tay của cô thật chặt, giống như sợ cô đột nhiên sẽ chạy đi mất.

Quý Linh Linh quay đầu đi nơi khác, không muốn nghe, cũng không muốn nhìn.

“Nhìn anh! Em có biết như vậy độc ác lắm không?” Giọng nói của Mộ Ly mơ hồ có chút bi thương.

“Tôi độc ác? Tôi có bao nhiêu độc ác, anh có thể nhốt tôi ở trong biệt thự, cầm tù nửa tháng? Tôi độc ác? Không giải thích được bị người khác đả thương, sau đó một tuần liền cũng không thấy bóng dáng của anh? Tôi độc ác? Anh không yêu tôi còn chưa tính, nhưng còn nói cái gì kỳ hạn ‘ trả nợ ’ một tháng! Tôi độc ác? Anh đối với tôi nói chuyện lạnh lùng như băng, chỉ còn thiếu nước động thủ với tôi thôi, còn liên tục hai tuần lễ không thấy bóng dáng! Anh xem tôi là cái gì, tôi là con chó nhỏ của anh sao? Không còn thích tôi nữa, liền đem tôi hầm lên để ăn đúng không? Tôi độc ác, bây giờ nhìn xem, chúng ta rốt cuộc ai độc ác hơn ai!” Quý Linh Linh dùng sức giật tay của anh ra, giống mắc chứng cuồng loạn mà rống to. Cô một mực hỏi ngược lại, cũng trực tiếp xác định Mộ Ly chính là một kẻ vừa không có tim lại không có phổi.

Cô thực sự muốn buông xuôi, không muốn tiếp tục như vậy nữa, thực sự muốn buông xuôi tất cả, cũng không thể không chế tâm tình của mình được nữa.

“Ồ.” Động chân khí, bụng lại mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn, khiến Quý Linh Linh không khỏi rên rỉ ra tiếng.

“Quý Linh Linh, Linh Linh, em làm sao vậy?” Mộ Ly vội vàng đứng lên, cầm tay cô thật chặt, một cái tay khác lau đi mồ hôi rịn ra trên trán cô.

“Anh chỉ muốn đứa bé phải không? Tôi hiện tại liền để cho nó biến mất!” Quý Linh Linh cắn răng, vẻ mặt không nói ra được bao nhiêu đau đớn.

“Biến mất! Được rồi, vậy em để cho nó biến mất đi, dù sao hai chúng ta cũng còn nhiều thời gian để sinh rất nhiều đứa bé khác, anh chỉ cần có em, còn sợ không có đứa bé sao?” Mộ Ly ôm chặt lấy cô, lớn tiếng nói, “Em nghe cho rõ, em khiến nó biến mất cũng tốt, chỉ cần không phải là em biến mất. Anh yêu em, nếu như không có em, anh không biết mình sẽ phải sống như thế nào nữa.”

Nghe lời nói của anh, cả người Quý Linh Linh cứng đờ, “Mộ Ly, anh vì đứa bé mà nói dối, không sợ bị thiên lôi đánh sao?”

“Quý Linh Linh, phải đến khi nào em mới chịu thôi chất vấn anh yêu em? Em phải hành hạ anh đến bao giờ, mới chệch lòng yêu anh?” Mộ Ly ôm cô chặt, đầu tựa vào trước ngực cô, không có chút đáng vẻ nào là muốn dời khỏi, anh ăn vạ dựa vào cô.

“Anh yêu tôi? Mộ Ly, anh không cần phải nói dối nữa, có được hay không?” Nước mắt của cô theo cảm nhỏ vào tóc của anh, “Tôi bây giờ rất mệt mỏi, tôi không muốn tiếp tục chơi trò chơi nhảm chán này cùng anh nữa. Anh muốn hành hạ tôi một tháng, có thể sẽ không thực hiện được.” Cô thừa nhận, cô yêu anh, hơn nữa lại rất yêu, yêu đến mức không thể chịu nổi bất kỳ sự phản bội nào của anh

“Em muốn anh chứng minh anh yêu em như thế nào đây? Quý Linh Linh, chỉ cần em nói, anh nhất định sẽ làm!” Mộ Ly chợt đứng thẳng người dậy, nắm thật chặt bả vai của cô.

Người phụ nữ này nhất định là do ông trời phái xuống để hành hạ anh, nếu không tại sao cô có thể ngốc như vậy, ngốc đến mức không có cách nào để chữa trị! Thế nhưng anh lại vẫn yêu, chính là yêu cái ngốc này của cô, yêu sự không sáng suốt này của cô.

“Anh bảo tôi phải tin tưởng anh như thế nào? Trước đây, anh còn ném tôi ở trong biệt thự một mình, hiện tại biết tôi có đứa bé, anh liền thay đổi 180°, tôi không chịu nổi, tôi không chịu nổi anh đột nhiên nhiệt tình! Anh có biết hai tuần lễ vừa rồi, tôi làm thế nào mới qua được không? Cả ngày đều ăn không ngon, ngủ không ngon, mỗi ngày đều tự trách mình, ngày đó quá phẫn, chộc giận anh. Anh có biết hay không, tôi đã từng nghĩ muốn gặp anh, muốn nói cho anh biết, mặc kệ anh nghĩ như thế nào, tôi yêu anh, tôi muốn cùng anh vĩnh viễn ở đây! Nhưng kết quả là đây, tôi. Tôi căn bản là không gặp được anh...anh bỏ lại tôi, không cần tôi nữa.” Từng giọt nước mắt như những hạt châu trâu lớn, ở trên mặt cô rơi xuống. Hai vai của cô run rẩy, tố cáo chuyện xấu hai tuần nay mà anh đã làm.

“Nếu như anh yêu tôi? Làm sao lại chuẩn bị hành hạ tôi một tháng, bắt tôi đối với anh nói gì phải nghe đấy, anh lại lạnh lùng với tôi. Có mấy người đàn ông làm như thế với người phụ nữ mình yêu chứ, anh để cho tôi yêu, rồi lại làm như vậy sao mà tôi chịu nổi?” Tố cáo xong, Quý Linh Linh liền lẳng lặng rơi nước mắt, lòng của cô mệt mỏi, thân thể cũng rất mệt mỏi. Không muốn tiếp tục như vậy nữa, cô muốn có một cuộc sống bình thường.

Cô yêu anh? Có thật không? Hay là do anh tự nghĩ như vậy!

“Quý Linh Linh!” Hai tay Mộ Ly một phen ôm lấy khuôn mặt cô, để cho cô nhìn anh, “Em, người phụ nữ xấu xa này, làm sao lòng em lại hư hỏng như vậy? Em rõ ràng đã yêu anh đến tận xương tủy rồi, tại sao ngày đó còn nói muốn chia tay với anh, còn không chịu gặp mặt? Em cố ý phải không?”

Anh muốn trừng phạt cô, phải trừng phạt, tùy tùy tiện tiện liền muốn chia tay, ngoài miệng luôn nói không muốn gặp mặt, dĩ nhiên những người khác không có quan hệ gì với anh, nhưng Quý Linh Linh làm như vậy, thật sự rất quá đáng, quả thật giống như là đem mọi công sức của anh quẳng hết đi, thật sự rất đáng ghét!

“Tôi đâu có ý xấu? Anh ưu tú như vậy, tôi lại rất bình thường. Anh có quyền thư thế, tôi lại chỉ là một công nhân viên chức nhỏ. Anh có nhiều phụ nữ theo đuổi như vậy, mà tôi không có gì cả. Anh bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ tôi, nhưng. Tôi cũng yêu anh. Anh tại sao nói tôi xấu xa? Phụ nữ bên cạnh anh, thân thể bối cảnh, người nào so với tôi cũng mạnh hơn, anh bảo tôi phải làm như thế nào? Tôi làm sao biết được anh có thể yêu tôi được một tuần, một tháng, hay là một năm? Tôi không muốn làm góa phụ, tôi không muốn bị vứt bỏ!” Quý Linh Linh cô cũng không làm gì sai, tại sao cô lại bị nhiều uất ức như vậy, cuối cùng lại đem hết mọi sai lầm đặt ở trên người cô!

Nước mắt Quý Linh Linh làm ướt hết hai tay của anh, Mộ Ly nhìn vừa giận lại vừa đau lòng, trong đầu người phụ nữ này cả ngày đều suy nghĩ cái gì, cuối cùng anh cũng đã tìm ra được nguyên nhân rồi, may nhờ anh chịu đựng được thử thách, nếu không chỉ vì sự “Tự ti” đáng ghét này, sẽ khiến anh đánh mất cô, như vậy đơn giản chính là thiên hạ chê cười rồi.

“Đứa ngốc, mặc kệ có quyền hay không, có gia thế bối cảnh hay không, anh cũng chỉ muốn em. Những người kia dù có ưu tú, nhưng cũng không bằng nửa phần của em. Quý Linh Linh, anh chỉ cần nhìn em một cái, thì không thể quên được. Em thành công đem anh cắn câu, chẳng lẽ nửa đường lại muốn đem anh vứt bỏ sao? Hơn nữa nguyên nhân lại chỉ vì em suy nghĩ lung tung?” Nếu như không phải hiện tại cơ thể cô suy yếu, anh thật sự muốn nhào lên giường, hảo hảo dạy dỗ cô một trận. Thường ngày nhìn cô ứng xử rất thông minh, nhưng tại sao đối với chuyện của mình, lại trở nên do dự không quyết đoán như vậy?

“Tôi không tin!” Quý Linh Linh làm như giận dỗi trả lời.

Mộ Ly sững sờ, thật đúng là một đứa trẻ ương bướng, anh cũng đã biểu hiện như vậy rồi, cô còn không chịu bằng lòng!

“Quý Linh Linh, em còn tiếp tục bướng bỉnh như vậy nữa, anh thật sự hoài nghi trí thông minh của em. Trong não của em, tất cả đều là nước sao, thế nào mà một chút cũng không không suốt?” Trong lòng Mộ Ly cảm thấy bất lực, cái cảm giác thất bại này, anh hiện tại chỉ còn thiếu nước móc tìm ra cho cô xem.

“Anh không cần phải nói lời ngon tiếng ngọt nữa, tôi sẽ không sinh con cho anh, tôi không phải là công cụ để sinh con!” Về mặt Quý Linh Linh như muốn biểu thị anh hãy chết tâm đi.

“Quý Linh Linh, anh cực kỳ yêu thích Tiểu Linh Linh, đầu óc em có thể sáng suốt một chút được không?” Mộ Ly thật sự muốn điên rồi.

“Hiện tại, anh sẽ nói từ đầu đến cuối cho em nghe một lần, em không được mở miệng cắt đứt lời anh. Nếu như anh kể xong rồi, mà em vẫn còn không rõ, vậy chớ trách anh phải dùng sức mạnh trực tiếp với em.” Mộ Ly nửa lừa dối, nửa uy hiếp nói.

“Anh nói cái gì.”

“Ngừng!” Mộ Ly đưa ngón tay đặt trên miệng của cô, “Không cho phép nói chuyện, nghe anh nói.”

“Ba tuần trước, thời điểm anh nghe được tin em bị người khác tập kích, lúc đó anh mới vừa nhận được tin tức khẩn cấp trong quân đội, nhất định phải trở về để tổ chức hội nghị. Em cũng biết, quân lệnh khó vi phạm. Em bị thương, anh lại không thể đi xem em, lòng của anh giống như là bị dao chém. Anh cố ý dặn dò Tần Mộc Vũ thay anh chăm sóc em thật tốt. Đây cũng chính là lý do, trong lúc em nằm viện, anh lại biết chuyện Lãnh Dạ Hi chăm sóc em, biết rất rõ ràng.” Mộ Ly hơi dừng lại một chút, liếm liếm đôi môi khô khốc của mình.

“Hơn nữa càng khiến cho anh tức giận hơn là, anh trở lại quân đội phải mở cuộc hội nghị liên sáu ngày, tất cả nhân viên tham gia hội nghị, đều không được mang theo bất kì phương tiện liên lạc nào. Mỗi đêm, khi anh nhắm mắt lại, tất cả đều tràn đầy hình bóng của em. Buổi tối còn nằm mơ thấy, em ở trong lòng anh khóc nức nở. Sáu ngày kia, là khoảng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời anh. Để trở lại việc đầu tiên có thể ở chung với em, anh đã cố ý tìm trường học của em trai em, để cho hắn đi nơi khác làm nghiên cứu, mang cả mẹ của em đi theo.”

“Đó là do anh làm?” Quý Linh Linh nghe xong có chút trợn mắt hốc mồm, tâm cơ của người đàn ông này quá nặng, loại chuyện như vậy cũng làm ra được! Cô ruốt cuộc cũng nghĩ ra, em trai cô chưa bao giờ phải đi làm nghiên cứu, lần này lại có thể mang người nhà cùng đi ra ngoài .

“Không được cắt đứt anh!” Mộ Ly bá đạo cắn một cái lên môi cô, coi như trừng phạt.

“Anh.”

Sau đó Mộ Ly lại hôn một cái nữa, “Không cho phép cắt đứt lời anh, nhớ!”

Liên tục bị cưỡng hôn hai lần, Quý Linh Linh vừa xấu hổ lại vừa phẫn nộ, nhưng bởi vì khiếp sợ uy quyền của người khác, bây giờ nên thức thời thì tốt hơn.

“Anh cho là, sau khi anh trở về, là có thể mang em về nhà, chăm sóc em thật tốt, bồi thường sự nhớ nhung đối với em. Nhưng lại không nghĩ tới, em bởi vì tự ti, lại nói với anh mấy lời kia.”

“Anh tức giận. Ô.” Bại hoại, lại cưỡng hôn!

“Anh cho rằng em bị Lãnh Dạ Hi làm cho lay động, bây giờ suy nghĩ lại một chút, anh thật đúng là ngu ngốc, cái tên kia làm sao có thể so sánh với anh được !”

Tự cuồng~ Quý Linh Linh oán thầm.

“Lúc đó anh bị em làm cho tức giận, cho nên mới hạ được với em, sau đó mang em về Mộ Trạch. Thật ra thì lúc đấy anh muốn, anh và em có thể yên tĩnh ở chung một chỗ, Lãnh Dạ Hi cũng không thể tìm được, một công đôi việc, dù sao lúc ấy anh cũng cảm thấy hành động của mình rất đáng tự hào.”

Tự đại. Đại cuồng! Lần này Quý Linh Linh tặng thêm cho anh một liếc mắt.

“Này!”

Lần này là trực tiếp hôn lên mắt cô.

“Không nên dùng vẻ mặt ấy đối với anh, anh sẽ hiểu lầm.” Mộ Ly dùng ngón tay lau một chút nước miếng của anh còn lưu lại trên môi cô.

“Hai tuần này anh cũng không có về qua biệt thự gặp em, thật ra thì anh muốn đả kích Lãnh Dạ Hi.” Sau đó, anh liền đem nguyên nhân giải thích một lần.

“Anh.” Quý Linh Linh che miệng mình, không muốn làm cho âm thanh kinh ngạc phát ra, bởi vì cô còn muốn tỏ vẻ, cô bây giờ vẫn còn đang hận anh, giận anh.

Mộ Ly thoáng qua dịu dàng, nhẹ nhàng kéo tay của cô xuống, lại gần cô, chăm chú nhìn ánh mắt của cô.

“Anh muốn cầu xin em đối tốt với anh một tháng, Quý Linh Linh,em có hiểu hàm nghĩa trong đó không?”

Quý Linh Linh nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Em tốt với anh một tháng, anh đối tốt với em cả đời.”

Trong nháy mắt, nước mắt của Quý Linh Linh lại lần nữa trào ra , đây là lời tỏ tình buồn nôn nhất mà cô từng được nghe.

“Anh nhớ em, rất nhớ em. Anh ghét phải nói chuyện lạnh lùng với em, mặc dù anh rất thích nhìn bộ dáng của em bị anh làm cho tức giận, nhưng mà anh lại thích nhìn thấy bộ dáng của em vì yêu anh mà tức giận hơn.” Âm thanh của Mộ Ly mang theo chút khàn khàn.

“Em hận anh. Ô.”

Hận đi, dù sao sau khi giận xong, liền quên mất. Mộ Ly dịu dàng hôn lên môi cô. Anh ước chừng bị cô hành hạ hai tuần lễ, vì để cho Lãnh Dạ Hi hết hi vọng, anh làm như vậy có lẽ quá ngu xuẩn, bởi vì như thế vừa hành hạ mình, lại làm cho cô trở nên gầy như vậy, anh cũng hận chết mình.

Vuốt đến những nơi cô gầy đi, anh lại càng hôn mạnh hơn, càng thêm sâu. Vốn chỉ tính lướt qua, nhưng vừa mới đụng vào, lại khiến anh không thể khống chế nổi. Khi đầu lưỡi anh chạm vào nơi mềm mại mà anh thêm khát đã lâu, rốt cuộc cũng bộc phát.

Mà Quý Linh Linh lúc này, nước mắt ngọt ngào lại chảy ra, tên hồ ly đáng chết, lừa cô xoay vòng, còn làm cho cô buồn bã thật lâu.

Chó má, em tốt với anh một tháng, anh đối tốt với em cả đời!

96. Chương 96: Vũ Diệu Lúng Túng

“Này, Tiểu Lý, mới vừa từ trong phòng bệnh của Thượng tá Mộ ra sao?”

“Đúng vậy.” Người được gọi là Tiểu Lý trả lời, sau đó liền bị ba y tá khác kéo vào trong góc.

“Nhanh, nói cho chúng tớ biết một chút, người trong phòng bệnh này rốt cuộc là ai?” Một y tá vừa mập vừa lùn, mang một cặp mắt kính dày cộm, vẻ mặt không kịp chờ đợi hỏi.

“Tiểu Lý, mỗi ngày cậu đều đi thay thuốc, khẳng định nghe được không ít tin tức đúng không?”

“Cái này a.” Tiểu Lý đẩy đẩy mắt kính trên mũi, gương mặt hiền lành, vừa nhìn liền biết năm đó trong trường học là một cô gái ngoan ngoãn, “Tớ nhìn không ra .”

“Cái gì?” Ba người lập tức cả kinh nói, “Tiểu Lý, Thượng tá Mộ đều đã ở trong bệnh viện ba ngày rồi, đây quả thực là một kỳ tích a, nhưng ở trong bệnh viện chờ đợi thời gian dài như vậy, chúng ta cũng chưa có nhìn thấy anh ta, thật sự rất đáng tiếc nha.”

“Cũng đúng, ngày bình thường cũng không thấy được Thượng tá Mộ, lần này lại tới dễ dàng, cư nhiên vùi ở trong phòng bệnh, tớ thật sự muốn nhìn hình dạng người phụ nữ trong phòng bệnh kia một chút, từ đầu tới mà có sức quyến rũ lớn như vậy a.”

“Chính là, tớ cũng muốn đi vào nhìn một chút, nhưng ngoài phòng bệnh kiểm tra khó khăn như vậy, muốn đến gần cũng không được. Tiểu Lý, cậu mau nói cho tớ biết, dáng vẻ người con gái trong phòng bệnh này như thế nào?”

“Hình dạng thế nào à?” Chỉ thấy Tiểu Lý chằm rì rì hồi tưởng, “Cô ấy thoát nhìn rất thanh tú. Rất thanh tú. Thanh tú.” Tiểu Lý gõ đầu nghĩ từ.

“Này, Tiểu Lý, cậu bị làm sao đấy hả, cậu chỉ biết mỗi một từ ‘ thanh tú ’ thôi sao.” Ba nữ y tá kém chút nữa tức hộc máu, đã sớm biết Tiểu Lý có chút mơ hồ, nhưng là không nghĩ tới sẽ mơ hồ đến mức này.

“Tớ nhìn cô gái kia chính là thanh tú a, hơn nữa mỗi lần lúc tớ đi vào, Thượng tá Mộ đều không để ý đến cô ấy, ngồi yên một chỗ, còn mang theo bộ mặt sa sầm, mà cô gái kia, cũng bày ra bộ dáng tương tự, tớ rất đau khổ a, vẻ mặt hai người bọn họ quả thật là quá khó nhìn.” Rốt cuộc Tiểu Lý cũng nói vào trọng điểm, đây quả thật chính là lời nói trọng điểm.

“Có thật không? Thượng tá Mộ không để ý tới cô gái đó? Không thể nào, tớ nghe nói cô ấy mang thai con của Thượng tá Mộ , chẳng lẽ ở đây có bí mật gì?” Y tá mập mập, gương mặt hưng phấn nói.

“Nào có mang thai, tớ nghe nói người phụ nữ kia là do Thượng tá Mộ “hủy việc nghĩa hằng hái” cứu từ trên chân núi xuống đấy!”

“Mới không phải đâu, nào có ai dùng máy bay trực thăng cứu người! Tớ cảm giác, tám phần là Thượng tá Mộ thích cô gái này, chưa kết hôn mà đã có con.”

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiểu Lý, trời mới biết, cái ý nghĩ này của cô ấy làm cho người ta hưng phấn đến mức nào.

“Tiểu Lý.”

“Tiểu Lý, cậu cũng có suy nghĩ thật là hay!”

“Tiểu Lý, tớ thật sự thích cảm giác của cậu nha!”

“Ai nha, tớ cũng chỉ tùy tiện nói một chút thôi, chẳng qua là cảm thấy Thượng tá Mộ cùng cô gái kia quan hệ cũng không tốt, hai người hình như rất ít nói chuyện.” Tiểu Lý lại nói.

“Cũng, tớ liền nói nha, Thượng tá Mộ giống như đại thần không dính khói bụi trần gian, làm sao lại có thể coi trọng người phụ nữ bình thường như vậy? Các người có đồng ý không!” Y tá mập lùn, vẻ mặt không nói ra được là có bao nhiêu vui mừng.

“Đó. Thở phào nhẹ nhõm, tớ vẫn còn có hi vọng.” Một người bộ dáng hoa si nói.

“Hắc hắc, ai chết vào tay ai, còn chưa chắc chắn !”

” Thượng tá Mộ là của tôi!”

Nhất thời ba y tá lập tức tạo thành bộ dáng trừng chết người, ai cũng không chịu bỏ qua cho người kia, xem ai cũng không thuận mắt. Giống như có một loại ý niệm, ai dám giành Thượng tá Mộ với ta, ta sẽ diệt trừ cả nhà kẻ đó.

“Ách. Ba người các cậu chỉ có thể động khẩu, không thể động thủ a, tớ đi trước.” Tiểu Lý lần nữa đẩy mắt kính trên sống mũi của mình, bấp chân gờ ra liền chạy.

Còn dư lại ba y tá mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Ha ha.” Vương Nhón Nháo hai tay khoanh trước ngực, đi tới một góc tường khác, mới vừa rồi cô nghe được hết cuộc trò chuyện của mấy y tá, “Mộ Ly, lần này thật đúng là có chuyện hay đấy.” Một tia hả hê lướt qua khuôn mặt cô.

=hoa lệ tuyến phân cách =

Bên trong phòng bệnh, người phụ nữ nghiêng mình dựa vào trên giường vẽ mặt nhân nhả cắn hạt dưa, mà người đàn ông lại ngồi ở một bên, cầm hộp giấy thu lại vỏ hạt dưa.

“Linh Linh? Linh Linh, nói một câu đi, đã ba ngày em không nói chuyện với anh rồi.” Tay Mộ Ly cầm vỏ hạt dưa, vẽ mặt uất ức.

Quý Linh Linh liếc anh một cái, nhưng không lên tiếng, tự lo bóc hạt dưa của mình.

“Linh Linh, Tiểu Linh Linh, đừng tức giận nữa được không? Anh nghiêm túc thành thành khẩn khẩn, thừa nhận sai lầm. Anh thẳng thắn thừa nhận, em xử lý khoan hồng một chút không được sao, không để ý đến anh như vậy, so với giết anh còn khó chịu hơn.” Mộ Ly lúc này, khí chất trên người cũng đều bị người phụ nữ trước mặt vứt bỏ sạch sẽ.

“Làm gì sai?” Quý Linh Linh nhặt một hạt dưa to khác ở trong lòng bàn tay, tùy ý hỏi.

“Anh không nên lừa gạt em, anh không nên nói nặng lời với em, anh không nên hai tuần lễ không gặp em, Anh không nên đối với em không tốt. Anh không nên. Không rồi.” Mỗi ngày đều muốn anh nói lại một lần “Tứ không nên” , Anh thật sự là khóc không ra nước mắt a.

Thánh Nhân nói rất đúng, thế gian duy nhất không thể đắc tội với con gái. Anh đến bây giờ cũng không biết Quý Linh Linh lại là người con gái thích kết thù , bắt anh phải nhớ rõ ngày đó làm cô khổ sở như thế nào, còn quy định hai tuần lễ không thể để ý đến anh, đây rõ ràng chính là trả thù mà!

Quý Linh Linh làm như có chút không vừa ý, cong lên môi, đầu nhỏ nhếch lên, lại tiếp tục cắn hạt dưa .

Còn không để ý đến anh?

“Không cần ăn nữa, em trước sờ xem, anh gầy đi rồi.” Nói xong, Mộ Ly có chút vô lại, nắm thật chặt tay của cô, sờ soạng mặt của mình, lại sờ ngực của mình, thật là hận không được cô sờ khắp thân thể mình.

Quý Linh Linh liếc anh một cái, tên đàn ông nhàm chán, lại nghĩ tới biện pháp chiếm tiện nghi của cô.

“Linh Linh, bảo bối, em đừng hành hạ anh nữa, chúng ta về nhà thôi.” Mộ Ly thề, về sau cũng không dám lừa gạt cô nữa, cũng cũng không dám lớn tiếng quát mắng cô nữa, kết quả này quả thật là thảm thiết muốn chết.

Nếu như cùng anh mạnh bạo, anh cũng không dám vận động mạnh. Nhưng bây giờ thì sao, Quý Linh Linh cần bản xem anh như không khí, không thêm để ý tới anh. Nào có ai lại không thêm để ý đến một đại suất ca chứ?

Quý Linh Linh rút bàn tay nhỏ bé trắng nõn của mình ra, lần nữa chọn hạt dưa, gương mặt không thêm để ý chút nào. Mộ Ly thật sự muốn bùng nổ, hạt dưa nhỏ kia cũng còn có sức hấp dẫn hơn anh, điều này khiến Thượng tá Mộ làm sao mà chịu nổi?

Té! Không muốn, cô đem sự kiên nhẫn của anh vứt sạch, anh cũng không nhịn nổi nữa rồi.

“Quý Linh Linh!” Mộ Ly dùng sức đem áo khoác của mình cởi ra vứt xuống đất, âm thanh trầm thấp gọi cô. Trời mới biết, hiện tại anh có bao nhiêu hỏa khí, chỉ hận không thể một hộp nuốt cô vào bụng.

Chỉ thấy Quý Linh Linh miễn cưỡng ngẩng đầu lên, liếc anh một cái, tiện tay liền đem hạt dưa đặt vào trong miệng, “Chuyện gì?”

“Thái độ của em là sao?” Mộ Ly nổi giận, cúi rút tay áo ở cổ tay ra, bàn tay dùng sức giật cúc áo sơ mi, chỉ cần hai ba cái, liền thấy lồng ngực cường tráng của anh.

Quý Linh Linh lập tức không nhịn được, “Khụ. . . .” Chỉ kém chút nữa là bị sặc nước miếng. Cô nheo đôi mắt đẹp, “Anh làm cái gì?”

“Anh làm cái gì?” Lúc này, Mộ Ly đã đem áo sơ mi ném xuống đất, lộ ra cơ ngực lớn cùng cơ bụng hoàn mỹ, gương mặt anh tuấn tà mị, khó có thể tưởng tượng, vóc người của anh cư nhiên lại hấp dẫn như thế.

“Anh rất nóng?” Quý Linh Linh vẫn có chút không để ý, nhưng lời nói ra, lơ đãng có chút run rẩy.

“Đúng vậy, anh rất nóng!” Về mặt Mộ Ly căng thẳng, ba ngày rồi, mỗi ngày anh đều rất nóng, nhưng người phụ nữ đáng chết này lại có mắt không trông. Quá đáng, quả thật chính là quá đáng!

Tay Mộ Ly mang theo tức giận, dùng sức tháo thắt lưng của mình.

“Anh làm cái gì?” Lần này, Quý Linh Linh nâng cao âm điệu, để trần nửa người trên, cũng đã đủ kỳ quái, anh lại còn kéo thắt lưng, có kiểu hạ nhiệt như thế này sao? Bởi vì động tác của Mộ Ly, làm cho cô quên mất việc cắn hạt dưa.

“Ba!” Mộ cách một thanh liền rút đai lưng ra.

“Này, lưu manh!” Quần không có đai lưng, khóa kéo bị kéo xuống, sau đó chính là một hồi cảnh xuân. Quý Linh Linh kêu khẽ một tiếng, vội vàng dùng chân che mặt.

Cái đồ lưu manh này, cư nhiên đường hoàng ở trước mặt cô cởi hết chỉ còn lại quần lót, anh nghĩ muốn làm gì chứ?

“Mộ Ly, nếu như anh muốn làm trai bao, thì nên đến Nhật Bản! Anh. . . . Anh ở chỗ này giả trò lưu manh.” Quý Linh Linh kéo chân thật chặt, gương mặt giấu ở phía sau, đã sớm hiện ra màu hồng mê người.

“Tại sao lại đi Nhật Bản? Tiểu Linh Linh yêu quý, nếu như mà anh đi làm trai bao, vậy em có suy tính đi làm con hát hay không? Con hát dành riêng cho anh.” Mộ Ly nheo mắt lại, cười đến trên mặt một hồi ánh sáng mê người.

Đàn ông đẹp mắt, mặc dù hấn có bày ra bộ mặt bỉ ổi cỡ nào, cũng đều đẹp trai như vậy. Lúc này trên mặt Mộ Ly hiện lên nụ cười xấu xa, lại vẫn có một chút phong vị khác

“Dành riêng em gái anh!” Quý Linh Linh thật sự hận đến căn rằng nghiêng lợi, cùng so da mặt dày với Mộ Ly, cô tự nhận công lực của mình không sánh kịp.

“Em còn nói tục.” Mộ Ly lúc này đi tới bên giường, tiện tay lật ra, cái chặn ngăn cách giữa hai người, bây giờ giống như không có gì rồi.

“Anh.” Quý Linh Linh vội vàng lấy hai tay che mặt, lúc này cô chỉ cảm thấy gương mặt mình nóng đến đốt người, “Làm sao anh lại nhàm chán như vậy?”

“Không nên dùng tay che mắt, trên tay còn có vỏ hạt dưa, cẩn thận tổn thương mắt.” Giọng nói Mộ Ly dịu dàng, bàn tay nắm lấy hai tay cô, nhẹ nhàng kéo xuống.

Quý Linh Linh tận lực duy trì tư thế nhìn thẳng vào mắt anh, không dám nhìn loạn, cô là cô gái tốt, không thể nhìn loạn.

“Tiểu Linh linh, bây giờ em rất hồi hộp sao?”

“Em. Em đâu có. Mộ Ly anh khốn kiếp, nhanh mặc lại quần áo cho tử tế, không thấy rất mắc cỡ sao?” Hai gò má của Quý Linh Linh đều đỏ hồng, lúc này cô ngay cả hô hấp cũng cảm thấy có chút khó khăn.

“Làm sao lại mắc cỡ đây? Tiểu Linh Linh em quên ngày đó chúng ta ở trong quán bar, em ngồi ở trên người anh, vuốt ve lồng ngực của anh, cái miệng nhỏ nhắn tràn ra từng đợt tiếng rên rỉ thoải mái. Cái miệng nhỏ vẫn còn ở trên người anh không an phận đóng đưa.”

“Này! Mộ Ly!” Tên đại sắc lang này, anh làm sao có thể nói ra!

“A, anh sai lầm rồi, phải nên nói đoạn tiếp theo. Em đè ở trên người anh, em mềm mại thân thiết đè sát ngực anh, ở trước ngực anh cọ xát, còn thỉnh thoảng dùng cái miệng nhỏ nhắn hôn cổ anh, còn có dấu đỏ tươi.”

“Mộ Ly, anh điên rồi phải không?” Quý Linh Linh tức giận, rống to, cô quả thật chính muốn dùng một tay đập chết anh.

Nhìn gương mặt như muốn khóc của Quý Linh Linh, Mộ Ly muốn cười, xem ra về sau anh có thể nhiều lời một chút như thế, gia tăng tình thú giữa hai người. Lại thấy khuôn mặt thở phò phò của cô, thật là thú vị cực kỳ.

“Em còn nhớ khi chúng ta cùng nhau ngồi không, hai thân thể kết hợp thật chặt với nhau, bàn tay nhỏ bé của em ở phía sau lưng anh lưu luyến, trong miệng bật ra tiếng yêu kiều, khuấy động tất cả tâm tình của anh. Tiểu Linh Linh, em có biết khi đó em mê người cỡ nào không?” Mộ Ly từ từ đến gần cô, khiến cho hai người bọn họ cũng có thể cảm nhận được rõ hơi thở của đối phương.

Quý Linh Linh trừng lớn con mắt, có lẽ là bị Mộ Ly hù sợ, một người đàn ông vô sỉ như vậy, cư nhiên cái gì cũng dám nói ra. Bởi vì nhất thời tức giận, cô lại bỏ quên cự ly không an toàn giữa hai người.

Mộ Ly vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi của cô. Quý Linh Linh giống như bị mê hoặc, cư nhiên cũng sờ được một lúc không biết nên làm như thế nào.

“Đêm hôm ấy, em dẫn dắt tay của anh, đặt lên nơi bí ẩn nhất của em. Dẫn dắt anh, nhiệt tình buông thả, Tiểu Linh Linh, anh nói có đúng hay không?” Mộ Ly nhẹ giọng từ từ dẫn dụ cô.

“Em còn nói, không hối hận, cả quá trình em đều hướng anh yêu cầu. Tiểu Linh linh, nhớ anh không?” Một bàn tay to của Mộ Ly nhẹ nhàng xoa trên đầu vai của cô, vuốt ve qua lại.

Quý Linh Linh nhìn đôi mắt dịu dàng của anh, lại quên mất phản kháng, lúc này cô chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, chỉ muốn có cái gì tới tưới ướt cho cô. Trong lúc vô tình, cô khẽ liếm khóe môi, chỉ là một cử chỉ nhỏ vô tâm, liền chọc đến một con sói lớn, không thể khống chế nổi nữa.

“Tiểu Linh Linh, bác sĩ nói là không được dùng sức đúng không?”

97. Chương 97: Em Là Người Phụ Nữ Của Anh

“Tại sao vừa trở về, lại phải tham gia bữa tiệc đó? Mộ Ly anh là quan viên cao cấp, có phải cũng là một tham quan hay không?” Mới vừa trở lại biệt thự của Mộ Ly, Quý Linh Linh còn chưa kịp nghỉ ngơi qua, lại nghe thấy Mộ Ly yêu cầu buổi tối phải tham gia tiệc sinh nhật của thị trưởng.

“Tham gia dạ tiệc sinh nhật của thị trưởng, tại sao lại nói anh là tham quan?” Mộ Ly ôm cô để cô gác chân lên đùi mình, lặp lại động tác vuốt ve.

“Quan lại bao che cho nhau a, lời này còn phải để em nói rõ cho anh nghe sao?” Trong tay Quý Linh Linh cầm một chùm nho, ngắt lấy một quả to nhất, bỏ vào trong miệng Mộ Ly.

“Anh còn cần phải cùng ông ta bao che cho nhau sao?” Giọng nói của Mộ Ly tràn đầy khinh bỉ, mới vừa nuốt xuống quả nho, còn chưa kịp lau miệng, lại đưa tới, ăn trộm một hớp.

“Này, anh thật bẩn a, miệng cũng không có lau!” Quý Linh Linh nhú mày kháng nghị.

“Em cũng nếm thử một chút, rất ngọt.” Trên mặt Mộ Ly không che giấu chút nào vẻ hả hê, sau đó lại nâng một cái chân khác của cô lên, vuốt ve.

Quý Linh Linh cong đôi môi hồng lên, bày tỏ kháng nghị cũng không có bao nhiêu chỗ dùng, trải qua mấy ngày nay, cô đã biết tính tình của anh rồi.

“Mộ Ly, nói thật, anh có phải tham ô của quốc gia rất nhiều tiền hay không? Em và anh nói chuyện này, anh phải nói rõ ràng cho em.” Quý Linh Linh đột nhiên nghiêm nghị.

Lão Trung đứng ở bên cạnh không nhịn được “Hì hì” một tiếng bật cười.

Về mặt Quý Linh Linh không hiểu nhìn lão Trung, điều này đại biểu cô đã đoán đúng?

Chỉ thấy Mộ Ly biểu lộ có chút lúng túng, “Tiểu Linh Linh, em hỏi anh như vậy, anh nên trả lời như thế nào mới phải?”

“Cái này khó trả lời thế sao? Nói thật, anh rốt cuộc có tham ô hay không? Những biệt thự lớn của anh, còn có xe, có phải đều do anh vợ vét mồ hôi nước mắt nhân dân hay không?” Quý Linh Linh đem chùm nho đặt lại trong đĩa, cũng thu hồi chân, ngồi xếp bằng, bộ dáng nghiêm nghị, đáng vẻ hiển nhiên bắt anh phải nói cho rõ ràng.

Mộ Ly cười, tựa vào trên ghế sa lon, cẩn thận quan sát Quý Linh Linh.

“Nhìn em như vậy làm cái gì?” Quý Linh Linh nghi ngờ nhìn chằm chằm Mộ Ly, hiện tại là cô hỏi anh trả lời, anh lại bày ra bộ dáng như muốn nhìn thấu cô, là có ý gì sao?

“Lão Trung, ông đi xuống trước đi, vì cô Quý chuẩn bị lễ phục, nói cho nhà thiết kế, không nên để eo quá chặt.” Mộ Ly không trả lời cô, mà ngẩng đầu lên, hướng lão Trung phân phó.

“Dạ, cậu Mộ tôi sẽ đi làm ngay bây giờ.”

“Ừ.”

Lão Trung nói xong, gương mặt cung kính liền rời đi, lúc này chỉ còn lại hai người ngồi trên ghế salon.

“Tối đây.”

“Cái gì?” Quý Linh Linh hơi nhú mày, cô không hiểu nổi, cũng không hiểu.

“Tối đây anh ôm.” Mộ Ly lại nói, tiện tay vỗ nhẹ nhẹ bắp đùi của mình, bày tỏ đã rất rõ ràng.

Vừa thấy động tác của hắn, Quý Linh Linh ngược lại vênh đầu lên, “Chưa từng thấy qua, muốn ôm người ta, còn bắt chủ động. Tối đây!” Cô học bộ dáng của anh, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Mộ Ly lại một lần nữa không được nhịn bật cười, cô gái nhỏ này, chỉ là một động tác đơn giản như vậy cũng có thể chọc anh cười, xem ra về sau anh muốn dùng rất nhiều thời gian để từ từ thử nghiệm.

“Được, vật nhỏ này, thật mệt nhọc.” Mộ Ly tạm đứng dậy, đi tới trước mặt cô, dùng tay nhẹ nhàng nhéo một cái lên chóp mũi của cô, khẽ vuốt ve chân của cô, ở trên trán của cô lưu lại một nụ hôn.

“Là anh chủ động muốn ôm em đây, cũng chưa có sự đồng ý của em?” Quý Linh Linh cười đến gian trá, nhìn thấy vẻ mặt bây giờ của anh, rất là vui tai vui mắt.

“Được, tiểu thư xinh đẹp, có thể mời em ngồi lên chân của anh được không?”

“Vậy phải xem anh, có thể ôm được em lên không đã.” Quý Linh Linh hơi ngước đầu, một bộ dáng kiêu ngạo.

Mộ Ly thấy dáng vẻ kia của cô, cười nhếch môi, bên má cũng xuất hiện lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

“Vậy anh cũng không khách khí nữa.” Nói xong, thân thể Mộ Ly khom xuống, đôi tay vươn xuống dưới nách của cô.

“Lùn đầu, ghét, rất nhột á.” Quý Linh Linh cười vỗ cánh tay của anh, “Anh thật là hư, cư nhiên cù lét. Ai nha, thật sự rất nhột!”

Sau đó hai người liền cuốn cùng với nhau, bò lăn ra cười.

“Cẩn thận á..., nếu như cười nữa sẽ đau hông, đánh chết em cũng không đi bệnh viện.” Quý Linh Linh cong môi hồng lên kháng nghị.

“Không cho nói diêm xấu!” Mộ Ly dùng cái trán nhẹ nhàng chạm vào trán của cô, sau đó dùng sức một chút liền đem cô bế lên, ôm ngang. Sau đó ngồi xuống ghế sa lon, đem Quý Linh Linh đặt ở trên người của mình.

Quý Linh Linh cũng rất phối hợp, đôi tay vòng chắc cánh tay của anh, “Em có nặng không?”

“Ừ. Cái vấn đề này, giống như rất nặng.” Mộ Ly cố ý làm ra bộ dáng đang suy tính cân nặng của cô.

“Uy ~” Quý Linh Linh thấy vẻ mặt này của anh cũng không nguyện ý, cô chỉ tăng có năm cân so với trước kia mà thôi, anh có cần khoa trương nhìn cô như vậy không?

Mộ Ly một phen cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đưa tới bên môi hôn một cái, “Em quá gầy, ôm không thoải mái. Về sau phải ăn nhiều chút, em và bảo bảo đều cần dinh dưỡng.”

“Hừ.” Nghe lời nói có chút buồn nôn của anh, Quý Linh Linh không khỏi rút tay về, tựa vào vai anh, bởi vì lời nói của anh, khiến cô có chút xấu hổ. Loại cảm giác này, đột nhiên có chút hạnh phúc.

Mộ Ly ôm thật chặt eo của cô, “Em xem, một cái cánh tay là có thể ôm trọn rồi, còn dám nói mình không gầy sao? Tiểu Linh Linh, về sau em phải ăn nhiều một chút, hơn nữa không thể kiêng ăn, có hiểu hay không?” Gần đây cùng cô ăn cơm, liền rõ ràng phát hiện cô có chút kiêng ăn, dụng phải món mình thích ăn, không cần suy nghĩ liền hưởng đặt vào trong miệng, mà dụng phải món không thích, cho dù là có giàu dinh dưỡng cỡ nào, cô cũng không thèm nhìn một cái. Tập xấu này, nhất định phải đổi.

“Uy. Anh thật phiền a, như thế nào lại giống như mẹ em?” Ghét nhất người khác nói cô ăn cái gì, mặc dù trước kia biểu hiện kiêng ăn của cô không có rõ ràng như vậy, từ nhỏ đến giờ, cô đều là bộ dạng này. Món nào có cà rốt, để cho cô ăn, quả thật so với giết cô còn khổ sở hơn.

”Tiểu Linh Linh, chẳng lẽ em hi vọng tương lai bảo bảo của chúng ta, cũng là cái bộ dạng này hay sao? Hoặc là đáng đắp dinh dưỡng không đầy đủ, hoặc là tương lai trở nên quá béo.

“Mới không! Nào có nghiêm trọng như vậy!” Cô không phải là một cái ví dụ rất tốt, hơn nữa cô lớn như vậy, cũng không có gì vấn đề a? Nói nghiêm trọng như vậy, định lừa dối cô có đúng hay không?

“Chẳng lẽ em không biết tính nghiêm trọng của việc kiêng ăn hay sao?” Mộ Ly chẳng biết tại sao trong lòng khổ sở, cô ăn cái gì cũng đều kén chọn như vậy, nhưng hiện tại cô vẫn còn là một bộ dáng khỏe mạnh, điều này nói rõ, khi còn bé điều kiện cuộc sống khắt khe định không cho phép cô kiêng ăn. Nghĩ tới đây, trong lòng anh liền cảm thấy đau đớn.

“Em.” Quý Linh Linh há miệng, nhưng không biết nên nói như thế nào cho phải.

“Tốt lắm, về sau em thích ăn hơn một chút là được, những thứ có dinh dưỡng, nhất định phải ăn, không thích ăn, cũng phải ăn chút ít, có được hay không? Anh muốn em phải khỏe mạnh.” Hai người mặt kề mặt, thanh âm của Mộ Ly rất nhẹ, nhưng từng chữ đều lọt vào đáy lòng cô.

Quý Linh Linh chỉ cảm thấy trái tim nóng lên, nắm thật chặt hai tay của mình, nhẹ nhàng hôn lên cằm anh một cái, “Ừ, em hiểu rõ á..., sẽ nghe nghe lời anh nói, có được hay không?”

“Cái người tiểu gia hỏa này.” Mộ Ly thỏa mãn ôm cô thật chặt, Quý Linh Linh một lần nữa có chút lớn nử nhân, lại khắp nơi biểu hiện cũng tiểu nữ nhân nữ nhân, thật là làm cho hắn thương không đủ.

“Đúng rồi, không cho đổi chủ đề!” Quý Linh Linh giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì.

“Thế nào?” Dọa Mộ Ly giật mình.

“Anh mau nói a, những thứ này, có phải là tham ô hay không? Mặc dù anh ở trong quân đội, nhưng là anh không thể có nhiều tiền như vậy. Mộ Ly, thành thực khai báo!” Quý Linh Linh một tay vòng qua cổ anh, một tay nắn cổ áo anh, đây là đang bức cung sao?

Trên mặt Mộ Ly lại hiện lên nụ cười đẹp mắt, “Tiểu Linh Linh, nếu như mà anh không biết, còn tưởng rằng em là người do Viện Kiểm Sát phái tới đặc biệt điều tra anh đấy.”

“Không được nói giỡn, nghiêm chỉnh trả lời em!”

“Ừ. Nếu như mà anh nói cho em biết, những thứ đồ này, đều là do anh tham ô, em sẽ làm như thế nào? Vứt bỏ anh? Không cần anh nữa sao?” Mộ Ly đã thu lại hơn phân nửa nụ cười, anh rất quan tâm câu trả lời của Quý Linh Linh.

“Hừ!” Quý Linh Linh dùng tay đánh nhẹ trước ngực anh, “Em biết ngay! Cũng biết mấy thứ này, cún đều là do anh tham ô mà có.” Cô bĩu môi, khuôn mặt mất hứng.

“Hả? Vậy em chuẩn bị đối xử như thế nào với anh? Sẽ rời khỏi anh sao?” Mộ Ly hỏi lại một lần nữa.

“Nếu như em rời khỏi anh, sẽ còn ai ở đây cùng anh nữa chứ? Em tính đơn giản một chút, anh tham những những thứ này, cũng đủ để anh ngồi tù hai ba mươi năm. Ai nha, Mộ Ly nhìn anh rất thông minh, làm sao lại làm ra loại chuyện như vậy đây?” Quý Linh Linh đột nhiên dùng hai tay vòng chắc qua cổ anh, nhào vào vai anh, nghẹn ngào, “Làm sao anh lại hồ đồ như thế, tại sao có thể làm ra chuyện này? Vinh hoa phú quý quan trọng như vậy sao, làm sao bây giờ, nếu như bị người ta điều tra ra thì phải làm thế nào?”

Mộ Ly ngắt ra, chỉ cảm thấy cần cổ có chút ẩm áp, mang theo chất lỏng, ngấm vào trong quần áo của anh.

“Tiểu Linh Linh?” Mộ Ly đỡ hai vai của cô, đập vào mắt là hai hàng lệ dài của cô.

98. Chương 98

“Tiểu Linh Linh, đang nhìn gì vậy?”

Cánh tay dài của Mộ Ly thu lại, Quý Linh Linh đang thất thần liền rơi vào trong ngực anh.

“Uy.” Quý Linh Linh nhỏ giọng khẽ quát, lấy tay vỗ bàn tay không thành thật của anh. “Nơi này rất nhiều người, anh không cần phải buồn nôn như vậy, em đều sẽ bị những ánh mắt như dao găm kia giết chết.” Cô dùng cánh tay đẩy đẩy anh về phía sau, vốn định làm cho giữa hai người có chút khoảng cách, nhưng không biết làm sao, lúc này Mộ Ly chiếm ưu thế đặc biệt rõ ràng, cô không thể động đậy chút nào.

Một đôi bàn tay của Mộ Ly không nhẹ không nặng đặt trên bụng cô, hai người một trước một sau, mặc dù không có biểu thị thân mật quá rõ ràng, nhưng hai người dựa vào nhau, tự nhiên trong lòng biết rõ, khoảng cách này.

“Anh liền thích cùng em ở chung một chỗ.” Mộ Ly cắn lỗ tai của cô, mập mờ nói.

“Lùn đầu. Anh thiệt là.” Bởi vì một câu nói của anh, gương mặt Quý Linh Linh lập tức giống như quả táo chín đỏ, dưới ánh đèn rực rỡ làm nổi bật, nhìn qua thật sự rất mê người.

“Em vừa rồi đang nhìn cái gì, sao lại khác thường như vậy.” Mộ Ly kéo tay của cô, cô quay người lại, hai người đối mặt với nhau. Cô gái bé nhỏ này, anh nghĩ thừa dịp lần dạ tiệc sinh nhật thị trưởng này có thể mang cô đi gặp gỡ với một số người, cũng quang minh chính đại giới thiệu Quý Linh Linh, nhưng ai biết được, vừa vào trong hội trường, cô lại là một bộ dáng không yên lòng, điều này thực có chút đả kích sự tin tưởng của anh.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, đối với anh ý vị sâu xa cười cười, “Anh cúi đầu, em nhỏ giọng nói cho anh biết.”

Mộ Ly nhìn cô, nụ cười trên mặt hiển thị rõ, “Còn thần thần bí bí, có phải muốn làm chuyện gì xấu hay không?”

“Lùn đầu, dĩ nhiên không phải á..., em luôn cùng anh ở chung một chỗ, sao có thể làm được chuyện xấu gì chứ, em chỉ là muốn nói cho anh biết một việc, nhanh lên một chút cúi đầu xuống. Nếu không em liền nhón chân lên, có thể sẽ ảnh hưởng đến bảo bảo nha.” Quý Linh Linh lập tức bày ra vẻ mặt đáng thương .

“Không được nhúc nhích!” Mộ Ly lập tức đáp lại, sau đó anh cúi đầu, “Nói đi, Tiểu Linh Linh.”

Quý Linh Linh đến gần anh, đặt tay lên, ghé vào bên tai của anh nói, “Mới vừa rồi chúng ta vừa tiến vào, liền phát hiện có người vẫn đang ngó chừng nhìn chúng ta. Hơn nữa cô ta không chỉ là nhìn a, còn là một bộ dáng muốn đem em ăn hết. Nhưng sau đó em lại phát hiện được một chuyện tốt hơn, ha ha, em hiện tại rất vui vẻ nha.” Cô nói xong, liền đứng thẳng người, nghịch một cái nút áo.

Mộ Ly vẫn giữ tư thế cúi người như cũ, chỉ là xoay đầu tới đây, vẻ mặt như muốn đánh người, nhưng nụ cười kia lại bán đứng anh, “Vui vẻ như vậy, còn không nói cho anh biết, cùng nhau vui vẻ.” Anh giơ tay lên, rất tự nhiên ngoắc ngoắc chóp mũi của cô.

“Ha ha, không nên như vậy.” Quý Linh Linh bị anh chọc cho cười khanh khách lên, “Em thấy Lục Vân Thiên và Thẩm Lạc ở chung một chỗ, hai người họ hình như vừa cãi nhau. Nét mặt Lục Vân Thiên giống như ăn phải ruồi vậy, em thật sự vô cùng vui vẻ đấy.”

Cô nói hết lời, thì ra chỉ là vì chuyện đơn giản như vậy.

Trên mặt Mộ Ly mang theo nụ cười, đối với cô khe cau mày, “Tiểu Linh Linh, có phải em quá dễ dàng thỏa mãn hay không, cũng chỉ là nhìn thấy bọn họ giống như cãi nhau, em đã vui mừng như vậy?”

“Vậy còn muốn em như thế nào, em lại không thể giống như người phụ nữ ác độc đi đánh cô ta một trận, bây giờ nhìn vẻ mặt của cô ta, em vui mừng, thì thế nào? Chẳng lẽ.” Quý Linh Linh thu lại nụ cười, giả bộ nghiêm túc, “Đau lòng sao?” Bàn tay nhỏ bé của cô nắm thật chặt đầu ngón tay anh, khe khẽ ngẩng đầu lên, gương mặt quật cường.

“Ha ha.” Vừa nghe cô nói như vậy, mộ Ly muốn giơ tay lên sờ sờ tóc của cô, nhưng lại sợ làm hỏng kiểu tóc, cho nên giơ tay lên sau, vỗ nhẹ nhẹ ở trên vai của cô, “Tiểu Linh Linh, anh có thể cho rằng em đang ghen không?”

“Hừ! Em sao có thể là loại người không có cấp bậc như vậy, lại cùng đi ăn giấm với loại người đó? Người đàn ông của em, ánh mắt sao có thể kém như vậy chứ?” Lúc Quý Linh Linh nói ra những lời này, lòng tin mười phần.

“Ừ, anh thích đáng về cao ngạo này của em.”

“Hừ, coi như anh tỉnh mắt!” Quý Linh Linh uốn thẳng người, lúc này lại càng thêm vẻ khéo léo .

Mộ Ly không nhịn được lại đưa tay sờ sờ chóp mũi của cô.

“Em và Thẩm Lạc, có đụng chạm gì, đến bây giờ anh cũng không biết.” Mộ Ly đem bàn tay nhỏ bé của cô đẩy vào trong tay mình, nhẹ nhàng cầm, hai người thân mật sống vai đứng chung một chỗ.

Chẳng lẽ Thượng tá Mộ tới nơi này là để biểu diễn ngọt ngào sao? Đây là chuyện một người đàn ông nên làm sao? Trường hợp này, những người đàn ông thành tựu phải cùng ở chung một chỗ, nói những chuyện

to lớn, mà phụ nữ cũng cùng nhau nói những chuyện làm đẹp gì đó. Thế nhưng hai người từ sau khi vào cửa, giống như là người đôi một dạng, không chút nào tách ra.

Mộ Ly và Quý Linh Linh ngọt ngào, làm cho những người có chút quen biết ở đây, đều không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

“Em cũng không biết, ở trong ấn tượng của em, em cùng cô ấy cũng không thân quen. Nhưng một lần kia, cô ấy lại nói với chồng của cô ấy rằng em thích hẳn, làm cho em lúng túng không thôi, cũng làm cho Lục Vân Thiên và Vu Uyển Tinh có cơ hội tốt để chế nhạo em một phen. A, đúng rồi, một lần kia anh vẫn còn ở trong hội trường, em nhớ rõ cũng bởi vì chuyện đó, mà Lãnh Dạ Hi không để ý tới em, hơn nữa anh cũng không thềm để ý đến em!” Vấn đề lại quay đến trên người Mộ Ly, lúc này anh giống như là nằm cũng trúng đạn.

Mộ Ly vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Linh Linh mất hứng, thì biết rõ sai lầm rồi.

“Ặc, là anh sai, nhưng sau đó anh đã giải thích với em rồi mà, lúc ấy chỉ là diễn trò nha, Tiểu Linh Linh, chẳng lẽ em quên rồi sao?” Về mặt Mộ Ly lo lắng nhìn Quý Linh Linh, lúc này chính là thời kỳ tâm lý hay lo lắng của cô, nếu như cô thật muốn cắn chết anh, để cho cô vui mừng, vậy hẳn cũng chỉ có thể cam chịu.

“Hả? Là như vậy sao?” Quý Linh Linh nhìn anh một cái, lại nhú mày rơi vào trầm tư.

Mộ Ly thật sự chỉ muốn đem cô kéo đến một cái góc nhỏ, dùng môi phá hư tư tưởng của cô.

“Ồ! Em nhớ ra rồi, anh cái người này, lúc ấy cư nhiên dám dùng thủ đoạn xấu xa như vậy để lừa em.”

“Hô.” Thở dài một tiếng, may nhờ cô không có quên.

“Chỉ là, em có một chút cũng không hiểu, Thẩm Lạc và An Trí Viễn, An Trí Viễn anh biết chứ?”

“Ừ, biết, đúng là một mỹ nam nho nhã, rất có khí chất.” Quý Linh Linh không keo kiệt chút nào khen ngợi.

“Thôi đi, cái tên kia gian trá lắm, nhớ, đối với em thì chỉ có anh, mới là người nho nhã nhất, cực kỳ có khí chất.” Một tên con trai đang ghen, chỉ vì đôi câu hình dung.

“Lùn đầu, thiệt là, em biết rõ mà.” Gương mặt Quý Linh Linh đầy vạch đen, người đàn ông này, vừa bá đạo lại tính trẻ con, thật là khiến người ta không có biện pháp.

“Nói tiếp, nghe nói hẳn và Thẩm Lạc vừa nhìn thấy đã yêu, chỉ ở trên bữa tiệc gặp mặt một lần, ngày thứ hai liền kết hôn.”

“Thật a! Cưới chui sao?” Quý Linh Linh nghe xong gương mặt kinh ngạc, trên đời vừa thấy đã yêu, lại có thể lợi hại như vậy, cô ngược lại thật sự là được mở rộng tầm mắt.

“Cũng không tính là cưới chui, tập đoàn An thị chính là cả một tập đoàn lớn, không thể nào tùy tiện cưới một người phụ nữ vào cửa, thế nhưng An Trí Viễn lại làm được. Hai người bọn họ sau khi cưới, quan hệ không tốt lắm, dù sao thời điểm ở trong bữa tiệc anh nhìn thấy bọn họ, đều là nhìn thấy bọn họ tách ra.” Mộ Ly vừa nhắc tới cuộc sống hôn nhân không tốt của An Trí Viễn, chẳng biết tại sao, trong lòng anh cũng rất thoải mái.

“Điều này có thể nói rõ?” Quý Linh Linh đỡ cằm, suy nghĩ một chút hỏi.

Quỳ gối!

“Đương nhiên là nói rõ quan hệ vợ chồng của bọn họ không hài hòa rồi.” Về mặt Mộ Ly bất đắc dĩ giải thích, kể từ sau khi mang thai, rõ ràng cảm thấy trí thông minh của cô đều giảm xuống.

“Nha. Mộ Ly, chuyện giữa hai vợ chồng nhà người ta, làm sao anh lại biết rõ ràng như thế, anh cũng rất bất quáí nha!” Quý Linh Linh đột nhiên nói một câu như vậy, thiếu chút nữa khiến Mộ Ly chống đỡ không được.

Còn không phải là bởi vì cô cùng An Trí Viễn có chút ít gần gũi, đàn ông ở bên cạnh cô, anh đương nhiên sẽ theo lẽ thường, tra một chút tổ tông của ba đời của hẳn, chỉ là ba đời mà thôi.(# vâng, chỉ là ba đời thôi mà anh, vái lạy phục anh sát đất)

“Khụ. Cái này nói rõ, lời nói của Thẩm Lạc lần trước có thể là vô tâm, theo một loại phỏng đoán mà nói, có thể là cô ấy chỉ muốn làm cho An Trí Viễn xấu mặt mà thôi.”

“Cũng đúng a, em nghĩ em cùng cô ấy không có xung đột gì, cô ấy cũng không cần thiết nhằm vào em như vậy. Nhưng ngày ấy, em rõ ràng có cảm thấy cô ấy đang ghen mà.”

Lau.

Có phải cô nghĩ nhiều rồi không

~“Tốt lắm, cái vấn đề này không cần suy nghĩ nữa, em cũng đứng một lúc quá lâu rồi, chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi một chút.” Thành công chuyển đề tài.

“Được, chân đã có chút tê rần.”

“Tê đại? Anh xem một chút, có phải giày không vừa chân không.” Nói xong, Mộ Ly liền nóng lòng , chuẩn bị cúi người xuống kiểm tra giày của cô.

“Mộ Ly!” Quý Linh Linh bận rộn lo lắng kéo tay của anh, không để cho anh nhìn, “Em đi giày không có quan hệ..., chỉ là bởi vì gần đây không phải nằm thì chính là ngồi, thỉnh thoảng đứng lâu một lúc, sẽ có chút không thoải mái, anh không cần quá lo lắng.” Cô nắm chặt tay của anh, người đàn ông này quả thật làm cho cô cảm thấy rất ấm áp.

“Là thế phải không? Lần sau không cho phép đi giày cao gót nữa, nếu như bị tẹo chân sẽ rất phiền phức, có biết hay không?” Mộ Ly trở tay kéo cô qua, “Hiện tại chúng ta qua bên sảnh nghỉ ngơi một chút.”

“Ừ, anh bây giờ có chút lè mề, có dáng vẻ giống ông lão nha.” Quý Linh Linh nhin không được nói ra khỏi miệng, đối với Mộ Ly thao thao bất tuyệt, cô quả thật đã trở thành thói quen.

“Này, Thượng tá Mộ!”

Hai người vừa mới di chuyển, vẫn chưa kịp đi, liền nghe được một thanh âm dịu dàng.

Đầu tiên, Quý Linh Linh chính là trợn mắt nhìn Mộ Ly một cái, không nhìn ra nhân duyên của anh còn tốt như vậy.

Mà Mộ Ly lại là vẻ mặt đau khổ nhìn Quý Linh Linh, trời mới biết, tại sao lại có nhiều phụ nữ thích đến gần anh như vậy chứ.

” Thượng tá Mộ, cô Quý, hai người cùng đi sao? Đây là chuyện tốt sắp đến rồi sao?” Vương Nhón Nháo ngăn trước mặt bọn họ, cô nói chuyện giống như là đang chế nhạo, hơn nữa âm thanh còn có chút lớn hơn bình thường, lập tức liền có một nhóm người dùng ánh mắt hướng về phía bọn họ soi mói.

“Chuyện này.” Quý Linh Linh biết cô, Vương Nhón Nháo, chủ nhiệm khoa thần kinh bệnh iện không quân.

“Vương Nhón Nháo!” Mộ Ly nhỏ giọng mắng một câu.

“Ai nha, Thượng tá Mộ đang làm gì đây, chẳng lẽ anh và cô Quý không có làm chuyện đường hoàng, hai người các người là Vụng trộm?” Về mặt Vương Nhón Nháo giống như kẻ trộm nói.

Lau. Một câu nói, Quý Linh Linh chỉ kém chưa có ngắt đi, mà Mộ Ly lại bị tức giận đến toàn thân phát run.

“Vương Nhón Nháo, cô đừng quấy rối ~!” Mộ Ly nói một câu cảnh cáo, nhưng lời của anh, đối với Vương Nhón Nháo mà nói, hình như không có quá nhiều tác dụng.

“Ai nha, thì ra Thượng tá Mộ cũng là người yêu thích các loại mỹ nữ, thì ra cô Quý cũng không phải là người trong lòng anh nha!” Vương Nhón Nháo đứng là chỉ ngại truyện chưa đủ lớn, về mặt Quý Linh Linh lúc này cũng thay đổi.

Mộ Ly trừng mắt nhìn Vương Nhón Nháo, tiện thể tiến sát đến bên cạnh Quý Linh Linh, giống như là lấy lòng nói một câu, “Anh cùng cô ta thật sự không có bất kỳ quan hệ gì, chỉ là anh em mà thôi!”

Hừ, anh em, cũng có nhiều kiểu quan hệ, cũng đều là phát triển từ anh em đấy. Quý Linh Linh quả quyết trả lại cho anh một ánh mắt không tin.

Không cần, đây là muốn hành hạ chết Mộ Ly phải không? Vừa đem Lục Vân Thiên cùng Thẩm Lạc nói xong, lúc này lại đến một Vương Nhón Nháo thích gây rối, tội hoa đào, quả nhiên không phải là việc gì tốt.

Mộ Ly buông tay Quý Linh Linh ra, kéo Vương Nhón Nháo, sau đó kéo cô đến một bên, “Vương Nhón Nháo cô muốn làm gì? Lần trước cô muốn tôi mời cơm, tôi mời. Cô biết rõ cô ấy là người của tôi, vậy mà bây giờ cô còn ở nơi này náo loạn, tôi cùng cô ấy ra ngoài ánh sáng quá nhiều, quân đội sẽ không cho phép!”

Mộ Ly thật muốn đánh một phát khiến cô ấy hôn mê luôn, quả thật quá mệt mỏi rồi.

“Ai yêu, Mộ Ly anh vẫn còn biết là bộ đội sẽ trách phạt sao, ngó ngó hai người các người, liền nhận ra luôn dáng vẻ của một đôi vợ chồng mới cưới, các người khiến gia đình người ta mỗi người một ngả, làm sao mà chịu nổi a.” Vương Nhón Nháo lại khôi phục dáng vẻ bình thường, trêu chọc nói.

“Bắt các người chuyện gì! Vương Nhón Nháo tôi cảnh cáo cô, không cho nữa càn quấy nữa, cô ấy đang mang thai, tôi không muốn cô ấy bị cái gì kích thích.” Mộ Ly thật sự hận đến cắn răng nghiến lợi, Vương Nhón Nháo từ khi mới biết cô, cũng chưa có ngừng nghĩ qua.

“Tôi biết rõ, tôi biết rõ cô ấy đang mang thai, cho nên tôi mới đem đến trước một món khai vị, bởi vì tôi biết phía sau còn một bữa tiệc lớn.”

“Cô có ý gì?” Mộ Ly buông tay cô ấy ra, nheo mắt lại, lộ ra hơi thở nguy hiểm, rốt cuộc là ai dám tổn thương Quý Linh Linh?

“Ý của tôi là.”

“Mộ Ly!”

“Hắc hắc, bữa tiệc lớn tới rồi sao!” Vương Nhón Nháo nghe được có người gọi Mộ Ly, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt hưng phấn như được xem trò vui.

Về mặt Mộ Ly trầm xuống, xoay người, anh cùng Quý Linh Linh một trước một sau, nhìn về hướng Tư Kỳ Nại Mỹ đang đi về phía bọn họ. Hôm nay, thật sự là không nên đến đây.

“Mộ Ly, rốt cuộc em cũng đã tìm được anh!” Tư Kỳ Nại Mỹ trực tiếp lướt qua Quý Linh Linh, đi đến trước mặt Mộ Ly, vươn tay muốn ôm cánh tay của anh, nhưng lại bị Mộ Ly tránh được.

“Anh.” Tư Kỳ Nại Mỹ vốn là khuôn mặt tươi cười, đột nhiên trầm xuống, mang theo vài phần tức giận nhìn Mộ Ly. “Mộ Ly, thời gian gần đây anh đi đâu? Em tìm anh đã lâu.” Trong giây lát, cô ta lại đổi thành một bộ dạng thâm tình, khiến mọi người nhìn thấy không khỏi sửng sốt.

Tư Kỳ Nại Mỹ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người, còn là trước mặt nhiều người như vậy, trực tiếp tìm tới Mộ Ly, cộng thêm thân phận của hai người, nhất thời khiến mọi người nơi này không khỏi hưng phấn, phía sau nhất định là có trò hay để nhìn.

Quý Linh Linh không có bày tỏ bất kỳ thái độ gì, chỉ đứng tại chỗ nhìn Tư Kỳ Nại Mỹ, ngay cả ánh mắt mà Mộ Ly hướng tới, tất cả cô cũng đều không thêm chú ý.

Trở về, cô nhất định phải dạy bảo Mộ Ly thật tốt cái gì là” quy tắc vi phu ” (m không biết vi phu là gì, hic, nên để nguyên nhé) , một cuộc dạ tiệc còn chưa nhìn thấy bao nhiêu thứ, lại xuất hiện nhiều phụ nữ như vậy, Mộ Ly thật đúng là một đóa hoa đào mà.

“Mộ Ly, chẳng lẽ đoạn thời gian gần đây, anh đều ở cùng với người phụ nữ này sao?”

Ồ ào. Mọi người không khỏi hít vào một hơi, ngay cả người mù cũng có thể nhận ra Mộ Ly đối với “Người phụ nữ này” rất yêu thích, hiện tại Tư Kỳ Nại Mỹ giống như bộ dạng chủ nhà tới chào hỏi anh, thật sự là có kịch hay để nhìn rồi.

Quý Linh Linh không kiêu ngạo không tự ti chống lại vẻ mặt đang khiêu khích của Tư Kỳ Nại Mỹ, cho dù cô ta so với mình có trẻ tuổi hơn, cho dù cô ta so với mình có bối cảnh vậy thì như thế nào? Người phụ nữ trong lòng Mộ Ly là cô, hơn nữa, anh cũng là người đàn ông của cô.

Mộ Ly không có đáp lời, chỉ là trong lúc mọi người đang hả hê ở trong lòng, đi tới bên cạnh Quý Linh Linh, còn thuận thể ôm eo của cô.

Lần này có chuyện đáng xem rồi, đây chính là cuộc tập kích điển hình sao? Nói thật, người phụ nữ bên cạnh Mộ Ly kia, không có mấy người biết, chẳng nhẽ là cuộc đại chiến lớn sao? Dĩ nhiên quý Linh Linh thuộc về loại tiền cực lớn rồi(câu này t không hiểu lắm nhé, nên đành để nguyên ấy thôi).

Tư Kỳ Nại Mỹ thấy tình thế như thế này, vẻ mặt càng trở nên khó coi. Quý Linh Linh đó rốt cuộc có cái gì tốt, cô đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, không nghĩ tới nhiều ngày không gặp mặt như vậy, Mộ Ly lại càng thích cô ta.

“Mộ Ly, chúng ta vẫn còn chưa kết hôn, anh liền muốn tìm người tình rồi sao? Ha ha, nếu là như vậy, anh đại khái có thể nói cho em biết trước, em sẽ đồng ý với anh, anh có thể coi cô ta là tình nhân, cũng có thể có nhiều người tình hơn. Ở trong mắt phụ nữ Nhật Bản, người chồng là lớn nhất, hơn nữa em cũng sẽ không cổ hủ tới buộc cuộc sống của anh.” Tư Kỳ Nại Mỹ ngược lại dịu dàng nở nụ cười, thuận miệng nói ra, thật giống như một cô gái nhỏ bị bỏ rơi, thế nhưng ẩn yêu thương người đàn ông của mình, nhưng là người đàn ông kia lại nhẫn tâm như thế.

Nghe lời của cô ta..., vẻ mặt Mộ Ly bức bối, nhưng nhìn Quý Linh Linh vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt như cũ, nha đầu này, đã tâm thật đúng là không nhỏ, đi lên liền đem cô đánh vào hàng ngũ tình nhân.

“Tiểu thư Tư Kỳ, cô hình như đã nghĩ sai rồi, hai người chúng ta chỉ gặp mặt qua có hai lần mà thôi. Tôi hiểu rõ người Nhật Bản các cô rất coi trọng, nhưng còn chưa coi trọng đến mức, tự nhiên đến nhận làm người phụ nữ của người khác đi.” Vẻ mặt Mộ Ly lộ vẻ khó chịu, anh rất ít khi tức giận với phụ nữ. Nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt, anh chỉ sợ Tư Kỳ Nại Mỹ sẽ kích thích đến Quý Linh Linh.

“Mộ Ly, trí nhớ của anh thật sự rất kém, cấp trên của anh đã đồng ý, cùng gia tộc Tư Kỳ chúng tôi kết thân. Anh và em đều đã có hôn ước, chẳng lẽ chúng ta còn không phải là vợ chồng sao?” Tư Kỳ Nại Mỹ không có chút cổ kị nào nói, nếu như cô bại bởi Quý Linh Linh, vậy thì danh phận đại tiểu thư này, thật sự là không có mặt mũi rồi.

Nghe tới những lời này thân thể Quý Linh Linh không khỏi cứng nhắc. Kết thân? Hai lực lượng trái ngược mà kết hợp với nhau, đó chính là toàn thế giới? Ích lợi lớn cỡ nào?

Trong lòng Mộ Ly xoắn lại, ôm Quý Linh Linh thật chặt, “Ha ha, có phải cô đã nghĩ quá nhiều rồi, nếu tôi không đồng ý, bất kỳ ai cũng không thể làm chủ tôi!”

“Ồn ào.” Trong đám người một hồi tiếng nghị luận, Thượng tá Mộ cũng quá ngang ngược rồi, lại còn dám nói chuyện với tiểu thư tập đoàn Tư Kỳ như thế, hiện tại có người nào không biết tập đoàn Tư Kỳ ở trong hắc đạo là một tay che trời chứ.

Tình yêu đều quá mù quáng đi, hiện tại Mộ Ly đã bị người phụ nữ bình thường kia lấy mất hồn rồi, dù có phụ nữ xinh đẹp hơn nữa cũng không lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

“Anh. Mộ Ly, anh liền vì một ả đàn bà như thế, dám cãi lời.”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, Quý Linh Linh.” Mộ Ly nhíu mày, nói.

Tư Kỳ Nại Mỹ tức giận nhìn chằm chằm Quý Linh Linh, nhìn người phụ nữ kia một chút, cô ta cúi thấp đầu vùi ở trong ngực của anh, bộ dáng giống như chịu rất nhiều uất ức, giả bộ đáng thương cái gì, cũng biết dựa vào loại thủ đoạn này để lấy lòng đàn ông, đúng là loại đàn bà vô dụng!

“Quý Linh Linh, cô vì muốn đạt được ý đồ của mình, dự định phá hỏng tiền đồ của Mộ Ly sao? Cô có biết, thân phận của hai người thật sự kém nhau quá nhiều, căn bản cũng không thích hợp!” Tư Kỳ Nại Mỹ thấy không dùng được biện pháp nào với Mộ Ly, cho nên liền đối đối tượng, mục tiêu nhắm thẳng vào Quý Linh Linh.

Lời của cô ta vừa nói xong, tiếng nghị luận lại một lần nữa nổi lên.

“Cái người phụ nữ Quý Linh Linh đó, tôi cảm thấy được trừ dung mạo của cô ta cũng khá một chút, còn lại cũng không nhìn ra có ưu điểm gì nữa.”

“Không biết Quý Linh Linh này rốt cuộc dùng phương pháp gì, lại có thể đem Thượng tá Mộ trói chặt như thế, ngay cả hôn ước với tập đoàn Tư Kỳ cũng cự tuyệt.”

“Ồ trong xã hội trượng phu này, không môn đăng hộ đối, sẽ không có kết quả gì tốt.”

“Người nói, Quý Linh Linh này có phải nhất thời ham tiền tài không, tôi thấy cho đến bây giờ một câu cô ấy cũng không nói, có phải là đang sợ hay không?”

“Tôi cũng nghĩ như thế, người nghĩ xem, tiểu thư Tư Kỳ Nại Mỹ xinh đẹp như thế, lại có bao nhiêu lai lịch, cô ta chỉ là một người bình thường thì sao dám trả lời!”

“Đúng đúng đúng, tôi cũng thấy thế, cô ta chính là mê hoặc Thượng tá Mộ, tập đoàn Tư Kỳ có thể cùng chính phủ hợp tác, về sau sẽ có rất nhiều chuyện, cũng sẽ rất thuận tiện. Hiện tại Thượng tá Mộ lại vì một người phụ nữ buông tha tập đoàn Tư Kỳ, thật đúng là không nên.”

“Hồng nhan họa thủy a.”

99. Chương 99: Khóa Kéo Mắc Kẹt!

“Bác?” Lãnh Tư Viễn ngẩng đầu, ngờ ngác nhìn Lãnh Dạ Hi, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lãnh Dạ Hi không trả lời cậu, mà vẫn như cũ tiếp tục nhìn hai người đang thân mật ở trong góc.

“Bác, chị xinh đẹp có phải không muốn quan tâm đến chúng ta nữa không?” Lãnh Tư Viễn kéo kéo bàn tay to của hắn, hi vọng lấy được câu trả lời.

Lúc này, Lãnh Dạ Hi mới cúi đầu, nhìn cháu mình, “Cô ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm chúng ta, tại sao lại thể có ‘không cần’?”

Lãnh Tư Viễn vừa nghe thấy lời nói của bác mình, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, giọt nước mắt to bằng hạt đậu liền lăn xuống.

“Nhưng. Cháu muốn chị xinh đẹp làm mẹ. Bác, cháu muốn mẹ.”

Lãnh Dạ Hi ngồi xổm xuống, đem thân thể nhỏ nhỏ của Lãnh Tư Viễn ôm vào trong ngực, hắn cái gì cũng không có nói.

Lãnh Tư Viễn ôm thật chặt cổ của Lãnh Dạ Hi, đầu ghé vào cổ của hắn, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chị xinh đẹp thân mật cùng chú xấu xa.

“Bác. Cháu thật sự vô cùng muốn chị xinh đẹp làm mẹ, bác.” Lãnh Tư Viễn ghen ngào, khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn cũng khóc đến đỏ ửng.

Lãnh Dạ Hi nắm thật chặt tay mình, hắn làm sao lại không muốn chứ.

“Tư Tư, chúng ta về nhà thôi.”

“Nhưng là, cháu còn chưa cùng chị xinh đẹp nói chuyện.” Lãnh Tư Viễn có chút uất ức nói.

“Lần sau.”

“Nhưng. Bác sẽ còn có lần sau sao? Chú xấu xa sẽ đồng ý chú đến gần chị xinh đẹp sao?” Lãnh Tư Viễn nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn, cậu muốn biết đáp án, một mực cực kỳ khẳng định đáp án.

Lãnh Dạ Hi trầm mặc một hồi lâu, sau đó trả lời, “Không biết.”

Dứt lời, hắn liền ôm Lãnh Tư Viễn rời đi. Một người đàn ông sắc mặt nghiêm nghị cao quý, trong ngực ôm một bé trai xinh đẹp đang khóc, điều này cũng có thể coi như là một bức tranh tuyệt đẹp chứ?

“Này, Lãnh tiên sinh!”

Đột nhiên, Lãnh Dạ Hi nghiêm mặt, đang vội vã rời đi trong đám người, lúc này trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ.

“Cô là?” Lãnh Dạ Hi nhìn cô, rất xa lạ, hơn nữa còn chưa từng gặp qua bao giờ.

“Chị. Chị, chị là ai?” Lãnh Tư Viễn vừa nghẹn ngào, vừa nói.

Tiểu tử thúì, sao lại háo sắc như vậy, mình cũng khóc đến mức không thở nổi, nhìn thấy một mỹ nữ, lại không để ý hình tượng cũng muốn chào hỏi.

“Gen di truyền nhà Lãnh tiên sinh quả nhiên không sai nha, tương lai khoảng hai mươi năm nữa tiểu bảo bối này nhất định cũng sẽ là một mỹ nam.” Vương Nhón Nháo không e dè nói, giống như cô và Lãnh Dạ Hi tựa như rất thân mật.

Ánh mắt Lãnh Dạ Hi lạnh gần như là đóng băng, loại phụ nữ thích tự động đến gần hắn cũng không phải là ít, nhưng loại người trực tiếp như cô ta vẫn là người đầu tiên. Nhưng dù có không tầm thường như vậy thì thế nào, ở trong mắt hắn vẫn là giống nhau cả thôi.

“Ha ha, Anh Lãnh, chúng ta còn chưa kịp nói mấy câu, anh cũng không cần phải cảnh giác tôi. Tôi cũng không có ác ý gì.” Vương Nhón Nháo giống như đoán được tâm tư của hắn, khiến Lãnh Dạ Hi không khỏi ngẩn ra, đây đại khái chỉ là tự nhiên hiểu rõ mình thôi.

“Vậy vị tiểu thư này, cô tìm tôi có chuyện gì?” Lãnh Dạ Hi xa lánh nói.

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?” Vương Nhón Nháo giương môi cười, nhưng cười đến có chút quá tươi đẹp rồi, làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

“Không được!” Lãnh Dạ Hi quả nhiên là mỹ nam băng giá, ngay cả cự tuyệt phụ nữ cũng không khách khí như vậy.

“Hả? Anh Lãnh anh trực tiếp như vậy, anh có biết sẽ làm tôi rất đau lòng hay không?” Vương Nhón Nháo cố ý nghiêng nghiêng người về phía trước, cô rất đau lòng sao? Nhưng trên mặt cô chỉ có nụ cười hả hê, những thứ khác, hắn nhìn không ra.

Lãnh Dạ Hi lạnh lùng nhìn cô, hắn đã không cho cô chút mặt mũi nào, thế nhưng người phụ nữ này vẫn như cũ không chút kiêng kỵ gì, rốt cuộc là cái gì đã cho cô ta dũng khí như vậy?

“Chị, ôm!” Lãnh Tư Viễn vốn đã im lặng một lát, lúc này cũng lấy lại tinh thần, giương hai cánh tay nhỏ, một bộ muốn nhào tới trên người Vương Nhón Nháo.

Nhưng Vương Nhón Nháo lại đột nhiên nhíu mày, bước chân không khỏi lui về phía sau một chút, đối với vị bằng hữu nhỏ tuổi này, cô lại có chứng sợ hãi trẻ nhỏ.

“Chị? Tư Tư không đáng yêu sao? Chị cũng không muốn ôm em?” Lãnh Tư Viễn lập tức bĩu môi uất ức nói.

“Khụ.Anh Lãnh, anh không để ý chứ?” Vương Nhón Nháo vì che giấu sự bối rối của mình, đem chuyện chuyển hướng đến Lãnh Dạ Hi.

“Tiểu thư, tôi không biết cô, nếu như không có chuyện gì khác, chúng tôi liền đi trước.” Giọng nói của Lãnh Dạ Hi đã lộ rõ vẻ không kiên nhẫn.

“Ha ha, ” Vương Nhón Nháo quan sát Lãnh Dạ Hi, hắn thật đúng là giống như trong truyền thuyết, đối với nữ nhân đều không có nổi nửa phần hứng thú, nhưng sao hắn lại có thể chung tình với Quý Linh Linh như vậy? Thật đúng là làm cho người không lý giải nổi. “Tôi là bằng hữu của Mộ Ly, không biết anh Lãnh có thời gian cùng tôi hàn huyên một chút không?”

Còn phí công như vậy nữa, trong chốc lát Lãnh Dạ Hi nhất quyết quay đầu bước đi còn không bằng tự mình nói thẳng ra.

Chỉ thấy trên mặt Lãnh Dạ Hi dâng lên mấy phần sống nguội, “Chuyện này thì liên quan gì đến tôi? Cô cũng không phải là bạn bè của tôi?”

Lau!

Anh Lãnh, anh có cần thiết phải phụ lòng của người khác như vậy không? Vương Nhón Nháo chỉ cảm thấy một hồi lạnh đến buồn nôn, có lẽ Quý Linh Linh thích Mộ Ly mà không thích hần, cũng là có nguyên nhân.

“Tư Tư, cháu có phải muốn chị xinh đẹp đó làm mẹ không?” Vương Nhón Nháo vừa thấy Lãnh Dạ Hi như thế, không chút cố kỵ nào tìm cách phát triển mối quan hệ, còn không bằng phát triển từ đứa bé.

“Muốn!” Lãnh Tư Viễn vừa nghe thấy những lời này, lập tức có tinh thần, hưng phấn trả lời.

“Cô rốt cuộc là ai? Lại đi nghe lén chúng tôi nói chuyện?” Lãnh Dạ Hi trong đầu cảnh giác.

Vương Nhón Nháo liếc hần một cái, nhưng không có trả lời, nếu như không phải là các người nhìn lén người khác hôn nhau, cô có thể sẽ nghe lén sao? Còn không phải là bởi vì lúc ấy cô đang trộm nhìn, nên thuận tiện nghe lén mà thôi, cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng nhìn nét mặt kia của hần coi.

“Vậy bây giờ chị dẫn em đi tìm chị xinh đẹp, Tư Tư cảm thấy có được không?” Vương Nhón Nháo tiếp tục lừa gạt Lãnh Tư Viễn.

“Được!” Lãnh Tư Viễn trả lời xong, không khỏi lập tức từ trong ngực Lãnh Dạ Hi nhảy xuống.

Đứng ở bên cạnh Vương Nhón Nháo, ngược đầu nhìn cô, “Chị, chúng ta đi thôi.”

“Được!” Vương Nhón Nháo nhất thời cười đến mức tất cả các nếp nhăn trên mặt cũng đều hiện lên.

“Lãnh Tư Viễn!”

Hai người vừa mới chuyển động bước chân, âm thanh lạnh tới cực điểm của Lãnh Dạ Hi liền vang lên.

Vương Nhón Nháo sững sốt dừng chân, tuy nhiên không trả lời, kẻ ngu mới quay đầu lại nhìn vẻ mặt như muốn ăn thịt người của hần, nghe thấy hần nói chuyện, thì biết rõ có bao nhiêu lạnh rồi.

“Bác, người không cần gấp, cháu hiện tại đi tìm chị xinh đẹp, chị nhất định sẽ làm mẹ của cháu, sẽ là vợ của bác.” Quý Linh Linh làm vợ của Lãnh Dạ Hi, sẽ là mẹ của Lãnh Tư Viễn, nhưng Quý Linh Linh làm mẹ lãnh Tư Viễn, là có thể trở thành bà xã của Lãnh Dạ Hi sao? Đạo lý này có thể đảo ngược như vậy sao?

Chỉ thấy khóe môi Lãnh Dạ Hi co quắp một phen, thế nhưng hần lại không nói gì nữa làm như đang tán thành hành động của Lãnh Tư Viễn .

“Chị, chúng ta đi thôi, Em biết rõ chị xinh đẹp ở nơi nào, chị và chú xấu xa đang ở bên kia ân ái!” Lãnh Tư Viễn đi tới bên cạnh Vương Nhón Nháo, yếu ớt nói.

Vương Nhón Nháo chỉ cảm thấy gương mặt đầy vạch đen, người nhà họ Lãnh, đều là các loại tinh anh, nhìn Lãnh Dạ Hi một chút, lại nhìn lại Lãnh Tư Viễn, đây quả thực là lối suy nghĩ vượt trội a.

“Được!”

Lãnh Dạ Hi đứng tại chỗ, trong đầu tiếp tục tìm kiếm những chuyện có liên quan đến người phụ nữ kia, nhưng hần thật sự là không biết cô ta.

“Mẹ!”

Kết.

Nụ hôn nóng bỏng của hai người, cứ như vậy kiên quyết bị cắt đứt.

“Tiểu Tư Tư?” Quý Linh Linh vừa thấy được bóng dáng nhỏ bé trước mặt mình, liền lập tức hưng phấn đứng lên.

“Cẩn thận một chút.” Khuôn mặt Mộ Ly lạnh lẽo, liếc mắt liền nhìn thấy Vương Nhón Nháo.

Mà ngược lại Vương Nhón Nháo lại là khuôn mặt bình thản, nhún nhún vai, bộ dáng như không có quan hệ gì tới mình.

“Tiểu Tư Tư, làm sao cháu ở chỗ này? Tối một mình sao? Không phải là trốn đi đấy chứ? .” Quý Linh Linh đau lòng ôm lấy Lãnh Tư Viễn, vừa ôm vừa hôn , đại khái nhiều ngày không gặp thẳng bé như vậy, thậm chí cũng nhớ nó thật nhiều.

“Mẹ. Tư Tư nhớ mẹ.” Nếu không nói Lãnh Tư Viễn là diễn viên nhí biết diễn xuất giỏi thì cũng thật đáng tiếc, mới vừa bị Quý Linh Linh ôm một cái, lập tức quay nâng cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt liền chảy ra, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương, cái này thành công đem Quý Linh Linh bắt được.

“Nhớ , mẹ cũng có nhớ tiểu Tư tư” Quý Linh Linh nghẹn ngào mở miệng, trong mắt chứa đầy nước mắt, cô dùng mặt dựa sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tư Viễn, hai người vừa nhìn thấy đã như thế, quả thật quá giống như mẹ con rồi.

“Linh Linh.” Mộ Ly đứng bên cạnh cô, “Cẩn thận đứa nhỏ trong bụng.” Anh nhắc nhở.

Nhưng ai ngờ, Quý Linh Linh lại quay đầu, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái. Đứa bé, cũng biết đứa bé, tiểu Tư Tư cũng là đứa bé, ôm nó một cái, thì thế nào chứ?

Lãnh Tư Viễn vừa khóc, vừa nhìn trộm Mộ Ly.

“Mẹ, con nhớ mẹ đến ăn cũng không ngon, ông nội còn nói con gầy. Mẹ, con rất nhớ người, không muốn xa mẹ, có được hay không?” Lãnh Tư Viễn người liền có thể nhiệt tình tự biên tự diễn đi, dựa vào mình là đứa bé, liền có thể làm xằng làm bậy sao.

“Thật xin lỗi, gần đây cũng không có đi thăm con, đừng khóc, đừng khóc.” Quý Linh Linh đau lòng vuốt cái đầu nhỏ của nó, nước mắt cũng đúng hạn rớt xuống.

“Mộ Ly, thì ra là cô Quý đã sớm có một đứa con trai , tiểu tử thối này có phải là của anh không đây?” Về mặt Vương Nhón Nháo lúc này viết đầy tôi muốn xem kịch vui.

“Vương Nhón Nháo!” Âm thanh buồn bực của Mộ Ly, trời mới biết anh bây giờ là có bao nhiêu phiền!

“Mộ Ly, thì ra là anh len lén sinh đứa bé, không nhìn ra nha, bản lĩnh của anh hoàn.”

“Cô Vương, đây không phải là đứa bé của tôi cùng Mộ Ly, nó. Nó là cháu một người bạn của tôi.” Quý Linh Linh bỗng dừng mở miệng, cắt đứt lời của Vương Nhón Nháo.

“Cháu của bạn cô? Chẳng lẽ cô là em gái hay là chị dâu của bạn cô sao?” Vương Nhón Nháo thật lòng là ngại chuyện không đủ lớn.

“Không phải vậy! Phải Là bởi vì tôi cùng tiểu Tư Tư tương đối hợp ý, cho nên. Là con nuôi.”

“Linh Linh!” Mộ Ly cả kinh, việc này là thế nào, đột nhiên lại lòi ra một đứa con nuôi.

Quý Linh Linh hoàn toàn không để ý tới Mộ Ly, “Tôi là mẹ nuôi của nó, Mộ Ly là của cha nuôi của nó. Tiểu Tư Tư, con nói có được hay không?” Bởi vì vừa mới khóc , nên mắt của Quý Linh Linh còn có chút hồng hồng.

“Anh.” Những lời này là Mộ Ly, làm thế nào , anh lại còn trở thành cha nuôi của cháu Lãnh Dạ Hi?

Lãnh Tư Viễn len lén liếc nhìn Mộ Ly một cái, sau đó thân thiết ôm cổ của Quý Linh Linh, “Mẹ, con thật yêu người.”

“Ha ha, mẹ cũng thích Tư Tư a.”

Lau.

Vương Nhón Nháo nhìn một màn này, một màn này đáng ra cô phải là nhân vật chính chứ? Nhưng là bây giờ cô đều còn không có đất diễn, chuyện này cứ giải quyết như vậy sao?

Chống lại ánh mắt như muốn ăn thịt người của Mộ Ly, Vương Nhón Nháo không thể làm gì khác hơn là cười hì hì dời ánh mắt sang chỗ khác, thói đời sao lại thần kỳ như vậy, thế nào chuyện lại khó nắm bắt như vậy chứ?

“Tiểu Tư Tư, về sau chú này sẽ là cha của con, con phải gọi chú ấy như thế nào?” Quý Linh Linh nói với Lãnh Tư Viễn xong, gương mặt cười đến hạnh phúc nhìn Mộ Ly.

Lãnh Tư Viễn chu khuôn mặt nhỏ nhắn, gương mặt mắt húng, hấn rõ ràng muốn bác làm cha , cũng không phải là chú xấu xa này!

“Tư Tư? Con làm sao vậy?” Quý Linh Linh thấy Lãnh Tư Viễn không có mở miệng, liền nhìn về phía nó.

“Cha!” Lãnh Tư Viễn hé ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, ngọt ngào kêu một tiếng, “Tư Tư muốn cha bế!”

Đứa bé đùa bỡn, nhất thời làm người ta không thể chống đỡ.

Hiện tại anh có thể dùng một cái tát đem Lãnh Tư Viễn đánh xa hay không, cái tên tiểu tử thúi này, không trở về tìm Lãnh Dạ Hi, lại chạy đến nơi đây ỷ lại vào Quý Linh Linh.

“Cha, Tư Tư muốn được bế!” Lãnh Tư Viễn còn không ngừng hướng Mộ Ly nịnh hót.

“Mộ Ly, mau ..., tiểu Tư Tư muốn anh ôm đó..., anh là cha đó nha.” Quý Linh Linh nhẹ nhàng dùng thân thể đụng đụng anh, nói.

Lau!

Cha! Con anh rõ ràng còn chưa ra đời có được hay không? Hiện tại không giải thích được lại nhiều hơn một đứa con trai!

Vẻ mặt Vương Nhón Nháo lúc này cũng biến hóa thật nhanh, từ một vẻ mặt uất ức nhất thời biến thành như hoa hướng dương, trên mặt kia hoàn toàn có thể nói là rực rỡ. Khổ ép Thượng tá Mộ, hiện tại làm sao lại nhìn giống như bị buộc làm cha đây? Rất có ý tứ rồi, suy nghĩ một chút hấn trước kia là một người đàn ông cao ngạo cỡ nào, vậy mà cũng có ngày hôm nay, có phải hay không ông trời thật có mắt.

“Mộ Ly, nhanh lên một chút ..., bế Tư Tư đi, thằng bé muốn anh bế.” Quý Linh Linh lại một lần nữa thúc giục.

Được rồi, hấn nhận tội.

Chỉ thấy gương mặt Mộ Ly đen thui, một tay ôm lấy Lãnh Tư Viễn.

“A. Cha ôm con đau quá.”

“Ai nha, Anh cẩn thận một chút..., thằng bé còn nhỏ, làm sao anh có thể dùng sức như vậy được !” Quý Linh Linh vừa nghe đến thanh âm của Lãnh Tư Viễn, không nói hai lời liền nắm cánh tay của anh, chẳng lẽ cứ không biết dịu dàng như vậy sao?

Mặt Mộ Ly tối sầm, tiểu tử thúi này dám chính anh?

“A, cha, người không cần bóp cái mông của con!”

Mộ Ly cả kinh, ông trời, anh không có làm việc gì quá đáng ?

“Mộ Ly, rốt cuộc anh muốn thế nào? Chẳng lẽ con trai nuôi thì không phải là con trai sao? Em nói cho anh biết, thằng bé là con trai của em, nếu như anh không thương nó, em sẽ đem toàn bộ tình yêu tất cả đều cho nó!” Bây giờ người sáng suốt đến đâu cũng biết Quý Linh Linh có bao nhiêu yêu quý Lãnh Tư Viễn rồi.

Oan uổng a!

“Ôm như vậy có được không?” Mộ Ly lạnh lẽo hỏi.

“Ừ, cha ôm Tư Tư thật thoải mái, thân ái!” Bá, cái miệng nhỏ nhắn dính đầy nước miếng lập tức hôn lên má Mộ Ly.

“Này, tiểu tử thúi, cháu rất bẩn!” Phát điên.

“Mộ Ly, không cần lớn tiếng quát thằng bé như vậy, nó sẽ sợ.”

“Oa. Oa oa. Cha thật hung dữ a.” Mồ hôi. Quả nhiên, Quý Linh Linh vừa nói dứt lời, Lãnh Tư Viễn liền bắt đầu khóc lớn lên

Cái tiểu tử thúi này!

Anh đem Lãnh Dạ Hi đánh bại, nhưng bây giờ cứ nhiên lại xuất hiện một Lãnh Tư Viễn như yêu quái! Thật là đủ để cho anh buồn bực.

“Anh xem ..., anh xem ..., anh một chút cũng đều không thích thằng bé, anh ghét bỏ nó.” Quý Linh Linh thấy thế, nửa khắc cũng không muốn để cho anh ôm Lãnh Tư Viễn nữa, chỉ sợ một lát sẽ đem Lãnh Tư Viễn đánh một trận.

“Anh. Anh.” Anh nào có, rõ ràng là tên tiểu tử này phá đám trước có được hay không?

“Tư Tư, không phải sợ không phải sợ, mẹ ôm con, có được hay không?” Quý Linh Linh lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt ở trên mặt Lãnh Tư Viễn, dịu dàng nói.

Mộ Ly lúc này thật sự là khóc không ra nước mắt, gương mặt bất đắc dĩ, đây coi là chuyện gì xảy ra, thời điểm anh và Quý Linh Linh ngọt ngào còn chưa được bao lâu, cứ nhiên lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, cứ như vậy có khuynh hướng đi xuống, Lãnh Tư Viễn đây là muốn đoạt quyền sao!

“Ừ, mẹ, Tư Tư không khóc, không khóc.” Lãnh Tư Viễn dùng tay nhỏ bé cầm gương mặt của Quý Linh Linh, hai người liền cười khanh khách.

Ở chỗ này, có lẽ chỉ có Mộ Ly là người không cười nổi.

“Tư Tư, con đi cùng ai, mẹ dẫn con đi tìm có được không? Hôm nay mẹ hơi mệt, lần sau mẹ sẽ tìm con cùng đi chơi, có được không?”

Vừa nghe thấy lời ấy, Mộ Ly lập tức đi tới, một phen ôm lấy Lãnh Tư Viễn.

“Anh.”

“Không cần mệt đến em, anh sẽ nhẹ nhàng ôm nó!” Không thể phản kháng, không thể đem thân thể một chết.

“Con đi cùng bác. Mẹ, nếu như về sau mẹ không tìm con, vậy con có thể ở cùng mẹ không?”

Không thể! Mộ Ly thật lòng nói, thế giới của hai người bọn họ, không thể bị phá vỡ!

“Có thể, nhưng là Tư Tư con phải hỏi qua ông nội đã, còn có. Bác của con nữa, chỉ cần bọn họ đồng ý, con có thể đến ở cùng với mẹ.”

“Được! Con trở về sẽ nói với ông nội.”

“Ha ha, tốt. Nhưng là hiện tại chúng ta đi tìm bác của con có được không? Mẹ hơi mệt.” Quý Linh Linh lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cậu, thân mật nói.

“Ừ, được.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tư Viễn lập tức hé ra nụ cười rực rỡ nhất.

“Mộ Ly, chúng ta cùng đưa Tư Tư đi tìm bác của nó chứ?” Một tay Quý Linh Linh khoác vào cánh tay Mộ Ly, giọng nói cũng nhu hòa rất nhiều.

Anh có thể cự tuyệt sao? Dĩ nhiên không thể.

“Được.” Mộ Ly lúc này lợi dụng thời gian gián đoạn trừng mắt liếc Vương Nhón Nháo, nhìn chuyện tốt mà cô đã làm đi!

Vương Nhón Nháo miệng khê méo, cô nào biết, rõ ràng kế hoạch rất tốt, hiện tại lại trên đường liền nảy sinh biến cố.

“Cô Vương, chúng tôi đi trước, lần sau có thời gian chúng ta sẽ uống ly trà.” Quý Linh Linh hướng về phía Vương Nhón Nháo khê gật đầu.

“Ách. Được, lần sau gặp.”

Lần sau còn muốn gặp sao! Mộ Ly nói thầm trong bụng.

Dùng đầu gối nghĩ một hồi, sau khi bọn họ nhìn thấy Lãnh Dạ Hi, sẽ là dạng tình huống gì. Mặc dù trong lòng anh ngàn vạn lần không đồng ý, để Quý Linh Linh và Mộ Ly nhận làm cha mẹ nuôi của Lãnh Tư Viễn, thế nhưng chuyện mà Quý Linh Linh chủ động đưa ra, anh liền không có gì để nói nữa.

Hai người bọn họ cũng trực tiếp làm cha mẹ nuôi của Lãnh Tư Viễn rồi , suy nghĩ một chút đại khái cũng là chuyện tốt thôi.

Yến tiệc sinh nhật của Thị trưởng còn chưa kết thúc, Mộ Ly liền đánh thắng mang theo Quý Linh Linh rời đi trước.

Mới vừa ngồi vào trong xe, Mộ Ly liền một phen bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đem đôi môi hồng hồng hăng hăng ăn vào trong miệng.

“Ồ.” Trải qua một hồi lâu nụ hôn nóng bỏng, Mộ Ly mới chịu buông cô ra, cái này coi như là nụ hôn để trừng phạt.

“Hô. Hô.” Vì nụ hôn quá dài quá kịch liệt, cũng không hề chuẩn bị, khiến Quý Linh Linh ứng phó không kịp, sau khi anh dừng lại, cô liền bắt đầu há miệng hít lấy không khí để thở.

Mộ Ly thấy thế lập tức giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng cô, lần này quá kịch rồi, lần sau nhất định phải khống chế, nếu không có thể sẽ làm tổn thương đến cô.

“Này, anh. Anh làm gì vậy? Hôn cũng dùng lực quá lớn rồi, đầu lưỡi cũng đã tê rần.” Quý Linh Linh nũng nịu bày tỏ bất mãn.

“Này Tiểu Linh Linh, em có phải là muốn một lần nữa không?”

100. Chương 100

Ở bữa tiệc sinh nhật của thị trưởng Lục, trên đường trở về, còn chưa về tới nhà, Quý Linh Linh lên tiếng xuống xe ở đây, muốn đi bộ về. Dù sao nơi này cách nhà cũng không xa, cho nên Mộ Ly đồng ý.

Mộ Ly đuổi Lão Trung đi chỗ khác, rồi dắt tay cô đi trên con đường lớn.

“Em chưa tỉnh ngủ à? Đã trễ thế này rồi mà con muốn đi.” Mộ Ly nhìn chớp mũi đỏ hồng của Quý Linh Linh, cảm thấy cô mấy câu, rồi lấy áo khoác choàng lên vai cô.

Quý Linh Linh nắm chặt ngón tay: “Anh không cảm thấy hai người đi dạo như thế nào rất lãng mạn à?”

Một câu nói khiến Mộ Ly im lặng, có lẽ đây chính là lãng mạn.

Quý Linh Linh đi ở trước kéo tay anh: “Tay anh vừa lớn vừa ấm, rất giống tay ba em.”

Nghe câu nói của cô..., Mộ Ly tự nhiên muốn rút tay về, anh làm sao có thể nói với cô nàng này chuyện cô tưởng tượng quá giỏi đây.

“Mộ Ly, sao anh không lên tiếng?” CÔ chợt kéo bàn tay anh.

“Gió đêm lạnh thật đấy, nếu em bị cảm thì làm sao giờ?”

“Đồ ngốc, xem anh kia!” Quý Linh Linh dừng bước chân, đi tới trước mặt anh, nhón chân lên, dùng ngón tay xoa nhẹ nếp nhăn trên trán anh: “Cứ như ông già.”

Mộ Cách chợt bắt lấy tay cô: “Anh sớm đã bị em giày vò đến chết rồi.” Nói xong, anh nhẹ nhàng cắn ngón tay cô.

“Nào có! Em chỉ muốn ở cùng với anh nhiều một chút thôi, lưu giữ một chút kỷ niệm để sau này còn nhớ lại.” Quý Linh Linh khoác tay anh, “Anh nghĩ đi, sau này lúc hai chúng ta già cả, anh không nhúc nhích được nữa, em sẽ ở bên cạnh anh, kể từng câu chuyện chúng ta đã trải qua như thế nào, loại cảm giác này anh có cảm thấy nó vô cùng tuyệt vời hay không?” Vừa nói chuyện, cô vừa tỏ vẻ kích động.

Thì ra bản thân cô đã muốn cùng anh thiên trường địa cửu.

“Tại sao anh không đi được?” Mộ Ly hỏi đúng trọng tâm.

Ếc.

“Đàn ông chắc vậy thôi, phụ nữ thường sống lâu mà.” Quý Linh Linh thuận miệng nhả ra một câu như vậy.

“Vậy hỏi câu này nhé, nếu như có một ngày anh chết trước, em sẽ như thế nào?” Mộ Ly nghiêng đầu nhìn cô, trong giọng nói không biết là ý đùa giỡn hay nghiêm túc.

Anh đang chờ đợi câu trả lời của cô, mà Quý Linh Linh thì chậm rãi cúi đầu xuống, tay cũng nắm thật chặt lấy áo anh.

“Thế nào?” Mơ hồ có tiếng nước nở. Mộ Ly dùng tay nâng cằm cô lên, vô tình nhìn thấy nước mắt trên mặt cô: “Ha ha, đồ ngốc, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Nói xong, anh cười ngượng, rồi lấy tay lau nước mắt cô đi.

Quý Linh Linh một phen bắt lấy tay anh, nhìn thẳng vào anh: “Nếu quả thật có ngày đó, am sẽ cố gắng sống tốt hơn nữa, vì anh mà sống, em sẽ nhớ đến thời gian anh còn sống, và cho đến khi em chết đi.”

Mộ Ly mấy máy đôi môi, cái đồ ngốc này, không biết cô đang nói gì nữa.

“Nhưng mà bây giờ em có một yêu cầu.” Quý Linh Linh lại mở miệng nói.

“Nói anh nghe.”

“Nếu như một ngày kia, anh mất trí nhớ, ai cũng có thể quên nhưng không được quên em!” Quý Linh Linh hơi ngước đầu, trong giọng nói mang theo vẻ bướng bỉnh.

“Ha ha, Tiểu Linh Linh ngốc à, nếu quả thật có ngày đó, anh hy vọng em không vì vậy và bỏ đi, vĩnh viễn đều không cần như thế, phải khiến anh nhớ lại!” Anh đưa tay vuốt ve mái tóc cô.

“Em biết rồi, mỗi ngày anh sẽ kể cho anh nghe một lần, em là người con gái anh thích nhất. cực kỳ thích!”

“Ha ha, được. Nhưng nếu như em mất trí nhớ, em quên đi anh, rồi thích người khác, anh phải làm thế nào đây?” Mộ Ly xoa gương mặt cô, nhẹ giọng hỏi.

“Sẽ không đâu! Mãi mãi sẽ không có ngày đó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh sẽ không để cho em tổn thương một chút nào cả, em tin anh!” Quý Linh Linh dùng ánh mắt kiên định nhìn anh.

Mộ Ly đầu tiên là giật mình, ngay sau thì mặt giãn ra, cánh tay giang rộng ôm trọn cô vào lòng.

“Tiểu Linh linh, thế nào mà anh phát hiện hiện anh yêu em không đủ vậy nhỉ?”

Quý Linh Linh tựa trước ngực anh: “Cái này là dễ làm nhất rồi đó, ngoan ngoãn yêu em đi, yêu nhiều vào, vĩnh viễn viễn cũng không được ngừng.”

Hương thơm trên tóc cô bay vào khoang mũi anh, anh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô.

“Đi thôi, bóp chân em co rút gân lại rồi.”

“Rút gân? Nghiêm trọng không?” Còn chưa chờ Quý Linh Linh nói thêm cái gì, Mộ Ly vội ngồi xổm xuống, lấy tay xoa xoa bóp chân thay cô.

Nhiệt độ từ bàn tay anh bất ngờ phủ lên bắp chân cô, một tác rồi một tác truyền đến trái tim cô, khiến nó ấm áp.

“Có khá hơn chút nào chưa?” Mộ Ly ngẩng đầu lên hỏi.

Khóe miệng Quý Linh Linh khẽ nhếch, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào anh.

Lúc này Mộ Ly đã đứng lên, lại vươn tay xoa nắn khuôn mặt cô: “Ồ đó cười làm gì hả? Chân còn đau không?”

Quý Linh Linh vốn định đi lên trước hai bước để cho anh hay, mình không có vấn đề, nhưng vừa mới đứng lên, đôi chân cô lại chùn xuống .

“Ôi.”

“Sao vậy?” Mộ Ly lo lắng nhìn vẻ đau đớn trên mặt cô: “Trời đêm lạnh quá, chúng ta về nhà thôi.”

“Nhưng.không gọi điện thoại cho Lão Trung à?”

“Không cần.”

Còn chưa chờ Quý Linh Linh chuẩn bị xong, Mộ Ly tặng cho cô cái ôm công chúa (thích à nha ... hổ hồ) :
“Nhưng. A!”

Mộ Ly cười nói: “Như thế này dễ dàng mà mau lẹ.”

“Đường đi còn một đoạn nữa đó, anh không mệt hả?” Quý Linh Linh vòng tay ôm lấy cô anh.

“Em chỉ cần an phận, vấn đề nào cũng không có thì anh cũng không mệt.”

Cô muốn kháng nghị: “Đồ ngốc, sao thấy em giống một con nhóc gây họa vậy nhỉ?”

“Nếu không phải em đòi đi dạo bộ trễ như thế này, thì chân sẽ bị rút gân à? Xem ra cơ thể em không đầy đủ dinh dưỡng, về nhà anh bổ sung canxi cho em.”

“Em không phải trẻ con!”

“Em là đứa trẻ của anh!”

“Em mới không phải!”

“Em phải!”

“Em không phải!”

“Em phải!”

.

Cứ như vậy hai hướng đối cháp, một cô gái cứ cố chấp tranh giành, cuối cùng người con trai phải dùng phương pháp bình thường nhất khiến cô im lặng, trực tiếp hôn lên môi cô!

Chuyện nam nữ gay gắt như thế này, thật ra thì bình thường người đàn ông hơi khó xử, bởi vì khi cãi nhau với con gái, dù bọn họ làm thế nào cũng không thể thắng nổi, nếu không phải bức đến mức họ dụng hành động, thì chốt là cũng là nhận lỗi về phía mình mà thôi.

Mộ Ly với Quý Linh Linh cũng dính vào tình trạng như thế này, mỗi lần hai người xuất hiện vấn đề, thì ai nấy đều phạt ý. Nhưng thời điểm có chuyện khiến hai bên cãi nhau, Mộ Ly đều sử dụng cái chiêu này, nhiều lần cũng hơi khó chịu.

Sau khi trở về nhà, chuyện thứ nhất Mộ Ly làm là mang cô đi tắm nước nóng.

Quý Linh Linh ngồi trên ghế sa lon, nhìn Mộ Ly khác hẳn người bình thường, ôm mình đĩnh một đường mà bản thân anh lại tìm không đập nhanh mặt không đỏ, thân thể của anh rất cuộc khỏe cỡ nào nhỉ? Chắc, chẳng lẽ lúc trên giường lại không biết?

“Chúng ta đi tắm.”

“À? Không cần, tự em đi, chân em không can hệ gì, tự em.” Giọng nói đột nhiên ngừng lại. Quý Linh Linh kinh ngạc nhìn Mộ Ly, vậy. đôi mắt quá lộ liễu, hình như hơi quen quen.

“Không được lộn xộn nữa.” Trong giọng nói tràn đầy cảnh cáo.

Quý Linh Linh sững sờ nhìn anh, thật sự là sắp thay lãnh đạo rồi đây, lúc trở lại rõ ràng vẫn bình thường, nhưng mới chỉ đi vào nhà tắm mà dáng vẻ lại thay đổi hoàn toàn, nghe âm thanh trầm đục của anh, cô biết mình nên an phận thì hơn, có trời mới biết anh nghĩ gì làm gì.

“À À.Anh. Nếu như anh không thoải mái, tự em đi tắm vậy.” Nói gì vậy chứ, bình thường cũng chính cô tự tắm mà.

“Anh muốn luyện tập.”

“Cái gì?”

101. Chương 101: Bà Chủ Nhà Không An Phận.

“Mộ Ly, anh đi đâu vậy?”

Quý Linh Linh mặc đồ ngủ, trên người lại quấn thêm một lớp chăn mỏng, chân mang dép, đôi mắt còn đang buồn ngủ nhìn Mộ Ly toàn thân ăn mặc chỉnh tề đang chuẩn bị phải ra khỏi cửa.

“Sao lại không ngủ thêm một chút nữa?” Mộ Ly vừa muốn đi ra ngoài, nghe thấy giọng cô, bước chân của anh lập tức rụt trở về, anh xoay người lại đi lên cầu thang.

Lão Trung đứng tại chỗ nhìn, xem ra phải một lát nữa Mộ tiên sinh mới có thể ra ngoài được.

“Bình thường không phải em ngủ rất nhiều sao?” Anh lấy tay vuốt nhẹ tóc đang rơi trước mặt cô, trong giọng nói tràn đầy sự cứng chịu trách cứ. (Mad: ý là trách yêu á).

“Đã dậy rồi, không có anh ở bên cạnh nên.” Quý Linh Linh cúi đầu, như là muốn đem khuôn mặt và cái cổ đã đỏ bừng mà che giấu đi. Cô cũng không muốn cho anh biết, cô bây giờ rất ngán anh. (Mad: Đoạn này em không hiểu gì hết trơn à!).

Mộ Ly đi lên phía trước, nhẹ nhàng mở rộng tay ra, liền đem cô ôm vào trong ngực.

“Anh còn phải đi làm, chờ lát nữa anh sẽ về ở nhà cùng với em, có được hay không?”

“Muốn đi bao lâu?”

Ax, Quý Linh Linh sau khi vừa nói xong, liền muốn đem đầu lưỡi của mình cắn đi, cả người liền trở nên lúng túng!

Chỉ thấy trên mặt Mộ Ly thoáng qua một tia tươi cười không dễ dàng phát hiện, “Buổi tối sẽ trở lại.” Hôm nay có chút chuyện quan trọng phải làm, anh cũng muốn lúc nào cũng ở bên cạnh cô, nhìn cô đối với anh đầy sự lưu luyến, nhất thời làm cho tim của anh cảm thấy khá hơn.

“A, buổi trưa cũng không trở về.” Quý Linh Linh cúi đầu, than nhẹ một tiếng.

“Ngoan, anh sẽ cố nhanh chóng trở về.” Mộ Ly vuốt nhẹ lên miệng của cô, nhẹ nhàng ở trên môi hôn của cô một phát.

Vừa lúc anh muốn đi, thì lại phát hiện Quý Linh Linh nhẹ nhàng nắm lấy góc áo của anh, bộ mặt giống như là không hề muốn anh rời đi vậy.

“Cái cô bé này.” Những lời này, là Thượng tá Mộ vừa cười vừa nói.

Lão Chung lúc này vô cùng xác định, phải một lát nữa thì Mộ tiên sinh mới có thể xuống lầu, bởi vì ngài ấy muốn ôm Quý tiểu thư trở về phòng ~. . . !

“Nghe lời, ngủ thêm một lát nữa.” Mộ Ly đem Quý Linh Linh thả vào trên giường, anh cũng đi theo nằm xuống ở bên cạnh cô, mặc cho cô ôm cổ của mình. Lúc anh nói chuyện thì không khí ấm áp cũng rơi xuống mặt cô.

“Ừ.” Quý Linh Linh mặc dù đã đồng ý, nhưng tay lại không có nói lỏng được phân nửa nào, cô cũng thuận thể trực tiếp tiến sát vào trong ngực của anh, cọ qua cọ lại.

Sau một phút, thân thể Mộ Ly liền căng thẳng, cô bé này thật sự là quá mê người, không cần phải nói nhiều cũng đủ để anh khó mà có thể kiềm chế được.

“Ngoan ngoan ngủ một mình được không, bảo bảo cũng cần ngủ nhiều một chút, bây giờ anh đi làm, anh sẽ nhanh chóng giải quyết xong mọi chuyện, có được hay không?” Mộ Ly âm thanh ách ách, ghé vào bên tai của cô nhẹ giọng hỏi.

Quý Linh Linh không trả lời, lại khẽ lắc đầu một cái, ý tứ là đã rất rõ ràng rồi.

Hôm nay không biết cô bé này lại làm sao nữa, ngày thường cũng không có dính anh như vậy.

“Bảo bối, con hôm nay thì sao, có phải là không thoải mái hay không?” Mộ Ly đem bàn tay của anh đặt ở trên bụng của cô, nhẹ nhàng qua lại vuốt ve.

“Không có.” Quý Linh Linh vẫn dựa vào trong ngực của anh.

Mộ Ly suy nghĩ một hồi, cũng không có chuyện gì để cho cô quan tâm như vậy, trong khoảng thời gian ngắn thế này thì cũng không thể đoán ra được tâm tư của cô rồi.

“Bảo bối, anh gọi bác sĩ tới kiểm tra cho em một chút, có được hay không?” Nhìn cái bộ dáng này của cô, coi như anh có đi làm thì trong lòng cũng không an tâm được, giải quyết xong chuyện lần này, anh nhất định phải xin nghỉ, theo cô nghĩ đi!

“Không cần ~” Quý Linh Linh giống như làm nũng tựa vào trong ngực anh, hai tay ôm chặt lấy cổ của anh, bày tỏ kháng nghị của mình.

Ha ha, lần này Mộ Ly thật sự là cảm thấy rất buồn cười, cô có biết làm như vậy khiến cho anh cảm động biết bao nhiêu hay không, anh đã từng muốn giống như bây giờ, nhìn cô làm nũng với anh, làm cho anh có chút “thụ sủng nhược kinh”.

(Mad: thành ngữ này chắc ai cũng biết nhỉ “.....”: được sủng ái mà lo sợ...)

“Ngoan, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải hay không buổi tối mơ thấy ác mộng hay không?” Mộ Ly đem cô biến thành đứa bé ba tuổi. “Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có được hay không?” Mộ Ly khe khẽ hôn lên mái tóc của cô, trong giọng nói cũng nghe ra được đau lòng không nói ra được.

“Em. Em nói, anh sẽ đồng ý với em sao?” Trầm mặc một hồi, Quý Linh Linh rốt cuộc mở miệng hỏi.

“Nói một chút thử coi.” Quả nhiên là có chuyện.

Quý Linh Linh nhẹ nhàng buông tay ra một chút, làm cho hai người bọn họ có thể mặt đối mặt nói chuyện, “Em muốn đến công ty.” Ánh mắt yếu ớt, giọng nói cũng yếu ớt.

Không được! Mộ Ly theo bản năng chính là muốn nói những lời này, thế nhưng anh lại không có nói ra. Anh am hiểu nhất chính là dùng phương pháp mềm dẻo để làm cô nghe lời, nếu như cứng rắn phản đối, không chỉ sẽ làm cho cô phản kháng vô cùng kịch liệt, chủ yếu nhất là đối với thân thể của cô sẽ không tốt.

Không đợi được câu trả lời của anh, Quý Linh Linh lại bị chiếm tiện nghi một lần nữa, đôi môi lại bị hôn lấy, này, bây giờ là thời gian thân thiết sao? Cô là đang hỏi chuyện có được hay không?

Một nụ hôn thật lâu, hai gò má của Quý Linh Linh ửng hồng, thân thể cũng bắt đầu không chịu nổi mà run rẩy, đôi mắt ướt át mở mịm nhìn anh, bộ dáng giống như là vẫn chưa thỏa mãn.

“Bảo bối, còn muốn hôn một lần nữa sao?” Mộ Ly chăm chú nhìn gò má mềm mại của cô, trên người đã sớm chuẩn bị rục rịch chộn rộn, nếu như không phải là bận tâm đến thân thể của cô, anh đã sớm không khống chế được lật thẳng người lên.

“Em.” Quý Linh Linh đã sớm xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, “Em. Muốn.”

A.

Mộ Ly ngăn ra, “Bảo bối, em nói cái gì?” Anh có phải nghe nhầm rồi hay không? Tiểu bảo bối của anh cứ nhiên bây giờ chủ động yêu cầu? Anh quay mặt của cô lại, “Lặp lại một lần nữa.” Âm thanh nhất thời trầm thấp khàn khàn đi mấy phần.

“Em nói, em nghĩ muốn anh. Để cho em đi làm.” Nói xong, nụ cười xấu xa này đúng là Quý Linh Linh rồi.

Mộ Ly khẽ nhủ mày, cái người phụ nữ này, bây giờ bắt đầu không ngoan rồi, cứ nhiên học cách gài bẫy anh.

Lại một lần nữa, đôi môi lại một lần nữa bị quăn lấy, anh trần trọc trở mình, đôi tay cũng nói rộng ra, di chuyển đến những nơi mềm mại của cô, mọi nơi đều sờ qua một lần.

“Vì anh, không cần đi, có được không?”

Lúc này hô hấp của Quý Linh Linh cũng đã trở nên dồn dập, “Em.”

Còn chưa chờ cô nói xong, Mộ Ly giống như một đóm lửa vậy, lại một lần nữa cuốn lấy môi cô, lửa nóng trong người càng ngày càng nghiêm trọng, xem ra một lát anh còn phải tắm lại một lần mới được.

“Ồ. Ngừng. Ngừng.” Sẽ không dừng lại chứ, cô thật sự là không chịu nổi, bị anh hôn đến choáng váng đầu óc, thân thể không biết là bị làm sao, càng ngày càng trở nên kỳ quái.

Đầu hàng, đầu hàng.

“Bảo bối, vì anh, không cần tới đó, có được hay không?” Mộ Ly cắn môi hồng của cô, nhỏ giọng hỏi, nghe lời nói thì có mấy phần bá đạo, nhưng cũng lại có mấy phần cầu xin.

“Em.” Nhờ hai người đang gần sát nhau như thế này, nên cô có thể nhìn rõ ràng đáy mắt của anh ẩn núp sự yêu thương dành cho cô sâu đến vô cùng. Anh yêu cô, rất rất yêu cô, nếu như cô cố ý muốn đi làm, anh nhất định sẽ đau lòng. “Thật xin lỗi, đã để cho anh lo lắng, em không đi, ngoan ngoãn làm người phụ nữ của anh.”

“Ha ha, bảo bối, tới hôn một chút nào.”

“Dừng á ~”

Lại một nụ hôn triển miên nóng bỏng, thật ra thì Mộ Ly cũng không sợ cô đi làm, bởi vì cô không thể làm ở đó nữa, anh đã từ chức ở công ty IDE cho cô, dĩ nhiên chuyện này không thể để cho cô biết được.

“Lão Trung, chúng ta đi thôi.”

Xuyên qua kính chiếu hậu, lão Trung nhìn Mộ tiên sinh nhà mình trên đầu vẫn còn ướt, xem ra Mộ tiên sinh. Rất nóng nha.

“Mộ tiên sinh, chúng ta là đi tìm Tần tiên sinh, hay là để cho anh ta tự mình tới tìm ngài?” Lão Trung hỏi.

“Chúng ta đi tới chỗ của anh ta.” Mộ Ly đáp, “Lão Trung, lái nhanh một chút.” Chuyện này phải sớm giải quyết một chút, anh mới có thể sớm trở về với mèo con của anh.

“Vâng”

“A ~ phiền quá à!” Quý Linh Linh mặc áo ngủ to lớn, chán đến chết ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách.

“Quý tiểu thư, thân thể của cô không thoải mái sao?” Bà Lâm đang ở trong phòng bếp nấu canh, lại một lần nữa bước nhanh ra ngoài, sốt ruột hỏi.

“À. bác Lâm, cháu rất khỏe, không cần lo lắng.”

“Nha. Vậy thì tốt.” Bà Lâm gương mặt đầy lo lắng, đây đã là lần thứ tám nghe thấy Quý tiểu thư than thở rồi, nếu như Quý tiểu thư thật sự có vấn đề gì, bà chắc chắn sẽ không thể nào mà đảm đương nổi.

Đang lúc bà Lâm xoay người đi vào phòng bếp thì liền nghe được Quý Linh Linh nói, “Bác Lâm, thật xin lỗi, để cho bác phải lo lắng.” Trong giọng nói tràn đầy sự áy náy.

“A, không có việc gì không có việc gì, tôi vốn là nên chăm sóc tốt cho Quý tiểu thư.” Bà Lâm hiển nhiên là bị lời nói này của Quý Linh Linh hù sợ, bà chỉ là một người giúp việc, việc quan tâm đến chủ nhà vốn là điều đương nhiên.

Quý Linh Linh nhìn vẻ mặt kích động của bà Lâm đang đi về phía nhà bếp, cô khẽ nhủ mi lại, Mộ Ly mỗi ngày đều phải đi làm, cô hiện tại chỉ mới là mang thai hơn một tháng mười ngày, cô có thể chịu đựng trong một khoảng thời gian ngắn, nếu như mỗi ngày đều để cho cô ăn không ngồi rồi như bây giờ, bảo vệ kĩ càng, không cho phép cô làm cái này cái nọ, thần kinh của cô nhất định sẽ có vấn đề.

Không được! Nếu như mà cô cứ tiếp tục như vậy nữa, như vậy có thể có một ngày cô sẽ biến thành bà bầu! Mỗi ngày đều không thể vận động, mọi thứ đều đưa tới đưa tay, cơm tới mồm. Hoặc là ngày nào đó sẽ biến thành một bà nội trợ, nhiệm vụ duy nhất mỗi ngày chính là chờ Mộ Ly về nhà!

Ax, nghĩ đến đây, Quý Linh Linh cả người không khỏi bị kích động, cô mới không cần biến thành như vậy!

“Bác Lâm, cháu muốn đi ra ngoài một chút.”

“Quý tiểu thư, cô muốn đi đâu?” Bà Lâm vội vàng từ trong phòng bếp chạy ra, nhìn thấy Quý Linh Linh đã đi lên lầu.

Một lát sau, Quý Linh Linh toàn thân mặc một bộ đồ thể thao màu hồng đang ưu nhã đi xuống, trong tay còn cầm ví tiền.

“Không phải lo lắng, cháu chỉ là muốn đi ra ngoài đi dạo, hóng mát một chút. Bác Lâm, bác là người từng trải, phụ nữ có thai mỗi ngày ở nhà buồn bực, đối với đứa bé thật rất không tốt.” Quý Linh Linh khẽ cong lên môi, cầu xin sự đồng tình.

“Ách. Phải.” Nhưng là, cái này không giống vậy.

“Bác Lâm, bác xem cháu mới có bảo bảo mới hơn một tháng, nếu như còn tiếp tục buồn bực như vậy, bảo bảo nhất định sẽ bị bệnh.” Quý Linh Linh vừa nói, còn toát ra gương mặt bi thương.

“Cái này, Quý tiểu thư, cô ra ngoài đi dạo đi, nhớ sớm trở về.”

“Ừ, được, cháu rất nhanh sẽ trở lại!” Quý Linh Linh thay đổi bộ mặt bi thương, lộ ra nụ cười tươi tắn xán lạn.

Chờ bà Lâm chưa kịp phản ứng, Quý Linh Linh đã sớm vui mừng đi ra khỏi cửa chính.

Vừa ra cửa chính, “Hô. Không khí bên ngoài thật là thoáng mát!” Mấy bữa nay cô thật sự là bị buồn chán đến chết rồi.

Quý Linh Linh vừa ra khỏi nhà, trực tiếp ở ven đường đón một chiếc taxi.

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

“Đi phố quà vặt đi.”

“Vâng.”

Cô còn có thể đi làm cái gì, vốn là không thích đi dạo phố, được ra ngoài một chuyến, dĩ nhiên là đi tìm mỹ vị của riêng mình rồi.

Mười lăm phút sau, Quý Linh Linh đã xuất hiện trước cửa của một nhà làm Bún gạo.

Cô nhắm mắt lại, ngửi mùi thơm, miệng đầy nước miếng.

“Tiểu thư, cô muốn ăn Bún gạo sao?” Cô còn chưa có đi vào, đã thấy một người giống như ông chủ quán đứng ngoài cửa chào hỏi.

“Ừ, đúng vậy!” Quý Linh Linh gương mặt vui mừng, chỉ mới vừa nghe thấy, đã không nhịn được mà động lòng rồi.

“Vây xin mời vào.” Ông chủ gương mặt nhiệt tình mời cô đi vào.

“Được rồi!” Quý Linh Linh vừa mới đi được hai bước, liền thấy một người đang ngồi cách đó không xa, hơn nữa nhìn người này lại có chút quen mắt, “Ông chủ, tôi một lát nữa mới ăn.” Nói xong, cô liền đi tới chỗ của người kia.

“Thẩm tiểu thư, cô ở nơi này làm cái gì?” Quý Linh Linh nhìn Thẩm Lạc đang đứng ở một góc, gương mặt kinh ngạc hỏi. Nếu như cô không nhớ lầm thì Thẩm Lạc là thiếu phu nhân nhà giàu mà, như thế nào hiện tại lại.

Mái tóc dài rối tung, khuôn mặt nhỏ nhắn bần thỉu, cùng với bộ đồ hình hoa nhỏ giống như một cô gái ở nông thôn vậy!

102. Chương 102: Kết Quả Của Việc Chọc Phải Hai Người Phụ Nữ

“Thẩm tiểu thư, cô như vậy là.” Quý Linh Linh ngạc nhiên đến không khép miệng lại được, ai có thể tưởng tượng một thiếu phu nhân nhà giàu sẽ nghèo túng đến mức này, chẳng lẽ. trong nhà có chuyện hay là bị đuổi khỏi nhà?

“Quý tiểu thư?” Thẩm Lạc vừa nhìn thấy Quý Linh Linh cũng lộ ra biểu hiện kinh ngạc, cô đứng lên, vỗ nhẹ đất ở trên người, “Làm sao cô lại tới nơi này, những nơi như thế này. Thượng tá Mộ đồng ý cho cô tới sao?”

Ách.

“Chuyện này. Là tôi len lén đi tới được, nhưng mà Thẩm tiểu thư, cô.”. Quý Linh Linh không biết nên mở miệng hỏi như thế nào mới đúng.

“A, tôi sao, tôi cũng là len lén tới đây. Đi thôi, tôi mời cô bún gạo, ngồi xôm cả nửa ngày, thật là vừa mệt lại vừa đói.”

Cái gì?

Quý Linh Linh kinh ngạc nhìn chằm chằm Thẩm Lạc, cô còn không có hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra nữa, liền bị Thẩm Lạc lôi kéo vào quán ăn.

“Đến đây đi, Linh Linh, tôi có thể gọi cô như thế được không?”

“Ừ, có thể.” Quý Linh Linh ngồi ở đối diện với cô, nhìn tô Bún gạo to đùng trước mắt, nhưng cô lại không có bất kỳ động tác gì, chắc là bởi vì đang nghĩ đến Thẩm Lạc.

“Linh Linh, ăn đi, quán Bún gạo này cũng không tệ lắm.” Nói xong, Thẩm Lạc chuyển tới cho cô một đôi đũa.

“Được, cảm ơn cô, Thẩm Lạc.” Quý Linh Linh vội vàng nhận lấy chiếc đũa.

Thẩm Lạc vừa ăn vừa cầm khăn giấy lau mồ hôi trên mặt, cô cúi đầu ăn gấp gáp, thậm chí còn nghe được tiếng xì xụp khi ăn. Nhìn bộ dáng của Thẩm Lạc, Quý Linh Linh cũng bắt đầu không nhịn được mà chảy nước miếng.

“Ăn đi nha, tại sao chỉ nhìn tôi mà không ăn?” Thẩm Lạc một miếng chứa đầy Bún gạo, hai bên má phình lên, vẻ mặt nhiệt tình nhìn Quý Linh Linh.

“Tôi. Thẩm Lạc, cô và An tiên sinh xảy ra chuyện gì không vui sao?” Quý Linh Linh cầm đũa lên chọn một miếng thịt bò nhỏ bỏ vào trong miệng.

Thật đã. Thẩm Lạc húp hai ngụm nước, “Làm sao cô biết?”

“Ách.” Quý Linh Linh chần chừ nói: “Thẩm Lạc, nếu như cô không có chỗ nào để đi, tôi có thể giúp cô.”

“Khụ. Khụ.” Thẩm Lạc đang húp nước nghe thấy Quý Linh Linh nói như vậy, cô không khỏi ngáy ngẩn cả người, “Khụ. Khụ.”

“Thẩm Lạc, cô làm sao vậy? Sao lại ho nhiều như vậy?”

“Linh Linh, cô mới vừa nói gì? Tôi làm sao lại không có chỗ ở?” Cô đầu gì cũng là thiếu phụ nhân của tập đoàn An thị nha.

“Cô và An tiên sinh.”

“A, cô khỏi cần phải nói đến anh ta, cái tên kia trong óc toàn là tư tưởng thối nát, tôi và anh ta chính là không cùng lí tưởng!” Vừa nhắc tới An Trí Viễn, Thẩm Lạc giống như một con đút cương trở nên vô cùng tức giận.

“Cho nên anh ta đuổi cô ra ngoài, không để cho cô ăn no, không cho cô tiền, không cho cô quần áo?” Quý Linh Linh lại một lần nữa phát huy sức mạnh ảo tưởng của mình.

“Khụ. Linh Linh. A, cô nói tôi à, ha ha. Không phải như cô nghĩ đâu!” Thẩm Lạc vừa nghe thấy cô ấy đánh giá cô giả trang thành như thế này, không khỏi phá lên cười, “Cô vừa nhìn thấy tôi, lập tức lộ ra dáng vẻ lo lắng, có phải cho rằng tôi có chuyện hay không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Dĩ nhiên không đúng nha....., tôi mặc như thế còn không phải là bởi vì tên súc sinh kia!” Thẩm Lạc mắng một câu.

Quý Linh Linh trợn to hai mắt, tính tình của Thẩm Lạc này, quả thật rất giống với tính cách của cô, nhìn bộ dạng mắng chửi người của cô ấy, thật là sảng khoái nha.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể nói với tôi một chút được không?”

“Hắc hắc, là như vậy, tôi đã ở chỗ này ngồi chễm hễm chờ ba ngày rồi, mặc như vậy cũng là vì lén lút.” Thẩm Lạc lại uống một hớp canh, nhìn bộ dáng của cô, có lẽ là thật sự rất đói bụng.

“Ngồi chễm hễm chờ ba ngày? Cô ở đây làm cái gì?” Quý Linh Linh trừng lớn con mắt, lần này thật đúng là cô đụng phải chuyện lạ rồi, cô buồn bực thời gian dài như vậy, rốt cuộc tìm được chuyện để thả lỏng rồi.

“Nhà chúng tôi có một người làm tên là A Hoàn, chồng của cô ấy là một tên vô cùng ham mê cờ bạc, đã vậy hắn ta còn bao nuôi người phụ nữ khác ở bên ngoài. Mà tên kia chẳng những không lo làm việc, mỗi lần đều đến gặp A Hoàn đòi phí sinh hoạt.”

“Cô nói như vậy, tên đàn ông kia chỉ muốn tiền từ A Hoàn nhà cô, để đi bài bạc với bao dưỡng phụ nữ?”

“Chính là ý này! Cô đã thấy qua tên đàn ông nào dễ tiện như vậy chưa?” Thẩm Lạc tức giận nói.

“Không có, nhưng mà cô ở chỗ này, là vì đang chờ tên đàn ông xấu xa kia, đem hắn ta dạy dỗ một trận sao?” Thẩm Lạc đúng là một người có tính tình sảng khoái nha, Quý Linh Linh thầm nghĩ.

“Không chỉ muốn dạy dỗ hắn ta, còn muốn cho hắn ký đơn thỏa thuận ly hôn! Tên súc sinh kia, cứ nhiên bắt người nhà của A Hoàn uy hiếp, nếu như không cho hắn tiền, hắn sẽ làm người nhà của cô ấy bị thương. Hiện tại A Hoàn muốn cùng hắn ly hôn, nhưng thế hắn lại lấy lí do là mình không có năng lực làm việc, cự tuyệt ly hôn.”

“Đây quả thực là tên cặn bã mà!” Quý Linh Linh bị Thẩm Lạc tác động, không nghĩ tới bây giờ còn có loại đàn ông dễ tiện như vậy, dựa vào phụ nữ còn chưa tính, còn dùng tiền của phụ nữ để ăn chơi đàng điếm.

“Linh Linh, cô và tôi có cùng một suy nghĩ đúng hay không? Loại này đàn ông thối nát này, chính là nhìn thấy một lần đánh một lần. Kia, tên súc sinh kia kia!”

“Ở đâu?” Quý Linh Linh còn chưa kịp hỏi, Thẩm Lạc đã một bước xông ra.

“Chờ tôi với!” Quý Linh Linh lấy tờ 100 ngàn ném lên trên bàn, liền chạy như bay. Trường hợp này, tại sao có thể thiếu cô được, một người thích trừ gian diệt ác như cô đây!

“Lý Nhân Nghĩa, anh chuẩn bị đi chỗ nào vậy?” Thẩm Lạc vòng hai tay trước ngực, đứng trước mặt một người đàn ông khoảng bốn mươi mấy tuổi mà hỏi.

“Ồ, Thiếu phụ nhân An đại, cô làm sao lại tới nơi nghèo nàn này của tôi vậy?” Tên đàn ông gọi là Lý Nhân Nghĩa nhìn thấy Thẩm Lạc liền phát ra nụ cười bỉ ổi.

“Chính là hần sao?” Lúc này, Quý Linh Linh cũng đi tới bên cạnh Thẩm Lạc hỏi. “Không cần trả lời, dựa vào chiếc kia răng vàng khè kia của hần, tôi cũng có thể đoán được mấy phần.”

Thẩm Lạc chợt nhìn cô một cái một cái, quả nhiên là người có mắt thần.

“Lý Nhân Nghĩa, hôm nay tôi tới tìm anh, cũng không phải là có chuyện gì khác, ngoan ngoãn ký đơn ly hôn ký đi, tôi sẽ là anh một còn đường tốt mà sống!” Thẩm Lạc nhai kẹo cao su, bộ dạng giống như là xã hội đen vậy. Hơi ngưỡng cằm lên, ánh mắt khinh thường, cô xem tên Lý Nhân Nghĩa như hạt cát cô dẫm dưới chân vậy.

“Cô An, A Hoàn nhà tôi còn chưa nói cái gì, mà cô lại đến đây bức tôi ly hôn, có thể hay không là không hiền thực rồi? Cô chẳng lẽ chưa từng nghe qua phá hủy mười ngọn tháp không bằng phá hủy môn mỗi nhân duyên sao, tổn hại đến công đức, cô có biết hay không?” Lý Nhân Nghĩa dùng ngón tay út khều khều miếng ra xanh dính trong răng ra, sau đó nhổ ngụm nước bọt, “Thiếu phu nhân à, tôi khuyên cô nha, ít lợi nước đục đi.”

Thẩm Lạc híp mắt lại, bản lãnh nguy hiểm của người đàn ông này đúng là không tầm thường.

“Này, chú à, tôi nghe chú nói chuyện cũng rất hợp lý, nếu như chú thật sự tốt thì sợ gì người khác nghe thấy được đúng không? Các bạn bè, hàng xóm, người qua đường xin hãy dừng chân qua đây nghe một lát nha.” Quý Linh Linh đứng trước mặt Thẩm Lạc, cười tươi nói.

Cô vừa mới hét lớn vài câu, hém nhỏ đã chặt kín người bu lại xem.

“Chú à, nhìn chú to lớn như vậy, nếu như nói chú không có năng lực làm việc thì ai tin à? Những người hàng xóm ở đây, mọi người chắc hẳn cũng biết nhân phẩm của người đàn ông này chứ? Vợ của mình phải đi làm người giúp việc cho người khác, ông ta không đau lòng thay cho vợ mình thì thôi, đã vậy còn dùng tiền của vợ mang đi đánh bài, bao dưỡng phụ nữ khác. Tôi nói này, lương tâm của chú có phải bị chó ăn hết rồi không?” Quý Linh Linh học theo bộ dáng của Thẩm Lạc, hai tay ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống.

Loại đàn ông ăn hại như thế này cũng không ít, phần lớn là lợi dụng tình cảm thì thôi, thế nhưng loại đàn ông ăn cơm chùa như thế này, thật đúng là chưa từng gặp qua.

“Con mụ chết tiệt lăng lờ, mày ở đâu ra? Cút ngay cho tao, có nghe thấy không?” Răng cửa vàng khè của Lý Nhân Nghĩa bị Quý Linh Linh nói trên mặt vừa đỏ vừa trắng, cuối cùng không chịu nổi tiếng bàn tán chung quanh, hần thế nhưng tức mở miệng mắng to .

“Bốp, bốp!”

Đang lúc tất cả mọi người còn đang bàn tán, Thẩm Lạc đã đi lên phía trước, tát hai phát vào miệng hần, “Đem miệng của anh lau khô sạch sẽ một chút! Bản tiểu thư đây có thể cho anh chết không có chỗ chôn, anh có tin hay không?”

Lý Nhân Nghĩa trừng mắt lớn nhìn Thẩm Lạc đang đứng ở trước mặt mình.

Hần tin, hần rất tin, chồng của cô ta là An Trí Viễn, thế lực của anh ta như thế nào hần cũng biết, nhưng An Trí Viễn hoàn toàn mặc kệ chuyện này không phải sao? Tại sao người phụ nữ này lại nhiều chuyện đến như vậy .

“Bốp, bốp!”

Mọi người còn đang cả kinh, lúc này Quý Linh Linh cũng đi lên phía trước, lại tát tên đàn ông xấu xa đó hai cái, “Hai cái tát này, một cái là vì vợ của ông, một cái là vì miệng ông rất thối!”

“Cô.”

“Lý Nhân Nghĩa, tôi cảnh cáo anh, nếu như anh chọc đến cô ấy, kết quả của anh so với việc đụng đến tôi sẽ càng đau khổ hơn.” Thẩm Lạc trưng ra nụ cười nhạt, nhàn nhạt nói.

Lý Nhân Nghĩa cả kinh, nhìn người phụ nữ xa lạ kia, khí thế như vậy, chắc hẳn lai lịch không nhỏ, hần cũng không cần nhiều chuyện.

“Ký! Ký đơn li hôn ngay, tôi sẽ không đến tìm anh nữa.” Thẩm Lạc một tay cầm tờ thỏa thuận li hôn, bày ra ở trước mặt của hắn.

“Không thể nào, tôi không ký đấy! A Hoàn là của tôi, tôi không ký đấy!”. Lý Nhân Nghĩa liên tiếp lui về phía sau hai bước.

“Không ký? Anh nghĩ muốn chèn ép A Hoàn cả đời sao? Chính anh cũng bao dưỡng người phụ nữ khác rồi, cùng cô ta trải qua cả đời không phải là tốt hơn sao!” Thẩm Lạc lạnh lẽo châm chọc, chung quanh cũng phát ra âm thanh khinh bỉ.

“Chú à, ký đi, bây giờ chúng tôi chỉ cần chú ký tên mà thôi, nếu như bỏ lỡ cơ hội này, chúng tôi cũng không biết chúng tôi sẽ làm gì chú đâu?” Quý Linh Linh đe dọa nói.

Hai con đàn bà thối tha, chó bắt chuột xen vào việc của người khác, không ở nhà làm thiếu phụ nhân đi, cư nhiên lại tới uy hiếp hắn, đừng để cho hắn có cơ hội, nếu không hắn sẽ “dạy dỗ” tốt hai đứa nó!

“Lý Nhân Nghĩa, tôi bây giờ đã là rất khách khí với anh rồi, anh nhanh ký tên đi. Anh cũng biết, sự kiên nhẫn của tôi không nhiều lắm đâu.” Thẩm Lạc vừa nhìn hắn ta, trong lòng đã sớm không nhịn được muốn nôn ngàn vạn lần, A Hoàn đúng là số khổ mà, cư nhiên lại gả ột người đàn ông như vậy.

“An.”

“A Nghĩa, mày ở chỗ này làm cái gì?”

Còn chưa kịp chờ Lý Nhân Nghĩa cầu xin tha thứ, lúc này từ trong đám người lại chui ra ba người đàn ông mặc áo xác rách, vẻ mặt dữ tợn.

“Ồ, sao lại có hai cô gái xinh đẹp ở đây, lại đang la hét cái gì vậy, thế nào, hai cô, có hứng thú hay không cùng với Hào đại ca đây sung sướng một đêm không?” Người đàn ông tự xưng là Hào đại ca này, trước ngực xăm hình một con rồng, trên tay còn cầm một điều thuốc lá đang cháy, vừa lên tiếng đã có thể ngửi thấy được mùi thuốc lá ở trong miệng.

“Anh Hào. Hai con đàn bà này muốn đánh tôi!”

Thẩm Lạc chợt nâng nhẹ lông mày lên, nhìn về phía Lý Nhân Nghĩa. “Ha ha, Lý Nhân Nghĩa, ta nghĩ gan anh càng lúc càng lớn rồi đó?”

“Ồ, cái cô gái này cũng rất cay nha, mặc dù ăn mặc rách rưới, nhìn cũng là loại vải tốt nha. Đằng sau bộ đồ rách rưới này, chắc sẽ là một cơ thể đầy đặn nhỉ?” Tên Hào đại ca đứng trước mặt Thẩm Lạc, dùng tay miêu tả hình dáng cô, còn liếm liếm cái miệng dính đầy dầu mỡ, vẻ mặt vô cùng dâm dăng.

“Lý Nhân Nghĩa, xem ra tôi cần giẫm nát ba đầu ngón tay của anh thì anh mới biết sợ có đúng không?” Thẩm Lạc hoàn toàn không thèm để ý đến người tự xưng là Hào đại ca, gương mặt lạnh lẽo nhìn Lý Nhân Nghĩa.

“Cô. Cô dám! Cô cho rằng cô là thứ gì, gọi cô một tiếng thiếu phụ nhân đã là nể mặt cô lắm rồi!” Có lẽ là bên cạnh có người quen, nên lá gan của Lý Nhân Nghĩa cũng lớn hơn. Dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không li hôn với A Hoàn.

“Còn cô gái này, bộ dáng của cô cũng không tệ, có muốn cùng tôi sung sướng không nào, anh Hào đây bao nuôi cô, cô nghĩ như thế nào?”

“Ha ha, cái chú này, chú không soi gương sao?” Quý Linh Linh đánh một cái thật mạnh vào cái tay đang muốn sờ lên mặt của Thẩm Lạc.

“Nè! Tao nói nè bọn mày, hôm nay đúng là một ngày khiến tao cảm thấy thật thoải mái, hai con đàn bà này cũng thật đáng đá mà! Tao nghĩ nếu bán chúng đi, thì sẽ được bao nhiêu tiền nhỉ?”

Ba tên lưu manh to lớn nhìn Quý Linh Linh và Thẩm Lạc, tự nhiên muốn “lưu manh” với hai cô một chút.

“Tại sao các người lại nói như vậy.”. Trong lúc này thì trong đám đông truyền đến một giọng nói.

“A Cao đâu, cháu trai của ông dám đứng ở đây nói chuyện với tao? Nghèo như cái P mà còn nhiều chuyện, có tin ông đây đốt sạch cửa hàng của mày hay không? Muốn tốt thì tất cả đều cút sang một bên cho ông, hôm nay ông đây cũng khá thoải mái nên không so đo với các người!”

Cái tên Hào ca mở miệng mắng to những người xung quanh, quả nhiên đám người này liền yên tĩnh lại.

“Nói đi, ông đây chơi phụ nữ cũng chưa giờ không chịu trả tiền, bây giờ vì hai con đàn bà thối các cô, ông đây cũng sẽ bỏ ra giá cao, đến đây đi, nói cho ông đây các cô muốn bao nhiêu tiền? Ha ha, ông đây bảo đảm để cho các cô cảm thấy vô cùng thoải mái, ha ha ha ha.”

Sau đó hai người đàn ông đi theo Hào ca cũng phát ra tiếng cười dâm dăng theo hần.

“Các cô ấy đáng giá bao nhiêu, nói cho tôi nghe một chút?” Một câu nói này, đám người bên phải đột nhiên né ra thành một lối nhỏ, chỉ thấy Mộ Ly đi ở phía trước, sau lưng còn có mấy người đàn ông mặc đồ tây đi theo ở phía sau.

“Cũng nói cho tôi nghe xem, người phụ nữ của tôi có giá là bao nhiêu!” Đám người bên trái cũng né ra thành một lối nhỏ, phía sau An Trí Viễn cũng là một đám người mặt đồ tây, nhanh chóng đi tới chỗ đám đông bọn họ.

“Đàn ông xấu!” Hai cô gái đồng thời nhỏ giọng khẽ mắng một câu.

Oa. Hai người đàn ông này, nhìn thật là quá ưu tú nha

~“Mày. Mày đang tính làm gì đó? Dám cùng ông đây nói như vậy?” Không biết cái tên Hào ca này lấy can đảm ở đâu ra, hần ta đi tới trước mặt Mộ Ly mắng anh một câu.

“Ha ha.” Cười nhạt một tiếng, Mộ Ly tiện tay tháo kính mát xuống, trông mắt đen sâu thẳm, lạnh lùng mắt nhìn xuống người đàn ông đang đứng trước mặt, “Đem những lời nói vừa rồi, lặp lại một lần nữa xem.” Giống như ác quỷ, Mộ Ly chậm rãi mở miệng.

“Mày. Mày. ông đây. A!” Không đợi tên Hào ca nói hết lời, câu “ông đây” vừa mới thoát ra khỏi miệng, đã bị một người đàn ông sau lưng Mộ Ly đi lên đập cho hần một cái té xuống mặt đất.

Mộ Ly mắt lạnh liếc hần một cái, liền đi tới bên cạnh Quý Linh Linh, cánh tay dài duỗi một cái liền đem cô ôm vào vòng trong ngực.

“Anh yêu à, anh thật là đẹp trai ~” Quý Linh Linh không nhận được trở thành hoa si rồi, cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt này của Mộ Ly.

“Không cần nói, trở về anh trừng phạt em sau.” Mộ Ly nhẹ nói, giống như lời tâm tình, nhưng nghe trong giọng nói, có thể nghe được ra, anh đang tức giận.

“Anh Hào, anh Hào.” Cộng thêm Lý Nhân Nghĩa, ba người vội đi đỡ tên đàn ông vừa bị té xuống đất.

“Hào ca? Mày chính là tên thường ở nơi này thu phí bảo hộ sao?” An Trí Viễn hai tay cầm ở trong túi quần, mặt buồn lòng hỏi.

“Mày.” Cái tên Hào ca bị người đi theo Mộ Ly đá chôn một cái thì mặt đã sớm xám như tro tàn, nhưng lại thấy một người đàn ông mặt ngoài thì rất bình thản, nhưng trong mắt thì chứa đầy sự lạnh lùng, làm cho hần cảm thấy thật đáng sợ.

“Ha ha.”

“An. An thiếu gia.” Lý Nhân Nghĩa ngửa đầu nhìn An Trí Viễn đứng ở trước mặt, chân mềm nhũn, quỳ xuống mặt đất, “An thiếu gia, tôi. Tôi sẽ ly hôn với A Hoàn!”

“Ly hôn? Ha ha.” An Trí Viễn giống như cười rất vui vẻ, nhưng trong nét mặt của anh rõ ràng là kích động muốn giết người.

Chỉ thấy An Trí Viễn chậm rãi đi lên trước, học bộ dạng của Lý Nhân Nghĩa, ngồi chồm hổm xuống, “Tôi không chỉ có muốn anh ngoan ngoãn ký đơn ly hôn, tôi còn muốn đem các người tổng vào nhà giam, ha ha, anh cùng Hào ca của anh hãy yên tâm sống nốt nửa đời còn lại ở trong đó đi.”

“Cái gì!” Bốn người đồng thời cả kinh.

“An thiếu gia, An thiếu gia!” Lý Nhân Nghĩa quỳ bò đến bên cạnh An Trí Viễn, đôi tay ôm chặt lấy bắp chân của anh, “An thiếu gia, tôi có mắt không trông, tôi là mắt chó nhìn không đúng người, tôi không phải cố ý nói thiếu phu nhân như vậy, An thiếu gia, An đại gia, van cầu anh bỏ qua cho tôi đi, tôi và A Hoàn, tôi bảo đảm sẽ không bao giờ đi tìm cô ấy nữa! Tôi thề, tôi thề!”

An Trí Viễn tùy ý liếc hần một cái, sau đó đưa mắt nhìn Thẩm Lạc.

Mộ Ly mím môi, nhìn An Trí Viễn, anh cũng muốn xem một chút, xem An Trí Viễn xử lý chuyện này như thế nào.

Tâm tình của mỗi người ở đây lúc này đều khẩn trương đến cực điểm, chỉ cần là ở chỗ này, ai cũng bị người tên Hào ca đó khi dễ, trước đó mấy người bọn họ cường hiếp một cô bé dưới tuổi vị thành niên, nhưng cuối cùng không biết bọn họ dùng quan hệ gì, cứ nhiên được phán vô tội rồi thả ra, từ đó trở đi, bọn họ càng thêm lớn lối, tựa như không coi cảnh sát ở đây ra gì, xem mình là vua ở chỗ này.

Trừng trị bọn họ đi, vì dân trừ hại!

Cái tên Lý Nhân Nghĩa này, chỉ lo ăn chơi, ăn cơm ở những cửa hàng gần đây cho tới bây giờ cũng không có chịu trả tiền, còn đùa giỡn phụ nữ, những chuyện ác này, đã sớm đủ để chi bọn họ ngồi tù rồi.

“Các người rất cuộc. Là ai, ngay cả bang của bọn tao cũng dám chọc đến, có biết trước mặt các người là ai không? Các người đúng là một lũ chó.” Hần còn mắng xong, người đi theo Mộ Ly và An Trí Viễn đi lên, đem ba người đàn ông còn dám lớn tiếng đánh ngã xuống mặt đất.

“A. A.” Từng trận rống thảm thiết giống như tiếng của heo bị làm thịt vang lên.

Mộ Ly một tay che ánh mắt của Quý Linh Linh, ôm cô vào trong ngực, không để cho cô nhìn thấy cảnh đơ bản này.

“Em không chỉ muốn tên kia kí đơn li hôn, em còn muốn bọn hắn ngồi tù!” Thẩm Lạc một mạch vội vàng đi tới bên cạnh An Trí Viễn, hiển nhiên, cô không có nghe thấy được lời nói vừa rồi của An Trí Viễn.

“Đại thiếu phu nhân.” Lý Nhân Nghĩa lúc này đã bị dọa sợ đến mức ướt cả quần rồi. Hần thật đúng là không nên dây vào, ban đầu quần gia của nhà họ An đã khuyên hắn không biết bao nhiêu lần là không nên chọc giận Đại thiếu phu nhân, nhưng hắn cảm thấy một phụ nữ thì có thể làm được gì, nhưng không có nghĩ đến, hiện tại hắn lại chọc tới người không đáng chọc nhất.

103. Chương 103: Hồ Ly Hồ Đồ Bị Lừa Cưới.

Ngồi ở trên xe về nhà, Quý Linh Linh bị Mộ Ly ôm vào trong ngực, không khí chung quanh hai người tựa như bị đóng băng lại, yên tĩnh đến có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

“Mộ Ly, em.”

“Không cho nói chuyện.” Một bàn tay to của Mộ Ly ấn đầu của cô lại, nói.

Nhưng. Cô có lời muốn nói nha, mới vừa rồi cô cũng không hề bị thương mà, hơn nữa cái loại đàn ông cặn bã được cái to xác ấy thì làm gì được cô.

Tựa vào trong ngực của anh, ngửa đầu nhìn gò má căng thẳng của anh, dọc theo đường đi anh cũng không nói một câu nào với cô, mà chỉ là ôm cô thật chặt, anh là đang sợ sao?

Nghĩ tới đây, Quý Linh Linh vươn tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, lúc này Mộ Ly mới cúi đầu, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt lóe lên, làm cô nhìn thấy được một phần lo lắng và đau lòng của anh.

Nhìn nhau một hồi, trong mắt Quý Linh Linh lại rơm rớm nước mắt, “Thật xin lỗi, em sau này sẽ không để cho anh phải lo lắng nữa.” Nói xong, cô liền kề xác vào trong ngực anh. Cho dù anh vẫn luôn không nói gì, nhưng cô như cũ vẫn có thể cảm nhận được sự run rẩy phát ra từ trên người anh.

Không biết anh lo lắng cho cô nhiều đến bao nhiêu, tuy nhiên có thể từ trong ánh mắt anh nhìn ra được là anh đang sợ!

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, về sau em sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, sẽ không để cho anh phải lo lắng, ngoan ngoãn làm cô gái nhỏ của anh.” Quý Linh Linh anh ách giọng nói, nhẹ giọng nức nở.

Mộ Ly ngẩng đầu lên, bàn tay ấn đầu cô thật chặt vào trong ngực anh, anh không biết phải lo lắng cho cô đến khi nào nữa. Nếu như không phải là anh có nhiều tai mắt, nếu như anh không thể chạy tới kịp thời, nếu như An Trí Viễn cũng không có xuất hiện, cô và người phụ nữ kia, hai người phụ nữ như bọn họ có thể làm được cái gì?

“Anh nói một câu có được hay không? Em biết rõ anh bây giờ đang rất tức giận, nhưng em biết sai rồi mà, đừng không để ý đến em.” Quý Linh Linh nhếch môi, mặc cho nước mắt chảy xuống.

Lúc này, Mộ Ly đẩy hai cánh tay của cô ra, chăm chú nhìn cô chăm chăm.

Quý Linh Linh có chút khiếp đảm lui về phía sau, chỉ là bởi vì trông mắt đen đối diện kia quá khiếp người.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Không nói không mắng, vậy anh đánh em vài cái là được rồi, tại sao lại trừng phạt em như vậy?” Quý Linh Linh thật sự cảm thấy rất sợ rồi, cô thật sự là không chịu nổi được loại hành hạ của anh.

Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt mê người của cô, chỉ thấy anh hé mở môi mỏng, “Nếu như em xảy ra chuyện gì, anh phải làm thế nào đây?”

Một câu nói, khiến Quý Linh Linh bủn rủn làm nũng, bỗng chốc khóc to lên: “Em vừa rồi không có chuyện gì, anh làm sao lại biến thành cái bộ dạng này?” Cô dùng quả đấm nhỏ đấm vào trước ngực anh.

“Quý Linh Linh, nếu như em xảy ra chuyện gì, anh phải làm như thế nào đây?” Mộ Ly lời kéo thân thể của cô vào trong ngực, ôm cô thật chặt.

Nghe âm thanh của anh khàn khàn, Quý Linh Linh khóc đến không thể kiềm nén lại được. Thượng tá Mộ lúc nào cũng không sợ trời không sợ đất, bây giờ lá gan lại nhỏ như vậy, lúc anh dạy dỗ mấy tên côn đồ kia, không phải rất oai phong sao? Tại sao bây giờ lại có bộ dáng thâm tình, sợ sệt như thế này?

“Em. Em về sau sẽ không bao giờ cùng Thẩm Lạc chơi đùa nguy hiểm như vậy nữa, sẽ không bao giờ một mình chạy loạn nữa!”

“Nếu như tái phạm, thì làm thế nào?”

Ách.

Tiếng khóc của Quý Linh Linh đột nhiên ngừng lại, Mộ Ly tại sao lại trở nên trấn định như vậy?

“Nói nhanh một chút, nếu như sau này tái phạm, thì làm thế nào?” Gương mặt Mộ Ly lúc này vô cùng ôn hòa, thì ra con hồ ly giả giáo hoạt, lừa gạt Quý Linh Linh, khiến Quý Linh Linh nói ra những lời hối cải? Thật là quá âm hiểm mà.

“Em.”

Trên mặt Mộ Ly vốn là đang nghiêm túc, nhất thời trở nên giáo hoạt, lại gần gương mặt của cô.

Quý Linh Linh bị dọa sợ, theo phản ứng bình thường lui về phía sau, nhưng vừa mới bắt đầu lui, lại bị Mộ Ly bắt được cánh tay, “Linh Linh bé nhỏ, em hành hạ trái tim của anh, rất vui có đúng không?” Giọng của anh trở nên lạnh lạnh. Chân trời mở mịt ~ Quý Linh Linh hoàn toàn ngẩn cả người, Thượng tá Mộ nếu như không đi đóng phim thì quả thật là quá đáng tiếc rồi.

“Em.”

“Em không chú ý tới bảo bối ở trong bụng, liền muốn cùng người ta đánh nhau, loại cảm giác này rất sướng khoái có đúng hay không?” Mộ Ly cười đến càng ngày càng âm hiểm.

Mà trái tim nhỏ của Quý Linh Linh cũng đập nhanh theo, nếu như mà chơi đùa giống như vậy nữa, cô thật sự là không dám chơi đâu.

“Em. Em.”

“Bảo bối, em để trái tim của anh đập loạn đến như vậy, như vậy anh cũng phải cho em thử một chút.” Lúc này hai người chỉ còn kém một cm nữa thì đã dính chặt với nhau, trong miệng anh tỏa ra khí nóng, vây quanh cô thật chặt.

“À?”

Đúng lúc Quý Linh Linh đang đổ mắt cho rằng anh sẽ làm chuyện gì đó với cô, thì Mộ Ly lại bỗng nhiên lập tức ngồi thẳng người lên.

Ách. Đây là đâu.

Quý Linh Linh vô tội chớp chớp đôi mắt to, Thượng tá Mộ đang muốn dẫn cô đi chơi sao?

“Chúng ta đi đâu vậy?” Con đường này không phải là đường về nhà.

“Ăn cơm.” Anh trả lời vô cùng lạnh lùng.

“Uhm.”

Thấy Mộ Ly cũng không để ý mình, Quý Linh Linh liền dựa vào cửa sổ xe ngủ thiếp đi, giằng co cả nửa ngày, cô thật đúng là có chút mệt mỏi.

Nhưng mới vừa lại gần một lát, lại cảm thấy cổ hơi đau, aizzz, nếu như vào lúc này có bả vai để dựa vào, thì sẽ thoải mái rồi.

“Hả?”

Còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, chỗ ngồi bên cạnh đột nhiên bị lún xuống, mà cô liền rơi vào một lồng ngực ấm áp.

“Em biết ngay, anh sẽ luôn luôn canh giữ ở bên cạnh em.” Quý Linh Linh mang theo khuôn mặt cười, lầu bầu mấy câu, liền trầm trầm ngủ mất.

Trong kính chiếu hậu, một tên con trai vốn là trên gương mặt toàn là sự căng thẳng, nhất thời trở nên dịu dàng hơn, trong lúc lơ đãng, còn có thể thấy khóe miệng có nụ cười mơ hồ.

“Mộ tiên sinh, bây giờ chúng ta đi đến đó sao?” Lão Trung đang lái xe hỏi.

“Ừ.”

“Cái gì cũng mang theo sao?” Những lời này của Lão Trung hiển nhiên là có chút nhiều chuyện.

Chỉ thấy Mộ Ly khẽ mỉm cười, mặt cương chịu liếc mắt nhìn cô gái đang ngủ say trong ngực, trả lời, “Chuẩn bị xong rồi, tất cả đều chuẩn bị xong.”

Lão Trung nhìn nhìn kính chiếu hậu, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười tươi như hoa. Ông giơ tay lên, mắt tự nhiên lau đi chất lỏng nơi khóe mắt, thì ra là ông cũng có thể nhìn thấy được ngày hôm nay của Mộ tiên sinh, xem ra coi như ông có chết, cũng có thể đối mặt với Mộ lão tiên sinh rồi.

10 phút sau, xe dừng lại ở một nơi yên tĩnh.

“Linh Linh, dậy đi.” Mộ Ly nhẹ giọng kêu cô gái đang ngủ say đến chảy nước miếng ở trong ngực.

“Ừm ~” Mà lúc này Quý Linh Linh lầu bầu một tiếng, nhưng không có tỉnh lại.

“Linh Linh, mau dậy đi nào, đi ăn cơm thôi.” Mộ Ly nhìn bộ dạng lười biếng của cô, không nhịn được hôn trộm một chút.

“Ừm. . . .” Quý Linh Linh rất không bình tĩnh mở mắt, nhìn người đàn ông ở trước mắt, cô nhẹ nhàng nhú lông mày lại, “Ly, em buồn ngủ quá. . . .” Đúng, cô ngủ muốn, ngay cả lúc nói chuyện cũng không muốn mở mắt.

“Ngoan, đến nơi rồi, xuống xe thôi.”

“Nha. . . .” Trong mơ mơ màng màng, Quý Linh Linh tiện tay lau nước miếng dính trên mặt, đang chuẩn bị xuống xe thì bị Mộ Ly ngăn lại.

“Chờ một chút, đeo cái này lên.”

“Hả?” Quý Linh Linh mới vừa quay đầu lại, liền bị Mộ Ly đeo lên mặt một cặp kính thật to.

“Đây là cái gì? Không nhìn được.”

“Ngoan, chính là muốn che giấu thân phận của em.”

“Nhưng mà, em nhìn không thấy đường. . . .”

“Anh thấy là được, nếu như em muốn ngủ, có thể híp mắt lại, anh sẽ đỡ em.” Khóe miệng của Mộ Ly toát ra nụ cười hả hê.

“Quý tiểu thư, Mộ tiên sinh, mời xuống xe.”

Cứ như vậy, đeo cặp kính chẳng nhìn thấy gì lên, Quý Linh Linh dựa vào Mộ Ly, thật đúng là buồn ngủ đến lảo đảo mà đi.

“Linh Linh, cho anh 10 đồng tiền lẻ.” Đang trong lúc mơ mơ màng màng, Mộ Ly ôm nhẹ hông của cô, lại một lần nữa mở miệng.

“Hả? 10 đồng? Làm gì?” Quý Linh Linh có chút không nhịn được, lúc nào thì đến phiên anh Thượng tá Mộ xin 10 đồng tiền lẻ rồi.

Bất đắc dĩ bỏ tay vào trong túi móc ra một tờ 10 ngàn đưa cho anh, “Tiền nè.”

Mộ Ly nhận lấy tiền, như cũ một tay ôm cô, mặc cho cô tựa vào trên người của mình.

“Tốt lắm, cho em một đồng này.”

“Còn có thể lấy lẻ sao?” Quý Linh Linh không hề nghĩ ngợi, liền đem một đồng tiền xu bỏ vào trong túi.

“Còn có cái này, lấy được rồi.” Nói xong, Mộ Ly liền đưa cho cô một vật.

Mảnh giấy nhỏ?

“Đây là?” Quý Linh Linh lấy mắt kiếng xuống, mang theo nghi vấn, nhưng khi thấy “Giấy kết hôn” ba chữ đỏ như lửa kia thì cô sửng sốt, hoàn toàn sửng sốt.

“Linh Linh bé nhỏ, đói bụng không, chúng ta đi ăn cơm.” Mộ Ly hoàn toàn một bộ dạng không có chuyện gì, nắm cánh tay của cô.

“Đợi. . . . Chờ một chút, làm sao lại có chuyện này!” Quý Linh Linh hiểu, lặng lẽ hiểu ra.

Cái này, còn chưa chính thức cầu hôn? Anh làm sao làm có được, hộ khẩu của cô, thẻ căn cước của cô, anh làm sao có được?

“Thế nào?”

Quý Linh Linh siết chặt tờ giấy kết hôn, mặt khê co rút lại, “Anh. . . .Anh không giải thích gì sao?”

“Cái này a, có a, em đã mang thai con của anh, cho nên anh phải phụ trách em.” Lời nói này, quả thật chính là rất có khí phách.

“Em không lấy!” Đây quả thực là bị “Mộng cưới”, cô cái gì cũng đang tốt, làm sao lại bị “gã” đi rồi?

Một câu nói của cô, làm cho từng đôi từng đôi đang đi công chứng, tất cả đều bị dọa sợ.

Chỉ thấy Mộ Ly cười hắc hắc, hướng về phía mọi người nói, “Không có việc gì, không có việc gì, cô ấy có chút khấn trương.”

Khấn trương cái đầu anh!

“Linh Linh bé nhỏ, chúng ta đi thôi.”

“Em tạm thời” Mộ Ly dùng ngón tay trở chặn môi của cô lại.

“Linh Linh bé nhỏ, nếu như em không phải là ghét bỏ anh trình diễn màn hạn chế người xem trước mặt mọi người, vậy thì anh hiện tại liền bắt đầu.” Mộ Ly cười đến gương mặt toàn là gian trá xảo hoạt, dương dương tự đắc, cộng thêm hả hê, quả thật đúng là đáng đánh đòn mà!

“Anh.” Không được, nếu tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ bị giận đến bụng rút gân. “Hừ!”. Quý Linh Linh nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, xoay người liền vội vã rời khỏi cục dân chính.

Cứ như vậy, cô lại tùy tiện đem mình “Gả” đi, ít nhất cô còn chưa hỏi ý mẹ. Có đứa bé còn chưa tính, bây giờ còn làm chứng đơn giản như vậy, thật đúng muốn làm mẹ cô tức chết sao!

“Quý tiểu thư, không lên xe sao?”

“Không lên!”

“Mộ tiên sinh?”

“Lão Trung, ông đi theo chúng tôi đi.”

Nói xong, Mộ Ly liền đuổi theo.

“Không cần đi nhanh như vậy, sẽ làm bảo bảo trong bụng bị thương.” Mộ Ly chân dài bước vài bước lớn, muốn đuổi theo Quý Linh Linh đang nổi giận.

“Không cần anh quan tâm! Anh tên lường gạt!” Quý Linh Linh gương mặt tức giận bất bình, cũng không quay đầu lại mà cứ sải bước bước tiếp.

“Anh nơi nào lừa em rồi hả ?” Gương mặt Mộ Ly vẫn nhẹ nhõm như cũ.

“Anh lừa gạt cười em!”

“Anh oan uổng nha.”

“Anh nói cái gì?” Quý Linh Linh lập tức dừng bước, “Anh oan uổng, anh mà oan uổng cái gì?”

“Quý Linh Linh, anh hỏi em, nếu như một người đàn ông làm ột người phụ nữ có con, người đàn ông đó chẳng thềm quan tâm, em cảm thấy anh là một người như thế nào?”

“Là người cần bã!”

“Em yêu anh sao?”

“Em yêu, nhưng mà.”

“Vậy em nhắm tâm nhìn anh biến thành “người cần bã “ sao?”

Ách. Mộ Ly tùy tùy tiện tiện nói vài ba lời, liền đã thay đổi thế cục.

“Em.” Anh cái gì cũng....., không có câu hôn, đừng mơ tưởng kết hôn!

104. Chương 104: Yêu Hay Chỉ Là Đùa Giỡn.

Buổi tối lúc sắp đi ngủ, Quý Linh Linh mặc đồ ngủ, tựa vào đầu giường, mắt không chớp nhìn chằm chằm người đàn ông đang đứng đầu giường, đang chăm chú lau tóc cho cô.

Đã bị “Lừa cưới” được một tuần lễ, trên ngón tay “bị buộc” đeo nhẫn cưới, đáng ra đây nên là chuyện vui, nhưng trong lòng Quý Linh Linh lại cảm thấy có chút bức bối.

“Làm sao vậy? Hả?” Mộ Ly một lần nữa từ trong phòng tắm đi ra, ngồi ở bên cạnh cô, tay vân vê tóc của cô, giọng nói và bộ dáng đều là vô cùng dịu dàng động lòng người.

“Tránh ra!”

“Ha ha, không tránh thì sao, cô gái nhỏ của anh.” Khuôn mặt của Quý Linh Linh giống như là hung thần chứa đầy sát khí, nhưng anh vẫn như cũ lơ đãng không để ý tới.

“Anh.” Muốn mắng người, nhưng khi nhìn đến cái khuôn mặt ôn nhu đến có thể nhéo ra nước kia của anh, cô lại không thốt lên lời.

“Tâm tình không tốt, sẽ ảnh hưởng tới bảo bảo.” Mộ Ly đưa tay chuyển qua bụng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Chỉ trong chốc lát, trong miệng Quý Linh Linh lại phát ra mấy tiếng yêu kiều, lúc này Mộ Ly lại cười đến càng lúc càng sâu.

Quý Linh Linh hơi nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ, kết hợp với mấy tiếng rên nhẹ nhàng mà yêu kiều, trường hợp này thật đúng là *** vô cùng.

“Linh Linh bé nhỏ, có cần anh thị tắm không?” Bên tai đột nhiên truyền đến hơi thở ấm áp, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy cả người ngây ra, bỗng dưng mở mắt.

“Anh. Anh là cái tên lưu manh!” Quý Linh Linh đánh một cái thật mạnh vào tay anh.

“Oan uổng nha!” Mộ Ly cười cười giơ hai tay lên làm dáng đầu hàng, “Anh chỉ là muốn đắm bóp cho em mà thôi, em không phải cũng rất hưởng thụ sao?”

“Em. Em làm gì có?” Quý Linh Linh chột dạ, suýt chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi của mình.

“Không cho anh lên giường!” Mộ Ly vừa mới cởi dép ra, liền bị cô ngăn lại.

“Đây đã là ngày thứ tám rồi, anh cái gì cũng không làm, chỉ ôm em mà vẫn không được sao?” Mộ Ly nhìn cô, trên mặt lộ ra biểu tình đáng thương.

“Anh. Mộ Ly, anh dùng biểu tình đáng thương này cho em xem làm gì, em so với anh còn đáng thương hơn nhiều, thế nhưng em cũng đâu có kêu oan đâu!”

“Làm sao, làm sao vậy Linh Linh bé nhỏ?” Nhìn người phụ nữ bé nhỏ này lại sắp khóc, Mộ Ly tự nhiên lại muốn biểu hiện khí thế đàn ông một chút, anh liền lấn người ôm cô vào trong ngực.

“Em không muốn anh ôm, anh tránh ra, tránh ra.” Trong miệng phát ra lời là muốn anh đi, nhưng tay lại giữ áo ngủ của anh thật chặt, giống như là, nếu anh nếu dám đi, cô liền liều mạng với anh vậy.

“Linh Linh bé nhỏ, nói cho anh biết, em rốt cuộc muốn như thế nào? Anh đã tám ngày phải ngủ trên ghế sa lon rồi, cả người đều đau nha.”

“Đáng đời anh!” Quý Linh Linh lập tức phản bác lại.

Mộ Ly nhất thời không nói gì, trời cũng biết, hiện tại cô gái nhỏ này đang trong cơn tức giận, tốt nhất không cần nói loạn.

“Em.Em không giải thích được, em bởi vì anh chưa kết hôn mà đã có con, hiện tại tốt rồi, lại hồ đồ cùng anh đi công chứng, anh. Anh nói, anh có phải rất bá đạo hay không, anh chưa đến xin phép gia đình mà đã lấy em, làm sao anh dám xác định là em muốn gả cho anh? Nếu như. Nếu như mà mẹ em trở về thì em làm sao có thể giải thích được trên giấy tờ của em từ chưa kết hôn lại đổi thành “đã kết hôn”? Mộ Ly, anh một chút cũng không nghĩ tới, cứ bá đạo như vậy, hoàn toàn không cho em cơ hội! Em chán ghét anh, chán ghét anh!”. Quý Linh Linh từng phát từng phát đấm ngực của anh, ý tứ trong lời nói, anh đại khái cũng nghe hiểu.

Nhịn một tuần lễ cô rớt cuộc cũng bộc phát, từ ngày công chứng cho đến bây giờ, mặc kệ cô nói gì anh cũng là bộ dáng ba phải nghe theo, cũng không nói nhiều lời, chỉ cứ như vậy cười híp mắt nhìn cô, cho đến lúc cô đang tức giận, đến lúc cô tự mình cũng cảm thấy mệt, lúc này mới bỏ qua cho anh, mỗi ngày lặp lại mấy lần, làm cho cô lúc tức giận thì đều phải phát hỏa một lần.

“Sổ hộ khẩu là do lúc trước mẹ em đưa cho anh.”

“Cái gì?” Quý Linh Linh đột nhiên sững sờ hỏi.

“Anh hỏi cô vì sao đưa cho anh, cô nói cô đã sớm biết anh muốn làm gì rồi.” Mộ Ly khuôn mặt nhẹ nhõm nói tùy ý, lời này nghe như là thật đấy.

“Anh.”

Trên môi đột nhiên truyền đến một hồi ấm áp, Quý Linh Linh tròn to mắt nhìn “Người gây ra họa” trước mặt, “Anh.”

Mộ Ly lại một lần nữa lần đến gần cô, nhẹ nhàng nhu nhu đùa bốn môi của cô, Quý Linh Linh chỉ đành đón nhận sự ấm áp này, khiến cho cả trái tim cô cũng trở nên ấm áp.

“Ngừng!” Quý Linh Linh cố nén ý tưởng mãnh liệt trong nội tâm của chính mình, cắt đứt động tác của anh.

“Hả?” Nhìn cô một hồi, ngay sau đó anh phát ra một tiếng nặng nề.

“Anh cầu hôn em rồi sao? Anh cảm thấy em sẽ đồng ý lấy anh sao?” Quý Linh Linh nháy mắt đẹp, theo dõi anh nói.

“Em không phải là đã đồng ý rồi sao?” Mộ Ly kéo tay của cô, loay hoay chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô, “Đây không phải là chứng cứ sao?”

“Dĩ nhiên không phải!” Ngày đó là anh ép buộc cô đeo vào, nhưng không biết vì sao sao cô lại không muốn lấy xuống, cho nên mới thành ra như vậy.

“Hả? Đeo lên rồi, chính là cả đời này, em muốn bỏ cũng bỏ không được.” Hơi thở ấm áp lại một lần nữa từ bên tai truyền tới.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, cùng anh nhìn thẳng. Cả đời? Cô và anh cả đời? Liền là bởi vì chiếc nhẫn kim cương to như trứng bồ câu này sao?

“Nhưng.” Cô trong lòng chính là cảm thấy đặc biệt khó chịu, không thể cứ như vậy mà hồ đồ đem mình gả đi, về sau như thế nào cũng không thể nhớ rõ lúc kết hôn, hơn nữa ngộ nhỡ là lòng anh thay đổi, sau này anh hối hận thì phải làm thế nào?

“Linh Linh bé nhỏ, ngoan, ngủ đi.” Một cái tay của Mộ Ly đã thăm dò vào trong áo ngủ rộng thùng thình của cô, chuẩn bị tùy thời cơ đến mà “ăn” cô.

“Dừng tay!”

“A.Anh nắm em đau quá!” Quý Linh Linh đánh một phát vào tay của anh, “Tay, đi ra ngoài! Không cho sờ nữa.”

“Anh chỉ là muốn đầm bóp cho em.” Mộ Ly nói một câu, thiếu chút nữa đã làm cho Quý Linh Linh phun ra một ngụm máu tươi. “Phụ nữ có thai ở nơi này giai đoạn dễ dàng xuất hiện phù thũng, anh xoa bóp như vậy, một mặt có thể dự phòng những nói bị sưng lên, mặt khác còn có thể làm cho tuyến sữa phát triển, về sau lúc cho cục cưng ăn, sẽ không bị đau.” Nói xong, cái tay còn lại liền đi vào trong áo ngủ của cô, dùng cả hai tay giúp cô xoa bóp.

“Này.” Quý Linh Linh vừa mới mở miệng, liền bị một trận cảm giác tê dại đánh tới, “Làm sao anh lại biết?”

“A, anh hỏi bác sĩ.” Về mặt của Mộ Ly rất nghiêm túc, giống như là thật sự có chuyện đó vậy, “Tới đây nằm xuống, ngồi như vậy em sẽ không thoải mái.”

“Ừ.” Mộ Ly ôm cô, đem cô đặt nằm ngang.

“Em có cảm thấy đèn ngủ quá sáng không, có cảm thấy chói mắt hay không?” Mộ Ly lại hỏi.

“Ừ.” Sau đó anh liền tắt đèn.

“Anh quỳ bên cạnh giường, chân có chút đau.” Trong phòng ngủ tối đen như mực, Mộ Ly lại nói.

“Anh lên giường đi.” Một người phụ nữ đau lòng nói.

Mộ Ly nghe lời lạnh lẽo leo lên giường, sột sột soạt soạt một hồi, hai tay anh vòng lên đặt ở trên ngực của cô, nói, “Bây giờ em đang mang thai, buổi tối không cần mặc quần áo, cái này sẽ cản trở thân thể hô hấp, còn nữa, em mặc quần áo như thế này, sẽ làm cho chúng ta có khoảng cách với bảo bảo đó.” Anh ầm ập rí tai cô mà nói.

“Hả? Là như vậy sao?” Quý Linh Linh xoay đầu lại, mặc dù không thấy rõ nét mặt của cô, nhưng là chỉ nghe giọng nói anh cũng sẽ hiểu.

“Ừ.”

“Vậy. Vậy em cởi quần áo.” Nói xong, Quý Linh Linh liền muốn động thủ.

“Để anh làm, em không cần tự làm.” Chuyện cởi quần áo, Thượng tá Mộ anh đã quen việc dễ làm hơn rồi.

Khi Quý Linh Linh bị “Bối ra” giống như là trẻ sơ sinh, cô mới phát hiện, cô giống như đã lên phải thuyền giặc.

“Mộ Ly, anh làm sao cũng cởi sạch đồ rồi hả?”

“Cùng bảo bảo tiếp xúc thân mật nha, từ giờ trở đi, anh muốn bồi dưỡng tình cảm giữa ba người chúng ta.” Nói xong, anh nghiêng thân thể, lại một lần nữa ôm sát Quý Linh Linh, khiến cho khoảng cách ở giữa hai người càng thêm thân mật.

“Như vậy là bồi dưỡng sao?” Khỏi phải là muốn lừa cô chứ.

“Đúng nha, như vậy có gì không phải là đang bồi dưỡng tình cảm chứ.” Ở trong bóng tối, Mộ Ly đã sớm mơ hồ cười trộm, đối cô gái đáng yêu này của anh, anh hiện tại thật đúng là quá thích thú rồi, chẳng những tùy ý có thể cùng cô thân mật, còn có thể thường xuyên trêu chọc cô. Nhìn cô cười, nhìn cô giận.

“Bồi dưỡng như thế nào?” Quý Linh Linh một cái tay ngăn ở trước ngực, hoàn toàn không hiểu nổi Mộ Ly muốn làm cái gì, mặc dù cảm thấy lời của anh giống như có chút vấn đề, nhưng nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy không có gì không đúng, thật là làm cho đầu cô muốn đau đầu rồi, quan trọng hơn là, cô hiện tại đã mệt rồi.

“Là làm như vậy.”

“Ừm. Nhột.” Theo động tác của Mộ Ly, Quý Linh Linh không an phận uốn éo cơ thể, phát ra âm thanh cười khanh khách nhẹ nhàng, “Đừng á, râu của anh làm cho em rất nhột nha. Quý Linh Linh ôm đầu của anh, vốn là nghĩ đẩy anh ra, tuy nhiên chẳng biết tại sao, cô lại ôm cổ của anh, loại cảm giác này, rất thoải mái.

“Ừm. Ừm.” Mộ Ly nhờ vậy càng ngày càng gần cô, tiếng rên yêu kiều của Quý Linh Linh cũng càng thêm rõ ràng, cô ôm thật chặt đầu anh, muốn động tác này kéo dài lâu hơn.

Một bên anh hôn, bàn tay cũng ngay sau đó ở trên người cô mọi nơi đều sờ qua, nhẹ nhàng nắm nhẹ, động tác êm ái, khiến cho Quý Linh Linh cả người run rẩy không dứt.

“Ở nơi này.” Quý Linh Linh nắm chặt tay anh, yêu cầu anh vuốt ve cô.

Không mất bao lâu, cả người Quý Linh Linh liền đỏ mồ hôi đầm đề.

“Hô. Không được, em mệt quá nha.” Quý Linh Linh ôm vòng quanh cổ của anh thật chặt, hơi nóng trong miệng phả vào trên mặt anh, “Em. Em không được.” Lời nói đứt quãng, giống như là lúc này cô đã bị chơi đùa quá mức.

Nhưng mà, cô đã được sướng khoái một hồi lâu, thế nhưng lửa nóng trong người anh còn chưa phát ra được.

” Linh Linh bé nhỏ, hiện tại anh không thoải mái.” Âm thanh của Mộ Ly trầm thấp khàn khàn, ở trên đỉnh đầu của cô truyền đến.

Cảm thụ nhiệt độ trên người anh, cô cũng hiểu.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện tại em không có tiện giúp anh, sẽ làm bị thương đến bảo bảo.” Quý Linh Linh đưa tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng vỗ về trên trán đầy mồ hôi của anh, cảm thụ sự ảm đạm của anh, trong lòng cô cũng khổ sở nói không ra lời. “Anh nhẹ nhàng một chút, có được không? Em nghĩ em có thể chịu được.”

“Không được, anh sợ mình sẽ không khống chế được.” Mộ Ly thật chặt siết bàn tay nhỏ bé của cô, âm thanh càng ngày càng trầm xuống.

“Vậy. Vậy anh không nên cử động, em biết rõ nên làm gì bây giờ, anh nằm xuống đi.” Quý Linh Linh đứng dậy, nằm ở trên người của anh, dùng đầu lưỡi chậm rãi miêu tả bờ môi của anh, lướt qua một lát, liền cắn cắn cánh môi của anh.

“Ừm.” Trong miệng Mộ Ly phát ra tiếng gầm nhẹ đè nén.

“Không nên cử động.” Quý Linh Linh giơ tay lên, đè ở trước ngực của anh, dùng việc này để trấn an nội tâm đang rung động của anh.

“Em muốn làm cái gì?” Mộ Ly hỏi một lần nữa thì Quý Linh Linh đã chui vào chăn mỏng trong, “Ừm.”

“Không nên đụng trúng bụng của em.” Mộ Ly cắn chặt răng, cảm thụ trận khoái cảm từ phía dưới truyền tới, mà điều anh quan tâm nhất lúc vẫn là bụng của cô, anh không muốn làm cô mệt mỏi.

105. Chương 105: Hôn Nhau Trước Bữa Ăn

“Phu nhân, Mộ tiên sinh đang đợi cô ở dưới lầu.”

Quý Linh Linh mới vừa ra khỏi cửa phòng, đã nghe được người giúp việc gọi một tiếng “Phu nhân”, trong lòng chẳng biết tại sao lại có chút ảm áp.

“Tiên sinh đã chờ lâu rồi sao?” Cô bây giờ thích ngủ như vậy, chỉ cần nằm xuống là có thể ngủ được, bây giờ cũng đã quá giữa trưa rồi.

“Tiên sinh nói không cần quấy rầy cô, để cho cô ngủ, phu nhân, bây giờ chúng ta đi xuống dưới đi.” Người giúp việc nhẹ giọng cười, Mộ tiên sinh vô cùng quan tâm đến phu nhân, mọi người đều là hãm mộ không thôi, hơn nữa hai người đã ở cùng nhau lâu như vậy, phần cảm tình này không biết còn sâu đậm tới khi nào nữa.

“Đi thôi.” Quý Linh Linh cúi đầu, trên mặt đã xuất hiện màu hồng nhàn nhạt.

“Mộ Ly.” Mới vừa đi xuống cầu thang, đã nhìn thấy anh đang ngồi ở trên ghế sa lông đọc báo.

“Em ngủ có ngon không?” Mộ Ly vừa thấy được cô liền đặt tờ báo xuống, đi tới bên cạnh cô, đưa cánh tay rắn chắc ra ôm lấy vòng bụng đã hơi lộ ra của cô.

Cô cúi đầu ở trong ngực anh, “Ừ, rất ngon.”

“Tiên sinh, phu nhân, bây giờ có thể ăn cơm chưa?” Lúc này bác Lâm ở trong phòng bếp đi ra, mỉm cười hỏi.

“Ừ.” Mộ Ly đáp một tiếng, ngay sau đó ôm Quý Linh Linh, đi thẳng tới trước bàn ăn.

“Mộ Ly, em.” Quý Linh Linh bộ dáng cứ như đang muốn nói rồi lại thôi.

Mộ Ly cầm đĩa thịt bò bít tết trong tay tỉ mỉ cắt thành từng miếng nhỏ, đợi cắt gọn xong, anh mới đặt ở trước mặt cô. “Em yêu à, nếm thử một chút, xem có hợp khẩu vị không?”

“Em.” Quý Linh Linh vừa định cự tuyệt, miếng thịt bò bít tết nhỏ đã bị đút vào đầy trong miệng của cô, “Ồ. ...ô.” Cô dùng một tay đẩy đẩy cái tay của anh ra, cô cũng không phải là con heo nhỏ, làm sao có thể ăn nhiều như thế này được.

Mà Mộ Ly nhìn cái bộ dáng này của cô, cũng không khỏi nở nụ cười.

“Anh.” Quý Linh Linh nhắm nháp mùi thơm bốn phía của thịt bò bít tết trong miệng, thật may là mùi vị cũng không tệ lắm.

“Ăn thêm một miếng nữa nha.”

“Không. Đừng á, ăn không vô.” Quý Linh Linh vội vàng vươn tay ra ngăn cản.

“Không ăn nhiều, thân thể làm sao mà có sức được, tất cả bác sĩ trong bệnh viện đều nói thân thể của em quá yếu.” Mộ Ly có chút không vui nhìn cô, trong giọng nói đều là âm thanh bất mãn.

“Bác sĩ cũng không có nói là ăn nhiều thì sẽ khỏe hơn mà, với lại anh nhìn tay và chân của em xem, anh đút ăn nhiều như vậy mà chúng có dài thêm ra đâu?” Quý Linh Linh một tay vẫn chống đỡ ở trước ngực anh như cũ, môi hồng vênh lên, bày tỏ là cô không đồng ý điều đó nha.

“Không cho nói bậy.” Mộ Ly âm thanh buồn bực nói. “Phụ nữ thì phải mập mập một chút thì mới là đẹp.”

Thôi đi, có quỷ mới tin lời anh, là ai ban đầu nói thân hình của cô rất tốt.

“Hừ, bây giờ em không phải là muốn cùng anh nói chuyện này, anh hiểu mà.” Quý Linh Linh nghiêng đầu qua, không tiếng động kháng nghị.

“Uống sữa tươi trước đã.” Mộ Ly vẻ mặt khế không vui, cái cô gái nhỏ này càng ngày càng không ngoan, hiện tại ăn cơm cũng phiền toái như vậy.

“Em không muốn!”

“Quý Linh Linh, em lặp lại lần nữa xem!”

“Hừ, em nói là em không muốn uống..., em chính là không muốn.... Uống...uồ...ng!” Quý Linh Linh hơi ngược đầu lên, khuôn mặt quật cường, hơn nữa trong giọng nói lại còn mang theo vài phần âm thanh ghen ngào. đều nói trong thời gian mang thai thì tính tình của phụ nữ rất hay thay đổi, Quý Linh Linh cũng giống như vậy đúng hay không? Còn chưa nói được so mấy câu, nước mắt đã chảy xuống.

“Em.” Mộ ly lại thở dài, anh thật đúng là bị cô gái nhỏ này hành hạ đến chết rồi, “Đừng khóc, tại sao lại khóc vậy? Chúng ta tiếp tục nói chuyện nào, không khóc, ngoan, khóc nữa thì không đẹp đâu.” Anh bày ra bộ dáng vô cùng lo lắng.

“Hừ.” Quý Linh Linh ngoảnh mặt đi, hoàn toàn không thèm để ý đến anh, quay sang một bên tiếp tục thút thít.

“Linh Linh bé nhỏ, đừng khóc nữa!” Lại khóc tiếp như vậy, làm cho tim của anh càng đau thêm rồi.

“Bây giờ anh đối với em rất hung dữ, chúng ta mới ở chung một chỗ chưa được bao lâu, nếu như là thời gian dài, anh sẽ đánh em luôn có phải hay không?” Quý Linh Linh quay đầu, nói gương mặt oán giận nói.

Oan nha, cái kia không phải là hung dữ, chỉ là đàn ông thì cần phải có khí phách mà thôi. Anh muốn giải thích, không đúng, bây giờ mà giải thích chỉ có bồi thêm mà thôi.

“Anh. anh sai rồi.”

“Hừ, người nào để ý đến anh có sai hay không, bây giờ em hỏi anh, có đồng ý cho em tự mở công ty thiết kế hay không?” Sự uy hiếp này cũng quá rõ ràng rồi, Quý Linh Linh, cô quả thật đúng là một cô gái nhỏ phúc hắc nha, trên khuôn mặt còn ngập tràn nước mắt, bên này đã bắt đầu uy hiếp người đàn ông của mình rồi.

“Chúng ta không phải đã nói là phải từ từ bàn bạc kế hoạch sao?” Mộ Ly lại bắt đầu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo rồi.

“Bàn bạc kỹ hơn? Chúng ta từ tháng trước cũng đã nói rồi, nhưng bây giờ anh còn nói muốn bàn bạc kỹ hơn, anh chính là không muốn cho em mở công ty có đúng hay không? Có đúng hay không?” Tên bại hoại

này, mỗi lần nói chuyện đều chỉ là lừa cô, dọa cô chơi, đừng tưởng rằng cô thích ngủ liền đại biểu là đầu óc của cô cũng mơ hồ.

“Linh Linh bé nhỏ.”

“Anh yêu.” Không chờ Mộ Ly nói chuyện, Quý Linh Linh lại chủ động tiến sát vào trong ngực Mộ Ly. Chỉ thấy cô dùng ngón tay nhỏ bé loay hoay nút áo sơ mi trên cổ anh, dịu dàng nói, “Anh thật nhẫn tâm để cho Linh Linh bé nhỏ của anh trở thành bà chủ nhà vô công rồi nghề sao? Anh nhẫn tâm nhìn Linh Linh bé nhỏ của anh vừa ra khỏi cửa, lại bị mấy người phụ nữ kia châm chọc em chỉ có thể dựa vào chồng thôi sao? Anh lại nhẫn tâm nhìn Linh Linh bé nhỏ của anh chỉ ở trong nhà rồi từ từ trở nên trầm mặc ít nói sao? Hả? Anh yêu, anh nhẫn tâm sao?”

Quý Linh Linh lấn người ngồi lên trên đùi Mộ Ly, ngược đầu, đôi mắt long lanh như nước, lúc này lại càng thêm có mấy phần diễm đạm đáng yêu.

Anh nghĩ, anh có đủ năng lực để có thể làm cho cô an nhàn hưởng Phú Quý, còn có đủ năng lực để cho cô an tâm làm Mộ phu nhân. Anh chỉ là không muốn làm cho cô ở bên ngoài chịu ánh mắt lạnh của người khác, chịu uất ức, cho dù cô không khó chịu, nhưng anh cũng vì cô mà cảm thấy đau lòng.

Nhưng là bây giờ đối mặt với những câu hỏi của cô, anh lại nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, vốn là muốn nói những lời bá đạo, cư nhiên bây giờ một câu cũng không nói ra được, chỉ là bởi vì một câu “Trở nên trầm mặc ít nói” kia của cô.

“Hả? Anh yêu, đang nói chuyện với anh nha, Linh Linh bé nhỏ của anh hiện tại chỉ là mang thai mà thôi, nhưng bây giờ em còn có thể hoạt động, hoàn toàn không cần quá lo lắng. Hơn nữa tự em mở công ty, còn có nhân viên, anh hoàn toàn không cần lo lắng em sẽ mệt mỏi.” Quý Linh Linh lại tiếp tục bổ sung, cô hiện tại cần chính nhất chính là dùng hết tất cả các biện pháp để thuyết phục anh.

Trời mới biết, Mộ Ly, người đàn ông rốt cuộc là cưng chiều cô đến cỡ nào, lo lắng cô xảy ra chuyện, thậm chí ngay cả một mình cô đi ra ngoài cũng bị cấm. Cô biết anh rất yêu cô, nhưng mỗi ngày đều nhìn thấy anh bận công việc, lại vì cô mà lo lắng, cô thật là đau lòng không dứt.

Cô hiện tại chỉ có thể dùng hết mọi biện pháp, để chứng minh, cô rất tốt, sẽ không có xảy ra vấn đề gì.

“Ông xã.” Thấy Mộ Ly không có trả lời, Quý Linh Linh liền đổi thành hai tay vòng quanh cổ của anh, đầu lưỡi trơn mềm nhẹ nhàng lướt qua khóe môi của anh, “Em cho anh biết nha, em đã cướp Tâm Dao từ IDE ra rồi, bây giờ cô ấy cũng đã chuẩn bị tốt lắm rồi, anh yêu, anh gặt đầu một cái, thì em chỉ cần đi làm thôi.”

“Giang Tâm Dao?” Mộ Ly nhăn lại mày, “Đem cô ấy từ IDE cướp đi là chuyện gì? Nói cho rõ ràng.”

Quý Linh Linh nhìn anh, trong lòng không khỏi có chút nhụt chí, làm sao anh lại đáng ghét như vậy, cô mới nói một câu, anh liền trực tiếp phớt bầy cô.

“Thật ra, được rồi, thật ra là Lãnh Dạ Hi trực tiếp đưa cô ấy cho em.” Quý Linh Linh bận rộn lo lắng ôm sát anh, dán vào trong ngực của anh, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh.

Một hồi lâu sau, Mộ Ly không nói gì, Quý Linh Linh trong nội tâm mờ mờ ảo ảo cảm thấy không thoải mái.

“Anh yêu, nói chuyện với anh nha, mặc dù là Lãnh Dạ Hi giúp em, nhưng giữa chúng ta không có gì cả, anh không cần. Không cần nghĩ loạn!” Quý Linh Linh mang theo vài phần lo lắng giải thích, người đàn ông này cái gì cũng tốt, điều không tốt chính là ghen, quả thật chính là Lục Thân Bất Nhận. Còn nhớ rõ lần trước cậu nhóc Viễn Tư tới ăn cơm, cô chỉ hơi lơ là anh một chút, nên ăn cơm được giữa chừng liền bị anh trực tiếp bắt lên lầu, tiến hành trừng phạt.

(*Lục thân bất nhận*: có nghĩa là từ cha mẹ, anh em, vợ con... cũng đều không nhận.)

“Thì ra là em cũng đã tính toán tất cả xong tốt rồi?” Nghe ra giọng điệu của anh là rất không vui.

Quý Linh Linh bận rộn lo lắng ở trên mặt anh liên tục hôn nhẹ, “Không cần bày ra cái nét mặt này nha, em sẽ sợ đó....., bảo bảo cũng sẽ sợ, anh yêu, không cần bày ra cái bộ dáng này!” Cô đem thân thể mềm mại của cô dán thật chặt ở trong ngực anh, mỗi lần cô làm Mộ Ly tức giận, cô đều dùng phương pháp này,

anh sẽ tắt lửa rất nhanh. Dù sao cô cũng là người mà anh thích nhất, cô dù sao cũng dám đánh cược, anh sẽ không thật sự giận cô.

Quả nhiên.

“Ai, Linh Linh bé nhỏ, em rốt cuộc muốn anh làm như thế nào? Nếu như em ngộ nhỡ bị thương, anh phải làm thế nào? Nếu như em bởi vì chuyện công việc, mệt đến chết rồi, làm thế nào đây?” Bởi vì Quý Linh Linh chủ động lấy lòng, một tên con trai như anh lúc này muốn giận cũng không giận được.

“Aizz nha, anh lại nói như vậy nữa rồi.” Quý Linh Linh ngồi thẳng lên, dùng khuôn mặt của mình thân mật cọ cọ ở trên mặt anh, “Anh xem Linh Linh bé nhỏ của anh là con búp bê rồi sao?”

“Không phải là búp bê, là bảo bối quý giá nhất của anh.” Mộ Ly nhẹ nhàng than thở, cái cô gái nhỏ này đã đem mọi chuyện làm chu toàn, anh cũng không ngăn cản được rồi.

“Anh yêu, anh nhìn em.” Cô dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng nâng cằm của anh lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, “Không nên quá lo lắng em, thấy mệt mỗi như vậy, em cũng rất đau lòng.” Nói xong, trong mắt cô liền nổi lên nước mắt, cô nhẹ nhàng tiến tới mặt của anh, “Em cũng thích nhất là làm Linh linh bé nhỏ, nhưng em cũng cần có năng lực cơ bản để đề phòng. Anh mỗi ngày đều đi ra ngoài làm việc, em cũng lo lắng anh sẽ xảy chuyện gì, kiểu này làm em rất mệt mỏi. Chúng ta đều có những nguy hiểm không thể biết trước được, nhưng mỗi ngày đều nên vui vẻ. Anh cũng phải tưởng tượng những chuyện tốt đi, không cần luôn là cau mày như vậy, em sẽ đau lòng.” Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chân mày hơi nhíu lại của anh.

Mộ Ly nhìn cô một lát nói: “Em thật rất hi vọng mở công ty sao?”

“Ừ!”

“Vậy bây giờ em phải ngoan ngoãn nghe lời, ăn cơm cho no, anh sẽ dẫn em đi làm, có được không?”

“Anh yêu! Có thật không? Em yêu anh chết mất!” Quý Linh Linh kích động ở anh ở trên má hôn mạnh, trên mặt khó nén được cảm giác hưng phấn.

Mà Mộ Ly cũng bị bộ dạng vui vẻ của cô ảnh hưởng, “Không cần kích động như vậy, cẩn thận đụng trúng bụng đó.” Tay của anh nhẹ nhàng vuốt bụng của cô.

“Ừ.”

Quý Linh Linh vừa định rời khỏi anh, nhưng sau đó lại nói một câu, “Có thể hay không hôn anh một cái rồi lại ăn cơm được không?”

“Hả?” Mộ Ly nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Chính là cái này nha.” Quý Linh Linh cười đến gương mặt kiều mỹ, sau đó từ trên người anh đứng lên, vòng chắc cổ của anh, cúi đầu, trực tiếp hôn lên. Cô có chút vụng về học cách anh hôn cô lúc trước, đầu tiên là dùng đầu lưỡi miêu tả môi của anh, sau đó là nhẹ nhàng tỉ mỉ hôn, rồi dùng đầu lưỡi cạy hàm răng của anh ra rồi tiến vào, chỉ nghe Quý Linh Linh thở nhẹ một tiếng, Mộ Ly trực tiếp đổi khách làm chủ, bàn tay không an phận đặt tại mông của cô, môi lưỡi nóng bỏng tùy ý tấn công lấn lướt.

Không cần. Tại sao có thể như vậy, cô chỉ là muốn hôn anh một cái, thế nào hiện tại toàn thân cũng trở nên nóng như lửa vậy.

“A. Anh làm cái gì vậy?” Mộ Ly lập tức ôm ngang cô lên, nhưng môi cũng không có rời đi.

“Anh muốn trước lúc ăn hôn một cái, chúng ta còn có những hoạt động “giải nhiệt” khác nữa!” Anh tràn đầy **, thật sự là khó che dấu được.

“Không cần. Lưu manh.”

Phản kháng, phản kháng làm gì có hữu dụng, ai bảo cô quyến rũ anh trước. Thế nhưng Thượng tá Mộ cũng thật là, một chút cũng không thể khống chế dục vọng của mình, hơn nữa hiện tại muốn làm chuyện gì đó, cuối cùng còn không phải là dùng nước lạnh để giảm nhiệt sao?

106. Chương 106

“Không thể mang loại giày này.”

“Thím Lâm đi lấy cho phu nhân một cái áo khác đi.”

“Cần uống nước nữa không?”

“Trán hơi nóng này, có phải không thoải mái không?”

“Mộ Ly, anh không muốn đi hả? Bây giờ mới đầu thu, chẳng lẽ anh bắt em mặc giày bông vậy nhưng à?” Quý Linh Linh đang mặc một bộ sườn sấm kèm áo khoác ngoài, đôi giày cao gót dưới chân cũng thay thế bằng giày thể thao, vậy cũng bị đổi thành quần dài.

“Gi? Thì sao?” Mộ Ly cầm lấy chai dầu vuốt tóc thím Lâm mang tới.

Hừm. Nhìn dáng vẻ bình thường của Mộ Ly thì Quý Linh Linh chẳng thể nói gì thêm được.

“Mộ Ly, đừng biến em thành bệnh nhân được không? Thả lỏng đi nào.” Quý Linh Linh đi tới bên cạnh anh, nở nụ cười ngọt ngào kéo cánh tay anh: “Chúng ta đi thôi, con còn có hẹn với người ta nữa.”

“Có hẹn với người ta?” Mộ Ly còn đang đi lên tiếng hỏi han thì Quý Linh Linh đã kịp thời kéo anh đi, tiện tay nhét mình vào ngực anh: “Chú Trung, chúng ta đi thôi.”

“Hẹn.”

“Mộ Ly, anh đừng có cảm rằm nữa” Quý Linh Linh khẽ kéo một cái cánh tay của anh, “Giúp em mở cửa xe.”

Mộ Ly còn muốn hỏi thêm vài câu, nhưng nhìn thấy cô gái nhỏ bé bỏng này thì lời chẳng thốt ra được.

====

“Chủ tịch Lãnh, nhiệm vụ của tôi đã xong rồi, lúc nào cũng có thể từ chức.” Lãnh Dạ Hi đang ở phòng làm việc, còn Hạ Giản Dao đứng trước mặt anh nói chuyện.

Lãnh Dạ Hi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu đen không mang chút cảm xúc, lạnh lạnh mở lời: “Ừ”

Một từ đơn giản vô tâm của anh khiến cả người Hạ Giản Dao khó chịu: “Chủ tịch Lãnh, anh.. . .”

“Còn chuyện gì?” Giọng điệu của Lãnh Dạ Hi như muốn đuổi cô đi, ai cũng biết là trụ cột của IDE, mà Lãnh Dạ Hi tận mắt thấy tâm phúc của mình rời bỏ công ty, nhưng mặt mũi vẫn thản nhiên như thường, lại chẳng lo lắng!

“Chủ tịch Lãnh, chẳng lẽ anh không hỏi lý do vì sao tôi nghỉ?” Hạ Giản Dao cẩn thận hỏi lại.

“Cô với Quý Linh Linh muốn mở công ty thiết kế cho riêng mình.” Lãnh Dạ Hi nói ngắn gọn xúc tích, nhưng câu nói của anh lại khiến Hạ Giản Dao bất ngờ ngoài ý muốn.

“Tôi”

“Hợp đồng của cô với IDE chưa tới hạn, nhưng cô cũng có thể từ chức, bởi vì tôi còn phải phái nhiều người khác cho Quý Linh Linh, giúp bọn cô mở công ty.”

” Chủ tịch Lãnh, cái này...”

Lãnh Dạ Hi cắt lời: “Chỉ muốn trả nợ nghĩa tình mà thôi.”

Quý Linh Linh coi Lãnh Tư Viễn như con mình, chỉ một điều này thôi anh đã có thể đưa cả IDE cho cô, huống chi anh đối với cô...

“À, chủ tịch Lãnh, tôi đi trước.” Hạ Giản Dao sớm đã nghe tình cảm của Lãnh Dạ Hi dành cho Quý Linh Linh, bây giờ cô từ chức cũng không bị chỉ trích gì, cô ả kia chắc cũng thế.

“Ừ.”

Đội Hạ Giản Dao đi rồi, đôi mắt Lãnh Dạ Hi trở nên thâm trầm.

=====

“Lạc Nhất, đúng là cậu ở đây rồi.” Mới vừa vào đại sảnh, cô đã thấy Thẩm Hiểu Phi ngồi nghỉ ngơi ở xa xa.

“Linh Linh, ôi chu chóa, bụng cậu lộ rồi kìa.” Thẩm Lạc Nhất vừa thấy người tới cũng vui mừng không thôi, trực tiếp chạy tới nghênh đón bọn họ: “Thượng tá Mộ, anh cũng đến rồi.”

Thấy rõ trên mặt Mộ Ly có điều gì đó khó chịu, nhưng không tiên nói gì thêm chỉ có thể đáp một tiếng lầy lẹ.

Quý Linh Linh biết trong lòng Mộ Ly đang bức chuyện gò, cô đưa tay nhéo lưng anh một cái, làm thỉnh đi theo Thẩm Hiểu Phi.

Hai cô gái này vừa mới lập liên minh, ngày bình thường cũng không gặp được nhau, chỉ lâu lâu nói chuyện qua điện thoại. Giờ gặp mặt nhau, không đem lời ra nói hết thì chắc bị gì rồi.

“Linh Linh, bụng cậu lớn thế mà sao thấy cậu càng đẹp ra ấy nhỉ.”

“Nào có đâu, nào có, do gần đây bị giám sát chặt quá, bắt mình ăn nhiều muốn chết, nhìn nè, da mặt căng phồng luôn rồi.”

“Thượng Tá Mộ thượng cậu thiệt, mình thấy anh ta một tất cũng không rời, nhìn mình mà cũng mất hứng.”

“Không có đâu mà, anh ấy...anh ấy không cười nên chả đáng yêu tí thôi. Anh An không tới cùng với cậu à?”

“Anh ta.” Về mặt Thẩm Lạc Nhất chợt âm trầm mấy phần, sau đó cười khổ mà nói, “Đúng rồi, cậu tới đây là gì?”

“À, mình muốn đăng ký mở công ty, nhờ anh ấy giúp mình chút.”

“Bụng cậu lớn thì làm sao?”

“Có cô bạn nữa, một mình cậu tới đây là gì?” Hai người nói chuyện điện thoại với nhau, vô ý biết được hiện đang ở đây.

“Bởi vì.”

“Linh Linh, tại em ngồi đây nói chuyện, anh với chú Trung qua kia làm thủ tục.”

“Ừ được, em chờ anh.” Quý Linh Linh kéo kéo tay anh, lưu luyến buông ra.

Thẩm Lạc Nhất đứng ở một bên nhìn cảnh nhà họ Ngô ồn ào ầm ập, khi ông nhìn được mà nở nụ cười, nhưng sau đó lại âm thầm than khổ cho bản thân mình.

“Lạc Nhất, mình hơi mệt, tại mình qua bên đó ngồi đi.”

“Ừ được, mình đi cùng cậu.”

Chú Trung cũng chu đáo chuẩn bị cho hai cô một phần trà nóng.

“Lạc Nhất, gần đây cậu đang giảm cân à? Sao thấy cậu gầy mà tiếc tụi vậy?” Từ lúc vừa nhìn thấy Thẩm Lạc Nhất, cô đã biết cô bạn mình trong lòng mang đầy tâm sự, mà thân lại đang mang thai, còn khiến cô ấy đau khổ hơn.

“Ừ, gần đây mình ăn hơi ít. Mà thôi, mình rất khỏe. ” Không biết có phải nói đúng tim đen hay không mà Thẩm Lạc Nhất vội cúi đầu uống trà, nhưng động tác ấy lại khiến cô bị sặc.

“Khụ. Khụ khụ.”

“Lạc Nhất, từ từ nào.” Quý Linh Linh vội khuyên bảo cô bạn.

“Mình. Mình không sao.”

“Mình gọi điện mời anh An tới được không?”

“Đừng! Không nên đánh cho hấn!”

Quý Linh Linh sững sờ, nhìn biểu hiện kích động của Thẩm Lạc Nhất thì cô đã biết mọi chuyện.

Bị nhìn chăm chăm khiến cô không thoải mái, Thẩm Lạc Nhất lẩn tránh: “Anh ấy bận lắm, mình không muốn quấy rầy.”

Quý Linh Linh im lặng không nói gì, nhưng thật ra cô cũng không biết nói gì cho phải. Từ lúc cô quen biết Mộ Ly, giữa đoạn đường đi cũng có nhiều chuyện, tuy nhiên nó không làm ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ. Ngắc kị Thẩm Lạc Nhất bên cạnh mình, cô ấy gầy, cô ấy tiêu tụy, sợ hãi khi nhắc tới anh ta, cô ấy... bị tổn thương.

“Linh Linh, mình rất ổn, cậu không cần phải nhìn mình như vậy đâu.” Thẩm Lạc Nhất vừa ngẩng đầu lên, khóe mắt đỏ ửng, cô vội vàng giải thích càng khiến Quý Linh Linh bận tâm hơn.

“Lạc Nhất à.” Quý Linh Linh cắn mép môi, trên mặt kho che giấu vẻ đau lòng. Cậu ấy không nói gì, thì mình cũng không tiện hỏi gì thêm, cách thể hiện duy nhất là cho cậu ấy một cái ôm.

Quý Linh Linh ôm chầm lấy Thẩm Lạc Nhất, nhẹ nhàng nói: “Mình hi vọng cậu yên ổn.”

Chỉ có một câu nói nhưng khiến phòng tuyến trong lòng Thẩm Lạc Nhất vỡ tan tành.

“Mình không muốn người ta yêu mình, còn mình cũng không muốn yêu bất kỳ người nào cả, yêu một người rất khổ.” Thẩm Lạc Nhất vẫn dè dặt tâm tình của mình, nhưng nước mắt lại rơi xuống.

Đúng như cô nghĩ.

“Lạc Nhất, cậu với anh An xảy ra chuyện gì à?”

Thẩm Lạc Nhất lắc đầu, “Không, bọn mình không có gây gổ nhau đâu, chỉ là. mình làm việc không nên, giờ không thể quay đầu lại rồi.”

Giọng Thẩm Lạc Nhất the thé nhưng bức bách, trong giọng nói mang theo sự hối hận vô vàng, nhưng vẫn cảm nhận được sự uất ức trong lòng cậu ấy.

“Lạc Nhất à, có chuyện gì vậy cậu, cậu và mình nói chuyện với nhau được không, nói ra rồi thì lòng sẽ thoải mái hơn nhiều.” Quý Linh Linh khẽ vuốt ve tóc cậu ấy, ở trong ấn tượng của cô, Thẩm Lạc Nhất như một người con gái mang hơi giá, mang cảm giác tự nhiên, và cô hâm mộ sự tự nhiên ấy, thế nhưng giờ đây đã hoàn toàn khác, thì ra, có lúc người con gái này cũng gặp khó khăn.

Thẩm Lạc Nhất không nói gì nữa, chỉ dựa dẫm vào Quý Linh Linh mà khóc.

“Tới đón người phụ nữ của anh đi!”

“Cậu Mộ, đây là giấy ghi tên và giấy phép, chỉ cần ghi tên cô chủ lên đây là được.”

Mộ Ly tùy tiện liếc vật trên tay chú Trung, “Tôi ký.” Dứt lời, cầm lấy cây bút máy trên tay chú Trung rồi ký soàn soàn lên giấy tên Quý Linh Linh.

“Như vậy đã được rồi chứ?”

“Ừ, lấy thêm một bản photo nữa là xong, tất cả đều đầy đủ rồi, cậu Mộ, cậu đi trước tìm cô chủ đi, để mình tôi ở đây chờ là được.”

“Tôi với chú cùng chờ.”

Hả? Ông Trung còn tưởng rằng mình nghe nhầm, nhưng ngó cậu Mộ một lát, cậu ấy chỉ đứng im nhìn cô chủ ở xa xa mà thôi, không hành động gì thêm.

Không hiểu nổi rồi, một người làm công ăn lương, chẳng bao giờ hiểu nổi trái tim và suy nghĩ của ông chủ mình.

10 phút sau.

“Chúng ta qua đó đi.” Mộ Ly cũng không đợi ông Trung suy nghĩ gì thêm, đã bước đi trước.

“Vâng. A ồ!” Ông Trung lo lắng đuổi theo.

“Xong hết rồi hả anh?”

Anh đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô: “Xong hết rồi.” Sau đó ôm hông cô đứng dậy, không cho cô ngồi thêm nữa.

Thẩm Lạc Nhất thấy vậy, vội vàng đứng lên lau đi nước mắt, nở nụ cười.

“Linh Linh, chuyện của cậu xong rồi thì mình đi nha.”

“Lạc Nhất, bọn mình đi ăn cơm, cậu ở lại đi.” Quý Linh Linh muốn đến kéo tay cậu ấy, tiếc rằng Mộ Ly ôm chặt quá, cô cử động không được.

“Không cần đâu, tôi với Lạc Nhất về nhà ăn là được rồi!”

Quý Linh Linh và Thẩm Lạc Nhất ngẩng ra, một bóng người cao lớn xuất hiện trước tầm mắt bọn họ

“Tốt nhất là như vậy!” Mộ Ly liếc An Trí Xa một cái, không đợi bọn họ nói thêm điều gì đã vội kéo Quý Linh Linh đi.

“Lạc Nhất, Lạc Nhất, nhớ gọi điện thoại ỉnh nhé!”

“Mình biết rồi!”

“Không thích. Đâu cần đi nhanh vậy chứ, lời của em còn chưa nói hết mà.” Không đợi Quý Linh Linh nói hết câu, Mộ Ly khoác vai kéo cô đi.

“Tại sao lại ở đây?” An trí Xa còn lâu mới làm mấy hành động như Mộ Ly, tự lo cái thân ngồi xuống ghế, giọng nói không có chút quan tâm, chủ yếu là ý chất vấn mà thôi.

“Tôi tới đây làm chút chuyện.” Thẩm Lạc Nhất cúi đầu.

Anh nheo đôi mắt: “Cô đang muốn ra uy với tôi?”

“Cái gì?”

“Cô ấy đã trở về.” An Trí Xa nói một câu không đầu không đuôi, liền đứng lên, “Nếu như cô không muốn về nha, tôi có thể thuê muôn cho cô một căn hộ ở bên ngoài.”

Nghe vậy, Thẩm Lạc Nhất trả lời lại: “Không cần, cô ta trở về, mấy người vừa lúc ở cùng với nhau, tôi ở khách sạn là được, số mệnh tôi là vậy mà.” Nói xong, cô cất bước muốn đi, lại bị anh nắm chặt cổ tay.

Anh lạnh lùng nói: “Để biệt thự trống không, còn cô thì đi ở khách sạn ư, cô cố ý phá hỏng danh tiếng nhà họ An à?”

Ha ha, nhiều lời nực cười thật đấy, cô ở khách sạn mà làm nhục cạnh cửa nhà anh ta à?

“Người tình với vợ nhỏ của anh quá trời như thế, cũng không chê, tôi ở đó thì được cái gì?” Giọng nói Thẩm Lạc Nhất càng lạnh lùng hơn so với anh, thực tế còn lớn tiếng hơn chứ không kém.

An Trí Xa lạnh mắt nhìn cô, càng ngày càng không biết nghe lời.

“Chớ quên hiệp ước giữa chúng ta.” Anh nói.

“Cho tới bây giờ tôi vẫn không quên, tôi nghĩ tôi phải suy nghĩ giúp anh một lần mới được, tôi phải thắng cái cuộc chơi định đoạt này, hoặc dừng hoặc làm trước, toàn bộ do tôi định đoạt.” Thẩm Lạc Nhất không để ý tới anh ta, trực tiếp rời khỏi đại sảnh khách sạn, để An Trí Xa lại đơn độc một mình

107. Chương 107: Chuyện Trên Xe

“Tâm trạng không tốt à?” Mới vừa lên xe, Mộ Ly đã vội ôm Quý Linh Linh vào trong ngực, cô cũng ngoan ngoãn dựa vào ngực anh.

“Ông Trung, chúng ta đi thôi.”

“Vâng”

“Em không muốn đi.” Quý Linh Linh nói không lớn, nhưng mặt thì kề sát ngực anh.

“Bọn mình không đi nữa, ông Trung, dừng xe lại.” Nói xong, Mộ Ly mở cửa xe đi ra ngoài, chuyển qua mở cửa bên cô, đỡ bà vai cô: “Cẩn thận.”

“Bọn mình đi đâu?” Xuống xe, Mộ Ly bảo ông Trung lái xe đi trước, ngược lại, Quý Linh đứng lơ mơ bên đường.

Mộ Ly khẽ nhếch môi, cánh tay dài vòng lấy eo cô, ghé sát tai cô nói man mác: “Em muốn đi đâu thì anh đi theo đó.”

Trong hốc mắt bỗng nhiên nóng lên, Quý Linh Linh xoay đầu nhìn anh.

“Tại sao lại khóc?” Anh chủ động lau nước mắt giúp cô, “Tiểu Linh à, em có thấy sau khi em mang thai con chúng ta thì thích khóc hơn không?” Anh vòng lấy người cô, truyền hơi ấm bên anh sang cô.

“Hừ, còn không phải do anh à.” Đôi môi cô phím hồng, trông vô cùng đáng yêu.

“Anh? Cái người này luôn tìm lý do tằm bầy nè. ” Mộ Ly véo chóp mũi cô.

“Ừ. Đâu có đâu, cũng do anh chứ bộ, cho em nhiều cảm động quá làm chi, để giờ em bỏ được tự ti, tự cao, không có suy nghĩ về chuyện tự mình có xứng đôi hay không, toàn tâm toàn ý muốn sống bình yên với qanh qua hết tháng ngày. Cái cô Quý Linh Linh kiêu ngạo ngày nào ấy à, sớm đã bị dụ dỗ mất rồi còn đâu. Nhưng. Em rất thích đáng về không có chút mạnh mẽ như thế này hơn, bởi vì em biết, anh sẽ luôn đi cùng với em, cưng chiều em.” Cô ngược đầu, nước mắt theo gò má đi xuống. Có lẽ bởi vì hạnh phúc mà niềm vui hóa thành niềm vui.

Ánh mắt Mộ Ly đột nhiên thâm trầm, nhưng vẫn có thể nhận thấy trong đó chứa đựng ánh cười và sự. xúc động, “Đồ ngốc.” Anh nâng cánh tay ôm cô vào ngực “Đâu phải cho tới bây giờ anh chưa nói qua với em rằng, qua nhiều năm như vậy, chỉ đến khi gặp được em, anh mới biết tình yêu là gì.”

“Hả?” Quý Linh Linh cảm thấy trong câu nói của anh có ẩn gì đó, “Mộ Ly, anh làm sao vậy?” Thấy trong mắt anh hiện lên sự bi thương, cô vươn tay xoa mặt anh.

Chợt, anh chỉ cười: “Cái đồ này, kể từ khi có con thì buồn vui lẫn lộn, thích khóc nữa, có biết anh tưởng em bị đau gì không?”

“Ừ. Không nên như vậy, chẳng qua xúc động quá nên em mới vậy, hơn nữa bộ anh không biết phụ nữ có thai dễ xúc động sao?” Quý Linh Linh ở trong ngực anh làm nũng, cơ thể nhẹ nhàng trêu chọc anh.

“Chuyện giữa Thẩm Lạc Nhất và An Trí Xa, bọn họ. Chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa vợ chồng với nhau mà thôi. Em. Hiểu anh của anh không?” Mộ Ly chuyển đề tài, cái đồ này mà thấy người khác bị tổn thương, là hận không thể thay họ đau khổ giùm, chẳng lẽ cô không biết, cô mà đau khổ thì anh biết sống sao ư?

“Em. Anh biết gì không? Trước kia anh thấy anh ta rất được, anh An ấy đối xử với Thẩm Lạc Nhất rất tốt. Nhưng. Mới vừa Lạc Nhất lại không cho em nhắc đến anh ta. Em.” Quý Linh Linh cảm thấy chóp mũi chua xót, việc ở đời thật không thể tưởng tượng nổi, trong một thời gian ngắn mà Thẩm Lạc Nhất lại thế.

“Anh cũng biết rồi mà, An Trí Xa rất thương yêu cô ấy, sao anh ta có thể để cô ấy bị thương được chứ?” Mộ Ly ôm chặt cô, muốn dùng cơ này khiến cô suy nghĩ thoáng đi một chút, phụ nữ có thai đa sầu đa cảm cũng không phải chuyện tốt lành gì.

“Nhưng.” Rõ ràng ban nãy cô thấy AN Trí Xa hằm hằm đi tới mà, không thấy ầm áp gì cả, ” Bọn mình có mâu thuẫn thì anh cũng đâu có bỏ em đâu, còn anh ta”

Mộ Ly lấy tay ngăn môi cô, tại sao cô lại có thể so sánh anh với đàn ông khác nhỉ? Đây là một chuyện à? Được rồi, giờ cô đang có thai, anh không muốn cãi nhau.

“Anh yêu em nhiều, hiểu chưa?”

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày: “Em không hiểu, bọn mình đang nói chuyện của Thẩm Lạc Nhất với An Trí Xa mà?”

“Em đó.” Mộ Ly khẽ đánh ót cô, “Cuộc sống của em và bọn họ gắn liền với nhau à?”

“Thì sao?”

“Em hiểu rõ tình cảm của bọn họ không?”

“Không có.” Chờ nói chi đến nhiều.

“Thế có phải bản thân mình nghĩ nhiều quá rồi không?” Mộ Ly khẽ vuốt mái tóc cô, giống như đang giáo dục một đứa con nít mới lớn, giọng nói êm ái, trong ánh mắt cũng mang theo lý giải giùm cô.

“Em.” Quý Linh Linh sững sờ nhìn anh, không biết nên trả lời thế nào.

“Đồ ngốc, đừng cử động!”

“À?”

“Anh.Bọn mình về nhà đi!” Nhìn dáng vẻ không biết làm sao của cô, anh muốn ngừng yêu cũng không được. Quý Linh Linh của mày hạ độ mày rồi. Lòng tốt của mày, hư hỏng của mày, đồ ngốc của mày, mày làm gì cô ấy cũng không biết.

“Không.” Không muốn, cô còn muốn đi ra ngoài nhiều nữa cơ, nhưng cô còn chưa kịp nói hết câu phản kháng, đã bị anh bế lên, ngay sau đó một chiếc xe chạy tới bên cạnh bọn họ.

“Này, bọn mình còn đi tản bộ mà anh.” Ngồi vào xe, Quý Linh Linh lớn tiếng kháng nghị, tản bộ ở đâu hả, rõ ràng mới đứng trên đường lớn mà, cô không thích.

“Không cho em nói chuyện!” Trong lời nói anh mang theo sự kiên nhẫn, giơ tay lên, kéo chiếc rèm ngăn giữa lại.

“Tại sao không co.” Miệng còn chưa nói xong thì đã bị ai đó chặn lại.

Anh cuồng say gặm nhấm đôi môi cô, thỉnh thoảng là dịu dàng, thỉnh thoảng là bá đạo, đột nhiên anh cho cái lưỡi tiến vào khoang miệng cô, mút lấy ngọt ngào trong đó.

“Ừm.” Quý Linh Linh đang muốn phản kháng, thì tự nhiên cảm thấy lạnh lạnh, ngay sau lại cảm thấy có thứ gì đó đang vuốt ve chơi đùa nơi cửa động. Đôi môi nóng ẩm tùy ý liếm mút môi cô, còn bàn tay ầm áp thì vỗ về chỗ mềm mại của cô.

Chỉ trong chốc lát, đã khiến Quý Linh Linh thở hổn hển không ra hơi.

“Không.”

“Bé cưng, em nói gì hả?” Mộ Ly tiến sát đến cô, cọ cọ bên vành tai cô, giọng nói mờ ám, làm cho khoảng cách giữa bọn họ giảm đi trông thấy.

“Em.” Cô nhìn thẳng vào ánh mắt anh, cô nhìn thấy vô cùng rõ ràng trong mắt anh là lửa nóng, nhưng cô lại không biết, ánh mắt mê lý và đôi môi sưng đỏ lúc này, đang khiến đối phương khó kiềm nén.

“Tiếp tục thì em.”

“Em sao nào?” Phản ứng của cô mà anh khẽ cười, đồ ngốc không an phận. Bàn tay to anh nhẹ nhàng vuốt ve đùi cô, giống như giúp nàng xoa bóp, qua một hồi anh nói, “Lần sau có thể đừng mặc quần dài không em?”

Quý Linh Linh trờng trờng, “Là anh bảo em thay váy mà còn nói.” Người này, biết mặc cái gì thuận lợi, cái gì khó khăn, ấy vậy còn ngờ cô, hừ hừ.

108. Chương 108: Chiếm Đoạt

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Quách Hiểu Lượng, cô đi đâu đấy?”

Tần Mộc Vũ ngồi trên ghế salon, nhìn chăm chăm vào cô gái đang tính lạng lẽ chuồn êm kia.

“Á.Đại ca à, a ha ha, đã trễ thế này mà người vẫn chưa ngủ hay sao?” Quách Hiểu Lượng vừa cười ha hả, vừa lấy tay gỡ gỡ tóc.

“Cô rất mong tôi đi ngủ à? Như vậy cô có thể đi tìm đàn ông, đúng không?” Tần Mộc Vũ biểu hiện nét mặt khinh thường, giống như coi Quách Hiểu Lượng chưa nhìn thấy đàn ông bao giờ.

“Em.” Một câu nói nhưng lại đúng y nội tâm Quách Hiểu Lượng, vốn dĩ khả năng nói chuyện của cô đã kém, bây giờ lại bị câu nói của Tần Mộc Vũ chặn họng, cô nhất thời không tìm được lời nào để đáp trả lại anh.

Tần Mộc Vũ đứng lên, tối nay không biết chuyện gì khiến anh như vậy, cả đêm cứ buồn buồn ngồi đó với cơn tức đầy bụng.

“Nhìn tôi!”

Quách Hiểu Lượng lập tức ngược mắt nhìn thẳng vào đại ca.

“Đại ca, em.em.” Quách Hiểu Lượng có cảm giác hai chân mình mềm nhũn đi, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy vẻ nghiêm túc của đại ca bao giờ cả. Có phải hay không dạo này mình không được ngoan, chọc giận anh ấy rồi ta, hay tại anh ấy không gặp được cô Thẩm nên nổi cơn giận đối ta.

“Cô đi tìm Hướng Tuấn Ngạn?” Âm thanh lạnh lùng vang lên, đen mắt Tần Mộc Vũ đen láy như một mũi tên nhọn, cứ nhìn chăm chăm vào cô, giống như một con mồi nhỏ trong phạm vi khống chế.

“Em.” Trong cổ họng giống như đang có thứ gì đó chặn lại, há miệng ra nhưng không biết nói cái gì.

“Cô thiếu đàn ông ư?” Đột nhiên, bàn tay Tần Mộc Vũ nắm chặt lấy cằm cô, bởi dùng sức hơi mạnh nên khiến Quách Hiểu Lượng đau đến nhú máu.“Không có.Đại ca, anh đừng. . . giận.” Cơn đau dưới cằm truyền tới khiến Quách Hiểu Lượng nói chuyện đứt quãng. Trong cặp mắt cô là sự hoảng sợ, Tần Mộc Vũ lần đầu tiên nghiêm túc thái quá.

“Hừ! Đừng giận? Cô có lý do gì để tôi đừng giận ư? Cô ở bên cạnh tôi là vì có gì, để quyến rũ đàn ông? Hả?” Tần Mộc Vũ mất đi vẻ mặt bông đùa bình thường, thay bằng bộ mặt thô bạo, tựa như một con quỷ Satan muốn hút máu.

Quách Hiểu Lượng không kiềm chế mà run lấy bầy, bản thân cô vốn dĩ ngu ngơ khò đại, giờ đại ca lại bày cái dạng như vậy, thật sự cô chẳng biết mình làm sai điều gì. Cô đi tìm Hướng Tuấn Ngạn, chỉ để bảo anh ta cách xa cô Thẩm ra mà, như vậy mới khiến anh ta không dành phụ nữ với đại ca, cô làm vậy sai ư?

“Em. Ừm.” Quách Hiểu Lượng còn chưa nói hết đã bị nụ hôn của Tần Mộc Vũ chặn lại.

Nụ hôn của anh kéo đến vô cùng bất ngờ, anh nắm chặt lấy cằm cô, xoay một vòng đặt cô tựa lên tấm ván cửa.

“Ừm.” Bởi vì tình huống ngoài dự kiến khiến lưng nhức nhối, cô khẽ rên lên một tiếng đau. Vốn tưởng rằng anh sẽ buông cô ra, nhưng đầu lưỡi anh lại nhân cơ hội luồn vào bên trong khoang miệng. Qua thời gian, trong miệng cô ngập tràn mùi vị của anh, kinh nghiệm hôn môi của đại ca rất lợi hại, quần quýt lấy đầu lưỡi cô, hôn cô đến tê dại, trong đại não cùng xuất hiện khoảng không ngẩn ngui.

Chợt, bàn tay của anh dùng sức xé rách vấy rồi thăm dò bên trong nó, vuốt ve cơ thể mềm mại đến mê người.

Quách Hiểu Lượng sững sờ bắt lấy bàn tay anh trong trạng thái hốt hoảng.

“Um. Um.” Đại ca sao vậy, uống rượu rồi làm vậy đây à? Chẳng lẽ coi cô là cô Thẩm?

Bên môi bỗng dưng chạm phải sự ướt át và cái vị mằn mặn.

“Em khóc à? Tại sao lại khóc?” Anh nâng cằm cô lên, tựa như muốn cô giải thích rõ chuyện này.

“Không có. Không có.” Cô đâu thể nói rằng, mình đã khóc vì vui được có chứ? Quách Hiểu Lượng vội lắc đầu, nước mắt trên đôi má hồng càng làm nó long lanh lóng lánh, rồi cái chớp mũi ửng đỏ, đôi cánh môi sưng sẩy vì hôn, lúc này khiến cô mất đi mấy phần đáng vẻ con trai, dường như chỉ là một cô gái nhỏ bé đáng yêu mà thôi.

“Hừ, em và Hướng Tuấn Ngạn tới lui với nhau lâu như vậy, mà bây giờ em. Vẫn còn giả bộ kiểu liệt nữ trinh trắng sao?” Lời nói cợt nhả vừa ra khỏi miệng đã khiến cơ thể Quách Hiểu Lượng cứng đờ.

Cô thật sự không dám tin vào Tần Mộc Vũ trước mắt mình, chỉ trong thời gian một tháng mà sao người đàn ông trước mặt mình lại thay đổi chóng mặt như thế này?

Đôi môi đỏ của Quách Hiểu Lượng khẽ run, “Đại ca, anh. Anh làm sao vậy?”

“À, tôi làm sao vậy nhỉ? Tôi còn có thể làm sao nữa đây, loại phụ nữ nói một đằng nghĩ một nẻo như cô thì tôi có thể nói gì nhỉ?” Tần Mộc Vũ nheo đôi mắt nhỏ dài lại, nhếch vạnh môi mỏng lên, lúc này đây anh như một người chủ đầy quyền uy, còn Quách Hiểu Lượng chỉ là một kẻ làm thuê gánh vác rầu ria.

“Em.” Trong đôi mắt nhỏ chợt dâng lên hàng nước mắt, cho tới bây giờ cô không ngờ trong suy nghĩ của anh cô là người như vậy, cô cắn chặt môi, trên gương mặt cô thể hiện sự ngoan cố khiến Tần Mộc Vũ có cảm giác xa lạ, “Đại ca, nếu như. Nếu như anh cảm thấy em không hợp, vậy. hãy để em đi.” Nói xong, Quách Hiểu Lượng cúi đầu, nước mắt bất chợt rơi xuống bộ lễ phục màu đỏ như máu.

“Cô nói cái gì?” Chợt nghe thấy lời cô nói..., Tần Mộc Vũ trong lòng như có ai đó đang đè nặng lên vậy, đó là sự đau đớn hay khổ sở? Trước kia bao lần anh đuổi cô đi, cô đều mặt dày ở lại cho bằng được, nhưng bây giờ thì sao, vì một Hướng Tuấn Ngạn mà lại bỏ đi ư?

“Đem lời cô mới nói lặp lại lần nữa! Nói mau!” Tần Mộc Vũ nắm chặt lấy đầu vai cô, không quan tâm đến vẻ đau đớn hiện lên trên nét mặt.

Đối mặt với cơn giận của Tần Mộc Vũ, Quách Hiểu Lượng sợ rằng mình sẽ rơi nước mắt: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi đại ca.Em không thể giúp anh được rồi.” Mặc dù giờ đây cô đã xác định rõ quan hệ với Hướng Tuấn Ngạn, tuy nhiên điều đó không thể khiến cho Thẩm Hiểu Phỉ xuất hiện trước mặt đại ca, cô bó tay mất rồi.

“Quách Hiểu Lượng, thì ra mọi khi ở bên tôi cô đều dùng vẻ mặt ngu si dần dần giả tạo đúng không? Vừa lợi dụng tôi, vừa có thể moi thêm thẳng dần ông khác đúng không? Nói đi, trừ Hướng Tuấn Ngạn ra cô còn bao thẳng nữa?” Lúc này Tần Mộc Vũ đã hoàn toàn bùng nổ, anh đã tìm ỳnh lý do chính đáng để giải thích hành vi này, cho nên chỉ có thể đổ lỗi Quách Hiểu Lượng “lẳng lơ”. (== cả nhà anh mới lẳng lơ)

“Em không có. Em thật sự không có, đại ca, xin anh tin em.”

“Hừ, tin tưởng cô?” Tần Mộc Vũ hừ lạnh một tiếng, “Quách Hiểu Lượng, cô ở cùng với Hướng Tuấn Ngạn thì nói chuyện vui đến quay cuồng trời đất, cùng với tôi thì y như đang vướng bận đau khổ, giờ cô định giả bộ a nào nhìn?” Anh chịu đủ rồi.

“Em không có.” Quách Hiểu Lượng co rúm người lại, Tần Mộc Vũ như vậy thật sự dọa cô sợ hãi, “Đại ca à,em. lần này em đi sẽ không về nữa đâu. Em. A!”

Quách Hiểu Lượng còn chưa nói hết lời

109. Chương 109: Đèn Bù

Cả đêm chìm trong cơn kích tình, Tần Mộc Vũ đã quên anh muốn cô bao nhiêu lần từ lâu, chỉ biết rằng suốt một đêm này, anh không kìm chế nổi bản thân mình.

Trời còn chưa sáng, nhưng vì đau nhức Quách Hiểu Lượng đã sớm tỉnh lại, nhìn người đàn ông vẫn chưa tỉnh dậy, cô vội rón rén ngồi dậy, mới vừa xoay lưng lại toan tính cầm đồ rời đi.

“A!” Thì eo đã bị nắm chặt lấy, trực tiếp ngã lên giường.

“Đại ca.”

“Sao không nghỉ ngơi thêm một lát nữa? Không đau à?” Tần Mộc Vũ lật người đè lên người cô, khóe môi xuất hiện nụ cười, khiến cô có chút hiểu lầm.

“Không có. Không có, chỉ. Em tỉnh tương đối sớm thôi à.” Quách Hiểu Lượng ngượng ngùng vội vàng nghiêng đầu, không dám nhìn thẳng vào anh.

“Hả?” Ngón tay của anh chậm rãi lướt qua da thịt mịn màng trước ngực cô, anh cũng không ngờ cơ thể này của cô lại sung sướng như thế này, “Quách Hiểu Lượng, tại sao phải ở chung với Hướng Tuấn Ngạn?” Khi ngón tay di chuyển lên đỉnh ngực thì anh xấu xa nhấn nhấn một cái.

“Ừ.” Quách Hiểu Lượng nỗ lực chịu đựng lấy, nhưng tiếng rên rỉ lại thoát ra khỏi cổ họng.

“Nói thật.” Anh lại thêm vào một câu.

“Bởi vì. Bởi vì em.” Quách Hiểu Lượng bị ép buộc đối mặt nói chuyện trực tiếp với anh, nhìn trông mắt ngập tràn nghi vấn của anh, cô thiếu một chút nữa đã không khống chế được phát ngôn của mình, “Em không muốn nhìn thấy anh ấy và cô Thẩm ở chung một chỗ với nhau!” Cô ý muốn nói, không để cho Hướng Tuấn Ngạn quấy rầy anh và Thẩm Hiểu Phi, nhưng là bây giờ bây giờ Tần Mộc Vũ nghe mấy câu này lại nghĩ thành ý khác.

“Ha ha.” Thì ra còn là loại phụ nữ bá đạo như vậy, cô không muốn nhìn thấy, thì không thể thấy sao? Cô tại sao tranh giành với Thẩm Hiểu Phi? Hay là đang ghen.

Nghe tiếng cười lạnh thấu tâm can của anh, Quách Hiểu Lượng rưng rưng mắt, không hiểu nhìn anh, phản ứng của anh tại sao lại thế này? Tính huống quái gì đây.

“Đại ca, em.”

“Nếu cô không muốn nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ như vậy thì, vậy thì cô hãy ngoan ngoãn ở chung với Hướng Tuấn Ngạn đi nhé, hãy dùng. Thân thể của cô mà ôm lấy anh ta đi nhé.” Anh lại gần cô, giọng nói mập mờ.

Quách Hiểu Lượng sững sờ, ý của anh phải. Vậy hành động của anh tối hôm qua là cái gì? Gặp dịp thì chơi? Còn những thứ khác thì sao?

Tần Mộc Vũ chậm rãi đứng dậy, nắm áo ngủ bên giường khoác lên người.

“Mỗi phụ nữ bên cạnh tôi đều phải lên giường cùng tôi, cô cũng không ngoại lệ.” Anh xoay người, đi tới phòng tắm, “Nhưng mà, đừng tưởng rằng ngủ trên giường của tôi, thì có thể muốn làm gì là được đâu, đừng có quên thân phận của mình.”

Dứt lời, anh liền đi vào phòng tắm, chỉ trong chớp lát tiếng nước chảy rào rào truyền đến.

Quách Hiểu Lượng chậm rãi ngồi dậy, kéo lấy tấm chăn mỏng bao lấy thân thể của mình, nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt rơi xuống. Cô biết thân phận của mình, một giây cũng không có quên.

Đợi lúc Tần Mộc Vũ tắm tấp xong thì Quách Hiểu Lượng đã sớm rời đi. Nhìn phòng ngủ không một bóng người, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác phiền não, tại sao lại vậy? Bởi vì anh lâu rồi không nhìn thấy Thẩm Hiểu Phi ư?

“Mộ Ly, hôm nay em muốn đến công ty xem xét một lát, anh có cần đi không?” Sáng sớm, Mộ Ly đã vì Quý Linh Linh chuẩn bị một bữa sáng tình yêu, lúc này đây cô đang vòng tay quanh cổ của anh, thân mật đứng một bên. Vẫn còn mang tạp dề trên người, giờ đây có cảm giác như một người vợ đảm đang hiền đức vậy.

“Sao không ngoan như vậy, lại dậy sớm rồi này?” Mộ Ly kéo tay cô, lui người về phía sau một chút, thuận tay lôi cô vào trong ngực, còn Quý Linh Linh thì ngồi trên đùi của anh.

Cô ôm lấy cổ anh, trên mặt khó che đi nụ cười tươi tắn, cực khổ nhiều năm như vậy, công ty của cô cũng phải trình làng chứ, bây giờ nghĩ kỹ lại khiến cô hưng phấn muốn chết.

“Em rất ngoan mà, ngoan ngoan chờ bác sĩ kiểm tra thân thể này, ngoan ngoãn ở với anh này, bây giờ còn ngoan ngoãn chuẩn bị bữa sáng cho anh này, chẳng lẽ còn chưa được hả?” Cô cong môi hồng lên, đáng vẻ nũng nịu khiến Mộ Ly buồn cười.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt cô: “Về sau không cho phép em vào phòng bếp.”

“Em.” Thì ra anh đang nói cái này.

“Được rồi, em thấy anh gần đây khổ cực như vậy, cho nên mới muốn giúp anh chuẩn bị bữa sáng chứ bộ, anh mà ăn bữa sáng em làm là thể lực tăng gấp bội đấy.” Quý Linh Linh học lại đáng vẻ của anh, lấy tay vuốt vuốt vật râu nơi cằm anh, đã nửa tháng nay anh vẫn đi sớm về trễ, hôm nay cô tỉnh dậy sớm mà anh vẫn không hay không biết. Nhìn bộ dáng của anh, trong lòng của cô giống như mất cảm giác vậy.

Mộ Ly cụng đầu cô: “Chờ đến khi anh qua cái khoảng bận rộn này là được rồi, gần đây có một chuyện quan trọng cần được điều tra, quan hệ đến anh.”

“Hả?” Nói được nửa câu, thế nhưng anh lại dừng lại.

“Hôm nay đến công ty, em chuẩn bị kỹ hết chưa? Có dùng biện pháp gì khác không?” Mộ Ly kéo tay của cô qua, giữ trong lòng bàn tay mình, vỗ về chơi đùa.

“Có chứ, anh xem này, em có mặc áo chống phóng xạ này, còn có giày đế đế bằng nữa này, bộ váy anh mua cho em này, em còn cả quần ở trong nữa này, di Lâm có chuẩn bị cho em nước dinh dưỡng rồi, tóm lại, tất cả đều chuẩn bị xong xuôi.” Cô tiến lên trước, khe khẽ cắn cắn khóe môi anh. Cô như học sinh tiểu học vậy, giới thiệu từng món đồ trong cặp của mình cho anh xem.

Mà buổi cô nói chuyện đối với Mộ Ly mà nói, hình như rất được. Thấy khóe miệng anh mỉm cười, nhìn đáng vẻ cô hạnh phúc vui mừng anh cũng nhẹ nhõm đi vài phần, trong lòng mặc dù có một nỗi lo hơn nữa thì cũng sẽ biến thành hư không.

“Gần đây thời tiết chuyển lạnh, em chuẩn bị mũ chưa? Cả bao tay nữa?”

Nghe anh nói vậy, Quý Linh Linh bắt đầu cảm giác đầu mình to ra thêm vài phần, lại đến rồi lại đến rồi, anh lại cách ly mình với đám người nguy hiểm rồi.

“Cực kỳ à, em chỉ đến công ty thôi mà, em không phải người thủy tinh đâu.” Quý Linh Linh nâng tay nhỏ che cái miệng của anh, “Anh cảm lạnh quá rồi đấy, nếu như anh còn như vậy, em không dám cam đoan qua hai mươi năm nữa, em sẽ không mang con đi tìm tên mặt trắng khác đâu đấy.”

Mộ Ly ôm lấy đồ trong tay cô, gõ lên trán cô một cái: “Em nghĩ ngon quá đấy, có anh rồi, còn dám nhớ thương người đàn ông khác.” Trong giọng nói mặc dù toàn sự bất mãn, nhưng anh vẫn ôm cô vào vòm ngực.

“Mẹ nó, anh thích bạo lực quá rồi đấy, ai cho anh cảm lạnh như vậy chứ, như cái bà già.”

“Anh vốn dĩ là ông già nhà em mà.”

“Anh.” Quý Linh Linh nhìn chăm chăm anh, nụ cười kiềm chế lại, gương mặt toàn vẻ khó chịu, mỗi lần cãi nhau thì anh đều chiếm về trên, quá bất mãn mà. “Ông già à, ông già ơi, xem anh già quá rồi kìa.”

“Ha ha, anh sẽ không già nhanh như vậy đâu, anh sẽ chờ em.” Nói xong, liền áp môi lên miệng cô, anh nhẹ nhàng mà linh hoạt hôn lấy cô, còn Quý Linh Linh lúc này cũng rất phối hợp, đưa đầu lưỡi ra, để cho anh chậm rãi nhắm nháp.

Cho đến khi Quý Linh Linh thở hồng hộc vì thiếu khí thì Mộ Ly mới ngưng động tác của mình.

“Hà. Không được, về sau không cho như vậy đâu, em.tức ngực quá.”

“Đồ ngốc, em cũng không biết cách lấy hơi à?”

“Gi chứ, mỗi lần anh làm vậy em đều quên sạch rồi còn đâu.” Quý Linh Linh nói mấy câu này là thật, mỗi lần khi Mộ Ly nghiêm túc hôn thì cô đều quên sạch trơn, cho nên khi đó cô đều như xích tuột khỏi bánh xe, không còn lấy tí hơi.

“Xem ra chúng ta phải tập luyện nhiều hơn mới được, như vậy em mới biết cách lấy hơi.”

“Anh. Được rồi, anh nhìn râu ria anh kìa, chưa cạo sạch đấy, bẩn quá đi.” Quý Linh Linh kéo tay của anh ra, chậm rãi đứng lên khỏi người anh.

“Làm cái gì đấy?” Quý Linh Linh kéo tay anh đi chỗ khác.

“Đi cạo râu chứ đi đâu, chẳng lẽ em để mặc anh như thế này đi ra khỏi cửa hả?”

“Ồ.” Mộ ly đứng đấy, để cô kéo tay đi vào toilet.

“Kem cạo râu, dao cạo râu.” Quý Linh Linh vừa vào toilet, đã bắt đầu tìm đồ, “Còn thiếu thứ gì không nhỉ?”

“Còn thiếu một thứ.”

“Hả?” Quý Linh Linh còn không chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã ép lưng Quý Linh Linh lên cửa phòng, Mộ Ly đưa bàn tay không ở yên cỗi tạp dề cô xuống, thuận tay cởi bỏ hết nút áo sơ mi trên người cô ra, cứ như vậy, làn da trắng hồng hiện ra trước mắt anh.

“Này!” Quý Linh Linh thở hắt một cái, khẽ vỗ tay của anh, “Làm cái gì đấy hả? Em bảo anh đi cạo râu mà.”

“Em cạo thì cạo đi, đừng ngó anh.” Nói xong, bàn tay tìm tòi, nơi đây đã bị anh nắm chặt.

“Ừ.Đừng lộn xộn.” Quý Linh Linh đỏ mặt, nhỏ giọng bảo anh, sớm biết thế này thì lên lầu luôn cho rồi, nếu như bị những người khác nghe được, thì mắc cỡ chết mất.“Ồ. Tên vô lại này! Không cho anh dùng sức như vậy.” Cô cố gắng đè nén âm thanh của mình.

“Mau cạo râu đi em, nếu không lát nữa bọn mình trễ giờ đó.” Mộ Ly khom người xuống, tay miệng cùng sử dụng, anh đúng thật là tên ác bá lợi hại mà, mình thư thái nhưng cô thì làm sao đây? Một người nào đó giờ đang khóc không ra nước mắt.

“Ngẩng đầu lên.”

Mộ Ly ngẩng đầu lên như cũ.

“Xem anh đi, còn dính nước miếng đây này.” Quý Linh Linh đặt một cánh tay lên vai anh rồi nhón chân lên, dùng lưỡi liếm sạch sẽ nước miếng xung quanh miệng giùm anh.

Mộ Ly neoh mắt lại, xuất hiện nụ cười xấu xa, cô gái nhỏ này đã học được thói quen xấu từ anh rồi đây.

“Không được lộn xộn đấy, anh bắt đầu chà sát cho em.” Quý Linh Linh nén cười trừng mắt nhìn anh một cái, tay bắt đầu hoạt động.

Động tác của cô có chút vụng về, so với Mộ Ly thì chắc cô phải báỉ anh làm giáo viên rồi, có trời mới biết giờ này anh làm cho cô rất thoải mái.

“Ừm. Nhẹ một chút.” Quý Linh Linh lấy tay dấm lên bả vai anh, mảy nhíu lại, anh cứ tiếp tục như vậy nữa thì công việc trên tay cô chắc hẳn không tiếp tục được nữa rồi.

Nhưng dù miệng bảo thì tay kia vẫn không an phận, từ từ lần mò lên vùng bụng của cô.

“Ừ ~” đột nhiên Mộ Ly kêu đau một tiếng.

“A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Một vết rạch có máu bên góc trái môi dưới anh xuất hiện, Quý Linh Linh hốt hoảng vứt bỏ dao cạo râu trong tay, lấy giấy cầm máu ngay cho anh.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em ngốc quá, ngốc quá mà!” Quý Linh Linh nghẹn ngào vừa nói vừa lấy tay lau đi vết máu cho anh.

Nhìn dáng vẻ đau lòng của cô mà Mộ Ly không đành lòng nổi: “Được rồi, chỉ một vết rách nhỏ thôi mà, không có gì đâu em.” Anh kéo tay cô, cầm lấy khăn giấy trên tay cô, tự mình đặt lên vết thương. Cái cô gái nhỏ này càng ngày càng nhạy cảm, có tí xịu mà phản ứng thành thế.

“Nhưng.” Gương mặt đẹp thế này mà có sẹo thì biết làm sao, “Nhưng.” Nước mắt đã tuột xuống, là tự trách.

Bàn tay lớn lớn của anh sờ lên tóc cô: “Về sau nếu có thời gian rảnh thì anh sẽ giúp em học cách cạo râu nhé.” Đề xuống một lát, anh thấy không có gì nữa thì vứt giấy đi.

“Anh.”

Bàn tay to của anh đặt ở bên eo cô: “Hư! Đền bù anh nhé.” Giọng nói nhỏ nhẹ đầy từ tính.

“Em. Ô.” Và giọng nói khác lại ngập trong sự dịu dàng.

Bàn tay nhỏ lại đánh lên lưng anh, bọt cạo râu trên miêng anh còn chưa có lau đi mà.

110. Chương 110: Tiểu Tiểu Tinh – Tiểu Tiểu Tinh

Khi Quý Linh Linh đến công ty thì đã sắp vào giờ trưa, vừa vào ký túc xá thì thấy Hạ Giản Dao đang đi cùng với mấy người khác, hình như đang chỉ dẫn lắp đặt thiết bị.

“Giản Dao.”

“Linh Linh!” Hạ Giản Dao đầu mang nón an toàn, vừa thấy được cô thì vẻ mặt rất kinh ngạc.

” Giản Dao, đoạn thời gian này sẽ phải vất vả cho cậu rồi.” Quý Linh Linh đi tới bên người cô ấy, trong giọng nói là sự áy náy.

“Đừng nói thế mà, bây giờ cậu là mẹ rồi, nên cậu là lớn nhất. Lẽn luôn cái vai trò lớn sáng khoái thế này sướng quá trời, mình còn kích động đây này. Giờ mình làm nhiều một chút, sau khi cậu sinh em bé xong, cậu về làm lại hết là được chứ sao.” Hạ Giản Dao kéo cánh tay của cô, thân thiết nói chuyện.

“Có lời này rồi, mình phải làm phiền cậu thôi.” Quý Linh Linh tựa đầu lên người cô ấy, ” Giản Dao, đại khái mấy ngày nữa mới bắt đầu công việc?”

“Ừ, để mình tính thử. Hiện tại bên trong đã xong hết rồi, còn lắp đặt thiết bị nữa thôi, muốn tu sửa hết cả phòng thì chắc cỡ một tuần nữa là xong.” Hạ Giản Dao đếm đếm ngón tay.

“Còn có một tuần lễ à, vậy mình cảm thấy chúng ta nên thông báo với khách hàng trước đi, lúc bọn mình chính thức bắt đầu hoạt động cũng vừa lúc, được không?” Quý Linh Linh suy nghĩ.

“Được đấy, như vậy đến lúc khai trương thì chúng ta có thể nắm danh sách rồi. Ôi chao, bây giờ nghĩ thôi mà cũng cảm thấy hưng phấn rồi này.” Lòng Hạ Giản Dao tràn đầy vui vẻ.

“Giản Dao này, hỏi cậu một chuyện, cậu dẫn theo mấy động nghiệp ở IDE tới đây à?” Quý Linh Linh hạ thấp giọng hỏi.

Hạ Giản Dao kéo cánh tay cô đi ra ngoài: “Linh Linh, mình cảm thấy Tổng giám đốc Lãnh lần này bị xuất huyết não rồi.”

“Nói gì?”

“Anh ấy ỉnh sáu vị đồng nghiệp, hơn nữa đều là mấy nhân vật quan trọng của IDE đó, trên tay bọn họ còn có người chủ chốt đấy kia.”

Quý Linh Linh hoảng hốt, cảm thấy trên đầu chim hót bay qua bay lại liên tiếp. Lành Dạ Hi lần này quá hào phóng rồi, kiểu này thì sao cô cạnh tranh công bằng với anh ấy đây nhỉ?

“Linh Linh, cậu và Tổng giám đốc Lành.”

“Chồng của mình là Mộ Ly!” Quý Linh Linh không đợi cô hỏi hết câu đã đáp ngay vấn đề.

“Hả.” Hạ Giản Dao sững sờ, nhìn phản ứng đột ngột của Quý Linh Linh, mặt bất chợt lộ vẻ lúng túng: “Mình. Mình không có ý gì khác cả!” Cô nhiều chuyện rồi, thấy sắc mặt Quý Linh Linh vậy cũng không tiện hỏi thêm gì nữa. “Cái đó. Linh Linh, cậu và Mộ Ly bao giờ thì kết hôn?” Hạ Giản Dao tìm đề tài để cho cô ấy thả lỏng một chút, nhưng không rằng, câu hỏi này càng khiến sắc mặt Quý Linh Linh càng khó coi.

Cô nhếch môi, sắc mặt có chút tái nhợt: “Bọn mình không dự định kết hôn.”

“A. xin lỗi cậu, ngại quá. Mặc dù mình biết rõ hoàn cảnh của Mộ Ly, nhưng lại quên mất anh ấy không thể như vậy.” Hạ Giản Dao không biết cách nào có thể hóa giải sự lúng túng trong khoảng thời gian này.

“Ừ.” Quý Linh Linh nhìn cô, miễn cưỡng nở nụ cười.

” Giản Dao, vấn đề khách hàng thì để mình thông báo cho, bên này thì làm phiên cậu quản lý một chút nhé, mình. mình muốn đi về trước, mình còn một số chuyện chưa làm xong.” Quý Linh Linh cố nén cảm xúc bên trong mình xuống.

“Được rồi, có cần mình đưa cậu về hay không, nhìn sắc mặt cậu không được tốt cho lắm.” Hạ Giản Dao lo lắng hỏi.

Quý Linh Linh nhìn cô ấy cười cười, chợt đưa tay ôm bụng theo bản năng: “Không cần đâu, tự mình về là được rồi, cảm ơn cậu nhé Giản Dao.”

“Cậu khách sáo quá rồi đấy, bọn mình bây giờ cũng coi như nửa đối tác rồi mà.”

“Ừ. Vậy mình về trước nhé.”

“Được, đi đường cẩn thận một chút.”

Quý Linh Linh cúi thấp đầu, trong lòng là mất mát, khiến bước chân cô trở nên nặng nề vô cùng. Kết hôn, lúc nào thì cô mới có thể kết hôn nhỉ, Mộ Ly chưa từng cầu hôn cô, thì kết hôn lấy đâu ra? Nghĩ tới đây, Quý Linh Linh vừa đi ra khỏi cửa công ty, nước mắt liền rơi xuống.

“Cô chủ, tôi. Chúng ta trở về đi ạ.”

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, nhìn tài xế Tiểu Trương của mình. Cô lấy tay chùi đi nước mắt: “Cậu trở về trước đi, tôi còn một số việc cần làm.”

“Nhưng cô chủ.” Cậu Mộ đã dặn dò anh, phải đưa cô chủ về nhà sau khi rời công ty.

“Chẳng lẽ lời tôi nói cậu không nghe sao?” Quý Linh Linh ngất mặt lên, giọng nói vừa cứng vừa mang chút uất ức.

“Nghe ạ! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô chủ, tôi.” Tiểu Trương vừa thấy tình hình này thì rối ben ngay lập tức, nếu như cô chủ mắng anh mấy câu thì còn may, nhưng anh mới nói thế mà khiến cô khóc mất rồi, anh biết ăn nói sao với cậu Mộ đây?

Quý Linh Linh không để ý đến cậu ta nữa, tay cầm túi xách, chân tăng cường bước đi.

Xong rồi! Tiểu Trương gấp đến độ dậm chân, làm thế nào, làm thế nào đây? Đứng hoảng hốt đứng hoảng hốt! Tiểu Trương bình tĩnh tâm trạng của mình, sau đó lấy điện thoại di động ra, rồi hít một hơi thật sâu, run run rẩy rẩy bấm số cậu Mộ.

“Mộ. Cậu Mộ.”

“Cô chủ thế nào rồi?” Mộ Ly vừa nghe thấy tiếng cậu ấy thì lạnh lùng hỏi han.

Cậu Mộ cũng quá nhạy bén mà, Tiểu Trương thâm than trong lòng.

“Cô chủ, cô ấy. Không chịu về nhà, còn Còn khóc nữa. Cậu Mộ, Cậu Mộ à!” Tiểu Trương sững sờ nhìn màn hình điện thoại di động của mình, lần này cậu xong là cái chắc rồi, Cậu Mộ trước giờ chưa từng cúp cuộc gọi của mình mà? Phải lập tức đuổi theo cô chủ mới được.

Quý Linh Linh đi dạo quanh trên đường, thấy hẻm nhỏ liền quẹo cua, đi thêm một đoạn đường thì thấy một khóm hoa tím, cô ngồi xuống đó. Không biết mình đang ở đâu, chỉ biết rằng lòng mình đang đau nhói mà thôi.

“Chị ơi, cho chị giấy này.”

“Cám ơn em, cô gái nhỏ.” Quý Linh Linh đang khó khăn vì quần áo đã bị dơ, lúc này lại xuất hiện một cô bé gái dễ thương bên cạnh, cũng ngồi bên khóm hoa y như cô.

“Chị ơi, tại sao bụng chị lớn thế, có phải do chị ăn nhiều quá không?”

Đang lúc nghĩ ngợi, cô bé nọ nghiêng đầu lên tiếng tò mò hỏi chuyện, hai con mắt trong suốt to tròn chớp chớp, còn mặt thì đầy vẻ thắc mắc.

“Chuyện này. Ha ha.”

“Cha nói rằng, còn nhỏ thì không được ăn quá nhiều, nếu không bụng sẽ lớn như vậy nè, chị ơi, sau này chị đừng ăn nhiều nữa nha.” Cô bé nhỏ, ngoe cái đầu, miệng nói tỉnh queo.

“Ha ha.” Quý Linh Linh khẽ đưa tay vuốt tóc cô bé, “Ừ, chị biết rồi. Sao em lại ở đây, người nhà em đâu rồi.”

“Em mới ở nước ngoài về, sau đó chú em lạc mất em.” Cô bé nhỏ làm vẻ bất đắc dĩ, nhưng chẳng lẽ nó không nhận ra chuyện mình vừa nói có mức độ nghiêm trọng thế nào sao?

“Mất?” Ai chao, bởi vì quay đầu quá nhiều, khiến bụng cô hơi đau.

“Chị ơi, chị làm sao vậy?” Cô bé nhỏ vội đưa tay ra, giúp cô xoa bụng.

“Không có gì đâu em, chỉ là đau bụng tí thôi. Chị gái giúp em gọi cho chú cảnh sát nhé, em đừng lo, chú em chắc sẽ tìm thấy em nhanh thôi.” Quý Linh Linh vội vã tìm điện thoại trong túi xách.

“Không cần ạ.” Cô bé kéo tay cô, “Chú em biết rất rõ chỗ này rồi, em cứ ngồi im ở đây là được, lát nữa bọn họ làm gì cũng tìm thấy ngay ấy mà.” ()

Quý Linh Linh nghe câu này thì không khỏi sửng sốt, có nghĩa là, nó thường xuyên bị ném ư?

“Chị à, đừng lo cho em..., thật ra thì em có số điện thoại của ba, nhưng em lại không muốn cho ông ấy.” Cô bé nở nụ cười, nhưng trên khuôn mặt lại hiện vẻ không hài lòng.

“Em không sợ ba mình lo sao?” Quý Linh Linh ôm lấy cô bé, để nó tựa vào bên cạnh mình. Nhìn dáng vẻ của cô nhóc, cô cũng đang suy nghĩ một chuyện, mình cũng muốn có một con nhóc đáng yêu thế này.

“Ba em xấu lắm, ông ấy không có thương yêu em gì cả. Chú em nói á, ba chỉ thích phụ nữ đẹp thôi, không thích mấy con nhóc con.”

Thối phù một tiếng, Quý Linh Linh bật cười, cô nghĩ chú con bé có chút “tàn nhẫn” rồi đấy.

“Ngaoan nào..., ông ấy là ba em mà, sao ông ấy lại không thương em chứ? Nói cho chị biết, tên em là gì đi.” Quý Linh Linh yêu chiều nhìn cô nhóc trước mặt mình, nhìn sơ thì nó có vẻ 5-6 tuổi gì đấy, nhưng nghĩ kỹ thì có vẻ hơi bị chững chạc.

“Chị, em tên là Tiểu Tiểu Tinh.” (Mình tính gọi là Tiểu Tinh, nhưng bản Trung để , có 2 chữ Tiểu =__=)

“Ừm, Tiểu Tiểu Tinh, tên hay lắm. Mặt mũi em cũng đáng yêu, mà tên cũng dễ thương nốt.” Quý Linh Linh nhẹ nhàng xoa xoa hai má con bé, “Chị nghĩ rằng cha em rất thương yêu em, chị ở đây chờ chú tới tìm em được không?”

“Ừ được, trên người chị thơm quá, có mùi của mẹ nữa nè.” Tiểu Tiểu Tinh vươn hai cánh tay nhỏ ra ôm lấy cánh tay Quý Linh Linh, khuôn mặt nhỏ nhắn áp lên da cô, vô cùng thân thiết.

“Ha ha.” Chẳng lẽ cô chưa sinh con mà có con rồi hả ta?

“Rùng rùng.Rùng rùng.” Quý Linh Linh lấy điện thoại ra, nhìn dãy số thì nhú mày lại.

“Chị ơi, sao không nghe điện thoại vậy?”

Ồ.

“Ha ha, nghe chứ.”

“A lô.”

“Em không có chuyện gì đâu, chẳng qua rảnh rồi tí nên đi dạo thôi mà.”

“Không có chuyện gì đâu mà..., em có thể có chuyện gì chứ? Một người rảnh rỗi như em thì có chuyện gì chứ, đúng không?”

“Được rồi mà, không nói chuyện, cúp máy đây.”

Quý Linh Linh nói có mấy câu mà mắt đỏ hoe.

Tiểu Tiểu Tinh nghiêng đầu nhìn cô.

“Chị ơi, chị thất tình hả? Bạn trai chị vì thấy chị bụng lớn nên chia tay hả?”

Phút chốc mặt toàn vạch đen. (còn Bỉ ta thì ngồi cười)

“À, không. Không phải.”

“Ba ơi!”

“Hả?”

“Ba, ba đến đón con thật hả?” Không đợi Quý Linh Linh phản ứng kịp thời, Tiểu Tiểu Tinh đã nhảy xuống khỏi bồn hoa, chạy ra sau lưng cô. Cô cũng xoay người nhìn lại, nhưng thấy người vừa tới, cô đứng hình ...Mộ Ly?

“Ba à, ba thật là xấu mà, không tới đón Tiểu Tiểu Tinh, chú ngốc thì để lạc mất con.” Mộ Ly khom người bế cô nhóc lên, còn Tiểu Tiểu Tinh không ngừng oán trách.

“Ba sẽ dạy bảo lại chú ngốc giùm con nhé, đừng giận nữa nhé?” Mộ Ly lấy tay véo cái mũi nhỏ của cô nhóc.

Quý Linh Linh nhìn mà ngây người, cái cảnh này sao. anh ấy lúc nào học được tình yêu thương của cha vậy, hài hòa làm sao.

Cô đứng lên, cái cảnh tượng hài hòa này hình như không có quan hệ đến cô. Cho tới bây giờ cô cũng không biết rằng, anh ấy đã có một đứa con gái lớn đến vậy, và anh lại không nhắc qua với cô. Nếu như không gặp tình huống ngày hôm nay, thì đến bao giờ anh mới nói ra? Còn bảo mình là lần đầu tiên của anh, mà con gái thì lớn tần này!

“Em đi đâu đấy?” Đang lúc cô bước đi thì Mộ Ly tóm lấy cánh tay cô.

Quý Linh Linh xoay người cười nói: “Trở về nhà của chính tôi!”

“Đứng lại.”

Mộ Ly vòng lấy vai cô: “Nhà của em không phải hướng đó.”

Quý Linh Linh đẩy tay của anh ra, ngửa đầu nhìn anh ấy: “Nếu như hôm nay tôi không phát hiện, thì cuộc đời này tôi vẫn mãi là người thứ ba mất rồi, tôi còn ngu ngốc sinh con cho anh nữa cơ chứ?”

Lần này, cô không còn rơi nước mắt. Mộ Ly, coi như anh quá lợi hại, một cái giấy hôn thú đã dụ dỗ được cô. Không kết hôn, anh ấy căn bản không dám kết hôn là đúng mà! Ông trời đúng là có mắt, anh càng giấu bao nhiêu thì ông ấy lại giúp tôi phơi bày nó bấy nhiêu.

111. Chương 111: Mộ Ly Giáo Hoạt

“Đừng lộn xộn nữa.”

Quý Linh Linh nổi điên, vừa mới giơ tay lên đã bị Mộ Ly tóm lấy.

“Tôi lộn xộn ư?” Quý Linh Linh oán hận nhìn anh, “Được, tôi lộn xộn đấy, buông tay ra mau!”

“Không buông.” Giọng Mộ Ly không lớn, tay quả thật đã nắm được ngay, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho cô.

Hai cánh tay bé xíu của Tiểu Tiểu Tinh vòng quanh cổ Mộ Ly, một đôi đôi mắt to và sáng ngời nhìn hai người không chớp.

“Tên vô lại này! Bây giờ tôi sẽ đi phá đứa bé này, từ giờ chúng ta không có nửa phần quan hệ với nhau!” Quý Linh Linh càng nói thì nước mắt rơi càng nhanh, cô suy nghĩ trăm ngàn nguyên nhân, nhưng chưa từng nghĩ đến nguyên nhân này cả.

“Em phá con đi thì anh biết làm sao?” Mộ Ly làm như không cần cô, chỉ hỏi lại một câu.

“Anh có thể đừng giả tạo nữa được không? Giờ thì tôi biết rồi, không có ai thì thương tá Mộ anh đây sẽ càng đồng kích phải không, tôi xui xẻo quá phải không? Để cho cho gặp anh, rồi còn yêu anh nữa chưa. Ha ha, anh rõ ràng là. . . . là quá đáng mà.” Quý Linh Linh nâng tay lau đi nước mắt.

Khóc, có gì phải khóc hả trời, chuyện này nếu như đặt vào lúc trước thì coi như lừa cưới đúng không? Cô sợ cái gì chứ, lừa thì đã lừa rồi còn khóc.

Mộ Ly liền nghiêm mặt, không nói câu nào.

Người tới người lui, lúc đi ngang qua họ đều dừng mắt nhìn một lát. Một anh chàng tuấn tú, ôm một cô nhóc đáng yêu trong lòng, trước ngực còn có một cô gái đang khóc thút thít, nhìn cảnh này, sao thấy ấm áp thế nhỉ?

“Mẹ, đừng khóc mà.” Tiểu Tiểu Tinh nhìn dáng vẻ không biết làm gì của ba mình mà trong bụng thở dài, vẫn phải nhờ cậy vào đứa nhóc như mình rồi.

Tiểu Tiểu Tinh đưa cánh tay bụ bẫm kéo kéo Quý Linh Linh: “Mẹ, mẹ là vợ của ba đúng không?”

Nghe vậy, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy trong đầu loạn xì ngầu lên, cái quái gì thế? Chẳng lẽ cô là bà hai? Còn là bà nhỏ ?

“Mẹ, bỗng bỗng con.” Tiểu Tiểu Tinh giang hai cánh tay ra, ý bảo Quý Linh Linh bỗng.

Quý Linh Linh vô tội nhìn Mộ Ly vô số tội, có ai giải thích giùm tôi không?

“Tiểu Tiểu Tinh không được quậy, trong bụng mẹ có em bé, nếu bỗng con sẽ làm đau em bé đấy.” Mộ Ly ôm chặt lấy Tiểu Tiểu Tinh, nói rõ ràng.

“Gì ạ? Ba ơi, bụng mẹ to như vậy là do có em bé hả ba?” Tiểu Tiểu Tinh kinh ngạc, kiểu như mới phát hiện ra một vùng đất mới í. “Tiểu Tiểu Tinh cũng từ trong bụng chui ra ngoài đúng không ba? Ba, nói nhanh đi, nói nhanh đi mà.” Tiểu Tiểu Tinh dùng tay nhỏ đẩy đẩy vai anh, trên khuôn mặt nhỏ viết rõ hai chữ vội vàng.

“Ừ.” Mộ Ly chỉ có thể đáp lấy một tiếng.

“Woa hạnh phúc quá đi, mẹ ơi, trong bụng mẹ là em gái hay em trai vậy ạ?”

Bởi vì Tiểu Tiểu Tinh, nên cảm xúc giữa hai người to đầu này đã dịu hẳn đi.

Mặc dù Quý Linh Linh vẫn còn tức Mộ LY, nhưng nhìn Tiểu Tiểu Tinh vô hại trước mặt mình, cô cũng dịu dàng lại.

“Ngoan nào, bây giờ còn chưa biết con à.”

“Vậy sau này mẹ sinh em bé rồi có cho con chơi với nó không mẹ?”

Quý Linh Linh liếc mắt nhìn Mộ Ly, khẽ cắn môi, trong ánh mắt vẫn mang cơn giận, cô không đáp lời bé.

“Ba ơi ba, sao mẹ không trả lời con vậy, có phải mẹ không thích Tiểu Tiểu Tinh không?” Nói xong, mặt con bé y như thời tiết bốn mùa, bỗng chu miệng khóc thút tha thút thít, “Ba ơi, mẹ không thích Tiểu Tiểu Tinh, vậy ba sẽ đem con qua Mỹ lại phải không? Tiểu Tiểu Tinh không muốn đi đâu, bên đó chỉ có chú ngốc, không có ba ”

Mộ Ly cùng Quý Linh Linh đều sững sờ, Tiểu Tiểu Tinh khóc ầm ức nơi đầu vai Mộ Ly.

“Ba. Tiểu Tiểu Tinh sẽ ngoan mà, đừng đưa con qua đó được không ba?” Bé nắm thật chặt lấy áo vest Mộ Ly, còn đem nước mắt nước mũi chà hết lên áo sơ mi bên trong.

Mộ Ly có chút vô lực nhìn Quý Linh Linh, mà cô thì đau lòng.

“Tiểu Tiểu Tinh, đừng khóc, đừng khóc mà con.” Quý Linh Linh thấy con trẻ khóc nên lòng có chút khó chịu.

“Mộ Ly à? Tiểu Tiểu Tinh! Ôi trời, chú tìm thấy con rồi. ” Đang lúc ấy thì một người đàn ông tay cầm hành lý từ đằng xa chạy tới.

“Chú ngốc ơi!” Vừa thấy ai kia tới thì Tiểu Tiểu Tinh dang hai tay ra.

“Này, Tiểu Tiểu Tinh, không phải chú bảo đứng đó sao? Thế nào mà chạy tới đây hả?” Ngụy Như Lễ vội vàng thả hành lý trong tay ra, ôm ấp Tiểu Tiểu Tinh.

“Ngụy Như Lễ, tốt nhất anh nên giải thích cho tôi!” Nhìn thấy người tới, sắc mặt Mộ Ly càng thêm lạnh, kể từ khi cái con người này trông coi con gái mình, anh ta đã để lạc nó vô số lần.

“Chú ngốc, giải thích cho ba đi!” Tiểu Tiểu Tinh vòng tay ôm cô chú ấy, hai mắt nhỏ đỏ đỏ, vừa nói vừa sụt sịt cái mũi.

“Tôi. Tôi.” Anh làm sao có thể nói cho Mộ Ly mình đi tán gái được chứ? Không thể, nếu nói ra mình sẽ bị đánh tàn phế mất. “Chuyện này. Chuyện này. Đây là Cô chủ à?”

Khốn, khả năng đổi đề tài của chú giỏi quá đó!

“Chú ngốc, ba có lời muốn nói với mẹ, chú dẫn con đi ăn kem nhé ?” Tiểu Tiểu Tinh tự nhiên thêm ăn.

“Được chứ, Tiểu Tiểu Tinh nhà ta thích ăn kem nhất mà, chú dẫn con đi nhé! Mộ Ly, chúng ta đi trước, Cô chủ, gặp lại sau ạ!” Ngụy Như Lễ sợ Mộ Ly bắt bẻ nên vội vã nhắc hành lý, chạy biến như bay.

Đợi đến khi người kia đi, Quý Linh Linh giãy tay cô ra: “Anh còn ở đó mà đóng kịch, buồn tôi ra!”

“Lộn xộn chưa ngán à?” Mộ Ly không buồn tay ra, còn dùng hai tay ôm cô vào lòng.

“Mình tôi lộn xộn sao? Anh đã có con, còn gạt tôi? Giờ bị tôi phát hiện ra rồi, còn giả làm người không biết gì ư? Mộ Ly, tôi thật sự không biết trái tim của anh là gì!” Giọng nói Quý Linh Linh toàn mang sự trào phúng “Tôi sẽ đi phá thai ngay bây giờ, khỏi phiền anh ở nhà lo nghĩ.”

“Quý Linh Linh, không được nói phá thai lần nữa!” Mộ Ly gầm nhẹ một tiếng.

Cô ngược đầu, nước mắt lại không giữ được rơi xuống lần nữa, anh mắng cô ư?

“Anh buông tôi ra, buông ra mau! A. Đau quá.” Quý Linh Linh mới vừa mới phản kháng tí xíu thì bụng lên cơn đau, cô khổ sở gặp người lại.

“Quý Linh Linh! Quý Linh Linh?” Mộ Ly bị cô dọa sợ, anh vội vã bế cô lên, “Ngốc quá đi, Tiểu Tiểu Tinh là con nuôi của anh, đừng có ồn ào nữa mà!”

“Anh.Anh nói cái gì?”

“Đồ ngốc! Anh nói lại một lần nữa, sau này đừng hỏi thêm, Tiểu Tiểu Tinh là con gái nuôi năm năm trước anh nhặt được trên đường về nhà. Đúng là phụ nữ, em hiểu chưa hả? Ban nãy anh không nói ra, là do sợ con bé Tiểu Tiểu Tinh đau lòng thôi!”

“Em.”

“Không được phép nói gì!” Mộ Ly tức đến đỏ mắt, “Bụng còn đau không?” Chả dượng tẹo nào, hỏi cái này làm gì chèn ép thế chứ?

“Anh không đối xử tệ với em thì nó không đau nữa.” Quý Linh Linh rụt cổ lại, nghiêng mặt nói qua.

“Đừng cử động lung tung! Bây giờ bọn mình đi kiểm tra tổng quát cơ thể!” Bá đạo, còn chưa từng thấy thời điểm người đàn ông này bá đạo như vậy, chẳng lẽ câu Phá thai” kia kích thích được anh ấy?

“Nhưng.tại sao bởi vì một câu nói em phải tin tưởng anh?”

“Quý Linh Linh, em đừng ép buộc anh giận có được không?” Mộ Ly hung dữ, anh ôm cô, hai người tựa sát vào nhau, cho nên cô có thể cảm nhận được cơn giận của anh.

“Anh lừa cưới? Rồi có hỏi em không?”

“Lừa cưới?” Mộ Ly giờ đây thật sự muốn bóp chết cô “Được, hôm nay chứng minh Tiểu Tiểu Tinh là con nuôi của anh, còn em. Hôm nay phải phục vụ anh! BẮNG MIỆNG!”

“Hừ, anh cứ chứng minh, không chỉ dùng miệng, lấy cái gì cũng được, phục vụ anh vô điều kiện! Nhưng nếu anh không chứng minh được, quỳ xuống cho em, rồi em bỏ đi!” Quý Linh Linh lạnh mắt nhìn lại.

Mộ Ly lại một lần nữa ôm chặt cô: “Muốn rời xa anh, rồi tìm thêm mấy tên khốn khác ư? Quý Linh Linh, em chết ý nghĩ này đi. Đời này em là của anh, kiếp sau hay kiếp sau nữa đều của anh.”

“Anh có khả năng kia à?” Quý Linh Linh khiêu khích không chút kiêng kỵ, con bé này, đừng có ngốc thái quá, đừng tưởng chọc giận được Mộ Ly thì không nghĩ đến hậu quả nhé.

Mộ Ly lạnh lùng nhìn cô một lát, nhưng cái lạnh lùng ấy lại hóa thành cơn nước ầm ngay lập tức: “Em yêu à, đừng cãi lại nữa, lo giữ sức đi nhé!”

“Anh... chứng minh trước cái đã, chuyện đó tính sau!”

Mộ Ly nhếch môi “Anh đang mong chờ được chứng minh đây!” Trời mới biết, tháng gần nhất, một lần cô cũng chưa phục vụ anh đây này, dầu gì anh cũng là một gã đàn ông bình thường, nhìn người phụ nữ mình yêu bên cạnh ngày càng nở nang, càng ngày càng mềm mại, thế nhưng anh chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Lần này, rốt cuộc anh cũng hòa được một ván rồi.

“Lão Trung, lái xe đến đây.”

Hai phút sau, chiếc xe dừng ngay trước mặt họ.

“Cậu Mộ, cô chủ, lên xe đi ạ.” Lão Trung cúi đầu đứng bên.

“Ừ.” Mộ Ly đáp một tiếng, liền ôm Quý Linh Linh ngồi vào xe.

Lão Trung đang cười à? Từ khi nào mà ông ta cười lộ liễu thế?

Xong rồi, vừa lên xe, Quý Linh Linh đột nhiên có cảm giác mình bị lừa.

“Ừm, câu nói ban nãy em có thể sửa được không?” Quý Linh Linh một tay đỡ trước ngực anh, đầu thì cúi xuống, miệng thì nhỏ giọng mềm yếu.

“Hả? Ngẩng đầu lên nói chuyện đi.” Mộ Ly nhú mày, giả bộ không muốn, có trời mới biết, trong lòng anh đang cười sượng như điên.

“Em. Lời em mới nói ấy, em không nhớ nữa rồi, chúng mình có thể nói lại được không anh?” Mới thế mà nhận lỗi rồi.

“Hả? Nói lại lần nữa ?”

“Ừ, cái đó...”

“Không thể!”

“Hả? Ừm. Ừm.” Đồ tối! Không thể thì không thể, cần gì ra tay như vậy chứ?

Quý Linh Linh vốn cũng chẳng đề phòng gì anh, nên bị Mộ Ly chiếm tiện nghi một cách trực tiếp. Môi nóng quần quít, trước ngực chợt cảm thấy lạnh lạnh, ông Trung còn ở bên cái tên này !

Anh tiện nhắc tay kéo rèm xe ngăn lại.

“Anh làm gì vậy hả?” Líp son môi trên miệng Quý Linh Linh đã bị anh nuốt sạch sẽ.

“À, anh chỉ đang hưởng thụ quyền lợi của mình thôi mà.”

“Gì chứ?” Nhìn đáng vẻ nắm chắc phần thắng của anh, “Anh còn chưa có...”

“Ừm”

Lại bị anh cưỡng hiếp môi lần nữa, phụ nữ có thai là có tội.

112. Chương 112: Ba Mẹ, Hai Người Làm Gì Thế Ạ?

“Cô chủ, cô muốn xem không?”

“À, hehe, không xem nữa, chú cất đi.”

Môi của ông Trung làm Quý Linh Linh thoát khỏi trạng thái hồi hận, cuối cùng chỉ có thể gượng cười, để cho ông ấy cất giấy chứng nhận nuôi dưỡng.

“Cô chủ, vậy tôi đi đây, cô nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Ha ha, vâng.”

Đợi ông Trung đi rồi, Quý Linh Linh thật chửi mình mấy câu, tại sao có thể xúc động như vậy hả? Tự nhiên đi chọc Mộ Ly làm chi không biết, chọc anh ấy thì mình có kết quả tốt à? Vừa nhớ tới mấy câu nói với anh ban nãy là...

“Xem hết chưa?” Đang lúc ấy thì Mộ Ly đẩy cửa ra, dựa vào cạnh cửa.

Quý Linh Linh có chút ầm ức khi nhìn anh, rõ ràng cố ý đây mà, cô giận dỗi ngó lơ anh.

Mộ Ly nhếch môi: “Em yêu à, đừng quên mấy lời em đã nói đấy nhé.” Anh vô sỉ nhắc nhở cho cô nhớ.

“Này!”

“Sao thế?” Mộ Ly mím môi, mặt vẻ khó nén cười: “Mấy lời đó anh không bức anh đâu nhé.”

“Anh ...” Quý Linh Linh nhìn anh, giận chết mất, anh ấy cố ý mà, rõ ràng thấy cô giận còn bày cái bộ mặt đó. “Không biết, em đổi ý rồi.”

“Hả?” Vừa nghe cô nói thế, Mộ Ly bước dài thiết dài tới chỗ cô: “Lặp lại lần nữa anh coi.” Một tay anh nâng cằm cô lên, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Em. Chính em muốn đổi ý đấy, hơn nữa em cũng muốn đi phá thai, anh có thể làm gì em hả?”

Mộ Ly nheo mắt lại, tỉnh táo quan sát nét mặt của cô.

“Em điên điên khùng khùng đi đăng ký với anh, nhưng sau đó thì sao, cầu hôn cũng không có, cũng chẳng nói năng chuẩn bị hôn lễ gì cả. Hôm nay lại đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ, nếu như đổi lại anh, anh nghĩ sao? Nếu anh không muốn lấy em, tại sao muốn đăng ký với em? Chẳng lẽ chỉ bởi vì đứa bé này ư?”

Quý Linh Linh ngược đầu, trong mắt là sự mông lung: “Nếu như chỉ vì đứa bé, vậy anh không cần làm lớn chuyện làm chi cho khổ, em đi là được.”

Ngược đầu phát cơn giận, thốt hết lời khó chịu bên trong.

Cúi đầu, nước mắt lại chảy xuống.

“Đồ ngốc này.” Mộ Ly ngồi xổm người xuống, lấy tay gạt nhẹ vài lọn tóc cô, “Sao thích khóc vậy nhỉ? Sao không trực tiếp hỏi anh, hôm nay không để Tiểu Trương chở về, có phải vì chuyện này không?” Giọng nói Mộ Ly nhất thời dịu dàng, khiến cô cảm thấy an tâm hơn.

Cô nhìn lại anh, càng nức nở: “Anh, làm sao anh biết?”

Mộ Ly nở nụ cười, ngồi bên người cô, đỡ vai rồi ôm cô vào trong ngực: “Người phụ nữ tính tình ngây thơ, không âm mưu, vô cùng phóng khoáng đâu rồi? Không phải là không tổ chức hôn lễ cho em, do chưa tới lúc mà thôi.”

“Chưa đến lúc? Anh kết hôn thì kết chứ, đợi đúng lúc làm chi?” Quý Linh Linh chẳng hứng thú với mấy lời của anh được, “Trong lòng anh suy nghĩ như thế nào em cũng không hiểu được, nếu như bây giờ anh nói anh không yêu em, em cũng không cưỡng ép nữa làm gì.”

Quý Linh Linh mắt đỏ đỏ, miệng chum chim, đáng vẻ ấy không khó chịu bao nhiêu mà càng vô cùng hấp dẫn.

“Đừng điên khùng nữa!” Mộ Ly nắm chặt lấy đầu vai cô “Anh đã nói lời yêu em, thì sẽ không bao giờ rút lại, hiện giờ anh đang điều tra một vụ án, mà nó lại có liên quan đến nhiều tổ chức khác nhau, nên anh không muốn em lộ mặt trước nhiều người.”

“Hả?” Quý Linh Linh nghe anh nói vậy không khỏi sửng sốt.

Mộ Ly lấy tay vuốt ve tóc cô, lại một lần nữa ôm cô vào ngực: “Em ấy, lúc nào mà hiểu được tấm lòng của anh.” anh than nhẹ.

Quý Linh Linh cảm thấy mũi cay cay, nước mắt lại rơi xuống: “Thật xin lỗi. Đúng là em không muốn rời khỏi anh, em muốn ở cùng một nơi với anh.”

“Tiểu Linh Linh à, em nói vậy có phải đang tính đổ hết lỗi lên người anh không?” Mộ Ly thấy cô nói vậy tâm trạng cũng tốt hẳn lên: “Em đó, trong cái đầu này nè, không biết cả ngày chứa cái khí khô gì trong đó, toàn suy nghĩ lung ta lung tung.” Anh cốc trán cô một cái.

“Đồ khốn. ” Quý Linh Linh lấy tay che trán, gương mặt khó chịu “Hôm nay Giản Dao hỏi em mà, bao giờ cử hành hôn lễ, mà anh có nói qua với em đâu. Em, em không có chút cảm giác an toàn.” Nói xong, cô liền đưa tay vòng lấy cổ anh, chu chu môi, kề mặt sát ngực anh, rồi dụi dụi.

Mộ Ly vòng lấy eo cô: “Chờ vụ án này giải quyết xong xuôi, anh dẫn em đi Paris chơi, giờ đừng có tin lời ai mà nghi ngờ anh.” anh nói nhẹ, vừa như an ủi cô, vừa như bảo đảm với cô.

“Paris? Có thật không?” Thấy anh nói vậy, mặt Quý Linh Linh không giấu nổi niềm hưng phấn.

“Ừ, nhưng bây giờ em phải ngoan ngoãn cho anh, nếu không đến lúc đó anh không cưới em đâu đấy.” Anh hôn lên khóe môi, trêu chọc cô.

“Không cưới? Hừ hừ, cô nương đây đã giao hàng rồi thì không trả hàng nhé. ” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Linh Linh cũng hiện nét trêu đùa, đôi tay càng ôm chặt lấy cổ anh, “Coi như bây giờ anh có hối hận, muốn đi tìm em gái khác, ngại quá, nhờ anh chuyển lời tới tụi nó, kiếp sau phải nhanh chân hơn một chút. Nhưng hôm nay em quyết định, em muốn dây dưa với anh kiếp này, kiếp sau, rồi kiếp sau sau nữa, dây dưa đến khi em ngán mới thôi!”

“Sao em ích lý thế, nếu đến lúc em ngán, mà anh chưa ngán thì sao đây? Chẳng lẽ em định bỏ anh à?” Mộ Ly lấn người, nhẹ nhàng gặm gặm chóp mũi cô, “Nói cho anh biết rằng, em yêu anh đi.” Nhiệt độ giữa hai người tăng lên cực nhanh, trong miệng hà ra toàn hơi nóng, phân tán khắp mặt cô.

Quý Linh Linh khẽ cắn môi, cười hì hì trốn tránh nụ hôn của anh.

“Tay của anh lại không ở yên rồi.” Cô hạ một cánh tay xuống, khẽ vỗ lên cái bàn tay đang sờ mó người cô: “Em lại không ngoan rồi.” Cô cười duyên, xem ra đàn ông phải dựa vào chính mình mới nắm giữ được, một cái nhìn của người khác cũng có thể coi thường không nhớ làm gì. Vì cô chỉ cần biết rằng, Mộ Ly chỉ yêu cô thôi, cô cũng chỉ yêu mỗi mình anh, vậy là đủ lắm rồi.

Mộ Ly tựa vào hõm cổ cô: “Bởi vì nó chạm vào em là mất kiểm soát.”

“Tin anh mới là lạ.” Quý Linh Linh nũng nịu nói, vừa ngẩng đầu lên thì Mộ Ly chớp cơ hội hôn cổ cô.

“Ha ha, đừng mà, ngứa quá đi.” Cô nhỏ giọng cười nhẹ, anh quen thuộc với cơ thể của cô, cho nên biết rõ chỗ nào mẫn cảm nhất, hôn hít một hồi khiến cái cổ trắng nõn đỏ ửng.

Cái người này, trong suốt những ngày cô mang thai, có trời mới biết anh kiểm chế bao nhiêu, mỗi lần nhìn thấy anh thân mật mà phải chịu đựng cũng tội.

“Này, đừng dùng sức như vậy, rất ...” Quý Linh Linh ôm cổ anh, nũng nịu nói, “Anh gần đây...ừ, rất thoải mái” Cô thật lòng muốn nói, không cần gấp gáp như vậy làm chi, ai có thể tưởng tượng ra rằng, đường đường là một thượng tá, nhưng mỗi khi nhìn thấy phụ nữ của mình là làm ra cái dáng vẻ như chết đói kia chứ?

“Ừ, anh mới đọc một cuốn tạp chí về cách trước khi làm ba. Như vậy chứ ...” Mộ Ly nói nói là làm, nhìn sự hưởng thụ với cách đấm bóp của mình, anh rất vui.

“Hả? Cách trước khi làm ba à? Được đấy. Bên kia, đúng, hơi hơi thoải mái. Vậy đó là gì anh?” Quý Linh Linh nói dứt câu thì xấu hổ kẻ mặt vào ngực anh, có bao giờ chủ động đâu, xấu hổ quá đi.

“Bây cách hiểu rõ phụ nữ lúc mang thai này, có những phản ứng gì này, anh còn học thêm một số cách mát xa nữa. Hiện giờ em lâu lâu thấy mệt mỏi, đó là phản ứng khi mang thai đấy, nên anh mới xoa bóp cho em thoải mái.”

“Anh ...” Quý Linh Linh khẽ cắn môi, thì ra anh ấy lén làm nhiều việc vì mình như thế.

“Ừ, em cũng được đấm bóp cho thoải mái.” Cô cũng muốn.

Cô cứ tưởng, anh nghe cô nói ngán anh, nên mới dạy dỗ cô kiểu này.

“Thoải mái à? Anh học cũng không tệ đúng không, nếu càng ngày càng tốt thì em ngoan ngoan đi nhé, đừng cứ mở miệng là nói phá nó đi, anh đau lòng muốn chết.” Một bên thì nói, một bên thì cứ xoa xoa bóp bóp, vẫn thấy chưa đủ.

Đang khi nói chuyện, đột nhiên trên người có cảm giác ươn ướt, cái tên vô lại này.

“Ừ, em biết rồi, không nói nữa, xin lỗi anh. Nhẹ nhẹ chút, không thôi em không thoải mái. Sau này em không nói mấy lời như vậy nữa.” Tay nhỏ nhắn ôm lấy đầu anh, nhắm mắt lại, mặc cho anh làm gì thì làm.

Mộ Ly làm theo lời cô. Bởi vì mang thai nên cơ thể cô càng đầy đà, so với vóc dáng cao gầy trước đây thì giờ khác nhau một trời một vực.

“Tiểu Linh Linh, em có thấy, em đang thay đổi không?” Mộ Ly nhẹ nhàng vòng eo cô, chỉ sợ chạm vào bụng.

“Hả?”

“Mỗi ngày đều có sự thay đổi, giờ tay anh đã ...” Mộ Ly cười xấu xa, còn lấy tay so sánh.

“Này, đáng ghét.” gương mặt Quý Linh Linh đỏ phừng phừng, cái tên Mộ Ly này, chẳng bao giờ nghiêm túc được, “Đàn ông mấy anh không phải thích như vậy à? Cơ thể em cũng chịu khuất phục dưới ý dè của anh rồi đấy, biết anh thích, cho nên nó càng ngày càng phối hợp đấy thôi. Chẳng lẽ vậy không thích à?” Quý Linh Linh cũng bắt chước y chang giọng điệu của anh, toàn bị anh khi dễ, cho nên cô cũng muốn làm địa chủ một lần.

Nhìn dáng vẻ vừa nói vừa xấu hổ ấy, Mộ Ly căng đau đến khó chịu.

“Hôm nay em đã nói, chỉ cần anh chứng minh được, em sẽ phục vụ anh. Giờ anh xin hỏi cô Quý một câu, đã chuẩn bị khi nào bắt đầu phục vụ tôi chưa?” Mộ Ly ngẩng đầu lên, ngay sau đó đổi lại tay.

“A!” Quý Linh Linh sững sờ, trí nhớ anh sao tốt thế không biết, cho tới bây giờ còn nhớ hết mọi chuyện “Đừng mà anh, lần nào anh cũng bối rối em.”

“Hình như anh nhớ là em tự yêu cầu mà ta.” Mộ Ly thuận thế hôn hôn mặt cô, da dễ trơn bóng khiến anh chẳng muốn dừng tay.

“Làm gì có!” Quý Linh Linh giả bộ xấu hổ đỏ mặt lên vai anh một cái: “Đều do anh hết, em nào biết mỗi lần anh nhớ mọn là rõ người em chứ?”

“Có à? Anh chỉ nhân cơ hội đó nói cho cô gái nào đó biết rằng, làm việc không nên xúc động quá trớn mà thôi. Chuyện gì anh cũng chưa làm, còn em thì cũng chẳng hỏi chẳng rằng, đã trực tiếp kết án tử hình cho anh, nếu như tính tình em cứng rắn thêm tí, chạy mất tiêu, thì anh biết làm sao? Chẳng phải oan ngạt đầu à?” Mộ Ly nói đến đáng thương vô cùng, tám đời nhà Quý Linh Linh cũng không đuổi kịp tài anh, chỉ mới hai ba câu đã khiến Quý Linh Linh tự dâng mình nộp mạng cho anh.

“Em ...” Quý Linh Linh cong môi: “Vậy lúc em hiểu lầm anh, tâm trạng anh sao?”

Mộ Ly liếc cô một cái, “Muốn ăn thịt em.”

May lúc đó anh biết kiềm chế.

Quý Linh Linh sững sờ: “Lưu manh! Trong đầu toàn mấy thứ đó.” Cô nhin không được cốc trán anh một phát.

“Vậy nếu không thì biết làm sao chứ? Đánh em à? Làm không được; mắng em? Không được luôn; không cần em nữa? Anh làm càng không được. Cho nên chỉ có thể dùng cách trực tiếp nhất, có thể nhất biểu đạt tâm trạng anh nhất. Cho nên lần sau, em kích động thì nên nghĩ kỹ lại đi nhé, nếu muốn làm vậy thì anh sự hành động tại chỗ với em luôn.” Mộ Ly lại gần cô, câu cuối muốn hù dọa cho vui.

113. Chương 113: Tiểu Tiểu Tinh Và Tư Tư

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Tiểu Linh linh, đi tắm thôi con.”

“Ba, con muốn tắm với mẹ, được không ba?” Mộ Ly vừa đi vào đã nói một câu, không nghĩ tới chuyện Tiểu Tiểu Tinh vẫn còn đang chơi với cô.

“Hà?” Mộ Ly nhìn Quý Linh Linh đang chơi đùa với Tiểu Tiểu Tinh, không khỏi cười khan một tiếng.

“Mẹ, được không ạ? Trước đây chú ngọc đều sai bà bảo mẫu tắm cho Tiểu Tiểu Tinh, giờ con muốn tắm với mẹ, được không mẹ?” Tiểu Tiểu Tinh mắt nhắm nghiền, vẻ mặt mong chờ.

“Ha ha, ngoan nào.” Quý Linh Linh lấy tay vuốt đầu Tiểu Tiểu Tinh, chắc hẳn những năm này, con bé rất ở cạnh Mộ Ly, mặc dù có ba trên danh nghĩa, nhưng lại không được hưởng thụ tình cảm của ba đối với mình.

Lúc này Mộ Ly đã đi tới, vòng tay ôm lấy hai người: “Vậy chúng ta tắm chung nhé, Tiểu Tiểu Tinh, được không con?”

“Được ạ!” Trẻ con vẫn chỉ là trẻ con, chỉ vì muốn thỏa mãn một ước nguyện nhỏ nhỏ như vậy đã vui không quản trời đất.

“Tiểu Tiểu Tinh đi theo sau lưng ba nè, chúng ta cùng nhau đi tắm nhé.”

“Đa.” Tiểu Tiểu Tinh lập tức từ trên giường nhảy xuống, vui mừng vỗ tay, “Ba ba, tại sao ba lại ôm mẹ thế?”

Quý Linh Linh nhìn Tiểu Tiểu Tinh, mặt mày đỏ ửng, cô không biết nên trả lời thế nào với bé, vội chôn mặt vô cổ Mộ Ly.

“Bởi vì trong bụng mẹ có cục cứng nè, ba phải ôm mẹ con, nếu không cục cứng sẽ bị thương.” Mộ Ly nghiêm túc giải thích cho Tiểu Tiểu Tinh

“Chuyện này. . . .” Tiểu Tiểu Tinh nâng cằm lên, tựa hồ đang nghiêm túc suy nghĩ về lời ba nói: “Ba, có phải sau này mẹ sẽ sinh một Tiểu Tiểu Tinh nhỏ không ạ? Nó sẽ chơi với con phải không ạ?”

“Ha ha, con nói đúng rồi, đi nào, đi tắm với ba mẹ nhé.” Nhìn vẻ khéo léo của Tiểu Tiểu Tinh, Mộ Ly khó nén được nụ cười.

Quý Linh Linh cũng cười, cô ôm chặt lấy cánh tay anh, “Thì ra sinh cũng biết giữ trẻ con.”

“Nếu vậy thì cho anh chút phần thưởng đi cưng.” Mộ Ly vừa ôm cô, vừa lại gần ghẹo cô.

“Này, mới không cần, đồ không đứng đắn, Tiểu Tiểu Tinh vẫn còn ở phía sau kia.” Quý Linh Linh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Em không phát hiện Tiểu Tiểu Tinh thông minh hơn em sao? Tiểu Tiểu Tinh sẽ hiểu ba nó làm gì.” Mộ Ly không che giấu được sự tự hào.

“Hừ, nhìn điệu bộ anh kìa, Tiểu Tiểu Tinh ở bên cạnh anh bao lâu, anh tính chưa đấy?” Quý Linh Linh đâm nhẹ lên ngực anh, kháng nghị lời anh nói.

“Vây ý của em là...Tiểu Tiểu Tinh, con về phòng con đi, bảo bảo mẫu Lâm tìm giúp con chiếc áo ngủ.” Ba đột nhiên nhớ đến nó, bảo Tiểu Tiểu Tinh đi lấy.

“Dạ, con sẽ đi lấy, ba mẹ nhớ chờ con đó.” Tiểu Tiểu Tinh đứng lại nói thêm rồi mới đi.

“Ba sẽ chờ con, đi lấy đi.” Mộ Ly để Quý Linh Linh xuống, đưa tay vuốt đỉnh đầu con bé, “Chạy chậm một chút, ba sẽ chờ con.”

Tiểu Tiểu Tinh đưa khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu ra, bên môi là nụ cười tươi tắn: “Dạ vâng, Tiểu Tiểu Tinh sẽ quay lại thật nhanh.” Nói xong, Tiểu Tiểu Tinh liền lắc lắc thân thể nhỏ bé, vừa gọi thím Lâm, vừa chạy đến đó.

Nhìn con nhóc đáng yêu như vậy, Quý Linh Linh bật cười thành tiếng.

“Đừng quậy.” Mộ Ly dặn dò.

“Này này, đừng biến em thành mấy bà lão già ốm yếu, mà không phải phòng tắm bên này anh đã kêu người sửa rồi à? Làm gì ra vẻ sợ hãi kiểu đó.” Mộ Ly đi tới bên cạnh cô, cô đưa tay khoác lên vai anh.

“Em còn muốn gây chuyện mấy lần nữa đây? Dù sửa thì cũng không an toàn, gạch lát trong phòng tắm rất trơn.” Mộ Ly ôm chặt lấy eo cô, sợ lại té y như lần trước.

Thật ra thì ngay cả một vấn đề nhỏ Mộ Ly cũng coi như to tát, lúc ở trong phòng tắm, không để ý khi đi đứng cũng là điều bình thường, mà hôm đó là do Quý Linh Linh cô đang đùa với Mộ Ly, chạy nhảy mấy bước, đi ền đà_n lè q uý đôn thiếu chút nữa té rầm xuống nền. Chuyện này đã khiến anh đau tim, chẳng những đem hết gạch trong phòng tắm đổi lại loại chống trơn trượt mới nhất hiện nay, mà còn dặn người làm lau chùi cẩn thận 5 lần 1 ngày, còn lót một tấm nệm dày trên giường nữa chưa. Nhưng hình như anh ấy sợ sợ sao ấy, lúc nào cũng mang vẻ lo lắng.

“Được rồi nhé, nếu đi trên thảm sàn nhà cũng có thể té, vậy ông trời không biết lý biết lẽ rồi. Giờ em có chuyện hỏi anh đây.”

“Ừ, hỏi đi.”

“Tiểu Tiểu Tinh vẫn luôn sống ở nước ngoài à?” Quý Linh Linh ngược đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, hỏi chuyện này khiến giọng Quý Linh Linh có chút nặng nề.

“Ừ.” Có lẽ đã hỏi tới chuyện thoải mái nhất trong lòng anh, Mộ Ly xoay đầu đi, không nhìn thẳng vào mặt cô nữa.

Nhưng Quý Linh Linh lại không đồng ý, cô lấy tay ôm mặt anh, yêu cầu anh nhìn thẳng vào mình: “Vây lần này thì sao, đừng mang Tiểu Tiểu Tinh về bên ấy được không? Chưa tới sáu tháng nữa thì em sẽ sinh

một đứa con trai hay con gái giống nó rồi. Tiểu Tiểu Tinh còn nhỏ như vậy, mặc dù Ngụy Như Lễ chăm sóc nó rất chu đáo. Nhưng dù sao anh mới là ba chính thức của nó.” Âm thanh của cô có chút nghẹn ngào.

Mộ Ly nhìn cô, mím môi, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô: “Nhìn em đi kia, cũng đã làm mẹ rồi, mà còn khóc nhè.”

“Mới không có nhè, em là đang đau lòng cho Tiểu Tiểu Tinh mà, nó còn nhỏ như vậy...”

“Thật ra thì, lần này anh cho Tiểu Tiểu Tinh về đây, cũng chưa tính tới chuyện cho nó về lại bên đó. Giờ thì có em, chúng ta cuối cùng có thể tạo thành một mái ấm hoàn hảo rồi nè. Em để Tiểu Tiểu Tinh qua nước ngoài, cũng vì công việc của mình, anh không muốn làm nó bị tổn thương. Sắp xếp nó ở bên đó, trong lòng anh cũng không bỏ được, mặc dù nó không phải con ruột anh, nhưng đã có tình cảm với nhau, anh cũng không bỏ được.”

Quý Linh Linh khẽ cắn môi, cố gắng không chế nước mắt không rơi xuống, nhưng đến cuối, nó vẫn rơi.

“Sau này có em ở đây, một nhà chúng ta sẽ ở bên cạnh nhau, anh sẽ không cô đơn nữa.” Cô thật chặt đôi tay, tiến vào lòng anh.

Mộ Ly thuận thế xoa tóc của cô: “Chờ anh điều tra rõ vụ án này, anh sẽ mang em và Tiểu Tiêu rời khỏi đây.”

“Vâng.” Cô ở trong lòng anh, cảm nhận hương vị ngọt ngào ngán ngủ này.

“Mẹ ơi, con đến đây.”

Thấy Tiểu Tiểu Tinh tay cầm một chiếc áo ngủ đầy hoa li ti màu hồng nhạt, chạy vào phòng tắm.

“Vậy chúng ta bắt đầu tắm nhé con.” Mộ Ly buông Quý Linh Linh ra, đi tới cửa mở cửa.

Thả người vào trong bồn tắm lớn, Tiểu Tiểu Tinh vui vẻ nghịch bong bóng, có lẽ do chưa từng tắm một cách đông người thế này, khiến cô bé vô cùng hưng phấn. Nhưng nó vẫn chưa nghĩ ra được, vì sao mẹ không ngồi trong bồn tắm như nó, mà đứng bên cạnh để ba tắm, quái lạ nhỉ?

“Tiểu Tiểu Tinh, con nhìn gì vậy?” Mộ Ly nhẹ nhàng xoa tóc Quý Linh Linh, dòng nước nhẹ nhàng chảy xuống theo hướng tay.

“Mẹ ơi, tại sao không tắm bằng xà phòng tắm ạ?”

di ễn đà_n lê q uy đôn

“Chờ mẹ sinh em bé rồi cho tắm xà phòng với Tiểu Tiểu Tinh được không nào?” Quý Linh Linh trả lời.

“Vậy tại sao bây giờ không thế ạ? Xà phòng tắm rất đã nhé...” Tiểu Tiểu Tinh vừa lấy tay vốc bọt bong bóng vừa nói, mặt ngập tràn hạnh phúc.

Quý Linh Linh cười cười, Mộ Ly nói tiếp: “Bởi vì bụng mẹ con lớn rồi, ngồi không vừa.”

“A, vậy chờ Tiểu Tiểu Tinh lớn lên, ba tắm cùng mẹ và con có được không ạ?” Tiểu Tiểu Tinh vừa nghịch bong bóng, vừa nói).

“Vậy Tiểu Tiểu Tinh mau chóng lớn lên nhé, mẹ chờ Tiểu Tiểu Tinh nhé.” Quý Linh Linh cương chiều nói.

“Dạ được ạ!”

Mộ Ly và Quý Linh Linh nhìn nhau cười một tiếng.

“Được rồi, làm khô tóc nữa là xong, đứng lâu quá sẽ mỏi.”

“Ừm, lòng bàn chân có chút tê, nhưng kệ, không nghiêm trọng đâu.” Quý Linh Linh ôm eo anh.

“Đứng ngay ngắn nào, đừng động đậy, mang dép vào đi.” Mộ Ly cất vò hoa sen, đi ra lấy một đôi dép vải tới: “Nhấc chân lên, từ từ đưa ra.”

“Ừm.” Quý Linh Linh giữ vai anh, Mộ Ly cúi người dùng khăn tắm lau sạch hai chân cô, như vậy mới để cô mang dép vải vào chân.

“Tự em lau tóc là được rồi, anh đi tắm cho Tiểu Tiểu Tinh đi kìa.” Nói xong, Quý Linh Linh liền làm động tác định lấy khăn bông tắm lau tóc.

“Đừng quấy, lau sạch sẽ rồi anh đưa em về phòng. Chút nữa Lãnh Dạ Hi đến đây à?” Mộ Ly tránh tay cô, cầm khăn lau tóc.

“Làm sao anh biết?”

Mộ Ly ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, không nói gì, đi ầm ầm lên q uý đôn chẳng lẽ muốn anh nói rằng, chỉ cần chuyện liên quan đến Lãnh Dạ Hi, thì anh đều biết hết hay sao?

“Tư Tư bảo nhớ em, anh đây đưa nó đến. Mà em cũng rất nhớ Tư Tư, cho nên ...” Quý Linh Linh lấy lòng ôm em anh vào lòng: “Người ấy đang giận à, ghen à?”

“Nực cười! Ăn giấm chua với trẻ con ư?” Mộ Ly cất giọng nói.

“Hehe, vậy thì tốt quá rồi còn chi, thương thương tá Mộ nhất nè!” Quý Linh Linh vui mừng, thưởng cho anh một cái hôn.

Quý Linh Linh là người dễ nhìn thấu suy nghĩ, đừng tưởng làm vậy là thông minh.

“Tiểu Tiểu Tinh, chờ ba tí nhé, chút ba qua tắm cho con.” Mộ Ly thay quần áo cho Quý Linh Linh, sau đó bế cô lên rồi dẫn dò Tiểu Tiểu Tinh.

“À, dạ vâng.” Tiểu Tiểu Tinh chơi trong xà phòng tắm, ngay ngẩng đầu cũng không.

Lúc đi ra khỏi phòng tắm, thím Lâm vẫn đang đứng ở cửa: “Thím Lâm vào xem Tiểu Tiểu Tinh giùm con với nhé.” Quý Linh Linh dẫn dò.

“Dạ vâng.” Thím Lâm nhận lệnh, liền đi vào trong.

Mộ Ly dùng cảm nhẹ chà chà lên mặt cô: “Đừng nhiều chuyện thế.”

“Vậy thì biết làm sao, anh thấy em đối nó như vậy, anh khó chịu.”

“Anh nói kiểu này, sao em giống như mấy di ầm ầm lên q uý đôn mù di ghê độc ác thế, em không suy nghĩ xấu xa như anh được.” Quý Linh Linh quay đầu đi, không muốn để ý đến anh nữa, người đàn ông này không hiểu mình mà.

“Kiểu cách độc ác ấy anh chưa từng nghĩ qua đâu nhé, Lãnh Dạ Hi em còn đối xử tốt kiểu ấy, huống chi con gái anh.”

“Vậy mà con còn nói thế, anh cố ý khiến em không thoải mái đúng không? Em cho anh biết, sau này em sẽ là mẹ của Tiểu Tiểu Tinh, anh phải đối xử được được với em một chút, nếu không ...” Quý Linh Linh ngừng lại.

“Nếu không cái gì? Em đánh Tiểu Tiểu Tinh một trận à?” Mộ Ly cười hỏi.

“Đúng là độc ác mà!” Quý Linh Linh khinh thường liếc anh, “Em mang Tiểu Tiểu Tinh bỏ nhà trốn đi cơ, để mình anh là kẻ cô đơn!” Cô mím môi lại, đáng vẻ như đang toan tính làm chuyện này thành thật.

“Anh lặp lại lần nữa.” di ầm ầm lên q uý đôn

“Em...” Quý Linh Linh ngó thấy sắp đến phòng ngủ, được rồi, nhận mình sợ chưa nào, không nói là không được mà: “Đừng bậy bạ nữa, anh đi xem Tiểu Tiểu Tinh đi, chút Tư Tư tới đây chơi, chắc con nhóc lại tắm thêm lần nữa.” Cô đẩy ngực anh ra, chỉ anh không không chế được sẽ khiến cô mệt mỗi lần nữa.

“Em đang nghĩ gì thế? Cái đầu nhỏ nhà em suy nghĩ toàn thứ không lành mạnh.” Mộ Ly đặt cô bên giường, kê gối đầu cô. di ầm ầm lên q uý đôn

“Chết tiệt.” Quý Linh Linh cố ý lớn tiếng bày tỏ sự phản kháng, cô ngửa đầu nhìn anh chằm chằm. Dẹp đi cha, còn không biết trong đầu anh nghĩ gì à, còn giả bộ ngây thơ phát mệt. Nhưng cô lại không dám nói ra, dù sao cô phải nhớ kỹ rằng, chộc ai cũng cái tên đàn ông giáo hoạt yêu mình đến tận xương tủy này được: “Được lắm, cúi người xuống nào, để bản cô nương thương miến, rồi mau đi qua coi Tiểu Tiểu Tinh đi nhé.” Cô cười hài lòng.

114. Chương 114: Ba Mẹ Mộ Ly

“Khi nào hai người kết hôn?”

Sau khi im lặng không nói tiếng gì, Lãnh Dạ Hi hỏi một câu. Quý Linh Linh đầu tiên là sững sờ, không hiểu mô tê gì như anh ấy một cái, sau đó cảm thấy nhiệt độ nóng hổi của ai kia truyền sang lòng bàn tay mình, cuối cùng ánh mắt cô dừng nơi mặt Mộ Ly.

“Bụng của cô ấy ngày càng lớn, anh tính đợi cô ấy sinh đứa trẻ xong mới kết hôn?” Hiển nhiên mấy lời này là hỏi Mộ Ly.

“Dạ Hi, bọn em...” Cái vấn đề này Quý Linh Linh biết Mộ Ly cần ở chỗ nào, cho nên định giải thích giùm anh.

Lãnh Dạ Hi nghe vậy, nhếch đầu mày, nhìn Quý Linh Linh.

“Linh Linh, em lên lầu xem hai đứa nó trước đi.” Mộ Ly nhẹ nắm lấy tay của cô, trong ánh mắt là sự kiên định.

“Ừ được, vậy hai anh nói chuyện đi.” Quý Linh Linh nói xong liền đứng lên.

“Ông Trung, đưa cô ấy lên lầu.”

“Vâng” Ông Trung vội vã đỡ Quý Linh Linh, bước từng bước thật chậm lên trên lầu.

“Anh định nói với tôi cái gì, lại bảo cô ấy tránh đi?” Đợi bóng dáng Quý Linh Linh khuất sau ngõ quẹo chỗ cầu thang, Lãnh Dạ Hi lạnh giọng mà hỏi.

“Giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Mộ Ly không trả lời thẳng vấn đề.

Lãnh Dạ Hi nhếch môi, trên mặt là sự giễu cợt: “Nếu anh đối xử với cô ấy không tốt, lúc nào tôi cũng có thể mang cô ấy đi khỏi đây.” Anh nhắc nhắc hàng mày, liếc nhìn Mộ Ly, từ giọng nói đến ánh mắt đều là sự khiêu khích.

“Gì chứ? Thì ra anh đến định phá hỏng tình cảm giữa hai người bọn tôi à?” Mộ Ly cười một tiếng, chẳng đem lời Lãnh Dạ Hi nói đặt vào lòng, “Đáng tiếc quá đi, anh tới muộn rồi. Giờ cô ấy đã có con với tôi, chúng tôi mới thật sự là người một nhà.”

“Thật sao? Nếu anh thật lòng với cô ấy thì sao, tôi cứ thích có ý kiến với sự hòa hợp về người một nhà của anh đấy, nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết!” Mộ Ly trực tiếp ngắt lời anh ta: “Hai người chúng ta giờ đang trải qua cuộc sống riêng tư cá nhân, anh cũng không cần quan tâm đến tôi làm chi. Tôi thấy anh cũng đâu thuộc dạng không tìm được phụ nữ nhỉ?”

Vừa nghe lời anh ta nói thế, Lãnh Dạ Hi lộ ra sự không tự nhiên trên mặt.

“Bị tôi nói trúng rồi à? Hiện giờ anh đã có phụ nữ đúng không?” Mộ Ly lúc nói chuyện, khó bỏ được nụ cười bên môi, nên sớm có phụ nữ bên người mới tốt, tránh khỏi việc nhớ thương đồ bên người anh.

“Tốt nhất là anh nên chăm sóc cô ấy cho tốt!” Tựa như bị nói trúng chuyện đó, Lãnh Dạ Hi đứng lên, nói xong một câu nói, ngay cả lời chào cũng chưa nói, xoay người đi ra khỏi cô.

Mộ Ly cười hả hê nhìn theo bóng ai đó.

“Mộ Ly, anh ấy đi rồi à?” Lúc này Quý Linh Linh chợt xuất hiện ở đầu cầu thang.

“Ừ, đi rồi.”

“Sao đi gấp thế không biết?”

“Anh nghĩ chắc có lẽ bị giẫm phải đuôi nên mới thế ấy mà.” Nói xong, Mộ Ly liền đứng lên đi lên lầu.

Anh bước hai ba bước dài, đã đến ngay chỗ Quý Linh Linh đứng.

“Cái gì mà bị giẫm đuôi chứ?” Quý Linh Linh đặt tay lên bụng, để mặc cho anh vòng tay ôm mình vào lòng: “Có phải anh nói gì anh ấy không đấy?”

Mộ Ly nhìn Quý Linh Linh, chỉ cười không đáp.

“Này này, anh cười cái gì đấy, anh nói nhanh đi, có phải anh lại làm chuyện gì không đó? Anh ấy...Về phần anh đừng có ức hiếp anh ấy nữa, em chẳng thấy ổn tí nào.” Quý Linh Linh khẽ cong môi, tựa đầu vào ngực anh, một bàn tay nghịch cổ áo sơ mi anh.

“Không ổn ư? Có gì không ổn chứ? Anh cảm thấy vô cùng ổn đó chứ.” Mộ Ly nghe Quý Linh Linh nói vậy, lòng không vui. Cô còn dám giúp anh ta, mà Lãnh Dạ Hi kia lại cảnh cáo anh trực tiếp kiểu đó nữa.

“Bọn mình ở đây cùng nhau mà, em...aizzz, anh làm thế nhất định muốn em nói ra chứ gì, dù sao thì chính em cảm thấy có lỗi với anh ấy là được!” Quý Linh Linh cảm thấy chuyện này không thể ba bốn lời là có thể giải quyết được, mà không nói ra thì khiến anh phát bực, còn mình thì bị ăn tái.

“Em còn nói như vậy, anh sẽ xử phạt em dài dài!”

“Tại sao?”

“Anh ta thích em, em không thích anh ta, thì em có lỗi với anh ta à? Thế cả đồng người phụ nữ đó thích anh, anh không thích họ, có phải bắt anh sống cả ngày trong áy náy hay không? Hoặc là để mặc họ coi thường em, tổn thương em?” Mộ Ly áp tay cô lên môi, hôn nhẹ lên đó vài cái.

“Chuyện này...” Đây là chuyện gì thế nhỉ? Thế nào vừa nghe anh ấy bảo vậy, mình lại thấy anh ấy có lỗi với mấy người phụ nữ kia nhỉ?

“Chuyện này chuyện kia gì nữa, đầu em cả ngày chứa gì trong đó không biết? Em chỉ có thể đối với anh, cũng chính người đàn ông nhân từ là anh đây này, đàn ông khác thì em phải tự động giấu đi, biết chưa?” Mộ Ly thật sự muốn đề cô lên giường, sau đó giáo dục cô từ trên xuống dưới cho biết mùi.

“Đồ khốn này, sao cứ đánh trán em riết vậy!”

“Cả ngày em dần dần, không đánh em thì đánh ai? Mà đánh em, anh cũng đau lòng.”

“Tạm thời tha cho anh.” Quý Linh Linh cứ nhích qua nhích lại trong lòng anh, ngay sau đó lại yên lòng tựa người vào ngực anh.

“Hai đứa nó ở chung với nhau được không?” Mộ Ly vuốt mái tóc dài của cô hỏi.

“Tiểu Tiểu Tinh còn may, chỉ có Tư Tư hình như hơi hơi không thích chơi với con gái, có phải mấy đứa nam ở tuổi này có tính bài xích kiểu đó phải không anh?” Quý Linh Linh vừa nhắc đến hai đứa nhỏ này thì mày nhăn nhít lại, rõ ràng Tiểu Tiểu Tinh nhiệt tình chơi với Tư Tư như vậy, ấy thế thẳng nhóc lại không thích..

“Thì chắc vậy...,anh nhớ lúc nhỏ mình vẫn chơi bình thường với Lục Vân Thiên mà.” Mộ Ly bế Quý Linh Linh lên, nói.

“Anh nói gì?” Quý Linh Linh vòng tay qua cổ anh, không khỏi căng thẳng: “Lặp lại lần nữa coi, nhắc lại câu vừa rồi, lúc nhỏ anh chơi với ai?”

“Lục Vân Thiên.” Mộ Ly cho cô câu trả lời thật.

“È hèm, bọn anh là thanh mai trúc mã ư? Lúc nhỏ anh gặp rất ít nữ sinh, thế mà...” Nói khó nghe thì cô không dám nói khỏi miệng, để anh tự nói vậy.

“Đúng rồi, lúc anh còn nhỏ anh gặp rất ít con gái, anh còn nhớ khi còn bé có một lần bắt gặp một cô bé gái mặc váy màu trắng, cả người bị quăng vào vũng bùn...Lúc ấy, anh muốn đi giúp cô ấy, nhưng Lục Vân Thiên kéo đi, quên lúc đó cô ấy nói gì.” Mộ Ly ôm Quý Linh Linh trở lại phòng ngủ, vừa nhớ lại vừa nói.

“Anh là con trai của ... thị trưởng Mộ!” Lúc Quý Linh Linh đặt mình lên giường, thì bỗng nhớ tới chuyện này.

“Hả?” Mộ Ly đang sững sờ thì Quý Linh Linh đã ngồi dậy.

“Lúc ấy ba của anh là Thị trưởng Mộ, còn ba Lục Vân thiên hình như cục trưởng đúng không?” Quý Linh Linh hỏi dồn.

“Làm sao em biết?” Mộ Ly cố che đi sự ngưng đọng cảm xúc trên nét mặt hỏi lại cô.

“Tên vô lại, cái cô bé gái rơi xuống vũng bùn đó là ... em đấy.” Quý Linh Linh nói xong, đẩy anh ra, không khỏi nhớ đến tình huống xấu hổ của mình lúc đó.

“Là em?” Trong giọng nói Mộ Ly là sự bất ngờ. Làm sao có thể chứ, lúc còn bé đã gặp cô rồi?

Quý Linh Linh mím môi: “Thời anh còn bé có phải người đen nhẻm, tóc ngắn ngắn, mặc quần ô vuông đúng không?” Cô dùng hết khả năng nhớ lại tình huống ấy, cái hôm tổ chức tiệc mừng ăn lương đầu tiên nhà cô cũng được Thị trưởng mời đến đó.

Do cô có mẹ ở nước ngoài cho nên thường xuyên được mẹ mua đồ màu trắng để mặc, nhưng đến lúc cô vừa tới đó, mới phát hiện một bé gái bằng tuổi cũng được mặc quần áo như mình, nhưng cô ta mặc áo trắng gạo đục.

“Chúng mình còn bé đã gặp nhau?”

“Đâu chỉ gặp qua. Nghe anh kể vậy, em mới biết năm đó ai hại em té ngã trong vũng bùn.” Nếu như anh không nói, cô còn không biết cái ả năm đó đẩy mình tên gì ấy chứ.

“Lục Vân Thiên?”

“Ha ha, xem ra từ nhỏ em đã không vừa mắt cô ta rồi.” Quý Linh Linh cười khổ một cái, duyên phận thật, đúng là hơi bất ngờ.

“Ha ha.” Mộ Ly đưa tay xoa xoa mái tóc dài của cô “Thì ra lúc nhỏ chúng mình đã gặp nhau rồi, anh còn nhớ rõ vẻ mặt lúc ấy của em, biểu hiện gương mặt bình tĩnh, không khóc thét lên, cũng không khóc. Đây chính là lý do vì sao anh muốn tới kéo em dậy.”

“Nhưng vậy thì thế nào? Đến cuối cùng thì anh vẫn bị Lục Vân Thiên kéo đi thôi. Em có thể nhớ rõ, vì hôm đó có rất nhiều con gái, mà có một mình anh là con trai, hơn nữa cũng không ra tay cứu em. Thật sự rất quá đáng mà.” Quý Linh Linh nhắc tới chuyện lúc nhỏ là thấy buồn cười, đáng người lúc nhỏ vậy, mà lớn lên thành đáng về này, mắc cười thật.

“Ha ha.” Mộ Ly khẽ vuốt ve bả vai cô, cô chỉ nhớ lúc đó anh không ra tay cứu cô, lại quên mất rằng, ai đưa khăn tay cho cô.

“Mộ ba mẹ anh đâu? Anh sắp xếp ở nước ngoài rồi à?” Quý Linh Linh đột nhiên hỏi một câu, mà chỉ một câu nói đã khiến không khí như đóng băng, cô hối hận mình đã thốt ra câu này.

115. Chương 115: Mộ Ly Cho Nghiêm Tử Tuấn Cảnh Cáo

“Tổng giám đốc Lãnh.”

Hạ Giản Dao cầm hợp đồng trên tay, vừa lúc vội vã đi vào thang máy, đã gặp Lãnh Dạ Hi từ trong đi ra. Có lẽ do không biết sẽ gặp anh ở đây, nên bất chợt hơi ngại.

“Đi ra ngoài à?” Lãnh Dạ Hi nửa phần cũng không giống người làm khác, dù bây giờ anh đang đứng ở thế giới của người ta, anh đều mang dáng dấp của một người đầu não, một bộ mặt của sự trí tuệ tinh anh.

“Vâng, ngày hôm qua mới tìm được hai đối tác, hôm nay dự định qua đó nói chuyện.” Hạ Giản Dao cũng khách sáo với Lãnh Dạ Hi, không còn cảm giác giống như một nhân viên dưới cấp của anh.

“Quý Linh Linh không đi cùng cô à?” Lãnh Dạ Hi rời khỏi thang máy, đưa mắt nhìn Hạ Giản Dao, trên mặt vẫn giữ nguyên nét như cũ.

“Linh Linh đi cục Xây Dựng, làm một số thủ tục về thu phí, hai chúng tôi phân công lẫn nhau.” Giọng nói Hạ Giản Dao tự nhiên nhỏ lại, đối diện với Lãnh Dạ Hi tự dưng có cảm giác áp lực hơi lớn.

“Ừ.” Lãnh Dạ Hi nghe vậy thì xoay người đi vào lại thang máy.

“Tổng giám đốc Lãnh, anh phải đi à?”

“Thế nào? Cô muốn giữ tôi lại sao?” Lãnh Dạ Hi nhếch mép hỏi ngược.

“Nào có, nào có.” Hạ Giản Dao cuống quýt cúi thấp đầu xuống, cuối cùng chỉ có thể để mặc cửa thang máy khép lại, ngay cả một bước chân cô cũng không đi về phía trước.

Haizzz... Hạ Giản Dao nhìn đèn thang máy từ từ hạ thấp con số trên bảng điện tử, cô không khỏi thở dài nhẹ nhõm. Xem ra cô không thể để Quý Linh Linh làm quá nhiều việc, một Lãnh Dạ Hi cũng đủ khiến cô ngáp không nổi rồi.

= Tiểu Ngạn =

“Sao rồi, gặp được người cậu muốn gặp chưa?”

Lãnh Dạ Hi vừa ra khỏi thang máy, thì chạm mặt ngay một người phụ nữ khác.

“Sao em lại ở đây? Theo dõi tôi?” Đôi mắt Lãnh Dạ Hi sa sầm, giọng nói thì lạnh lẽo, đã vậy càng tăng độ lạnh ở từ cuối.

“À, chỉ là em đi ngang qua công ty của anh, định tìm anh tâm sự chút, thì bắt gặp anh vội đến chỗ này. Chắc chắc, đúng là chưa từ bỏ thật, cô ta cũng làm vợ người ta rồi, còn sắp làm mẹ nữa, anh, như này...chung tình quá rồi đấy.”

“Vương Náo Náo! Khoa tâm thần mấy em rãnh lắm phải không?” Lãnh Dạ Hi thật sự không chịu nổi tính nhiều chuyện của cô ta, lại nhìn cái vẻ buồn cười kia, lòng anh càng thêm lạnh.

“Thật ra thì cũng không rãnh lắm, không thấy bây giờ em đang có công chuyện hay sao?” Vương Náo Náo không để ý chút xíu nào đến tâm tình sắp bộc phát của anh, cô vòng lấy cánh tay anh, “Tình hình gần đây của anh không ổn định cho lắm, tôi thấy hay là, tốt nhất nên đến bệnh viện chúng tôi kiểm tra tổng thể từ trên xuống dưới đi, như vậy sẽ ổn hơn đấy.”

“Vương Náo Náo!” Lãnh Dạ Hi cất cao giọng nói, có ý cảnh cáo.

“Dễ giận cũng là một dấu hiệu của việc tinh thần không được bình thường đó.” Vương Náo Náo tựa vào đầu vai anh, không thèm để ý đến cơ thể đang run vì tức của anh.

“Vương Náo Náo, buông tay ra.” Rời khỏi công ty của Quý Linh Linh, đi tới bãi đậu xe, giọng của anh cũng dịu hẳn đi.

“Về sau lúc không có người ở cạnh, em cho phép anh gọi nickname của em, Cẩm Hân.” #TiểuNgạn: từ Cẩm trong Cẩm Hân là giản thể của từ 锦. Có nghĩa là: Một tiếng dùng để khen ngợi, chỉ cái rực rỡ hoặc đẹp đẽ. Ví dụ: lòng người khôn khéo gọi là cẩm tâm, lời văn mỹ lệ gọi là cẩm tảo. Mà Hân có nghĩa là mừng, vui vẻ, sung sướng. Cho nên, theo mình thì Cẩm Hân có nghĩa là Sung sướng vô ngần. Ai có nghĩa hay hơn thì đóng góp nhé.

“Nhàm chán.” Lãnh Dạ Hi liếc cô cái, anh còn chưa không biết quan hệ của hai người bọn họ đã lên đến mức độ thân thiết kiểu đó, lại còn cần gọi bằng nick name.

“Là rất nhàm chán chứ, chẳng phải anh biết Quý Linh Linh đi đến cục Xây Dựng à, chắc gặp ai đó đúng không?” Bàn tay nhỏ của Vương Náo Náo cứ kéo anh nhưng anh lại không né tránh, có lẽ chẳng muốn phiền phức, để mặc cô kéo đi.

Lãnh Dạ Hi nghe vậy thì nhúm mày.

“Nghiêm Tử Tuấn đấy, người đàn ông này chắc anh cũng biết mà.” Vương Náo Náo lại gần anh hơn, đôi môi xinh đẹp tăng thêm độ cong nụ cười. Thấy cái người đàn ông này lúc nào cũng trưng cái bộ mặt lạnh lùng giả tạo, thì ra anh lại là người nặng tình nặng nghĩa như vậy, thật sự không nhìn ra.

“Sao em biết?” Lãnh Dạ Hi phòng bị nhìn cô.

“Em muốn biết, thì biết hết thôi.” Vương Náo Náo nhìn anh cười một cái “Còn ngây ra à?” Nói xong, cô đưa tay thò vào túi anh lục lọi, lấy chìa khóa xe ra.

“Em...”

Lúc này, Vương Náo Náo trở mình một cái đã đi tới bên cạnh xe “Lãnh Dạ Hi, chờ tới lúc anh đuổi đến cục Xây Dựng, chắc đồ ngon trên người Quý Linh Linh bị ăn sạch bách mất rồi... Này!”

Thiệt là, sao hấp tấp thế không biết? Nhưng mà cô có đúng một ngày nghỉ là hôm nay thôi, thế mà bị nhét vào xe cùng anh.

“Cái tên đàn ông này chẳng biết lịch sự chút nào, em là con gái đấy.” Vương Náo Náo ngồi ở vị trí kế bên tài xế lái xa, hơi tức nhỏ giọng lầm bầm.

“Còn nhiều chuyện là đi khỏi xe đấy!” Lúc này Lãnh Dạ Hi đã khởi động xe hơi.

Vương Náo Náo không thèm để ý, còn huýt sáo với anh: “Nhưng mà anh phải nhanh lên chút nữa, em nghe nói cái tên Nghiêm Tử Tuấn ấy bây giờ không phải là một gã đàn ông sợ vợ nữa rồi. Một người đàn ông mà chuyển hướng, no bụng rồi sẽ nghĩ đến chuyện tình dục.”

Lãnh Dạ Hi không nói gì, mà chỉ quay đầu sang trừng mắt liếc cô.

Vương Náo Náo đáp nhận vẻ mặt từ anh, bắt đắc dĩ nhún nhún vai, thật ra thì người đàn ông này ngoại trừ làm cái bộ mặt lạnh tanh ấy, thì biết làm cái gì thêm chứ? Dù sao thì cô cũng không biết.

== Tiểu Ngạn ==

“Linh Linh? Thật sự là em sao?”

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, thấy người đến là Nghiêm Tử Tuấn, lịch sự đứng lên chào hỏi: “Chào trưởng ban Nghiêm.”

“Không cần khách sáo vậy đâu, không nghĩ rằng, em sẽ tìm đến đây.” Nghiêm Tử Tuấn vội vã chạy vào trong, còn thuận tay khép cửa chính, đi tới bên cạnh cô: “Linh Linh, em mập ra đó, mà còn quyến rũ hơn trước.”

Đã hơn mấy tháng không gặp cô, giờ lại được gặp thêm một lần, lòng anh bất chợt có cảm xúc kích động.

Quý Linh Linh mím môi cười, lui về sau một bước một cách tự nhiên: “Hôm nay tôi đến tìm Trưởng ban Nghiêm, là có chuyện cần bàn bạc.”

Thấy cô tự động giãn khoảng cách hai người ra vậy, Nghiêm Tử Tuấn có phần hơi lúng túng, vội cười khan mấy tiếng: “Có chuyện gì không em?”

“Là như vậy, gần đây công ty chúng tôi tiến hành các dự án hợp tác cùng một lần với nhau, mà cần một quyết định của cục Xây Dựng ở đây, mới có thể chính thức bắt đầu được.” Quý Linh Linh vẫn giữ nụ cười làm việc bên môi, cử chỉ hay cách nói chuyện cũng tự nhiên như không.

“À, tự em mới công ty luôn à? Không phải em ở cạnh Mộ Ly sao?” Nghiêm Tử Tuấn nghe vậy, trên mặt sung sướng, nghe mấy từ sau cùng cũng có thể nhận ra tâ trạng của anh ta.

Quý Linh Linh khẽ ngẩng đầu lên: “Tôi với bạn cùng mở công ty này, còn mấy chuyện khác cũng ổn. Không biết trưởng ban Nghiêm, có thể ký giúp cái này được không?”

Nghiêm Tử Tuấn nhìn cô, ánh mắt cuối cùng rơi lên vùng bụng nhô lên của cô, không khỏi sửng sốt: “Em...”

“Có chuyện gì không?” Quý Linh Linh hỏi ngược lại.

Nghiêm Tử Tuấn sa sầm nét mặt, nếu như bây giờ cô vẫn đang ở chung với Mộ Ly, thì khi cô có con, chắc chắn anh ta sẽ không cho phép cô ấy bước ra khỏi cửa nữa bước. Mà giờ cô đang mang thai, không ở nhà dưỡng thai lại đi mở công ty riêng, cực khổ kiếm sống, chẳng lẽ nào ... Anh ngồi trên chiếc ghế bọc da, suy nghĩ một hồi.

“Anh có thể mời em đi ăn tối không?”

Trong lòng Quý Linh Linh chợt sửng sốt, cô thật sự không ngờ anh ta lại nói ra câu này.

“Anh không sợ cô tiêu thư thiên kim họ Lục kia biết à?” Quý Linh Linh nhớ lúc ấy anh hành xử đủ dạng trước mặt Lục Vân Thiên, thì cảm thấy hơi tức cười.

“Xã giao với bạn bè thôi mà, cô ta sẽ không để ý.” E đi tby Bị ngã©nhớ aindie nda¥nloequy@don™

“Nếu quyết định điều khoản này được thêm vào, phiền phức của tôi chắc cũng bớt đi một khoản lớn, đồng thời... cũng rảnh rỗi đi ăn cơm.” Quý Linh Linh không hề không giận, chậm rãi nói hết câu.

Nghiêm Tử Tuấn ngẩng đầu lên nhìn cô. Cô thay đổi rồi, càng mạnh mẽ hơn sơ với thuở trước đây, sơ sơ qua cũng đã kiểm chứng được suy nghĩ trong lòng mình, có lẽ cô ấy sẽ tiếp tục ở bên mình.

“Chỉ có một điều khoản phải không, đưa tài liệu qua đây anh xem nào.”

Quý Linh Linh hờn hử trong lòng, không nghĩ rằng lấy con dấu dễ dàng như vậy.

“Đây.”

Nghiêm Tử Tuấn cầm lấy tài liệu trong tay cô: “Em ngồi đó một lát, anh thêm vào một điều khoản, rồi chúng mình đi ăn cơm.”

“Vâng.” Quý Linh Linh trở lại ngồi lên ghế sofa một lần nữa, cô khẽ nâng đầu lên nhìn Nghiêm Tử Tuấn đang nghiêm túc kiểm tra tài liệu bên kia. Trưởng ban, là một chức vị tương đối lớn ở cái cục Xây dựng này, cũng đáng giá cho anh...hà hà

“Lãnh Dạ Hi, bây giờ anh cứ lo lắng của Quý Linh Linh vậy, anh không sợ Mộ Ly càng khách sáo với anh thêm à?” Vương Náo Náo kéo cánh tay anh, căng thẳng hỏi han.

Lãnh Dạ Hi im lặng không trả lời, hiện giờ anh chỉ muốn biết, những điều về Quý Linh Linh có ổn hay không mà thôi. Nếu tên khốn Nghiêm Tử Tuấn kia dám làm gì với cô, thì hắn chết chắc rồi.

“Anh nói đi, nếu Quý Linh Linh đá Mộ Ly đi, cô ấy có thể ở bên anh không? Nghe nói cháu anh nhận cô ấy làm mẹ nuôi thì phải, sao em có cảm giác cơ hội của anh lớn hơn nhỉ.” Lãnh Dạ Hi không quản cô, để mặc cô lăm bằm lườm bầu, tự YY mình.

“Đi chậm chút coi.” Vương Náo Náo lờ lờ kéo cánh tay anh lại, đi tí rồi bước nhanh, coi vậy chứ đùa anh vui thiệt.

“Vương Náo Náo, em nói nhiều thêm một câu nữa, thì cút xéo cho tôi, tôi không muốn gặp lại em nữa!” Lãnh Dạ Hi thật sự không còn cách đối phó với cái cô nào phăng này nữa rồi, chưa bao giờ biết rằng, một người phụ nữ cũng có thể y như Vương Náo Náo thế này, cả đường đi đều nói, mà chả có câu nào lập câu nào.

“Anh không muốn gặp em? Được không đó? Chỉ cần em muốn gặp em, nửa đêm anh cũng phải bò dậy gặp em.” Vương Náo Náo cười, đưa tay vuốt hàng mày của anh “Đừng có nhú mày nữa, coi chừng giống mấy ông già hết thời chừ.”

Lãnh Dạ Hi có chút không vui nghiêng mặt đi, nhưng anh quay chỗ nào, thì Vương Náo Náo càng tiến tới chỗ đó. Cứ như vậy, hai người tiếp tục làm vậy ở Cục Xây Dựng, chắc không có người thì diễn luôn cảnh khác mất rồi. May không làm gì quá quy định, nếu không bị bắt liên.

116. Chương 116: Vu Uyển Tinh Đột Nhiên Xuất Hiện

Hiếu Lượng?”

Ngày thứ hai, lúc Quý Linh Linh tỉnh dậy , đã thấy tờ giấy mà Mộ Ly để lại, đã rời đi. Đợi cô sau khi chậm rãi thay quần áo đi xuống lầu, liền thấy Quách Hiểu Lượng đã ngồi chờ trên ghế sa lon.

“Tôi đã lâu rồi chưa? Làm sao lại không gọi tôi?” Quý Linh Linh đi tới bên cạnh Quách Hiểu Lượng, trong giọng nói tràn đầy đau lòng cùng oán trách.

“Quý tiểu thư, là đại ca bảo tôi tới đây” Quách Hiểu Lượng đứng lên, một tay nắm tay của cô, làm như đang an ủi cô.

“A, Tần Mộc Vũ cũng đi phải sao?”

“Ừ.”

Quý Linh Linh nhìn Quách Hiểu Lượng, mới một tháng mấy ngày, mà Quách Hiểu Lượng nhìn như gầy đi vài phần, nói cũng không muốn nói.

“Phu nhân, người cần dùng cơm chưa?” Lúc này vú Lâm từ trong phòng bếp đi ra, hỏi.

“Được,vú Lâm lấy thêm một bộ bát đĩa.”

“Được.”

“Hiểu Lượng, thật ra cô không cần tới đây cũng được, Mộ Ly cũng đã sắp xếp người rồi, hơn nữa tôi cũng không có gì cần đặc biệt bảo vệ.” Quý Linh Linh lôi kéo tay Quách Hiểu Lượng, khuôn mặt đầy thân thiết.

“Quý tiểu thư, cô là người mà Mộ tiên sinh quan tâm nhất, không nên làm cho anh ấy lo lắng.” Quách Hiểu Lượng không nói thẳng, nhưng ý tứ biểu hiện rất rõ ràng.

Quý Linh Linh nghe lời nói của cô..., không khỏi có chút ngạc nhiên, cô cảm giác có chút không đúng?

“Hiểu Lượng. Cô. Cô tốt chứ?”

“Quý tiểu thư, tôi rất khỏe.” Quách Hiểu Lượng trả lời sơ xài, cúi đầu, ngay sau đó cũng rút tay của mình ra.

Nhìn như có chuyện gì đó không đúng, nhưng là cô và Quách Hiểu Lượng quan hệ cũng không phải tốt lắm, cô cũng không tiện hỏi thêm gì nữa.

“Tốt lắm, chúng ta ăn cơm trước, cơm nước xong, cô cùng tôi đi đến công ty.” Quý Linh Linh vì không muốn không khí của hai người nhạt nhẽo, vội vàng nói.

Quách Hiểu Lượng gật đầu, coi như đồng ý.

“Vú Lâm, đồ ăn vặt buổi sáng cùng đồ chơi của hai đứa nhỏ, đều đem theo chưa?” Quý Linh Linh đang uống cháo, thì đột nhiên hỏi.

“Phu nhân yên tâm, bên tiểu thiếu gia cùng tiểu thư đã sắp xếp ổn thỏa, chuyện quan trọng nhất bây giờ là ngài phải tự chăm sóc tốt cho bản thân.” Vú Lâm giống như mẹ dặn dò cô.

“Ừ.” Quý Linh Linh yên tâm cười, chắc hẳn trước lúc rời đi,Mộ Ly đã dặn dò tất cả mọi người, chăm sóc mình tốt, cô cảm kích.

“Hiểu Lượng, ăn nhiều chút, tôi thấy cô có chút gầy.”

“Cám ơn.”

Sau đó không khí giữa hai người lại bắt đầu nhạt nhẽo , cũng không có ai nói thêm câu nào nữa.

“Phu nhân, có ngài điện thoại.” Lúc này, người giúp việc đi tới.

Quý Linh Linh nhận lấy điện thoại, nhìn xuống màn hình hiển thị, là người lạ.

“Này, Xin chào, tôi là Quý Linh Linh.”

“Ừ. cô.”

Quách Hiểu Lượng ngẩng đầu lên, để đĩa xuống, nhìn Quý Linh Linh khẽ nhíu mày.

“Được, một lát tôi đi tìm cô.”

Dứt lời, Quý Linh Linh liền cúp điện thoại.

Nhìn cô một bộ dạng tâm sự nặng nề, Quách Hiểu Lượng hỏi, “Quý tiểu thư, chuyện gì xảy ra?”

Lúc này, quý Linh Linh ngẩng đầu lên, “Vu Uyển Tình, cô ta hẹn tôi uống trà.” Trên mặt cô lộ ra mấy phần kinh sợ, tay theo ý thức phủ trước bụng.

Nếu trước kia, cô hoàn toàn không có lý do gì sợ Vu Uyển Tình, nhưng bây giờ cô có bảo bảo, có chút sợ hãi. Nhớ tới tình cảnh bị đánh lần trước, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Quý tiểu thư.”

“Hả?”

“Không cần lo lắng, tôi sẽ đi cùng cô. Trước kia cô ta có thể tổn thương đến cô, hiện tại cô ta cho dù có một trăm cái lá gan cũng không dám.” Quách Hiểu Lượng giống như xem thấu tâm sự của cô, nói.

“Hiểu Lượng.”

Quách Hiểu Lượng mở một nụ cười với cô, “Còn chưa từng có người nào dám ở trước mặt của tôi đánh người, Vu Uyển Tình cũng không phải là đại nhân vật, cô không cần thiết sợ cô ta.”

“Ừ, tôi sẽ không sợ cô ta, chỉ là.”

“Tôi bảo vệ cô, tự nhiên cũng sẽ bảo vệ bảo bảo của cô, nếu không thì đã lãng phí tâm tư của đại ca?” Trong giọng nói cùng gương mặt của Quách Hiểu Lượng biểu hiện sự khôn khéo, khiến Quý Linh Linh nhìn có chút hoa mắt.

“Tốt.”

Vú Lâm đứng một bên, cẩn thận nghe lời của các cô không sót một câu.

“Vú Lâm, buổi tối làm nhiều bánh pút-đing trái cây một chút, hai đứa nhỏ sẽ thích.” Vừa ra đến trước cửa, Quý Linh Linh dặn dò.

“Được, tôi biết rồi, buổi tối sẽ chuẩn bị Ô Nha, chờ phu nhân trở lại uống canh gà đen.”

“Tốt, cảm ơn bà vú Lâm, vậy tôi đi trước đây.” Lúc này tài xế đã lái xe tới trước mặt cô.

“Quý tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Quách Hiểu Lượng mở cửa xe cho cô.

“Hiểu Lượng, không cần phải mở cửa giùm tôi, tôi cũng không phải là người già yếu, còn có về sau gọi tôi Linh Linh là được, không cần xa lạ.” Quý Linh Linh đi lên trước, lôi kéo tay của Quách Hiểu Lượng, nhìn thấy bộ dạng xa lạ của Quách Hiểu Lượng, lúc trước yêu thích cô cũng vì tính cách tiểu nha đầu của cô.

“Ừ.”

Hai người sau khi lên xe, Quý Linh Linh liền nói tài xế lái xe đến quán cà phê Nhất Bôi.

“Vu Uyển Tình ở đây?”

“Ừ.”

“Theo tôi được biết, kể từ sau chuyện kia, cô ta liền biến mất, tại sao bây giờ lại xuất hiện, hơn nữa còn vừa đúng vào lúc Mộ tiên sinh vắng mặt. Cô nói xem có phải cô ta đang giở trò quỷ gì?” Quách Hiểu Lượng nói.

Quách Hiểu phân tích một chút cũng rất có lý, lúc trước cô đã nghe qua Mộ Ly cùng Lãnh Dạ Hi đều có phái người tìm cô ta, nhưng là vẫn không có tin tức chính xác về cô ta, hiện tại thì ngược lại, cô ta cư nhiên lại quang minh chính đại xuất hiện, thật sự rất khả nghi.

“Linh Linh, cô đang nghĩ cái gì?”

“Không có, chỉ là đoán không ra cô ta đột nhiên tìm tôi có chuyện gì.” Trong lòng cô có chút lo lắng, nếu như Vu Uyển Tình thật phát điên lên, liều mạng thương tổn được con của cô, vậy thì rất phiền toái.

“Yên tâm, tôi sẽ luôn bên cạnh của cô, cô ta sẽ không dám làm gì cô.” Quách Hiểu Lượng vỗ vỗ tay của cô.
“Ừ.”

“Đúng rồi, cô có nghe nói không, mẹ Lục Vân Thiên nhập viện rồi?” Quách Hiểu Lượng giống như tám chuyện nhà, hỏi.

“Nhập viện? Không có nghe nói.” Ngày hôm qua còn thấy Lục Vân Thiên đối với mình vênh váo hống hách mắng.

“Nghe nói thị trưởng Lục bây giờ bị một cô gái trẻ mê hoặc phải xoay vòng vòng, mẹ Lục Vân Thiên bị kích thích, đột nhiên chảy máu não. Bây giờ còn có đối với thị trưởng Lục tiến hành tra hỏi, Lục Vân Thiên cũng không dám giống như trước nữa. Nghĩ thấy, thật đúng là ác nhân có ác báo, một Tiểu Tam thì làm toàn gia của bạn họ lộn xộn rồi.” Quách Hiểu Lượng rút cuộc lộ ra chút nét mặt “Bình thường”.

“Nhà bọn họ xảy ra việc bề bộn như vậy?” Quý Linh Linh có chút không dám tin, hiện tại nếu nói loại đàn ông có quyền thế ở bên ngoài có tình nhân là chuyện thường, nhưng giống Lục thị trưởng, còn dám công khai quang minh chính đại làm, thật đúng là hiếm thấy.

“Nghe nói là cái đó Tiểu Tam chủ động tìm họ, trực tiếp gặp mẹ của Lục Vân Thiên, tuyên bố phải gả vào Lục gia, kết quả. Làm mọi chuyện thành như vậy.” Quách Hiểu Lượng nhún nhún vai, biểu hiện cô cũng không quá quan tâm.

“Tiểu Tam phá vợ cả? Cô gái kia thật đúng là. Lợi hại.”

“Hiện tại có vài phụ nữ, vì danh vì lợi, cái gì cũng làm được. Quan trọng nhất ấy là thị trưởng Lục, hình như đặc biệt thích người phụ nữ kia, nghe nói còn giống như động cái gì chân tình. Chắc chắn, một ông già, còn hồi xuân, mà còn quang minh chính đại như vậy. Hiện tại vợ mình trong bệnh viện sống chết chưa biết, chính hấn lại chơi sáng khoái như vậy, suy nghĩ một chút cũng làm cho người cảm thấy buồn nôn.” Quách Hiểu Lượng giận dữ mắng.

Mà Quý Linh Linh nhìn bộ dáng này của cô, cũng không khỏi nở nụ cười.

“Tôi thấy đúng là chuyện cười?”

“Không có, tôi chỉ là cảm thấy Quách Hiểu Lượng trước kia trở về rồi, cô mới vừa rồi cùng làm mặt lạnh, làm cho tôi không thích ứng.”

“A, phụ nữ nha, đều có nhiều mặt, ha ha.” Quách Hiểu Lượng giơ tay lên, trêu ghẹo trả lời.

“Đúng, cảm xúc của phụ nữ có nhiều mặt biến hóa, tôi hiểu.”

“Tôi còn muốn nói Lục Vân Thiên người phụ nữ này, nghe nói hiện tại Nghiêm Tử Tuấn không bỏ rơi cô ta, kể từ sau khi cô ta mang thai, cũng rất ít khi ra khỏi cửa.”

“Cô nói cái gì? Điều này sao có thể!” Nghiêm Tử Tuấn sợ Lục Vân Thiên như vậy, cô đều tận mắt nhìn thấy.

” Con người cũng có ngày thay đổi, huống chi là người có tiếng cũng có miếng. Nghiêm Tử Tuấn hiện tại mặc dù chức vị không đổi, nhưng là nghe nói anh ta trong công việc khá tốt, rất tiến tới. Hiện tại Lục Vân Thiên đã không thể dựa vào cha của cô ta, chỉ còn sót lại Nghiêm Tử Tuấn. Bây giờ, cô ta dù có tính khí gì, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thu lại.” Quách Hiểu Lượng liếc mắt nói, luân hồi báo ứng, người đang làm, trời đang nhìn.

“A, thì ra cô ta đang gặp chuyện như vậy. Bao nhiêu tháng không thấy, cứ nhiên xảy ra biến hóa ngất trời, tôi có chút không thể tin nổi.” Quý Linh Linh rất khó tưởng tượng đến bộ dạng của Lục Vân Thiên bây giờ, chẳng qua là cảm thấy số mạng thích đùa giỡn con người.

“Hiện tại tinh thần của Lục Vân Thiên rất xà xút, cô ta cùng với Vu Uyển Tình hiện tại dù là có tám cánh tay, cũng vô ích, cho nên cô không cần thiết sợ cô ta.” Thì ra là Quách Hiểu Lượng vòng vo một hồi, cuối cùng vẫn nói về Vu Uyển Tình.

“Ha ha, tôi hiểu.”

“Phu nhân, đến.”

“Được, vậy ông cứ ở nơi này chờ chúng tôi, chúng tôi đi vào ngồi một chút sẽ trở lại.”

“Được.”

Quý Linh Linh cùng Quách Hiểu Lượng vào quán cà phê “Nhất Bôi”, nhân viên tạp vụ đi tới, nói cho bạn họ biết Vu Uyển Tình đang chờ ở phòng bao. Hai người theo chỉ dẫn của nhân viên tạp vụ, vào phòng bao.

Vừa vào cửa, liền thấy Vu Uyển Tình cúi đầu, đang nhìn điện thoại di động.

“Vu tiểu thư, đã lâu không gặp.” Quách Hiểu Lượng lên tiếng nói.

Nghe nói những lời này, Vu Uyển Tình ngẩng đầu lên.

A! Quý Linh Linh cùng Quách Hiểu Lượng đồng thời sửng sốt.

“Ha ha, thế nào? Quý Linh Linh không sợ trời không sợ đất, hiện tại chỉ là nhìn đến gương mặt bị hủy dung của tôi, cảm thấy sợ?” Vu Uyển Tình sờ sờ trên mặt lỗi lôm vết sẹo của mình, tự giấu cười cười.

“Cô. Làm sao cô lại biến thành như này?” Quý Linh Linh run âm thanh hỏi, cô đã từng nghĩ tới đủ loại tình huống hiện tại của Vu Uyển Tình, lại không có nghĩ đến, cô ta hiện tại sẽ biến thành như vậy.

Tóc dài xõa, tán loạn che xuống một bên khuôn mặt bị hủy hoại, nhưng cũng không thể che hết, phần còn lại, nếu cẩn thận nhìn thì có thể nhìn thấy làn da ban đầu.

“Không cần suy đoán, bị a- xít sun-phu-rit tạo thành như vậy.” Vu Uyển Tình cười nhìn hai người, hình như cô ta đã quen với bộ dạng bây giờ của bản thân.

“Là Mộ Ly.”

“Ha ha, Quý Linh Linh, chẳng lẽ Mộ Ly trong lòng cô chìn là loại đàn ông là ra chuyện này?” Vu Uyển Tình cười khẩy nói, “Anh ta là loại đàn ông, có nhãn tâm bao nhiêu cũng sẽ không làm ra loại chuyện như vậy, mặc dù mặt của tôi bị phá hủy cùng anh ta có chút liên quan, nhưng là. Ha ha, cô nên hiểu anh ta.”

Trong lúc nói chuyện, Vu Uyển Tình còn mơ hồ để lộ ra chút tình cảm đối với Mộ Ly.

Bỗng dưng, trong lòng của Quý Linh Linh có chút khó chịu xẹt qua.

“Vậy cô.”

“Tôi bị người hãm hại!” Vu Uyển Tình trực tiếp nói.

“Là ai hãm hại cô?” Đứng ở một bên Quách Hiểu Lượng lên tiếng.

“Ha ha, ngồi đi, ngồi xuống tôi cùng các cô nói chuyện phiếm một chút.” Vu Uyển Tình bưng cà phê lên ly, mở một nụ cười, có lẽ. Bởi vì mặt bị thương đang băng bó, căn bản không biết là cô ta đang cười, hay là đang khóc.

“Quý Linh Linh, người mang thai? Chúc mừng, một người phụ nữ có thể vì Mộ Ly sinh con, là một việc rất hạnh phúc.” Trong giọng của Vu Uyển Tình đầy bi thương cùng ngưỡng mộ.

“Là ai làm cô thành như vậy?” Mới vừa rồi cô theo bản năng nói ra tên của Mộ Ly, hiện tại cô chỉ muốn biết tại sao Vu Uyển Tình lại có bộ dáng như hiện tại.

“Người quan tâm tôi? Ha ha, nhìn thấy bộ dáng này của tôi, cô có phải đặc biệt vui vẻ, rốt cuộc lại có một người phụ nữ, không cùng cô tranh giành Mộ Ly.” Vu Uyển Tình vẫn luôn cười, động tác ấy làm cho vết sẹo trên mặt cô ta, càng dữ tợn.

Quách Hiểu Lượng nhìn cô ta lúc này, không khỏi nhú mày.

“Tôi tại sao lại vui vẻ? Không phải của tôi, tôi sẽ không giành được, nếu là của tôi, ai cũng giành không được. Tính tình của Mộ Ly, tôi nhớ cô vẫn hiểu rõ, chỉ cần anh ấy quyết định cũng sẽ không thay đổi. Mà tôi cũng như anh ấy, một khi đã quyết định, thì sẽ không đổi thay.” Quý Linh Linh cắn môi thật chặt, cô không dám đối diện với gương mặt của Vu Uyển Tình trong thời gian dài, gương mặt kia gần như bị hủy hoại gần hết, cô ta lúc ấy chắc đã chịu rất nhiều đau đớn.

Mặc dù cô không vừa mắt với Vu Uyển Tình, nhưng là bởi vì cô ta khiêu khích, đối với Vu Uyển Tình, cô cần bản không có chút hận thù, một bại tướng dưới tay cô, cô đồng tình còn không kịp. Mà lúc này Vu Uyển Tình, lại một lần nữa để cho cô có chút đồng tình.

“Ha ha, cô thật ra rất hào khí. Quả thật, cô là người phụ nữ Mộ Ly đã chọn, cũng sẽ không thay đổi. Chỉ trách tôi, ban đầu không biết tự lượng sức mình, ha ha, mới có thể để ỉnh rơi vào tình trạng này.” Vu Uyển Tình lại một lần nữa vuốt mặt của mình.

“Cô biết không? Mỗi lần tôi sờ tới mặt của tôi, soi gương thì tôi đều nghĩ sớm kết thúc tánh mạng của mình. Nhưng, tôi rồi lại không thể chết được, bởi vì. Tôi còn chưa có báo thù!” Vu Uyển Tình cắn thật chặt hàm răng, trên mặt mấy phần lộ ra cười lạnh.

“Là ai làm cô thành như vậy?” Quách Hiểu Lượng vội vàng hỏi.

“Ha ha, cô chính là bạn gái trên giường của Tần Mộc Vũ, không nghĩ tới vì Tần Mộc Vũ cô còn có thể ủy khuất tới bảo vệ Quý Linh Linh, tình yêu này, thật đúng là vĩ đại mà, hoặc là, cô và Tần Mộc Vũ chỉ có ** quan hệ chứ?” Vu Uyển Tình nhếch môi cười khẩy nói.

“Vu Uyển Tình!” Quý Linh Linh mở miệng cảnh cáo cô ta.

Chỉ thấy mặt mày Quách Hiểu Lượng nháy mắt âm trầm, giống như là bị nói trúng tim đen .

“Quý Linh Linh, cô bây giờ đối với tôi cũng thật phòng bị, không dám đơn độc đi gặp tôi, còn mang cả người hộ vệ, ha ha, thật biết điều!” Vu Uyển Tình lạnh lùng cười nhạt.

Sự đồng tình đối với Vu Uyển Tình, lập tức bị cô ta đánh phá thành mảnh nhỏ.

“Vu Uyển Tình, nếu như cô có bất cứ thù hận gì với tôi thì cứ tính trên người tôi , không cần dính líu đến những người khác!”

“Ha ha, tôi vẫn cũng chỉ đối phó với một mình cô, hơn nữa báo ứng của cô cũng sẽ tới, tôi còn cần động thủ sao, chỉ cần ở bên cạnh nhìn là tốt.” Vu Uyển Tình dựa vào ghế, đôi tay ôm ngực, bên môi mang theo cười lạnh nhìn chằm chằm cô.

“Cô đang nói cái gì? Cái gì báo ứng?”

“Ha ha, người không biết?” Vu Uyển Tình lẩn người lên trước, từ trong miệng bật ra mấy chữ.

Quý Linh Linh ổn định tâm thần một chút, người đàn bà này chắc đã có chuẩn bị từ trước, mặt của cô ta bị hủy, chắc hẳn cũng cùng mình có chút ít quan hệ. Thay vì bị cô ta đùa bỡn chơi, chẳng bằng bây giờ sáng khoái với cô ta.

“Tôi muốn biết, cô muốn cái gì?”

“Tôi muốn cái gì? Ha ha, nhưng tôi không muốn gì cả, nhưng mà, tôi nghĩ cô lúc ấy, muốn khóc cũng không được, tôi đây trong lòng liên tục kỳ sáng khoái, ha ha, ha ha.” Tiếng cười của Vu Uyển Tình vang lên, cực kỳ chói tai .

“Bà điên! Linh Linh, chúng ta đi, không có cần thiết ở chỗ này nghe một bà điên khùng nói loạn!” Quách Hiểu Lượng tức giận đứng lên, làm bộ phải dẫn Quý Linh Linh đi.

“Đi đi, các người cứ đi, nếu như các người cho là ‘ đi ’ là có thể giải quyết chuyện, tùy các người cứ đi đi.”

Quý Linh Linh cầm ngược tay của Quách Hiểu Lượng, cô bởi vì vừa mới nói chuyện với Vu Uyển Tình, mà sắc mặt trắng bệch, ngay cả lòng bàn tay cũng nhiễm lạnh.

“Vu Uyển Tình, cô hẹn tôi , không phải chỉ là muốn cho tôi gặp bộ dạng bây giờ của cô, nếu như có cái gì muốn nói, liền mau nói, tôi không muốn cô phụ ý tốt của cô.” Đối với cách làm phô trương thân thể của Vu Uyển Tình, Quý Linh Linh cũng chán ghét cực kỳ.

“Quý Linh Linh, nếu như cô đã không muốn nghe, dù sao kế tiếp cũng là cô gặp chuyện không hay ho, tôi chính là hoàn toàn không quan tâm!”

“Vu Uyển Tinh! Nếu như cô dám đối với đứa bé của tôi làm ra bất cứ chuyện gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!” Quý Linh Linh cắn môi, Quách Hiểu Lượng nói không sai, cô ta quả thật chính là một bà điên, không thể nói lý.

“Ha ha, Quý Linh Linh thật không nhìn ra, người bây giờ tự vệ cũng khó khăn, lại còn che chở cho đứa bé trong bụng như vậy. Ha ha, đáng tiếc, ông trời không ưa thích cô như vậy!” Trong lời nói của Vu Uyển Tinh ẩn chứa các loại gây sự, Quý Linh Linh siết thật chặt quả đấm, nhưng là theo bản năng còn che kín bụng.

“Vu Uyển Tinh, bây giờ cô bị hủy dung, tôi rất đồng cảm với cô, nhưng mà tôi lại không muốn nghe cô nói nhảm nữa, có chuyện gì, cô cứ nói, không nói chúng tôi bây giờ rời đi. Còn nữa, nếu như cô có bản lãnh liên quang minh chánh đại, đừng tưởng rằng tôi sẽ sợ cô.”

“Quý Linh Linh, cô sợ cái gì? Cô có Mộ Ly, cô còn có thể sợ cái gì? Nhưng tôi bây giờ đang nghĩ, nếu như một ngày kia cô không còn có Mộ Ly ở bên cạnh, cô nói, cô có phải trở thành con cọp không răng hay không?” “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?” Quý Linh Linh thật sự không coa tâm trạng để nghe lời nói điên cuồng của cô ta, nhưng trong lời nói của cô ta lại mơ hồ ẩn chứa chuyện gì đó.

“Tôi muốn nói, ha ha, những ngày an nhàn của cô sẽ chấm dứt rất nhanh!” Vu Uyển Tinh ngay sau đó lại cất tiếng cười to lên, “Hiện tại Lục Vân Thiên không còn quyền lực, tôi lại bị biến thành cái bộ dạng này, cô cho rằng cô có thể có cái kết quả tốt hơn sao?”

“Vu Uyển Tinh, cô điên khùng đủ chưa? Mặc dù tôi không biết tại sao cô lại thành ra như vậy, nhưng mà tôi nghĩ chỉ bằng loại người như cô, chắc cũng là tự mình làm vậy thì không thể sống được? Quý Linh Linh cùng các người không giống nhau, cô tốt nhất không cần tự tăng bốc bản thân.” Quách Hiểu Lượng không chịu nổi bộ dạng phách lối của Vu Uyển Tinh. Nói trắng ra là, cô ta chỉ là bị người ta phá hủy gương mặt, cư nhiên bây giờ còn có thể như thế “Cười nói tiếng gió”. Có phải là thật hay không một câu, “Người đáng thương, phải có chỗ đáng hận”.

“Quách Hiểu Lượng, cô có phải đã quên thân phận của mình rồi? Cô chẳng qua chỉ là một trong những người phụ nữ bên cạnh Tần Mộc Vũ mà thôi, bây giờ muốn cùng tôi sống giọng?” Vu Uyển Tinh lời nói ra như có gai, cô ta hình như đã quyết định chủ ý, chiếm thượng phong trong lời nói, sẽ làm cho Quý Linh Linh nhận một bài học.

“Cô nói đủ chưa? Nếu như nói xong rồi, chúng tôi muốn đi.” Dứt lời, Quý Linh Linh lôi kéo Quách Hiểu Lượng bước về phía cửa.

“Quý Linh Linh, cô cho rằng mình rất lợi hại phải không? Quay đầu nhìn lại, cô còn không phải là bị người bên cạnh lừa gạt sao. Nhớ, cô bây giờ tốt nhất thu liễm một chút, nếu không đến lúc đó, cô thật là muốn khóc cũng không kịp.” Lời nói của Vu Uyển Tinh vang lên.

“Người đàn bà điên!” Quách Hiểu Lượng mắng một tiếng.

Quý Linh Linh nhú nhú mày, nhưng không có để ý đến cô ta nữa.

Người bên cạnh cô, sẽ là ai?

“Ha ha, Quý Linh Linh, tôi bây giờ đã không có ý định đấu với cô, những ngày an nhàn của cô sắp kết thúc, tôi cũng không thể ngăn cản, cô chỉ có tự giải quyết cho tốt thôi.” Vu Uyển Tinh lăm bằm lâu bầu nói một câu, sau đó lại bưng lên chén cà phê, khuôn mặt khổ sở.

“Vu Uyển Tinh người phụ nữ này, đáng đời cô ta bị người hủy dung, quả thật quá ghê tởm, cô có thấy được không, cô ta nói những lời đó, thích gây sự. Cô ta làm như cái gì cũng biết, đem người khác cũng làm trò khỉ!”

“Hiểu Lượng.” Quý Linh Linh lôi kéo tay của cô, ý bảo cô không nên nói nữa cái gì, bởi vì lúc này lái xe đang đi tới.

“Phu nhân, chúng ta đi thôi.”

“Ừ, tốt.”

Hiếu được ý của Quý Linh Linh, Quách Hiếu Lượng không nói gì nữa, liền yên tĩnh lại. Nhưng lòng của cô lại không an tĩnh được, cho dù đã sớm hiểu được quan hệ của cô cùng Tần Mộc Vũ, nhưng bị Vu Uyển Tinh nói ra như vậy, cô gần như trần truồng trắng trợn bại lộ ở trước mặt người.

“Hiếu Lượng, Tần Mộc Vũ anh ấy không phải cùng Hiếu Phi.” Quý Linh Linh nắm thật chặt tay của cô, Hiếu Phi đã có một đoạn thời gian không có tin tức.

Quách Hiếu Lượng nâng môi tươi cười với cô, “Đúng, người trong lòng đại ca vẫn luôn là Thẩm tiểu thư, tôi. Tôi chỉ là chỉ là một, một người làm ấm giường mà thôi. Người phụ nữ hầu hạ bên cạnh đại ca, cũng sẽ không có lần sao, cho nên không có gì ghê gớm đâu. Nhưng mà, tôi không muốn co nói cho Thẩm tiểu thư biết, để tránh cô ấy hiểu lầm đại ca. Đàn ông mà, có lúc sẽ không khống chế được bản thân.”

Nhìn bộ dạng tươi cười của Quách Hiếu Lượng, Quý Linh Linh trong lòng cũng đã biết được mấy phần.

“Hiếu Phi, gần đây tôi cùng cô ấy cắt đứt liên lạc, không biết cô ấy ở đâu.” Kể từ khi cô và Mộ Ly ở chung một chỗ, không hề có chút liên lạc với cô ấy.

“A, thì ra là cô cũng không có liên lạc với Thẩm tiểu thư.” Quách Hiếu Lượng thở dài một tiếng.

“Ý của cô là, Tần Mộc Vũ cũng không có liên lạc với Hiếu Phi?” Quý Linh Linh cả kinh trong lòng, mặc dù Thẩm Hiếu Phi thích làm một chút chuyện đặc biệt, nhưng mất tích, đây vẫn là lần đầu.

“Ừ. Đại ca nói, làm xong chuyện lần này, sẽ đi tìm Thẩm tiểu thư, cho nên. Cô không cần phải lo lắng.”

Nhìn Quách Hiếu Lượng nặn ra nụ cười, Quý Linh Linh trong lòng cũng không có chút tư vị. Sớm biết Tần Mộc Vũ trời sanh tính phong lưu, nhưng không nghĩ tới, anh ta nơi nơi có thể phát huy bản lãnh lớn như vậy.

Cô vỗ vỗ tay của Quách Hiếu Lượng, bày tỏ an ủi.

“Linh Linh, mới vừa rồi lời nói của Vu Uyển Tinh.” Quý Linh Linh nhanh chóng đè lại tay của cô, ý bảo cô ấy không nên nói thêm gì nữa. Nếu để cho tài xế nghe được cái gì, ông ta nhất định sẽ thông báo Mộ Ly, cô không muốn làm cho anh lo lắng.

“Nha. Ha ha, sẽ phải lập tức đến công ty.” Quách Hiếu Lượng liền chuyển lời nói.

“Tĩnh Tĩnh.”

“Tôi phải nhận điện thoại.”

“Này, Tâm Giao có chuyện gì?”

Quách Hiếu Lượng im lặng.

“Cái gì? Anh ta làm sao có thể nói ra loại yêu cầu này?” Quý Linh Linh không khỏi cất cao âm thanh.

“Phu nhân, có chuyện gì?” Tài xế mở miệng hỏi.

“Nha. Không có. Không có gì.” Quý Linh Linh lập tức ý thức được mình đang luống cuống, “Được, cô không cần gấp gấp, chúng ta lập tức thì sẽ đến công ty, chờ một chút.”

Cúp điện thoại, Quách Hiếu Lượng liền hỏi, “Thế nào?”

“Mấy ngày trước Tâm Dao đi xem xét tập đoàn Đế Hoàng nói chuyện hợp tác, vốn là hai ngày nay mà có thể thành công rồi, nhưng đối phương đột nhiên đổi ý. Tâm Dao không xử lý được chuyện này.”

“Oh.”

“Phu nhân, nếu như là chuyện phiền toái, tôi có thể giúp người ra mặt giải quyết.”

Ách!

Quách Hiếu Lượng mở to mắt, nhìn sang tài xế, quả nhiên là người bên cạnh của Mộ Ly, lời nói và ngữ điệu cũng không giống của người tài xế.

“Tài xế tiên sinh, xin hỏi ông tên là gì?” Cô thật muốn ngưỡng mộ sùng bái một cái.

“Tôi tên là Trương Bác Khiêm, Quách tiểu thư có thể gọi tôi là Trương.”

“Ha ha, lão Trương?” Có chút ý tứ, nhìn tuổi của ông chỉ chừng ba mươi.

Quý Linh Linh cười cười, “Lão Trương, tôi không có chuyện gì, cảm ơn ông.”

Tài xế lão Trương gật gật đầu, không tiếp tục nói gì nữa một câu.

5 phút sau, xe dừng trước công ty.

“MJ? Tên của công ty này, thật đúng là đặc biệt.” Quách Hiểu Lượng cùng Quý Linh Linh đứng ở trước cửa công ty.

“Ách, ha ha. . . .” MJ, cô rất thích cái tên này, “Chúng ta đi vào trước đi, Tâm Dao có thể đã chờ tới sốt ruột rồi.”

“Tốt.”

“Lão Trương, ông trở về trước đi, nếu như có sự tình gì, tôi sẽ tìm ông nữa.” Quý Linh Linh xoay người không quên nói với tài xế.

“Tốt, phu nhân.”

Phân phó xong, Quý Linh Linh liền cùng Quách Hiểu Lượng cùng nhau vào công ty.

“Linh Linh, cô rất cuộc đã tới!” Giang Tâm Giao vừa thấy được người tới, kích động muốn nhảy lên.

“Tâm Giao, cô vất vả rồi. Nói cho tôi biết là chuyện gì đã xảy ra? Đối phương tại sao đột nhiên muốn cho tôi ra mặt hay sao?” Quý Linh Linh đi lên trước, hỏi thẳng.

“Tôi cũng vậy không rõ ràng lắm, hôm nay vốn chính là thời điểm ký hợp đồng rồi, nhưng giám đốc của bọn họ, Đặng tiên sinh lại đột nhiên thay đổi quyết.”

“Đặng tiên sinh?” Cô ở trong đầu hết sức tìm kiếm người này, tuy nhiên không chút ấn tượng nào.

“Đúng, Đặng Thống Phủ, Đặng tiên sinh.” Giang Tâm Giao bổ sung.

Quý Linh Linh khẽ nheo mắt lại, trong bụng nghĩ tới, họ Đặng này sẽ có cái gì ý đồ.

“Nhưng mà chỉ là ký hợp đồng, như thế nào lại phải chia người? Tôi thấy họ Đặng này có thể là một người phụ nữ, cố ý làm khó dễ cô!” Quách Hiểu Lượng nhanh mồm nhanh miệng, trực tiếp đem suy nghĩ của Quý Linh Linh nói ra toàn bộ.

“Tôi cũng vậy không rõ ràng lắm, theo lý mà nói, người ta đường đường là tổng giám đốc Đế Hoàng tập đoàn, không thể nào làm ra loại chuyện như vậy, nhưng. . . .” Mặt của Giang Tâm Giao lộ vẻ khó xử, có lẽ là bởi vì chuyện không được suông sẻ, trên mặt cô cũng hiện ra vẻ không tự nhiên.

“Không có vấn đề gì. Tâm Dao, Đặng tiên sinh an bài lúc nào thì gặp mặt mặt, anh ta nghĩ để cho tôi ra mặt, tôi đi gặp anh ta là được. Anh ta là khách hàng lớn của chúng ta, sau này, đối với việc phát triển công ty chúng ta về sau, có tác dụng rất lớn.”

“20 phút sau, ở khách sạn Duyệt Hoa.”

“20’!” Quách Hiểu Lượng xem chút là la lên.

“Vội vã như vậy?”

“Ừ, hơn nữa đối phương còn nói, nếu như qua 20’ cô không phải đến, bọn họ sẽ không cùng chúng ta hợp tác!”

Đặng Thống Phủ. Cô ở IDE đợi thời gian dài như vậy, nhưng lại chưa bao giờ nghe qua cái tên này. Hơn nữa rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, tại sao Mộ Ly mới vừa đi ngày thứ nhất, chuyện phiền toái cũng cùng nhau xuất hiện?

“Tốt, tôi hiện tại liền đi tới, hi vọng không quá muộn.” Nói xong, Quý Linh Linh liền vội vã chuẩn bị đi, “Tâm Dao, công ty liền nhờ cậy cô rồi.”

“Linh Linh, cô chậm một chút.” Nhìn Quý Linh Linh sấm rền gió cuốn bộ dáng (nhanh chóng), Giang Tâm Giao không khỏi lo lắng nói.

“Không cần lo lắng, còn có tôi.” Quách Hiểu Lượng nói với Giang Tâm Giao xong, liền rời đi.

“Lão Trương? Ông vẫn còn đang chờ?” Những lời này là Quách Hiểu Lượng nói.

“Tôi phải chờ phu nhân tan việc.”

“Được rồi, vừa đúng tôi cũng cần dùng xe, khách sạn Duyệt Hoa.” Quý Linh Linh không nói thêm gì nữa, liền trực tiếp lên xe.

“Phu nhân.”

“Không nên hỏi nhiều, lập tức đi khách sạn Duyệt Hoa!”

“Được!”

Lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên, là Giang Tâm Giao gửi tin nhắn tới, viết số phòng cần đến trong khách sạn, thì ra là đối phương đã đặt phòng trước.

“Cái người họ Đặng đó, rốt cuộc muốn làm cái gì? Vào khách sạn mà không quang minh chính đại nói, cứ nhiên lại đặt trước phòng ? Ông ta có phải chán sống rồi hay không?” Quách Hiểu Lượng nói.

“Tôi nghĩ. Chuyện có lẽ không phức tạp như thế. Tôi là người đại diện cho công ty, hợp đồng lớn như vậy, tôi xuất hiện để ký hợp đồng, cũng là hợp tình hợp lý.”

“Vậy lúc nói chuyện thì cần đặt phòng làm gì ?”

“Có dính đến một chút tài liệu cơ mật, tôi nghĩ ông ta sợ bị tiết lộ ra ngoài, đối phương xem ra rất cẩn thận.”

“Tôi.” Quách Hiểu Lượng còn đang muốn nói tiếp gì đó, nhưng lời nói cũng bị Quý Linh Linh nói cắt đứt, cô cũng không nói thêm gì nữa.

=.=!!!

“Xin hỏi, cô là Quý tiểu thư sao?”

Vừa tới cửa khách sạn, Quý Linh Linh liền bị cản lại.

“A, là tôi.”

“Chúng tôi được Đặng tổng nhờ đợi ngài, mời tới bên này.” Nói xong, cô và Quách Hiểu Lượng liền bị mang tới thang máy VIP.

“Xin hỏi.”

“Quý tiểu thư, Đặng tổng có dặn dò chúng tôi, chỉ cần một mình ngài đi lên. Ông ấy không thích thời điểm ký hợp đồng, có người ngoài.”

“Ngươi.” Quách Hiểu Lượng muốn mắng ngươi, tuy nhiên lại bị Quý Linh Linh cản lại.

“Hiểu Lượng, cô ở nơi này chờ tôi đi. Đặng tổng cũng là nhân vật nổi danh, ông ta có thể làm gì tôi đây?” Nhưng mà chỉ đúng là ký hợp đồng.

“Được không?” Quách Hiểu Lượng hỏi ngược lại.

Quý Linh Linh gật đầu với cô một cái, liền vào thang máy.

Tình huống hơi không khống chế được rồi, đây là việc Quý Linh Linh không nghĩ tới. Cô ở trong thang máy, liền bắt đầu có chút thấp thỏm. Không biết sẽ xảy ra tình huống gì, nhưng đây là công ty thứ nhất cùng hợp tác, Giang Tâm Giao cực khổ nhiều ngày như vậy mới lấy được, cô không thể dễ dàng buông tha.

9023.

Quý Linh Linh đứng ở trước cửa, nhấn chuông cửa, thấp thỏm lòng cũng dần thay bằng sự bình tĩnh.

“Mời vào.”

Quý Linh Linh nghe tiếng mở cửa, đi vào gian phòng.

Đây là một căn phòng Tổng Thống rất lớn, Đặng tổng hẹn ở chỗ này gặp mặt, thật đúng là Tài Đại Khí Tho (nhiều tiền).

Mới vừa đi hai bước, Quý Linh Linh liền thấy được, dựa vào trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo nhau của một người đàn ông.

Nhìn anh ta rất trẻ tuổi, đại khái là ba mươi tuổi, trên tay đang kẹp một điều xì gà, một thân tây trang màu đen, làm cho anh ta thoát nhìn rất cao lớn. Chắc hẳn, anh ta chính là Đặng Thống Phủ.

Không có dự liệu được người tới có thể như vậy trẻ tuổi, nhưng nhìn mặt anh ta có vẻ vô hại, Quý Linh Linh cũng bớt đi căng thẳng. Ít nhất ánh mắt anh ta nhìn mình, thật bình tĩnh.

“Xin hỏi anh là Đặng tiên sinh sao?”

“Quý tiểu thư, đúng không?”

“Ừ, đúng. Tôi là người phụ trách lần này, chịu trách nhiệm cùng ngài bàn chuyện hợp tác lần này.” Quý Linh Linh kính cẩn hướng tới anh ta thấp cúi đầu, nhưng mà bởi vì cơ thể bất tiện, không thể cúi xuống, cô liền ngồi xuống.

“Ha ha, không nghĩ tới, người phụ trách của công ty MJ lại là một cô gái, hơn nữa. Còn là một người đang có thai, có ý tứ.” Chỉ thấy Đặng Thống Phủ dập tắt điều xì gà trong tay, đôi mắt phượng nheo lại, cẩn thận dò xét Quý Linh Linh.

“Ngài quá khen, Đặng tổng giám đốc xem ra cũng rất trẻ tuổi.” Quý Linh Linh chịu không nổi cách quan sát nóng bỏng của anh ta, bực rức cúi đầu.

“Hả? Tôi trẻ hơn? Quý tiểu thư cái miệng nhỏ nhắn này ngược lại rất ngọt, xem ra hôm nay chúng ta có thể ký hợp đồng rồi!” Đặng Thống Phủ che giấu sắc mặt, lộ ra mấy phần nụ cười.

Nhìn ngũ quan của anh ta, kết hợp với nụ cười này, cũng có thể mê đảo thiếu nữ, nhưng đối với Quý Linh Linh hoa đã có chủ người của mà nói, không có tác dụng.

“Vậy tôi trước hết cảm ơn Đặng tổng rồi.” Chuyện so với tưởng tượng của cô có vẻ tốt hơn.

“Ha ha, trước không cần cảm ơn, tôi còn có một yêu cầu.” Nụ cười đột nhiên ngừng lại.

“Yêu cầu?”

“Ừ, đúng.” Chỉ thấy Đặng Thống Phủ, buông chân xuống, khẽ ngồi thẳng người. “Nghe nói Quý tiểu thư, là người của Mộ Thượng tá?”

Nghe giọng điệu của anh ta, chắc là đã biết chuyện gì đó, chỉ là nếu anh ta biết được cô là người của Mộ Ly, lại còn dám dùng loại giọng nói này!

“Đây là chuyện riêng tư, tôi muốn. Đặng tiên sinh không biết tốt hơn.”

“Hả? Thật sao? Quý tiểu thư cô có điều không biết, con người của tôi có một tật xấu.”

“Hả?”

“Chính là thích cùng người tranh! Hơn nữa tính khiêu chiến càng lớn, tôi càng thích! Quý tiểu thư có thể vào được mắt của Mộ Thượng tá, tôi nghĩ cô cũng là am hiểu một chút đạo lý, mọi người đều là người biết chuyện, không cần tôi phải nói nhiều nữa chứ?” Đặng Thống Phủ nheo lại mắt, vẻ mặt viết đầy hài lòng cùng nam nhân **.

Quý Linh Linh nghe xong lời của hắn, liền sắc mặt lạnh xuống, cô vốn là nghĩ có thể khống chế, thế nhưng không khỏi nói năng lỗ măng.

“Theo tôi được biết, Mộ Thượng tá những ngày gần đây không có ở thành phố, Quý tiểu thư, cô nói anh ta không có ở đây, có phải dễ dàng cho cô và tôi đây?” Đặng Thống Phủ, đứng lên, cất bước chậm rãi đi tới trước mặt Quý Linh Linh.

Cuống quýt, Quý Linh Linh đứng lên, lảo đảo lui về phía sau hai bước.

“Đặng tiên sinh, có một số việc, tôi nghĩ tôi nên cảnh báo cho anh. Có ít thứ anh có thể tranh, nhưng là có ít thứ. . . . Anh tranh không nổi!”

“Hả? Thật sao? Vậy hôm nay tôi liền còn phải nhìn một chút. Quý tiểu thư, tôi thích loại phụ nữ như cô, có mùi vị! Xem cô còn đang mang thai, tôi cảm giác hẳn là không sai thôi.” Đặng Thống Phủ bên môi gợi lên mấy phần nụ cười, hẳn đã sớm đem Quý Linh Linh trở thành vật trong túi.

Ở club tư nhân, còn có thể đến phiên cô la lối om sòm?

“Chát!” Quý Linh Linh giơ tay lên một cái tát!“Tôi đến là để bàn việc ký kết hợp đồng, không phải để anh muốn làm gì thì làm?”

Đặng Thống Phủ quay mặt sang một bên, chỉ thấy hắn duỗi lưỡi liếm liếm khóe môi, đối với một cái tát này của Quý Linh Linh, hắn hình như không để ở trong lòng.

“A, tôi thích phụ nữ hung dữ!”

117. Chương 117: Hiểu Phỉ Trở Về, Bảo Bảo Vô Ngại

“Tôi cảnh cáo anh, đừng đến tôi sẽ không xong đâu, tôi nhất định sẽ để cho anh chịu không nổi hậu quả ~!” Quý Linh Linh hơi nâng cằm, nụ cười trên mặt đã biến mất hầu như không còn.

“A, ” chỉ nghe Đặng Thống Phủ hừ lạnh một tiếng, “ Cái này là cô đang uy hiếp tôi? Là cô để cho tôi chịu không nổi, hay là Mộ Thượng tá đây?” Trong giọng nói của hắn tràn đầy giễu cợt, đối với uy hiếp của Quý Linh Linh rất xem thường.

“Anh nếu biết tôi là ai, còn dám có hành động như vậy, anh là có chuẩn bị tốt mà đến đây, thì hẳn đã chuẩn bị nhận lấy hậu quả rồi?” Theo bản năng, người đàn ông này tuyệt đối có vấn đề. Biết rõ thân phận của cô, còn dám làm như vậy, cho dù ăn tim gấu, cũng không có người lớn mặt như vậy.

“Quý tiểu thư, phụ nữ, quan trọng nhất chính là thức thời. Đối với các cô mà nói, có nhiều người đàn ông yêu các cô, đây không phải là một chuyện rất tốt sao? Cô hiện tại đi theo tôi, trong lúc vô hình lại thêm một người nam nhân bảo vệ cô yêu cô, có gì không thể đây?” Đặng Thống Phủ khời lên môi mỏng, dừng lại ngay biện.

“Hả? Vậy tôi cũng muốn hỏi một chút, Đặng tiên sinh đại khái sống lâu như vậy, anh không có thật lòng yêu người phụ nữ nào sao, cũng không có một người phụ nữ nào thật lòng yêu anh sao? Nếu như anh từng thật lòng yêu một người phụ nữ, thì sẽ không thể nói ra câu nói này.” Quý Linh Linh học bộ dáng của hắn, lạnh lùng giễu cợt .

Đạo này, ngựa đực nam nhân kiến thức hơn nhiều, nhưng là như loại này“Tâm chiều rộng” ngựa đực nam, thật đúng là hiếm thấy.(câu này mình không hiểu gì hết có gì các bạn góp ý mình sửa lại nha)

“Ha ha, chẳng lẽ Mộ Thượng tá đối với cô như thế?”

“Không sai.” Nhắc tới Mộ Ly, so sánh anh cùng người đàn ông khác, càng thêm phát hiện anh càng ưu tú.

“Ha ha, Quý tiểu thư, hiện tại không còn người đàn ông nào sẽ chỉ chung tình như một, đó chỉ là lừa gạt những cô gái đơn thuần thôi. Cô đối với Mộ Thượng tá hiểu được bao nhiêu, bên cạnh anh ta có bao nhiêu người phụ nữ, mặt ngoài, sau lưng , cô biết được bao nhiêu? Đừng tưởng rằng đàn ông đối với cô nói vài lời tâm tình, cô liền tin tưởng tất cả. Ha ha, chỉ là, loại phụ nữ đơn thuần như cô, rất đúng khẩu vị của tôi.”

Quý Linh Linh cau lông mày nhìn hắn, “Mộ Ly, so với anh còn tốt hơn gấp trăm lần!” Cô không cho phép bất luận ai dám nói xấu anh.

“Hả? Vậy chúng ta liền thử một chút, nhìn tôi đem cô xử trí, để xem Mộ Thượng tá có thể chạy tới cứu cô hay không !”

Khốn kiếp! Hắn rõ ràng biết Mộ Ly căn bản không thể tới.

“Anh không cần tới đây!” Quý Linh Linh lấy tay ôm bụng, bước lui về phía sau.

“Quý tiểu thư, hiện tại cô cần phải cẩn thận suy nghĩ, là an phận đi theo tôi, hãy để cho tôi. Dùng sức mạnh, ha ha, nếu như dùng sức mạnh mà nói, tôi không dám cam đoan đứa nhỏ trong bụng cô, cuối cùng sẽ có cái gì kết quả.” Chắc chắn, Đặng Thống Phủ chép chép miệng, mặt gấp không thể chờ.“Không nên tới, nếu như anh dám động tới tôi, anh sẽ chết rất khó coi!” Trong lời nói của Quý Linh Linh lần này, rõ ràng cũng không có cứng rắn nữa, nếu như đổi lại bình thường, cô sẽ có thể cùng hắn đấu một trận, hiện tại thân thể có khó khăn, cô chỉ có thể lui.

“Phản kháng của phụ nữ, sẽ kích thích tôi chinh phục ** lớn hơn, tôi không sợ thấy máu đâu.”

118. Chương 118

“Anh biết trong khoảng thời gian Thẩm tiểu thư biến mất cô ấy đã làm cái gì không? Hiện tại cô ấy lại muốn gặp đại ca.”

“A, cô ấy, chỉ là đi làm một số chuyện. Gặp đại ca của cô, chuyện này không đúng ý muốn của anh ta, chẳng lẽ anh ta làm chuyện xấu quá nhiều, ngại gặp mặt Hiểu Phi?” Hường Tuấn Ngạn sắc mặt bình thản, nhưng giọng nói đầy ý gây sự.

“Anh. Hường Tuấn Ngạn anh có thể đừng nói chuyện như vậy được không, tôi không thích nghe.” Quách Hiểu Lượng xoay mặt, tức giận đến dậm chân.

“Ha ha.” Hường Tuấn Ngạn giơ tay lên khoắc lên trên cánh tay cô, “Hiểu Lượng mấy ngày gần đây không thấy tôi, chẳng lẽ không nhớ tôi sao?” Anh cố ý lại gần cô, ở bên tai của cô thổi khí nóng.

“Anh không cần áp sát như thế, đang trong bệnh viện.” Quách Hiểu Lượng không chịu nổi loại trêu đùa này, bận rộn lo lắng nghĩ cách đẩy anh ra, nhưng sức của Hường Tuấn Ngạn thật sự khá lớn.

“Không nên cử động, nếu không tôi cũng không biết mình sẽ làm ra những thứ gì.”

Một câu nói, trực tiếp khiến Quách Hiểu Lượng an phận .

“Đi tìm đại ca của cô, làm sai chuyện, sớm muộn gì đều phải thừa nhận, mỗi ngày đều trốn tránh, đây cũng không phải là tính cách của anh ta.”

“Chuyện này, cùng anh ấy không có quan hệ, tại sao anh nhất định là anh ấy sai?” Quách Hiểu Lượng nhìn không được nói chuyện vì Tần Mộc Vũ.

Trong mắt cô mang theo tức giận nhìn Hường Tuấn Ngạn, ở thời điểm cô không chú ý, môi đỏ mọng lại bị bắt.

“Ồ ồ.”

Hường Tuấn Ngạn ôm đầu của cô, vốn định tăng thêm nụ hôn này , nhưng nghĩ lại, mình còn có chuyện quan trọng trong người, chỉ lướt qua nhẹ nhàng.

“Anh làm cái gì vậy?” Sau khi anh rời đi, Quách Hiểu Lượng theo bản năng bưng kín miệng của mình.

“Hiếu Lượng, nhớ, làm sai chuyện chính là làm sai, nhiều hơn nữa giải thích cũng không cần. Cô là bạn gái của tôi, tôi không thích khi gặp nhau lại nghe về người đàn ông khác.” Giọng của Hướng Tuấn Ngạn không nhanh không chậm, nhưng vào tai của Quách Hiếu Lượng, lại vô cùng mang tính uy hiếp.

“Anh. Chúng ta cũng chỉ là.”

“Hư! Cô tốt nhất vẫn là không nói ra, nếu không tôi.”

“Tốt lắm! Tôi bây giờ còn phải đi tìm đại ca, Thẩm tiểu thư chỉ cho tôi một giờ đồng hồ.” Quách Hiếu Lượng có chút tức giận ngắt lời anh, chỉ là mấy ngày không gặp, lại phát hiện anh càng ngày càng có tính xấu.

“Ừ, đi đi.” Hướng Tuấn Ngạn buông lỏng cánh tay, sau đó lại ấn lên trên mặt cô một nụ hôn, “Đi sớm về sớm.”

Quách Hiếu Lượng gơ tay lên xoa xoa gương mặt, không nói gì, liền rời đi.

Sau khi cô rời đi, Hướng Tuấn Ngạn trên mặt lại lộ ra mấy phần nụ cười, “Cô đối với anh ta tốt như vậy, anh ta có biết?”

=.=

Quý Linh Linh cuộc gọi nhờ trong điện thoại di động, mười mấy cuộc, tất cả đều là Giang Tâm Giao. Lúc trước Mộ Ly nói một tuần sẽ trở lại, bây giờ làm cái gì đã qua mười ngày, thế nhưng anh lại không có bất kỳ tin tức.

Mộ Ly, anh trở về chưa?

Cô nhìn điện thoại di động, hiện tại cô chỉ cần gọi cho anh, liền có thể xác minh.

Suy tư một hồi, cuối cùng cô chịu chỉ là nội tâm đau khổ, nhấn phím call.

Nghe từng hồi “tít tít”, cô cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

“Alo.”

“Alo. Mộ.” Nghe được âm thanh của anh, tiếng của cô không thể cất lên. Nước mắt không nhịn được theo gò má tuột xuống, “Mộ Ly.”

“Ừ, em bây giờ ở đâu đâu?” Tiếng của Mộ Ly.

119. Chương 119

“Em. Em đang ở nhà của anh, chừng nào thì anh trở lại, em.” Em nhớ anh lắm, Quý Linh Linh che miệng thật chặt, không muốn làm cho tiếng khóc của mình phát ra.

“Một hai ngày nữa sẽ trở về, chăm sóc cho mình thật tốt, anh rất muốn trở về, nhưng còn chưa xử lý xong mọi chuyện.”

“Rè rè. Tút tut tut.” Ngay sau đó là âm thanh tut tut của điện thoại.

Quý Linh Linh đưa điện thoại di động đặt xuống, anh ấy vẫn chưa về, Hiếu Phỉ lại nói cô hôn mê ba ngày, âm thanh của anh nghe rất tỉnh táo, có lẽ là chuyện rất khó giải quyết, anh ấy gặp phải khó khăn?

Hồ. Không cần nghĩ, còn có hai ngày, anh ấy sẽ trở về, cô chỉ muốn an tâm chờ anh trở lại là được rồi, cần nhất hiện tại là bồi dưỡng thân thể thật tốt, nếu như anh trở về lại gặp bộ dạng của cô như bây giờ, nhất định sẽ đau lòng.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Quý Linh Linh không khỏi khá hơn .

“Ting ting.”

“A? Tâm Giao.”

“Linh Linh, cô đã tỉnh! Cám ơn trời đất, cô không có chuyện gì!” Giọng của Giang Tâm Giao đầy hưng phấn.

“Ừ, tôi không có chuyện gì.”

” Cô nha, không chịu chăm sóc mình thật tốt, nhưng bây giờ cô đã tỉnh, thì mọi chuyện đều tốt rồi. Tôi lại nói cho cô biết một chuyện tốt, hôm nay tôi vì công ty chúng ta lại ký kết thành công một hợp đồng, giá trị 50 triệu !”

“50 triệu!” Quý Linh Linh vừa nghe đến mấy cái chữ này, không khỏi có chút cảm thấy bối rối, công ty còn chưa bắt đầu được bao lâu, cứ nhiên tìm được hợp đồng lớn như vậy.

“Hắc hắc, vui mừng đi, tôi nói là sẽ thành công mà. Mới vừa rồi tôi dùng con dấu của cô cùng đối phương ký hợp đồng, ngày mai chúng ta mà có thể chính thức khai công, còn dư lại sẽ chờ cô trở lại, giám đốc.”

“Tâm Giao, trong khoảng thời gian này, thật vất vả cô rồi, tôi thật sự không biết nên sao sao cám ơn cô rồi, rõ là.”Giọng của Quý Linh Linh tràn đầy áy náy.

“Đứa ngốc, người đang nói nói cái gì đó? Cái công ty này cô mặc dù là chủ, nhưng cũng có không ít cổ phần của tôi mà, tôi làm như vậy cũng là vì mình. Bây giờ cô chính là thời điểm cô không thể làm việc, tôi làm nhiều một chút cũng là việc nên làm mà rồi, cô cũng không cần nói lời cảm ơn nữa.” Giang Tâm Giao cười trêu ghẹo cô.

“Ừ, tôi biết rồi, chờ tôi ở đây hai ngày nữa là có thể xuất viện, chuyện thứ nhất cần làm, chính là muốn mời cô ăn cơm.”

“Vậy tôi trước hết cám ơn Tổng giám đốc rồi. Linh Linh, trong công ty còn có một số chuyện, tôi trước hết không thể ở bên chăm sóc cô, tôi liền chờ cô xuất viện sau kiểm nghiệm công việc.”

“Ừ, được, tôi cũng không có chuyện gì, không cần đến .”

“Vậy thì tốt, biết cô tất cả đều tốt, tôi liền an lòng, bây giờ tôi đi làm việc, lát nữa lại điện thoại cho cô.”

“Tốt.”

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng còn đang suy nghĩ đến 50 triệu, công ty còn chưa mở một tháng, liền kiếm được hóa đơn lớn như vậy, xem ra Giang Tâm Giao trong mấy ngày nay khẳng định đã làm nhiều chuyện. Cái người Đặng Thống Phủ chắc là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, bây giờ có thể nhận được 50 triệu , để cô nghĩ tới đều không khỏi hưng phấn.

=^.=

“Thẩm tiểu thư, đại ca tới.” Ở khu nghỉ ngơi của bệnh viện, Quách Hiểu Lượng đi ở phía trước.

Thẩm Hiểu Phỉ điều thuốc trong tay dập tắt khói, ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đứng ở cửa. Mấy tháng không có gặp, nhìn thân thể hình như càng ngày càng suy yếu.

“Hiểu Lượng, cô ra ngoài trước đi.” Tần Mộc Vũ nói.

“Được.”

Đợi Quách Hiểu Lượng đi ra ngoài, Thẩm Hiểu Phỉ đứng lên, trên mặt lại ngưng tụ lại mấy phần khinh thường, “Gấp như vậy, khiến tiểu nha đầu sùng bái anh rời đi, có phải sợ phá hủy hình tượng của mình trong lòng cô ấy?”

Tần Mộc Vũ nhìn chăm chăm vào cô, nghe lời nói của cô..., nhưng không có phản ứng chút nào. Về mặt mặt mũi, bộ dáng này của anh, cùng lúc bình thường quả thật có khác biệt một trời một vực.

120. Chương 120

“Ha ha, xem bộ dáng bây giờ của anh, chẳng lẽ là bị lượng tâm cắn rút sao? Hay là đang cố giả bộ để nhận được sự đồng tình?” Thẩm Hiểu Phỉ lạnh lùng châm chọc một tiếng, không cho anh bất kỳ cơ hội giải thích nào.

“Hiểu Phỉ. Tôi.”

“Đừng có gọi thân mật như vậy, hai chúng ta cũng không có bất kỳ quan hệ gì!” Thẩm Hiểu Phỉ cười một tiếng, lạnh lùng liếc nhìn anh, “Anh làm anh em, huynh đệ tốt đến như vậy sao? Tần Mộc Vũ, tôi trước kia tại sao không có phát hiện, anh có cái loại tiềm lực này? Bỏ đá xuống giếng, là bản lãnh của anh sao.”

“Tôi. Tôi không nghĩ chuyện sẽ như thế này, này thật.” Tần Mộc Vũ muốn nói lại thôi.

“A, anh không biết? Chuyện này, hình như anh là người làm tất cả, anh điều tra theo đầu mối, anh lại không biết? Mười ngày trước, không phải là anh rất hài lòng sao, hiện tại lại bày ra một bộ dáng muốn chết, anh nghĩ là đang mê hoặc người nào?” Thẩm Hiểu Phỉ lời nói lạnh nhạt, nhưng Tần Mộc Vũ không nhúc nhích chút nào.

“Nếu như tôi mà biết mọi chuyện như thế này, tôi thề, tôi sẽ không nhúng tay. Tôi hiện tại. Tôi cũng không biết làm như thế nào để có thể sửa sai. Nhìn đến bọn họ.”

“Hừ, anh không cần nữa giả mù sa mưa ~! Anh có biết tất cả đều là bởi vì anh, bọn họ. Bọn họ cuộc sống sau này sẽ phải thay đổi! Hiện tại tình trạng của Quý Linh Linh như thế này, anh có biết cuộc sống sau này của cô ấy như thế nào? Anh chính là như vậy làm mà làm huynh đệ tốt của người khác sao?” Thẩm Hiểu Phỉ lớn tiếng mắng, mắt lại nổi lên màu đỏ.

“Hiểu Phỉ.”

“Câm miệng! Tần Mộc Vũ, anh không có tư cách gọi tên tôi! Hiện tại tôi tìm anh, không chỉ là vì mắng anh, tôi chỉ là để cho anh biết, nếu như các người dám làm tổn thương cô ấy dù chỉ một chút, tôi cũng sẽ đem hết toàn lực bảo vệ cô ấy, anh nên biết, tôi có cái năng lực này!” Nét mặt của Thẩm Hiểu Phỉ, biểu hiện càng thêm lạnh lẽo cùng thù hận.

“Tôi. Tôi phải nói như thế nào, thì cô mới có thể tin tưởng tôi. Tôi thấy được bộ dáng hiện tại của anh ấy, tôi. Tôi cũng không nghĩ, tôi căn bản cũng không biết cái kết quả này. Hiện tại tình trạng của anh ấy, đã để tôi đau đến không muốn sống rồi, cô bây giờ lại. Hiểu Phỉ, cô không cần có cái bộ dáng này!” Tần Mộc Vũ bùm lập tức quỳ trên đất, lúc này không hề có phong thái hăng ngày, cùng với hình ảnh phong lưu lãng tử lúc đầu, hình như là hai người.

Thẩm Hiểu Phỉ nhìn anh quỳ xuống, nhưng không có nửa phần mềm lòng.

“Là anh đem bọn họ đẩy đến con đường vạn kiếp bất phục, nếu như cô ấy có chuyện gì, tôi nhất định sẽ để cho anh đi theo bồi mệnh đấy!” Nói xong, Thẩm Hiểu Phỉ sải bước lướt qua anh, đi ra khỏi phòng.

Tần Mộc Vũ quỳ trên mặt đất, chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy cảm giác vô lực, “Nếu như có thể, tôi cũng vậy muốn dùng cái mạng này để đổi.”

“Đại ca!” Quách Hiểu sáng vội vã xông tới, liền thấy Tần Mộc Vũ quỳ dưới đất.

“Đại ca, anh nhanh lên một chút, không nên quỳ ở chỗ này. Anh đã ba ngày không có ăn cái gì, nếu như tiếp tục như vậy nữa. Thân thể của anh sẽ không thể chịu được.” Quách Hiểu Lượng vừa nói xong, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Tần Mộc Vũ ngẩng đầu lên, nhìn hai mắt đầm lệ của Quách Hiểu Lượng. Anh nhẹ nhàng giật giật cánh môi, “Tôi đã làm sai?”

“Không có, không có! Làm sao anh lại có lỗi, anh cho tới bây giờ cũng không có lỗi. Anh làm nhiều như vậy, cũng là vì người khác, anh không có sai.” Quách Hiểu Lượng trong bụng kích động, lập tức ôm lấy Tần Mộc Vũ, “Anh tại sao lại có lỗi, đây không phải là kết quả mà anh đã nghĩ đến.”

Tần Mộc Vũ giống như mộ tượng gỗ người không có cảm xúc, mặc cho Quách Hiểu Lượng ôm lấy thật chặt, “Nhưng tại sao, có kết quả, thế nhưng anh ấy lại không vui mừng, mà lại.”

“Không có! Đây tất cả đều cùng anh không có quan hệ, anh ấy sẽ tốt, bọn họ cũng sẽ tốt, anh không cần có cái bộ dáng này, đại ca, van cầu anh. Tôi phải làm như thế nào, để anh có thể quý trọng bản thân hơn. Anh ấy bây giờ đã nhập viện rồi, anh không thể tiếp tục như vậy nữa.” Quách Hiểu Lượng kích động đến mức nước mắt rơi như mưa, cô không biết mình nên nói như thế nào nữa, chỉ biết là, cô hiện tại duy nhất có thể làm chính là muốn bảo vệ Tần Mộc Vũ chu toàn.

“Ừ, anh ấy bây giờ còn đang nằm viện, vẫn còn có thể hôn mê bất tỉnh, tôi không thể tiếp tục như vậy. Không thể.” Tần Mộc Vũ dằn dặc.

“Đại ca!”

“Anh Vũ Nhân.” Quách Hiểu Lượng vừa thấy được người tới, nhất thời trong lòng nhẹ đi mấy phần.

“Đại ca, đây là thế nào?” Mạc Vũ Nhân ngồi xổm người xuống, lo lắng hỏi.

“Đại ca anh ấy.”

“Có phải bởi vì chuyện kia?”

121. Chương 121

“Ừ.” Quách Hiểu Lượng cắn thật chặt môi, nước mắt không cảm được chảy ra.

“Làm sao lại trở thành như vậy!” Mạc Vũ Nhân lăm bầm lều bầu một câu, “Tốt lắm, không thể để cho đại ca tiếp tục như vậy nữa, cô đi gọi các huynh đệ, hiện tại đại ca cần trị liệu.”

“Ừ, anh ấy đã ba ngày không có ăn cái gì. Tôi.”

“Ba ngày!” Mạc Vũ Nhân nhìn Tần Mộc Vũ thoi thóp thở, cảm thấy trái tim nóng lên, “Diên rồi sao? Người lớn như vậy, còn đem mình làm đứa bé?”

Quách Hiểu Lượng nén lệ, lắc đầu một cái, anh ấy là đang chuộc tội.

“Tốt lắm, không cần trì hoãn nữa, lập tức gọi các huynh đệ đi vào. Nếu đại ca cứ tiếp tục như vậy nữa, sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng.” Mạc Vũ Nhân ổn định tâm thần phân phó nói.

“Ừ, tôi lập tức đem người đến!” Quách Hiểu Lượng lão đảo đứng lên, vội vã chạy ra ngoài.

Mạc Vũ Nhân liếc mắt nhìn, thấy Tần Mộc Vũ đã hôn mê bất tỉnh, “Chuyện làm sao sẽ diễn ra thành như thế này?”

—— ^ . ^ ——

“Đã gặp anh ta?”

“Ừ.”

“Anh ta nói thế nào? Sám hối, hay là như thế nào?” Trên khuôn mặt của Hướng Tuấn Ngạn đầy vẻ lạnh lùng, không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào.

Thẩm Hiểu Phỉ xoay người, nhìn về phía hướng Tuấn Ngạn, “Anh nói, tôi nếu không trở về quá muộn, nếu như mà tôi về sớm. Về sớm tới một ngày cũng tốt, chuyện. Có lẽ cũng sẽ không phát triển trở thành như thế này.” Đang nói chuyện, nước mắt của Thẩm Hiểu Phỉ lại rơi xuống.

“Cái này cùng cô không có quan hệ, mặc kệ cô có xuất hiện hay không, chuyện chắc chắn sẽ bị tra ra. Cô cảm thấy chỉ bằng sức lực của một mình cô, thì có thể lừa gạt được tất cả mọi người được không?” Hướng Tuấn Ngạn dựa vào cửa sổ, thân hình không nhúc nhích.

“Nhưng. Nếu như cô ấy biết tin tức này, cô ấy sẽ biết nên làm cái gì? Anh biết. Anh so với ai khác cũng rõ ràng, cô ấy.” Thẩm Hiểu Phi lấy tay che miệng, cúi đầu, không biết phải làm như thế nào mới đúng.

“Hiểu Phi, cô đã vì cô ấy làm nhiều chuyện như vậy rồi, hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước, đây là vận mệnh của bọn họ, cùng cô không có bất kỳ quan hệ gì.”

“Nhưng là, tôi đã làm nhiều như vậy. Tại sao vẫn không thể bảo vệ cô ấy. Tôi. Tôi thật sự không dám tưởng tượng, nếu cô ấy biết cái kết quả này sẽ trở nên như thế nào. Bác sĩ nói, hiện tại cô ấy phải dưỡng thai, anh có biết hậu quả gì nếu như cô ấy biết được sự thật không?” Nước mắt khổ sở, một giọt lại một giọt, Thẩm Hiểu Phi đã khóc không thành tiếng.

Hương Tuấn Ngạn nhìn cô, không dám mở miệng. Hiện tại không có biện pháp tốt hơn, còn phương án của anh, chính là đi một bước tính một bước.

“Tốt lắm, đừng khóc, cô một lát còn phải đi gặp cô ấy. Cô không phải muốn làm cho cô ấy lo lắng chứ?” Hương Tuấn Ngạn vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng của cô.

“Tôi muốn đưa cô ấy đi!” Thẩm Hiểu Phi chợt ngẩng đầu lên, trên mặt còn mang theo nước mắt.

“Cô ấy đồng ý?”

“Mặc kệ cô ấy có đồng ý hay không, tôi đều muốn dẫn cô ấy đi! Thời gian là loại thuốc tốt nhất để chữa lành tất cả mọi thứ, chỉ cần thời gian qua đi, tất cả mọi chuyện cũng sẽ hóa thành hư không ~!”

“Hiểu Phi, tôi khuyên cô hãy suy nghĩ thật kỹ, trốn tránh không phải là phương pháp giải quyết mọi chuyện tốt nhất.” Hương Tuấn Ngạn nhắc nhở, “Cô cảm thấy cô ấy là loại người có thể dễ dàng quên đi một người sao? Cô ấy hiện tại rất bình thường, không phải mất trí nhớ.”

Thẩm Hiểu Phi ngơ ngác nhìn Hương Tuấn Ngạn, “Chẳng lẽ phải để cho tất cả như vậy phát triển tiếp sao?”

“Đi một bước , tính một bước.”

Cô nhắm thật chặt mắt lại, đi một bước , tính một bước.

==

“Linh Linh, cô đang nghĩ ngợi sao?”

“Tâm Giao, không đâu, mới vừa ăn cơm xong, không ngủ được.”

“Tôi muốn cùng cô nói chuyện, cái này hợp đồng 50 triệu, ngày mai tôi sẽ phải bắt đầu bắt tay chuẩn bị vào tài liệu, cần vay tiền.” Giang Tâm Giao nói với cô.

“A, vậy cần vay bao nhiêu?”

“Đại khái hơn một nghìn vạn đi, cụ thể sổ sách, còn để ngày mai dự tính số tiền.”

“Mười triệu.”

“Linh Linh, tôi đã tính qua, đại khái thời gian nửa năm, chúng ta sẽ thu hồi tiền vốn cùng với lời rồi. Mà trong thời gian nửa năm, tiền lãi cũng sẽ không quá nhiều. Nếu như cô cảm thấy có thể, tôi vào ngày mai sẽ đi vay, hoặc là. Chờ cô xuất viện, làm tiếp cũng được.” Giọng của Giang Tâm Giao có chút chần chờ.

“A, không cần, ngày mai cô phải đi bắt tay vào việc chuẩn bị đi, lại chờ tôi xuất viện, chuyện sẽ trì hoãn . Tâm Giao, tất cả liền làm phiền cô rồi.”

“Được rồi, tốt lắm, nhận được lệnh của cô, tôi liền đi an bài. Vay mua tài liệu, ha ha, chúng ta phải phát triển thật thuận lợi.”

Nghe Giang Tâm Giao cười, Quý Linh Linh cũng vui lây, không nhịn được cũng cười , “Ừ đúng vậy.” Phát triển thật thuận lợi, nếu như anh ấy biết, có lẽ sẽ vì mình vui mừng.

“VẬY CỨ NHƯ THẾ, CÔ TỐT NHẤT NGHỈ NGƠI, TÔI CÒN CÔNG VIỆC.”

“Ừ, TỐT.”

“Quý Linh Linh! Cậu lại đang gọi điện thoại!” Thẩm Hiểu Phi bưng một chậu nước nóng đi vào, vừa thấy được điện thoại di động trong tay Quý Linh Linh, không khỏi lên tiếng nói.

“Không có gì, là chuyện của công ty, đừng đánh đừng đánh.” Quý Linh Linh hướng về phía cô le lưỡi một cái, liền tranh thủ giấu điện thoại di động đi.

“Mình có đem chút nước nóng, rửa sạch thân thể một chút.”

“Tốt, Hiểu Phi cảm ơn cậu, mấy ngày nay cậu nhất định bận chết đi được có phải không?” Quý Linh Linh cảm kích nhìn Thẩm Hiểu Phi, cô không có chị em ruột, nhưng lại có Thẩm Hiểu Phi cũng đã đủ rồi.

“Này này, không cần buồn nôn như vậy, mình chính là mẹ nuôi của đứa bé, có được hay không. Cậu phải nghỉ ngơi thật tốt, đến lúc đó sinh cho mình một tiểu bảo bảo tăng trưởng mập mạp, đây mới là mấu chốt.”

“Được rồi, mẹ nuôi của bảo bảo, mình theo nghe lệnh của cậu!” Hai phụ nữ cười hì hì cùng nhau, Thẩm Hiểu Phi cầm khăn lông nóng, tỉ mỉ rửa người cho Quý Linh Linh.

Nếu như cô có thể mang Linh Linh đi, có lẽ cô có thể chăm sóc tốt cho cô ấy, quên hết mọi thứ, cùng bảo bảo cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Cô ấy sẽ không còn buồn phiền?

“Linh Linh, Thẩm tiểu thư.”

“Hiệu Lượng, cô đã đến rồi!”

Thẩm Hiểu Phi thật chặt khăn lông nóng ở trong tay, không có lên tiếng, chỉ nói một câu, “Linh Linh cần nghỉ ngơi, nếu như không có chuyện gì, cô hãy đi về trước đi.”

“Thẩm tiểu thư, tôi còn muốn bảo vệ Linh Linh.”

Thẩm Hiểu Phi nhướn mày, “Cô ấy có tôi ở đây chăm sóc, trong khoảng thời gian trước làm phiền cô rồi.”

“Tôi.”

“Linh Linh cần nghỉ ngơi rồi, cô trước tiên nên trở về thôi.” Thẩm Hiểu Phi lạnh giọng đuổi người.

“Hiệu Phi.” Quý Linh Linh kéo kéo ống tay áo của cô, “Hiệu Lượng, không có chuyện gì, cô ấy ở nơi này, tạo thêm một phần náo nhiệt thôi.” Quý Linh Linh trong lòng cảm thấy rất ngỡ vực, Hiểu Phi không phải loại người đem chán ghét trực tiếp biểu hiện trên mặt.

122. Chương 122: Mộ Ly Xuất Hiện, Kẻ Xấu Sau Lưng.

Ba ngày sau, là ngày Quý Linh Linh xuất viện.

Đám người Thẩm Hiểu Phi và Hướng Tuấn Ngạn đã sớm chờ ở trong bệnh viện

“Thẩm tiểu thư.” Xa xa, Quách Hiểu Lượng dẫn đầu đoàn người, đi về phía bọn họ.

Thẩm Hiểu Phi khẽ nhún nhún mày, “Anh nói cho cô ta biết, nơi này không cần cô ta, tôi không có hứng thú nói chuyện với cô ta.” Nói xong, cô liền giận dữ rời đi.

Hướng Tuấn Ngạn dứt một tay vào trong túi quần, bên môi có ý cười, nhìn Thẩm Hiểu Phi rời đi.

“Tuấn Ngạn. Tôi đã tới.” Quách Hiểu Sáng đến trước mặt anh, đang chuẩn bị giải thích với anh, lại bị Hướng Tuấn Ngạn cắt ngang.

“Anh cũng vậy chỉ là phụ trách chuyển lời, em trở về đi, bên này bọn anh có thể làm tốt.” Trên mặt Hướng Tuấn Ngạn còn mang theo nụ cười, nhưng lời nói ra không cho có ý cự tuyệt.

“Tôi không về. Bây giờ tôi mang người tới đây, chính là muốn bảo vệ Linh Linh , anh nên biết.” Quách Hiểu Lượng muốn nói lại thôi.

“Đây là ý của Tần Mộc Vũ? Em về chuyển lời cho anh ta, Hiểu Phỉ sẽ không để anh ta nhúng tay vào chuyện này. Hiểu Lượng em cũng không cần thiết phải mắc kẹt ở giữa đúng không?” Hường Tuấn Ngạn đưa tay sửa lại vài sợi tóc rơi trên trán giúp cô.

Nghe nói mấy ngày nay Tần Mộc Vũ cũng không ăn uống được gì, tại sao tất cả triệu chứng lại xuất hiện trên người cô.

Quách Hiểu Lượng quay đầu muốn tránh khỏi sự vuốt ve của anh, nhưng lại không thay đổi được.

“Không nên như vậy”. Trên mặt Quách Hiểu Lượng có thêm vài phần nghiêm nghị, “Anh biết tôi là vì cái gì muốn tiếp cận anh , nên không cần như vậy.”

“Hả?” Hường Tuấn Ngạn lại biểu hiện không sao cả. “Em là người nói bắt đầu trò chơi, anh liền phụ trách nói kết thúc, như vậy không phải rất tốt sao? Ha ha.” Anh cho cô một nụ cười, một nụ cười an tâm.

“Tốt lắm, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, tôi sẽ phụ trách chỗ này, đưa Linh Linh trở về.”

“Đưa cô ấy trở về? Trở về bên Mộ Ly? Hay là bên Tần Mộc Vũ? Hay còn nơi nào khác?”

“Tôi.” Quách Hiểu Lượng ngẩng đầu nhìn , cô không hiểu anh là có ý gì.

“Em biết nên đưa cô ấy đi nơi nào sao?” Hường Tuấn Ngạn đến gần, nhẹ giọng hỏi.

“Nhưng là, đại ca.”

“Ý của hần, chính là để cho em nhìn cô ấy một chút không có chuyện gì là tốt rồi, em bây giờ cũng làm xong rồi, chúng ta lập tức đi về đi. Em trở về nói cho hần biết một tiếng, về sau chấm dứt quan hệ cùng Quý Linh Linh, không nên làm gì thêm nữa.” Hường Tuấn Ngạn gầy nhẹ cánh môi.

“Cắt đứt quan hệ? Quan hệ của bọn họ sao có thể nói cắt liền cắt chứ?”

“Vậy em nói cho anh biết, bây giờ nên làm như thế nào?” Hường Tuấn Ngạn lấn đến gần cô, “Trở về nói cho Tần Mộc Vũ, nếu như là nghĩ bồi thường thì nói, nếu không muốn gặp mặt Quý Linh Linh trong thời gian gần, đây chính là quyết định tốt nhất rồi.”

“Nhưng là, anh cũng biết, anh ta. Chuyện này, cùng anh ta cũng không có quan hệ. Tôi. Tôi không biết nên làm gì bây giờ , tôi.” Quách Hiểu Lượng nóng lòng lại một lần nữa lời nói cũng không được mạch lạc .

“Không nên gấp gáp.” Hường Tuấn Ngạn giơ tay lên vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, “Chuyện đều sẽ đi qua, em trở về trước đi . Chờ một chút Hiểu Phỉ tới đây, cô ấy chắc chắn sẽ không cho em sắc mặt tốt đâu.”

“Nhưng là.”

“Không cần nhưng là, Quý Linh Linh có tin tức gì, anh đều sẽ nói cho em biết trước tiên, có được không. Em bây giờ quan trọng nhất là trở về nghỉ ngơi thật tốt , lão đại của em. Hần còn cần em chăm sóc.”

“Tôi.” Quách Hiểu Lượng ngẩng đầu lên, nhìn anh, “Hường Tuấn Ngạn, tôi. Cảm ơn anh.” Trong mắt của cô chớp động nước mắt, quan hệ của bọn họ thực chất chẳng qua là một trò chơi mà thôi nhưng hiện tại anh đối với cô như vậy, để cho cô thật không phản ứng kịp.

“Ha ha.” Hường Tuấn Ngạn dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, “Trở về đi thôi.”

“Ừm.” Quách Hiểu Lượng nhanh chóng nâng tay lên, xoa xoa nước mắt sắp tràn khỏi mi, xoay người chào hỏi anh em sau lưng, liền rời đi.

Hường Tuấn Ngạn nhìn theo hướng cô rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười xa xa.

“Anh thực sự yêu cô ấy?”

123. Chương 123

“Còn chưa biết.” Hướng Tuấn Ngạn xoay người, đối mặt với Thẩm Hiểu Phi, “Cô ấy đều chuẩn bị xong chưa? Cô chuẩn bị đưa cô ấy đi nơi nào? Chuẩn bị giải thích như thế nào?”

Thẩm Hiểu Phi nghe Hướng Tuấn Ngạn hỏi liên tục, cảm thấy đầu cũng sắp bị hỏng rồi, “Giải quyết từng người một, trước mang cô ấy tới nơi của tôi, chuyện này tôi sẽ từ từ nói rõ với cô ấy. Tôi tin tưởng cô ấy, có thể tiếp nhận.”

“Ha ha, chết có lẽ có thể tiếp nhận, nhưng là. . . . cô biết đấy.” Hướng Tuấn Ngạn nhìn cô, mặt tràn đầy ý tứ.

Thẩm Hiểu Phi nhìn anh chăm chăm hồi lâu, sau đó nói, “Anh gần đây rất thích cười.”

“Ừ, có người nói cho tôi biết, nhiều cười một chút, đối với thân thể cũng tốt hơn.”

Thẩm Hiểu Phi liếc anh một cái, “Tôi đi làm thủ tục xuất viện, anh ở nơi này chờ một chút. Nếu như Lãnh Dạ Hi tới, anh ngăn anh ta lại, đừng để anh ta gặp Linh Linh.”

“Ừ.”

=thố thố =

Quý Linh Linh ngồi ở bên giường bệnh, lấy tay nhẹ nhàng vuốt về bụng, lại qua ba ngày, Hiểu Phi sẽ không nữa lừa cô đi.

Cầm điện thoại di động trong tay, chẳng biết tại sao, mắt lại chưa xót lên.

Hôm đó, cô gọi điện thoại cho anh, không còn sự yêu thương như xưa, chỉ còn lại là sự lạnh lùng cùng xa cách. Cô để lại sự lo lắng trong lòng, cho là anh sẽ gọi lại cho cô, nhưng là, đã qua ba ngày, không có bất kỳ động tĩnh.

Mộ Ly, anh có phải bị thương hay không? Bọn họ cố ý giấu giếm cô.

Nhắm mắt lại, ngăn lại sự đau xót đang dần lên trong lòng. Anh không có việc gì đâu, nhất định không có việc gì đâu.

Cầm điện thoại di động, nhấn dãy số quen thuộc, thấp thỏm trong lòng, “Thật xin lỗi, số điện thoại này không tồn tại.”

“Bộp.” Điện thoại di động theo bàn tay của cô, trực tiếp tuột xuống, rơi trên sàn nhà.

Nước mắt cũng lập tức rơi, trái tim cũng co rút thật nhanh, đầu vầng mắt hoa, làm cô ngồi cũng không vững. Cô nắm thật chặt gar giường, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

124. Chương 124: Chương 119/2

Mưa phùn làm cho tóc anh ướt nhẹp, vẻ mặt anh căng thẳng, lúc này có thêm chút một chút cương nghị, anh không nói gì, mà cởi bỏ áo khoác của mình, khoác lên trên người của cô, cúi người xuống liền bế cô lên.

“Không cần ngủ.” Âm thanh của anh tựa như đơn khúc tuần hoàn giống nhau, ở bên tai của cô thật lâu không tản đi.

Theo bản năng, cô vòng tay thật chặt quanh cổ anh, đầu dính sát vào trong ngực của anh. Có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể gần anh hơn.

“Ngụy tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta không cần đợi Mộ tiên sinh rồi.” Trong xe hai người, đồng loạt quang sát hết mọi sự việc bên ngoài.

Ngụy Như Lễ chậm rãi đem vật cầm trong tay dập tắt khói, biểu tình bình tĩnh mơ hồ lộ ra một nụ cười, “Ông nói bọn họ hiện tại đây là tội tình gì, cuối cùng còn không phải là tách ra sao?”

Lão Trung quay đầu lại liếc mắt nhìn, “Không chừng, nếu như Mộ tiên sinh trong lòng có thể mở ra, tất cả đều dễ nói chuyện. Dù sao ngài ấy và phu nhân.”

“Ha ha, lão Trung, xem ra “phu nhân” kia của ông , thu mua ông rất triệt để.” Ngụy Như Lễ trong giọng tràn đầy giễu cợt.

“Ngụy tiên sinh, không phải là một mình tôi, tất cả mọi người có thể nhìn được. Kể từ khi phu nhân tới, tiên sinh so bất cứ lúc nào cũng vui vẻ.”

“Nhưng là, nếu như không có vị phu nhân này, anh ấy còn có thể như trước khi một bộ dạng thật yên lặng, nhưng là hiện tại cũng bị người phụ nữ kia phá hủy.” Ngụy Như Lễ mỉm cười nhìn.

Lão Trung ngẩn ra, trong bụng không biết nữa nên nói cái gì, “Chuyện này, không thể trách phu nhân !”

“Hả?Vậy phải trách Mộ Ly sao? Mười lăm năm trước cha của cô ta hại cả nhà của anh ấy, mười lăm năm sau, biết được cái kết quả này, anh ấy vì cô ta bệnh nặng một hồi, tôi còn phải cảm ơn cô ta sao?” Ngụy Như Lễ thu lại tất cả ý cười, lạnh lùng nhìn chằm chằm người trước xe.

Vừa nghe lời của anh, lão Trung lập tức im lặng.

“Lái xe!” Ngụy Như Lễ tựa vào trên chỗ ngồi trước, tất cả tức giận cũng đều bị gọi lên.

“Vâng”

Xe chậm rãi mở xa, Mộ Ly cũng mang theo Quý Linh Linh đi bệnh viện. Nhưng cho dù ai cũng không có phát hiện, ở một góc nhỏ của lối đi, một ánh mắt sắc lạnh luôn luôn vụng trộm nhìn bọn họ.

“Quý Linh Linh, cô đừng mơ tưởng gần gũi với anh ấy!”

Thân thể của Mộ Ly khỏe mạnh ấm áp, môi của anh dán thật chắc lên bờ môi của cô, giống như khát vọng đã bị đè nén thật lâu. Bàn tay của anh phát ra nhiệt độ nóng bỏng, chậm rãi giống như là muốn ở trong lòng của cô in lên dấu ấn. Nhưng tại sao. Tại sao chỉ là đến một nửa, ấm áp của anh liền rời đi.

Không cần đi, không cần đi!

Cô không muốn rời khỏi ánh mắt nóng bỏng, cái ôm ấm áp của anh. Cô cần anh, cần anh ở bên cạnh chăm sóc cho cô một tác cũng không rời.

Anh rời đi, không quay đầu lại, giống như là đã quyết định sẽ ly biệt

~“Không cần đi!”

“Linh Linh, cậu đã tỉnh!”

“Hiểu. Hiểu Phỉ, cậu.”

Thẩm Hiểu Phỉ thấy cô tỉnh lại, lập tức thở dài một hơi. Nhìn mặt mũi của Quý Linh Linh tiêu tụy, cô nghĩ mà sợ. Cô chỉ là rời đi một lát, cái người phụ nữ ngốc này liền đội mưa ra ngoài, may mà không có cảm.

“Quý Linh Linh, cậu rốt cuộc muốn thế nào? Bên ngoài lạnh như vậy, trời mưa lớn như vậy, cậu cố ý gây khó dễ cho bản thân phải không?” Thẩm Hiểu Phỉ vừa mở miệng thì mắng một trận. Cô ngốc này, chẳng lẽ vì một người đàn ông, ngay cả mạng cũng không cần sao?

Ánh mắt của Quý Linh Linh ảm đạm, anh đi, không đợi cùng mình nói mấy câu anh liền đi.

“Linh Linh, Linh Linh, cậu làm sao vậy?” Thẩm Hiểu Phỉ lo lắng kéo tay của cô.

“Cậu biết là ai đã đưa mình tới bệnh viện không?” Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, trong hốc mắt tràn đầy mờ mịt hỏi.

“Có thể là người tốt bụng, bệnh viện gọi điện thoại cho mình, có phải là. . . .”

Quý Linh Linh nhìn chăm chăm cô, làm Thẩm Hiểu Phi không thể không ngừng lại, cô không tin, anh ta không có lý do để làm vậy.

“Mộ Ly. . . .” Quý Linh Linh từ từ mở miệng, lại buông tầm mắt xuống. Là Mộ Ly, cô làm sao có thể quên ánh mắt của anh khi nhìn cô, tràn đầy đau lòng cùng không đành lòng.

“Anh ta. . . .”

“Hiểu Phi, tại sao mình lại là con gái của kẻ thù anh ấy? Tại sao hai người chúng tôi yêu nhau như vậy, lại không thể ở chung một chỗ? Mình đã làm sai điều gì, phải nhận hình phạt lớn như vậy?” Quý Linh Linh thật chặt lôi kéo tay của Thẩm Hiểu Phi, nước mắt rơi như mưa.

Vừa nghĩ tới Mộ Ly, cô càng thêm đau lòng. Anh ấy rõ ràng nói không muốn gặp lại cô, thế nhưng khi trời mưa, thế nhưng anh lại như một thiên thần đứng ở bên cạnh cô, ban cho cô ấm áp.

“Đừng khóc, đừng khóc. Mình đi tới chỗ bác sĩ hỏi một chút, nếu không có chuyện gì nghiêm trọng, mình dẫn cậu về nhà.” Thẩm Hiểu Phi nhất thời cũng không tìm được lời an ủi cô..., dù sao bản thân cũng không thể cho ấy trở về tìm Mộ Ly, cô chỉ có thể tìm một lý do vội vàng rời đi.

Tinh thần của Quý Linh Linh có chút hoảng hốt tựa vào trên giường bệnh, thân thể nhỏ cũng thật yên tĩnh, không tiếp tục gây ra phiền toái gì. Nhưng là, cô không muốn tìm phiền toái, cũng không có nghĩ, những người khác cũng không muốn để yên cho cô.

“Ha ha, thì ra là đứa bé vẫn còn, tôi còn tưởng rằng đã mất rồi!”

Quý Linh Linh chợt ngẩng đầu, chỉ thấy Giang Tâm Giao tay mang túi xách, mang một đôi giày cao gót gần mười tấc, mặc một chiếc váy ngắn, trên mặt đầy vẻ hả hê đi về phía cô.

“Cô tới đây làm cái gì?”

“Ôi, tôi có thể tới đây để làm cái gì, tôi bất quá chỉ là tới đây xem, nó. Tạp chủng, có chết mất hay không?” Tạp chủng, hai chữ, cô ta cố ý dùng khẩu ngữ gọi ra, “Không nghĩ tới, cô đồ tiện nhân này cái mạng đúng thật hạ tiện, có thể cứng đến như vậy. Bị dầm mưa thành như vậy, thậm chí cảm cũng không có!” Những lời này, thực tế là cô ta oán niệm, cô ta cho là ít nhất, Quý Linh Linh sẽ cảm, sau đó dùng thuốc làm mất đứa bé.

Quý Linh Linh ngược mắt nhìn, “Cô nói đủ chưa? Nói xong, rút ngay.”

“Ôi, tôi xem ra cô bây giờ còn có bản lĩnh khác nữa, cái miệng này thật đủ xảo quyết. Nhưng là, vậy thì thế nào đây? Cô bây giờ chỉ là một chiếc giày rách, mang theo tạp chủng giày rách!” Giang Tâm Giao khẽ nhếch khóe môi, nhìn bộ dáng yếu đuối của Quý Linh Linh, tâm tình của cô ta thật là tốt hơn nghìn lần vạn lần. Mới vừa rồi trong lòng không vui, cũng dần dần tản đi.

Coi như Mộ Ly đưa cô ta tới bệnh viện vậy thì như thế nào, chỉ có thể nói rõ tâm của Mộ Ly mềm, còn có thể nói rõ những thứ khác sao?

“Tôi cảnh cáo cô, còn dám nhục mạ đứa bé của tôi, tôi liền để cho cô. Chịu không nổi!”

“Ha ha, để cho tôi chịu không nổi? Ha ha, tốt, tới đây, xem bộ dạng hiện tại này của cô, có phải hiện tại chỉ cần tôi đẩy nhẹ cô cũng đã gục? Quý Linh Linh, trước kia cô cao tay, đem Mộ Ly cùng Lãnh Dạ Hi cũng đều say mê vây quanh, nhưng cô hiện tại chỉ còn là loại mặt hàng giá rẻ? Bây giờ tôi nói cho cô biết, cô đừng nghĩ dựa vào sự đáng thương, dựa vào tạp chủng trong bụng cô, lòng tốt của Mộ Ly, cô đều không cần nghĩ!” Cô ta cắn răng cắn lợi nói, “Bởi vì rất nhanh, tôi liền sẽ có đứa bé của chúng tôi, hừ, cô đó, vì về sau để có thể gần đàn ông, tốt nhất vẫn là đem tạp chủng này phá bỏ đi!” Cô ta nói xong lập tức lộ ra nét mặt tươi cười.

“Giang Tâm Giao, tôi khuyên cô tốt nhất là rút đi, nếu không.”

“Nếu không cái gì? Quý Linh Linh cô nhìn lại cô xem bộ dạng bệnh hoạn như vậy, còn tưởng bây giờ giống như ban đầu khi còn ở ide sao? Ha ha, cô có muốn cũng không thể, Mộ Ly cũng đã sớm chơi chán cô. Tôi nói cho cô biết, tại sao tôi lại cùng cô làm cùng một công ty, chính là Mộ Ly vốn đã chán cô, để cho tôi tới

cho cô một đả kích trầm trọng. Cô bây giờ vẫn còn ở ảo tưởng mình là Thượng tá phu nhân sao? Không biết thẹn!” Giang Tâm Giao hung hăng mắng chửi.

Quý Linh Linh siết chặt quả đấm, bụng bởi vì tức giận, cũng truyền tới cảm giác đau đớn.

“Còn cô, tốt nhất thức thời một chút. Về cô tốt nhất bớt xuất hiện ở trước mặt Mộ Ly đi, lần này anh ấy bỏ qua cho cô, cũng không có nghĩa lần sau cũng có thể bỏ qua cho cô. Cô cũng nên biết, Mộ Ly là loại người giết người không chớp mắt, cô tốt nhất không nên chọc giận anh ấy! Về sau, thấy tôi cũng nên phải khách khách khí khí một chút, bởi vì. Tôi lập tức sẽ trở thành Thượng tá phu nhân. Ha ha, ha ha ha ha.” Giang Tâm Giao hài lòng khi nhìn thấy nét mặt thất bại của Quý Linh Linh, bại tướng dưới tay, cô có bao nhiêu bản lĩnh mà muốn cùng cô ta tranh đoạt đàn ông.

“Giang Tâm Giao, tôi thấy cô là loại người thích tự làm mình mất mặt phải không?” Bỗng dưng, Thẩm Hiểu Phi xuất hiện ở tại cửa.

125. Chương 125: 120 Em Lựa Chọn Yêu Anh

“Giang Tâm Giao, cô đi đêm không ít, tôi thật sự lo lắng sẽ có ngày cô gặp quỷ đó, nên phải làm sao?” Thẩm Hiểu Phi cũng không có ra tay với cô ta..., mà là chậm rãi đi về phía cô ta. “Cô phá hủy dung mạo người khác, cô cảm thấy người bình thường sẽ bỏ qua sao? Ha ha.”

Giang Tâm Giao vừa nghe nghe thấy, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, “Cô đang nói chuyện hoang đường gì!”

“Hả? Nghe được thì nghe, nghe không hiểu thì bản tiểu thư cũng không có hứng thú giải thích.” Giọng của Thẩm Hiểu Phi đầy khiêu khích nhìn cô ta.

Giang Tâm Giao không khỏi lui về phía sau một bước, nhìn Thẩm Hiểu Phi, vừa liếc nhìn quý Linh Linh, “Cô nên nhớ, Mộ Ly là của tôi!” Dứt lời, cô ta lảo đảo một bước, liền vội vội vã rồi đi.

“Mình xem người đàn bà này tám phần là bị điên rồi!” Thẩm Hiểu Phi đứng ở bên cạnh Quý Linh Linh, “Bác sĩ nói, thân thể của cậu không có gì đáng ngại, một lát Hướng Tuấn Ngạn tới, chúng ta mà có thể đi.”

“Hiểu Phi.”

“Hả?”

“Cậu giúp mình hẹn Tần Mộc Vũ.”

“Cái gì?” Thẩm Hiểu Phi nhìn sắc mặt bình tĩnh của Quý Linh Linh, nhất thời không có hiểu rõ cô muốn làm cái gì.

“Những ngày này, mình đã khóc đủ rồi, mới vừa rồi Giang Tâm Giao ở chỗ này quậy một hồi, mình cũng đã nghĩ thông suốt hoàn toàn.” Về mặt của Quý Linh Linh như đã thay đổi thành một người khác.

“Cái gì? Linh Linh, cậu làm sao vậy? Giang Tâm Giao mới vừa rồi cô ta đã nói gì với cậu?” Thẩm Hiểu Phi mất thấy Quý Linh Linh, cô rất tỉnh táo, này có chút.

“Mình mặc kệ mình có phải là con gái kẻ thù của Mộ Ly, nếu như là thật, ba mình năm đó phá hủy một nhà của anh ấy, hiện tại mình thay cha mình, bồi thường thật tốt cho anh ấy. Hiện tại nếu như anh ấy không có mình.” Quý Linh Linh chống người lên, “Cậu biết là ai đưa mình tới không? Là Mộ Ly, mình không biết có phải anh ấy vẫn đi theo mình hay không, nhưng mà trong lòng mình lại có ý nghĩ rất mãnh liệt, anh ấy đang một mực giúp đỡ mình. Hiểu Phi, mình cũng tin tưởng, anh ấy yêu mình.”

“Linh Linh.” Thẩm Hiểu Phi lại nghĩ tới lời nói của Hướng Tuấn Ngạn, Mộ Ly cho người một mực bảo vệ Quý Linh Linh. Cô không khỏi chần trừ.

“Quan trọng nhất, mình đang mang đứa con của Mộ Ly, mình không thể nào bởi vì một sự thật, rồi xa anh ấy. Còn có năm tháng, con của mình cũng sẽ ra đời, mình không thể chấp nhận, con mình vừa sinh ra không có ba. Mình càng thêm không thể chấp nhận, Giang Tâm Giao ở bên cạnh anh ấy dù chỉ là một khách!” Nghĩ tới lời nói vừa rồi của Giang Tâm Giao, Quý Linh Linh liền giận dữ, cô ta nguyên rửa đứa bé của cô, cô ta muốn cùng Mộ Ly sinh con, trừ phi mình chết!

“Linh Linh, cậu cảm thấy có thể sao? Mộ Ly anh ta.”

126. Chương 126: Chương 120.3

“Linh Linh.” Cái người này tội tình gì lại phải như thế này, “Cậu không hiểu cái gì gọi là ‘ kẻ thù giết cha ’ sao? Mộ Ly sẽ để cậu ở bên cạnh anh ta sao, cậu không cần thiết tự hành hạ bản thân mình nữa được không? Nếu như cậu thật sự yêu thương anh ta, cậu phải tự biết chăm sóc bản thân, tương lai nuôi lớn đứa bé thật tốt.”

“Không được!” Quý Linh Linh lớn tiếng nói, “Đứa bé là của hai người bọn mình, mình không thể cướp mất quyền làm cha của anh ấy!”

“Nếu như anh ta không muốn thì phải làm sao?” Thẩm Hiểu Phỉ chỉ cảm thấy nhức đầu, không nghĩ tới, hai người bọn họ bây giờ lại phải cãi nhau.

“Không thể nào! Cậu không hiểu hần, cậu không biết anh ấy yêu mình sâu đậm như thế nào! Cậu có tin hay không, nếu như hiện tại mình tự sát, nhất định anh ấy sẽ là người đầu tiên xuất hiện, mình tin tưởng, mình tin tưởng anh ấy!” Quý Linh Linh nắm thật chặt tay của Thẩm Hiểu Phỉ, cổ hết sức kêu lên.

“Linh Linh, Linh Linh, không nên như vậy, không nên như vậy. Không nên quá cực đoan, cậu thương anh ta còn có nhiều cách khác, ngàn vạn lần không được cực đoan như vậy.” Quý Linh Linh muốn tự sát, làm cho Thẩm Hiểu Phỉ sợ hết hồn.

Tâm tình của Quý Linh Linh từ từ bình phục lại, “Hiểu Phỉ, hiện tại tâm lý của anh ấy nhất định rất đau khổ, nếu như mình không có ở đây bên cạnh anh ấy, Giang Tâm Dao sẽ bức chết anh ấy. Cầu xin cậu, giúp mình hẹn Tần Mộc Vũ được không?”

Cô đã quyết định, thật ra đến cuối cùng Mộ Ly có thật sự yêu thương cô hay không, hay tất cả chỉ do một mình cô phỏng đoán. Cô đã không còn muốn nghĩ đến, cô hiện tại chỉ biết là, mình muốn cái gì, mình muốn làm cái gì, vậy như vậy đủ là rồi !

Thẩm Hiểu Phỉ nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng rút cuộc gật đầu một cái, cô chỉ là muốn tốt cho Quý Linh Linh , nhìn tình hình bây giờ, nếu cứ ép buộc cô ấy quên đi Mộ Ly là không thể nào, hiện tại Linh Linh cũng đang mang cốt nhục của anh ta.

“Cám ơn cậu!”

Lần này, cô sẽ không lại dễ dàng buông tay, mặc cho giữa bọn họ có bao nhiêu khó khăn trắc trở, cô cũng muốn cùng anh ở chung một chỗ!

=cách cách cách =

“Linh Linh, thân thể của cô khá hơn chút nào không?”

Tần Mộc Vũ, Quách Hiểu Lượng nhìn thấy Quý Linh Linh, đầu tiên là thân thiện chào hỏi.

“Tôi rất khỏe, cảm ơn cô Hiểu Lượng.”

Tần Mộc Vũ đi tới trước mặt cô, không có mở miệng.

“Ngồi đi, hôm nay tìm anh , tôi có chút chuyện muốn cầu xin anh.” Quý Linh Linh cúi đầu, chỉ vào chỗ ngồi ở trên ghế sa lon.

Tần Mộc Vũ nhìn cô một chút, cuối cùng Quách Hiểu Lượng phải đẩy anh một cái, lúc này mới ngồi xuống.

“Tôi. . . . Tôi biết rõ chuyện về cha mẹ của Mộ Ly. . . .” Quý Linh Linh xoa xoa tay, trong giọng nói không giấu được khẩn trương.

“Thật xin lỗi, nếu như không phải là tôi đi điều tra, cô và anh ấy có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

“Hả?”

“Lúc rời ngày thứ ba, chúng tôi liền tra ra kết quả, tôi vốn không dự liệu chuyện sẽ xảy ra như vậy. Mà Mộ Ly khi biết được cái kết quả này, không có bất kỳ hưng phấn nào, mà là. . . .” Tần Mộc Vũ ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy vẻ áy náy.

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy ngã bệnh, hôn mê mười ngày. Từ thời điểm tôi biết anh ấy, cho tới bây giờ cũng không có gặp qua anh ấy có một mặt yếu ớt đến như vậy. Cô có thể tưởng tượng được, thời điểm Mộ Ly biết được kết quả, cư nhiên phun ra một ngụm máu tươi. . . . Lúc ấy tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút, nếu như không phải là tôi một mực tra, có lẽ. . . . cái gì cũng không có xảy ra.” Tần Mộc Vũ nói xong, trong giọng nói tràn đầy sự suy sụp tinh thần.

“Anh ấy học máu, anh ấy hôn mê mười ngày. . . .” Quý Linh Linh ngậm thật chặt miệng mình lại, nước mắt không ức chế được lướt qua ngón tay của cô, “Tại sao không có ai nói cho tôi biết?” cô chỉ thấy anh có chút suy yếu, cô cư nhiên không biết vì sao.

“Thật xin lỗi. . . .”

“Anh không có cần thiết nói xin lỗi với tôi, là tôi. . . .” Cô không thể mở miệng, cha ở trong cảm nhận của cô là nhân vật cao lớn chừng nào, năng thế nào cũng không nghĩ tới, cha sẽ làm ra loại chuyện đó.

“Tần tiên sinh, tôi hiện tại có một chuyện, muốn cầu xin anh, van cầu anh, giúp tôi một chút được không?”

“Linh Linh, cô không cần như vậy, chỉ cần cô nói một câu nói, lão đại nhất định sẽ giúp cô. Gần đây lão đại bởi vì chuyện của cô cùng Mộ tiên sinh, anh ấy đã. . . .” Quách Hiểu Lượng vừa nói vừa nghẹn ngào.

“Thế nào?” Quý Linh Linh nghi hoặc nhìn Quách Hiểu Lượng không có hiểu rõ cô ấy đang nói cái gì.

“Hiểu Lượng!” Tần Mộc Vũ gầm nhẹ một tiếng.

“Lão đại. . . . Tôi mặc kệ, cho dù anh tức giận, tôi cũng vậy phải nói!” Quách Hiểu Lượng hạ quyết tâm, lần đầu tiên không vâng lời Tần Mộc Vũ, “Lão đại nhìn Mộ tiên sinh chịu rất nhiều hành hạ, anh ấy cũng liền canh chừng bên cạnh không rời bước nào, hai ngày gần đây thân thể mới trở lại bình thường. Cho nên Linh Linh, cô không cần trách anh ấy, anh ấy cũng là vì Mộ tiên sinh mới cố gắng giúp đi thăm dò kết quả năm đó, chỉ là không có nghĩ đến. . . .”

“Quách Hiểu Lượng, còn nói nhảm nữa, cô liền biến đi!” Tần Mộc Vũ gầm lên.

Quách Hiểu Lượng ngay sau đó không thể không ngậm chặt miệng, một đôi mắt to ngập nước, tràn đầy uất ức.

“Tần tiên sinh. . . . Anh. . . .”

127. Chương 127: Chương 120.4

“Không nên nhiều lời nữa, cô muốn tôi giúp cái gì, cứ nói thẳng đi.” Tần Mộc Vũ nghiêng đầu, không muốn bị Quý Linh Linh nhìn thấy một mặt yếu ớt của bản thân.

“Tôi muốn anh giúp tôi có thể trở về bên cạnh Mộ Ly.”

Tần Mộc Vũ nghe vậy liền giật mình.

“Tôi hiểu rõ, Mộ Ly hiện tại rất mâu thuẫn, một mặt là thân phận của tôi, một mặt anh ấy lại không thể quên tôi. Cho nên, tôi hi vọng có thể trở lại bên cạnh anh ấy, đền bù lại những sai lầm của cha tôi gây ra. Tôi đang mang thai bảo bảo của chúng tôi, tôi chỉ muốn cho anh ấy một mái nhà ấm áp. Không muốn nhìn thấy anh ấy.” Quý Linh Linh nói ra liền nghẹn ngào.

Quách Hiểu Lượng đi tới bên cạnh Quý Linh Linh, đỡ bả vai của cô, “Linh Linh, chú ý thân thể.”

“Tần tiên sinh, anh là hiểu rõ Mộ Ly nhất, anh ấy nghĩ gì, anh so với tôi nhất định biết rõ. Hiện tại anh ấy cần tôi, cần tôi ở bên cạnh.” Quý Linh Linh than thở khóc lóc, mục đích của cô rất đơn giản, chính là muốn trở lại bên người Mộ Ly.

“Lão đại, nếu như Linh Linh có thể cùng Mộ tiên sinh hòa hợp, cái này cũng là mong muốn của anh đúng không? Dù sao chuyện kia cũng là chuyện của mười lăm năm trước rồi, cùng Linh Linh không có nửa phân quan hệ. Hiện tại quan trọng nhất chính là quý trọng người trước mắt, anh cứ nói đi lão đại?” Quách Hiểu Lượng thận trọng hỏi Tần Mộc Vũ.

“Tần tiên sinh, hiện tại chỉ có anh có thể giúp tôi, bảo bảo về sau có thể có cha hay không, đều phải nhờ vào anh.”

Áp lực nhất thời, khiến Tần Mộc Vũ không biết làm sao.

“Lão đại, Linh Linh có thể trở lại bên Mộ tiên sinh, anh cũng có thể ít áy náy một chút, hơn nữa có Linh Linh ở bên người Mộ tiên sinh, anh cũng không cần lo lắng cho thân thể của anh ấy nữa rồi.” Quách Hiểu Lượng bận rộn lo lắng ở một bên khuyên giải.

“Tần tiên sinh, chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn đứa bé của Mộ Ly lưu lác bên ngoài à.”

“Tôi đồng ý cô!” Tần Mộc Vũ chợt ngừng đầu, nói.

Quý Linh Linh giật mình, đồng ý rồi...

“Vây. Vây thì tốt, tôi hiện tại có một kế hoạch, tôi từ từ cùng anh nói.” Quý Linh Linh khó nén kích động trong bụng, Mộ Ly, em đã thành công một nửa.

“Phu nhân!”

Vú Lâm vừa ra khỏi cửa, thấy được Quý Linh Linh đang đứng trước cửa, không khỏi giật mình.

“Ừ!” Quý Linh Linh hướng bà vẫy vẫy tay, ý bảo bà chớ lên tiếng.

Vú Lâm mù là người thông minh, bà ở trước cửa nhìn chung quanh một hồi, liền vội vàng chạy chậm ra ngoài.

Quý Linh Linh lôi kéo vú Lâm đến góc, “Vú Lâm, Mộ Ly đang ở đây?”

“Chuyện này.” Vú Lâm nhìn Quý Linh Linh, trong nhất thời không biết nên làm sao “Chuyện này.”

“Vú Lâm, nói thật.” Quý Linh Linh giọng nói nhu nhu nhược nhược, nhưng lại chứa khí chất không thể cưỡng lại.

“Mộ tiên sinh sáng sớm liền bị Giang tiểu thư hẹn đi ra ngoài.” Vú Lâm khẽ cúi đầu, trên mặt mấy phần áy náy.

“Giang Tâm Giao?” Xuống tay khá nhanh, sáng sớm liền đi ra ngoài.

“Đúng vậy. Phu nhân. Gần đây Giang tiểu thư mỗi ngày đều tìm đến Mộ tiên sinh, buổi tối cũng như vậy.”

“Buổi tối?” Quý Linh Linh trong lòng cả kinh, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì, “Vú Lâm.”

“Phu nhân, ngài đừng khóc, đừng khóc, đối với con không tốt! Yên tâm, phu nhân, mỗi đêm Giang tiểu thư tới nơi này ngồi một chút đi trở về, Mộ tiên sinh cũng là dùng lễ để tiếp đãi cô ta, cũng không có làm những chuyện khác.” Vú Lâm vừa thấy Quý Linh Linh che mặt khóc thút thít, trong bụng cũng lo lắng, đều do mình lắm mồm nói loạn.

“Vú Lâm, bà không có gạt tôi? Có phải hay không Mộ Ly đã cùng Giang Tâm Giao.” Nói xong, Quý Linh Linh lại tiếp tục che mặt khóc ồ lên.

“Ai nha, phu nhân ngài ngàn vạn lần không được như vậy, Mộ tiên sinh trong lòng tất cả đều là người, cùng với Giang tiểu thư căn bản là không thể nào!”

128. Chương 128: Chương 120.5

“Hả? Vú Lâm, bà đang nói cái gì?” Quý Linh Linh lộ ra mắt to ngập nước, bộ dáng thật đáng thương.

“Ách. Chuyện này.” Vú Lâm bỗng nhiên lại ý thức được, miệng của mình vừa nhanh rồi, thật đáng chết, nếu như Mộ tiên sinh trách tội thì phải làm thế nào?

“Vú Lâm.” Quý Linh Linh lôi kéo thật chặt tay của bà, vẻ mặt năn nỉ, “Vú Lâm, tôi rất nhớ Mộ Ly, không thấy được anh ấy, ngay cả bảo bảo mỗi đêm cũng không thể an tâm ngủ. Vú Lâm. Tôi.” Quý Linh Linh một tay ôm bụng, vừa riu rít khóc thút thít.

“Ai nha, phu nhân, người đừng khóc, đối với thân thể không tốt.” Trong ngày thường, Mộ tiên sinh đối với phu nhân rất tốt, hiện tại thấy cô khóc đến sắp ngất, ngộ nhỡ thật động đến thai khí, mặc dù hiện tại Mộ tiên sinh cùng phu nhân. Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, bà cũng đảm đương không nổi.

“Vú Lâm, tôi muốn tìm anh ấy, hiện tại mỗi ngày tôi đều không gặp được, không biết anh ấy ăn ngon không, ngủ có ngon không? Vú Lâm, van cầu bà nói cho tôi biết có được hay không?” Nói xong, Quý Linh Linh liền lập tức chuẩn bị quỳ xuống.

“Phu nhân, phu nhân! Như vậy không được, không được a.”

“Vú Lâm.” Quý Linh Linh khóc òa lên, đừng nói là Mộ tiên sinh, chính bà chỉ là một người giúp việc, nhìn bộ dáng này của phu nhân, trong lòng cũng không bỏ được.

“Phu nhân, người hãy nghe tôi nói, đừng khóc, tôi sẽ nói những gì tôi biết nói cho người có được không.” Vú Lâm giống như đã quyết tâm, cầm thật chắc tay của Quý Linh Linh, nói ra những lời thâm thía.

Quý Linh Linh nghe vậy, lập tức ngừng tiếng khóc, trên mặt chỉ còn vài giọt nước mắt chưa kịp lau đi.

“Phu nhân, tôi nói thật với người, trong mấy ngày người không có ở đây, Mộ tiên sinh ngài ấy. Mỗi lần cơm cũng ăn được rất ít, bây giờ còn mắc chứng mất ngủ nghiêm trọng, hơn nữa còn bắt đầu hút thuốc lá. Tôi theo tiên sinh nhiều năm như vậy, cho dù là thời điểm khó khăn nhất, cũng không còn nhìn thấy ngài ấy như vậy khổ sở. Phu nhân, tôi hiểu biết rõ người và tiên sinh giữa xảy ra một chút chuyện, nhưng là tiên sinh trong lòng vẫn có người. Thật, ngài ấy mặc dù trên miệng để cho người rời đi, nhưng người sau khi rời đi, ngài ấy liền phái người đi âm thầm bảo vệ.” Vú Lâm nói xong, không khỏi lấy tay lau đi nước mắt.

“Mấy năm này tôi vẫn đi theo bên cạnh tiên sinh, đây là lần đầu tiên phát hiện tiên sinh ‘bị thương’ rồi. Giang tiểu thư mỗi ngày đều sẽ tìm đến, nhưng mỗi lần cũng là tiên sinh tìm một lý do để cô ta rời đi. Theo tôi thấy, Giang tiểu thư mỗi lần cũng muốn cùng tiên sinh. Nhưng là tiên sinh cũng không có cho cô ta cơ hội. Phu nhân, nếu như có thể, người hãy trở về đi. Tiên sinh hiện tại ai cũng không cần, chỉ cần người, cùng bảo bảo.”

Quý Linh Linh nghe lời Vú Lâm nói, không nhịn được cúi đầu.

“Còn có chuyện gì khác không?”

“Tiểu thư hôm trước đã được Ngụy tiên sinh mang đi, tiểu thiếu gia cũng trở về Lãnh gia. Bây giờ trong nhà vắng lạnh, không có cái gì khác. Tiên sinh mỗi ngày buổi tối đều muốn hút thuốc lá đến rất khuya.”

“Vậy bà không có khuyên anh ấy sao?” Quý Linh Linh hỏi.

129. Chương 129: Chương 120.6

“Có, nhưng tiên sinh như thế nào lại nghe tôi.” Trong giọng của vú Lâm tràn đầy mất mát.

“Vậy.”

“Phu nhân, người trở lại đi, chỉ cần người trở lại bên cạnh tiên sinh, tất cả sẽ trở nên tốt hơn. Chuyện lúc trước, đã qua, không cứ mãi để trong lòng được. Chuyện trước kia thì nên kết thúc thôi, mỗi người đều có con đường của mình, ngài ấy cũng không thể mãi sống trong thù hận được, nếu là như vậy cũng thật quá đáng thương.” Vú Lâm vội vàng nhìn Quý Linh Linh, đợi câu trả lời của cô.

Mộ Ly cũng là một người bình thường, anh không thể bị thù hận áp bức cả đời. Vú Lâm nói rất đúng, mặc kệ trước kia chuyện gì xảy ra, cô đều phải ở bên cạnh anh, chỉ có như vậy, anh mới không cô đơn.

“Vú Lâm, nếu như mà tôi trở lại, anh ấy sẽ vui mừng sao?” Quý Linh Linh mày hỏi.

“Phu nhân, hiện tại tiên sinh chính là mạnh miệng, nếu như người cố ý trở lại, nữa. Đàn ông sợ nhất chính là nước mắt của phụ nữ. Lần trở về này, đều phải chờ đợi vào chính bản thân người rồi” Vú Lâm nói được nửa, không tiếp tục nói tiếp.

Nhìn Vú Lâm, Quý Linh Linh tự nhủ, cô phải làm, từng bước từng bước một trở về bên cạnh anh.

“Vú Lâm, tôi muốn trở lại, tôi muốn ở bên cạnh anh ấy, không để cho bất luận kẻ nào cướp đi.” Quý Linh Linh thật chặt mím môi, trên mặt mang theo chút đỏ bừng.

“Thật? Phu nhân, người nói là sự thật sao?”

“Ừ.” Quý Linh Linh khẽ cắn môi, đồng ý.

“Thật tốt quá! Phu nhân, người có biết tôi rất sợ người sẽ cự tuyệt không? Cám ơn trời đất, để cho hai người trẻ tuổi các người, rốt cuộc có cơ hội hòa hợp.” Vú Lâm không nhịn được chấp tay cảm tạ ông trời .

“Này, Vú Lâm, tôi hiện tại có một kế hoạch, bà phải làm theo lời tôi nói, có được hay không?”

Vú Lâm định thần nhìn Quý Linh Linh, mắt lộ ra tinh quang, xem ra trong ngày thường phu nhân không đụng thì không biết hàng, vào thời điểm mấu chốt lại là người có tài. Vú Lâm tươi cười , “Phu nhân, tôi không nhìn lầm người.”

“Hà?”

“Chỉ có người thông minh, mới có thể xứng với tiên sinh.”

Quý Linh Linh nghe vậy cười cười, ngay sau đó kê vào lỗ tai bà, lặng lẽ đem kế hoạch nói rõ ràng cho vú Lâm biết.

=thỏ thỏ =

“Hương Tuấn Ngạn, anh đi lấy xe cũng có thể chậm như vậy?” Thẩm Hiểu Phi đứng ở trước cửa biệt thự nói.

“Hiểu Phi, cô là cố ý phải không, đem xe đổ giữa ở hai chiếc xe, cô chơi tôi?” Hương Tuấn Ngạn khẽ nhướn mày.

“E hèm!” Thẩm Hiểu Phi hoàn toàn không phủ nhận, “Tôi là xem anh gần đây thần thái tán loạn, tinh thần hoảng hốt, tức thời nhắc nhở anh mà thôi.” Trời mới biết, gần đây Hương Tuấn Ngạn như biến thành người khác, nhìn một vật là có thể ngẩn người thật lâu. Làm ơn, anh ta còn tưởng rằng mình là thiếu niên 18 tuổi sao?.

“Tôi đây là phong lưu tự nhiên, đúng lúc ưu thương, hiểu không?” Hướng Tuấn Ngạn lơ đãng trả lời.

“Ai, tôi chỉ biết, nếu như muốn lấy được, thì chính mình tự đi cố gắng, ăn năn hối hận, có ích lợi gì?” Thẩm Hiểu Phỉ nháy mắt một cái.

“Tốt lắm, bây giờ cô đi tìm người đàn ông kia, đem anh ta thu vào tay, còn dư lại, đối với tôi đều đơn giản.” Hướng Tuấn Ngạn trả lời cô.

“Này!” Thẩm Hiểu Phỉ nghe vậy mắt híp, “Anh chính là đàn ông nha, lại lấy tôi làm mồi dụ, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Cô còn không thừa nhận mình hoa tâm, cô không phải là đã không còn thích người kia nữa rồi sao? Đem người nhà chơi chán, một cước đạp ra, hiện tại làm cho tôi đều không cách nào xuống tay.” Hướng Tuấn Ngạn dựa vào xe, gương mặt không được tự nhiên.

Thẩm Hiểu Phỉ nhìn bộ dáng của anh cũng thật là tức giận, “Hướng Tuấn Ngạn anh chỉ biết nói, có bản lĩnh, liền đem cô ấy đi. Tôi dù sao không cùng anh lợi vũng nước này, chính anh tự làm đi.”

130. Chương 130: Chương 120.7

“Còn cần cô nói?”

“Hiểu Phỉ, Hướng tiên sinh, để các người chờ lâu.” Lúc này, Quý Linh Linh mặc toàn thân com lê đen, trên tay mang theo một cái cặp công văn, đi tới.

Hai người nhìn lại, không tiếp tục nói nữa.

Thẩm Hiểu Phỉ bận rộn lo lắng đi tới, “Đã nói rồi, chuyện của công ty chúng mình thay cậu dọn dẹp là được rồi, cậu còn đi làm cái gì? Thân thể lại không tiện.”

Quý Linh Linh kéo tay của cô, “Công ty là của mình, mình bây giờ mặc dù không thể ra sức, nhưng cũng phải đi xem một chút.”

“Lãnh Dạ Hi gọi điện thoại qua sao?”

“Ừ. Anh ta nói một lát cũng sẽ đến, giúp mình kiểm tra và đối chiếu vài thương mục.” Quý Linh Linh nở nụ cười.

“Tốt lắm, lại có thêm một người giúp một tay, cậu còn có cái gì không vui, vốn là mình muốn trực tiếp lấy tiền cho cậu trả hết. Nhưng là bây giờ xem ra, đã có người giúp cậu ra mặt, mình liền lui về phía sau.”

“Hiểu Phỉ!” Quý Linh Linh nhéo nhéo cánh tay của cô, “Hiểu Phỉ, cậu không cần nói loạn.”

Bây giờ là thời khắc mấu chốt, cô cũng không muốn đem mọi người kéo vào.

“Được rồi, Đại tiểu thư của tôi, không buồn rồi. Hướng Đại Suất Ca, lái xe, chúng ta đi! •” Thẩm Hiểu Phỉ lôi kéo Quý Linh Linh tay, đi đến trước xe.

Vẫn chưa đi đến trước xe, một chiếc màu đen việt dã xa, két một tiếng, liền dừng ở trước mặt bọn họ.

Hướng Tuấn Ngạn nheo mắt lại quan sát người tới, nên tới đều sẽ tới.

“Linh Linh, Thẩm tiểu thư.” Quách Hiểu Lượng ở trên xe nhảy xuống, sau đó Tần Mộc Vũ cũng xuống xe.

“Các người tới làm cái gì?” Thẩm Hiểu Phỉ nói.

“Chúng ta nói chuyện một chút.” Tần Mộc Vũ trực tiếp tiến tới, kéo cô đi.

“Này, anh buông ra! Anh không có phép tắt sao, thế nào đã man như vậy?” Thẩm Hiểu Phỉ dùng sức đánh vào tay anh, nhưng Tần Mộc Vũ như đã ra quyết tâm, chỉ muốn kéo cô mang đi.

Lúc này, Quách Hiểu Lượng đi tới bên cạnh Quý Linh Linh, “Linh Linh, tôi cùng tôi cùng tới công ty.”

Quý Linh Linh nhìn Quách Hiểu Lượng, cô cúi đầu nhìn chân của mình, trong giọng nói mang theo nồng đậm giọng mũi. Quý Linh Linh vừa liếc nhìn hướng Tuấn Ngạn, chỉ thấy anh đang đi tới, một tay liền ôm bả vai của Quách Hiểu Lượng, “Đang muốn đi tìm cô, Quý tiểu thư lên xe.”

Nói dứt lời, không chờ Quách Hiểu Lượng phản ứng kịp, ba người bọn họ liền lên xe.

Mà ở một bên hai người còn đang dây dưa, Tần Mộc Vũ trong nháy mắt dừng lại, nhưng là cuối cùng ánh mắt của anh vẫn đặt trên người phụ nữ bên cạnh.

“Anh nào đủ chưa?” Thẩm Hiểu Phỉ một tay tránh khỏi tay của anh.

“Không có!”

“Tần Mộc Vũ, tôi đối với anh không có hứng thú, chẳng lẽ anh không nhận ra được?”

“Tôi đối với cô có hứng thú, chẳng lẽ cô không phát giác được?”

Nhất thời cứng họng, Thẩm Hiểu Phỉ nén giận nhìn anh chằm chằm, có thể đủ vô lại như vậy.

“Tần Mộc Vũ, anh không cần phí sức trên người tôi, trên căn bản vô dụng thôi”

“Không thử làm sao biết được?”

“A, anh không sẽ sẽ làm tổn thương tấm lòng tiểu nha đầu sao?” Thẩm Hiểu Phỉ mỉm cười nhìn hắn.(ý nói Quách Hiểu Lượng)

Nhất thời, Tần Mộc Vũ không nói gì nữa.

Thẩm Hiểu Phỉ hừ lạnh một tiếng, “Không muốn làm cho tiểu nha đầu đau lòng, cũng đừng làm ra chuyện làm người ta đau lòng. Anh đừng ở trong phúc mà không biết hưởng!”

Tần Mộc Vũ mím môi nhìn cô, “Vậy cô có được tính cũng ở trong phúc mà không biết hưởng hay không?”

120 end

131. Chương 131: Chương 121 Rào Cản(Hồi Một)

Thời điểm Quý Linh Linh đi tới công ty MJ, người của Lãnh Dạ Hi đã chờ ở đó từ sớm.

Quách Hiểu Lượng đỡ Quý Linh Linh, từ từ đi đến bậc thang.

“Dạ Hi.” Quý Linh Linh nhìn thấy bọn họ đang đứng tại cửa ra vào, trong bụng kích động không thôi.

Lãnh Dạ Hi nhìn cô, trực tiếp đi tới, từ trong tay Quách Hiểu Lượng kéo cô qua.

“Không cần lo lắng, tất cả có tôi.”

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, hốc mắt chứa lệ nóng, cô gạt đầu lia lịa, để anh lôi kéo mình bước vào công ty.

“Lãnh Dạ Hi tại sao phải ở chỗ này?” Ven đường cách đó không xa, Tần Mộc Vũ nhìn Quý Linh Linh bị Lãnh Dạ Hi nắm tay đi, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần hỏa khí.

Thẩm Hiểu Phỉ chán đến chết liếc anh một cái, “Mộ Ly hiện tại không cần Linh Linh rồi, chẳng lẽ người khác không thể? Đừng tưởng rằng không có Mộ Ly, cô ấy sẽ sống không nổi.”

“Cái người này sao tức giận làm gì?”

“Tôi tức giận? Có sao? Tôi chỉ là nói lời nói thật, dù sao hiện tại cô ấy đang mang thai đứa bé của Mộ Ly, nếu như đem rước về, còn có thể lấy được một bảo bảo khả ái. Anh nói thử xem, Mộ Ly có tính là bị

đội nón xanh hay không? Thế nào vừa nghĩ tới đó, trong lòng tôi liền cảm thấy vui mừng?” Thẩm Hiểu Phỉ càng nói càng hăng say, nhìn sắc mặt Tần Mộc Vũ đổi hồng rồi lại xanh, cô rất là hài lòng.

“Cô. Thẩm Hiểu Phỉ, cô tại sao lại nói chuyện cay nghiệt như vậy?” Tần Mộc Vũ vừa nghe đến đứa bé của Mộ Ly nhận người khác làm cha, nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

“Tôi đây cho dù không tốt? Anh cũng không thể biết được Mộ Ly đang nghĩ gì. Linh Linh bây giờ đã mang thai gần sáu tháng rồi, nhớ như cô ấy xúc động mạnh, đứa bé có thể bị mất? Mộ Ly càng dễ dàng bỏ cô ấy, còn làm cho người phụ nữ khác cùng Giang Tâm Giao thay nhau khi dễ cô ấy. Anh cho rằng Linh Linh thích bị người khác ngược sao? Cô ấy có bao nhiêu yêu thương Mộ Ly, anh có biết không?” Thẩm Hiểu Phỉ mặt lạnh hỏi ngược lại.

Sắc mặt của Tần Mộc Vũ trầm xuống, “Đừng tưởng rằng Mộ Ly muốn rời xa cô ấy, cô cũng biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy. Nếu như cô mà là anh ấy.”

“Tôi mà là anh ta thì như thế nào? Cũng bởi vì một cái kết quả? Anh có nghĩ tới hay không, tại sao trước kia anh tra lâu như vậy, cũng không có tra được, hiện tại đột nhiên liền tra được, anh cũng chưa có nghĩ tới, không thấy có vấn đề sao?” Thẩm Hiểu Phỉ nhìn anh, như đang nhìn một kẻ ngốc.

“Bây giờ nói loại này có ý nghĩa gì? Đáp án cũng đã có.”

“Hừ, anh nói Mộ Ly có phải rất nhẫn tâm, nếu như anh ta là thật lòng yêu Quý Linh Linh, chuyện năm đó cũng không phải cô ấy làm, tại sao lại đối xử với cô ấy và bảo bảo như vậy, đừng quên cô ấy là người phụ nữ của ai, bảo bảo là đứa con của ai!”

“Hiểu Phỉ.”

“Câm miệng! Đừng gọi tên tôi, tôi và anh không có nói chung!” Thẩm Hiểu Phỉ nói xong, liền cởi dây an toàn, hướng đến công ty của Quý Linh Linh cũng không quay đầu lại.

“Thẩm Hiểu Phỉ!” Tần Mộc Vũ tức giận một quyền đánh vào tay lái.

Không được, hiện tại nếu muốn tức giận cũng phải về nhà tức giận, hiện tại quan trọng nhất là anh muốn vào quan sát mọi chuyện, muốn xem một chút, Lãnh Dạ Hi tên kia có thừa nước đục thả câu hay không.

Tần Mộc Vũ cầm điện thoại.

“Này, Mộ Ly.”

“Ừ.”

“Hiện tại Lãnh Dạ Hi và người phụ nữ của cậu ở cùng nhau, tôi đi dò thăm một chút tin tức.”

Mộ cách trầm mặc nửa khắc, “Không cần.” Có người chăm sóc cô, thật ra thì cũng tốt.

“Không cần? Cậu cứ như vậy nhìn người phụ nữ của mình ngã vào lòng người đàn ông khác, nhìn con mình nhận người khác làm cha? Coi như bây giờ trong lòng cậu có bao nhiêu hận, cho dù không cần Quý Linh Linh, cậu nhất định cũng phải giữ đứa bé!” Tần Mộc Vũ hung hăng nói.

Mộ Ly lại một lần nữa trầm mặc.

Hiểu được sự do dự của Mộ Ly, Tần Mộc Vũ nói, “Chờ, tôi trở về sẽ nói cho cậu biết, hiện tại tôi muốn xem Lãnh Dạ Hi rốt cuộc đang làm gì?”

Nói xong, Tần Mộc Vũ liền cúp điện thoại.

Nhìn chằm chằm điện thoại di động chốc lát, Tần Mộc Vũ từ từ nói, “Anh em, lần này cậu không cần trách tôi rồi.”

=... ..=

“Ý của anh là, thời điểm Giang Tâm Giao ở IDE, anh đã phát hiện vấn đề?” Quý Linh Linh trong tay cầm sổ sách, sắc mặt không thể tin nhìn Lãnh Dạ Hi.

132. Chương 132: Chương 121.1

“Ý của anh là, thời điểm Giang Tâm Giao ở IDE, anh đã phát hiện vấn đề?” Quý Linh Linh trong tay cầm sổ sách, sắc mặt không thể tin nhìn Lãnh Dạ Hi.

“Ừ.” Sắc mặt của Lãnh Dạ Hi bình tĩnh, gật đầu một cái, “Hai năm trước, cô ta vào công ty, từ đầu tới cuối chỉ làm ra được một thiết kế xuất sắc. Sau đó tôi cũng có tính sa thải cô ta, cho nên cần thận điều tra một chút. Lại phát hiện, ở sau lưng của cô ta, được không ít người có mặt mũi chống đỡ.”

“Vậy anh liền đem cô ta để lại?”

Lãnh Dạ Hi nhún vai một cái, “Dù sao cô ta ở chỗ tôi vô hại còn có ích, giữ lại thì giữ lại thôi. Sau đó để cho hai người hợp tác, thật ra thì tôi nghĩ muốn rèn luyện cho cô một chút.”

“Hả?” Quý Linh Linh có chút mê mang nhìn Lãnh Dạ Hi, anh muốn nói, Giang Tâm Giao chỉ là một bài kiểm tra? Cô nhớ rõ lúc Lãnh Dạ Hi giới thiệu Giang Tâm Giao cho cô có nói cô ta là nhà thiết kế trẻ tuổi có triển vọng nhất ở IDE.

“A, chính anh nghĩ lúc đầu có thể rèn luyện cho Linh Linh, cuối cùng lại bị người đàn bà kia chiếm được lợi thế. Lãnh tổng, anh thật giỏi a.” Hướng Tuấn Ngạn vòng tay qua hông của Quách Hiểu Lượng, một bộ lưu manh nói.

“Hướng Tuấn Ngạn.” Quách Hiểu Lượng khẽ đẩy tay của anh.

Hướng Tuấn Ngạn chuyển mắt nhìn về phía Quách Hiểu Lượng, “Cô không muốn tôi nói, tôi liền không nói nữa.”

“Anh.” Quách Hiểu Lượng hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, mắc cỡ đỏ bừng mặt, cúi đầu.

“Hướng Tuấn Ngạn, bây giờ đang ở nói chánh sự, muốn làm chuyện buồn nôn thì đi ra ngoài.” Thẩm Hiểu Phi không nhịn được liếc anh một cái, đói khát nhiều như vậy sao.

“Được, vậy các người tiếp tục, hai người chúng ta đi ra ngoài nói.”

“Tôi. Không cần.” Quách Hiểu Lượng phản đối không có hiệu quả, trực tiếp bị Hướng Tuấn Ngạn kéo đi ra ngoài.

“Tốt lắm, các người có thể tiếp tục.” Thẩm Hiểu Phi đứng ở một bên, nói.

Quý Linh Linh thu hồi ánh mắt, “Mặc kệ cô ta có bao nhiêu tài năng, tôi đều không đến, cô ta sao có thể hạn tôi đến như vậy, lòng dạ có thể thâm sâu như vậy.”

“Nói thật, chuyện cô ta đối với cô tính đến bây giờ vẫn chưa quá biến thái.” Lãnh Dạ Hi ngẩng đầu nói.

“Hả?”

“Đúng, sự biến thái của Giang Tâm Giao, cậu còn chưa có lãnh hội được.” Thẩm Hiểu Phi ở một bên từ từ mở miệng.

Quý Linh Linh khẽ nhíu lên mày, “Lời của các người là có ý gì? Tôi có chút không hiểu.”

“Mặt của Vu Uyển Tình là bị cô ta hủy.”

“Cái gì?” Nghe được câu này, mặt của Quý Linh Linh không thể tin được nhìn Lãnh Dạ Hi, “Cô ta. Cô ta có bản lãnh gì, lại có thể hủy đi dung mạo của Vu Uyển Tình!” Cô không tin, một chút cũng không tin, quan hệ của cô ta và Vu Uyển Tình vốn không sâu, như thế nào có thể. —

“Cần cứ sự điều tra của tôi, Giang Tâm Giao liên kết với mấy đại nhân vật, trực tiếp làm cho.”

“Đừng. Chớ nói!” Quý Linh Linh che miệng lại, muốn ới.

“Linh Linh!” Thẩm Hiểu Phỉ vội vàng đi tới bên cạnh cô, “Cậu bị làm sao vậy?” Nàng cùng Lãnh Dạ Hi liếc mắt nhìn nhau, không hy vọng anh nói tiếp.

“Không có. Không có việc gì, chỉ là có chút buồn nôn. Nôn.” Thẩm Hiểu Phỉ vội vàng đỡ Quý Linh Linh, lo lắng đi tới phòng vệ sinh, nôn khan một hồi.

“Tốt lắm tốt lắm, không đề cập tới bọn họ nữa. Hiện tại cậu cùng Lãnh Dạ Hi đối chiếu sổ sách xong, chúng ta đi, được không?” Thẩm Hiểu Phỉ lo lắng vỗ nhẹ vào lưng của Quý Linh Linh.

“Ừ.”

“Cô có khỏe không?” Lãnh Dạ Hi đứng ở ngoài cửa, hỏi.

Quý Linh Linh nhờ Thẩm Hiểu Phỉ nâng đỡ đi ra khỏi phòng vệ sinh, “Tôi.”

“Linh Linh! Linh Linh!”

Thẩm Hiểu Phỉ thật ôm chặt Quý Linh Linh, Lãnh Dạ Hi cũng vội vàng đi đến, một tay đỡ lấy hông của Quý Linh Linh.

“Linh Linh? Linh Linh làm sao vậy?” Lãnh Dạ Hi nhìn Quý Linh Linh đột nhiên té xỉu, sợ hết hồn.

“Buông cô ấy ra!”

Nghe vậy, Lãnh Dạ Hi cùng Thẩm Hiểu Phỉ nhìn về phía cửa, hơi bị sửng sốt!

Mộ Ly!

“Anh dựa vào cái gì muốn tôi buông cô ấy ra!” Lãnh Dạ Hi vừa nói, còn làm bộ ngồi xuống muốn ôm lấy Quý Linh Linh.

“Buông cô ấy ra, nếu anh dám làm tổn thương cô ấy dù chỉ một chút, tôi liền để cho anh hứng chịu đau khổ, anh tin tưởng, tôi có thực lực này.” Mộ Ly đến gần anh, trong giọng nói tràn đầy uy hiếp.

Thấy khí thế mạnh mẽ của Mộ Ly, Thẩm Hiểu Phỉ lập tức đứng chắn trước Lãnh Dạ Hi cùng Quý Linh Linh, “Anh không phải đã từ bỏ Linh Linh rồi sao? Hiện tại là lỗi cái gì, muốn hù ai đây?”

133. Chương 133: Chương 121.2

Mộ Ly lạnh lùng liếc nhìn Thẩm Hiểu Phỉ một cái, lướt qua cô, nhìn Quý Linh Linh đang ngất đi.

“Tôi muốn mang cô ấy đi.” Một câu nói, âm thanh không lớn, như không có gì uy hiếp, nhưng làm chân của Thẩm Hiểu Phỉ cứng lại, nhúc nhích cũng nhúc nhích không được.

Mộ Ly dừng ở trước mặt Lãnh Dạ Hi, “Không được đến gần cô ấy.” Ngụ ý, lời đã rất rõ ràng, Lãnh Dạ Hi không nên tranh giành cùng anh.

Lãnh Dạ Hi nhìn chằm chằm anh, tay không tự giác nắm chặt lại, “Tôi có thể lại tin tưởng anh sao?”

Mộ Ly nhìn Quý Linh Linh, không nói gì, lại đưa tay ôm lấy cô. Mấy ngày không thấy, cô lại gầy vài phần, trừ cái bụng càng ngày càng to, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là càng ngày càng xinh đẹp.

“Mộ Ly, chuyện mười lăm năm trước, cô ấy căn bản cũng không biết. Nếu như anh còn yêu cô ấy, hãy lo lắng cho cô ấy thật tốt, nếu như không, bây giờ liền buông tay đi.” Thẩm Hiểu Phỉ hướng về phía bóng lưng của Mộ Ly hô lớn.

Mộ Ly bỗng dừng bước, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực. Anh rút cuộc nên làm sao bây giờ, yêu cô, đeo trên lưng Huyết Hải Thâm Cừ; không thương, mỗi ngày nghe được tin tức của cô, nếu như tốt liền vui vẻ, nếu không tốt, liền cả đêm đều sẽ mất ngủ.

“Này, Mộ Ly!” Thấy Mộ Ly không trả lời, Thẩm Hiểu Phỉ muốn đuổi theo, lại bị Lãnh Dạ Hi kéo tay lại.

“Anh làm cái gì vậy?”

“Không cần đi, mặc kệ bọn họ.”

Thẩm Hiểu Phỉ quay đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Lãnh Dạ Hi, ý anh là sao? Anh không phải rất yêu cô ấy sao? Cứ như vậy nhìn cô ấy bị Mộ Ly một lần nữa mang đi?”

“Thay trói buộc nhau, không bằng buông tay.” Lãnh Dạ Hi buông tay ra, dằng dặc nói, “Tôi yêu cô ấy, nhưng cô ấy không yêu tôi, tôi vẫn dây dưa, chỉ làm cho cô ấy cảm thấy phiền phức.”

Thẩm Hiểu Phỉ vẻ mặt như nhìn thấy người ngoài hành tinh nhìn anh, lúc nào thì đại băng sơn Lãnh Dạ Hi hiểu triết học như vậy, còn nói ra giọng điệu như vậy.

“Anh đang nói nhắm cái gì vậy? Tôi chỉ biết, nếu như yêu thích thì phải cố gắng dành lấy!”

“Cô hỏi anh ta thử đi.” Lãnh Dạ Hi ý bảo cô xem ngoài cửa.

Tần Mộc Vũ? Hỏi anh ta cái gì?

“Chúng ta chỉ có thể ở cùng Quý Linh Linh một lúc nào đó mà thôi, cô là bằng hữu tốt nhất của cô ấy, chẳng lẽ còn không biết, người đàn ông cô ấy yêu nhất là ai?” Tần Mộc Vũ đôi tay ôm ngực, gương mặt nhẹ nhõm.

Thẩm Hiểu Phỉ vừa nhìn về phía Lãnh Dạ Hi, anh lại lần nữa ngồi vào ghế sa lon, trong tay đang kiểm tra tài liệu.

“Có phải các người đang giấu tôi cái gì?” Thẩm Hiểu Phỉ cho đến bây giờ vẫn đang choáng váng, bọn họ rốt cuộc là đang làm trò quỷ gì.

Tần Mộc Vũ nhìn cô, cười cười. Đúng, chỉ một lúc, xem ra Quý Linh Linh làm như vậy là có đạo lý, anh chỉ là gọi giùm một cuộc điện thoại, Mộ Ly lại có thể có thể nhanh như vậy liền chạy tới, ha ha, tình cảm này, thật là bỏ không xong.

134. Chương 134: Chương 121.3

“Hương Tuấn Ngạn, anh buông tay ra.” Quách Hiểu Lượng cúi thấp đầu, lung tung cản trở tay của anh, không muốn để cho anh đến gần. Trò chơi kết thúc, mỗi người đều nên trở về đúng vị trí của mình?

“Nhìn tôi.” Đối với biểu tình ngưng ngững này của Quách Hiểu Lượng, anh cảm giác có chút hướng thụ.

“Tôi không muốn.” Nhìn anh thì có thể làm cái gì, sẽ chỉ làm mình càng ngày càng lâm vào khó xử.

“Hà? Hiểu Lượng.” Hương Tuấn Ngạn dùng ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt ve cằm Quách Hiểu Lượng, “Nhìn tôi.” Âm thanh của anh trầm thấp, lại mang theo mị lượng không thể kháng nghị.

“Anh nghĩ.” Quách Hiểu Lượng trong bụng phức tạp lợi hại, anh rốt cuộc muốn làm cái gì, “Ồ.” Vừa mới ngẩng đầu, đôi môi liền bị bắt, “Ồ ồ.”

Hương Tuấn Ngạn một bàn tay to thật chặt đỡ lấy eo của cô, một cái tay vịn lên trên vách tường, trực tiếp đem cô giam ở góc tường, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống, hôn cái cô gái không an phận này.

Đôi môi kiều diễm của cô, ở dưới môi anh chậm rãi nở rộ, tựa như được sinh ra là dành cho riêng anh. Anh hôn rất nhẹ, rất nhỏ, giống như trấn an lại nội tâm đang nổi loạn của cô.

“Hiểu Lượng, chúng ta cùng nhau trốn đi, có được hay không?” Hương Tuấn Ngạn chậm rãi đứng thẳng dậy, nhưng khoảng cách giữa môi hai người với nhau cực ngắn, anh dùng đầu lưỡi miêu tả độ cong của môi cô, nhẹ nhàng chậm rãi, giống như đang mê hoặc cô.

Quách Hiểu Lượng bị giật mình, ngửa đầu nhìn anh.

“Hương Tuấn Ngạn, anh biết rõ ràng.” Âm thanh của cô ghen ngào, anh rõ ràng biết đây là không thể nào.

Anh một hộp lại căn môi của cô, không để cho cô nói thêm gì nữa. Ánh mắt của cô đang dán trên mặt của anh, chậm rãi hạ xuống .

Chuyện chính là kỳ quái như vậy, rõ ràng không thể ở bên nhau, lại gặp nhau, có thể yêu nhau, chỉ là chậm đi nửa nhịp.

“Hương Tuấn Ngạn, anh đang làm cái gì?” Tần Mộc Vũ vội vã chạy tới, một tay kéo Hương Tuấn Ngạn ra, sau đó chính là một quyền mạnh mẽ!

“A!” Quách Hiểu Lượng không hiểu cả kinh,

Gò má trái của Hương Tuấn Ngạn chịu một quyền này làm thân người lão đảo mấy bước về phía sau.

“Tôi cảnh cáo anh, không được đụng đến cô ấy!” Tần Mộc Vũ một tay kéo Quách Hiểu Lượng, giấu cô ở phía sau.

“Ha ha.” Hương Tuấn Ngạn cười lạnh hai tiếng, sau đó liền xông lại, trả lại một quyền.

“Khốn kiếp!” Tần Mộc Vũ nhếch nhác đỡ tường, không để ý đau đớn trên mặt, anh liền vọt tới, cùng Hương Tuấn Ngạn đánh nhau.

“Không nên đánh, không nên đánh !” Quách Hiểu Lượng đứng ở một bên, tiếng khóc lóc bất lực .

Tần Mộc Vũ đánh giá thấp Hương Tuấn Ngạn, vốn là chỉ cho là anh chỉ có chút động tác đẹp, tuy nhiên không nghĩ tới, quả đấm của anh còn mạnh hơn so với bản thân. Nhìn thấy anh cường hôn Quách Hiểu Lượng, chỉ cảm thấy tức giận, chỉ biết xông đến mặc kệ tất cả.

“Dừng lại, không cần đánh! Hương Tuấn Ngạn, không cần đánh !” Quách Hiểu Lượng kêu lên.

Tần Mộc Vũ đã liên tục bị ăn vài quyền, nhưng Hương Tuấn Ngạn cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

“Dừng!”

“Quách Hiểu Lượng!”

Tần Mộc Vũ thấy Quách Hiểu Lượng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Hương Tuấn Ngạn, lập tức thu lại nắm đấm, một quyền đánh vào vách tường bên cạnh.

“Lão đại ~!”

“Câm miệng!” Tần Mộc Vũ tức giận nhìn chăm chăm Quách Hiểu Lượng, cô cứ nhiên liều mạng ngăn ở trước mặt người đàn ông kia! Đáng chết, chẳng lẽ cô quên mất lúc trước mình đã nói gì?

- lão đại, tôi sẽ vẫn luôn yêu anh, trong lòng tràn đầy là anh. Nếu như Thẩm tiểu thư không thương anh, thì tôi sẽ yêu thương anh.

Đừng tưởng rằng lúc đó anh đang ngủ, không nghe được lời nói của cô!

Hương Tuấn Ngạn một tay kéo Quách Hiểu Lượng, sợ Tần Mộc Vũ nổi điên thương tổn đến cô.

“Buông tay!” Tần Mộc Vũ cắn thật chặt răng, nhìn chăm chăm Hương Tuấn Ngạn, tay của cô có thể bị hấn tùy tiện kéo sao?

“Ha ha, Tần Mộc Vũ anh lầm lẫn gì chẳng, Hiểu Lượng là bạn gái của tôi, nắm tay tính là gì, chúng tôi còn có thể làm chuyện thân mật hơn!” Hương Tuấn Ngạn nâng lên môi, lộ ra nụ cười hả hê. Nói xong, tay còn vòng quanh hông của Quách Hiểu Lượng, tỏ vẻ chủ quyền.

“Buông cô ấy ra!” Tần Mộc Vũ lại một lần nữa đưa ra cảnh cáo, thấy Hương Tuấn Ngạn ôm lấy cô, trong tim của anh liền dâng lên lửa lớn hừng hực, ngay cả bản thân cũng không thể khống chế.

Quách Hiểu Lượng nhìn Tần Mộc Vũ, trong bụng không khỏi cả kinh, cô chọc giận anh rồi.

“Hương Tuấn Ngạn, anh buông ra đi.” Cô thấp giọng nói, trong giọng nói tràn đầy thỉnh cầu.

“Thế nào? Trước mặt người đàn ông này, không biết lực chọn thế nào sao?” Hương Tuấn Ngạn giọng nói bình tĩnh như trước, nhàn nhạt hỏi cô.

Quách Hiểu Lượng cúi thấp đầu xuống, gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu.

“Quách Hiểu Lượng!” Tần Mộc Vũ hét lớn một tiếng.

Quách Hiểu Lượng chợt ngẩng đầu lên, mặt mê vông nhìn Tần Mộc Vũ.

“Tôi đây!”

Hương Tuấn Ngạn vòng tay bên hông cô siết chặt hơn, ý đồ rất rõ ràng.

Quách Hiểu Lượng theo bản năng nhìn tay Hương Tuấn Ngạn để ngang bên hông mình, nước mắt của cô từng viên một rơi xuống. Cô rút cuộc nên làm thế nào, mới không có lỗi.

“Tôi đây! Tôi lại nói một lần cuối cùng, nếu như cô không tới đây, thì vĩnh viễn không cần bên cạnh tôi nữa!” Tần Mộc Vũ lạnh giọng nhắc nhở cô.

“Hương Tuấn Ngạn, buông tay ra thôi.” Quách Hiểu Lượng nhẹ nói .

Hương Tuấn Ngạn bên môi còn mang theo nụ cười, nhưng tay lại không nhúc nhích.

“Quyết định của cô nếu như là anh ta, cuối cùng bị thương nhất định là cô, nghĩ rõ chưa?” Hương Tuấn Ngạn giọng như bạn bè thân thiết, kiên nhẫn hỏi cô.

Quách Hiểu Lượng khẽ cắn xuống môi, cô cũng không biết.

“Tôi lựa chọn, tôi không hối hận, buông tay thôi.”

Nghe vậy, tay Hương Tuấn Ngạn liền tuột xuống.

Quách Hiểu Lượng chỉ cảm thấy trong mũi cảm giác chua xót càng thêm mãnh liệt, cô cúi đầu, không nói.

Tần Mộc Vũ vươn tay, chuẩn bị kéo tay của cô.

“Thời điểm anh cầm tay cô ấy, có nghĩ tới , còn có một người nữa?” Hương Tuấn Ngạn mặt chứa ý cười nói.

Quách Hiểu Lượng thân thể cứng đờ, ngẩng đầu lên, thấy Thẩm Hiểu Phỉ đứng cách bọn họ không xa, mặt không chút thay đổi.

Tần Mộc Vũ quay đầu, cũng thấy được chỗ Thẩm Hiểu Phỉ đang đứng.

Quách Hiểu Lượng đưa tay ra thì Tần Mộc Vũ vừa vặn thu tay về.

Giờ khắc này, thật đúng nhịp, tay của cô chỉ vừa lên, nhưng thế tay của anh lại buông xuống. Thì ra là tim của anh, mãi mãi không phải vì cô mà đập. Anh và Hương Tuấn Ngạn đánh nhau, tranh cô, chỉ là muốn thỏa mãn tính chiếm giữ của đàn ông mà thôi.

Quách Hiểu Lượng không nhúc nhích nhìn Tần Mộc Vũ, cô không tiếp tục rơi lệ, nước mắt chảy khô, còn dư lại cái gì.

Cô hi vọng Tần Mộc Vũ lựa chọn Thẩm Hiểu Phỉ, dù sao mỗi người cũng muốn cùng mình người yêu ở chung một chỗ, chỉ có như vậy, mới có được hạnh phúc chân chính. Mà cô, nhất định, chỉ là thoáng qua mà thôi.

Tần Mộc Vũ nhìn Thẩm Hiểu Phỉ thật lâu không nhúc nhích, anh không biết mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ là không muốn động.

“Tự mình làm, không nên hối hận.” Dứt lời, Thẩm Hiểu Phỉ xoay người rời đi.

Quách Hiểu Lượng nhìn bóng lưng của Thẩm Hiểu Phỉ, cảm thấy càng thêm hèn mọn , nếu như cô có thể hơn cô ấy một chút, chỉ cần có được một nửa yêu thương của Tần Mộc Vũ, vậy thì thật tốt.

“Thẩm Hiểu Phỉ!”

Nhìn Tần Mộc Vũ đuổi theo Thẩm Hiểu Phi, Quách Hiểu Lượng chậm rãi ngồi trên mặt đất, ánh mắt đờ đẫn. Xem ra, cô cũng nên nên rời đi. Ước nguyệt ban đầu của cô bây giờ đã làm được, không phải sao?

Hương Tuấn Ngạn ngồi xổm xuống, một tay bế cô lên.

“Khóc đi, cho phép em dùng áo khoác của em lau nước mũi.” Hương Tuấn Ngạn nhìn cô một cái, Quách Hiểu Lượng dựa vào trong ngực anh nhẹ giọng khóc sùi sùi, bị câu nói của anh chọc giận, dần dần nín khóc.

135. Chương 135: Chương 121.4

Khi Mộ Ly ôm Quý Linh Linh vào cửa thì Vú Lâm giật mình hét to một tiếng.

Mộ Ly ngẩng đầu, “Vú Lâm, gọi bác sĩ bên không quân đến cho tôi.”

Trên mặt Mộ Ly không mang theo bất kỳ cảm xúc gì phân phó, sau đó ôm Quý Linh Linh trực tiếp lên lầu.

“A, xin chào!” Vú Lâm lo lắng cảm điện thoại lên, trong bụng nghĩ, phu nhân thật thông minh nha, té xỉu thật đúng thời điểm.

“Mộ Ly có ở nhà không?”

Vú Lâm còn chưa gọi xong điện thoại, Giang Tâm Giao đã xuất hiện ở cửa.

Vú Lâm ngẩn ra, thì ra đây là chân trước chân sau, nếu đã cố tình đi theo, loại chuyện như vậy, còn phải hỏi sao?

“Tiên sinh ngài ấy.”

“Trả lời chậm như vậy, thật không biết trong nhà này, lưu bà lại có ích lợi gì!” Giang Tâm Giao hai tay chống nạnh, bộ dáng nữ chủ nhân.

Vú Lâm cúi đầu, bĩu môi, cô ta có giỏi thì làm đi, còn một bộ dáng phách lối đến như vậy. Trước đó bà còn lo lắng không biết khi nào phu nhân mới trở lại, nhưng bây giờ bà đã không cần phải lo lắng thêm nữa, sự lo lắng của bà hiện tại đã không còn cần thiết.

“Nói chuyện a, Mộ Ly đã về chưa!” Nhìn vú Lâm bộ dáng cúi đầu không nói, Giang Tâm Giao trong lòng liền tức giận, vừa già lại không dùng được, thật là không biết lưu bà ta rốt cuộc có ích lợi gì.

“Đã trở về, nhưng.”

“Tâm Giao, cô đến rồi.” Đang lúc vú Lâm đang khó xử thì Mộ Ly xuất hiện ở cửa cầu thang.

“Mộ Ly!” Giang Tâm Giao vừa thấy được người tới, liền làm bộ một thiên kim thực nữ, “Ly, anh đã đi đâu, em gọi cho anh mấy cuộc điện thoại, anh đều không có nhận.”

Thấy Mộ Ly bước xuống lầu, Giang Tâm Giao cũng vui vẻ đứng tại chỗ, để cho anh chủ động đến gần mình.

Anh đi đâu, cô đều nhất thanh nhị sở(đều biết hết), khi anh ôm Quý Linh Linh từ MJ đi ra, cô tức đến mức nắm chặt tay đến sém làm gãy cả móng tay, cái người phụ nữ chết tiệt kia đã làm gì với Mộ Ly? Cứ nhiên khiến Mộ Ly bế cô ta trở về, nhưng cho dù như vậy thì như thế nào, cô sẽ không để cô ta thực hiện được điều cô ta muốn!

“Ly, hôm nay bạn của em có giới thiệu một nhà hàng bít-tết rất ngon, chúng ta cùng đi nếm thử, có được hay không?” Mộ Ly mới vừa đi tới bên cạnh cô ta, cô ta liền liên tục không ngừng, đi tới khoác lên cánh tay của anh.

Mộ Ly cúi đầu nhìn sang, “Tôi gần đây có rất nhiều chuyện, không thể đi cùng cô.”

“Ai nha, không nha, cho dù công việc của anh có bao nhiêu bận rộn, làm sao có thể không ăn cơm chứ? Đây chính là người ta tận tâm khổ khổ mới tìm được! •” Giang Tâm Giao không thuận theo bắt đầu níu kéo tay của anh.

Chân mày Mộ Ly không khỏi hơi nhíu lại, trước kia Quý Linh Linh cũng thường xuyên đối với anh làm nũng như vậy, nhưng bây giờ đối người, anh tại sao lại cảm thấy chán ghét như vậy?

Vú Lâm thấy thế, vội vàng đi lên trước, “Giang tiểu thư, Mộ tiên sinh không thích ăn thịt bò bít tết.”

Giang Tâm Giao nhìn chằm chằm vú Lâm, đáng chết, lẩm mồm! “Vây. Ly anh muốn ăn cái gì, chúng ta cùng đi có được hay không?” Giang Tâm Giao thấy thế, không có biện pháp tiếp tục nói nữa, chỉ có thể chuyển đổi đề tài.

Mộ Ly khẽ giãy giãy cánh tay của mình, đem cánh tay của cô ta lấy ra.

“Không cần, tôi ăn ở nhà là tốt rồi.”

“Ly! Người ta.” Giang Tâm Giao cắn răng, đã sớm muốn nổi điên, cô ta mỗi ngày cúi đầu tìm đến anh, cứ nhiên không chiếm được của anh tí xú sắc mặt tốt.

“Ông xã.”

Giang Tâm Giao chợt ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Quý Linh Linh mặc một bộ váy ngủ, đứng ở cửa cầu thang.

“Ông xã, bụng của em có chút đau.” Quý Linh Linh khẽ cắn môi dưới, một cái tay đỡ cầu thang, một cái tay che bụng của mình.

“Ai nha, Mộ tiên sinh, ngài xem phu nhân sắc mặt tái nhợt, trên trán còn thấm mồ hôi, ngài mau đi xem phu nhân một chút, tôi lập tức gọi cho tổng không quân!” Vú Lâm, người ở xa như vậy, cách xa đến thế cũng có thể thấy mồ hôi hột.

“Bà còn chưa có gọi điện thoại?” Mộ Ly lạnh lùng nhìn về phía vú Lâm.

“Chuyện này. Giang tiểu thư tới, tôi liền quên mất.” Một câu nói, đẩy sạch sẽ cho Giang Tâm Giao.

“Ông. Ông xã.” Quý Linh Linh gương mặt khổ sở, còn chưa chờ Mộ Ly phản ứng, thân thể của cô liền chậm rãi cúi xuống.

Mộ Ly cả kinh, “Giang tiểu thư, tiền!” Một câu nói, anh liền bước một bước dài xông tới!

Hít. Động tác thật là nhanh. Vú Lâm trong nội tâm mừng thầm, len lén liếc nhìn Giang Tâm Giao một cái, muốn cùng phu nhân nhà chúng ta đấu, người còn non một chút!

Giang Tâm Giao siết thật chặt quả đấm, móng tay dài dài, lúc này cũng bị gãy mất.

Quý Linh Linh, tiện nhân này, cứ nhiên đổi giọng gọi “Ông xã” ! Được, hãy đợi đấy, tôi nhất định sẽ để cho cô cũng với dã chủng kia, đi gặp Diêm Vương!

“Giang tiểu thư.”

“Câm miệng! Đồ khốn kiếp.” Giang Tâm Giao ác ngoan ngoan liếc vú Lâm một cái, chờ xem, đợi cô thành nữ chủ nhân nơi này, đều sẽ kiến cho chó cũng phải vẫy đuôi kia gặp.

Vú Lâm nhận lấy cái liếc ngang của Giang Tâm Giao, cũng là một bộ dáng chẳng hề để ý, một con chó, có răng dài, nhưng cô ta vẫn chỉ là một con chó mà thôi!

136. Chương 136: Chương 121.5

“Ông xã, bụng của em thật là đau.” Mộ Ly vội vàng đem Quý Linh Linh ôm trở về phòng ngủ, anh mới vừa buông cô xuống muốn rời đi thì lại bị Quý Linh Linh kéo áo.

Mộ Ly quay đầu nhìn cô, theo bản năng liếc mắt nhìn bụng của cô, ngay sau đó nói, “Không nên gọi tôi như vậy.”

“Ồ.” Nghe vậy, Quý Linh Linh liền bắt đầu nhẹ giọng riu rít khóc ồ lên, nhưng tay lại không có buông ra, “Nếu như anh không cần em, cũng không cần đưa em trở lại, Lãnh Dạ Hi đã nói rồi, anh ta sẽ đối tốt với em, đối tốt với bảo bảo.” Ách, Lãnh Dạ Hi khi nào nói qua lời này .

Mộ Ly nắm thật chặt quả đấm, không nói gì.

“Em hiểu rõ, anh bây giờ là hận em tận xương, nhìn em không vừa mắt, em cũng không phải là Quý Linh Linh mà anh thương yêu nữa rồi, em. Ô. Thật là đau.” Lời còn chưa nói hết, Quý Linh Linh liền cuộn tròn người, “Ông xã, Lãnh Dạ Hi mặc dù nói muốn chăm sóc em cùng bảo bảo, nhưng lòng của em cùng người của em đều là của anh, nếu như anh không thể chăm sóc chúng ta, anh. Anh liền trực tiếp nói cho em biết, em đi bỏ bảo bảo, tự một mình sống. Em.”

Nước mắt chảy ngày càng nhiều, vẻ mặt căng thẳng của Mộ Ly cũng ngày càng dần ra .

“Nếu bỏ đi bảo bảo cũng không làm anh bớt giận, vậy. Vậy em chỉ còn biết đi tự sát, chỉ cần em chết, anh cũng có thể buông xuống đau khổ trong lòng, có được hay không.”

Mộ Ly chợt ôm lấy cô thật chặt, hôn nhẹ mái tóc dài của cô.

Bảo bảo không thể đi, cô càng không thể chết.

Anh ôm cô thật chặt, cho đến có thể cảm nhận được nhịp tim của cô. Bao nhiêu ngày đêm, anh đều nghĩ đến cô, hiện tại cô đã ở đây, anh còn có thể nhẫn tâm được nữa sao

Quý Linh Linh mím thật chặt môi, nước mắt không cầm được rơi xuống.

Mộ Ly, nếu đã lựa chọn ở bên anh, em sẽ không bao giờ buông tay.

137. Chương 137: Chương 122

“Phu nhân, phu nhân.”

“Hả?” Quý Linh Linh hàm hồ đáp một tiếng, xoay người, nhìn Vú Lâm đứng ở mép giường, “Mộ Ly đâu rồi, Vú Lâm.”

Ngày hôm qua cô biểu hiện có hơi quá, biết Mộ Ly không có đuổi cô đi, cuối cùng lại đã ngủ.

“Phu nhân, người rời giường thôi, Mộ tiên sinh đi làm, chủ yếu là.” Vú Lâm nhìn Quý Linh Linh muốn nói lại thôi.“Hả? Vú Lâm, có chuyện gì?” Quý Linh Linh ý thức được, Vú Lâm hình như có cái gì muốn giấu cô.

“Cái đó. Cái đó Giang tiểu thư sáng sớm đã tới rồi.”

Quý Linh Linh chống thân thể dậy, Vú Lâm bận rộn lo lắng đỡ cô, chậm rãi nâng cô ngồi thẳng dậy.

“Cô ta đến làm gì? Mộ Ly biết không?” Quý Linh Linh khẽ nhăn đầu lông mày, Giang Tâm Giao quả nhiên vẫn là chưa từ bỏ ý định.

“Mộ tiên sinh chân trước rời đi, cô ta chân sau liền vào cửa, hơn nữa còn nói rõ phải đợi phu nhân.” Vú Lâm có chút lo lắng nói.

“Chờ tôi? Tốt, tôi đang lo không có cơ hội cùng cô ta nói rõ ràng, Vú Lâm, giúp tôi đi lấy bộ quần áo, cứ để ở trên giường tôi là được rồi.” Quý Linh Linh nhờ Vú Lâm nâng đỡ đứng lên, chậm rãi đi về phía toilet.

Vú Lâm cũng không nói gì nữa, bà biết phu nhân có thể đối phó với Giang Tâm Giao, hôm qua có thể dễ dàng trở về, thì bà đã hiểu rõ được sự thông minh của Quý Linh Linh cùng với tâm ý của Mộ tiên sinh. Ai. Bà vẫn là nhện không được lắc đầu, tại sao số mạng của Mộ tiên sinh lại gặp nhiều trắc trở như vậy?

20 phút sau, Quý Linh Linh không vội vã đem mình chuẩn bị xong, cùng đi với Vú Lâm, chậm rãi đi xuống lầu. Mới vừa đi được một nửa, Giang Tâm Giao liền ngẩng đầu lên, giọng mỉa mai nhìn cô, “Thật đúng là cho mình như phu nhân nhà này, ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, còn khiến người làm hầu hạ lâu như vậy mới xuống lầu. Thật không rõ Mộ Ly, đem loại này sâu gạo này nuôi dưỡng ở bên cạnh, rốt cuộc có ích lợi gì?”

Quý Linh Linh mím môi cười một tiếng, không nói gì, mà đối với Vú Lâm rỉ tai.

“Tốt lắm, phu nhân, tôi lập tức chuẩn bị.”

Quý Linh Linh đi tới trước mặt Giang Tâm Giao, “Giang tiểu thư, để cô chờ lâu như vậy, thật ngượng ngùng.” Lúc nói lời này, thì trên mặt không có nửa phần áy náy, nhưng bộ dáng như nữ chủ nhà này, cũng làm cho Giang Tâm Giao trong lòng như đang ăn ruồi.

“Đừng làm người khác buồn nôn, cô là cái thá gì!” Giang Tâm Giao nhìn gương mặt bình tĩnh của Quý Linh Linh, liền không nhịn được lửa giận trong lòng, tại sao loại phụ nữ này, lại có thể khiến Mộ Ly giữ lại ở bên người.

“Ha ha, tôi đúng là không phải cái thá gì, nhưng mà tôi chỉ là người được Mộ Ly danh chánh ngôn thuận cười về, là mẹ của con anh ấy.” Quý Linh Linh vừa nói, còn vừa xoa xoa bụng mình.

Cô cho tới bây giờ đều là không thích cùng người khác tranh giành, nhưng bây giờ vì Mộ Ly, vì gia đình của cô, cô không thể lại dễ dàng buông tay. Giang Tâm Giao hiện tại từng bước từng bước mà ép sát, muốn đem cô cùng Mộ Ly chia tách. Cô cũng không phải là cộc mắt rằng, nếu muốn cùng cô đấu, cô liền đem toàn lực ra đối phó thôi.

Giang Tâm Giao cắn răng thật chặt, đôi tay thật chặt nắm lại.

“Phu nhân, người muốn ăn cháo táo đỏ, mau ăn lúc còn nóng.” Lúc không khí đang cao trào, Vú Lâm bưng một chén cháo bốc hơi đi tới trước mặt Quý Linh Linh.

“Chậm một chút, chậm một chút, tôi thổi cho nguội một chút, cẩn thận nóng.”

Giang Tâm Giao mặt lạnh, nhìn Vú Lâm đang ân cần đút Quý Linh Linh húp cháo, trong lòng chỉ có tức giận tăng lên lợi hại.

“Quý Linh Linh, một giờ sau, tại quán coffe nhất điểm, tôi chờ cô.” Giang Tâm Giao không đợi Quý Linh Linh đáp lại, cô ta lấy bao tay, liền giận dưng dưng rời đi, chỉ để lại cho Quý Linh Linh cùng Vú Lâm tiếng cao gót thanh thúy.

“Phu nhân.”

Quý Linh Linh giơ tay lên, ý bảo Vú Lâm đem chén cháo lấy lại, “Vú Lâm, bà không phải lo lắng cho tôi. Cô ta hiện tại không thể làm gì tôi, hiện tại tôi muốn hỏi bà...bà cảm thấy tôi cùng Mộ Ly tái hợp có bao nhiêu cơ hội thành công?”

Vú Lâm nhìn gương mặt nghiêm túc của Quý Linh Linh, vội vã kéo tay của Quý Linh Linh, “Phu nhân, hiện tại chỉ có người mới có thể cho tiên sinh hạnh phúc.”

Quý Linh Linh nghe xong nói lời của bà, chỉ cảm thấy đôi mắt nóng lên, “Ừ, tôi biết rõ tôi nên làm thế nào rồi.”

Vú Lâm bưng chén cháo rời đi, đi được một chút không khỏi giơ tay lên lau nước mắt.

138. Chương 138: Chương 122.1

“Mộ tiên sinh, Vú Lâm gọi điện thoại , Giang tiểu thư hẹn phu nhân ra ngoài.”

Lão Trung đứng ở bên người Mộ Ly, cúi đầu nói.

Mộ Ly cầm bút máy, nhìn đồ trên bàn Tần Mộc Vũ đưa tới, mặt mày lạnh nhạt, không biến sắc.

“Phu nhân hiện tại có thai, nếu Giang tiểu thư.” Lão Trung thấy không có động tĩnh gì, chuẩn bị nói tiếp.

Mà ông vẫn chưa nói hết, Mộ Ly giơ tay lên cản lời của ông.

“Cô ấy bây giờ sẽ không có việc gì, ông mau đi tìm Vu Uyển Tình, tôi muốn gặp cô ta.” Mộ Ly nói.

Lão Trung sững sờ, không biết vì sao Mộ tiên sinh làm sao có lòng tin như vậy, nhưng ông biết rõ tính tình của hần, cho nên cũng không nhiều lời, khom người một cái, rời đi.

Chờ sau khi lão Trung rời đi, Mộ Ly mới ngẩng đầu lên, nhìn cửa mới vừa bị đóng lại, trên mặt lộ ra trầm tư. Sau đó, lại nhìn trên mặt bàn điện thoại.

“Reng reng.” Anh nhướn mày, nhưng cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên.

“Này, ông xã, anh vẫn đang làm việc sao?” Bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nói ngọt ngào mền mĩn của Quý Linh Linh.

“Ừ.”

“Vú Lâm có làm cho em cháo táo đỏ, ăn rất ngon, em uống no, bảo bảo cũng vẫn rất an tĩnh, chúng ta đều rất tốt, anh không phải lo lắng.”

Về mặt căng thẳng, bởi vì câu nói kia, chúng ta đều rất tốt, anh không phải lo lắng, lập tức dịu xuống. Tay Mộ Ly dần dần nắm chặt điện thoại di động, muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nên nói ra sao. “Ông xã, anh còn nghe máy không? Buổi trưa, Vú Lâm có làm canh gà đen, anh cũng trở về đi, chúng ta uống chung.” Quý Linh Linh vẫn như vậy dịu dàng cùng ngọt ngào, tiếng nói chậm rãi, để cho lòng của anh cũng dần dần bình tĩnh lại.

“Ừ. Một chút em đi ra ngoài sao?” Cuối cùng vẫn hỏi.

“Hả? Không ra, em sẽ ở nhà, anh buổi trưa phải trở về, biết không?”

Cô ấy đang nói dối? Vì cái gì? Sợ anh lo lắng sao?

“Ừ.” Mộ Ly không tiếp tục hỏi nữa. Hiện tại anh cần chút thời gian để xem xét lại mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

“Ông xã, em yêu anh, cúp trước nha.” Sau đó là một hồi tiếng cười, sau đó là tiếng tí tí quen thuộc của điện thoại.

Mộ Ly sững sờ, đắm chìm trong câu nói kia, ông xã, em yêu anh.

Anh đem điện thoại di động lần nữa cất lại, anh thật sự cần rất nhiều thời gian để cân nhắc quan hệ của hai người. Tự mình dùng nhiều năm như vậy tới tra sự tình năm đó của cha mình, nhưng bây giờ lại tra ra một kết quả như vậy.

Ha ha, không biết có phải là ông trời đang cùng anh đùa giỡn hay không. Muốn để cho anh hận cô, tại sao lại đùa giỡn họ như vậy?

Nhớ lại anh và Quý Linh Linh đã từng có đủ loại tốt đẹp như vậy, còn hiện tại lại xảy ra đủ chuyện, làm người khác đau đầu.

Không thấy cô thì trong bụng hận cô tận xương, nhưng khi anh chân chính biết được tình huống của cô, lại tràn đầy nhớ nhung. Anh không biết giải thích loại cảm giác này như thế nào, chỉ biết mình từ từ tiến vào một vòng xoáy lẫn lộn.

Làm bộ không thương cô không để ý tới cô, cô sẽ rơi lệ, tim của mình lại sẽ đau; nếu như sẽ tiếp tục yêu cô, trong lòng sẽ chỉ mỗi ngày hơn vụn lẫn chất vẩn lương tâm của mình.

Trên mặt của Mộ Ly nhiều hơn mấy phần bất đắc dĩ, cúi đầu, một tay siết chặt thành quyền, đè thật chặt trên bàn.

“Mộ Ly.”

Tần Mộc Vũ đẩy cửa vào.

“Thế nào?”

“Tôi phát hiện chút vấn đề.” Nói xong, anh liền trực tiếp ngồi xuống trước mặt Mộ Ly, đem một túi da trâu ném ở trước mặt anh.

Mộ Ly khẽ cau mày, nhìn Tần Mộc Vũ một cái, liền cầm lên túi da trâu, đem tài liệu bên trong lấy ra. Chỉ thấy anh mới nhìn một chút văn kiện, liền nhanh chóng lật ra cả tài liệu, mắt cũng trợn to.

“Tại sao có thể như vậy?” Mộ Ly âm thanh trầm thấp, mang theo trận trận bi thương, “Nói cho tôi biết, tại sao có thể như vậy!”

Nhìn Tần Mộc Vũ, con người nháy mắt đỏ, có chút nước mắt.

“Việc đã đến nước này, cậu phải bình tĩnh một chút. Cô ấy bây giờ đang ở chỗ của cậu, cậu nên nghĩ kỹ, xử lý quan hệ của hai người như thế nào.” Tần Mộc Vũ mặt không dấu vết nhìn về phía anh.

“Bùm!” Nặng nề một quyền nện ở trên bàn, “Cậu và cô ấy đã thông đồng với nhau, có đúng hay không?”

Nghe vậy, Tần Mộc Vũ cả kinh.

Mộ Ly nheo mắt lại nhìn anh, “Cậu nghĩ tôi tự tay giết cô ấy chết, đem đứa bé của tôi cũng tự tay giết chết, cậu. Mới có thể hài lòng?” Mộ Ly chợt cúi người lại gần Tần Mộc Vũ.

Nhất thời, Tần Mộc Vũ thân hình ngẩn ra, nhìn anh hồi lâu, thẳng đến một hồi sau, mới từ trong cơn chấn kinh lấy lại thần trí.

“Cô ấy. Cái này cùng cô ấy không có quan hệ, cậu biết rõ ràng.”

“Câm miệng!” Mộ Ly giọng nói không tốt, “Kết quả tôi cũng rõ ràng, cậu muốn tôi lấy cái gì để yêu cô ấy? Cha tôi, mẹ tôi, đều là bởi vì một nhà của cô ấy mà chết! Cậu có biết, lúc ấy tôi thấy được mẹ tôi ngã trên mui xe, khắp cả người đều là máu, đó là một loại cảm giác gì không?”

“Ly.” Tần Mộc Vũ cũng chợt hiểu đứng lên, anh lo lắng nhìn Mộ Ly, cái kết quả này, hình như anh lấy được có chút không đúng lúc.

“Hiện tại, các người hợp lại diễn một màn kịch, lại để cho cô ấy trở lại bên cạnh tôi, ha ha, bây giờ cậu muốn tôi phải làm sao đây?” Con người của Mộ Ly đen lại, hỏi ngược lại.

Tần Mộc Vũ nhẹn lời, anh không biết, lại gây ra chuyện rối rắm gì, thật sự nghĩ không thông. Chính anh cũng rất rõ, những năm nay Mộ Ly sống không vui vẻ gì. Nhưng. Khi anh cùng Quý Linh Linh ở chung một chỗ thì đều tươi cười đẹp đến mức nào. Đây cũng là lý do anh ủng hộ Quý Linh Linh, anh không hy vọng huynh đệ của mình, lại trở về những ngày tháng trước khi.

“Cậu có còn thích cô ấy không? Nếu như cậu không muốn gặp lại cô ấy, thì hãy để Lãnh Dạ Hi mang cô ấy đi, sau này nếu cô ấy sinh được đứa bé, tôi sẽ đem đứa bé mang về.”

Mộ Ly mắt không chớp nhìn anh, nếu mang đứa bé đi, ha ha, cô ấy sẽ sống như thế nào đây?

“Tôi sẽ không để cho cô ấy đi, cũng sẽ không giành đứa nhỏ. Tôi muốn để cho cô ấy ở bên cạnh tôi cả đời, ” Mộ Ly dừng một chút, “Không giành cho cô ấy bất cứ tình yêu nào.”

Dứt lời, không tiếp tục để ý tới Tần Mộc Vũ, Mộ Ly trực tiếp rời đi.

Xong rồi.

Tần Mộc Vũ ngơ ngác nhìn cửa phòng làm việc bị đá tung, cảm thấy có chút không bình tĩnh.

Anh lấy điện thoại di động ra, suy tư liên tục, cuối cùng vẫn không nhận được gọi một cuộc điện thoại. . . .

139. Chương 139: Chương 122.2

“Hừ, tôi còn tưởng rằng cô không phải dám đến.” Giang Tâm Giao bưng cà phê, mặt cười lạnh nhìn chăm chăm Quý Linh Linh.

“Ha ha, chẳng lẽ cô tính phá hủy gương mặt tôi sao?” Quý Linh Linh cười cười mắng trả lại, thuận tiện ngồi xuống đối diện với Giang Tâm Giao.

Giang Tâm Giao vừa nghe lời của cô..., nụ cười trên mặt không còn, cô ta để cà phê xuống, “Nếu cô đã biết rồi, bây giờ còn có gan tới gặp tôi. Quý Linh Linh, tôi thật đúng là bội phục cô a.”

“Quá khen. Mặc dù tôi không biết cô là thế nào hủy dung Vu Uyển Tình, nhưng mà tôi lại biết là, cô, hiện tại bệnh rất nặng!” Quý Linh Linh khéo miệng tươi cười, chậm rãi nói.

“Cô mới có bệnh! Quý Linh Linh, tôi hiện tại muốn hỏi cô, bản thân mình từ khi biết quen biết Mộ Ly, cô đã làm được chuyện gì cho anh ấy?” Đôi tay của Giang Tâm Giao ấn chặt bàn cà phê, muốn đứng lên, hướng về phía Quý Linh Linh.

Quý Linh Linh nghe vậy, chỉ nhìn cô ta, nhưng không lên tiếng.

“Ha ha, không nói ra được, tôi bây giờ có thể nói cho cô biết, tôi vì Mộ Ly, đã làm biết bao nhiêu chuyện. Kể từ khi tôi biết được Ly phải sống trong đau khổ thù hận, tôi đến cả đại học cũng từ bỏ không cần tốt nghiệp, đến T thị, làm tình nhân của tỉnh trưởng, thị trưởng, còn có một số ủy viên đứng đầu.”

Cái gì? Quý Linh Linh sững sờ, Lãnh Dạ Hi từng nói qua bối cảnh phức tạp của cô ta, chẳng lẽ cô ta là vì.

“Tình nhân, cô biết tình nhân là có ý gì không? Những lão già kia, bọn họ muốn tôi làm cái gì, tôi liền phải chiều theo ý họ, mục đích rất đơn giản, vì muốn giúp Mộ Ly điều tra. Cô cho rằng Mộ Ly muốn tra vụ án, rất đơn giản sao? Nếu như không có tôi, ha ha, cô cho rằng Tần Mộc Vũ có thể tra được?” Giang Tâm Giao bĩu môi, nhìn Quý Linh Linh, trong mắt đều là thù hận.

“Quý Linh Linh, cô nói đi, cô đã vì Mộ Ly làm gì, hiện tại muốn yên tâm thoải mái ở bên cạnh anh ấy? Còn tôi thì sao, tôi vì anh ấy làm nhiều như vậy, lại không có được một chút quan tâm, cô cảm thấy như vậy công bằng sao?”

“Cô.” Quý Linh Linh nghẹn lời, cô lo lắng nắm chặt tay, không biết phải nói gì.

“Cô có biết vì sao tôi muốn hủy hoại Vu Uyển Tình không? Không chỉ là Vu Uyển Tình, ngay cả Lục Vân Thiên tôi cũng vậy sẽ không bỏ qua, hừ, cô ta hiện tại đang mang thai, cuối cùng tôi cũng sẽ không để cô ta sinh được!” Giang Tâm Giao nói lời này thì, trong giọng nói cần rằng nghiêng lợi, tựa như Vu Uyển Tình cùng Lục Vân Thiên thiếu cô ta một mạng.

“Cô.” Quý Linh Linh vừa nghe đến cô ta nói đến Vu Uyển Tình cùng Lục Vân Thiên, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy từng trận buồn nôn, “Hai người bọn họ thế nào chọc tới cô, cô lại có thể tàn nhẫn như vậy?”

“A, độc ác sao? Có sao? Vu Uyển Tình ban đầu vì không để cho lâm xx đến gần Mộ Ly, không làm theo không chế. Cùng với cô ta, tôi chỉ là thủ đoạn cao chút mà thôi. Cô ấy là loại ngu ngốc, làm sao có thể

cùng tôi so sánh.” Giang Tâm Giao giọng mang theo khinh thường.(mình không hiểu đc đoạn này, mong mấy bạn thông cảm)

“Bởi vì Vu Uyển Tình cùng Lục Vân thiên đến gần Mộ Ly, cho nên cô. Cô sẽ muốn mạng của bọn họ?” Quý Linh Linh theo bản năng che bụng, nôn ọe cũng theo từng hồi một.

“Đúng! Cô đoán đúng rồi! Phàm là đến gần Mộ Ly, đối với Mộ Ly gây rối, tôi đều muốn. Muốn họ từng người một đều chết! Ha ha.” Giang Tâm Giao trên mặt hiện lên sự độc ác, “Ban đầu ở trong trường học, thì có mấy nữ sinh không biết điều quyến rũ Mộ Ly, cô biết tôi giải quyết họ như thế nào không?” Cô ta hạ thấp giọng, lại gần Quý Linh Linh, “Tôi tìm những tên lưu manh, đem bọn họ cưỡng...bức, sau đó bán vào trong vũ trường, ha ha, chỉ bằng bọn họ, cô cảm thấy họ còn có thể xứng với Mộ Ly sao?”

Nhìn Giang Tâm Giao cười trên gương mặt đầy sự hài lòng, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy trên trán thấm mồ hôi lạnh, “Cô. Làm sao cô có thể.”

“Hừ, đây tính là gì, tôi không làm cho bọn họ chết, là đã cho bọn họ thiên đại ân huệ rồi. Ai, còn may mà tôi lúc đầu khiến mấy tên lưu manh kia chơi một chút, nếu không bọn họ còn không đồng ý chứ, ha ha.”

Kẻ điên, mười phần kẻ điên! Quý Linh Linh cô ta, trong bụng chỉ có thể dùng những từ này hình dung cô ta.

“Biết tôi là vì cái gì đối Vu Uyển Tình cùng Lục Vân Thiên ác như vậy không? Bởi vì bọn họ, hai người đáng chết, lại dám bỏ thuốc cho Mộ Ly, ” Giang Tâm Giao dừng một chút, trừng mắt về phía Quý Linh Linh, “Nếu như không phải là họ bỏ thuốc cho Mộ Ly, như thế nào lại để cho cô nhặt được đại tiện nghi!”

“Câm mồm! Giang Tâm Giao, cô đối với Mộ Ly căn bản phải là không thương, chỉ là muốn chiếm được anh ấy!”

“Cô cho tôi câm miệng!” Giang Tâm Giao hung hăng nhắc nhở, “Quý Linh Linh, cô không cần hả hê quá sớm, Mộ Ly sớm muộn cũng sẽ là của tôi. Bởi vì tôi vì anh ấy, làm nhiều chuyện như vậy, anh ấy cũng sẽ lựa chọn cùng với tôi.”

“Giang Tâm Giao, cô vì Mộ Ly không thừa thủ đoạn nào, không tiếc đi tổn thương những người khác, cô cho rằng Mộ Ly sẽ bởi vì như vậy sẽ yêu cô sao?” Quý Linh Linh nhìn cô ta, không khỏi cảm thấy đáng thương,tâm lý của Giang Tâm Giao có đường nào bệnh hoạn, yêu một người, không tiếc đem lấy chính mình hy sinh hết.

“Câm miệng! Cô biết cái gì? Mộ Ly là yêu tôi, anh ấy là yêu tôi , nếu như không phải là bởi vì các người đồ tiện nhân các cô xuất hiện, hiện tại hai người chúng ta đã sớm ở cùng một chỗ. Tôi sẽ đem các người từng một người đều tiêu diệt hết, như vậy chúng ta mới có thể an an tâm tâm ở chung một chỗ!”

“Mộ Ly có nói qua yêu cô sao? Cô vì giúp anh ấy, đi làm tình nhân của người khác, anh ấy biết sao? Cô vì không để cho người phụ nữ khác đến gần anh ấy, cô liền đem những người đó tổn thương, anh ấy cũng biết sao? Giang Tâm Giao, tôi không phải cô, tôi không có vì Mộ Ly làm gì, nhưng mà tôi lại biết, hai chúng tôi vì nhau, đó mới chính là hạnh phúc! Mà còn cô, trừ ghen tỵ, oán hận, tình yêu biến thái, cô còn có cái gì?”

“Đồ tiện nhân này! Quý Linh Linh, cô thủ đoạn cũng thật cao, lợi dụng Vu Uyển Tình cùng Lục Vân Thiên, hai người ngu xuẩn này bỏ thuốc Mộ Ly, còn mang thai đứa bé của anh ấy, hiện tại thì tốt rồi, cô có thể cuốn lấy anh ấy, thì cho rằng mình đúng! Một người đàn ông, sẽ thích một người đối với anh ta không có bất kỳ lợi ích gì sao? Ha ha, cô đừng nói đùa!” Giang Tâm Giao nhìn Quý Linh Linh, xem như là vừa nghe một câu truyện cười, nếu như trong bụng của cô ta không phải đang có đứa bé của Mộ Ly, cô ta có thể hưởng thụ được sự đối xử tốt như vậy sao.

Quý Linh Linh vẻ mặt trầm xuống nhìn Giang Tâm Giao, đột nhiên nói, “Giang Tâm Giao, cô biết cái gì là yêu sao?”

Yêu? Cùng cô nói yêu? Cô yêu Mộ Ly rờn rã năm năm, vì anh ấy, cô cơ hồ đã làm mọi chuyện. Nhưng cho tới bây giờ, cô đều không thể làm anh ấy quay đầu lại nhìn mình dù chỉ một lần, cô yêu, cô yêu thật là khổ sở a.

“Tôi yêu Mộ Ly!”

“Cô chỉ yêu chính cô.” Quý Linh Linh không hờn không giận nói, “Bản thân mình từ đầu đến cuối đều lấy Mộ Ly làm nguyện trang, cô yêu cũng không phải anh ấy, cô yêu chính là vẻ ngoài anh tuấn, thực lực sau lưng của anh ấy. Cô không chiếm được, cũng không để người khác lấy được. Cô làm tình nhân của người ta, mà trong đó cô cũng chiếm được lợi ích rất lớn, thiết kế ở ide, chính là một, Cô làm tình nhân của bọn họ, là muốn cùng với Mộ Ly có cùng địa vị. Ha ha, Giang Tâm Giao, đây chính là tình yêu của cô sao?”

Một người yêu, nếu như không phải là dùng tim để yêu, loại tình yêu này, đã sớm không còn thuần khiết.

Giang Tâm Giao biến sắc, “Cô nói vậy! Nói xằng nói bậy!”

Quý Linh Linh nở một nụ cười khổ, “Cô theo đuổi danh lợi, lại muốn đeo trên đầu cái lý do ‘yêu Mộ Ly’ . Giang Tâm Giao, cô không cảm thấy mệt sao?”

140. Chương 140: Chương 123: Không Thể Yêu Nữa

Uống một ly cà phê, Giang Tâm Giao cho cô đầy sự tranh luận, Quý Linh Linh cuối cùng thật sự nghe không vô lý luận nhảm nhí kia, không thể không rời đi. Nếu như tiếp tục ở lại nữa, cô nhất định sẽ bởi vì tình yêu “Vĩ đại” của Giang Tâm Giao đối với Mộ Ly, mà cảm thấy tự ti.

“reng reng.”

“Này, Tần Mộc Vũ?” Nhận được điện thoại của anh, Quý Linh Linh không khỏi có chút cảm thấy kinh ngạc.

“Tôi có chút chuyện muốn nói với cô.”

Nghe xong những lời kể tiết, Quý Linh Linh chỉ cảm thấy choáng váng, dưới chân không đứng vững, gần như muốn té xuống đất. Cô nắm chặt cô áo của mình, đôi môi mền mại cảm thấy khô khốc.

“Không. Không thể nào, căn bản cũng không phải là như vậy, tôi sẽ không tin anh nữa!” Cuối cùng Quý Linh Linh vẫn không nhận được hướng về phía điện thoại di động lớn tiếng la, sau đó cúp điện thoại đi động.

Cặp mắt vô hồn nhìn phía trước, Tần Mộc Vũ lại chọc cô có phải hay không, nhất định là như vậy, nếu không, anh ấy làm sao sẽ nói loại chuyện buồn cười đó với cô.

=Cha cô cùng cha của Mộ Ly vốn là bạn tốt.

=cha cô bán đứng cha anh ấy.

=cha cô vì giữ được mạng của mình, làm hại cha Mộ Ly mất mạng.

=cha cô không chỉ phản quốc, ông còn liên quan đến việc tham ô trong việc xây dựng công trình.

=mẹ của cô cũng có liên quan.

=còn có. Cô không cần yêu Mộ Ly nữa, tình yêu của cô đối với Mộ Ly chỉ làm anh ấy càng thêm khổ khổ.

“Ha ha.” Quý Linh Linh ngồi trên ghế ở ven đường, thất thanh bật cười, cô không muốn thừa nhận, một chút cũng không muốn thừa nhận, nhưng đáp án càng ngày càng được phơi bày, từng chút từng chút một, “Không cần yêu Mộ Ly. Ha ha, không cần yêu nữa.”

Cô phải làm như thế nào mới không yêu Mộ Ly đây, làm sao được, làm sao sao để cho cô không thể rời bỏ anh ấy.

Cô muốn tiếp tục yêu, nhưng ngay cả đám bắt đầu giúp cô, Tần Mộc Vũ lại muốn ngăn cản, muốn cô từ bỏ Mộ Ly, tại sao lại như vậy, cô thương anh một phần, sẽ làm anh khổ khổ thêm một phần sao?

Ai có thể nói cho cô biết, chẳng lẽ đây chính là kết cục của bọn họ sao?

Hai người yêu nhau tại sao không thể ở bên cạnh nhau.

Không đúng! Mẹ của mình cũng có liên quan, những lời này là có ý gì?

Quý Linh Linh nghĩ đến đây, nội tâm nhất thời hoảng loạn. Cô hốt hoảng lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tần Mộc Vũ.

“Này này, Tần Mộc Vũ, anh nói mẹ tôi cũng có liên quan, đây là ý gì?” Quý Linh Linh thật chặt đè nén tâm tình của mình.

“Đúng, chờ mẹ cô cùng em cô trở về nước, cô nhất định phải kiểm tra.”

“Kiểm tra? Kiểm tra cái gì, kiểm tra người nào? Anh nói rõ ràng.” Quý Linh Linh giờ khắc này cũng đã không thể giữ vững bình tĩnh, cô không dám tưởng tượng, nếu biết cha phạm phải tội lớn như vậy, mẹ phải làm như thế nào.

“Mộ Ly sẽ thân phái người kiểm tra.”

“Vậy. Vậy kết quả thế nào?” Quý Linh Linh cảm thấy đôi môi của mình cũng bắt đầu rung rẩy.

“Đi tù.”

“Cốp.” Điện thoại di động không tiếng động rớt xuống đất.

Quý Linh Linh lập tức ngẩng ngẩn cả người, thời điểm chuẩn bị đi nhặt lại điện thoại di động, cả người liền hôn mê bất tỉnh trên ghế.

141. Chương 141: Chương 123: Không Thể Yêu Nữa 2

“Hiện tại đến phiên anh làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi, còn không chủ động nhanh lên sao?” Vương Cẩm Hân đứng trước mặt Lãnh Dạ Hi, bên môi nở nụ cười nói.

Lãnh Dạ Hi nhíu mày nhìn cô một cái, gương mặt lạnh như băng, không để ý đến cô.

“Cái người này như vậy là có làm hay không? Tôi nói cho anh biết, bây giờ là cơ hội tốt ngàn năm có một. Theo tình huống trước mắt, cô ấy là không thể nào sẽ cùng Mộ Ly sống chung với nhau rồi, mà còn anh, Lãnh Thiếu, anh thanh xuân tới.” Nói xong, Vương Cẩm Hân còn hào sảng đưa tay vỗ vào đầu vai Lãnh Dạ Hi, một bộ dáng huynh đệ người mạnh khỏe không.

Lãnh Dạ Hi giơ tay lên đánh rơi tay của cô, “Vương Cẩm Hân, cô rất nhiều chuyện, cô có biết hay không!” Âm thanh khó chịu .

“Biết!” Vương Cẩm Hân nhìn anh, cong lên môi, “Tôi chính là sợ anh quá đồ ngốc, không biết nắm lấy cơ hội.” Người đàn ông này cũng thiệt là, lúc ấy Quý Linh Linh đi theo Mộ Ly, cái kia vẻ mặt, giống như mất vợ. Hiện tại người phụ nữ đó đang ngủ mê man ở trước mặt của anh, anh cứ nhiên không biết nắm bắt.

“Cô biết cái gì.” Lãnh Dạ Hi tức giận nói một câu.

“Đừng nói với tôi, anh không phải thích cô ấy rồi. Anh hoa tâm như vậy sao?” Vương Cẩm Hân chọc anh chỉ thích trêu ghẹo, tới lui chỉ là đùa giỡn Quý Linh Linh.

“Cô.”

“Như thế nào? Nếu như tôi là anh, liền trực tiếp thượng!” Vương Cẩm Hân lại gần, nhỏ giọng nói.

Đột nhiên, Lãnh Dạ Hi một tay cầm lấy cằm của cô, “Vương Cẩm Hân, cô nói lời như vậy nữa, cũng đừng trách tôi không khách khí!” Ác thanh ác khí nói, tràn đầy uy hiếp.

“Ha ha, không đến nỗi, không đến nỗi. . . .” Vương Cẩm Hân vừa thấy khuôn mặt tốt thui của anh, lập tức cười lấy lòng, trời mới biết người đàn ông này, xuống tay rất nặng, hơn nữa tính khí quá xấu.

Lãnh Dạ Hi hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, tay chậm rãi buông ra, đang lúc Vương Cẩm Hân chuẩn bị chạy thì anh một tay liền bắt được tay của cô, “Đi đâu?”

“Trở về Khoa Lý a.”

“Chỗ nào cũng không được đi, ở chỗ này cùng với. . . . Cô ấy!” Lãnh Dạ Hi nói lời này thì, dừng lại nửa giây, lại vòng vo ánh mắt.

Vương Cẩm Hân khẽ giương môi, “Lãnh Dạ Hi, anh là muốn cho tôi theo cô ấy, còn cùng anh ở đây?” Nói xong, cô liền chậm rãi hướng gần tới anh, khẽ cúi người xuống, không chút để ý, nơi cổ áo đang lộ ra cái gì.

“Vương Cẩm Hân !” Lãnh Dạ Hi cất giọng.

“Như thế nào?” Lại gọi cô nhốn nháo, như vậy là người đàn ông này đang kiểm chế nha, nói xong, Vương Cẩm Hân cứ nhiên đỉnh đặc trực tiếp giạng chân ở trên đùi của anh.

Cô một cái tay vòng quanh cổ của anh, một cái tay khác nhẹ nhàng vuốt ve cổ áo của anh, “Nếu như, anh không cần cô ta, tôi. . . . Tôi sẽ không bỏ qua anh.” Cô kéo lại cà vạt của anh, muốn anh nhích lại gần mình.

Lãnh Dạ Hi khẽ ngẩng đầu lên, “Cô muốn tôi?” Môi lạnh khẽ nâng lên.

“Nghĩ.” Vương Cẩm Hân lại gần hẳn, khiến cho khoảng cách giữa môi hai người, đại khái cũng chỉ có ba cm.

Đang lúc Vương Cẩm Hân còn muốn tiếp cận, Lãnh Dạ Hi đẩy cô ra.

“Tĩnh!”

Vương Cẩm Hân nghe tiếng, quay đầu, thấy Quý Linh Linh đang mở mắt nằm trên giường.

“Tôi. . . .” Làm sao vậy, không ngồi dậy được, Quý Linh Linh chỉ có cảm giác cả người vô lực, lại nằm trở về.

“Không nên cử động, thân thể của cô còn rất yếu ớt.” Vương Cẩm Hân không chờ Lãnh Dạ Hi đứng dậy, bước tới, nhẹ nhàng đè Quý Linh Linh xuống.

Quý Linh Linh nhìn Vương Cẩm Hân , mắt không khỏi ướt át, “Cám ơn. . . . Cám ơn các người.”

Lúc này Lãnh Dạ Hi cũng tới đến trước giường của cô, “Cô muốn rời khỏi anh ta không?” Lời nói này, có thể hỏi trực tiếp như vậy.

Cô nhẹ nhàng giật giật môi, không nói gì, nhưng đầu lại nặng nề lắc lắc.

Hoảng hốt , chỉ nghe thấy Lãnh Dạ Hi nhẹ nhàng thở dài, Quý Linh Linh cố gắng mở mắt, nhìn bọn họ nói chuyện, nhưng đầu lại choáng váng, để cho cô không nhận được lại ngủ, thời điểm đang ngủ, cô chỉ nghe được.

=Mộ Ly sức quyến rũ lớn đến như vậy?

=không biết. Tôi chỉ biết cô ấy hiện tại không thể ở cùng anh ta, anh ta sẽ tổn thương đến cô ấy.

=tổn thương? Mộ Ly sẽ không làm loại chuyện như vậy.

=hừ, trước kia không biết, không có nghĩa là sau này sẽ không, cô ấy trở về sẽ không được sống dễ chị . Hơn nữa, bây giờ cô ấy đối với anh ta là yêu, là gánh nặng.

=anh cũng biết?

Tiếp đó, liền không còn âm thanh nữa, cô không biết bọn họ còn nói bao nhiêu, chỉ biết, cô không thể thương anh nữa rồi, coi như yêu, cũng không thể nữa biểu hiện ra.

Bọn họ yêu, quá nặng nề.

=thổ thổ =

“Quý tiểu thư, chúng tôi đón cô về nhà.”

Khi Quý Linh Linh tỉnh táo lần nữa, Vú Lâm đã dẫn người đến bệnh viện nhận tìm cô.

Quý tiểu thư. cách gọi cũng thay đổi sao? Vú Lâm cũng không cùng cô đứng chung một chỗ rồi sao?

Ở trên đường trở về, Quý Linh Linh vẫn hỗn loạn như cũ, cô chỉ hỏi một câu, Mộ tiên sinh đi về à. Vú Lâm cũng chỉ là nhàn nhạt đáp một tiếng, ừ.

Thì ra là, bọn họ mọi người, đều không hi vọng cô nữa thương anh nữa rồi. Thì ra là, Tần Mộc Vũ nói với cô tất cả đều là thật.

Cứ như vậy ư, biết rõ anh bây giờ đã bị thương đến tận cùng rồi, bây giờ còn muốn cô đập anh một cước, không thương anh, không thương anh, nếu như không phải là bởi vì trong bụng có bảo bảo, cô sẽ không luyến tiếc nhiều như vậy, bởi vì bọn họ nhất định đời này sẽ lựa chọn rời bỏ.

Quý Linh Linh giơ tay lên xoa gương mặt đầy nước mắt, thật ra thì tất cả đều đơn giản như vậy, chỉ cần cô.

Trở lại biệt thự, Mộ Ly đang ngồi ở trên ghế sofa, khi cô vừa vào nhà, bọn họ liền bốn mắt nhìn nhau.

Quý Linh Linh nhìn trong mắt anh đầy xa lạ, ý lạnh nhanh chóng lang đầy cơ thể, ngẩn ra trong chốc lát, nhưng rất nhanh cô liền khôi phục lại.

“Hiện tại có rảnh không? Chuẩn bị cùng anh nói một ít chuyện.” Quý Linh Linh một bộ dáng tự nhiên đi đến trước mặt của anh, nếu như không phải đang một cái tay nâng bụng, thì so với người khỏe mạnh bình thường rất giống nhau.

Mộ Ly lạnh lùng nhìn cô, không có lên tiếng.

“Trước tiên là nói một chút về, đứa bé trong bụng này, nếu anh không muốn? Chỉ cần một câu nói, không cần, ngày mai tôi liền đi bệnh viện phá; nếu như muốn, tôi liền ở chỗ này sinh ra, rồi sẽ rời đi.” Quý Linh Linh lời nói uyển chuyển khéo léo, tựa như không liên quan đến bản thân.

Anh khẽ nheo mắt, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm.

“Hai người chúng ta đã từng yêu nha, không phải có câu nói không có bữa tiệc nào không tàn. Mặc dù chúng ta bây giờ. Anh tám phần là hết sức chán ghét tôi đi, nếu như không phải là bởi vì bảo bảo, anh còn có thể đối với tôi hạ sát thủ. Ha ha, xem ra tôi còn muốn cảm ơn đứa nhỏ trong bụng đó.”

Vú Lâm đứng ở cách đó không xa, gương mặt kinh ngạc, nghe âm thanh lạnh lùng của Quý Linh Linh, bà cho là mình nghe lầm, nhưng người sống sờ sờ đứng ở nơi đó.

Mộ Ly đứng dậy, Quý Linh Linh mắt nhìn hành động của anh, lập tức đề phòng, cô nhìn chăm chăm anh, gương mặt bình tĩnh.

“Rất tốt, cô nói không sai. Nếu như không phải đứa bé này, tôi đã sớm. Liền để cho cô biến mất khỏi cái thế giới này, vì cha cô chuộc tội.” Âm thanh của anh vẫn êm tai cũ, nếu như không phải là bởi vì lời nói quá mức ác độc, còn có thể làm cho người ta tưởng lầm là lời tâm tình.

Quý Linh Linh khẽ mấp máy môi, lộ ra nụ cười, “Thật buồn cười, con nhớ không trước đây, anh yêu tôi, ha ha, cho nên anh hứa cả đời cũng không gây thương tổn tôi.” Lời của cô..., không chút nào yếu thế.

Cô nói đúng, anh sẽ không làm thương tổn cô, anh không làm được, cho dù đã hận cô đến tận xương tủy.

“Bốn tháng sau, sinh đứa bé, liền rời đi tầm mắt của tôi, cả đời tôi cũng không muốn gặp lại cô.”

Ha ha, anh thật là đáng yêu, cái gì cũng đều muốn cả đời.

“Tôi có một cái điều kiện.” Quý Linh Linh cố gắng khiến cho chính mình giữ vững thân thể, cô muốn cùng anh đặt ở cùng một cái địa vị, như vậy, lẫn nhau lạnh lùng, mới có sức lực chân chính, mới có thể hóa giải được đau đớn trong lòng anh.

Lấy độc trị độc, đại khái chính là cái ý tứ này chăng.

142. Chương 142: 124 Lão Nam Nhân

“Uhm. Thị trưởng không cần nha, người ta thân thể không được thoải mái.” Trong phòng lớn của một nhà hàng, một nam một nữ động tác cực kỳ thân mật. Cô gái, tóc dài tán loạn, thân thể không xương nhu nhược tuyết trắng, nằm ở trên thân người đàn ông.

“Bảo bối, mấy ngày không thấy, em càng ngày càng kích tình rồi.” Lục Chính Hạo một cái tay khẽ vuốt gương mặt của cô ta, trong mắt tràn đầy * tư vị.

“Nào có a.” Cô ta thẹn thùng cười một tiếng.

“Không? Em còn thẹn thùng như vậy, ha ha, bảo bối, anh rất thích cái bộ dáng này của em nha, ha ha.”

“Ai nha, anh xấu lắm, xấu lắm, người ta chỉ là muốn anh nha, anh gần đây không biết bận rộn cái gì, cũng không thấy được.”

“Ha ha, gần đây là có chút vội. Dao Dao, có muốn mang thai đứa bé của anh?”

“Thị trưởng ~” Giang Tâm Giao vừa nghe thấy lời ấy, nụ cười trên mặt, không khỏi có chút cứng ngắt.

“Hả? Không thể được sao?” Lục Chính Hạo bàn tay theo sống lưng cô chạy xuống phía dưới, “Hiện tại người đàn bà kia ở trong bệnh viện, cũng mau chết thôi, đứa con gái kia, anh cũng vậy không trông cậy gì vào nó. Em không phải vẫn muốn có cái danh phận sao?” Lục Chính Hạo bàn tay lập tức đưa lên trước mặt, một tay nắm được cằm của cô ta, “Dao Dao, đây chính là một cơ hội.”

Nhìn vào tròng mắt hắn, Giang Tâm Giao trong lòng không khỏi run lên, sanh cho hắn một đứa con? Quả thật chính là chuyện cười! Hiện tại cô ta đã có Mộ Ly, như thế nào lại để cái Lão Nam Nhân ở trong mắt đây?

“Ai nha, thị trưởng, không cần làm cái bộ dáng này nha, em không có nói không sinh a, chủ yếu là. Người ta sợ hư danh tiếng thị trưởng của anh. Anh cũng biết, giống như em vậy.” Giang Tâm Giao nói đến đây, cố ý một tay bịt mũi đáng thương, rất rõ ràng lộ ra ngoài, một cô gái yếu đuối, như thế nào có thể chống lại lời đồn đãi phi?

“Hả? Thì ra là em là đang lo lắng cái này? Ha ha, Dao Dao, em hoàn toàn có thể yên tâm, nữ nhân của Lục Chính Hạo, không phải ai cũng dám cho sắc mặt. Đến đây đi, bảo bối, anh hiện tại rất nhớ thân thể của em.” Lời của hắn mới vừa nói xong, còn chưa chờ Giang Tâm Giao có phản ứng, Lục Chính Hạo một tay liền đem cô ta đè ở trên người, sau đó một dùng sức động, liền thấy Giang Tâm Giao nhũm mày.

“Bảo bối, kêu lên đi, anh thích bộ dáng phóng đảng trên giường của em, ừ.” Lục Chính Hạo nắm thật chặt eo của cô ta, trong âm thanh tràn đầy ái dục.

Nằm phía bên dưới, đã có nhiều ngày không có hưởng thụ được ngọt ngào này, lần này cô ta tìm đến mình, làm sao có thể bỏ qua chuyện tốt như vậy? Giang Tâm Giao, hiểu được suy nghĩ của đàn ông, lại hiểu được cách nhìn sắc mặt, qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn giữ cô ta bên người, cũng là có nguyên nhân.

“Ồ. Thị trưởng ngài thật đúng là.” Càng già càng dẻo dai, cái từ này hình như không thích hợp. Giang Tâm Giao nghiêng đầu, trên mặt lộ ra chán ghét nhưng không dễ phát hiện được, cùng cái Lão Nam Nhân này ở chung một chỗ thời gian dài như vậy, cô là càng ngày càng ghét hắn, người đã già, mềm mềm mại mại, lại có bộ dáng này, cũng không biết hắn từ đâu tới khí lực lớn như vậy.(thắc mắc nhỏ “mềm mềm mại mại” đang nói đến cái gì vậy?)

“Bảo bối, anh muốn em mang thai đứa nhỏ của anh!”

“Chuyện này.” Tuyệt đối không thể nào, cô chỉ là làm người tình của hắn mà thôi, không có bất cứ hứng thú gì về việc sanh con cho hắn.

“Không.”

Lời cự tuyệt thanh còn chưa kịp nói ra, Lục Chính Hạo một tiếng gầm nhẹ, mầm móng một giọt không còn sót lại đều được gieo vào trong người cô ta.

Giang Tâm Giao cũng cảm thấy, lúc này trong lòng của cô ta không nói ra được phản kháng, cái Lão Nam Nhân này, lại còn dám làm như vậy ! Nếu như cô nói không sinh, ai có thể ép buộc được ?

Đáng chết, đời này cô chỉ muốn vì Mộ Ly sanh con, nhưng tốt nhất chính là không cần sinh, sinh đứa bé thân thể cũng sẽ biến dạng, đối với đàn ông lực hút liền thấp xuống, đối với việc này thật sự là không có bất kỳ hứng thú nào.

Hô. Bởi vì trên người mệt mỏi, Giang Tâm Giao trừu trong lòng thở dài, cũng không có làm gì khác, bởi vì hiện tại có làm gì nữa, cũng đều không còn kịp rồi.

Phiền toái, tên chết tiệt này còn muốn làm, tuổi đã cao, còn muốn một đứa bé, cũng không thể nghĩ tương lai mình có phúc khí hưởng thụ đứa bé hiếu thuận không! Giang Tâm Giao thầm nghĩ , lại cảm thấy ghê tởm.

Nếu để cô vì Mộ Ly sanh con, khẳng định không cần suy nghĩ, liền sáng khoái đồng ý, thế nhưng. Hừ, cho dù hấn Thị trưởng thành phố vậy thì như thế nào?

Phát tiết xong sau Lục Chính Hạo lập tức nhào vào trên người Giang Tâm Giao, “Bảo bối, em. Phía dưới càng ngày càng rồi. Có phải hay không có làm cái gì để co lại rồi hả ?”

“Mới không có.” Giang Tâm Giao lầu bầu một câu, nhưng trong bụng vẫn không khỏi căng thẳng, loại chuyện như vậy hấn đều biết

.

Nói đến cái việc này, cô vì Mộ Ly mới đi làm, nữ nhân nơi đó từng trải qua, đối với nam nhân sức quyến rũ dĩ nhiên là sẽ giảm đi rồi, hơn nữa cô muốn để cho Mộ Ly có được những cái tốt nhất, chỉ là không có nghĩ đến, làm lâu như vậy, cuối cùng để cho lão gia hỏa này hưởng lợi.

“Ha ha, nữ nhân nha, làm những thứ này còn không tất cả đều là vì nam nhân sao, không cần lo lắng, anh sẽ cho em một danh phận.”

“Lúc nào thì?” Cô ta không phải nóng lòng muốn biết, cô ta chỉ là muốn biết trước mà chuẩn bị. Dù sao, nếu như cô ta không bắt được Mộ Ly, thì Lục Chính Hạo cái lão gia hỏa này, không thể tùy tiện buông tay, nửa đời sau còn phải trông cậy vào hấn.

“Chờ nữ nhân kia chết rồi.” Lục Chính Hạo cười đến gương mặt vô ngại, hình như trong miệng hấn nữ nhân kia, là người xa lạ.

“Hả? Cô ta là vợ của anh, cô ta có thể dễ dàng chết như vậy sao?” Cái lão gia hỏa này, còn muốn cho mình ăn * thuốc sao? Cô cũng không phải là trẻ con, những quỷ này lời nói, lừa cô?

“Bảo bối, anh muốn khiến người chết, còn có thể sáng khoái còn sống.” Lục Chính Hạo vọc mái tóc dài của cô ta.

Thì ra là, hấn muốn làm như vậy.

“Vậy con gái anh sẽ đồng ý?”

“Nó chỉ là của anh, anh là cha nó, nó phải nghe anh. Nếu như không nghe, cút ngay đi ra ngoài, anh sẽ không ngăn lấy.” Lục Chính Hạo hiện tại trong mắt đều là hồ ly tinh Giang Tâm Giao, cái gì người nhà, cái gì vợ chồng, cái gì phụ nữ, đều là mây khói.

“Khanh khách, nghe lời của anh kia, anh rất ưa thích người ta chứ sao.” Nghe Lục Chính Hạo, không hiểu trong lòng Giang Tâm Giao cảm giác vô cùng tự hào. Một người đàn ông có thể vì cô vứt bỏ nhà cửa vợ con, cứ như vậy, suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy thật tốt.

“Em là bảo bối của anh, anh đương nhiên thích em rồi.” Nói xong, Lục Chính Hạo lại nằm ở phía sau của cô, hôn phía sau lưng của cô, “Bảo bối, nơi này thật trơn.”

“Khanh khách. Ghét, lại làm em nhột.” Giang Tâm Giao lần này trong mắt không có chán ghét, ngược lại còn lại là vô hạn thích, người đàn ông này, trừ lớn tuổi một ít, gian trá một ít, những thứ khác cô đều thích. Có quyền, có tiền, còn yêu thích cô. Chuyện trên giường, mặc dù thân thể có chút thiếu sót, nhưng những thứ khác lại làm không tệ, cuối cùng cũng có thể đền bù.

“Bảo bối, muốn Mộ Ly đụng vào em sao?” Lục Chính Hạo hôn cô, nhỏ giọng hỏi .

“Không có, người nam nhân kia không có nhân quan.” Giang Tâm Giao cắn răng mà nói ra.

“Ha ha, cái tiểu tử thú kia, từ nhỏ đã không có ánh mắt, còn có thể trông cậy vào hắc trưởng thành, có thể có tiền đồ gì. Cuồng vọng tự đại, hắc thật đúng là cho là mình là không quân Thượng tá, có chút tiểu quyền, liền đem cái đuôi nhô lên thật cao, sớm muộn cũng sẽ bị người khác chơi.” Lục Chính Hạo trong giọng hoàn toàn đều là bất mãn.

“Ừ.” Lục Chính Hạo * thủ đoạn cực cao, hiện tại làm cho cô đã sớm Dục Hỏa Phần Thân rồi.“Cái gì gọi là bị người khác làm?”

“Ha ha, hắc công cao, chắc chắn sẽ có người nhìn không qua , hắc một không quân Thượng tá, bên ngoài kiêm một quốc phòng đặc phái viên, kia chỉ là một kiểm soát viên mà thôi. Nhưng thế nhưng hắc lại không biết cổ kị ai, ha ha, em nói, có người có thể nhìn hắc không thuận mắt hay không?” Nói tới chỗ này, người đối với Mộ Ly hận thấu xương chính là hắc, cái tiểu tử thú này rất cao ngạo, ngay cả hắc đường đường thị trưởng đều không để ở trong mắt, hắc thề phải để cho Mộ Ly mỗi ngày nào đó không có cuộc sống tốt.

“Ừ. Nhẹ một chút. Mộ Ly hắc chính là tra chuyện tình cha mẹ của hắc thôi.”

“Cha mẹ hắc chết vài chục năm, tra cái gì, có cái gì tốt tra? Hắc thật sự coi chính mình tìm được kết quả gì.” Đột nhiên một dùng sức, Giang Tâm Giao rên rỉ, “Cái tiểu tử thú kia, sớm muộn cũng sẽ chịu khổ đấy!”

Mộ Ly sẽ chịu khổ sao?

“Ha ha, bảo bối, em quả nhiên không cho hắc chạm qua, ha ha, cái tiểu tử thú kia, còn dám giành nữ nhân với ta sao!”

“Dĩ nhiên, em là của anh nha, tại sao có thể bị hắc đụng.” Cô không vui mừng nổi, nhưng là cũng không phải vội, Mộ Ly sớm muộn gì đều là của cô.

“Ha ha, nhớ, em là nữ nhân của ta. Nếu để cho anh biết hắc đụng vào em, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hắc. Không quân Thượng tá thì như thế nào, còn không phải anh muốn làm hắc sống, năm đó cũng.”

“Hả? A!”

Lục Chính Hạo dùng sức một chút, khiến Giang Tâm Giao quên mất suy tư.

Mộ Ly, nếu như anh nhìn thấy màn này, anh nhất định sẽ không tin tưởng đi, ở trước mặt anh, tôi không có bất kỳ sức quyến rũ nào, nhưng là bây giờ cái Lão Nam Nhân này, yêu tôi muốn sống chết.

Hừ, sớm muộn gì tôi cũng vậy sẽ cho anh biết, trừ Quý Linh Linh, tôi cũng sẽ làm cho anh yêu tôi như vậy.

143. Chương 143: 124 Lão Nam Nhân 2

“Tiên sinh, Quý tiểu thư buổi tối nghỉ ngơi ở đâu?” Vú Lâm đứng ở trước bàn ăn, kính cẩn hỏi.

“Phòng khách.” Quý Linh Linh không chờ Mộ Ly mở miệng, liền nói.

Mộ Ly buông xuống đũa trong tay, ngẩng đầu lên, liếc nhìn cô.

“Nhưng.” Vú Lâm có chút chần chờ.

“Nhưng? Vú Lâm, giúp tôi chuẩn bị một chút, tôi ở phòng khách là tốt.” Quý Linh Linh bưng lên một chén cháo gà, không có hình tượng chút nào ừng ực nuốt vào.

“Quý tiểu thư. Phòng khách rất lạnh không thích hợp cho phụ nữ có thai ở, đối với bảo bảo. Không tốt.” Vú Lâm lúc nói chuyện có chút khó khăn.

“Không có quan hệ, thân thể của tôi rất tốt, ban ngày phơi nắng nhiều một chút là tốt.” Quý Linh Linh ngược lại chẳng hề để ý.

“Nhưng.”

“Không được!”

Mộ Ly bỗng đứng lên tiếng.

Quý Linh Linh nhướn mi, nhìn về phía anh, cô cũng muốn nghe nguyên nhân.

“Sức khỏe của cô, tôi sẽ không xen vào, nhưng không được gây hại cho đứa bé của tôi.”

Con của anh?

“Bảo bảo không có như vậy yếu ớt!” Quý Linh Linh trả lời.

“Tôi nói không được, là không được.” Mộ Ly nói xong, liền đứng lên, “Ở nhà chính, nơi nào cũng không được đi.”

“Nếu như tôi không muốn !” Quý Linh Linh cũng học bộ dáng của anh, đứng lên, hình như đứng so với ngồi sẽ cảm thấy có hình tượng tức giận nhiều hơn.

Chống lại trông mắt lạnh lẽo của anh, mặc dù có chút không thích hợp, nhưng cô như cũ duy trì hình tượng của mình không nhúc nhích.

Nhìn hai người như thế giằng co, Vú Lâm chỉ cảm thấy mệt mỏi, khó xử muốn chết.

“Quý tiểu thư, đứa bé là vô tội, cho nó môi trường sống tốt, đối với cuộc sống sau này cũng tốt hơn .”

Quý Linh Linh chớp mấy môi, đối với lời nói của Vú Lâm, cô không thể phản bác.

“Tôi cũng muốn đứa trẻ được phát triển trong môi trường tốt nhất, chỉ là không muốn cùng người không có liên quan ở chung một chỗ thôi.” Quý Linh Linh lời nói rõ ràng cực kỳ, cô muốn phân chia rõ ràng mối quan hệ của cả hai.

Bỗng nhiên, trước mắt của cô tối sầm lại, nhìn lại thì thấy anh đang đứng trước mặt.

Anh một tay nâng lên cằm của cô, ép buộc cô nhìn thẳng mình.

Quý Linh Linh môi mím thật chặt môi, coi thường sự đau đớn đến từ bàn tay to lớn kia.

“Cô có tư cách gì không muốn cùng tôi ở chung một chỗ?”

Tư cách? Tư cách của cô có rất nhiều a.

Cô giơ tay lên, dùng hết sức lấy tay anh xuống.

“Bởi vì anh hận tôi. Nếu như lý do này không đủ, tôi còn có thể cho anh thêm một, bởi vì tôi đối với anh không còn hứng thú.” Quý Linh Linh từng chữ từng câu, lời nói rất rõ ràng.

Đang đứng ở giữa hai người, Vú Lâm ngây cả người.

Bọn họ mặc dù. Bây giờ mặc dù chỉ còn một liên hệ mỏng manh là đứa bé chưa ra đời kia, nhưng là. Cũng không thể mỗi ngày gặp mặt là lãnh ngôn lãnh ngữ như vậy, chẳng lẽ mùa thu còn chưa đủ lạnh sao?

Cuối cùng, còn là Mộ Ly quay người đi lên lầu trước.

Quý Linh Linh chỉ có thể đứng yên nhìn theo bóng lưng của anh, dù sao đã quyết định, thì không thể dễ dàng thay đổi, nếu phòng khách không thể ở, thì liền trực tiếp lần nữa “Cùng giường chung gối” đi, dù sao cũng là thói quen.

“Quý tiểu thư, vậy cô. Lên lầu nghỉ ngơi đi, Mộ tiên sinh. Tâm tình không được tốt lắm.”

“Ừ, tôi trước tiên ở phía dưới nghỉ một lát.” Biết rõ anh hiện tại tâm tình không được tốt, mình cũng chưa có cần thiết lại đi trên chọc.

“Quý tiểu thư, tôi có câu này, nói ra có chút không vừa ý cô, nhưng nếu như không nói.” Vú Lâm có chút chần chờ.

“Hả? Vú Lâm, có chuyện gì, bà nói thẳng không sao đâu.” Nói xong, Quý Linh Linh một tay đỡ bụng, liền lại lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

“Ngài bây giờ cùng Mộ tiên sinh. Hai người các cô, chẳng lẽ tính toán vẫn như vậy phải không? Nếu như đứa bé sanh ra được, hai người sẽ làm cái gì? Ly hôn sao? Đứa bé kia cuối cùng về người nào?” Vú Lâm liền tiếp đặt ra vấn đề, đem nỗi khổ trong lòng cô, toàn bộ nói ra.

Kể từ ngày đó lão Trung lén lút nói cho bà biết, không thể nữa gọi Quý Linh Linh là “Phu nhân”, bà cũng biết, chuyện càng thêm trở nên phiền phức rồi.

“Đứa bé về anh ấy.” Quý Linh Linh cơ hồ là không cần suy nghĩ, đã nói đi ra.

“À?”

“Sinh đứa bé, tôi liền sẽ rời đi nơi này. Anh ấy về sau coi như không có tôi, cũng có đứa bé ở bên người làm bạn, như vậy ít nhất sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.” Quý Linh Linh thì ra là, đã sớm tính toán tốt tất cả.

A, như vậy sẽ không cảm thấy cô đơn sao? Nếu như không có cô, người nào có thể thay thế?

“Chỉ có duy nhất cái phương pháp này sao?” Vú Lâm hỏi dò.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, nhìn về phía bà, mím môi cười cười, “Hiện tại, đi một bước tính một bước thôi.” Nói xong, cô liền đứng lên, Vú Lâm lo lắng đi tới bên người đỡ cô.

“Vú Lâm, về sau nếu như tôi không có ở đây, bảo bảo, chỉ hy vọng bà có thể chăm sóc nhiều một chút.” Cô cúi đầu, một tay khẽ vuốt ve cái bụng. Đã từng ảo tưởng bao nhiêu tốt đẹp sau khi bảo bảo ra đời nhưng tất cả chỉ là mơ, khi mở mắt, toàn bộ hóa thành hư không.

“Quý tiểu thư.” Vú Lâm giọng không nhịn được nghẹn ngào.

Quý Linh Linh quay đầu, vỗ nhẹ nhẹ tay của bà, không nói gì thêm, liền đi lên lầu.

Vú Lâm nhìn theo bóng lưng của cô, thật lâu chưa tỉnh lại, bà có thể nói cho Mộ tiên sinh, thật ra thì Quý tiểu thư yêu ngài sâu đậm như thế nào không?

144. Chương 144: 125 Yêu, Phải Hồi Đáp

Vào thời điểm, Quý Linh Linh trở lại phòng ngủ.

Vừa vào cửa, cô vốn cho là Mộ Ly đã sớm ngủ, không ngờ anh đang ngồi trên ghế sofa, đọc sách. Nghe thấy cô vào cửa, đầu anh cũng không giơ, mà là khép lại quyển sách trên tay, làm như lơ đãng đặt ở bên giường.

Quý Linh Linh mới vừa đi hai bước, anh liền đứng lên, ngay sau đó cô liền dừng lại bước, cô ngăn người ra, vừa đứng cùng Mộ Ly bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt của anh nhàn nhạt, không có bất cứ cảm xúc, chẳng biết tại sao Quý Linh Linh cảm thấy mình như vật cản đường trong mắt anh.

Cô vội quay đầu, bước nhanh hai bước, vào phòng tắm. Hô. Vào phòng tắm, cô liền mở khóa cho nước chảy, sợ cảm xúc của mình bị anh phát hiện.

Bên ngoài phòng tắm, Mộ Ly theo bóng dáng của cô, nhìn chăm chăm cửa phòng tắm, buồn bực không lên tiếng, cô đang dựa trên cửa, một tay đang che lại trái tim đang đập loạn nhịp. “Tôi. . . . Tôi tắm trước, muốn sấy tóc khô mới có thể ngủ, anh ngủ trước đi.” Vừa nói vừa mở miệng, Quý Linh Linh liền muốn cắn đầu lưỡi của mình rồi. Ai nha, lại nói loạn, coi như anh muốn ngủ trễ thì như thế nào, vậy thì thế nào, không được phép, không được phép.

Yên tĩnh một lát, đang lúc Quý Linh Linh đang hồi hận về câu nói lúc nãy của mình, nhàn nhạt, rất nhẹ, cô giống như là nghe được một câu, “Ừ.”

Cô bỗng đứng trợn to hai mắt, anh đáp lại cô? Trong lòng một hồi rối loạn, cô không khỏi cắn thật chặt hai môi, hai cái tay lung tung xoắn ở lại một chỗ.

Lại qua một hồi, Quý Linh Linh đứng được có chút tê chân rồi, việc cấp bách trước mắt, trước tắm gội rồi ngủ, vốn là thân thể mệt mỏi, bây giờ còn muốn lấy hết tâm tư “Đối phó” Mộ Ly, thật là làm cho cô có chút không chịu nổi.

Mộ Ly cũng không có ngủ trước, mà lại trở về salon đọc sách, dữ liệu về phụ nữ tiền sản!

Bất ngờ bảy chữ đỏ lớn, quả thật sẽ phải sáng mờ người mắt.

Anh trở lại trên giường, lật lại trang vừa rồi, tiếp tục xem.

“A!”

Đột nhiên một hồi tiếng thét chói tai, Mộ Ly lập tức nhảy lên, chạy đến cửa phòng tắm, “Có chuyện gì!”

“Ô. Tôi. Tôi trượt chân rồi.” Trong phòng tắm truyền đến lời nói Quý Linh Linh đứt quãng.

Vừa nghe thấy lời ấy, Mộ Ly căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, một cước liền đá vào tay cầm cái cửa lên, “Phanh” một tiếng vang thật lớn, cửa mở ra.

“Quý Linh Linh!” Vọt vào trong, xuất hiện trước mắt cảnh tượng, muốn dọa anh hư.

Quý Linh Linh trần truồng thân thể, ngã ngồi trên thảm trải sàn, trên mặt biểu hiện rất đau đớn, để cho lòng của anh lập tức rơi đến cực hạn.

“Tôi. Đau bụng.” Quý Linh Linh vừa thấy được anh, cũng không có để ý đến những thứ khác, vươn tay thật chặt ôm cổ của anh, “Thật. Thật xin lỗi.”

“Không cần nói.” Mộ Ly không nói thêm gì nữa, trực tiếp ôm lấy eo của cô.

“Thật xin lỗi. Thật.” Quý Linh Linh cố gắng muốn dùng đôi tay ôm chặt anh, nhưng sức lực như ngày càng mất đi.

“Không nên nói nữa!” Mộ Ly gầm nhẹ một tiếng, giọng nói hình như xen lẫn mấy phần ghen ngào. Cảm giác trên tay của anh là gì, ẩm ướt lạnh lạnh. Trong ngực Quý Linh Linh đã sớm mệt mỏi rồi dựa vào anh bất lực rơi nước mắt.

“Đứa bé.” Quý Linh Linh nắm thật chặt bờ vai của anh, đôi môi lúc này đã sớm trắng bệch, “Xin lỗi. Em không thể cấp cho Mộ gia.” Đều do cô, đều do cô, nếu như không phải lúc tắm phân tâm, như thế nào lại mất hồn ngã nhào.

Mộ Ly một tay ôm cô thật chặt, “Em, cùng đứa bé, không được có chuyện gì!”

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, lệ quang liên liên nhìn anh, đôi môi nhẹ nhàng mấp máy, nhưng không nói được lời nào.

Nơi trán đột nhiên truyền đến một cảm giác ấm áp, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, mở mắt ra lần nữa thì Mộ Ly đã sớm tìm xong rồi áo choàng tắm choàng cho cô, “Quên chuyện lúc trước, hiện tại chỉ cần nhớ, sẽ không có chuyện!”

Dứt lời, anh không có trì hoãn nữa, ôm cô vọt ra khỏi phòng.

Thân thể theo bước chạy của anh lắc lư , bụng dưới như cũ truyền đến từng trận đau nhói, cặp mắt bởi vì nước mắt kích thích đã bắt đầu sinh ra nóng rực. Cô tựa thật chặt vào trước ngực của anh, nghe tiếng thở hổn hển của anh, tiếng trái tim của anh đang đập.

Đã bao lâu rồi, bọn họ không có thân mật như vậy. Quên mất, không biết từ lúc nào, anh đã không ôm cô như vậy. Thời gian dừng lại đi, vì cô dừng lại có được không, mặc dù chỉ là một lát, một lát thôi cũng được.

Để cho cô có thể khắc ghi lại, khoảng khắc ngắn ngủi này.

Trên gương mặt, đột nhiên dính chất lỏng nào đó lạnh như băng, cô mở hờ cặp mắt run một cái, tuy nhiên nó không có mở ra. Hiện tại cô cảm thấy rất mệt, nhưng không sao, hiện tại có một lồng ngực ấm áp cho cô dựa vào, cô không muốn tỉnh, hay là ngủ đi, ngủ đi.

145. Chương 145: 125 Yêu, Phải Hồi Đáp 2

146. Chương 146: 126 Dứt Khoát

“Cô ấy đâu?”

Vương Cẩm Hân sang bên cửa xe, vừa mở cửa xe vừa hỏi Lãnh Dạ Hi .

Anh dừng lại chốc lát, trầm mặc một hồi.

“Vương Cẩm Hân.”

“Hả?”

“Về sau, để cho Tiểu Ý đi theo tôi đi, Tư Viễn hình như rất thích nó.” Lãnh Dạ Hi không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy.

Vương Cẩm Hân nhìn anh một hồi, vẻ mặt như muốn nói cái gì, nhưng cô lại không có nói ra.

“Ý của anh là, chuẩn bị cho Tư Viễn cưới Tiểu Ý?”

Lãnh Dạ Hi nhìn Vương Cẩm Hân như người ngoài hành tinh, “Bọn họ cũng chỉ là đứa bé, cách kết hôn còn rất sớm.”

“Thật sao? Nhưng tôi cảm thấy được, mười năm chỉ một cái chớp mắt. Nếu như anh cảm thấy Tiểu Ý cùng Tư Viễn nhà các người thích hợp, vậy tôi không quan tâm, giao nó cho anh thu dưỡng. Thanh mai trúc mã, suy nghĩ một chút không tồi.” Vương Cẩm Hân đôi tay ôm ngực tựa vào trên xe, bộ dáng kia hình như chuẩn bị đem đề tài này kéo tới hai mươi tám ngàn dặm.

“Vương Cẩm Hân.”

“Sao?”

“Tôi xem cô rất rồi rãnh, bệnh viện sa thải cô rồi hả ?” Lãnh Dạ Hi tay từ trên cửa xe buông xuống, cố gắng định thần lại nhìn cô.

“Cũng tạm tạm thôi, chủ yếu là tôi muốn xem kịch , hiện tại xem xong rồi, tôi cũng phải trở về thôi.”

“Cô đi đâu?”

“Trở về công việc a, thế nào, chẳng lẽ anh muốn tôi dẫn một nhà anh cùng đi?” Vương Cẩm Hân đi hai bước, xoay người, nâng lên nụ cười hỏi.

Lãnh Dạ Hi quan sát cô một phen, sau đó khóe miệng cười cười, “Công việc à, vậy đi đi.” Nói xong, anh liền mở cửa xe, lên xe.

Vương Cẩm Hân thấy thế, sau đó làm một động tác nhún vai.

“Chú ơi.”

“Hả?” Lãnh Dạ Hi vừa lên xe, cánh tay liền bị một tay nhỏ bé kéo, anh quay đầu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của Tiểu Tiểu Tình, “Tiểu Tiểu Tình khóc sao?”

Chỉ thấy Tiểu Tiểu Tình mím thật chặt môi nhỏ, hai con mắt đã to như con thỏ nhỏ, hồng hồng sưng tấy, ngay cả chóp mũi cũng có chút đỏ.

“Tư Viễn, Tiểu Tiểu Tình thế nào? Con khi dễ bạn ấy?”

“Không có. Không có! Là con có chút nhớ cha thôi.” Tiểu Tiểu Tình vừa nghe Lãnh Dạ Hi la Tư Viễn, lập tức dùng tay mặt lau nước mắt, bày tỏ bé không sao.

“Ừ, không nên gấp, Tiểu Tiểu Tình một chút nữa là có thể thấy cha.” Lãnh Dạ Hi một bộ bộ dáng của cha, yêu thương khẽ vuốt ve đầu của Tiểu Tiểu Tình.

“Vậy chú ơi, chú có thích con không? Giống như Tư Viễn ca ca yêu thích con đó?” Tiểu Tiểu Tình cái mũi nhỏ hít hít, tiểu bộ dáng nhìn có mấy phần non nớt, lại có mấy phần thương yêu.

“Dĩ nhiên, chú rất thích Tiểu Tiểu Tình, cũng giống như Tư Viễn ca ca.”

“Vậy chú thích Tiểu Ý tỷ tỷ sao?” Tiểu Tiểu Tình tròn to hai mắt, chờ đáp án của Lãnh Dạ Hi.

Lãnh Dạ Hi nhìn bé, nghĩ thầm mình đang là nặng bên này nhẹ bên kia rồi hả? Tiểu Tiểu Tình bộ dáng này, nhìn rất uất ức. Đang lúc ấy thì, anh thoáng nhìn qua Vương Tính Tâm một chút, vừa đúng tiểu nha đầu kia đôi tay ôm ngực, mặt lạnh nhạt theo dõi anh.

Xem ra người chờ câu trả lời của anh cũng không ít nha.

“Thích, ba người các con chú đều thích, các con đều là bảo bối của chú. Tiểu Tiểu Tình, cha sẽ thương con, chú cũng sẽ yêu con.” Nói xong, anh còn vương tay nắn nắn cái mặt tròn nhỏ của Tiểu Tiểu Tình.

Thật sao? Nếu như chú cũng thương Tiểu Tiểu Tình, tại sao còn phải đối với Vương di di nói, Tư Viễn ca ca thích Tiểu Ý tỷ tỷ? Tư Viễn ca ca cũng rất thích Tiểu Tiểu Tình a.(đổ mồ hôi nha)

“Tốt lắm, chú mang bọn con về nhà, ở nhà bảo mẫu đang chuẩn bị bánh pút-đing.”

“Chú, hôm nay nói rất nhiều nha.” Lãnh Tư Viễn không nhịn được liếc Lãnh Dạ Hi một cái, lúc nào thì chú của mình cũng một ông già rồi.

“Tư Viễn ca ca, em sẽ đem dâu tây bánh pút-đing cho anh một nửa.”

Lãnh Tư Viễn ngồi ở giữa Tiểu Tiểu Tình cùng Tiểu Ý, nhưng thân thể nhỏ bé không tự giác hướng đến gần Tiểu Ý, mà lúc này Tiểu Tiểu Tình lại cũng đem thân thể tựa vào bên người Lãnh Tư Viễn, tay nhỏ bé vòng quanh cánh tay của Tư Viễn, cười đến đáng yêu.

“Tốt lắm á...,Anh biết rồi.” Lãnh Tư Viễn khẽ nhún vai, hình như đối với động tác của Tiểu Tiểu Tình, đã rất mệt mỏi.

147. Chương 147: 126 Dứt Khoát 2

“Quý tiểu thư, cô không cần tiếp tục đứng ở đây, Mộ tiên sinh. Ngài ấy không muốn gặp cô.”

Quý Linh Linh ra khỏi bệnh viện, liền trực tiếp đi tới biệt thự, cô muốn gặp Mộ Ly, cô muốn biết, anh rốt cuộc là bởi vì sao phải nhẫn tâm như vậy vứt bỏ cô.

“Không thấy được anh ấy, tôi sẽ không đi.” Quý Linh Linh một tay ôm bụng, trong miệng tràn đầy quật cường.

Ai, Vú Lâm nhìn Quý Linh Linh búng bình như vậy, trong lòng cũng không có cách. Trước đó Mộ tiên sinh đã sớm phân phó, không để cho Quý tiểu thư vào nhà. Nhưng là bây giờ Quý tiểu thư lại cố chấp như vậy muốn gặp ngài ấy, rõ là. Lâm vào khó cả đôi đường rồi.

“Mộ Ly, nếu như anh là người đàn ông, anh ra đây, cùng tôi nói rõ ràng! Theo đuổi tôi là anh, lấy tôi chính là anh, người hiện tại lại đem tôi đưa lung tung cho người đàn ông khác, anh ra đây cho tôi một lý do!” Quý Linh Linh âm thanh mang theo vài phần khàn khàn, bởi vì thời gian dài đứng quá lâu, khiến cho hai chân của cô không khỏi run rẩy.

“Quý tiểu thư!” Vú Lâm lôi kéo tay của cô, “Cô phải chú ý đứa bé trong bụng a, hơi sức lớn như vậy kêu người, sẽ làm tổn hại đến thai khí.”

Vú Lâm không nhận được khuyên bảo, người trẻ tuổi chính là cái đáng vẽ này, một ít cũng không biết quý trọng thân thể của mình, rõ ràng là mới từ trong bệnh viện ra ngoài.

“Mộ Ly, anh còn nhớ rõ ban đầu hứa với tôi những gì không? Anh đã nói cho dù tôi không thương anh, anh sẽ vẫn tiếp tục yêu tôi, cả đời đối với tôi không xa rời! Nhưng mà bây giờ mới hơn một năm, anh đã ruồng bỏ tôi sao? Anh ra ngoài đây, anh ra ngoài nói cho tôi biết!” Nghĩ tới mọi chuyện, một cổ chua xót xông lên đầu. Quý Linh Linh hết sức không chế không để cho mình rơi lệ, nhưng âm thanh lại không nhận được nghẹn ngào.

“Mộ Ly, anh ra ngoài giảng thích cho tôi, anh tại sai đưa tôi cho Lãnh Dạ Hi? Đứa bé, cùng tôi, anh đều không quan tâm nữa sao? Mộ Ly, anh ra đây cho tôi, ra đây cho tôi!” Quý Linh Linh hướng về phía cửa, lớn tiếng kêu lên.

Khốn kiếp, đáng chết khốn kiếp, anh ấy tại sao lại có thể như vậy, tại sao có thể vứt bỏ cô? Nếu như bởi vì chuyện của cô, anh đánh cô, mắng cô, cô cũng có thể chịu đựng. Nhưng anh nhưng bây giờ không nói một tiếng, đem cô “Đưa” cho Lãnh Dạ Hi.

“Quý tiểu thư, Quý tiểu thư.”

Quý Linh Linh đứng không vững nữa, trong lúc bối rối, Vú Lâm không đỡ được, ngồi bệt trên mặt đất.

Hai tay cô chống trên mặt đất, nước mắt bất lực chảy xuống.

“Vú Lâm, van cầu bà, để cho tôi. Để cho tôi gặp anh ấy một lần, tôi. Tôi không muốn một mình anh ấy buồn bực ở trong phòng khổ sở.” Quý Linh Linh khóc lóc nức nở.

Không ai có thể hiểu Mộ Ly như cô, cũng không có ai có thể hiểu được tình cảm mà Mộ Ly dành cho cô. Anh nhất định là có chuyện gạt mình, anh nhất định là đem toàn bộ khổ đau tự mình nuốt xuống.

Anh là một người đàn ông báo đạo thông minh như vậy, làm sao có thể dễ dàng buông bỏ người phụ nữ của mình cùng với đứa bé cho một người đàn ông khác?

“Vú Lâm, tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn thấy anh ấy, van cầu bà.” Quý Linh Linh nắm thật chặt tay Vú Lâm, nước mắt từng viên một rơi vào mu bàn tay của bà.

“Tiểu thư, Quý tiểu thư.” cô ấy nếu cứ như vậy, Mộ tiên sinh làm sao có thể yên tâm rời đi đây?

“Mộ Ly, Mộ Ly.” Quý Linh Linh thật chặt che miệng, không để cho mình khóc ra thành tiếng, nhưng trong lòng đau đớn. “Muốn gặp anh ấy, bảo bảo cũng muốn gặp ba a.”

“Gặp tôi? Cô muốn nói cái gì đây?”

Bỗng dưng, Mộ Ly xuất hiện ở cửa.

Quý Linh Linh hai mắt nhắm lệ ngẩng đầu lên, bởi vì ngược nắng, cô chỉ thấy bóng lưng của anh, cao to như vậy, cao lớn đến mức cô không thể chạm đến.

Anh, cách cô, càng ngày càng xa. Trong thời gian ngắn, cô ngưng khóc, dựa vào Vú Lâm, cô đứng lên.

Cô giơ tay lên, ý bảo Vú Lâm không cần đỡ lấy cô nữa.

Song ánh mắt của cô bình tĩnh, chậm rãi đi về phía anh.

“Anh không phải nói yêu tôi sao ? Hiện tại muốn vứt bỏ tôi, có đúng hay không?” Cô ngược đầu lên, trên gương mặt vẫn còn nước mắt chưa chảy xuống hết.

“Tôi.” Mộ Ly vừa muốn mở miệng nói, rồi lại thôi.

Quý Linh Linh đưa tay bắm vào trước ngực của anh, “Anh nói đi, tôi có thể tiếp nhận được.”

Cô hơi vểnh mặt lên, trên khuôn mặt là sự cường quật. Cô quật cường, cô hiểu thắng, cô tức giận, chỉ là toàn bộ bởi vì, cô thương anh.

Ấn oán đời trước thì có quan hệ gì với cô chứ, không phải làm người luôn là hướng về phía trước sao? Mộ Ly cũng là người bình thường, không cần thiết vĩnh viễn sống trong thù hận trước kia.

“Vứt bỏ thù hận, ngày tháng sau, em sẽ đền bù anh gấp đôi có được không. Cho anh một bảo bảo, cho anh tất cả những gì em có, cho anh một gia đình thật hoàn hảo, có được không?” Tay của cô thật chặt đặt trước ngực của anh, cảm nhận tiếng tim đập của anh.

“Ha ha.”

Nơi lòng bàn tay truyền đến một hồi chấn động.

“Cô lấy cái gì đền bù cho tôi?” Mộ Ly nâng lên môi mỏng, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Em, còn có bảo bảo của chúng ta.” Quý Linh Linh tay nhỏ bé nhịn không được run rẩy, ngay cả lúc nói chuyện, đôi môi cũng không nhịn được lay động.

“Hả? Quý Linh Linh, cô cho rằng một đứa bé, là có thể trói buộc được tôi? Cô có phải quá ngây thơ rồi?” Lúc này Mộ Ly, giống như biến thành người khác.

“Anh cho rằng em sẽ dùng bảo bảo để trói buộc anh?” Quý Linh Linh hỏi ngược lại.

“A, ” anh cười lạnh một tiếng, “Tôi cho là, cô không có bất cứ thứ gì để có thể trói buộc tôi.”

Giọng nói đậm bạc, không mang theo bất kỳ cảm xúc, anh giống như đã vô cùng chán ghét cô, lời thừa thãi cũng không muốn nói.

“Em cho là, anh vẫn còn thương em.” Nói hết lời, cô liền cắn chặt dưới môi, không cần run, không cần run.

Một câu nói, Mộ Ly nghiêm túc nhìn cô, từ nãy đến giờ anh đều chưa thật sự nhìn thẳng vào cô.

“Quý Linh Linh, cô cho rằng, cô là ai?” Lời của anh, rất chậm chạp, tuy nhiên nó chữ chữ đều khoan vào tim, “Nể tình chúng ta trước khi có chút tình cảm, tôi tha cho cô một cái mạng. Mang theo đứa bé trong bụng cô, cách tôi càng xa càng tốt. Nếu không.”

Lời của anh, ở bên tai của cô như tiếng nổ, làm cô chỉ cảm thấy một hồi ong ong.

“Nếu không chớ có trách tôi lòng dạ ác độc, không cho cô và đứa bé một đường đường lui.” Môi mỏng của anh, lúc này càng phát ra sự vô tình.

“Anh. Anh ngay cả con của chúng ta đều không muốn bỏ qua sao?” Giờ khắc này, cô cũng đã không thể ngụy trang, đau lòng, từ lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau đớn, để cho tay cô không khỏi buông xuống.

Bỗng dưng, ngón tay của anh đặt trên môi cô, “Nhớ, ” khóe môi anh còn mang theo nụ cười, “Là con của cô!” Anh cố ý nhắc nhở một tiếng.

“Con của tôi? Đứa bé của tôi, ha ha, đứa bé của tôi.” Quý Linh Linh đột nhiên lão đảo một cái, cô chậm rãi lui về phía sau. Không muốn dựa vào người anh, quanh người anh hơi thở lạnh lẽo, sẽ làm cô bị thương .

“Đứa bé của tôi. Đứa bé của tôi.” Quý Linh Linh lung tung giơ tay lên lau nước mắt trên mặt, cứ lẩm bẩm.

“Đứa bé của tôi. Đứa bé của tôi. Ha ha, lý do này, để cho tôi cũng không thể dây dưa anh nữa. Mộ Ly. Anh biết không, tôi không thể yêu anh nữa rồi. Vì đứa bé của tôi. Ta không thể yêu anh nữa, tôi muốn sống thật tốt, mang theo đứa bé của tôi.”

Quý Linh Linh đứng xa xa nhìn anh, cho đến khi cặp mắt mờ lại vì nước mắt.

Lúc này Mộ Ly liền xoay người, hình như đối với tình cảnh này, anh không có nửa phần ý định nhìn lại.

“Mộ Ly, anh cũng vậy, không cần nữa yêu tôi nữa rồi. Tôi có đứa bé của tôi, nhưng là, anh cũng chỉ có thù hận.”

“Quý Linh Linh!”

“Dạ Hi, anh đã đến rồi?” Quý Linh Linh thân thể mềm như không xương mặc cho Lãnh Dạ Hi ôm, “Dạ Hi, anh dẫn tôi đi thôi.”

“Quý Linh Linh, Quý Linh Linh!” Lãnh Dạ Hi lo lắng cuối người xuống bế cô lên.

“Mộ Ly, anh hôm nay làm chuyện này, cũng không cần hối hận!”

Mộ Ly đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại bước chân, nhưng chỉ là dừng lại nửa khắc.

“Chỉ cần lần này tôi mang cô ấy đi, cũng sẽ không để cho anh đến gần, mặc dù cô ấy ôm con của anh!” Lãnh Dạ Hi âm thanh mang theo luống cuống, anh không thể nữa dung túng Mộ Ly, tiếp tục như vậy, chỉ có thể mang đến cho Quý Linh Linh tổn thương lớn hơn.

Anh tiếp tục đi không quay đầu lại, chỉ có nơi bả vai hơi hơi run động, như muốn nói cái gì đó.

Nhìn bóng lưng quyết tuyệt của anh, Lãnh Dạ Hi tức giận mang theo Quý Linh Linh rời đi, Mộ Ly, anh không cần hối hận!

148. Chương 148: 126 Dứt Khoát 3

Anh nói không yêu cô nữa, cô cũng hứa sẽ không yêu anh. Nhưng những ngọt ngào lúc trước của bọn họ, có thể quên đi dễ dàng quên đi như vậy sao?

“Ngày này, tôi không làm, tôi muốn trả lại tiền!”

Anh nhẹ nhàng trở tay, đè cô lại trên bàn “Tiền đã nhận rồi, không thể trả hàng!”

Khốn kiếp!

Ở trong vũ hội, cô bị cười nhạo, khi cô cảm thấy buồn tủi nhất thì anh vòng tay ngang eo cô, khẽ mỉm cười, không một lời nói, nhưng như muốn nói với cả thế giới “cô ấy là người của tôi”.

Cô chỉ là một nhà thiết kế nho nhỏ tiền lương một năm không quá năm trăm vạn, nhưng lại được anh để mắt đến. Phong cách của anh cũng rất đặc biệt, người khác theo đuổi bạn gái thì hoa tươi mỗi ngày, mà anh thì sao, cái chó má gì liếm ngón tay dầy dỏ, thỉnh thoảng lại đụng đụng ăn đậu hủ, mỗi lần đều làm cho cô hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mỗi lần khi cô gặp nguy hiểm, anh lại xuất hiện, luôn bảo vệ, giúp đỡ cho cô.

Chậm rãi, những tật xấu của cô vì anh “động tay động chân” mà thể hiện.

Cô tức giận, bạo cú anh; cô ghen tỵ, tự lấy bản thân làm giải dược cho anh; cô đau lòng, anh liền đem cô “Nhốt” lại.

Anh thông minh, biết rõ từng bước từng bước thâm nhập vào trái tim cô.

Anh bá đạo, nhận thức cô, thì không cho phép bất cứ ai lại gần.

Anh dịu dàng, đối với cô, nhất mực cưng chiều.

Nhưng, anh lại ngây thơ như thế, vì muốn cô yêu mình bằng được, không tiếc đem cô “Nhột” , thế nhưng đây cũng là cách thức cứng chiu của anh.

Khi cô biết bị anh lừa đi chứng hôn, cô muốn cắn anh, không phải là không muốn gả cho anh, mà bởi vì là anh. Quả thật không thể nói lý, đường đường con gái nhà lành, làm sao có thể tha thứ cho việc bị gả qua loa như vậy? Cô ghét anh, giận anh, cái hồ ly giáo hoạt này, mỗi lần đều đem cô ăn đến gần chết.

Khi biết cô có thai thì anh khó có thể kiềm chế sự hưng phấn đó. Mười lăm năm rồi, cảm giác lần đầu làm cha, thế nhưng có thể làm anh cảm động đến rơi nước mắt.

Mỗi lần thấy cô bị những người phụ nữ khác khi dễ thì anh đều nhớ, cái cô gái nhỏ này rõ ràng là rất bướng bỉnh , tự khi dễ bản thân , “Tận hết sức lực” , nhưng lại có thể công phá hết tất cả mọi khó khăn xảy ra?

Sau anh lại biết được, cô chính là không muốn cùng người tranh giành. Sau đó anh thu lại hào quang của chính mình, mới không tạo cho cô quá nhiều kẻ địch. Anh hiểu cô, muốn yên lặng, sống một cuộc sống khiêm tốn đơn giản.

Cô cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra tình yêu cũng có thể cảm nhận được, đó chính là cảm giác cả trời đất này là của mình. Cô muốn làm cái gì, chỉ một ánh mắt, anh liền hiểu rõ. Không đồng ý kiến thì cô chỉ cần khẽ cong lên môi, anh nhất định sẽ đầu hàng.

Cô ở phía sau, học được sự kiên ngạo, sự dắc ý, hơn nữa chính là biết các hướng người khác thị uy. Bởi vì anh là người đàn ông của cô, khắc lên cô con dấu, những người phụ nữ khác chỉ có thể đứng sang một bên.

Anh cưng chiều cô, cô cũng cưng chiều anh từ tận đáy lòng . Nhìn đến anh vì công việc thức đến nửa đêm, cô đau lòng; nhìn anh vì mình lo lắng, cô cũng đau lòng; nhìn anh cau mày, cô sẽ không cút do dự lại gần, nhón chân lên, vì anh vuốt vuốt tâm mi.

——“Tiểu Linh Linh, thân thể của em yêu làm thế nào cũng không đủ?”

——“Ừ ~ đồ lưu manh ~! Ai nha, đừng, nhột.”

——“Nhột? Vậy để anh làm em hết ngứa?”

——“Không. Không không không, anh mới vừa. Tại sao lại? Đừng!”

——“Không được, em đang ngứa nha.”

——“Uy ~ ô.”

Nhưng là hiện tại, tất cả chỉ còn là mộng đẹp.

Mộ Ly nói, cả đời này cũng không muốn thấy cô, Mộ Ly cũng đã nói, cả đời chỉ thích một người là cô.

Thế nhưng lần này, thế nhưng anh lại nói với cô, không muốn gặp lại cô, để cho cô mang theo con của mình đi.

Cô nói không thương anh, vĩnh viễn sẽ không yêu. Nhưng chỉ cần trí nhớ cô còn tồn tại một ngày, cô sẽ không thể quên.

“Linh Linh, Linh Linh, tỉnh, tỉnh.”

Mộ Ly đi, không quay đầu lại, tình yêu anh đối với cô chỉ còn là quá khứ.

“Linh Linh, mở mắt, đừng để gặp ác mộng.”

Quý Linh Linh, cô cho rằng cô là ai?

Cô cho rằng cô là ai?

Em cho là, em là người anh yêu nhất!

“Linh Linh.”

“A!” Hô. Hô. Trên giường bệnh Quý Linh Linh chợt mở mắt, từng ngụm từng ngụm hít thở.

“Linh Linh, con. Con đã tỉnh.”

“Mẹ. Mẹ.” Khi Quý Linh Linh thấy rõ người tới là mẹ của mình thì cô cũng không thể không chế tâm tình của mình được nữa lập tức nhào tới trong ngực Trang Mỹ Cầm, khóc lớn.

“Đứa bé này, thật xin lỗi, thật xin lỗi, để cho con chịu khổ rồi.” Trang Mỹ Cầm đau lòng vuốt mái tóc dài của cô, nửa năm không gặp, con gái đã gầy đến không còn hình dáng.

“Mẹ, thật xin lỗi, con. Con thực xin lỗi mẹ.” Cô không phải là một người con tốt, để mẹ mình ở nước ngoài nhiều tháng.

“Linh Linh a, con phải kiên cường, biết không? Cuộc sống có khổ nữa mệt nữa, vì đứa bé cũng phải kiên trì.” Trang Mỹ Cầm nhen ngào. Bà cho tới bây giờ cũng không biết, cuộc sống của con gái mình, so với bản thân bà còn khó khăn hơn.

“Mẹ. Mẹ. Mẹ biết?” Quý Linh Linh chậm rãi đứng dậy, sắc mặt tái nhợt không có bất kỳ huyết sắc.

Trang Mỹ Cầm nhẹ nhẽo vỗ về gương mặt của cô, “Hiện tại quan trọng nhất là dưỡng tốt thân thể.

149. Chương 149: 127 Nghi Ngờ

Trang Mỹ Cầm sau khi trở về, cảm xúc của Quý Linh Linh cũng không có chuyển biến tốt đẹp gì mấy, cảm giác nhớ thương Mộ Ly cũng bởi vì sự xuất hiện của mẹ cô mà tạm thời gác lại .

“Linh Linh.”

“Hiệu Lượng?” Quý Linh Linh ngồi ở trên giường bệnh, đột nhiên nhìn thấy người tới, không khỏi có chút giật mình.

Quách Hiệu Lượng đi tới, đóng cửa, “Khí sắc không tệ nha.”

“Ừ, đã tốt hơn rồi.” Quý Linh Linh nhếch môi đáp một tiếng, cô nhìn Quách Hiệu Lượng mặc một bộ đồ rộng thùng thình, không khỏi hơi nhú mày: “Hiệu Lượng cô. Gần đây thấy trong người không thoải mái sao?”

Quách Hiệu Lượng sắc mặt không được tốt, cố gắng nâng lên nụ cười, rất rõ rệt.

“Không có. Không có, tất cả đều rất tốt.” Quách Hiệu Lượng đi lên, vì Quý Linh Linh rót một ly nước, “Uống đi.”

Quý Linh Linh thuận tay nhận lấy cái ly trong tay cô, “Hiệu Lượng, tôi đã không gặp cô hơn một tháng rồi đó.”

“Ừ.” Quách Hiệu Lượng ngồi ở bên cạnh nạng, cúi đầu, nhìn hình như không giống như là đến thăm bệnh nhân .

“Cô vẫn còn ở bên cạnh Tần Mộc Vũ sao?” Quý Linh Linh bưng cái ly, uống một ngụm nước, hỏi.

“Hà?” Quách Hiệu Lượng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy bối rối.

Quý Linh Linh khẽ nâng lên đầu lông mày, “Hiệu Lượng?”

“Tôi đã không còn ở bên cạnh lão đại, anh Vũ Nhân nói gần đây trong tổ chức thiếu người, tôi liền. Còn có Hương Tuấn Ngạn nói.” Quách Hiệu Lượng nghĩ muốn giải thích cái gì, nhưng lời nói càng nói càng loạn.

“Hiệu Lượng.” Quý Linh Linh kéo tay Quách Hiệu Lượng, thuận tay đem ly nước cũng đặt một bên, cô vỗ nhẹ tay Quách Hiệu Lượng, “Đối với bảo bảo tốt một chút.”

Quách Hiểu Lượng chợt ngẩng đầu lên, nhìn Quý Linh Linh, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, nhưng ngay sau đó trong mắt liền chứa đầy nước mắt.

“Tôi.”

Quý Linh Linh rướn người lên, nhẹ nhàng vòng tay qua bả vai Quách Hiểu Lượng, “Hiểu Lượng, cô thương anh ta sao?”

Quách Hiểu Lượng cắn thật chặt môi, không muốn lộ ra phần nửa phần yếu ớt, nhưng nước mắt không cầm được rơi xuống, nỗi đau trong lòng đã không thể che giấu được.

“Hiểu Lượng.”

“Linh Linh, cô đối với Mộ Ly là cảm giác gì? Cô có thể buông bỏ được anh ấy sao?”

“Không bỏ được.” Quý Linh Linh không chút che giấu trả lời.

“Vậy. Vậy bây giờ cô phải làm thế nào?” Quách Hiểu Lượng âm thanh nghẹn ngào.

“Tôi sao? Chờ.”

Đúng, cô sẽ chờ anh, đợi một chút. Cô không cần biết nguyên nhân anh buông tay cô, nhưng trong những ngày ngủ mê mang này, cô cuối cùng cũng nghĩ thông. Cô phải đợi anh, không chỉ một mình cô đợi anh, còn có bảo bối trong bụng cô.

“Đợi bao lâu? Cô có nghĩ tới không?” Quách Hiểu Lượng tiếp tục hỏi.

“Không biết.” Quý Linh Linh buông tay ra, nhìn Quách Hiểu Lượng, “Tôi không biết thời gian cụ thể là bao nhiêu lâu, nhưng tôi biết tôi có thể sống đến mấy chục năm. Trong cuộc sống sau này, cho dù không có anh ấy, tôi vẫn còn có đứa bé của chúng tôi.”

“Nhưng. Mộ Ly.” Ánh mắt Quách Hiểu Lượng lại một lần nữa bị nước mắt bao trùm, chờ đợi như vậy, lúc nào mới có thể kết thúc.

“Mặc kệ như thế nào, bây giờ là tôi có lỗi với anh ấy, không có lý do gì nói buông tay.” Quý Linh Linh trên mặt không còn huyết sắc, nhưng khi nhắc tới Mộ Ly, ánh mắt lại có tinh thần. Đúng, cô đối với Mộ Ly chắc là sẽ không buông tay, đang nghỉ ngơi mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ rất nhiều, Mộ Ly đã từng đối với cô rất tốt, cô không bỏ được.

“Nhưng.”

Quý Linh Linh nhẹ nhàng cầm tay Quách Hiểu Lượng, “Không nên nói về tôi nữa, Hiểu Lượng, cô bây giờ dự định làm sao?”

“Tôi.” Khi ánh mắt Quý Linh Linh chăm chú nhìn vào bụng của cô thì cô đã biết rõ, mình không thể giấu giếm nữa cái gì. “Tôi. Không biết.”

“Hiểu Lượng, cô có yêu anh ta không?”

“Tôi. Không có tư cách.” Quách Hiểu Lượng cúi đầu, từng giọt nước mắt của cô tan vào trong quần áo, “Anh, vĩnh viễn đều không phải là của một mình tôi, tim của anh đã cho người khác, tôi không thể lấy lại.” Quách Hiểu Lượng hít mũi một cái, giả bộ kiên cường.

Quý Linh Linh nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, chẳng lẽ rơi vào trong tình yêu, đều phải đau khổ như vậy?

“Cô tìm anh ta rồi sao?”

“Ừ, anh ấy để cho tôi rời đi.” Quách Hiểu Lượng ngẩng đầu lên, trong mắt chớp động nước mắt, “Anh Vũ Nhân cũng nói để cho tôi rời đi, anh ấy nói, anh ấy không thích hợp với tôi.” Cô dùng sức mím môi cười, chỉ là nụ cười này, khổ sở quá nhiều.

Quý Linh Linh không tiếp tục nói tiếp, chỉ là lời kéo tay của cô, có thể cảm thấy cơ thể Quách Hiểu Lượng hơi run rẩy.

“Linh Linh, Thẩm tiểu thư cùng cô là bạn bè tối, cô rất hiểu rõ cô ấy đúng không?” Quách Hiểu Lượng đột nhiên thật chặt cầm ngược lại tay Quý Linh Linh, “Cô hiểu cô ấy rất rõ phải không?”

“Tôi cùng Hiểu Phỉ làm bạn từ khi học cấp 3, tôi hiểu rất rõ cô ấy. Cô ấy ngoài mặt đối với bất cứ chuyện gì, đều không để ở trong lòng, nhưng chỉ cần cô ấy nhận định, ở trong ấn tượng của tôi, cho tới bây giờ cô ấy chưa từng thất bại.” Quý Linh Linh không cố ý thiên vị Thẩm Hiểu Phỉ, qua nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn luôn là như vậy. Bởi vì bối cảnh của cô ấy, mọi chuyện đều rất khiêm tốn, nhưng tác phong làm việc của cô ấy, lại hoàn toàn hơn hẳn mọi người.

Quách Hiểu Lượng nghe Quý Linh Linh nói, lại một lần nữa nở nụ cười, cô cầm thật chặt tay Quý Linh Linh, miệng mở, tuy nhiên lại không nói bất cứ gì. Bởi vì cô biết, cô so với Thẩm Hiểu Phỉ, kém rất nhiều.

Tần Mộc Vũ theo đuổi Thẩm Hiểu Phỉ, mà mình lại chỉ có thể yên lặng ở phía sau anh, đây chính là khoảng cách.

“Ha ha, vậy tôi đây an tâm, Thẩm tiểu thư nhất định sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.” Quách Hiểu Lượng nói xong, nước mắt liền giống như chuỗi ngọc bị đứt, không chế không nổi nữa, đau lòng, xen lẫn không đành lòng, làm cho cô không thể không chế tâm tình của mình.

“Hiểu Lượng, Hiểu Phỉ mặc dù là người ưu tú, nhưng cũng không thể chứng minh, cô ấy đối với anh ta cũng vậy, cô có hiểu không?” Quý Linh Linh không nhìn được nữa, bây giờ Quách Hiểu Lượng, nỗi đau của cô ấy, đã vượt qua xa mình.

Lấy tình huống của Quách Hiểu Lượng, cô nhất định sẽ len lén sinh con rồi nuôi lớn, một người mẹ đơn thân, độc lập nuôi đứa bé, Quý Linh Linh khó có thể tưởng tượng, cuộc sống về sau của cô cũng có lẽ như vậy. “Linh Linh, tôi hiểu ý của cô, nhưng là. Tôi cũng vậy đã biết tâm ý của anh ấy rồi, anh ấy không thể không có Thẩm tiểu thư.”

“Cô có thể không có anh ta?” Quý Linh Linh hỏi ngược lại, trong giọng nói có chút gấp rút.

Quách Hiểu Lượng cặp mắt có chút vô hồn nhìn Quý Linh Linh, gần như vậy lại xa như vậy, “Tôi có thể không có anh ấy. Tôi hiểu biết rõ, nếu như mà tôi không thể quên được anh ấy, thì anh ấy vĩnh viễn không thể buông lỏng cùng Thẩm tiểu thư đi chung với nhau. Tôi nghĩ, lần này tôi muốn ích kỷ một lần, tôi. Tôi không muốn thương anh ấy nữa.”

“Hiểu Lượng!” Nghe Quách Hiểu Lượng nói, Quý Linh Linh trong lòng tựa như bị kim châm, “Làm sao cô có thể làm như vậy? Tần Mộc Vũ nghĩ ra sao, làm sao cô biết? Chỉ là bởi vì Hiểu Phỉ ưu tú, cô liền buông tha? Nếu như cô bỏ qua, vậy tiếp sau đó cô phải làm như thế nào, đem bỏ đứa con của hai người, hay là một thân một mình nuôi dưỡng nó?”

“Tôi hiện tại không có lựa chọn, tôi đã biết trong lòng anh ấy sẽ chọn người nào. Tôi hiện tại mang thai cũng hoàn toàn là ngoài ý muốn, tôi sẽ không bỏ nó, bảo bảo là đứa nhoe của tôi cùng với anh ấy, nếu như tôi cùng với anh ấy không thể cùng nhau, vậy chỉ cần có bảo bảo, tôi cũng vậy có thể tiếp tục đi tới..”

“Nhưng là, Hiểu Lượng, cô không thể tước đoạt quyền làm cha của anh ta?”

“Linh Linh, không phải là của tôi tước đoạt quyền làm cha của anh ấy, nếu như mà tôi cho anh ấy biết bảo bảo tồn tại, anh ấy sẽ khổ sở. Là một người đàn ông, anh ấy đối với hai người phụ nữ, một là yêu, một là chiếm đoạt, nhưng mà anh ấy chỉ có thể lựa chọn một, người cảm thấy anh ấy sẽ chọn ai?” Quách Hiểu Lượng tránh tay của Quý Linh Linh ra, đứng lên, “Tôi từ lần đầu tiên thấy anh ấy, liền yêu anh ấy, cầu xin anh Vũ Nhân, mới có thể đến bên cạnh anh ấy. Tôi hiểu biết rõ bên cạnh anh ấy có rất nhiều phụ nữ, anh ấy rất ghét người khác đối với mình sinh ra yêu thương, cho nên tôi cố ý giả vờ ngây ngốc, tính toán một mực bên cạnh anh ấy, nhưng là.”

Quách Hiểu Lượng nhìn Quý Linh Linh, cuối cùng vẫn không thể nói ra được.

“Linh Linh, tôi. Lòng tôi rất đau.” Cô ôm Quý Linh Linh, cúi đầu trên vai của Quý Linh Linh khóc thút thít.

Quý Linh Linh hiện tại chỉ có thể vỗ nhẹ nhẹ bả vai của cô, cùng cô rơi lệ.

Cô nói Quách Hiểu Lượng tước đoạt quyền làm cha của Tần Mộc Vũ làm, chính cô cũng hiểu được. Đến cuối cùng, phải chăng, cô và Quách Hiểu Lượng đều là người tàn nhẫn, ích kỷ.

Quách Hiểu Lượng như muốn đem tất cả đau đớn phát ra bên ngoài, mấy ngày nay, cô đối với Tần Mộc Vũ chỉ dám yêu thương trong im lặng, không có được bất kỳ đáp lại nào, chỉ là anh đã để cho cô, làm bạn cùng giường với anh. Không biết ông trời là thương cô, hay là chán ghét cô, cứ nhiên để cho cô mang đứa bé của anh.

Khi cô cầm tờ xét nghiệm trở lại biệt thự của Tần Mộc Vũ liền nhìn đến anh mang tạp dề, cùng Thẩm Hiểu Phi ở trong phòng bếp bận rộn. Cái cảnh tượng ấm áp đó, để cho cô đau lòng.

“Lão đại, anh Vũ Nhân nói, hiện tại trong bang có rất nhiều chuyện, cần tôi trở về giúp một tay.” Cô đem tờ giấy xét nghiệm giấu thật chặt ở phía sau, trên mặt không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào.

“Ừ, ”Nụ cười của Tần Mộc Vũ đối với Thẩm Hiểu Phi, nhất thời giảm xuống, mặt không vẻ gì nhìn cô, “Trở về đi.”

Trở về đi, đây chính là kết cục của cô, mang theo một phần tình cảm không được đáp lại, mang theo một đứa bé không được hoan nghênh, trở về.

“Linh Linh, cô và Mộ Ly. Tôi ngày đó nghe anh ấy nói, Mộ Ly giống như có chuyện rất khó xử, ở giữa anh ta và cô, hẳn là có chuyện cô hiện tại không biết.” Quách Hiểu Lượng lúc gần đi, nói với Quý Linh Linh như vậy.

Quý Linh Linh tựa vào bên giường, tự hỏi về lời nói của Quách Hiểu Lượng, từ giữa trưa nghĩ tới khi mặt trời ngã về tây, như cũ không nghĩ ra kết quả gì.

150. Chương 150: 128 Dịu Dàng Ngắn Ngủ

“Dạ Hi, tới đây thôi, tự tôi đi vào .”

Buổi trưa, Quý Linh Linh đúng hẹn đến quán trà gặp Vu Uyển Tình. Xe của Lãnh Dạ Hi còn chưa tới cửa quán trà, cô liền muốn xuống xe.

Lãnh Dạ Hi dừng xe, đảo mắt nhìn cô.

“Không cần lo lắng. Tôi nghĩ hiện tại cô ấy không muốn anh trông thấy hình dáng hiện giờ của cô ấy, anh. Nên hiểu.” Quý Linh Linh nói xong, liền cúi đầu mở dây an toàn ra.

“Ừ, tôi ở nơi này chờ cô ra, nhớ gọi cho tôi.”

Lúc này Quý Linh Linh đã xuống xe, cô đứng ở cửa xe, đáp một tiếng, “Được, tôi biết rồi.” Đang lúc cô sắp đi, cô lại xoay người, “Dạ Hi, Vương tiểu thư tại sao gần đây không đến tìm tôi?”

“Cô ấy? Cô ấy mấy ngày gần đây đang bận tìm hiểu một phương pháp trị liệu mới.”

“Oh.”

Nghe được đáp án này của anh, Quý Linh Linh không nói gì nữa, gương gương môi, liền rời đi.

“A, không tệ, rồi Mộ Ly, lại cùng Lãnh Dạ Hi ở cùng một chỗ, Quý Linh Linh cô thật đúng là best-seller hết sức.” Vừa vào phòng, Vu Uyển Tình liền cười nói, trong lời nói hình như mang theo vài phần mỉa mai.

Quý Linh Linh đối với cô ta khề vuốt cằm, đem túi trong tay để ở một bên, liền ngồi ở đối diện với cô ta, không muốn nói thêm điều gì.

” Quý Linh Linh, mấy ngày nay không thấy cô...tính khí lại thu liễm không ít.” Vu Uyển Tình trong lời nói có gai như cũ, câu nói đều nhắm vào cô.

Quý Linh Linh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô ta, “Cái người này mấy ngày không gặp đã đi làm giải phẫu rồi sao? Cầm của cô khôi phục không tệ nha.” Cô cũng không trực tiếp trả lời Vu Uyển Tình, mà lại nói qua chuyện khác.

“Mắt của cô, cũng thật tốt. Không tệ, thời gian này tôi đi làm cái tiểu phẫu, bác sĩ nói, nếu như mà tôi có thể kiên trì, đại khái có thể khôi phục lại một chút, ít nhất có thể đi gặp người khác.” Vu Uyển Tình liếc cô một cái, cúi đầu, uống một chút trà, nhàn nhạt nói.

Nhìn bộ dáng này của cô ta, Quý Linh Linh trong lòng liền hiểu rõ, bây giờ Vu Uyển Tình, sự sắc bén của cô ta chỉ là giả vờ. Cô ta là một người tâm cao khí ngạo, hiện tại gương mặt bị hủy đi, ai cũng không thể thấu hiểu được những gì cô ta đã trải qua.

“Ừ, hi vọng cô có thể sớm khôi phục.” Nếu lời nói quan tâm nhiều hơn, Quý Linh Linh cảm thấy có chút đối trá, nên chỉ nói như vậy, liền dừng lại.

“Ha ha, Quý Linh Linh cô thật là rộng lượng, vẫn có thể giả bộ lương thiện như vậy chứ? Cô không phải hận tôi sao?” Có lẽ là do làm giải phẫu, khiến cho khóe miệng của Vu Uyển Tình có chút căng cứng, lúc nói chuyện, nhìn cũng thật là quỷ dị.

“Hận cô? Bởi vì cô thích Mộ Ly sao?” Quý Linh Linh không đáp, hỏi ngược lại.

“Hả? Nghe ý tứ này của cô, cô đối với tôi hoàn toàn không có hận ý sao?”

“Tôi vì cái gì muốn hận cô? Nếu như là bởi vì cô thích Mộ Ly, tôi liền muốn hận cô, vậy người tôi muốn hận không phải là quá nhiều hay sao?” Quý Linh Linh cảm thấy chuyện này, cũng không khỏi quá buồn cười.

“Tôi trước kia đối với cô đã làm nhiều việc không phải như vậy, cô không hận tôi? Tôi cùng Lục Vân Thiên đóng kịch hãm hại cô...cô không ghi hận tôi? Quý Linh Linh, tôi không biết cô lại hào phóng như vậy.” Vu Uyển Tình lạnh lùng nhìn cô, trong giọng nói tràn đầy địch ý.

Quý Linh Linh lặng lẽ nhìn cô ta một hồi, cuối cùng không thể nín cười được nữa.

“Cô cười cái gì?”

“Cô không cảm thấy mình hiện tại rất kì quái sao? Cô một mặt nói cho tôi biết, Giang Tâm Giao sẽ đối với tôi gây bất lợi, mặt khác lại luôn nhắc tôi nhớ, cô hận tôi. Vu Uyển Tình, tôi bây giờ muốn hỏi một chút, ở trong lòng cô, cô đối với tôi là như thế nào?” Quý Linh Linh nghiêng đầu, một cái tay nhẹ đặt trên bụng, giọng nói không hề nóng giận, nhàn nhạt lạnh lạnh.

“Đối với cô? Ha ha, cô nói không có sai, tôi hận cô, tôi cho tới bây giờ cũng không có hận một người phụ nữ nào nhiều như vậy. Quý Linh Linh, cô là người thứ nhất.”

“Hả?” Đối với lời nói của Vu Uyển Tình, cô hình như đã dự liệu được.

“Tôi từ khi gặp được Mộ Ly liền không thể đoán được loại phụ nữ nào sẽ chiếm được lòng của anh ấy, cho đến khi anh ấy gặp cô, tất cả liền thay đổi. Anh ấy khinh thường việc giải thích với người khác, không bao giờ đi quan tâm người khác, nhưng đối với cô, mọi thói quen trước khi đều bị phá vỡ. Tôi nghĩ không ra, từ lần đầu tiên gặp cô, tôi chỉ là không hiểu được. Tại sao một người phụ nữ bình thường như cô, lại có thể làm anh ấy một lòng một dạ yêu thương như vậy!” Vu Uyển Tình vẻ mặt có chút kích động, ngay cả vết sẹo trên mặt cũng có chút trở nên dữ tợn.

“Ha ha, tôi có thể bắt tâm anh ấy, bởi vì tôi quyến rũ anh ấy a.” Không phải họ trước kia luôn nói mình như vậy sao?

“Cô cho rằng Mộ Ly dễ dàng chịu cho cô quyến rũ sao? Nếu như anh ấy có hứng thú với người phụ nữ khác, như vậy, tôi liền không hận cô rồi.” Vu Uyển Tình đang nói chuyện, trên mặt hiện lên một nụ cười tự giễu. “Ngày trước, tôi không biết cô rốt cuộc có cái gì sức quyến rũ, nhưng bây giờ tôi biết rồi. Anh ấy có thể yêu cô, là bởi vì cô xứng với anh ấy. Tính khí hai người rất giống nhau, có sự kiên trì, còn có. . . . Hai người các người đối với tâm ý của nhau. . . . Tôi đến cuối cùng, thua, thất bại thảm hại.” Cô ta khẽ cúi đầu, âm thanh nghẹn ngào, có thể nghe được, cô ta rơi lệ.

Quý Linh Linh nhìn thấy Vu Uyển Tình như vậy, tâm cũng cảm thấy có chút đau. Vu Uyển Tình, một người phụ nữ có bao nhiêu kiêu ngạo, nhưng bây giờ lại ra nông nổi này, cho dù là như vậy, cũng không thể lấy được một chút quan tâm nào của Mộ Ly.

Cô đưa cho cô ta một chút khăn giấy, nhẹ giọng nói, “Nếu như chúng tôi có thể tiếp tục yêu nhau, chúng tôi cũng sẽ không đi tới bước này. Cho nên, cô cũng không có thua, ở trong tình yêu, không có thắng thua.” Quý Linh Linh nhẹ giọng thở dài, nói hay lắm còn chưa có khóc, hiện tại cô phải nhịn xuống. Không cho phép bản thân yếu đuối hơn nữa.

“Ha ha, Quý Linh Linh, tại sao có lúc cô lại có thể ngốc như vậy? Cô căn bản không hiểu tâm ý của anh ấy.”

“Tôi không hiểu. Cha của tôi.”

“Cô cho rằng đó chính là sự thật cuối cùng sao?”

“Cô.” Quý Linh Linh chợt ý thức được điều gì đó, “Cô đây là có ý gì?”

Lúc này Vu Uyển Tình đã đem nước mắt trên mặt lau khô, “Cô có biết mặt của tôi làm sao lại bị hủy không?”

“Giang Tâm Giao?” Chẳng lẽ không đúng sao? Trước đã nói rõ ràng như vậy.

“Ha ha, tôi đường đường cảnh quan cao cấp, cô cảm thấy một nhân tình bé nhỏ như cô ta, có thể dễ dàng làm tôi biến thành bộ dạng này sao?” Vu Uyển Tình vừa nhắc tới mặt của mình, vẻ mặt nhất thời kích động,

Thân thể của Quý Linh Linh khẽ ngã về phía sau, không nói gì, chỉ là nhìn cô ta.

“Không chỉ Giang Tâm Giao, còn có Lâm Tư Kỳ, Tư Kỳ Nami, ba người bọn họ. Ha ha, kết hợp đốt lửa, lửa tôi đến một trong hẻm nhỏ, trực tiếp. Dội a- xít sun-phu-rit lên mặt tôi.” Vu Uyển Tình cắn thật chặt răng, cô kìm nén cơn giận.

“Cô nói cái gì?” Họ. Họ ba người hợp lại? Lâm Tư Kỳ? Người phụ nữ trước khi xuất hiện ở nhà của Lãnh Dạ Hi, Tư Kỳ Nami, hôn thê cũ của Mộ Ly thiên kim của Tư Kỳ tập đoàn, đây là chuyện gì xảy ra, vì sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp như vậy.

“Cô nhất định cảm thấy rất buồn cười chứ gì? Chuyện cô không biết, thật ra còn đáng sợ hơn.” Nụ cười trên gương mặt Vu Uyển Tình rất ảm đạm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-ta-khong-quan-xau-xa>